

C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\Erikson_Steven-MKP5_Pulnocni_vlny.pdb

PDB Name: Erikson-MKP5-Pulnocni vlny
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXT
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 3.4.2008
Modification Date: 3.4.2008
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

Steven Erikson
PŮLNOČNÍ VLNY
Příběh
z malazské Knihy Padlých

TALPRESS

Copyright © 2004 by Steven Erikson
Translation © 2007 Dana Krejčová
Cover design © 2004 Steve Stone

This edition is published by arrangement with Transworld Publishers, a division of The Random House Group Ltd. All rights reserved.

Všechna práva vyhrazena. Žádnou část této knihy není dovoleno použít nebo jakýmkoli způsobem reprodukovat bez souhlasu nakladatele.

ISBN 80-7197-276-2

Věnováno Christopherovi Poroznému

PODĚKOVÁNÍ

Jsem nesmírně zavázán staré partě, Rickovi, Chrisovi a Markovi, za připomínky k tomuto románu. A Courtney, Cam a Davidu Keckovým za jejich přátelství. Mé díky jako vždy patří Clare a Bowenovi, Simonu Taylorovi a jeho kolegům v Transworldu; Steveovi Donaldsonovi, Ross a Perrymu; Peterovi a Nicky Crowtherovým, Patricku Walshovi a Howardu Morhaimovi. A štábu v Tony's Bar Italia, protože i při psaní tohoto románu jsem fungoval na jejich kafe.

OSOBY

Tiste Edur

Tomad Sengar, patriarcha sengarské pokrevní linie
Uruth, matriarcha sengarské pokrevní linie
Strach Sengar, nejstarší syn, mistr zbrojů kmenů
Trull Sengar, druhý syn
Binadas Sengar, třetí syn
Rhulad Sengar, čtvrtý a nejmladší syn

Majen, Strachova snoubenka
Hannan Mosag, král-zaklínač šesti kmenů konfederace
Theradas Buhn, nejstarší syn buhnské pokrevní linie
Midik Buhn, druhý syn
Badar, nezakrvřený
Rethal, válečník
Kanard, válečník
Choram Irard, nezakrvřený
Cholb Harat, nezakrvřený
Matra Brid, nezakrvřený

Lederští otroci Tiste Edur

Udinaas
Péřová čarodějka
Hulad
Virrik

Ledeřané

V paláci
Ezgara Diskanar, lederský král
Janall, lederská královna
Quillas Diskanar, princ a následník
Unnutal Hebaz, predá (plukovník) lederského vojska, ž.
Brys Beddikt, finadd (kapitán) a králův šampion, nejmladší z bratří Beddiktů
Moroch Nevad, finadd osobní stráže prince Quillase Diskanara
Kuru Qan, králův ceda (kouzelník)
Nisall, králova první konkubína
Turudal Brizad, královnin první choť
Nifadas, první eunuch
Gerun Eberikt, finadd královské gardy
Triban GnoI, kancléř
Laerdas, mág v princově družině

Na severu

Buruk Bledý, kupec na severu
Seren Pedak, akvizitor Buruka Bledého, ž.
Hull Beddikt, strážce na severu, nejstarší z bratří Beddiktů
Nekal Bara, kouzelnice
Arahatan, mág
Enediktal, mág
Yan Tovis (Šero), atripreda ve Fentské Dálavě

Ve městě Lederas

Tehol Beddikt, občan v hlavním městě, prostřední z bratří Beddiktů
Hejun, Teholova zaměstnankyně
Rissar, Teholova zaměstnankyně
Šánd, Teholova zaměstnankyně
Chalas, hlídač
Biri, kupec
Huldo, majitel podniku
Bugg, Teholův sluha
Ublala Pung, zločinec
Harlest, strážce v domě
Ormly, chytač krys, šampion
Ruket, vrchní vyšetřovatel cechu chytačů krys, ž.
Bubyrd, z cechu chytačů krys
Leštěn, z cechu chytačů krys, ž.
Rubín, z cechu chytačů krys,
Onyx, z cechu chytačů krys, ž.
Švorc, z cechu chytačů krys
Konývka, dítě, ž.
Šurk Elalle, zlodějka

Seluš, oblěkačka mrtvých
Padderunt, Selušin pomocník
Urul, Huldův vrchní číšník
Inchers, občan
Hulbat, občan
Turbel, občan
Unn, chudý míšenec
Delisp, matrona chrámového nevěstince
Prist, zahradník
Silák Rall, hrdlořez
Zelený vepř, nechvalně známý mág z dávných dob

Ostatní
Withal, mekroský zbrojář
Slup, nacht
Mara, nacht
Fňuk, nacht
Ten uvnitř
Silchas Zmar, tisteandijský převtělenec, eleint
Gothos, Jaghut
Rud Elalle, dítě
Kalený meč, voják
Korlo, mág
Půlzobka, voják
Ulsun Pral, Imass

ÚVOD

První dny rozštěpení Emurlahn
Vpád Edurů, věk Skabandariko Krvookého
Čas starších bohů

Z

e svíjejících se, s kouřem promísených mračen přšela krev. Poslední z nebeských tvrzí, obalené plameny a chocholy černého dýmu, konečně vydaly oblohu. Po prudkém pádu vyrývaly do země hluboké brázdy a s hromovou ozvěnou se rozpadaly na kusy, rozhazující krví zastříkané kameny mezi hromady mrtvol, pokrývající zemi od obzoru k obzoru.

Z velkých úlových měst zůstaly jen popelem pokryté trosky a obrovská oblaka, která vylétla k nebi při jejich zničení - oblaka suti, rozervaných těl a krve, se nyní převalovala ve vytrácejícím se žáru a roztahovala se po celé obloze.

Mezi zničenými vojsky se legie dobyvatelů řadily na pláni, jež byla z větší části pokrytá dokonale sesazenými dlažebními kameny - tedy tam, kde nebyly hluboké rýhy, vytvořené padajícími nebeskými tvrzi - ačkoliv ve vytváření formací jim vadily nespočetné mrtvoly poražených. A také vyčerpání. Legie náležely ke dvěma armádám, spojencům v této válce, a bylo zřejmé, že jedna si vedla mnohem lépe než druhá.

Když se drak Skabandari snášel mezi zčeřenými mraky, musel mrkat mžurkami, aby si pročistil ledově modré oči, a obrovská, modrošedě zabarvená křídla měl pokrytá krvavou mlhou. Při sestupu se stočil a naklonil hlavu, aby si mohl prohlédnout své vítězné děti. Šedé praporce tisteedurských legií se chabě třepetaly nad shromažďujícími se válečníky a Skabandari usoudil, že jeho šedých druhů zůstalo nejméně osmáct tisíc. Přesto se bude večer ve stanech Prvního přístaviště truchlit. Za úsvitu na pláň připochovalo přes dvě stě tisíc Tiste Edur. Nicméně... to postačí.

Edurové se srazili s východním křídlem vojska K'Chain Che'Malle a zahájili útok vlnami zničující magie. Nepřátelé se seřadili proti čelnímu útoku, a když se měli obrátit, aby mohli čelit hrozbě z boku, byli osudově pomalí. Edurské legie vrazily jako dýka do srdce nepřátelského vojska.

Když se Skabandari snesl níž, spatřil roztroušené půlnočně černé zástavy Tiste Andii. Zůstalo jen tisíc válečníků, možná méně. Vítězství bylo pro tyto zbité spojence ještě pochybnější. Střetli se s lovci K'ell, elitními vojsky pokrevních příbuzných tří matron. Čtyři sta tisíc Tiste Andii proti šedesáti tisícům lovců. Další kumpanie Andii i Edurů zaútočily na nebeské tvrze. Tito vojáci věděli, že jdou na smrt, avšak jejich oběť byla pro vítězství klíčová, protože nebeským tvrzím zabránili přijít na pomoc vojskům na pláni. Útok na čtyři nebeské tvrze sám o sobě nebyl příliš úspěšný, přestože krátkočasých bylo jen pár - neboť jejich zuřivý odpor byl ničivý - avšak tistejská krev vykoupila Skabandarimu a jeho dračím převtěleneckým spojencům dostatek času, aby se k létajícím pevnostem dostali dost blízko a mohli na ně vypustit chodby Starvald Demelain a Kurald Emurlahn a Galain.

Drak slétl k hromadě mrtvol K'Chain Che'Malle, označující místo posledního odporu matron. Kurald Emurlahn obránce smetla a kolem dosud poletovaly stíny jako přízraky. Skabandari roztáhl křídla, opřel se do proudů horkého vzduchu a dosedl na kupu plazích těl.

O chvíli později se proměnil do své tisteedurské podoby. Měl plet' barvy tepaného železa, dlouhé, šedé vlasy rozpuštěné a hubenou orlí tvář s tvrdýma očima posazenýma blízko u sebe. Kolem širokých úst se svěšenými koutky neměl jedinou vrásku od smíchu. Přes vysoké, hladké čelo se mu šikmo táhla jizva, jasně bílá na pozadí tmavošedé pleti. Na sobě měl kožený postroj s obouručním mečem, u pasu dva tesáky a z ramenou mu visela šupinatá kápě - kůže

matrony, ještě natolik čerstvá, že se leskla původními tuky.

Stál tam, vysoký, pokrytý kapkami krve, a díval se, jak se legie shromažďují. Edurstí důstojníci se po něm jen podívali a začali vykřikovat rozkazy.

Skabandari se otočil k severozápadu a přivřenýma očima pozoroval převalující se mračna. Chvilí nato se z nich vynořil drak bílý jako kost - dokonce ještě větší než sám Skabandari, když se popustil do své dračí podoby. Také byl pokrytý krví... a nemálo jí bylo jeho vlastní, protože Silchas Zmar bojoval po boku svých andijských druhů proti lovcům K'ell. Skabandari se díval, jak se spojenec blíží, a couvl, teprve když se mohutný drak usadil na hromadě a rychle se proměnil. Byl o hlavu vyšší než tisteedurský převtělenec, avšak byl strašlivě vyhublý a svaly mu pod hladkou, téměř průsvitnou kůží vystupovaly jako provazy. V hustých, dlouhých bílých vlasech se mu leskly drápy nějakého dravce. Rudé oči mu jasně zářily, skoro jako by měl horečku. A byl zraněný: několik ran od meče přes břicho. Horní část zbroje mu odpadla a byly vidět modrozelené cévy větví se pod tenkou kůží na prsou. Nohy i paže měl kluzké krví. Obě pochvy u pasu měl prázdné - zlomil obě zbraně, i přes mocná kouzla do nich vetkaná. Vybojoval vskutku zoufalou bitvu.

Skabandari na pozdrav sklonil hlavu. "Silchasi Zmare, bratře v duchu. Nejvytrvalejší spojenče. Pohlédni na pláň - zvítězili jsme."

Tisteandijský albin zkřivil bledou tvář v tichém zavrčení.

"Moje legie ti přišly na pomoc pozdě," pokračoval Skabandari. "A já mám kvůli tvým ztrátám zlomené srdce. Přesto nyní držíme bránu, není-liž pravda? Stezka na tento svět patří nám a svět sám leží před námi... můžeme ho vyplenit, vytvořit na něm mocné říše pro naše lidi."

Zmarovi se při pohledu na planinu pod nimi zachvěly krví potřísněné dlouhé prsty. Edurské legie se seřadily zhruba do kruhu kolem posledních žijících Andíů. "Smrt kazí vzduch," zavrčel Silchas Zmar. "Stěží se mohu nadechnout, abych mohl mluvit."

"Později bude čas na plánování," podotkl Skabandari.

"Mí lidé jsou pobiti. Nyní nás obklopujete, ale vaše ochrana přišla příliš pozdě."

"Je tedy aspoň symbolická, bratře. Na zdejším světě jsou další Tiste Andii - sám jsi to říkal. Stačí jenom najít první vlnu a síly se vám vrátí. A přijdou další. Oba naše druhy prchají před porážkami."

Silchas Zmar se zamračil ještě víc. "Dnešní vítězství je hořkou alternativou."

"K'Chain Che'Malle jsou téměř vyhubeni - to víme. Viděli jsme mnoho dalších mrtvých měst. Nyní zůstává jen Morn a ten je na vzdáleném kontinentu - kde krátkoocasi právě trhají své řetězy v krvavé vzpouře. Rozdělený nepřítel je nepřítel, který rychle padne, příteli. Kdo jiný na tomto světě má sílu se nám postavit? Jaghuti? Jsou rozprášení a je jich jen pár. Imassové? Co zmohou kamenné zbraně proti našemu železu?" Na chvíli se odmlčel, než pokračoval. "Forkrul Assail nás zřejmě nehodlají soudit. A navíc jich každým rokem ubývá. Nikoliv, příteli, po dnešním vítězství nám tento svět leží u nohou. Tady nebudeme trpět občanskými válkami, které zamořují Kurald Galain. A já se svými následovníky uniknu rozštěpení, sužujícímu Kurald Emurlahn -"

Silchas Zmar frkl. "Vždyť to rozštěpení je tvoje dílo, Skabandari."

Stále ještě si prohlížel tistejské oddíly pod sebou, a tak nepostřehl záblesk hněvu, následující po jeho nedbalé poznámce. Byl to opravdu jen záblesk, vzápětí se už Skabandari zase tvářil vyrovnaně. "Nový svět pro nás, bratře."

"Na hřebeni na severu stojí jaghut," poznamenal Silchas Zmar. "Svědék války. Nepřiblížil jsem se k němu, protože jsem vycítil počátek obřadu. Omtose Phellack."

"Bojíš se snad toho Jaghuta, Silchasi Zmare?"

"Bojím se toho, co neznám, Skabandari... Krvooký. O této říši i jejích způsobech je nutné hodně zjistit."

"Krvooký."

"Ty se sice nevidíš," opáčil Zmar, "ale dávám ti toto jméno, protože ti teď krev zastírá... zrak."

"Od tebe, Silchasi Zmare, to sedí." Skabandari pokrčil rameny, zašel na severní konec hromady a opatrně našlapoval mezi mrtvolami. "Jaghut jsi říkal..." Ohlédl se, ale Silchas Zmar k němu byl otočený zády a sledoval těch pár svých druhů, kteří přežili.

"Omtose Phellack, chodba ledu," prohodil, aniž by se otočil. "Co asi chce vyčarovat, Skabandari Krvooký? To bych rád věděl..."

Edurský převtělenec se k němu přiblížil, sáhl si do levé holínky a vytáhl stínem protkanou dýku. Na železe si pohrávala kouzla. Poslední krok, a vrazil dýku Zmarovi do zad.

Tiste Andii se křečovitě zkroutil a zařval -

- ve chvíli, kdy se edurské legie náhle obrátily proti Andíům, přiběhly ze všech stran a dokončily vraždění. Kolem Silchase Zmara se ovíjely magické řetězy, až se zhroutil.

Skabandari Krvooký si k němu dřep. "Tak to, žel, mezi bratry chodí," zamumlal. "Jeden musí vládnout. Dva nemohou."

To dobře víš. Ačkoliv je tento svět velký, Silchasi Zmare, dříve nebo později by mezi Edury a Andii vypukla válka. Přirozenost naší krve by se projevila. Takto ovládne bránu jen jeden. Projdou pouze Edurové. Vyhubíme Andie, kteří tu již jsou - jakého bojovníka by proti mně mohli postavit? Už jako by byli mrtví. A tak to musí být. Jeden lid. Jeden vládce." Narovnal se. Na pláni dole dozníval křik umírajících andijských válečníků. "Pravda, nedokážu tě zabít rovnou - na to jsi příliš mocný. Proto tě vezmu na vhodné místo a nechám tě kořenům, hlíně a kameni té poničené země..."

Popustil se do dračí podoby a sevřel dlouhé drápy kolem nehybného Silchase Zmara. Skabandari Krvooký se s tlukotem křídel vznesl do vzduchu.

Věž ležela jenom sto líc na sever. Nízká, poničená hradba obklopující dvorek očividně nebyla jaghutského původu, očividně se mezi třemi jaghutskými věžemi zvedla sama od sebe v odpověď na zákon nepochopitelný bohům i lidem. Zvedla se... a čekala na příchod těch, jež uvězní navěky. Tvory s nebezpečnou mocí.

Tvory, jako byl tisteandijský převtělenec Silchas Zmar, třetí a poslední ze tří dětí Matky noci.

Odstranila Skabandarimu Krvookému z cesty posledního významného nepřítele z tistejského rodu.

Tři děti Matky noci.

Tři jména...

Andarist, jenž se již dávno vzdal moci kvůli žalu, který se nikdy neutiší. Aniž by tušil, že ruka, co ten žal způsobila, je právě moje ruka...

Anomandaris Dlouhý, jenž přerušil styky se svou matkou i svými druhy. Jenž zmizel dřív, než jsem to s ním stačil vyřídit. Zmizel, a pravděpodobně se už nikdy víc neobjeví.

A nyní Silchas Zmar, který zakrátko pozná věčné vězení azathu.

Skabandari Krvooký měl radost. Kvůli svým lidem. Kvůli sobě. Tento svět dobude. Jeho nárokům by se mohli postavit pouze první andijští osadníci.

Tisteandijský bojovník v této říši? Nikdo mě nenapadá... nikdo, kdo by byl dost mocný, aby se mi mohl postavit...

Ani se nezamýšlel nad tím, kam se mohl podít ten ze tří synů Matky noci, jenž zmizel.

Ale ani to nebyla jeho největší chyba...

* * *

Na ledovcové bermě na severu začal osamělý Jaghut splétat kouzla Omtose Phellack. Viděl, jakou zkázu způsobili dva převtělenecí eleintové a jejich vojska. K'Chain Che'Malle nijak nelitoval. Stejně vymírali ze spousty důvodů, přičemž ani jeden Jaghuta příliš nezajímal. Vetřelci mu také nedělali starosti. Už dávno ztratil schopnost dělat si starosti. A mít strach. A také žasnout, jak je nutné dodat.

Cítil zradu, když přišla ve vzdáleném výbuchu magie a prolití krve ascendentu. Ze dvou draků zůstal jen jeden. Typické. Po chvíli, právě když odpočíval mezi dvěma částmi obřadu, vycítil, že se k němu někdo zezadu blíží. Starší bůh, přicházející v odpověď na trhlínu vyrvanou mezi říšemi. Jak se dalo čekat. Ale... který bůh? K'kul? Draconus? Sestra chladných nocí? Osserk? Kilmandaros? Sechul Lath? Přes hranou lhostejnost ho nakonec zvědavost donutila se obrátit a na nově přichozího se podívat.

Ach, jak nečekané... ale zajímavé.

Mael, starší vládce moří, byl rozložitý, zavalitý, s tmavomodrou pletí blednoucí na hrdle a nahém břiše do světle zlaté. Zplhlé plavé vlasy měl rozpuštěné a visely mu ze širokého, téměř plochého temene. A jantarové oči mu žhnuly vzteky.

"Gothosi," zachrptěl Mael, "jaký obřad v odpověď na tohle provádíš?"

Jaghut se zamračil. "Nadělali nepořádek. Chci to uklidit."

"Led," odfrkl si starší bůh. "Jaghutská odpověď na všechno."

"A jaká by byla tvoje, Maeli? Potopa, nebo... potopa?"

Starší bůh se otočil k jihu a zaťal zuby. "Budu mít spojence. Kilmandaros. Přichází z druhé strany trhliny."

"Zůstává už jen jediný tistejský převtělenec," upozornil ho Gothos. "Zřejmě srazil svého společníka a nyní ho odnáší do úschovy na přeplněném dvoře azathské věže."

"Předčasně. Myslí si snad, že K'Chain Che'Malle jsou jeho jediná opozice v této říši?"

Jaghut pokrčil rameny. "Pravděpodobně."

Mael chvíli mlčel, nakonec si povzdechl a řekl: "Svým ledem tohle všechno, Gothosi, nenič. Místo toho tě žádám, abys to... chránil."

"Proč?"

"Mám své důvody."

"Mám radost i za tebe. Jaké důvody?"

Starší bůh po něm střelil zachmuřeným pohledem. "Nestoudný mizero."

"Proč ta změna?"

"V mořích se, Jaghute, odhaluje čas. V hlubinách jsou prastaré proudy. Na mělčinách šeptá budoucnost. A mezi nimi se neustále valí vlny. Uzavři tuto zkázu do svého prokletého ledu, Gothosi. Na tomto místě zmraz sám čas. Udělej to, a já ti budu zavázán... což by pro tebe mohlo být jednou užitečné."

Gothos si promyslel slova staršího boha a kývl. "To by mohlo. Dobrá, Maeli. Jdi za Kilmandaros. Smeť toho tistejského eleinta a rozežeh jeho lid. Ale udělej to rychle."

Mael přimhouřil oči. "Pročpak?"

"Protože cítím, že se v dáli někdo probouzí - a naneštěstí pro tebe to není tak daleko, jak by sis přál."

"Anomander Dlouhý vlas."

Gothos kývl.

Mael pokrčil rameny. "Čekal jsem to. Do cesty se mu postaví Osserk."

Jaghut předvedl v úsměvu mohutné kly. "Opět?"

Starší bůh se proti své vůli zakřenil.

Avšak i když se usmíval, na ledovcové bermě veselo rozhodně nebylo.

* * *

1159. rok spánku Ohnice

Rok bílých žil v ebenu

tři roky před sedmým lederským cyklem

Probudil se s břichem plným soli, nahý, zpola zasypáný bílým pískem, mezi smetím přineseným bouří. Nad ním křičeli raci a jejich stíny kroužily po zvlněné pláži. Chytila ho křeč do vnitřností. Zaúpěl a pomalu se převálil na záda.

Na pláži zahlédl další těla. A vrak. Na mělčině šustily kusy rychle tajícího ledu a mezi nimi pobíhaly tisíce krabů.

Mohutný muž se zvedl na všechny čtyři a vyzvracel do písku hořkou tekutinu. V hlavě mu hučelo a bolest byla natolik silná, že ho zpola oslepovala. Chvíli mu trvalo, než se konečně dokázal posadit a rozhlédnout se kolem sebe.

Spatřil pobřeží tam, kde žádné pobřeží být nemělo.

A včera v noci se z hlubin zvedly hory ledu. Největší z nich se vynořila nad hladinu přímo pod obřím létajícím mekroským městem a rozlámala ho na kusy, jako by to byl vor z klacíků. V mekroských dějinách se nevyskytovalo nic ani vzdáleně podobného takové pohromě, jaké byl svědkem. Znenadání došlo ke zničení města s dvaceti tisíci obyvateli. Stále tomu nemohl uvěřit, jako by mu paměť přehrávala neskutečné obrazy vyvolané horečkou. Nicméně věděl, že si nic nepředstavuje. Viděl to na vlastní oči. A nějak přežil.

Slunce hrálo, ale nebylo horko. Obloha byla mléčně bílá, ne modrá, a konečně si všiml, že racci vlastně nejsou racci. Byli to plazi se světlými křídly. Vyškrábal se na nohy. Bolest hlavy ustupovala, avšak zachvátila jej třesavka a žízeň byla jako zuřivý démon, jenž se mu snaží rozdrásat hrdlo.

Křik létajících ještěrek se poněkud změnil a muž se otočil k pevnině. Objevili se tam tři tvorové. Procházeli mezi bělavými trsy trávy nad hranicí přílivu. Sahali mu stěží k pasu, byli bez chlupů, měli černou plet', dokonale kulatou hlavu a špičaté uši. Bhok'arala si pamatoval z mládí, když se mekroská obchodní loď vrátila z Nemilu, avšak tihle tvorové byli svalnatější, nejméně dvakrát mohutnější než domácí mazlíčci, jež kupci přivezli do plovoucího města. Mířili rovnou k němu.

Muž se rozhlížel po nějaké zbrani a našel kus dřeva, který se hodil jako palice. Potěžkal ji a čekal, až bhok'arala přijdou blíž.

Ti se zastavili a upírali na něj žluté oči.

Prostřední mávl rukou.

Pojď. O významu jeho lidského posunku nemohlo být pochyb.

Muž si znovu prohlížel pláž - těla, jež viděl, se nehýbala a krabi se klidně krmili. Znovu vzhledl k podivně zbarvené obloze a vykročil ke třem tvorům, kteří couvli a vedli ho tam, kde začínala růst tráva.

Takovou trávu muž jaktěživ neviděl. Stébla měla tvar dlouhých, trubkovitých trojúhelníků s hranami jako břitva - jak zjistil, když se z ní vynořil s pořezanýma nohama. Za pruhem trávy se do vnitrozemí táhla rovná pláň, na níž tu a tam vyrůstaly trsy stejné ostré trávy. Půda byla pokrytá solí a jalová. Tu a tam ležely kusy kamene, ani dva nebyly stejné a všechny byly hranaté a neomšelé.

V dálce stál stan. Bhok'arala se vydali k němu. Když došli blíž, uviděl muž, jak z vrcholku stanu stoupá proužek dýmu, i skulinu mezi chlopněmi ve vstupním otvoru.

Jeho doprovod se zastavil a jen mu znovu ukázal na vchod. Muž pokrčil rameny, dřepl si a prolezl dovnitř.

V nejasném světle spatřil zahalenou postavu s tvářmi zakrytou kápí. Před sebou měla ohřívadlo, z něhož stoupaly opojné páry. U vchodu byla křišťálová láhev, sušené ovoce a bochnik tmavého chleba.

"V láhvi je pramenitá voda," zachrptěl zahalenec mekrosky. "Nemusíš spěchat, klidně se vzpamatuj ze svého utrpení."

Muž poděkoval a rychle se chopil láhve.

Když konečně utišil žízeň, sáhl po chlebu. "Děkuju, cizince," zabručel a potřásl hlavou. "Z toho kouře tě vidím rozmazaně."

Ozval se suchý kašel, což mohl být i smích, a následovalo něco jako pokrčení ramen. "Lepší než se utopit. Naneštěstí pro tebe utiňuje mé bolesti. Nezdřím tě dlouho. Ty jsi mečíř Withal."

Muž sebou trhl a svrástil obočí. "Ano, jsem Withal ze Třetího mekroského města - které již neexistuje."

"Tragická událost. Ty jsi jediný, kdo přežil... díky mně, třebaže mne ten zásah stál hodně sil."

"Co je tohle za místo?"

"Někde uprostřed ničeho. Zlomek se sklonem k potulování. Dávám mu život, jaký si dokážu představit, vyvolávám ho ze vzpomínek na domovinu. Síly se mi navracejí, třebaže bolest ve zničeném těle neustupuje. Ale poslyš, mluvím a nekašlu. To už je něco." Z otrhaného rukávu se vynořila znetvořená ruka a vhodila do ohřívadla hrst semínek. Semínka zasyčela, zapraskala a kouř zhoustl.

"Kdo jsi?" chtěl vědět Withal.

"Padlý bůh... který potřebuje tvou zručnost. Připravil jsem tvůj příchod, Withale. Obydlí, kovárnu, všechny suroviny, které budeš potřebovat. Šaty, jídlo, vodu. A tři oddané sluhy, s nimiž ses již setkal -"

"Ty bhok'arala?" ohrnul nos Withal. "Co můžou -"

"Ne bhok'arala, smrtelníku. Ačkoliv jimi kdysi byli. Tihle jsou nachtové. Pojmenoval jsem je Slup, Mara a Fňuk. Jsou jaghutský výtvor, naučí se vše, co se od nich čeká."

Withal se chtěl zvednout. "Děkuji ti za záchranu, Padlý, ale už půjdu. Rád bych se vrátil na svůj svět -"

"Ty to nechápeš, Withale," zasyčel zahalený. "Uděláš, co řeknu, tady, nebo budeš žebrat o smrt. Nyní mi patříš, mečíři. Jsi můj otrok a já jsem tvůj pán. Mekrosové vlastní otroky, že ano? Nešťastné duše ukradené z ostrovních vesnic a podobných míst během nájezdů. Ta představa ti tudíž není cizí. Nezoufej však, protože až dokončíš, co od tebe žádám, budeš moci volně odejít."

Withal stále měl svou palici, těžký kus dřeva, položenou na klíně. Zamyslel se.

Kašel, pak smích a další kašel. Bůh zvedl ruku, aby ho zarazil. Když dokašlal, řekl: "Radím ti, nezkoušej nic unáhleného, Withale. Z moře jsem tě vytáhl pro tento úkol. Copak nemáš žádnou čest? Vyhov mi, protože jinak budeš hluboce litovat mého hněvu."

"Co mám udělat?"

"To už je lepší. Co pro mě máš udělat, Withale? Přece to, co děláš nejlépe. Vyrobc mi meč."

Withal zabručel. "To je všechno?"

Zahalený se předklonil. "Já ale chci velmi zvláštní meč..."

KNIHA PRVNÍ

ZAMRZLÁ KREV

Ledový oštěp je čerstvě vražen do srdce země. Duše v něm touží zabíjet. Ten, kdo se oštěpu chopí, pozná smrt. Znovu a znovu, jen smrt.

Vidění Hannana Mosaga

KAPITOLA JEDNA

Slyšte! Moře šeptá
a sní o osvobozujících pravdách
v drolicím se kameni.

Hantallit z Havířské komory

Rok pozdního mrazu
Rok před sedmým lederským cyklem
Ascendence prázdné držby

T

ady a teď přichází příběh. Mezi přílivem a odlivem, kdy obři poklekají a stávají se horami. Když dopadají na zem jako balastní kameny oblohy a neudrží se před nadcházejícím svítáním. Mezi přílivem a odlivem budeme hovořit o jednom takovém obrovi. Protože tento příběh se ukrývá v jeho příběhu.

A protože je zábavný.

Tak proto.

Ve tmě měl oči zavřené. Otevíral je pouze ve dne, protože usuzoval takto: noc brání vidění, a tak když není skoro nic vidět, jaký má smysl snažit se proniknout šerem?

Dobře sledujte i tohle. Došel na kraj země, objevil moře a tajemná kapalina ho zaujala. Ze zaujetí se během onoho osudového dne vyvinula zvláštní posedlost. Viděl, jak se vlny zvedají a klesají podél celého pobřeží v neustávajícím pohybu, kdy jako by chtěly pohltit celou pevninu, ale nikdy to nedokážou. Pozoroval moře vyšlehané odpoledním větrem, sledoval prudký příboj na svažité pláži o kus dál, kdy nějaká vlna občas dosáhla dál, ale pokaždé se zase mrzutě stáhla.

Když se setmělo, zavřel oči a uložil se ke spánku. Rozhodl se, že zítra se na moře znovu podívá.

Ve tmě měl oči zavřené.

V noci přišel příliv, voda zavířila kolem spícího obra. Přišel příliv a ve spánku ho utopil. A z vody mu do těla pronikly nerostné látky, až se z něj stal kámen, zkroucený hřeben na pláži. A po tisíce let přicházel každou noc příliv, aby mu odíral tělo. Kradl mu tvar.

Ale neukradl mu ho docela. Abyste ho uviděli celého, dokonce ještě dnes, musíte se dívat ve tmě. Nebo v jasném světle přivřít oči. Dívat se úkosem nebo se soustředit na samotný kámen.

Ze všech darů, jež Otec stín věnoval svým dětem, je toto nadání nejvýznamnější. Dívat se stranou, abyste viděli.

Poddejte se tomu a dovede vás to do stínu. Kde se ukrývají všechny pravdy.

Podívejte se stranou, abyste viděli.

Teď se podívejte stranou.

* * *

Myši se rozprchly, jak nad sněhem, zabarveným soumrakem do modra, přelétl tmavší stín. Prchaly v šílené panice, avšak osud jedné z nich byl již zpečetěn. Opeřený spár prot'al chlupaté tělíčko a rozdrtil drobounké kostičky.

Na kraji palouku se z větve tiše snesla sova, proletěla nad udusaným sněhem posypaným semínky, letový oblouk na okamžik přerušila, když ze země sebrala myš, a znovu se vznesla, tentokrát za těžkého plácání křídel, k jinému stromu. Přistála na jedné noze a začala se krmit.

Muž, jenž o chvíli později vyběhl z lesa, nezahlédl nic nepatřičného. Myši byly pryč, sníh byl dost pevný, aby po nich na něm nezůstaly žádné stopy, a sova ve větvích smrku znehybněla a velkýma očima sledovala mužův postup přes palouk. Když zmizel, opět se pustila do myši.

Šíření patřilo lovcům a dravec pro dnešní noc ještě neskončil.

Jak tak postupoval po jíním pokryté prsti na stezce, byl Trull Sengar myšlenkami daleko. Lesa kolem sebe si nevšímal, což u něj nebylo obvyklé. Dokonce se ani nezastavil, aby si usmířil Šeltatu Lor, Dceru soumrak, nejuctívanější ze tří dcer Otce stíná - třebaže jí to vynahradí při zítřejším západu slunce - a předtím bezmyšlenkovitě probíhal skvrnami světla na stezce, čímž riskoval, že na sebe přiláká pozornost vrtošivé Sukul Anchadu, Rozmaru, také známé jako Strakatá.

Kalašské jesle byly plné tuleňů. Objevili se brzy a Trulla překvapili, když přišel na pobřeží sbírat surový nefrit. Kdyby se objevili jenom tuleni, jejich příchod by ho byl rozradostnil, avšak byli tu další, záliv obklopovaly lodě a lov byl v plném proudu.

Ledeřané, jižané s bílou pletí.

Mladý Tiste Edur si uměl představit, jaký hněv vyvolá zpráva o jeho objevu ve vesnici, k níž se právě blížil - hněv, který cítil také. Takový zásah do edurských území byl holá nestydatost, krádež tuleňů právem náležejících jeho lidu byl zpuštěným porušením starých dohod.

Mezi Ledeřany se našli hlupáci stejně jako mezi Edury. Trull si neuměl představit, že by něco takového bylo oficiálně schváleno. Velká schůze měla být už za dva lunice. Žádné straně by teď krveprolití neprospělo. Nebylo podstatné, že Edurové by lodě vetřelců napadli a zničili právem, lederské delegáty by povraždění jejich občanů, byť občanů překračujících zákony, pobouřilo. Naděje na uzavření nové smlouvy se právě vytratila.

Což dělalo Trullu Sengarovi těžkou hlavu. Jedna dlouhá a krutá válka pro Edury právě skončila, pomyšlení na to, že začne jiná, bylo nesnesitelné.

Ve válkách o podmanění své bratry nezahanbil, na širokém opasku měl řadu jedenadvaceti načerveno obarvených nýtů, kdy každý nýt znamenal jeden významný čin, a sedm z nich mělo bílý lem značící skutečné zabití. Z mužských potomků Tornáda Sengara měl pouze Trullův starší bratr na opasku víc trofejí, jak se ostatně slušelo a patřilo vzhledem k věhlasu, jakému se Strach Sengar těšil mezi válečníky Hiroťů.

Boje s ostatními pěti edurskými kmeny byly pochopitelně vázány přísnými pravidly a zákazy, a dokonce i během dlouhých a hromadných bitev došlo jen k několika málo úmrtím. Přesto bylo dobývání vyčerpávající. A v boji s Ledeřany nebudou edurské válečníky omezovat žádné zákazy. Významné činy se nebudou počítat, půjde jen o zabíjení. A nepřítel ani nebude muset třímát zbraň - dokonce i bezmocní a nevinní poznají, jak chutná rána mečem. Takové vraždění pošpiňovalo válečníka i oběť bez rozdílu.

Trull však dobře věděl, že sice může odsuzovat nadcházející zabíjení, ale bude tak činit pouze v duchu, a jinak s mečem v ruce vykročí spolu se svými bratry, aby podle edurských zvyklostí potrestali vetřelce za překročení hranice.

Proběhl kolem koželužen s koryty a kameny vyloženými jámami na kraji lesa. Několik lederských otroků se po něm podívalo a honem se klanělo, dokud nebyl pryč. Před sebou měl vysokou vesnickou hradbu z cedrových klád, nad níž visely vrstvy kouře ze dřeva. Po obou stranách úzkého, vyvýšeného chodníku vedoucího k bráně se táhla pole s úrodnou černou hlínou. Zima teprve uvolňovala své sevření a první sadba měla přijít až za několik týdnů. Uprostřed léta se na polích objeví téměř třicet různých druhů rostlin, poskytujících potravu, léky, vlákna a krmení pro dobytek. Mnoho z nich bude mít květy přitahující včely, dávající med a vosk. Na sklizeň obvykle dohlížely ženy z kmene. Muži po malých skupinkách odcházeli do lesa kácet stromy a lovit a jiní se vydávali v knarri sklízet úrodu z moře a mělčin. Aspoň tak tomu bývalo, když vládl mír. V minulých dvanácti letech vycházely z vesnice spíš válečné oddíly než lovecké či dřevorubecké, a tak lidé občas trpěli. Do války Edurům nikdy nehrozil hlad. Trull chtěl to drancování ukončit. Hannan Mosag, hirotský král-zaklánač, nyní vládl všem edurským kmenům. Ze spousty válčících národů byla vytvořena konfederace. Hannan Mosag držel jako rukojmí prvorozené syny poražených náčelníků - jeho kádr k'risnan - a vládl jako diktátor. Mír sice byl na ostří meče, ale přesto to byl mír.

Z brány v palisádě se vynořila známá postava a zamířila ke křižovatce, na níž se Trull zastavil. "Zdravím tě, Binadas, " pravil.

Trullův mladší bratr měl na zádech připevněný oštěp a na rameni pověšený kožený vak, opírající se o bok. Na druhé straně měl připevněný dlouhý jednobřitý meč v kůži potažený dřevěnou pochvou. Binadas byl o půl hlavy vyšší než Trull a obličej měl stejně ošlehaný jako jelenicový oděv. Z Trullových tří bratrů byl Binadas nejzdrženlivější, nejvyhýbavější, a tudíž nejnevypočitatelnější, jemuž bylo těžké porozumět. Ve vesnici přebýval jen zřídka, dával přednost divokému lesu na západě a horám na jihu. K nájezdům se připojoval málokdy, ale když se vracel, často si nesl trofeje, takže o jeho odvaze nikdo nepochyboval.

"Jsi zadýchaný, Trulle, " poznamenal Binadas, "a vidím, že i rozrušený."

"Za Kalašskými jeslemi kotví Ledeřané."

Binadas se zamračil. "V tom případě tě nebudu zdržovat."

"Budeš pryč dlouho, bratře?"

Binadas pokrčil rameny, prošel kolem Trulla a vydal se po západní stezce. Trull Sengar pokračoval v cestě a bránou vstoupil do vesnice.

V této části vesnice, obrácené k pevnině, stály čtyři kovárny obklopené hlubokými, svažitými příkopy, odvádějícími vodu do podzemního kanálu vedoucího ven z vesnice a okolních polí. Snad celá léta se v nich bez přestání vyráběly zbraně, a vzduch byl plný těžkého, palčivého dýmu, který pokryl okolní stromy bílými sazemi. Trull si všiml, že nyní se pracuje pouze ve dvou a asi desítka otroků v dohledu se nijak nehoní.

Za kovárnami se táhly cihlové skladovací komory, řada oddělených, úlům podobných budov, kam se ukládaly přebytky obilí, uzené ryby, solené maso, velrybí olej a sklizené vláknité rostliny. Podobné stavby existovaly v hlubokých lesích obklopujících každou vesnici - většina z nich však byla následkem válek prázdná.

Za skladovacími komorami se Trull ocitl mezi kamennými domy tkalců, hrnčírů, řezbářů, nižších písařů, zbrojířů a dalších kvalifikovaných občanů z vesnice. Lidé ho hlasitě zdravili, na což odpovídal jen natolik, kolik vyžadovalo dekorum, což známým prozradilo, že se nemůže zastavit a popovídat si.

Spěchal ulicemi mezi obytnými domy. Lederští otroci nazývali takovéto vesnice městy, avšak žádný občan neviděl důvod měnit používaný výraz - vesnice to byla, když ji stavěli, a tak to bude vesnice napořád, i když tu nyní přebývalo téměř dvacet tisíc Edurů a třikrát tolik Ledeřanů.

Obytné části vévodily svatyně Otce a jeho oblíbené Dcery, vyvýšené plošiny z kamenných kotoučů s obrázky a piktogramy, obklopené živými stromy posvátných černodřevů. V kruhu se třemi prstenci si neustále pohrávala Kurald Emurlahn, podél piktogramů tančily vlnící se tvary, kouzelné emanace probuzené smírnými modlitbami doprovázejícími příchod tmy.

Trull Sengar vstoupil na Zaklínačskou třídu, posvátnou přístupovou cestu k mohutné citadele, sloužící zároveň jako chrám i palác, sídlu krále-zaklínače Hannana Mosaga. Třidu lemovaly cedry s černou kůrou. Stromy byly tisíc let staré a zvedaly se nad celou vesnici. Měly pouze nejvyšší větve. Vložená kouzla prostupovala každý letokruh jejich půlnočního dřeva, pronikala i ven a na celou třídu vrhala šerý příkrov.

Na druhém konci třídy obklopovala citadelu s pozemky menší palisáda zbudovaná ze stejného černého dřeva s vyřezanými ochranami. Hlavní bránu tvořil tunel ze živých stromů, neustále plný stínů, vedoucí k lávce přes kanál, na němž kotvil tucet k'ortanů - lodic sloužících pro nájezdy. Lávka končila na širokém dlážděném nádvoří mezi kasárnami a skladišti. Za nimi se zvedaly dlouhé kamenné a dřevěné domy urozených rodin - pokrevními svazky spojených s rodem Hannana Mosaga - se šindelovými střechami a hřebenovými vaznicemi z černodřevu. Rezidence byly úhledně rozděleny pokračující třídou, vedoucí přes další lávku přímo do citadely.

Na nádvoří cvičili válečníci a Trull zahlédl svého vysokého, širokoplecího staršího bratra Stracha, jenž stál stranou s půl tuctem pomocníků a pozoroval výcvik se zbraní. Trull pocítil záchvěv soucitu s mladými válečníky. I on si během výuky pod bratrovým kritickým, sveřepým pohledem vytrpěl své.

Kdosi ho pozdravil a Trull se ohlédl na druhý konec nádvoří. Uviděl svého nejmladšího bratra Rhulada a Midika Buhna. Ti dva zřejmě cvičně šermovali spolu, a Trull vzápětí zahlédl zdroj jejich neobvyklé píše - se čtyřmi mladšími ženami za patami se objevila Majen, Strachova snoubenka, pravděpodobně cestou na trh, vzhledem k tomu, že je doprovázel tucet otrokyň. To, že se zastavily, aby se podívaly na nečekanou a nepochybně nepřipravenou ukázkou bojového umění, bylo, vzhledem ke složitým pravidlům namlouvání, pochopitelné jejich povinností. Od Majen se čekalo, že se bude ke všem Strachovým bratrům chovat s patřičnou úctou.

Ačkoliv na celé věci nebylo nic neobvyklého, Trull stejně pocítil neklid. Rhuladova snaha naparovat se před ženou, jež se stane manželkou jeho nejstaršího bratra, zacházela na samou hranici slušného chování. Když přišlo na Rhulada, choval se podle Trullova názoru Strach příliš shovívavě.

Jako my všichni. Samozřejmě k tomu byl důvod.

Vzhledem k pyšnému uzardění v pohledném obličejí, Rhulad svého druhu z dětství v hraném souboji očividně porazil. "Trulle!" zamával mečem. "Dnes jsem už jednou prolil krev a žízním po další! Pojď, oškravej rez z toho meče po tvém boku!"

"Někdy jindy, bratře," zavolal Trull. "Musím bez odkladu mluvit s otcem."

Rhulad se přívětivě usmíval, ale Trull i na deset kroků zahlédl v jeho jasných šedých očích záblesk triumfu. "Tak někdy jindy," pravil, mávl přezíravě mečem a obrátil se k ženám.

Majen však pokynula svým společnícům a všechny již odcházel.

Rhulad otevřel ústa, aby jí něco řekl, avšak Trull promluvil první. "Bratře, zvu tě, abys šel se mnou. Musím otci předat velmi důležitou zprávu a byl bych rád, abys u toho byl, takže do následné debaty budou vetkána tvá slova." Takové pozvání obvykle dostávali pouze válečníci s léty bojů na opascích, a Rhuladovi zaskvěly oči pýchou.

"Jsem počtěn, Trulle," pravil a zasunul meč do pochvy.

Midik zůstal sám a ošetřoval si ránu po meči na zápěstí, zatímco Rhulad se připojil k Trullovi a společně zamířili k rodinnému domu.

Zdi byly zvenčí ověšené ukořisťenými štíty, z nichž mnohé byly po staletích docela vybledlé. Přesah střechy zespodu podíraly velrybí kosti. Totemy ukradené cizím kmenům tvořily chaotický oblouk nade dveřmi, pruhy kožešiny, kůže pošívané korálky, mušličky, drápy a zuby připomínaly protažené ptačí hnízdo.

Bratři vstoupili do domu. Uvnitř byl chládek a kouř ze dřeva. Ve výklencích ve zdech mezi nástěnnými koberci a zavěšenými kožešinami stály olejové lampy. Uhlíky v tradičním ohništi uprostřed, na němž se vařilo, zůstaly přihrnuté, ačkoliv otroci nyní pracovali v kuchyni za domem, aby se snížilo nebezpečí požáru. Černodřevový nábytek odlišoval jednotlivé místnosti, i když tu nebyly žádné rozdělovací zdi. Z háků na trámech visely desítky zbraní, některé ještě z dřevních dobrodružství, kdy bylo umění kout železo vzápětí po zmizení Otce stína ztraceno v temnotě, a drsný bronz těchto zbraní byl celý poďobaný a pokřivený.

Za ohništěm se zvedal kmen živého černodřevu, z něhož ve výšce těsně nad hlavou vyčnívala šikmo nahoru horní třetina lesklého meče, pravá emurlahnská železná čepel, zpracovaná způsobem, jaký kováři teprve budou muset znovu objevit. Meč rodu Sengarů, značící jejich urozený původ. Původní zbraně urozených rodů se uvazovaly ke stromu, když byl ještě mladý, a po několika staletích ležely podél jádrového dřeva zarostlé ve kmeni. Tento strom se však trochu zkrivil a zbraň se vyvrátila, takže část černostříbrné čepele vyčnívala ven. Bylo to neobvyklé, ne však výjimečné. Oba bratři cestou kolem zvedli ruku a dotkli se železa.

Jejich matka Uruth, obklopená otrokyněmi, pracovala na koberci s rodokmenem a dokončovala poslední výjevy ze Sengarovy účasti na válce za sjednocení. Soustředila se na práci a synů si nevšímala.

Tomad Sengar seděl se třemi dalšími urozenými patriarchy u deskové hry vyrobené z obrovského dlaňovitého parohu, s figurkami vyřezanými ze slonoviny a nefritu.

Trull se zastavil na kraji kruhu. Pravou ruku položil na jílec meče na znamení, že zpráva, již přináší, je naléhavá a možná i nebezpečná. Rhulad se za ním prudce nadechl.

Třebaže žádný ze starců nevzhlédl, hosté se jako jeden zvedli a Tomad začal poklízet figurky. Tři starci mlčky odešli a Tomad odklidil hru a dřep si na paty.

Trull se posadil naproti němu. "Zdravím tě, otče. Lederská flotila sklízí na Kalašských jeslich. Stáda se objevila časně a oni je pobíjejí. Viděl jsem tyto věci na vlastní oči a během návratu jsem se nezastavil."

Tomad kývl. "To jsi tedy běžel tři dny a dvě noci."

"Běžel."

"A lederská sklizeň probíhala dobře?"

"Otče, dnes za úsvitu spatří dcera Menandor nákladní prostory lodí nacpané k prasknutí, plachty napnuté větrem a brázdy za nimi jako karmínovou řeku."

"A nové lodě připlují namísto nich!" zasyčel Rhulad.

Tomad se nad synovou nevychovaností zamračil a dalšími slovy dal jasně najevo svůj nesouhlas. "Rhulade, dones tuto zprávu Hannanu Mosagovi."

Rhulad sebou sice trhl, ale jen přikývl. "Jak přikazuješ, otče." Otočil se a odešel.

Tomad se zamračil ještě víc. "Pozval jsi k této debatě nezakrvného válečníka?"

"Pozval, otče."

"Proč?"

Trull neřekl nic, což bylo jeho právo. Nehodlal vyjadřovat nahlas své obavy nad tím, jak nevhodně se Rhulad chová ke Strachově snoubence.

Tomad si po chvíli povzdechl. Zdánlivě si prohlížel své velké zjizvené ruce, jež měl složené v klíně. "Začali jsme být samolibí," zabručel.

"Otče, je samolibé předpokládat, že ti, s nimiž máme dohodu, jsou čestní?"

"Ano, vzhledem k precedentům."

"Proč tedy král-zaklínač souhlasil s velkou schůzí s Ledeřany?"

Tomad upřel tmavé oči do Trullových. Ze všech bratrů měl pouze Strach stejnou barvu očí i stejně tvrdý pohled jako otec. Trull proti své vůli cítil, jak pod tím opovrhlivým pohledem povoluje.

"Stahuji svou hloupou otázku," vyhrkl Trull a uhnul pohledem, aby zakryl strach. Měří si nepřítele. Tento přestupek, bez ohledu na původní záměr, bude vzhledem k tomu, jak na něj zareagují Edurové, čepelí se dvěma hroty. Čepelí, které se budou moci chopit oba národy. "Nezakrvení válečníci budou potěšeni."

"Nezakrvení válečníci budou jednoho dne sedět v radě, Trulle."

"Copak to není odměnou míru, otče?"

Na to Tomad neodpověděl. "Hannan Mosag svolá radu. Musíš se jí zúčastnit, abys přednesl, co jsi viděl. Navíc mě král-zaklínač požádal, ať mu předám své syny k mimořádnému úkolu. Nemyslím, že toto rozhodnutí se zprávou, kterou přinášíš, změní."

Trull ovládl překvapení a řekl: "Cestou do vesnice jsem potkal Binadase -"

"Byl o všem zpraven a během lunice se vrátí."

"Víš o tom Rhulad?"

"Ne, i když vás bude doprovázet. Nezakrvný je nezakrvný."

"Jak říkáš, otče."

"Nyní si odpočiň. Na poradu budeš včas probuzen."

* * *

Ze solí vyběleného kořene seskočila bílá vrána a začala se probírat smetím. Trull si nejdřív myslel, že je to racek, který se v rychle slábnoucím světle zdržel na pláži, jenže potom pták zakrákal a se škeblí v bílém zobáku odhopkal k vodě. Trull nemohl usnout, protože na půlnoc byla svolána rada. Nedočkavý, s cukáním v unavených údech, se procházel po oblázkové pláži severně od vesnice a ústí řeky.

A nyní, když se s ospalými vlnami přivalila tma, se na pobřeží ocitl ve společnosti bílé vrány. Ta si odnesla kořist na okraj vody a s každým šeplavým zavlněním ponořila škeblí do vody. Šestkrát. Čistotný pták, usoudil Trull, pozorující vránu, která si vyskočila na kámen a pustila se do škeble.

Bílá byla pochopitelně zlá. To věděl každý. Rdící se kost, nenáviděné světlo Menandor za úsvitu. Ledeřané měli také bílé plachty, což nebylo divu. A čisté vody Kalašské zátoky odhalí záblesk bílé zaneřádující mořské dno - kosti tisíců pobitých tuleňů.

Tato roční doba bude pro šest kmenů znamenat návrat nadbytku, doplňování vyčerpaných zásob na ochranu před hladem. Teď se na nezákonnou sklizeň najednou podíval z jiného úhlu. Bylo to dokonale načasované gesto, mající za cíl oslabení konfederace, manévr určený k podkopání edurských pozic na velké schůzi. Nevyhnutelnost. Stejný důvod, který nám hodili do tváře poprvé při osídlení Dálavy. "Lederské království se rozrůstá, má stále větší potřeby. Vaše tábory na Dálavě byly přece jen sezónní a během války byly v podstatě opuštěné."

Nutně budou připlouvat další a další nezávislé lodě a kořistit v bohatých vodách u severního pobřeží. Nebude možné je všechny ohlídat. Edurům stačilo podívat se na ostatní kmeny, kdysi obývající země za lederskými hranicemi, aby viděli ohromné odměny přicházející s přísahou věrnosti králi Ezgarovi Diskanarovi Lederskému.

Jenomže my nejsme jako ostatní kmeny.

Vrána na svém kamenném trůně zakrákala, odhodila prázdnou škeblí, roztáhla přízračná křídla a vzlétla do noci. Ze tmy zaznělo poslední kráknutí. Trull udělal ochranné gesto.

Za ním se převrátilo pár kamínků. Když se Trull otočil, uviděl přicházet staršího bratra.

"Zdravím tě, Trulle," prohodil Strach tiše. "Zpráva, kterou jsi doručil, válečníky rozhořčila."

"A krále-zaklínače?"

"Ten nic neřekl."

Trull se dál zadíval na tmavé vlny narážející na pláž. "Jejich oči se upírají na ty lodě," poznamenal.

"Hannan Mosag se umí dívat stranou, bratře."

"Požádal o syny Tornáda Sengara. Co o tom víš?"

Strach nyní stál vedle něj a Trull vycítil, že krčí rameny. "Krále-zaklínače od dětství vedou vidiny," pravil Strach po chvíli. "Nese vzpomínky krve od temných časů. Otec stín se před ním natahuje s každým krokem, který udělá."

Zmínka o vidinách Trulla znepokojila. Nepochyboval o jejich síle - vlastně právě naopak. Temné časy přišly s

rozštěpením Tiste Edur, útokem kouzel, podivnými vojsky a zmizením samotného Otce stíná. A třebaže měly kmeny stále přístup k magii Kurald Emurlahn, chodba samotná pro ně byla ztracena, bylať rozbita a zlomky ovládali falešní králové a bohové. Trull měl podezření, že ctižádost Hannana Mosaga sahá mnohem dál než ke znovusjednocení šesti kmenů.

"Jsi zdrženlivý, Trulle. Dobře to skrýváš, ale já vidím i to, co ostatním uniká. Jsi válečník, který by raději nebojoval."

"To není zločin," zamumlal Trull a dodal: "Ze všech Sengarů máte jen ty s otcem víc trofejí."

"Já nezpochybňoval tvou odvahu, bratře. Ale kuráž je to nejmenší, co nás spojuje. Jsme Edurové. Bývali jsme pány ohafů. Drželi jsme trůn Kurald Emurlahn. A stále by patřil nám, nebýt zrady nejdřív druha Skabandariho Krvookého a posléze Tiste Andii, kteří s námi přišli na tento svět. Jsme utrápený lid, Trulle. Ledeřané jsou jen jedním nepřítelem z mnoha. Král-válečník to chápe."

Trull si prohlížel hvězdy odrážející se na klidné hladině zátoky. "Budu bez váhání bojovat s těmi, kdo se chtějí stát našimi nepřáteli, Strachu."

"To je dobře, bratře. Stačí to tedy, aby Rhulad mlčel."

Trull strnul. "On mluví proti mně? To nezakrvené... štěně?"

"Kdykoliv vidí nějakou slabost..."

"To, co vidí a co je pravda, jsou rozdílné věci," štkl Trull.

"Dokaž mu tedy opak," poradil mu Strach tichým, klidným hlasem.

Trull mlčel. K Rhuladovi a jeho nekonečným výzvám a pózám se choval přezíravě, jak bylo jeho právem vzhledem k tomu, že Rhulad byl nezakrvený. Podstatnější však bylo, že jeho důvody byly postavené jako ochranná zeď kolem panny, s níž se měl oženit Strach. Pochopitelně vyslovit něco takového nyní by bylo nevhodné, neboť by to šeptalo o zášti a zlobě. Majen byla nakonec zasnoubená se Strachem, nikoliv s Trullem, a její ochrana byla Strachova zodpovědnost.

Trull si litostivě pomyslel, že věci by byly jednodušší, kdyby věděl, co si o tom myslí sama Majen. Rhuladovy pozornosti nevětila, ale ani je neodmítala. Kráčela po okraji útesu slušnosti, sebevědomá, jako by byla - a měla být - každá panna, již se dostalo pocty, že se s ní zasnoubil hirotský mistr zbraní. Znovu si v duchu opakoval, že to není jeho věc. "Nebudu Rhuladovi ukazovat, co by měl sám vidět," zavrčel. "Neudělal nic, čím by si zasloužil dar mé úcty."

"Rhuladovi schází rafinovanost, aby ve zdrženlivosti viděl cokoliv jiného než slabost -"

"Jeho chyba, ne moje!"

"Čekáš, že slepý stařec přejde po nášlapných kamenech přes potok bez pomoci, Trulle? Ne, vedeš ho, až v duchu konečně uvidí to, co vidí všichni ostatní."

"Jestli to vidí všichni ostatní," opáčil Trull, "pak jsou Rhuladova slova proti mně bezmocná a já si ho právem nevšímám."

"Bratře, Rhulad není jediný, komu schází rafinovanost."

"Přeješ si tedy, Strachu, aby byli ze synů Tomada Sengara nepřátelé?"

"Rhulad není nepřítel ani tvůj, ani žádného jiného Edura. Je mladý a prahne po krvi. I ty jsi kdysi krácel po stejné stezce, proto tě žádám, aby sis na ty časy vzpomněl. Teď není vhodná chvíle zasazovat rány, které zanechají jizvy. A nezakrvenému válečníkovi zasadí opovržení nejhlubší ránu ze všech."

Trull udělal obličej. "Vidím v tom pravdu, Strachu. Pokusím se zmenšit svou lhostejnost."

Strach na jeho jízlivost nereagoval. "Rada se schází v citadele, bratře. Vstoupíš do královského sálu po mém boku?"

Trull se nechal obměkčit. "Jsem poctěn, Strachu."

Bratři se otočili zády k tmavé vodě, takže neviděli, jak se nad línými vlnami kousek od břehu vznášejí bílá křídla.

* * *

Před třinácti lety byl Udinaas mladý námořník ve třetím roce rodinné smlouvy s kupcem Intarosem z Traté, nejsevernějšího lederského města. Byl na palubě velrybářské lodi Nápor vracející se z benedských vod. Proklouzli tam pod příkrovem tmy, zabili tři svině a táhli mrtvoly do neutrálních Vln západně od Kalašské zátoky, když zahlédli pět hirotských k'ortanů, které se hnaly za nimi. Jejich osud zpečetila kapitánova hamížnost, protože se nechtěl vzdát kořisti. Udinaas si dobře pamatoval tváře důstojníků z velrybářské lodi, včetně kapitána, když je přivázali na jednu svinu a nechali je napospas žralokům a dhenrabi, zatímco obyčejné námořníky odvedli z lodi a sebrali každý kousek železa i všechno, co Edury zaujalo. Pak byly na Nápor vypuštěny stínové přízraky, aby pohltily a roztrhaly mrtvé dřevo lederské lodi. Pět černodřevových k'ortanů pak odlpulo se dvěma sviněmi v závěsu a třetí velrybu zanechalo zabíjákům z hlubin.

Dokonce i tehdy byl Udinaasovi příšerný osud kapitána a jeho důstojníků lhostejný. Narodil se jako dlužník, stejně jako jeho otec a před ním zase jeho otec. Smlouva a otroctví byla dvě slova označující stejnou věc. A život hirotského otroka nebyl zvlášť tvrdý. Poslušnost byla odměňována ochranou, oděvem a přístřeším před deštěm a sněhem a donedávna i dostatkem jídla.

Mezi mnoho Udinaasových povinností v sengarské domácnosti patřila oprava sítí pro čtyři rybářské knarri, jež urozená rodina vlastnila. Protože býval námořník, neměl dovoleno opustit zemi a k otevřené hladině moře se nejbližší dostal při vázání uzlů na sítích a upravování závaží na pláži jižně od ústí řeky. Ne že by toužil od Edurů utéci. Ve vesnici byla spousta otroků - pochopitelně lederských - takže mu společnost soukmenovců nechyběla, jakkoliv bývala často ubohá. Navíc radovánky v Lederu nebyly dostatečným lákadlem, aby se pokusil o něco, co bylo stejně nemožné - pamatoval si, že takové radovánky viděl, ale nikdy se jich sám nezúčastnil. A hlavně moře z hloubi duše nenáviděl, stejně jako když byl ještě námořník.

Ve slabnoucím světle viděl dva nejstarší syny Tornáda Sengara na pláži na druhém břehu řeky a nepřekvapilo ho, že slabě slyší nesrozumitelný rozhovor, který spolu vedli. Lederské lodě opět udeřily - ta zpráva se mezi otroky roznášela

ještě předtím, než mladý Rhulad dorazil ke vchodu do citadely. Byla svolána rada, což se dalo čekat, a Udinaas předpokládal, že zanedlouho dojde k zabíjení, vražednému, děsivému spojení železem prostoupené zuřivosti a magie, jímž se vyznačovala každá srážka s Ledeřany na jihu. Popravdě jim Udinaas přál dobrý lov. S každým tuleněm, kterého ulovili Ledeřané, hrozil Edurům hlad, a hladem vždy trpěli jako první otroci.

Udinaas svým soukmenovcům rozuměl. Pro Ledeřany bylo ze všeho nejdůležitější zlato. Kolem zlata a jeho vlastnictví se točil celý jejich svět. Moc, postavení, sebeucta a vážnost - všechny tyto komodity bylo možné koupit za peníze.

Vlastně celé království svazoval dluh, určoval každý vztah, motivace vrhala stín na každý čin, na každé rozhodnutí.

Protiprávní lov tuleňů byl zahajovacím tahem v manévru, jaký Ledeřané použili už bezpočtukrát proti všem kmenům za hranicemi své země. Podle Ledeřanů byli Edurové stejní jako všichni ostatní. Jenomže oni jsou jiní, vy hlupáci.

Přesto přijde další tah na velké schůzi, a Udinaas čekal, že král-válečník a jeho poradci, přestože byli velice chytří, vlezou do té smlouvy jako slepí starci. Starosti mu dělalo to, co bude následovat. Jako mláďata čerstvě vylihnutá za přílivu, lidé dvou království se bezhlavě hnali do hluboké, nebezpečné vody.

Kolem proklusali tři otroci z buhnské domácnosti, s ranci mořských řas na ramenou. Jeden na Udinaase zavolal: "Dnes v noci bude věštit Péřová čarodějka, Udinaasi! V době, kdy se sejde rada."

Udinaas začal skládat síť na stojan, aby uschla. "Budu tam, Hulade."

Muži odešli a Udinaas opět osaměl. Ohlédl se přes řeku. Strach s Trullem mířili nahoru k postranní brance v hradbě.

Pověsil síť, uložil nástroje do košíku, zavázal víko a narovnal se.

Zaslechl za sebou pleskání křídel a obrátil se, jak ho překvapil pták vzletající tak dlouho po západu slunce. Nad hladinou vody se mihlo světlé tělo a vzápětí zmizelo.

Udinaas zamrkal a napínal zrak. Snažil se sám sebe přesvědčit, že viděl něco jiného. Cokoliv jiného, jen ne tohle.

Pooděšel stranou na písek, dřep si a malíčkem levé ruky do písku rychle načrtl vyvolávací znak. Pravou rukou si držel před obličejem, ukazovákem a prostředníčkem si stáhl víčka a šeptem se modlil: "Kostky vržené, Spasiteli, pohlédni na mě dnešní noci. Bloude! Pohlédni na nás na všechny!"

Dal ruku dolů a zadíval se na symbol, který načmáral.

"Zmiz, vráno!"

Zaslechl vítr a mumlání vln. A z dálky smích.

Celý roztřesený vyskočil, popadl košík a rozběhl se k bráně.

* * *

Královský sněm byla rozlehlá kruhovitá komnata a stropní větve černodřevu, které se směrem ke středu zvedaly, se ztrácely v dýmu. Nezakrvení válečníci vznešeného rodu stáli na kraji a tvořili vnější kruh účastníků porady. Před nimi seděly na lavicích s opěradlem matrony, provdané či ovdovělé ženy. Po nich přišly na řadu ženy neprovdané a zasnoubené, sedící se zkříženými nohama na vydělaných kůžích. Krok před nimi spadala podlaha na sáh dolů, tvořící ústřední jámu z udusané hlíny, kde seděli válečníci. A v samém středu byl vyvýšený stupínek, patnáct kroků v průměru, na němž stál král-zaklínač Hannan Mosag. Kolem sebe měl usazených pět vznešených rukojmí, otočených čelem ven z kruhu.

Když Trull se Strachem sestoupili do jámy, aby zaujali svá místa mezi zakrveními válečníky, Trull vzhlédl ke svému králi. Hannan Mosag byl průměrně stavěný a na první pohled nebyl nijak zvlášť přitažlivý. Rysy měl pravidelné, pleť o odstín světlejší než většina Edurů a oči trochu vykulené, což mu propůjčovalo věčně překvapený výraz. Jeho síla nebyla tělesná, spočívala cele v jeho hlase. Měl ho zvučný, hluboký, vyžadující plnou pozornost posluchače bez ohledu na to, jak tiše král mluvil.

Když nyní jen mlčky stál, zdálo se, že si nárok na královský titul činí v podstatě náhodou, jako by si jen tak zašel do středu obrovské komnaty a nyní se poněkud zmateně rozhlíží kolem. Oděvem se nijak nelišil od ostatních válečníků, jen na něm neměl žádné trofeje - nakonec, jeho trofeje seděly kolem něj na stupínku, první synové pěti pokořených náčelníků.

Pozornější prohlídka krále-válečníka odhalila další ukázkou jeho síly. Za ním se zvedal jeho stín. Obrovský, mohutný. V rukou v plechových rukavicích třímал dlouhé, nezajímavé, přesto však smrtelně nebezpečné meče. Na hlavě měl přílbu a ramena hranatá díky plátům zbroje. Stínový přízrak, osobní strážce Hannana Mosaga, nikdy nespál. A Trull si uvědomil, že v jeho postoji není nic zmateného.

Jen málo válečníků dokázalo vykouzlit ze životní síly svých stínů takového tvora. Kurald Emurlahn v tom tichém, vždy bdělém ochránci proudila syrová a krutá.

Trull přenesl pohled na rukojmí. K'risnan. Více než zástupci svých otců byli Mosagovými učedníky v čarování. Byli zbaveni svých jmen, jejich mistr jim potají vybral nová a spoutal je kouzly. Jednoho dne se jako náčelníci vrátí ke svým kmenům a svému králi budou neochvějně věni.

Rukojmí z kmene Merudů seděl přímo naproti Trullovi. Merudové, nejpočetnější ze šesti kmenů, se vzdali jako poslední. Vždycky tvrdili, že jelikož jich je sto tisíc, z čehož čtyřicet tisíc tvoří zakrvení či válečníci, kteří budou brzy zakrvení, měli by mít mezi Edury hlavní slovo. Měli víc válečníků, víc lodí a vládne jim náčelník s větším počtem trofejí u pasu, než kolik jich někdo získal za celá pokolení. Nadvláda patřila Merudům.

Tedy, byla by jim patřila, nebýt toho, jak mistrovsky zvládal Hannan Mosag úlomky Kurald Emurlahn, z nichž bylo možné vytáhnout sílu. Náčelník Hanradi Chalag to s oštěpem uměl mnohem lépe než s kouzly.

Podrobnosti kapitulace neznal kromě Hannana Mosaga a Hanradiho Chalaga nikdo. Merudové v boji s Hiroty odolávali a jejich kontingenty arapajských, sollantských, den-ratských a benedských válečníků a jejich rituální zábrany týkající se války se rychle rozpívaly. Nahradila je děsivá krutost zrozená ze zoufalství. Starobylé zákony přestávaly platit.

Jedné noci vstoupil Hannan Mosag, aniž by ho někdo zahlédl, do náčelníkovy vesnice, do vladařova dlouhého domu.

A s prvním světlem Menandořina krutého probuzení Hanradi Chalag svůj lid odevzdal.

Trull nevěděl, jak má rozumět opakujícím se příběhům, že Hanradi už nevrhá stín. Sám merudského náčelníka na vlastní oči nikdy neviděl.

Nyní před ním seděl první syn toho muže, hlavu oholenou na znamení, že se vzdal svého rodu, síť hlubokých, širokých jizev mu protkávala tvář stíny a oči měl bezvýrazné a pozorné, jako by čekal, že se krále-zaklínače někdo pokusí zabít v jeho vlastní síni.

Olejoyé lampy visící pod vysokým stropem zablikaly jako jedna a všichni znehybněli a upřeli oči na Hannana Mosaga. Ačkoliv ani nezvedl hlas, jeho hluboký tón se rozléhal do všech koutů komnaty, takže nikdo neměl problém ho slyšet.

"Rhulad, nezakrvřený válečník a syn Tornáda Sengara, mi přinesl zprávu od svého bratra Trulla Sengara. Tento válečník se vydal na pobřeží Kalachu za nefritem. Stal se svědkem strašlivé události a bez oddechu běžel tři dny a dvě noci." Upřel oči na Trulla. "Povstaň a postav se po mém boku, Trulle Sengare, a vyprávěj nám svůj příběh."

Trull prošel cestičkou, kterou mu ostatní válečníci udělali, vyskočil na stupínek a snažil se zakrýt vyčerpání, kvůli němuž se mu málem podlomila kolena. Narovnal se, prošel mezi dvěma k'risnan a postavil se po králově pravici. Prohlédl si řadu tváří před sebou. Věděl, že to, co se chystá povědět, už většina ostatních zná. Viděl obličej potmělé hněvem a touhou po pomstě. A tu a tam i ustarané a ustrašené výrazy.

"Přináším radě tato slova. Kelnatí tuleni se na chovná lože vrátili předčasně. Za mělčinami jsem viděl nespočetně žraloků. A v jejich středu devatenáct lederských lodí -"

"Devatenáct!"

Padesátka hrdel to vykřikla zároveň. Nezvyklé porušení slušného chování, nicméně pochopitelné. Trull chvíli počkal, než pokračoval. "Nákladní prostory měly téměř zaplněné, neboť seděly nízko na vodě, a vody kolem nich byly zrudlé krví a vnitřnostmi. Jejich sklizňové čluny pluly vedle velkých lodí. Za padesát stahů srdce, co jsem tam stál a díval se, jsem byl svědkem toho, jak se stovky tuleních mrtvol zvedají na hácích a posouvají se do čekajících rukou. U břehu čekalo na mělčinách dvacet člunů a sedmdesát mužů bylo na pláži mezi tuleni -"

"Zahlédli tě?" zeptal se jeden z válečníků.

Hannan Mosag byl zřejmě ochoten přejít pravidla - alespoň prozatím.

"Zahlédli a ustali v zabíjení... na chvíli. Viděl jsem, jak se jim hýbou rty, třebaže slovům jsem přes řev tulenů nerozuměl, a viděl jsem, jak se smějí -"

Ve shromáždění propukl vztek. Válečníci vyskakovali.

Hannan Mosag zvedl ruku. Náhlé ticho.

"Trull Sengar ještě nedokončil svůj příběh."

Trull si odkašlal a přikývl. "Nyní mě tu vidíte, válečníci, a ti z vás, kteří mě znají, také znají mou oblíbenou zbraň - oštěp. Kdy jste mě viděli bez mého železem obitého zabijáka nepřátel? Žel, vzdal jsem se ho... skončil v hrudi toho, jenž se první zasmál."

Opět zazněl řev.

Hannan Mosag položil Trullovi ruku na rameno a ten ustoupil. Král-zaklínač si chvíli prohlížel shromážděné, než promluvil. "Trull Sengar udělal to, co by udělal každý edurský válečník. Jeho skutek mi dodal odvahu. Přesto tu nyní stojí beze zbraně."

Trull pod tíhou jeho ruky strnul.

"A proto, po důkladném rozmyšlení, jaké musí král učinit," pokračoval Hannan Mosag, "musím odložit stranou pýchu a podívat se za ni. Na význam celé věci. Vržený oštěp. Mrtvý Ledeřan. Edur beze zbraně. A na tvářích svých vzácných válečníků vidím tisícovku vržených oštěpů, tisícovku mrtvých Ledeřanů. Tisícovku Edurů beze zbraně."

Nikdo nepromluvil. Nikdo nevznesl námitku proti tomu, co bylo nasnadě: Máme mnoho oštěpů.

"Zřím touhu po pomstě. Lederští nájezdníci musejí být pobiti. Ještě jako úvod před velkou schůzí, protože jejich pobití bylo záměrem. Naše reakce je očekávána, protože takovéto hry chtějí Ledeřané hrát s našimi životy. Uděláme, co zamýšlí? Samozřejmě. Na jejich zločin může být pouze jediná odpověď. A proto svou předvídatelností sloužíme neznámému plánu, který bude bezpochyby odhalen na velké schůzi."

Hluboké mračení. Neskrývaný zmatek. Hannan Mosag je zavedl na neznámý terén složitosti. Přivedl je na kraj neznámé stezky a nyní je, jeden nejistý krůček po druhém, povede dál.

"Nájezdníci zemřou," prohlásil král-válečník, "ale nikdo z vás neprolije jejich krev. Uděláme, co je předpovězeno, avšak způsobem, jaký si oni neumějí představit. Čas zabíjení Ledeřanů přijde, ale zatím nenadešel. Tímto vám slibuji krev, mí válečníci. Ale ne teď. Nájezdníci nezakusí poctu smrti z vašich rukou. Jejich osud se naplní uvnitř Kurald Emurlahn."

Trull Sengar se proti své vůli zachvěl. V síni se opět rozhostilo ticho.

"Plně odhalení," zahřměl Hannan Mosag, "mých k'risnan. Žádná zbraň, žádná zbroj Ledeřanům nepomůže. Jejich mágové budou slepí a ztraceni, nedokážou odrazit to, co přijde, aby si je vzalo. Nájezdníci zemřou v bolestech a hrůze. Potřísnění strachem, plačící jako děti - a svůj osud budou mít vepsán ve tváři pro ty, kteří je naleznou."

Trullovi prudce bušilo srdce a v ústech měl vyprahlo. Plně odhalení. O jakou dávno ztracenou sílu to Hannan Mosag zakopl? Naposledy Kurald Emurlahn plně odhalil Skabandari Krvooký, sám Otec stín. Předtím, než byla chodba rozbita. A dosud nebyla zahojena. Trull tušil, že se nezahojí nikdy. Nicméně některé úlomky byly větší a silnější než jiné.

Objevil snad král-zaklínač nový?

* * *

Před Pěrovou čarodějkou ležely rozházené keramické kachle, vybledlé, rozbité a otlučené. Vykládání končilo ve chvíli, kdy do zaprášené stodoly vpadl Udinaas se zprávou o osudovém znamení - aby mladou otrokyni varoval před prohlídkou držeb. Příliš pozdě. Příliš pozdě.

Shromáždila se tu stovka otroků, méně než obvykle, což ale nebylo divu, protože mnoho edurských válečníků pověřilo své otroky přípravou na očekávanou pranici. Když Udinaas vstoupil do kruhu, všichni se k němu obraceli. On však upíral oči na Péřovou čarodějku.

Její duše již urazila hodný kus cesty po stezce k držbám. Hlava jí klesla na prsa, bradu měla opřenou mezi vyčnívajícími klíčními kostmi, husté plavé vlasy měla rozpuštěné a rytmicky se třásla. Péřová čarodějka, malá téměř jako dítě, se narodila ve vesnici před osmnácti lety, vzácné zimní narození - vzácné v tom, že přežila - a než jí byly čtyři, zpráva o jejím nadání se roznesla mezi ostatními, když se její sny vracely a hovořily hlasy předků. Staré destičky držby byly vykopány z hrobu posledního Lederana ve vesnici, který měl nadání, a předány dědku. Nebyl tu nikdo, kdo by ji mohl v záhadách destiček zaučit, ale jak se ukázalo, od smrtelníků žádné lekce nepotřebovala - dostatečnou výuku jí poskytli duchové předků.

Byla komornou Majen a po její svatbě se Strachem Sengarem vstoupí do domácnosti Sengarů. A Udinaas do ní byl zamilovaný. Pochopitelně beznadějně. Péřová čarodějka dostane ženicha z řad urozenějších lederských otroků, muže, jehož příbuzní měli v Lederas titul a moc. Dlužník, jako byl Udinaas, neměl na takový svazek naději.

Jak tam tak na ni zíral, zvedl se jeho přítel Hulad a vzal ho za zápěstí. Mírným tlakem stáhl Udinaase dolů a přiměl ho, aby se se zkříženými nohama posadil mezi ostatními svědky.

Hulad se k němu naklonil blíž. "Co tě trápí, Udinaasi?"

"Vyložila..."

"Ano, a my teď čekáme, zatímco ona kráčí."

"Viděl jsem bílou vránu."

Hulad ucukl.

"Dole na břehu. Úpěnlivě jsem prosil Blouda, ale marně. Vrána se mým slovům vysmála."

Jejich rozhovor slyšeli další a přihlížející si začali šeptat.

Péřová čarodějka náhle zasténala a shromážděné umlčela. Všichni na ni upřeli oči a ona pomalu zvedla hlavu. Oči měla prázdné, bělna čistá jako led na horských bystřinách, zorničky i duhovky zmizely, jako by ani nikdy neexistovaly. Na průsvitných bulvách plavaly dvojité spirály slabého světla, rozmazané na pozadí černočerné Propasti.

Kdysi krásnou tvář měla zkřivenou děsem, strachem z Počátků, její duše stála na pokraji zapomnění. Na tak opuštěném místě, na němž mohlo být odpovědí pouze zoufalství. Bylo to však také místo, kde moc byla myšlenkou a myšlenka poletovala Propastí zbavená Tvůrců, zrozená z těla, které ještě neexistuje - protože pouze mysl dosáhne do minulosti a jen myšlenky tam mohou přebývat. Byla v čase před světy a nyní musela vykročit kupředu. Aby viděla vznik držeb. Udinaas, jako každý Lederan, znal pořadí a tvary. Nejdřív přijdou tři Osy známé jako Tvůrci říší. Oheň, tichý výkřik světla, vír samotných hvězd. Pak Dolmen, pochmurný, bez kořenů, bezcílně bloudící prázdnotou. A na stezce těchto dvou sil Bloud. Nositel vlastních, nepoznatelných zákonů, vtahující Oheň a Dolmen do zuřivých válek. Obrovská pole zkázy, neustálé vzájemné ničení. Avšak občas, vzácně, mezi oběma soupeři nastane mír. A Oheň bude jen hrát, ne pálit, a Dolmen se vzdá toulání a zakoření.

Bloud pak spřede záhadné přadeno a stvoří držby. Ledovou. Eleintskou. Azathskou. Zvířat. Z jejich středu se vynoří zbývající Osy. Sekera, Kostky, Čepel, Smečka, Tvarohledač a Bílá vrána.

Až pak říše získají tvar, spirálovité světlo se zaostrí a objeví se konečná držba. Držba, která existovala, neviditelná, na samém začátku. Prázdná držba - jádro lederského náboženství - sám střed obrovské spirály říší. Domov Trůnu, který nepoznal Krále, domov Potulného rytíře a Milenky, jež stále čeká, sama na loži snů. Pozorovatele, který to vše viděl, a Chodce, hlídajícího na hranicích, které ani on sám nevidí. Spasitele, jehož natažená ruka zůstává prázdná. A nakonec Zrádce, ničícího svými milujícíma rukama vše, čeho se dotkne.

"Pojďte se mnou k držbám."

Svědkové si jako jeden povzdechli, nedokázali odolat tomu smyslnému, malátnému pozvání.

"Stojíme na Dolmenu. Rozbitý kámen, poškrábaný dalším, rozbitým, jehož povrch překypuje životem tak malým, že uniká našim očím. Život uzavřený ve věčných válkách. Čepel a Kostky. Jsme mezi zvířaty. Vidím Kostěný hřad, kluzký krví, s vrstvami přízračných vzpomínek bezpočtu uchvatitelů. Vidím Staršího, dosud bez tváře, dosud slepého. A Vránu, měřící cenu v čmáranicích po průchodu behemotů. Věštce hovořícího k lhostejným. Vidím Šamana hledajícího pravdu mezi mrtvými. A Lovce, který žije pro danou chvíli a nemyslí na následky zabíjení. A Stopaře, jenž vidí stopy neznámého a kráčí po nekonečných stezkách tragédie. Držba zvířat tady v údolí je jen škrábanec na tvrdé kůži Dolmenu."

Na Kamenném hradu nikdo nesedí. Chaos brousí všechny zbraně a vraždění pokračuje stále dál. Z víru povstávají mocná stvoření a zabíjení je nezměřitelné.

Na takovou moc musí přijít odpověď. Bloud se vrací a do krví nasáklé země rozhazuje semena. Tak povstává azathská držba.

Osudné útočiště pro tyrany, ach, jak je snadné je zlákat. A tak je dosaženo rovnováhy. Nicméně je to stále strašlivá rovnováha, pravda? Války neustávají, i když jsou značně utlumeny, a tak se nakonec jejich krutým způsobům dostane pozornosti."

Její hlas zněl jako nespoutané čáry. Drsná píseň uchvacovala, pohlcovala, odhalovala vyhlídky do duší všech, kdo ji slyšeli. Péřová čarodějka odešla od hrůz Počátků a v jejích slovech nebyl strach.

"Ale vlákno času je samo o sobě vězením. Jsme spoutáni vývojem. A tak opět přichází Bloud a povstává ledová držba se svými služebníky, kteří cestují skrze říše a bojují se samotným časem. Chodec, Lovkyně, Tvůrce, Posel, Dítě a Sémě. A na Ledový trůn usedá Smrt, v ojněné kápi, kradoucí lásku, rozbíjející protivné okovy smrtelného života. Je to dar, avšak chladný."

Pak, aby byla opět dosažena rovnováha, se zrodí eleint a chaos získává tělo a to tělo je dračí. Vládne mu Královna,

kerou každé dítě, jež porodí, zabíjí stále dokola. A její Choť, jenž nemiluje nikoho než sebe. Poté Leník, služebník a strážce, odsouzený k věčnému neúspěchu. Rytíř, meč samotného chaosu - střež se jeho stezky! A Brána, která je Dechem. Wyval, zplozenec draků, a Dáma, Sestra, Krvesaj a Tvůrce stezek. Poražení draci. Jedna držba zůstává..."

Udinaas promluvil s ostatními, když šeptali: "Prázdná držba."

Pěřová čarodějka náhle naklonila hlavu na stranu a svažila čelo. "Nad Prázdným trůnem něco krouží. Nevidím to, ale... krouží to. Bledá ruka, utátá, tančící... ne, to je -"

Strnula, z ran na ramenu ji vytryskla krev a cosi ji zdvihlo ze země.

Jekot, svědkové vyskakují na nohy, hrnou se blíž, ruce natažené.

Příliš pozdě, neviditelné spáry se začaly a ve zvířeném prachu ve stodole zamávala neviditelná křídla. Odnese Pěřovou čarodějkou do stínů pod klenutým stropem. Pěřová čarodějka zaječela.

Udinaas, s prudce bušícím srdcem, se protlačil mezi strkajícími se lidmi k dřevěným schůdkům na půdu. Do dlaní se mu cestou po strmých, hrubě otesaných stupních zabodávaly třísky. Křik Pěřové čarodějky, zmítající se v sevření neviditelných spárů, se hlasitě rozléhal stodolou. Ale vrána přece nemá spáry -

Udinaas dorazil na půdu, rozběhl se po nerovných prknech a uklouzl. Oči upíral na Pěřovou čarodějkou. Když se ocitl na krok od kraje půdy, skočil. S nataženými rukama letěl nad hlavami shromáždění.

Mířil na rozvířený vzduch nad hlavou Pěřové čarodějky, na místo, kde se vznášel neviditelný tvor. Tvrdě narazil na mohutné, šupinaté tělo. Rukama sevřel vlhký, svalnatý trup a okamžitě do něj udeřila kožovitá křídla. Zaslechl divoké zasyčení a vzápětí mu hluboko do levého ramene zajely zuby ostré jako jehly.

Udinaas zachřel.

Wyval, zplozenec eleintů -

Levou rukou se snažil nahmátnout hák na sítě, jež měl za pasem.

Bestie mu drásala rameno a kolem tryskala krev.

Našel ohmatané dřevěné držadlo nástroje a uvolnil hák. Vnitřní hrana byla nabroušená kvůli přezávání uzlů. Pootočil se, zuby začaté, jak se snažil nevnímat bolest, kdy mu ještě rval rameno na cáry, a sekl směrem, jímž podle něj musel mít wyval nohy. Narazil na odpor. Vrazil hák tak, aby ostrá hrana přerázla šlachy. Příšera zavřískla. A pustila Pěřovou čarodějkou. Ta se zřítíla do zdvižených paží pod sebou.

Udinaas do prsou udeřil spár a drápy prorazily kůži. Udinaas sekl hákem, hluboko. Noha ucukla. Ještě zvedl hlavu, ale okamžitě se Udinaasovi zakousl do krku. Tomu z ruky vypadl hák a z nosu a úst mu vytryskla krev. Před očima se mu udělalo černo - a uslyšel, jak wyval znovu vřeští, tentokrát strachem a bolestí, a jeho horký dech ucítil na zádech. Čelisti povolily.

A Udinaas padal.

Dál už o sobě nevěděl.

* * *

Ostatní vycházeli a Hannan Mosag položil Trullovi ruku na rameno. "Zůstaň," zamumlal. "Tví bratři také."

Trull se díval, jak válečníci po skupinkách opouštějí síň. Byli ustaraní a nejeden, když se naposledy ohlédl na krále-zaklínače a jeho k'risnan, měl v ošlehaném obličejí vepsány obavy. Strach se zastavil na stupínku a Rhulad přišel za ním. Strach se tvářil neutrálně - na čemž nebylo nic překvapivého - zatímco Rhulad nedokázal zachovat klid, rozhlížel se kolem sebe a ruka mu tancovala na jílci meče u pasu.

Ve chvílce osaměli.

Hannan Mosag promluvil: "Podívej se na mě, Trulle Sengare. Chci, abys pochopil - nehodlal jsem tvé gesto nijak kritizovat. I já bych byl vrazil oštěp tomu Ledeřanovi do srdce v odpověď na jeho žert. Zneužil jsem tě, za což se ti omlouvám -"

"Není třeba, Sire," opáčil Trull. "Jsem rád, že jsi v mých činech našel osu, kolem níž jsi mohl posunout pocity rady."

Král-zaklínač naklonil hlavu na stranu. "Osa." Usmál se, ale bylo v tom napětí. "Už o tom tedy nebudeme mluvit, Trulle Sengare." Obrátil pozornost na Rhuladu a hlas mu nepatrně ztvrdl. "Rhulade Sengare, nezakrvený, jsi tu, protože jsi Tornádovým synem... a já potřebuji i tebe. Očekávám, že budeš naslouchat, ne mluvit."

Rhulad, náhle zbledlý, kývl.

Hannan Mosag prošel mezi dvěma svými k'risnan - kteří stále zachovávali bdělost - a odvedl tři Tomadovy syny ze stupínku. "Doslechl jsem se, že Binadas je opět na toulkách. Nezná žádnou kotvu, že? No dobrá, na tom není nic ponižujícího. Až se bratr vrátí, budete ho po jeho návratu muset zpravit o všem, co vám dnes večer povím."

Vstoupili do soukromé komnaty krále-zaklínače. Nebyly tu k ruce žádné ženy, nikde jediný otrok. Hannan Mosag žil prostě jen se svou stínovou stráží. Místnost byla zařízena střídavě, dokonce přísně.

"Před třemi měsíci," začal král-zaklínač, obrací se k nim, "se má duše vydala na cestu, zatímco jsem spal, a stal jsem se svědkem vidění. Byl jsem na pláni pokryté sněhem a ledem. Za zeměmi Arapajů, na severovýchod od Hladového jezera. Avšak v zemi, kde vládne věčný klid, něco povstalo. Zrození bylo prudké, duch náročný a tvrdý. Ledová věž. Či oštěp - nemohl jsem se k tomu přiblížit - nicméně se to zvedalo vysoko nad snih, třpytilo se to a blýskalo slunečním světlem, které to zachytilo. V jeho srdci však číhalo cosi temného." Zadíval se do prázdna a Trull si se zachvěním uvědomil, že se král znovu ocitl na tom chladném, opuštěném místě. "Dar. Pro Edury. Pro krále-zaklínače." Odmlčel se.

Nikdo nepromluvil.

Hannan Mosag najednou natáhl ruku, popadl za rameno Stracha a upřeně se na něj zadíval. "Čtyři synové Tomada Sengara se vydají na to místo, aby dar vyzvedli. Smíte si vzít další dva - ve svém vidění jsem zahlédl šestero stop vedoucích k ledovému oštěpu."

"Theradas a Midik Buhn," prohlásil Strach.

Král-zaklínač přikývl. "Dobrá volba, ano. Strachu Sengare, pověřuji tě vedením výpravy. Jsi mou vůlí a všichni tě musejí poslouchat. Ani ty, ani nikdo z tvého oddílu se nesmíte daru dotknout. Vaše tělo se s ním nesmí dostat do styku, je to jasné? Sundáte ho z věže, zabalíte do kůží, bude-li to možné, a vrátíte se sem."

Strach kývl. "Stane se, jak přikazuješ, Sire."

"Dobrá." Král-zaklínač si prohlížel bratry. "Mnozí věří - možná dokonce i vy - že sjednocení kmenů byl můj jediný úkol jako vůdce Hiroťů. Synové Tomadovi, vězte, že to je teprve začátek."

Znenadání se v místnosti objevil kdosi další, král i bratři vycítili jeho přítomnost zároveň a společně se obrátili ke vchodu.

Na prahu stál k'risnan.

Hannan Mosag kývl. "Otroci měli dnes večer napilno," zamumlal. "Pojďte, všichni."

* * *

Kolem jeho duše se shromáždily stínové přízraky, neboť duše byla vše, co měl, znehybněný a zranitelný, vidoucí bez očí, cítící bez těla, jak se k němu blížily nezřetelné stvůry, strkaly do něj, obcházely ho jako psi želvu.

Tito stínoví duchové byli hladoví. Něco je však drželo zpátky, jakýsi hluboko zakořeněný zákaz. Dlouhali do něj a šťouchali, ale nic víc.

Při příchodu něčeho, někoho, se rozprchli - váhavě - a Udinaas cítil, jak se mu u boku uložilo něco teplého, ochranného.

Péřová čarodějka. Byla zdravá, tvář jí zářila a zvědavě si ho prohlížela. "Synu dluhu," pravila s povzdechem. "Prý jsi mě vysvobodil, i když se vyval pustil do tebe. Na tom ti nezáleželo." Ještě chvíli na něj upírala šedé oči, pak řekla: "Tvá láska mi spaluje oči, Udinaasi. Co s touto pravdou udělám?"

Zjistil, že může mluvit. "Nedělej nic, Péřová čarodějko. Vím, co nemá být. Tohoto břemene se nevzdám."

"Ne. To chápu."

"Co se stalo? Umírám?"

"Umíral jsi. V odpověď na naši... tíseň přišla Uruth, žena Tomada Sengara. Sáhla do Kurald Emurlahn a vyvala zahnila. Nyní nás oba léčí. Ležíme vedle sebe, Udinaasi, na krvi nasáklé zemi. V bezvědomí. Nechápe, proč se zdráháme vrátit."

"Zdráháme?"

"Usiluje o zahojení našich ran - vzdorují jí, kvůli nám oběma."

"Proč?"

"Protože mám starosti. Uruth nic necítí. Její síla je pro ni čistá. Přesto je... pošpiněná."

"Tomu nerozumím. Říkala jsi, že Kurald Emurlahn -"

"Ano. Ale ztratila svou čistotu. Nevím jak ani v čem, ale změnila se. Změnila se u všech Edurů."

"Co uděláme?"

Péřová čarodějka si vzdychla. "Nyní se vrátíme. Podvol se jejímu příkazu. Poděkuj jí za její zásah, za to, že vyléčila naše roztrhaná těla. Na množství otázek, které má, jí můžeme prozradit jen málo. Byl zmatek. Bitva s neznámým démonem.

Chaos. A o tomto rozhovoru jí, Udinaasi, nepovíme nic. Rozumíš?"

"Ano."

Udinaas ucítil, jak ho bere za ruku - najednou byl opět celý - a tělem mu proudilo teplo z její dlaně.

Už slyšel svůj tep, zrychlený v odpověď na její dotek. A další srdce, v dálce, ale rychle se přibližující a tepající do rytmu. Nebylo však její, a Udinaas se strašlivě vyděsil.

* * *

Matka ucouvla a pomalu se přestávala mračit. "Přicházejí," poznamenala.

Trull se zadíval na dva otroky. Udinaas z jeho vlastní domácnosti. A další, jedna z Majeniných služebných, již pro její věštecké síly přezdívali Péřová čarodějka. Trhliny na košilích měli stále lemované krví, avšak rány samotné se uzavřely. Udinaas měl na prsou ještě jinou krev, zlatou a stále ještě lesklou.

"Měl bych tahle vykládání destiček postavit mimo zákon," zavrčel Hannan Mosag. "Dovolit lederská kouzla v našem středu je nebezpečná shovívavost."

"Přesto mají svou cenu, velký králi," podotkla Uruth, a Trull viděl, že je stále ještě ustaraná.

"A jakou, ženo Tomadova?"

"Je to jasná výzva, velký králi, již bychom neměli opomíjet."

Hannan Mosag se zaškaredil. "Ten muž má na košili vyvalí krev. Je nakažený?"

"Možná," usoudila Uruth. "Většina toho, co mají Ledeřané jako duši, je před mým uměním skryta, velký králi."

"Nedostatek, jenž trápí nás všechny, Uruth," podotkl král-zaklínač a použitím jejího skutečného jména jí prokázal velkou poctu. "Tohoto je třeba neustále sledovat," pokračoval s očima upřenými na Udinaase. "Jestli má v sobě vyvalí krev, pravda se nakonec ukáže. Komu patří?"

Tomad Sengar si odkašlal. "Je můj, králi-zaklínáči."

Hannan Mosag se zamračil a Trull věděl, že myslí na svůj sen a rozhodnutí vetkat do jeho příběhu rodinu Sengarů.

Shody okolností jsou na světě vzácné. Král-zaklínač promluvil tvrdším hlasem. "Ta Péřová čarodějka patří Majen, že? Pověz, Uruth, cítila jsi její moc, když jsi ji léčila?"

Trullova matka zakroutila hlavou. "Nevýrazná. Nebo..."

"Nebo co?"

Uruth pokrčila rameny. "Nebo ji dobře skrývala, i přes svá zranění. A pokud je to pravda, pak je mnohem silnější než já."

Nemožné. Je Ledeřanka. Otrokyň a dosud panna.

Hannan Mosag zabručel na znamení, že má stejný názor. "Napadl ji vyval, tvor, kterého rozhodně nedokázala

zvládnout. Ne, to dítě klopýtá. Je špatně vyškolené, nezná rozsah toho, s čím si bude hrát. Vidiš, teprve teď přichází k vědomí."

Pérové čarodějce se zachvěla víčka a v očích měla zmatek, jež rychle nahradil živočišný strach.

Hannan Mosag si povzdechl. "Nějakou dobu nám nebude k ničemu. Nechte je v péči Uruth a ostatních žen." Obrátil se k Tomadu Sengarovi. "Až se vrátí Binadas..."

Tomad kývl.

Trull se ohlédl na Stracha. Za ním klečeli otroci, kteří se účastnili vykládání, nehybní, čela přitisknutá k zemi. Od příchodu Uruth se nepohnuli. Strach upíral tvrdý pohled na něco, co nikdo jiný neviděl.

Až se vrátí Binadas... vydají se synové Tomadovi na cestu. Do ledové pustiny.

Udinaas zasténal.

Král-zaklínač si ho nevšímal. Odcházel ze stodoly s k'risnan po boku a stínovým strážcem za patami. Na prahu se obludný přízrak sám zastavil a ohlédl se - ačkoliv se nedalo poznat, na koho upřel své beztvaré oči.

Udinaas zasténal podruhé, a Trull si všiml, jak se mu třesou končetiny. Přízrak na prahu byl pryč.

KAPITOLA DVĚ

Paní těchto otisků,
milovnice stopy, kudy
právě prošel,
protože stezka, po níž se ubírá,
je mezi námi všemi.

Sladká chuť ztráty
krmí každou horskou bystřinu,
tající led dole v mořích
teplých jako krev
provlékající slabě naše sny.

To, kam ji vede,
ztratilo kosti,
a stezka, po níž kráčí,
je tělem bez života,
a moře si nepamatuje nic.

Balada o starých držbách
Rybářka Kel Tath

O

hlédnutí zpět. V mlžném oparu hluboko dole na západě se třpytil nejzazší konec Dálavského fjordu a světlý odraz oblohy důkladně zakrýval černou, bezdnou hlubinu. Na všech stranách kromě kamenité stezky přímo za Seren Pedak se zvedaly rozečkané hory, jejichž sněhem pokryté štíty pozlatilo slunce, které z jižního konce sedla nemohla vidět. Ve větru byl cítit led, přetrvávající dech zimy plný chladné zkázy. Přitáhla si kožešiny blíž k tělu a otočila se, aby viděla, jak postupuje karavana po stezce dole.

Tři vozy s plnými koly rachotily a nadskakovaly. Nerekové s holými zády se pohybovali ve skupinách kolem každého vozu. Ti vepředu napínali provazy, ti vzadu posunovali brzdné kostky, aby neohrabané vozy nesjely dozadu.

Na vozech bylo mezi jiným zbožím devadesát prutů železa, třicet na každém voze. Pochopitelně to nebyla slavná lederská ocel, protože její prodej za hranicemi byl zakázaný, avšak tohle železo bylo druhé nejlepší kvality, kalené a téměř bez nečistot. Každý prut byl dlouhý jako Serenina ruka a dvakrát silnější.

Vzduch byl lezavě studený a řídký. Nerekové však dřeli polonazí a z hladké kůže se jim odpařoval pot. Pokud by brzdná kostka selhala, pod kolo by se vrhl nejbližší Nerek.

Za to jim Buruk Bledý platil dva doky denně.

Seren Pedak byla Burukova akvizitor, zaručující průchod edurským územím, jedna ze sedmi potvrzených poslední smlouvou. Na edurské území nesměl vstoupit žádný kupec, pokud ho nedoprovázel akvizitor. Cena pro Seren Pedak a šest ostatních byla vysoká. A pro Seren vlastně nejvyšší ze všech, protože Buruk ji teď vlastnil. Tedy, vlastnil její služby průvodce a hledače - kterýžto rozdíl zřejmě nebral na vědomí.

Byl to však šestý rok smlouvy. Zbývaly už jen čtyři. Možná.

Znovu se obrátila a prohlížela si průsmyk před sebou. Byli jen asi sto kroků nad hranicí stromů. Nerovnou stezku lemovaly po kolena vysoké staleté trpasličí duby a smrky. Obrovské balvany, které sem v minulosti přitáhly ledové řeky, pokrýval mech a lišejník. Na stinných místech zůstávaly plochy přemrzlého sněhu. Tady vítr ničím nehýbal, ani pružnými smrky, dokonce ani pokroucenými větvemi dubů bez listů. Nad takovou nehybností mohl jenom bezmocně výt.

První vůz dorachotil na rovinu za ní. Nerekové pokřikovali. Vůz rychle projel kolem Seren Pedak a byl ukotven na místě. Nerekové běželi na pomoc svým soukmenovcům.

Zavrzaly dveře a z prvního vozu vylezl Buruk Bledý. Stál tu rozkročený, jako by se snažil upamátovat, co je to vlastně

rovnováha, s úšklebkem se odvrátil před mrazivým větrem, zamrkal a na hlavu si vytáhl kožešinou lemovanou čapku. Zadíval se na Seren Pedak.

"Tento pohled si vryju do kostí lebky, požehnaná akvizitor! Tam se samozřejmě připojí ke spoustě dalších. Ten plášť z okrové kožešiny, prapůvodní půvab tvého postoje. Ošlehaná vznešenost tvého profilu, obratně rozrytého těmito výškami.

Ty - Nereku! Najdi předáka - utáboříme se tady. Musí se připravit jídlo. Vyložte otepi dřeva z třetího vozu. Chci oheň, tam, na obvyklém místě. Pospěš si s tím!"

Seren Pedak odložila tlumok a vykročila po stezce. Vítr rychle odnášel Burukova slova pryč. O třicet kroků dál narazila na první starou svatyni, v místě, kde se stezka rozšiřovala. Rovné plochy obnaženého skalního podloží se táhly do stran a horské svahy byly odsekány. Na každé rovince byly rozmístěny balvany tak, aby tvořily obrysy lodí. Kameny na přídi a zádi byly přitesané do špičky a označené menhiry. Na kamenech na přídi byly vytesány podoby edurského boha Otce stína, avšak vítr ohladil podrobnosti. To, co bylo v lodích původně umístěno, bylo již dávno pryč, třebaže skála na plochách byla zvláště zbarvená.

Holé skalní stěny si podržely něco ze starodávné síly. Byly hladké, černé a průsvitné jako kouřový obsidián. A za nimi se cosi pohybovalo. Jako by byly do hor vysekány dutiny a desky byly něco jako okna, ukazující záhadný, věčný svět uvnitř. Svět netušící, co se děje okolo, mimo hranice neproniknutelného kamene a tyto zvláštní desky, slepý, nebo snad lhotejný.

Přes průsvitný obsidián Seren neviděla postavy, pohybující se na druhé straně, jasně, jako tomu ostatně bylo při mnoha minulých návštěvách. Samotná záhada však byla neodolatelným lákadlem, neustále ji to sem přitahovalo. Opatrně obešla záď lodí z balvanů a přistoupila k jedné desce. Stáhla si pravou rukavici, také lemovanou kožešinou, a položila dlaň na hladký kámen. Teplo jí vysálo strnulost z prstů a zbavilo klouby bolesti. Tohle bylo její tajemství, léčivé síly objevila, když se skály dotkla poprvé.

Drsné prostředí, v němž strávila celý život, jí sebralo ohebnost. Kosti měla křehčí, pokroucené bolestí. Při nekonečných cestách po tvrdém kamení cítila každý krok až v páteři. Nerekové, kteří předtím, než poklekli před lederským králem, obývali nejvýchodnější část pohoří, věřili, že jsou dětmi ženy a hada a ten had dosud přebývá v těle a tvoří mírně prohnutou páteř, na sebe naskládané obratle sahající pod kůži, s hlavou uprostřed mozku. Hory však hadem opovrhovaly, snažily se ho stáhnout k zemi, znovu ho vrátit do svého břicha, kde by se plazil v puklinách a stácel pod kameny. A tak byl had v průběhu života přinucen poklonit se a ohnout.

Nerekové své mrtvé pohřbívali pod kamennými deskami, tedy přinejmenším předtím, než je královský edikt přinutil přijmout víru v držby.

Ted' nechávají těla svých soukmenovců ležet tam, kde padnou. Dokonce opouštějí své chýše. Už uběhlo drahně let, ale Seren Pedak si s bolestnou přesností pamatovala, jak tenkrát vystoupila na hřeben a zadívala se na náhorní plošinu, již Nerekové obývali. Vesnice ztratily hranice, splývaly v chaotickém, sklíčujícím nepořádku. Každá třetí či čtvrtá chýše byla opuštěná, provizorní hrobka pro příbuzné, kteří zemřeli nemocí či stářím, upili se k smrti nebo je zabil bílý nektar či durhang. Děti se potulovaly bez dohledu a za nimi běhaly divoké skalní krysy, které se nyní nekontrolované množily a byly již tak prolezlé chorobami, že se nedaly jíst.

Nerekové byli jako národ zničení a z té jámy se už nikdy nevyškrábou. Jejich domovina se změnila v zarostlý hřbitov a lederská města poskytovala jen dluh a rozklad, nikoliv však soucit. Liderský způsob života byl tvrdý, byl to však dobrý způsob, civilizace. Důkazem bylo, že se Ledeřanům dařilo tam, kde ostatní klopýtali či zůstávali slabí a nabubřelí. Kousavý vítr nyní k Seren Pedak nepronikl. Tělem jí proudilo teplo z kamene. Seren zavřela oči a opřela se čelem o příjemný povrch.

Kdo tudy kráčí? Jsou to snad předkové Edurů, jak tvrdí Hirotové? Pokud ano, proč nevidí o nic jasněji než Seren? Nejasné postavy, přecházející sem a tam, ztracené jako nereké děti ve skomírajících vesnicích.

Seren měla vlastní názor, a i když nebyl příjemný, držela se jej. Jsou to strážci marnosti. Akvizitoři absurda. Naše odrazy navěky lapené v bezcílném opakování. Navěky nezřetelné, protože když se podíváme na sebe a na své životy, nic víc nevidíme. Pocity, vzpomínky a zkušenosti, smrdutá hlína, v níž zakořeňují myšlenky. Bledé květy pod prázdnotou oblohou.

Kdyby mohla, do kamenné stěny by se ponořila. Kráčet věčností mezi beztvářnými postavami, možná čas od času vyhlédnout ven a nevidět zakrslé stromy, mech, lišejník a občasného kolemjdoucího. Ne, vidět jen vítr. Neustále vyjící vítr.

* * *

Slyšela ho přicházet dávno předtím, než vstoupil do mihotavého kruhu světla kolem ohně. Zvuk jeho kroků probudil i Nereky schoulené pod rozedranými kožešinami a uložené zhruba v půlkruhu na kraji světla. Rychle vstali a vydali se směrem ke zdroji zvuku.

Seren Pedak upírala oči do plamenů, což bylo rozmařilé plýtvání dřevem, aby se Buruk Bledý zahřál, zatímco se zpíjel do němoty směsice vína a bílého nektaru, a snažila se ovládnout, aby se jí nechtěně zvedal koutek úst v hořkém pobavení nad blížícím se setkáním zlomených srdcí.

Buruk Bledý s sebou měl tajné instrukce, seznam dlouhý na celý svitek, požadavky ostatních kupců, spekulantů a hodnostářů, nespíš včetně samotného královského dvora. Ale ať už ten seznam obsahoval cokoli, nositele zabíjel. Buruk měl víno rád odjakživa, ale bez toho svůdného ničitele, bílého nektaru. To bylo na této cestě nové palivo do pohasínajícího ohně Burukovy duše, a utopí se v něm stejně jistě, jako by to dokázaly hluboké vody Dálavského fjordu.

Ještě čtyři roky. Možná.

Nerekové návštěvníka obklopili a desítky hlasů splynuly ve strašidelné mumlání, jako když věřící vzývají zvláště

záhadného boha, a třebaže se to celé odehrávalo ve tmě mimo dosah světla z ohně, Seren Pedak si uměla vše docela dobře představit. Muž se snažil a neklid z nekonečných doteků byl vidět jen v jeho očích. Každému odpověděl něčím - čímkoliv - hlavně aby to nebylo možné zaměnit za požehnání. Chtěl říci, že není hoden takové úcty. Chtěl říci, že jenom strašlivě selhal - stejně jako oni. Všichni jsou na tomto světě s chladným srdcem osamělí. Chtěl říci - ale ne, Hull Beddikt nikdy nic neříkal. Rozhodně ne věci tak okatě... zraňující.

Buruk Bledý zvedl kalné oči ke zdroji hluku a zamrkal. "Kdo jde?"

"Hull Beddikt," odpověděla Seren Pedak.

Kupec si olízl rty. "Starý ochránce?"

"Ano. I když ti radím, abys mu tak neříkal. Královu hůlku vrátil už dávno."

"A tak zradil Ledeřany, no ano." Buruk se zasmál. "Chudák čestný trouba. Čest si žádá zneuctění, to je vážně zábavné, co? Už jsi někdy viděla horu ledu v moři? Neustále se rozpouští pod věčně hlodajícími zuby slané vody. Jen tak."

Zvedl si láhev k ústům a Seren se dívala, jak mu poskakuje ohryzek.

"Zneuctění u tebe vyvolává žízeň, Buruku?"

Kupec odložil láhev a zamračil se. Pak se neklidně usmál. "Strašnou, akvizitor. Jako když topící se polyká vzduch."

"Jenomže to není vzduch, ale voda."

Pokrčil rameny. "Chvilkové překvapení."

"Takže se přes to přenesesh."

"Ano. A v poslední chvíli plují hvězdy po neviditelných proudech."

Hull Beddikt pro Nereky udělal, co mohl, a přiblížil se k ohni. Byl vysoký skoro jako Edur. Přes sebe měl přehozenou bílou kožešinu severského vlka a dlouhé vlasy spletené do copů měl téměř stejně světlé. Obličej měl od slunce a větru ošlehaný do barvy vydělané kůže. Oči měl vybledle šedé a v nich pohled, jako by byl neustále duchem někde jinde. A Seren Pedak dobře věděla, že nemyslí na domov.

Ne, i když tu stojí před námi, je ve skutečnosti ztracený. "Pojď k teplu, Hulle Beddikte," prohodila.

Hull si ji nepřítomně prohlížel - což byl zřejmý rozpor, jaký zvládal pouze on.

Buruk Bledý se zasmál. "Proč by měl? Přes ty kožešiny se k němu teplo stejně nedostane. Máš hlad, Beddikte? Žízeň?"

Taky jsem si to nemyslel. A co ženu, nechceš? Mohl bych ti přenechat jednu ze svých nereckých míšenek - drahouchi čekají v mém voze." Hlasitě si lokl z láhve a natáhl ruku. "Trochu tohohle? No teda, odpor moc dobře zakrýt neumíš."

Seren, s očima upřenými na starého strážce, se zeptala: "Prošel jsi průsmykem? Sníh už slezl?"

Hull Beddikt se ohlédl na vozy. Když odpověděl, znělo to nemotorně, jako by už nějakou dobu nepromluvil. "Mělo by to jít."

"Kam máš namířeno?"

Hull se znovu podíval na Seren. "S tebou."

Seren zvedla obočí.

Buruk Bledý se smíchem zamával láhví - která byla prázdná až na pár posledních kapek, jež se zasyčením dopadly do ohně. "Opravdu vítaná společnost! Rozhodně! Nerekové budou radostí bez sebe." Vyškrábal se na nohy, zapotácel se a nebezpečně se naklonil k ohni, načež naposledy mávl rukou a odvrátil se ke svému vozu.

Seren s Hullem se za ním dívali, dokud neodešel. Seren si všimla, že Nerekové se vrátili na místa, kam se původně uložili ke spánku, ale nyní jen seděli a v očích se jim odrážely plameny, jak upřeně pozorovali starého ochránce. Ten přistoupil k ohni, pomalu se posadil a natáhl mozolnaté ruce k teplu.

Seren si vzpomínala, že mohou být měkčí, než vypadají. Vzpomínka jen zlehka prohrábla dávno vychladlý popel a ona přihodila další poleno do hladového ohně před nimi a dívala se, jak do tmy vyskakují jiskry.

"Chce zůstat hostem Hirotu do velké schůze?"

Loupla po něm pohledem a pokrčila rameny. "Myslím, že ano. Proto ses rozhodl, že nás doprovodíš?"

"Tahle schůze nebude jako předchozí smlouvy," poznamenal. "Edurové už nejsou rozdělení. Král-zaklínač vládne neomezeně."

"Ano, všechno se změnilo."

"A tak Diskanar posílá Buruka Bledého."

Seren si odfrkla a kopla zpátky do plamenů zbloudilé poleno, které se odkutálelo. "Špatná volba. Pochybuju, že zůstane střízlivě dost dlouho, aby se vzmohl na nějaký špehování."

"Na Kalašské lože se vrhlo sedm kupeckých domů a osmadvacet lodí," zabručel Hull Beddikt a ohnul prsty.

"Já vím."

"Diskanarova delegace bude tvrdit, že lov nebyl schválený. Zabíjení odsoudí. A vzápětí ho využijí k námitce, že stará smlouva je špatná a je nutné ji upravit. Za ztracený tuleně udělají nějaké velkorysé gesto - hodí Hannanu Mosagovi k nohám zlato."

Seren mlčela. Nakonec měl pravdu. Hull Beddikt věděl, jak král Ezgara Diskanar uvažuje - nebo spíš jak uvažuje královský dvůr, což nebylo vždycky totéž - lépe než většina ostatních. "Určitě je v tom víc," prohodila po chvíli.

"Jak to?"

"Asi jsi ještě neslyšel, kdo vede delegaci."

Mrzutě zabručel. "Hory o takových věcech nemluví."

Seren kývla. "Představuje královny zájmy. Nifadas."

"Dobře. První eunuch není žádný blbec."

"Nifadas se bude o velení dělit s princem Quillasem Diskanarem."

Hull Beddikt se k ní pomalu otočil. "To teda vystoupila hodně vysoko."

"To ano. A za ty roky, co jsi naposledy zkřížil cestu jejímu synovi... Quillas se moc nezměnil. Královna ho drží na

krátkém vodítku a u ruky má kanceláře, který ho cpe sladkostmi. Povídá se, že hlavním investorem sedmi kupeckých domů, které chtějí změnit smlouvu, je sama královna."

"A kancléř se neodvážá opustit palác," dodal Hull Beddikt. Seren zaslechla opovržení. "A tak posílá Quillase. Chyba. Princ neví, co je rafinovanost. Ví, že sám nic neví a není moc chytrý, a proto podezírá všechny ostatní, zvláště když mluví o něčem, čemu sám nerozumí. Nemůžeš vyjednávat s někým, kdo do toho tahá pocity."

"To není žádné tajemství," opáčila Seren Pedak. A čekala.

Hull Beddikt plivl do ohně. "To je jim jedno. Královna ho pustila z vodítka. Quillas bude moct mlátit kolem sebe a neohrabaně urážet Hannana Mosaga. Je to čistá nafoukanost? Nebo chtějí opravdu vyvolat válku?"

"Nevím."

"A čí příkazy přináší Buruk Bledý?"

"Nevím to jistě, ale radost z nich nemá."

Oba se odmlčeli.

Před dvanácti lety svěřil král Ezgara Diskanar svému oblíbenému predovi gardy, Hullovu Beddiktovi, úlohu ochránce. Měl se vydat do severního pohraničí a dál. Za úkol měl studovat kmeny, které dosud přebývaly v horách a horských lesích. Ačkoliv byl Hull Beddikt nadaný válečník, byl také naivní. To, co považoval za výpravu za věděním, první kroky k mírovému spolunažívání, byla ve skutečnosti předehra dobovačné války. Jeho podrobné zprávy o kmenech, jako byli Nerekové, Faraedové a Tarthenalové, si důkladně prošli přísluhovači kancléře Tribana Gnola. Z jeho líčení vyšťourali slabiny. A po něm následovaly války, mající za cíl zotročení a kruté vykořisťování.

A Hull Beddikt, jenž s těmito divokými kmeny navázal krevní pouta, byl toho všeho svědkem, viděl, v co se vlastně měnil jeho nadšení. Dary, které nebyly dary, vyvolávající dluhy, dluhy vyměňované za zemi. Nebezpečné bludiště lemované kupci, obchodníky, lákadly falešných potřeb, dodavateli ničivých jedů. Na vzdor bylo odpovědi vyhlazení. Ztráta hrdosti, nezávislosti a soběstačnosti. Válka byla natolik nemilosrdná, uspěchaná a cynická, že tomu žádná čestná duše nemohla přihlížet. Zvláště když ta duše byla za vše zodpovědná. Za vše.

A Nerekové Hulla Beddikta dodnes uctívali. Stejně jako půl tuctu dlužných žebráků, vše, co zbylo z Faraedů. A roztroušení potomci Tarthenalů, mohutní, opile se šourající z jedné krčmy do druhé ve slumech za městy na jihu, ještě se třemi vytetovanými čarami pod levým ramenem - stejným tetováním, jaké nosil i Hull.

Nyní seděl mlčky vedle Seren, oči upřené na skomírající plameny v ohništi. Jeden z jeho gardistů se vrátil do hlavního města s královou hůlkou. Ochránce přestal být ochráncem. A na jih se také nevrátil. Odešel do hor.

Seren ho poznala před osmi lety, den cesty od Vysoké pevnosti, kdy se změnil v divoké zvíře živící se odpadky.

A přivedla ho zpátky. Aspoň kousek cesty. Nakonec to ale bylo mnohem míň ušlechtilé, než to na první pohled vypadalo. Možná to mohlo být skutečně ušlechtilé gesto, kdybych ho tak strašně nezneužila.

Podlehla vlastním sobeckým potřebám, a v tom nebyla žádná sláva. Napadlo ji, jestli jí někdy odpustí. A pak ji napadlo, jestli si někdy odpustí sama.

"Buruk Bledý ví všechno, co potřebuju zjistit," poznamenal Hull Beddikt.

"Možná."

"Poví mi to."

Ze své vlastní vůle ne. "Bez ohledu na příkazy zůstává v téhle hře jen malým hráčem, Hulle," namítla. "Hlava kupeckého domu, příhodně umístěná v Tratě, s pozoruhodnými zkušenostmi z jednání s Hiroty a Arapaji." A díky mně s legitimním průchodem na edurské území.

"Hannan Mosag za těmi loďmi pošle své válečníky," prohlásil Hull Beddikt. "Královniny zájmy v těch kupeckých domech asi pořádně utrpí."

"Podle mého s tou ztrátou počítá."

Muž vedle ní již nebyl naivní mladík jako kdysi. Stál už ale dlouho mimo složité pletichy a vražedné triky, které byly pro Ledeřany životní mízou. Seren cítila, jak se snaží prodrat mnoha vrstvami záměrů a plánů. "Pomaloučku vidím, kam tím míří," zabručel po chvíli, a bezútěšné zoufalství v jeho hlase bylo tak syrové, až se Seren odvrátila.

Hull pokračoval: "To je naše prokletí, že se pořád díváme dopředu. Jako kdyby se cesta před námi nějak lišila od té za námi."

Ano, bude dobře si to připomenout pokaždé, když se ohlédnu.

Vážně bych toho měla nechat.

* * *

"Pět křídel je jako podlezáání," zamumlal ze své postele Tehol Beddikt. "Copak tě nikdy nenapadlo, jak je to divný?"

Pochopitelně by měl mít každý bůh trůn, ale nemělo by taky platit, že na každém trůně, vytvořeném pro nějakého boha, někdo sedí? A když nesedí, kdo u všech všudy rozhodl, že stojí za to uctívat prázdný trůn?"

Bugg, sedící na trojnožce v nohách postele, přestal plést. Prohlížel si hrubou vlněnou košili, na níž pracoval, a kriticky přimhouřil oči.

Tehol zalétl pohledem ke svému sluhovi. "Jsem si celkem jistý, že mám levou ruku skoro stejně dlouhou jako pravou, pokud ne přesně stejně dlouhou. Proč trváš na týhle ješitnosti? Nemáš nadání, ani co by se za nehet vlezlo, v podstatě v ničem, když tak o tom uvažuji. Asi proto tě mám tak rád, Buggu."

"Ani z poloviny tolik, jako milujete sebe," zabručel stařík a pokračoval v pletení.

"Nevidím důvod, proč se o tohle hádat." Povzděchl si a zakroutil prsty pod rozedranou pokrývkou. Vítr byl osvěžující, nádherně chladný, a přinášel jen slabý pach jižního pobřeží Smrdutin. Postel a stolička byly jediné kusy nábytku na střeše Teholova domu. Bugg stále spával dole, i přes hrozné parno, a nahoru chodil jenom tehdy, když potřeboval vidět na práci. Tehol si namlouval, že šetří lampový olej, protože když teď byly velryby vzácné, olej začínal být strašně drahý.

Natáhl se pro sušené fíky na zašlém talíři, který mu Bugg položil k posteli. "Další fíky. Takže mě čeká další ponižující cesta na veřejný záchodek." Nepřítomně žvýkal a pozoroval dělníky, šplhající jako opice po kupoli Věčného příbytku. Vyhliďku na vzdálený palác zvedající se v srdci Lederas získal čistou náhodou a o to víc ho těšila, zvláště když nedaleké věže a mosty Třetího vrchu pýchu krále Ezgara Diskanara tak krásně rámovaly. "Věčný příbytek, to určitě. Věčně nedokončený."

Kupole byla pro královské architekty takovou výzvou, že čtyři z nich během stavby spáchali sebevraždu a jeden zahynul tragickou - byť poněkud záhadnou - smrtí, když uvízl v odtokové rouře. "Sedmnáct let a pořád to není hotový. Jako kdyby to pátý křídlo úplně vzdali. Co myslíš, Buggu? Cením si tvýho odborného názoru."

Buggova odbornost spočívala v přestavění ohniště v kuchyni dole. Dvaadvacet pálených cihel naskládaných v podstatě do krychle, a krychle by to i byla, kdyby tři cihly nepocházely z pobořeného mauzolea na místním hřbitově. Na to, jací byli pobožní prevítí, měli stavitelé hrobů zvláštní představy o tom, jaké by měly mít cihly rozměry.

V odpověď na Teholovu otázku Bugg vzhledl a zamžoural.

Pět křídel paláce a kupole zvedající se z prostředka. Každé křídlo o třech poschodích, jenom to na pobřeží mělo postavené pouze přízemí a první poschodí. Práce byly pozastaveny, když bylo zjištěno, že jíl pod základy se tlačí na zdi, jako když se prsty zatínají do hroudy másla. Páté křídlo se propadalo.

"Štěrka," prohlásil Bugg a vrátil se k pletení.

"Cože?"

"Štěrka," zopakoval stařík. "Každých pár kroků navrtáte do jílu hluboký šachty, naplníte je štěrkem a udusáte. Uzavřete je a navrchu vybudujete základy. Když hlinu nic nezatěžuje, nemá důvod se hejbat."

Tehol zůstal koukat. "Fajn. Kde jsi na to, u Blouda, přišel? A nevykládej mi, že jsi o to zakopl, když ses snažil usadit naše ohniště."

Bugg zavrtěl hlavou. "Ne, to není tak těžký. Ale kdyby bylo, udělal bych právě tohle."

"Vývrtal díru? Jak hlubokou?"

"Až k podložní skále, samozřejmě. Jinak by to nefungovalo."

"A naplnil ji štěrkem."

"Pořádně bych ho tam namačkal, správně."

Tehol zvedl fík, oprášil ho - Bugg se znovu přebíral v tom, co zbylo po trhu. A předstihl krysy a psy. "Z toho by bylo pořádný ohniště na vaření."

"To by bylo."

"Mohl bys vařit v klidu, protože bys věděl, že se ta kamenná deska nepohne, leda by bylo zemětřesení -"

"Ale ne, ta by zvládla i zemětřesení. Štěrka, jasný? Je poddajný."

"Zajímavý." Tehol vyplivl semínko. "Co myslíš, měl bych dneska vstát z postele, Buggu?"

"Nemáte důvod -" Sluha se zarazil, naklonil hlavu na stranu a přemýšlel. "No, možná máte."

"Vážně? A tys mě s ním nechtěl zatěžovat."

"Dneska ráno sem přišly tři ženy."

"Tři ženy." Tehol se zadíval na nejbližší třetivřský most a na lidi a vozy, pohybující se po něm. "Neznám tři ženy, Buggu. A kdybych je znal, to, že všechny dorazily zároveň, by u mě vyvolalo spíš zděšení než nějakou nedbalou poznámku."

"To jo, jenomže vy je neznáte. Ani jednu. Teda myslím. Aspoň pro mě to byly nové tváře."

"Nový? To jsi je ještě nikdy neviděl? Ani na trhu? Ani na nábřeží?"

"Ne. Možná jsou z jinýho města, nebo možná z vesnice. Divný přízvuk."

"A ptaly se na mě?"

"Ne tak docela. Chtěly vědět, jestli je tohle dům toho muže, co spává na střeše."

"Jestli se na to musely ptát, tak jsou z nějaký blátivý díry. Co ještě chtěly vědět? Jaký máš vlasy? Co to máš na sobě, jak tam tak před nima stojíš? Nechtěly vědět i to, jak se jmenujou? Poslyš, nebyly to sestry? Neměly taky jako společný znak srostlý obočí?"

"To jsem si nevšiml. Jak si vzpomínám, byly hezký. Mladý a macatý. Ale vás to zřejmě nezajímá."

"Sluhové by neměli myslet. Hezký. Mladý a macatý. Víš určitě, že to byly ženský?"

"To vím určitě. Ani eunuši nemají tak velký prsa, ani tak dokonalý, ani zdvižený tak vysoko, že si o ně mohly ty holky opřít bradu -"

Tehol najednou stál vedle postele. Nebyl si jistý, jak se tam dostal, ale měl pocit, že je to správné. "Už jsi dodělal tu košili, Buggu?"

Sluha opět zvedl své dílo. "Myslím, že ten rukáv prostě vyhrnu."

"Nakonec bych mohl zase jednou vyrazit mezi lidi. Udělej uzly nebo co s tím děláš, a dej to sem."

"Ale ještě jsem ani nezačal s kalhotama -"

"Na ty zapomeň," zarazil ho Tehol, ovinul si kolem boků prostěradlo, jednou, dvakrát, třikrát, a volný konec si zastrčil za pás na boku. Najednou se zarazil a tvář se mu mihl podivný výraz. "Buggu, pro Blouda, žádný další fíky, aspoň na chvíli, jasný? Kde vlastně jsou ty bohatě obdařené sestry?"

"V Červený uličce. U Hulda."

"V díře, nebo na dvoře?"

"Na dvoře."

"To už je něco. Myslíš, že Huldo zapomněl?"

"Ne. Ale tráví spoustu času při utápění."

Tehol se usmál a začal si prstem třít zuby. "Vyhrává, nebo prohrává?"

"Prohrává."

"Cha!" Tehol si prohrábl vlasy a zaujal nedbalou pózu. "Jak vypadám?"

Bugg mu podal košili. "Jak se vám daří udržet si svaly, když nic neděláte, mi je záhadou," prohlásil.

"Beddiktovský znak, můj milý, smutný sluho. Měl bys vidět Bryse pod tou jeho zbrojí. Ale i on je drobeček ve srovnání s Hullem. Já jako prostřední syn pochopitelně představuju dokonalou rovnováhu. Důvtip, tělesná zdatnost a spousta nadání, odpovídající mému vrozenému půvabu. Když se to spojí s mou neobyčejnou schopností to všechno promarnit, tak před sebou vidíš hotovou dokonalost."

"Hezký a dojemný proslov," pochválil ho Bugg.

"To byl, vid'?" Už bych měl být na cestě." Tehol cestou k žebříku mávl rukou. "Uklid' to tady. Večer budeme mít možná hosty."

"Udělám to, jestli si najdu volnou chvíli."

Tehol se zastavil nad zubatým okrajem v místě, kde se propadl kus střechy. "No ano, musíš mi uplíst kalhoty - budeš na ně mít dost vlny?"

"Teda, jednu nohavici bych mohl udělat celou nebo obě krátký."

"Jak krátký?"

"Hodně krátký."

"Udělej jednu nohavici."

"Ano, pane. A pak nám budu muset najít něco k jídlu. A pití."

Tehol se obrátil s rukama v bok. "Copak jsme neprodali skoro všechno kromě jedny postele a stoličky? Kolik toho musíš uklízet?"

Bugg přimhouřil oči. "Moc ne," přiznal. "Co chcete k večeři?"

"Něco, co potřebuje uvařit."

"A má to být něco, co je lepší uvařený, nebo něco, co se musí uvařit?"

"To je jedno."

"A co dřevo?"

"Nebudu jíst -"

"Na oheň."

"Aha, no dobře. Nějaký najdi. Koukni na tu stoličku, na který sedíš - nepotřebuje přece všechny tři nohy, ne? Když nepomůže žebření, je čas improvizovat, jdu navštívit své tři osudy, Buggu. Modli se, ať se Bloud dívá na opačnou stranu, ano?"

"Jistě."

Tehol začal slézat po žebříku a ve chvíli paniky zjistil, že zůstala jen jedna příčka ze tří.

Místnost v přízemí byla prázdná, jen u stěny byla stočená tenká matrace. Na desce na ohništi pod oknem do ulice stál jediný otlučený hrnec a na podlaze vedle ležely dvě dřevěné lžice a misky. Dohromady elegantní strohost, pomyslel si Tehol.

Odhrnul ošuntělý závěs, který tu byl místo dveří, a připomněl si, že má Buggovi říci, aby z ohniště vyndal petlici. Stačí ji trochu vyleštit a dráteník Zubák by jim mohl dát jeden, dva dočiky. Vyšel z domu.

Ocitl se v uzounké uličce, tak úzké, že se jí musel protáhnout bokem a přitom ještě odkopávat smetí. Macatý ženský... škoda že jsem je neviděl, jak se tudy tlačí k mým dveřím. Pozvání na večeři nyní bylo zřejmě nezbytné. A jelikož je pozorný hostitel, může si vybrat místo s nejlepším výhledem, a až ty tři uvidí, jak se tváří potěšeně, budou to moci považovat za úsměv na přivítanou.

Ulice, na niž vylezl, byla prázdná, až na tři Nereky, matku a dvě děti smíšené krve, kteří si ve výklenku ve zdi naproti našli nový domov a zřejmě pořád jenom spali. Prošel kolem schoulené rodinky a odkopl krysu, která se objevila příliš blízko. Prokličkoval mezi dřevěnými bednami, naskládanými do výšky, takže téměř blokovaly konec ulice. Biriho skladiště bylo neustále přečpané a Biri považoval poslední kus Slepé ulice na této straně Quillasova kanálu za svůj soukromý pozemek.

Chalas, hlídač ve skladu, se rozvaloval na lavici na protější straně, kde Slepá ulice ústila na Žilkované náměstí, a kůži ovinutý kyj měl položený přes stehna. Krví podlité oči upřel na Tehola. "Hezká sukně," zabručel.

"Vyloženě jsi mě potěšil, Chalasi."

"Bylo mi potěšením, Tehole."

Tehol se zastavil s rukama v bok a rozhlížel se po přeplněném náměstí. "Město vzkvítá."

"Na tom nejní nic nového... až na posledně."

"To bylo akorát menší cuknutí, co se celkového vlivu teje."

"Ne, když to vykládá Biri. Ještě pořád chce tvou hlavu nasolenou a v sudu hozeným do moře."

"Biri odjakživa věděl, co dělat."

Chalas zabručel. "Už je to pár tejdnu, co jsi byl dole. Zvláštní příležitost?"

"Mám schůzku se třema ženama."

"Chceš můj kyj?"

Tehol se zadíval na otlučenou zbraň. "Nechci, abys zůstal bez ochrany."

"Vodhání je můj obličej. Teda, kromě těch Nereků. Ty se dostali i přese mně."

"Dělají potíže?"

"Ne. Vlastně likvidujou krysy. Ale znáš Biriho."

"Lip než on sám. Připomeň mu to, Chalasi, jestli ho napadne dělat jim potíže."

"Připomenu."

Tehol se proplétal henžením na náměstí. Ze tří stran se na ně otevíraly Dolní trhy; zvetšelejší sbírku neužitečných předmětů Tehol ještě neviděl. A lidé nakupovali jako šílení, jeden pozhnaný den za druhým. Naše civilizace vzkvétá na hlouposti. A stačil jen drobet chytrosti, aby se mohl obchodník napojit na tu hloupou žílu a zhluboka nasávat z jejího bohatství. Uklidňující, ač poněkud depresivní. Taková je většina smutných pravd.

Dorazil na druhý konec náměstí a vstoupil do Červené uličky. Po třiceti krocích se ocitl před klenutým vchodem k Huldovi. Po zastíněném chodníku se dostal na sluncem ozářený dvůr. Před sebou měl půl tuctu plně obsazených stolů. Odpočinek pro blaženě nevědomé či pro ty, kteří neměli dost peněz na návštěvu díry v Huldově vnitřní svatyni, kde dnem i nocí probíhaly nejrůznější pochybné aktivity, jež se občas dostávaly na hranici uměleckého vyjádření absurda. Další příklad toho, co jsou lidé ochotni zaplatit, pokud dostanou příležitost, pomyslel si Tehol.

Tři ženy u stolu v protějším rohu nebyly nápadné pouze tím, co bylo očividné - byt' to jediné přítomné ženy - ale i spoustou dalších, méně patrných podrobností. Pěkné je... správné slovo. Pokud byly sestry, byly jimi jen v duchovní rovině a kvůli sdílené slabosti pro některou z forem bojového umění, vzhledem k jejich svalům a zabalené zbroji a zakrytým zbraním ležícím na hromadě u stolu.

Žena nalevo byla rusovlasá, ohnivé kadeře měla vybělené sluncem a v neochotných vlnách jí spadaly na široká ramena. Popíjela z hliněné láhve, opovrhujíc pohárkem, který byl donesen s láhví, či možná nechápajíc, k čemu slouží. Tváře jako její byly vidět na sochách hrdek na kolonádě, výrazné, hladké a dokonalé. Oči měla modré a pohled kamenný, vyrovnaně lhostejný právě jako socha. Vedle ní se lokty o malý stůl opírala žena se stopou faraedské krve, vzhledem k medovému odstínu pleti a nepatrně zešikmeným tmavým očím. Vlasy měla tmavohnědé nebo možná černé a svázané na temeni, čímž vynikl její srdcovitý obličej. Třetí žena seděla shrbená na židli, levou nohu nataženou do strany, pravou neustále cukala - Tehol si všiml, že má moc hezké nohy, těsně ovinuté vydělanou kůží, která byla téměř bílá. Hlavu měla vyholenou a světlá kůže se jí leskla. Světlem šedýma očima, posazenýma daleko od sebe, si líně prohlížela ostatní hosty. Konečně spočinula pohledem na Teholovi, stojícímu na prahu. Usmál se. Ona ohrnula nos. Ze stínu opodál se vynořil Urul, Hulduv vrchní šenkýř, a pozval Tehola dál.

Tehol došel tak blízko, jak se jen odvážil. "Vypadáš... dobře, Urule. Je tu Huldo?"

Urulova nechuť k mytí byla příslovečná. Hosté si objednávali velmi rychle a málokdy si od Urula nechávali dolít víno více než jednou. Nyní stál před Teholem, čelo se mu lesklo mastným potem a pohrával si se širokou šerpou kolem pasu.

"Huldo? Ne, Bloud budiž pochválen. Je na Dolním chodníku u utápění. Tehole, ty ženský - jsou tady celý dopoledne!

Děsí mě, jak se vždycky zamračej, když přijdu blíž."

"Přenech je mně, Urule," prohlásil Tehol a odvážil se poplácat muže po vlhkém rameni.

"Tobě?"

"Proč ne?" S tím si Tehol upravil sukni, zkontroloval si rukávy a vykročil mezi stoly. Zastavil se před třemi ženami a rozhlížel se po židli. Jednu si našel, přitáhl si ji a s povzdechem se posadil.

"Co chceš?" zeptala se ta holohlavá.

"To jsem se chtěl zeptat já. Sluha mi řekl, že jste dneska ráno navštívily mé sídlo. Jsem Tehol Beddikt... ten, co spí na střeše."

Všechny tři na něj upřely oči.

To by bohatě stačilo, aby schlípl i statný vojevůdce... ale já? Jenom trochu.

"Ty?"

Tehol se na holohlavou zamračil. "Proč se mě na to všichni pořád ptají? Ano, já. Podle tvého přízvuku hádám, že jste z ostrovů. Já na ostrovech nikoho neznám. Takže neznám ani vás. Tedy, ne že bych vás rád nepoznal. Aspoň myslím." Rusovláska s třesknutím odložila láhev. "Udělal jste chybu."

"To slyším nerad -"

"Ne," obrátila se holohlavá na svou společnici. "Tohle je jen předstírání. Měly jsme očekávat jistou míru... výsměchu."

"Nemá kalhoty."

Tmavooká dodala: "A má každou ruku jinak dlouhou."

"To není pravda," bránil se Tehol. "Akorát mám jinak dlouhý rukávy."

"Nelíbí se mi," trvala tmavooká na svém a zkřížila ruce na prsou.

"To ani nemusí," opáčila holohlavá. "Bloud ví, že s ním nechceme spát, nebo ano?"

"Jsem zdrcen."

"To bys teprve byl," upozornila jej rusovláska s nepříjemným úsměvem.

"Spát s ním? Na střeše? Ty ses musela zbláznit, Šánd."

"Jak může být nedůležitý, že se mi nelíbí?"

Holohlavá jménem Šánd si povzdechla a protřela si oči. "Poslouchej dobře, Hejun. Tohle je obchod. Občas to v obchodě nemá místo - to už jsem ti říkala."

Hejun, stále sedící se založenýma rukama, zakroutila hlavou. "Tomu, kdo se ti nelíbí, nemůžeš věřit."

"Samozřejmě že můžeš!" vyhrkla Šánd a zamrkala.

"Mně se nelíbí jeho reputace," ozvala se třetí žena, dosud neoslovená jménem.

"Rissar." Šánd si znovu povzdechla. "Právě jeho reputace nás sem přivedla."

Tehol tleskl. Jednou, dost hlasitě, aby tři ženy polekal. "Výborně. Rissar s rusými vlasy. Hejun s faraedskou krví. A Šánd bez vlasů. No," opřel se o stůl a vstal, "to mi stačí. Loučím se -"

"Sedni si!"

Zavrčení znělo natolik hrozivě, že se Tehol okamžitě znovu posadil a pod vlněnou košili mu vyrazil na těle pot.

"To už je lepší," dodala Šánd již tišeji a předklonila se. "Tehole Beddikte, víme o tobě všechno."

"Ano?"

"Dokonce i víme, proč se stalo to, co se stalo."

"Vážně?"

"A chceme, abys to udělal ještě jednou."

"To chcete?"

"Ano. Jenom tentokrát budeš mít kuráž to dokončit."

"Budu?"

"Protože budeme tentokrát tvou kuráží my - já, Hejun a Rissar. Ted' odsud zmizíme, než se vrátí ten posluhovač. Zakoupily jsme budovu. Promluvit si můžeme tam. Nesmrdí."

"To je mi úleva," zabručel Tehol.

Ženy vstaly. On ne.

"Říkala jsem ti to," podotkla Hejun, obracejíc se k Šánd. "Nebude to fungovat. Už nic nezůstalo. Jen se na něj podívej."

"Bude to fungovat," nedala se Šánd.

"Hejun má, žel, pravdu," prohlásil Tehol. "Nebude."

"Víme, kam se poděly ty peníze," řekla Šánd.

"To není žádný tajemství. Z bohatství do chudoby. Přišel jsem o ně."

Šánd ale zavrtěla hlavou. "Nepřišel. Jak jsem už říkala, my víme. A když si promluvíme..."

"Pořád opakujete, že něco víte," podotkl Tehol a pokrčil rameny.

"Jak jsi řekl, jsme z ostrovů," opáčila Šánd s úsměvem.

"Ale ne z těch ostrovů."

"No pochopitelně - kdo by tam taky chodil? A na to jsi spolíhal."

Tehol vstal. "Jak se říká, pět křídel je jako podlezání. Dobře, koupily jste budovu."

"Ty to uděláš," trvala Šánd na svém. "Protože pokud to vyjde najevo, Hull tě zabije."

"Hull?" Tehol se konečně mohl usmát. "Bratr o tom nic neví."

Vychutnával si radost z toho, že je konečně vyvedl z rovnováhy. Konečně víte, jaký je to pocit.

* * *

"Hull by mohl znamenat problém."

Brys Beddikt se nedokázal dívat na muže stojícího před ním. Jeho malá, klidná očka, téměř zakrytá růžovými řasami, jaksi nevypadala lidsky a byla tak nehybná, až měl finadd královské gardy dojem, že se dívá do očí hada. Límce, svinuté uprostřed poříční cesty, když má za pár dní začít pršet. Z horního toku řeky, třikrát delší, než je člověk vysoký, s hlavou opřenou o smyčky těla tlustého jako lidská paže. Sřež se, vozko, který jsi natolik hloupý, aby ses přiblížil.

"Finadde?"

Brys se přinutil podívat na mohutného muže. "První eunuchu, nevím, jak odpovědět. Bratra jsem neviděl, ani jsem s ním nemluvil, celé roky. Ani nebudu doprovázet tuto delegaci."

První eunuch Nifadas se odvrátil a nehlučně přešel k dřevěné židli s vysokým opěradlem za těžkým stolem, vévodícím jeho pracovně. Pomalu, nevzrušeně se posadil. "Jenom klid, finadde Beddikte. Tvého bratra Hulla si nesmírně vážím. Obdivuji jeho přesvědčení a plně chápu, co ho vedlo k jeho... rozhodnutí."

"V tom případě, dovolíte-li, ho znáte mnohem lépe než já. Svého bratra - své bratry - v podstatě vůbec nechápu. Žel, tak tomu bylo odjakživa."

Nifadas ospale zamrkal a kývl. "Rodiny jsou zvláštní, není-liž pravda? Můj stav mi přirozeně brání poznat větší množství podrobností v této věci. Nicméně mi to v minulosti umožnilo zachovat si jistý odstup, kdy jsem často pozoroval mechanismy takových zneklidňujících stavů s jasnou myslí." Znovu na Bryse upřel zrak. "Dovolíš mi několik poznámek?"

"Odpusťte, první eunuchu -"

Nifadas ho umlčel mávnutím baculaté ruky. "Není třeba. Byl jsem příliš troufalý. A nevysvětlil jsem svůj záměr. Jak víš, přípravy už hodně pokročily. Velká schůze se blíží. Dozvěděl jsem se, že Hull Beddikt se připojil k Burukovi Bledému a Seren Pedak na cestě k Hirotům. Dále jsem se doslechl, že Buruk je pověřen mnoha věcmi - pochopitelně žádný příkaz nepochází ode mne. Jinými slovy, je pravděpodobné, že jeho příkazy nejenže neodrážejí zájmy krále, ale dokonce by mohly přáním našeho Sira odporovat." Znovu zamrkal, pomalu, odměřeně. "Souhlasím, je to povážlivé. I nevídané. Mně jde o tohle. Hull možná... špatně pochopil..."

"Chcete říct, že si myslí, že Buruk jedná jménem krále Diskanara."

"Správně."

"V tom případě se bude snažit kupcovy plány zmařit."

Nifadas si vzdychl na souhlas.

"Což," pokračoval Brys, "není samo o sobě špatné."

"Pravda, samo o sobě to nemusí být špatné."

"Leda byste chtěl, jako oficiální zástupce krále a formální hlava delegace, kupci zmařit plány vlastním způsobem. Zabránit tomu, aby Buruk u Edurů prosadil, co má za úkol."

První eunuch naznačil úsměv. Nic víc, přesto Brys pochopil. Zalétl pohledem k oknu za Nifadasem. Za kalným, nerovným sklem plným bublinek vířila oblaka.

"To se Hullově nebude líbit," řekl.

"Ne, na tom se shodneme. Pověz, finadde, co víš o té akvizitor Seren Pedak?"

"Znám jenom její pověst. Ale prý vlastní sídlo v hlavním městě. Ačkoliv jsem nikdy neslyšel, jestli ho navštěvuje."

"Zřídka. Naposledy před šesti lety."

"Jméno má čisté," upozornil Brys.

"Pravda. Ale je nutné se zamyslet... nakonec slepá není. Ani nedůvtipná, jak jsem slyšel."

"Předpokládám, že to je jen málokterý akvizitor, první eunuch."

"Správně. Inu, děkuji ti za čas, finadde. Pověz," dodal, pomalu vstáváje, čímž naznačil, že audience skončila, "usadil ses již jako královský šampion?"

"Docela dobře, první eunuchu."

"To břímě někdo mladý a schopný jako ty tedy zvládne snadno?"

"Snadno ne. To bych rozhodně netvrdil."

"Není příjemné, ale dá se zvládnout?"

"To je celkem přesný popis."

"Jsi upřímný, Brysi. Jako jeden z královských rádců jsem se svou volbou spokojen."

Přesto máš pocit, že mi to musíš připomínat. Pročpak asi? "Jsem poctěn královým rozhodnutím a pochopitelně i vašim, první eunuchu."

"Nebudu tě již déle zdržovat, finadde."

Brys kývl a odešel.

V duchu stále trochu toužil po starých časech, kdy byl pouhým důstojníkem palácové gardy. Když neměl politický vliv a krále vždy vídal jen z dálky, když stál se svými druhy v pozoru u zdi při oficiálních audiencích a setkáních. Jenomže cestou po chodbách mu došlo, že si ho první eunuch nezavolał kvůli úloze královského šampiona, nýbrž kvůli rodně. Hull Beddikt. Ať se poděl kam se poděl, ať dělal co dělal, neustále ho strašil jako nějaký neklidný duch. Brys si vzpomínal na nejstaršího bratra v plném lesku strážce, s královou hůlkou za pasem. Poslední a přetrvávající obraz pro mladého, snadno ovlivnitelného chlapce, jímž tehdy býval. Ten okamžik s ním zůstal, výjev zamrzlý v čase, do něhož se vydával ve snech či chvílích zamyšlení, jako byla tahle. Namalovaný obraz. Bratři, muž a dítě, popraskání a zažloutlí pod vrstvou prachu. On sám se jen podíval, jako cizinec, na chlapcův zbožňující výraz, vzhledl k muži a pak honem uhnul pohledem, jak v něm hrdost vojáka v uniformě vyvolala podezření. Nevinnost byla čepelí slávy, ale oslepit dokázala z obou stran.

Řekl Nifadasovi, že Hulla nechápe. Jenomže ho chápal až příliš dobře.

A chápal i Tehola, ač snad jen o ždibec méně dobře. Odměna nezměřitelného bohatství byla nakonec chladná. Čistě jen hladová touha po tom bohatství, syčící žárem. Platilo to o celém lederském světě, byla to vada zlatého meče. Tehol na ten meč nalehl a zřejmě chtěl v klidu vykrváct, pomalu a s vřidnou sebejistotou. Ať už svou smrtí usiloval o jakýkoliv odkaz, bylo to plýtvání časem, protože až ten den přijde, nikdo se na něj ani nepodívá. Nikdo se neodváží. A asi proto se tak usmívá.

Brysovi bratři vystoupili na vrchol už dávno - jak se ukázalo, příliš brzy - a nyní pomalu klouzali dolů k úpadku a smrti. A co vlastně já? Byl jsem jmenován královským šampionem. Považují mě za nejlepšího šermíře v říši. Myslím, že tady a teď stojím na nejvyšším vrcholu. Nebylo nutné tuto myšlenku dál rozvádět.

Dorazil na křižovatku ve tvaru T a odbočil doprava. Deset kroků před ním se ze dveří na chodbu vylévalo světlo. Když se ocitl naproti dveřím, zavolał ho kdosi zevnitř.

"Finadde! Pojd', honem."

Brys se v duchu usmál a obrátil se. Udělal tři kroky do místnosti s nízkým stropem, prostoupené vůní koření. Bezpočet zdrojů světla vrhal nejrůznější barvy na nábytek a stoly plné náčiní, svítek a kádinek.

"Cedo?"

"Tady. Pojd' se podívat, co jsem udělal."

Brys se protáhl kolem skříně s knihami, postavené kolmo ke zdi, a za ní na stoličce dřepěl královský čaroděj. Vedle sebe měl šikmý stůl s vodorovnou policí vespod, přeplněný kolečky z leštěného skla.

"Co se z tebe stal královský šampion," podotkl Kuru Qan, "máš jiný krok, finadde."

"Ani jsem si nevšiml, cedo."

Kuru Qan se na stoličce otočil a zvedl zvláštní předmět. Dvě skleněné čočky, které u sebe přidržel drátek. Cedova široká tvář byla za zvětšovacími čočkami ještě výraznější. Přidržel si předmět u obličejů a s pomocí šňůrek si ho upevnil před očima, které vypadaly obrovské. Zamrkal na Bryse.

"Jsi takový, jakého jsem si tě představoval. Výborně. Rozmazání zmenšuje důležitost. Nastoupí jasnost a mezi všemi důležitými věcmi dosáhne převahy. Na tom, co slyším, nyní záleží méně než na tom, co vidím. Perspektiva se posouvá. Svět se mění. Je to důležité, finadde. Velmi důležité."

"Ty čočky ti vracejí zrak? To je nádhera, cedo!"

"Klíč spočíval v hledání řešení, které bylo opakem kouzel. Nakonec mi zrak ukradl pohled na prázdnou držbu. Skrze stejné médium jsem nemohl provést nápravu. Tato podrobnost zatím není důležitá. A modli se, aby nikdy nebyla."

Ceda Kuru Qan nikdy nedebatoval jen o jedné věci. Aspoň tak to kdysi vysvětloval. Ač to většinu lidí rozčilovalo, Brys byl pokaždé okouzlen.

"Jsem první, komu svůj objev ukazuješ, cedo?"

"Pochopíš jeho důležitost lépe než ostatní. Šermíř, tančící s místem, vzdáleností a načasováním, se všemi materiálními pravdami. Musím učinit úpravy." Strhl si vynález z nosu, naklonil se nad něj a v obratných rukou se mu zamíhaly maličké nástroje. "Byl jsi v pracovním prvního eunucha. Pro tebe ne právě příjemný rozhovor. Prozatím nedůležitý."

"Mám přijít do trůnního sálu, cedo."

"Správně. Ne úplně naléhavé. Preda tě bude mít před sebou... brzy. První eunuch se vyptával na tvého nejstaršího bratra?"

Brys si povzdechl.

"Předpokládal jsem to." Kuru Qan vzhledl se širokým úsměvem. "Tvé znepokojení ti zkazilo pot. Nifadas je v této chvíli

přímo posedlý." Znovu si přiložil čočky k očím. Soustředil se na finaddovy oči - což bylo zneklidňující, protože se to ještě nikdy nestalo. "Kdo potřebuje špehy, když jeho nos vypátrá všechny pravdy?"

"Doufám, cedo, že s tím svým novým vynálezem nepřiđeš o své nadání."

"Aha, chápu! Opravdu šermíř. Neztrácíš ze zřetele žádný smysl! Jaké měřitelné potěšení - ukážu ti to." Kuru Qan sklouzl ze stoličky, přistoupil ke stolu a do průsvitné kádinky nalil čirou kapalinu. Přidřep si, zkontroloval hladinu a kývl.

"Měřitelné, jak jsem si myslel." Zvedl kádinku ze stojanu, nalil obsah zpátky a olízl si rty. "Ale teď tě straší oba bratři."

"Vím, co je to nejistota."

"To je špatně! Důležité přiznání. Až s tebou predá skončí - a to nebude trvat dlouho - vrať se sem. My dva máme před sebou jistý úkol."

"Dobře, cedo."

"Čas na pár úprav." Znovu si sundal čočky. "Pro nás pro oba," dodal.

Brys se nad tím zamyslel a přikývl. "Takže později, cedo."

Vyšel z čarodějova pokoje.

Nifadas a Kuru Qan stojí po boku krále Diskanara na jedné straně. Kéž by už neměl žádné jiné.

Trůnní sál byl pojmenován špatně, protože král právě přesouval sídlo královské moci do Věčného příbytku, kam konečně přestalo vzosnou střechem zatékat. Nyní tu zůstalo již jen několik málo ozdob včetně starého běhounu před stupínkem a stylizované brány klenoucí se nad místem, kde kdysi stával trůn.

Když dorazil Brys, byla v sále přítomna pouze jeho stará velitelka predá Unnutal Hebaz, jako vždycky nesmírně působivá, bez ohledu na vznešené prostředí. Byla o hlavu vyšší než většina žen, téměř stejně vysoká jako Brys. Měla světlou pleť, lesklé plavé vlasy, ale oči tmavě oříškové. Při Brysově příchodu se obrátila. Bylo jí čtyřicet, avšak stále byla neobyčejně krásná, což vrásky jenom podtrhovaly.

"Finadde Beddikte, jdeš pozdě."

"Neplánované audience u prvního eunucha a cedy -"

"Máme jenom chvíli," přerušila jej. "Postav se ke zdi jako na stráž. Možná tě poznají, nebo by tě mohli považovat za mého podřízeného, vzhledem k tomu, jak bídné je tu osvětlení, co odnesli svícny. V každém případě budeš stát v pozoru a mlčet."

Brys se zamračil. Postavil se do svého starého výklenku, čelem do sálu, a couvl do stínu, až rameny narazil na kámen. Preda si ho chvíli prohlížela, pak kývla a obrátila se ke dveřím v protějším rohu za stupínkem.

Aha, table schůzka patří druhé straně...

Dveře se rozletěly pod oplechovanou rukou a princův gardista, v přílbě a zbroji, ostrážitě vstoupil. Meč měl dosud v pochvě, avšak Brys věděl, že Moroch Nevad ho dokáže tasit rychle jako blesk. A věděl také, že Moroch byl princův kandidát na královského šampiona. Taky by si to zasloužil. Moroch Nevad má nejen schopnosti, ale i chování... A i když jeho drzost Bryse nějakým nepopsatelným způsobem rozčillovala, zároveň mu ji záviděl.

Princův gardista se rozhlížel po sále, zaostřil na tmavé výklenky, včetně toho, kde stál Brys - ale bylo to jen na chvíli, zřejmě pouze vzal na vědomí přítomnost jednoho z předních mužů - a nakonec upřel zrak na Unnutal Hebaz. Kývl a ustoupil stranou.

Vstoupil princ Quillas Diskanar. Za ním přicházel kancléř Triban GnoI. A dále dvě postavy, které Bryse překvapily.

Královna Janall a její první choť Turudal Brizad.

U Blouda, celé to odporné hnízdo.

Quillas na Unnutal Hebaz vycenil zuby jako pes na konci řetězu. "Uvolnila jsi finadda Geruna Eberikta do Nifadasova doprovodu. Chci ho odvolat, predó. Vyber někoho jiného."

Unnutal mluvila klidně. "Schopnosti Geruna Eberikta jsou nepopíratelné, princí Quillasí. Prvního eunucha volba potěšila."

Stejně rozumným tónem promluvil i kancléř Triban GnoI: "Tvůj princ si myslí opak, predó. Sluší se, abys jeho názoru věnovala patřičnou úctu."

"Princovy názory jsou jeho věc. Mě touto záležitostí pověřil jeho otec král. Ohledně toho, čeho si vážím, ti, kancléři, důrazně radím, abys svou výzvu stáhl."

Moroch Nevad zavrčel a vykročil.

Preda natáhla ruku - ne k princovu gardistovi, ale k výklenku, kde stál Brys, a zastavila ho uprostřed kroku. Ten už měl v ruce meč a z pochvy ho vytáhl nejen rychle, ale i potichu.

Moroch zalétl pohledem k Brysovi a překvapení ustoupilo poznání. On měl meč vytasený jen zpola.

Královna se suše zasmála. "Nyní je rozhodnutí predy, že bude přítomen jen jeden gardista... vysvětleno. Přístup blíží, prosím, šampione."

"To nebude nutné," ozvala se Unnutal.

Brys kývl a pomalu couvl. Přitom vrátil meč do pochvy.

Královna Janall nad předním strohým příkazem jen zvedla obočí. "Milá Unnutal Hebaz, hodně si toho o sobě myslíš."

"To není domýšlivost, královno. Královská garda se zodpovídá pouze králi a nikomu jinému."

"Odpusť, když tuto zastaralou představu s radostí zpochybním." Mávla hubenou rukou. "Přednosti vždy hrozí, že se stane slabostí." Přistoupila k synovi. "Dej na radu matky, Quillasí. Bylo hloupé podrazit předě piedestal, protože se ještě nezměnil v písek. Trpělivost, můj milovaný."

Kancléř si povzdechl. "Královnina rada -"

"Je hodná úcty," napodobil ji Quillas. "Jak si tedy přeješ. Jak si všichni přejete. Morochu!"

S osobním strážcem v závěsu princ vyrazil ze sálu.

Královna se laskavě usmívala, když říkala: "Predó Unnutal Hebaz, prosíme tě o prominutí. Tato schůzka není na náš

popud, avšak syn naléhal. Od chvíle, kdy jsme se vydali na cestu, jsme se mu to s kancléřem snažili rozmluvit."

"Leč marně," dodal kancléř s dalším povzdechem.

Předa nezměnila výraz. "Skončili jsme?"

Královna jí mlčky zahrozila prstem, pokynula prvnímu choti a při odchodu ze sálu se do něj zavěsila.

Triban GnoI se ještě na chvíli zdržel. "Blahopřeji, predó," pravil. "Finadd Geruri Eberikt byl vynikající volba."

Unnutal Hebaz neříkala nic.

Ve chvíle byli s Brysem v sále sami.

Předa se obrátila. "Tvá rychlost, šampione, mi pokaždé spolehlivě vezme dech. Neslyšela jsem tě, jenom jsem... to předpokládala. Kdyby ne, byl by již Moroch mrtvý."

"Možná, predó. I když jen proto, že mě nevzal pořádně na vědomí."

"A Quillas by to mohl dávat za vinu jedině sobě."

Brys mlčel.

"Neměla jsem tě zastavit."

Brys se za ní díval, jak odchází.

Gerune Eberikte, ty chudáku.

Vzpomněl si, že s ním chce mluvit ceda, otočil se a také opustil sál. Nenechal po sobě žádnou krev. Věděl, že Kuru Qan uslyší úlevu v každém jeho kroku.

* * *

Když Brys dorazil, ceda čekal přede dveřmi do své pracovny a zřejmě si nacvičoval taneční kroky.

"Chvilce plné napětí?" otázal se Kuru Qan, aniž by vzhledl. "Nedůležité. Prozatím. Pojd'."

Padesát kroků chodbou, dolů po kamenných schodech, zaprášenými chodbami, a Brys uhádl, kam mají namířeno.

Pokleslo mu srdce. O tomhle místě slyšel, ale zatím tu nikdy nebyl. Královský šampion zřejmě směl vstoupit i tam, kam obyčejný finadd nemohl. Tentokrát však byla tato výsada podezřelá.

Dorazili k těžkým dveřím obitým mědí. Byly celé zelené a porostlé mechem, nebyly na nich žádné značky ani zámek.

Ceda se o ně opřel a dveře se s vrzáním a skřípěním otevřely.

Za dveřmi vedlo úzké schodiště nahoru na chodník zavěšený ve výši kolen nad podlahou na řetězech, spadajících až od stropu. Místnost byla kruhová a do podlahy byly do spirály zasazeny svítící dlaždice. Chodník končil u plošiny uprostřed místnosti.

"Rozechvělý, finadde? Zaslouženě." Kuru Qan vykročil před Brysem na chodník, který se prudce zhoupl.

"Snaha o rovnováhu je očividná," podotkl ceda s rozpaženými rukama. "V kroku je třeba najít správný rytmus.

Důležité a obtížné, že jsme tu jenom dva. Ne, neďivej se dolů na destičky - ještě nejsme připravení. Nejdřív na plošinu.

Jsmo tady. Postav se vedle mě, finadde. Podívej se se mnou na první destičku spirály. Co vidíš?"

Brys se zadíval na zářící dlaždici. Byla velká a ne zcela pravoúhlá. Na délku dvě ruce s roztaženými prsty a o něco méně na šířku.

Držby. Cedance. Věštici komnata Kuru Qana. Po celé Lederas byli věstci z destiček, vykladači držeb. Jejich obrazy byly malé, jako zploštělé hrací kostky. Jen královský čaroděj vlastnil takovéhle destičky s neustále se měnícími obrazy.

"Vidím mohyly na dvoře."

"Aha, to tedy vidíš správně. Výtečně. Vyšinutá mysl by se v této chvíli odhalila, její vidění by otrávil strach a zloba.

Mohyla, třetí z posledních destiček zbývajících z azathské držby. Pověz, co z ní cítíš?"

Brys se zamračil. "Nedočkavost."

"Ano. Znepokojivé, souhlasíš?"

"Souhlasím."

"Avšak Mohyla je silná, není to tak? Nevzdá se svých nároků. Ale zamysli se na chvíli. Něco tam pod hlinou se nemůže dočkat, A za poslední měsíc pokaždé, když jsem sem přišel, začínala spirála tato destička."

"Nebo ji končila."

Kuru Qan naklonil hlavu na stranu. "Možná. Mozek šermíře chápe nečekané. Důležité? Uvidíme, že? Začíná, či končí.

Tak. Jestli nehrozí, že se Mohyla vzdá, proč tato destička setrvává? Možná jsme jen svědky toho, co je, přičemž nedočkavost slibuje to, co bude. Děsivé."

"Cedo, navštívil jsi azath?"

"Ano. Věž ani pozemek se nezměnily. Držba se projevuje neměnně a zdrženlivě. Nyní se podívej dál, finadde. Další?"

"Brána vytvořená rozevřenou tlamou draka."

"Pátá v dračí držbě. Brána. Jaký má vztah k azathské Mohyle? Předchází jí, či následuje? Za svůj život vidím poprvé ve vzoru destičku z dračí držby. Jsme - či budeme - svědky významné události."

Brys se po něm podíval. "Blížíme se k sedmému cyklu. To je významné. Znovu se má zrodit První říše. Král Diskanar bude přeměněn - ascenduje a přijme starodávný titul prvního císaře."

Kuru Qan se schoulil. "Oblíbený výklad, ano. Ale skutečné proroctví je, finadde, poněkud... méně srozumitelné."

Bryse cedova reakce polekala. Ani nevěděl, že oblíbený výklad by měl být srozumitelný. "Méně srozumitelné? A v čem?"

"Král, jenž povládne za sedmého cyklu, bude přeměněn, a tak se stane znovuzrozeným prvním císařem.' Takhle to je. Avšak vyvstávají otázky. Přeměněn - jak? A znovuzrozen - v těle? První císař byl zničen spolu s První říší v jakési vzdálené zemi. Zdejší kolonie pak zůstaly osamocené. Žijeme v odloučení už hodně dlouho, finadde. Déle, než bys myslel."

"Téměř sedm tisíc let."

Ceda se usmál. "Jazyk se časem mění. Významy se překrucují. S každým přepisem se hromadí chyby. Dokonce i

spolehliví strážci dokonalosti - čísla - lze v jediném neopatrném okamžiku důkladně změnit. Mám ti povědět, co si myslím já, finadde? Co bys řekl na můj názor, že některé nuly byly vynechány? Na začátku sedmého cyklu?" Sedmdesát tisíc let? Sedm set tisíc?

"Popiš mi další čtyři destičky."

Brys, trochu vyvedený z rovnováhy, byl nucen znovu se soustředit na podlahu. "Tuhle poznávám. Zrádce z prázdné držby. I tu další: Bílá vrána z Os. Třetí nepoznávám. Úlomky ledu, jeden vyčnívá ze země a v odraženém světle je stále jasnější."

Kuru Qan si vzdychl a přikývl. "Sémě, poslední destička z ledové držby. Další neslýchaný zjev. A čtvrtá?"

Brys zakroutil hlavou. "Je prázdná."

"Správně. Věštění se zastavuje. Možná je zablokováno událostmi, k nimž teprve dojde, volbami, které ještě nikdo neučinil. Nebo to možná značí začátek, změny probíhající právě teď v této chvíli. Vedoucí ke konci, což je poslední destička - Mohyla. Ojedinělá záhada. Jsem zmatený."

"Viděl tohle ještě někdo, cedo? Baval ses o tom slepém konci ještě s někým?"

"Byl o tom zpraven první eunuch, Brysi Beddikte. Aby na velké schůzi nebyl slepý vůči špatným znamením, jež by se tam mohla objevit. A teď ty. My tři, finadde."

"Proč já?"

"Protože jsi králův šampion. Tvým úkolem je chránit jeho život."

Brys vzdychl. "Pořád mě posílá pryč."

"Znovu mu to připomenu," slíbil Kuru Qan. "Musí se vzdát své lásky k samotě nebo se naučit nikoho nevidět, když se podívá tvým směrem. Teď mi pověz, k čemu královna navedla syna ve starém trůnním sále."

"Navedla? Tvrdila pravý opak."

"Nedůležité. Pověz mi, co viděly tvé oči a co slyšely tvé uši. Pověz mi, Brysi Beddikte, co šeptalo tvé srdce."

Brys se zadíval na prázdnou dlaždici. "Hull by mohl znamenat problém," zabručel hluše.

"To ti šeptalo srdce?"

"Ano."

"Na velké schůzi?"

Brys přitakal.

"Jak?"

"Bojím se, cedo, že by mohl zabít prince Quillase Diskanara."

* * *

V budově bývala v přízemí truhlářská dílna a nad ní slušná sbírka obytných místností s nízkým stropem, kam se chodilo po padacím schodišti. Průčelí bylo otočeno ke Quillasově kanálu u přístaviště, kde měl truhlář přebírat zásoby.

Tehol Beddikt obcházel rozlehlou dílnu. Všiml si děr v dřevěné podlaze, kde byly upevněny stroje, i háků na stěnách, určených pro nástroje, stále rozeznatelné podle vybledlých obrysů. Ve vzduchu byly dosud cítit piliny a mořidla a u stěny nalevo ode dveří dosud stál dlouhý pracovní stůl. A celá přední stěna byla sestavená z odstranitelných panelů.

"Tohle jste koupily?" zeptal se tři žen, stojících pod schodištěm.

"Majiteli se rozrůstaly obchody," vysvětlovala Šánd, "stejně jako rodina."

"U kanálu... tohle místo muselo mít cenu..."

"Dva tisíce třetinek. Odkoupily jsme většinu jeho nábytku nahoře. Objednaly jsme si stůl, který doručili včera večer."

Šánd posunkem zahrnula přízemí. "Tohle je celé tvoje. Navrhovala bych jednu nebo dvě stěny, aby zůstala volná chodba ode dveří ke schodům. Ta hliněná roura je kuchyňský odpad. Vymlátily jsme tu část, co vedla do kuchyně nahoře, protože čekáme, že nás čtyři bude krmit tvůj sluha. Záchod je vzadu na dvoře, vede do kanálu. Je tu taky studený sklep s vodotěsnou bednou na led, dost velkou, aby v ní mohla žít nerecká rodina."

"Bohatý truhlář se spoustou volného času," zabručel Tehol.

"Má nadání," opáčila Šánd a pokrčila rameny. "Teď pojď za mnou. Kancelář je nahoře. Musíme si promluvit."

"Tak to nevypadá," namítl Tehol. "Vypadá to, že všechno už je rozhodnutý. Umím si představit, jakou radost z toho bude mít Bugg. Doufám, že máte rády fíky."

"Mohl by ses usadit na střeše," poradila mu Rissar se sladkým úsměvem.

Tehol zkřížil ruce na prsou a zhoupl se na patách. "Jestli to dobře chápu, tak mi nejdřív vyhrožujete, že prozradíte můj strašný tajemství, a pak mi nabídnete něco jako spolupráci v podniku, který jste se mi ještě ani neobtěžovaly vysvětlit. Už vidím, jak hluboký kořeny náš vztah v tak úrodný půdě zapouští."

Šánd se zamračila.

"Co ho tak nejdřív zmlátit do bezvědomí?" navrhla Hejun.

"Je to jednoduché," prohlásila Šánd a Hejunina návrhu si nevěšmala. "Máme třicet tisíc třetinek a chceme, abys z nich udělal deset."

"Deset tisíc trojek?"

"Deset vrcholů."

Tehol na ni vyřeštil oči. "Deset vrchů. Deset milionů třetinek. Chápu, a co přesně si s těma penězma počnete?"

"Chceme, abys koupil zbytek ostrovů."

Tehol si prohrábl vlasy a začal přecházet sem a tam. "Vy jste šílený. Začínal jsem se stovkou doků a málem jsem se zabil, než jsem vydělal jediný vrchol -"

"Jenom proto, že jsi byl lehkomyšlný, Tehole Beddikte. Zvládl jsi to za jediný rok, ale pracoval jsi jenom den nebo dva v měsíci."

"Jenomže ty dny byly vražedný."

"Lháři. Ani jednou jsi nešlápl vedle. Ani jednou. Vstoupil jsi do obchodu, zase ho opustil a všechny jsi nechal za sebou. A oni tě za to uctívali."

"Dokud jsi je všechny nepodrazil," dodala Rissar a usmála se ještě víc.

"Padá ti sukně," upozornila ho Hejun.

Tehol si upravil oděv. "Nepodrazil jsem je. Vyvoláváš hrozný představy. Vydělal jsem svůj vrchol. Nebyl jsem první, kdo ho kdy vydělal, akorát nejrychlejší."

"Se stovkou doků. Se stovkou rovní by to možná bylo těžký, ale doků? Jako malá jsem vydělala sto doků každé tři měsíce při sbírání oliv a hroznů. Nikdo nezačíná s doky. Nikdo kromě tebe."

"A my ti teď dáváme třicet tisíc třetinek," doplnila Rissar. "Spočítej si to, Beddikte. Deset milionů vrchů? Proč ne?"

"Jestli si myslíte, že je to tak snadný, proč si to neuděláte samy?"

"Nejsme tak chytré," přiznala Šánd. "A nedáme se tak snadno odradit. Zakoply jsme o tvou stopu, šly jsme po ní a tady jsme."

"Žádnou stopu jsem nenechal."

"Ne takovou, jakou uvidí většina, to je pravda. Ale jak jsem říkala, my se nenecháme odradit."

Tehol pokračoval v přecházení. "Kupecký mýto uvádí hrubý příjem Lederas mezi dvanácti a patnácti vrcholama, pět dalších může být schovaných v -"

"Mezi těmi pěti je i ten tvůj jeden?"

"Můj byl odepsaný, nezapomeňte."

"Poté, co všichni čurali krev. Deset tisíc kleteb uvázaných k dokům na dně kanálu, všechny s tvým jménem."

"Opravdu, Šánd?" zeptala se překvapeně Hejun. "Možná bychom mohly získat práva na těžbu -"

"Pozdě," sdělil jí Tehol. "Dostal je Biri."

"Biri je jenom zástěrka," zavrčela Šánd. "Práva máš ty, Tehole. Biri to možná ani neví, ale pracuje pro tebe."

"Tuhle situaci jsem ještě nevyužil."

"Proč?"

Tehol pokrčil rameny, ale zarazil se a zadíval se na Šánd. "Tohle jsi nemohla vědět."

"Máš pravdu. Hádala jsem."

Tehol vykulil oči. "S takovými instinktama bys těch deset vrcholů mohla vydělat, Šánd."

"Oklamal jsi všechny, protože jsi neudělal jediný špatný krok, Tehole Beddikte. Oni si nemyslí, že jsi svůj vrchol zakopal - už ne, když tak dlouho žiješ jako krysa pod molem. Ty jsi o něj opravdu přišel. Nikdo neví kde, ale přišel. Proto odepsali ztrátu, správně?"

"Peníze jsou podvod," odušil Tehol a kývl. "Pokud nemáš v ruce dýmanty. Pak už to není jenom představa. Jestli chcete, holky, vědět, jak švindlovat ve hře, tak je to tohle. I když jsou peníze jenom představa, mají moc. Jenže to není skutečná moc. Jenom příslib moci. Ten příslib ale stačí, dokud všichni předstírají, že je to skutečnost. Přestanete předstírat a celý se to rozpadne."

"Pokud nemáš v ruce dýmanty," dodala Šánd.

"Správně. Potom je ta moc skutečná."

"Začal jsi to tušit, vid'? A tak sis to chtěl vyzkoušet. A všechno se málem rozpadlo."

Tehol se pousmál. "Představ si, jak jsem se lekl."

"Nelekl," opravila ho Šánd. "Jenom sis uvědomil, jak nebezpečná může být představa ve špatných rukou."

"Všechny jsou ve špatných rukou, Šánd. Včetně těch mých."

"Proto jsi odešel."

"A nevrátím se. Udělejte mi, co nejhoršího vás napadne. Prozradte to Hulloví. Všechno to zničte. Co je odepsaný, nedá se zapsat zpátky. Na Mýtě jsou v tomhle dobrý. Vlastně spustíte konjunkturu. Všichni si vydechnou úlevou, když uvidí, že to nakonec byla jenom hra."

"Tohle my nechceme," opravila ho Šánd. "Ty to pořád nechápeš. Až si koupíme zbytek ostrovů, Tehole, uděláme to stejně jako ty. Deset vrcholů... zmizí."

"Zbortí se celá ekonomika!"

Ted' všechny kývly.

"Jste fanatičky!"

"Horší," upřesnila Rissar, "jsme pomstychtivé."

"Vy jste všechny míšenky, vidíte?" Nepotřeboval slyšet jejich odpověď, bylo to jasné. Ne každý míšenec musí vypadat jako míšenec. "Hejun má faraedskou krev. A vy dvě? Tarthenalskou?"

"Tarthenalskou. Lederas nás zničila. Ted' my zničíme Lederas."

"A," dodala ještě Rissar opět s úsměvem, "ty nám ukážeš jak."

"Protože nenávidíš vlastní lidi," řekla Šánd. "Celou tu nenasytnou, chladnokrevnou bandu. Chceme ty ostrovy, Tehole Beddikte. Víme o zbytcích kmenů, které jsi poslal na ostrovy, co jsi koupil. Víme, že se tam schovávají a snaží se znovu vybudovat, co bylo ztraceno. Jenže to nestačí. Projdi se ulicemi tohoto města a pravdu budeš mít před očima. Udělal jsi to pro Hulla. Netušila jsem, že to neví - v tom jsi mě překvapil. Myslím, že bys mu to měl říct, víš."

"Proč?"

"Protože se potřebuje uzdravit, proto."

"Nemůžu."

Šánd mu položila ruku na rameno. Z nečekaného projevu soucitu se Teholovi málem podlomila kolena. "Máš pravdu, nemůžeš. Protože oba víme, že to nebylo dost."

"Pověz mu to po našem," přidala se Hejun. "Tehole Beddikte, udělej to tentokrát správně."

Tehol se odtáhl a prohlížel si je, tři zatracené ženské. "Je to Bloudovo prokletí, že se vydal po cestách, po kterých už kdysi šel. Jenomže se bojím, že ta vaše vlastnost, jak se nenecháváte vyrušit, zaslepuje obě strany."

"Jak to myslíš?"

"Myslím to tak, Šánd, že Leder stojí na pokraji pádu - a nebude to moje vina. Najděte Hulla a zeptejte se ho - určitě je tam někde nahoře. Na severu. Víte, je docela zábavný, jak tak usilovně bojoval za váš lid, protože Leder všechny ty kmeny do jednoho spolknul. Protože když teď ví, co ví, bude bojovat znova. Jenomže tentokrát ne za kmen - ne za Tiste Edur. Tentokrát bude bojovat za Leder. Poněvadž, přítelkyně moje, ví, že v těch zatracených parchantech jsme narazili na sobě rovný. Tentokrát budou mít navrch Edurové."

"Proč si to myslíš?" chtěla vědět Šánd s nevěřícím výrazem.

"Protože oni tu hru nehrajou."

"A co když se mýlíš?"

"To je možný. Ale na každéj pád poteče krev."

"Tak to Tiste Edur usnadníme."

"Šánd, mluvíš o vlastizradě."

Šánd stiskla rty do tenké čárky.

Rissar vyštěkla smíchem. "Pitomče. To děláme od začátku."

Bloud mě vem, má pravdu. "Nejsem si jistý, jestli si houf barbarských edurských vládců povede líp."

"Nemluvíme o tom, co je lepší," namítla Šánd. "Mluvíme o pomstě. Vzpomeň si na Hulla, na to, co mu udělali. Oplat' jim to, Tehole."

Nemyslím, že to Hull bude vidět takhle. Určitě ne. A to hodně, hodně dlouho. "Uvědomujete si, že jsem usilovně pracoval na rozvíjení netečnosti. Vlastně to neustále nese ovoce."

"Ano, ta sukně moc nezakrývá."

"Instinkty bych mohl mít kapku otupělý."

"Lháři. Jenom hezky čekaly v pozadí, a ty to víš. Kde začneme, Tehole Beddikte?"

Tehol si povzddechl. "Dobrá. Nejdřív to hlavní: Pronajmeme přízemí. Biri potřebuje skladiště."

"A co ty?"

"Já mám náhodou rád svůj dům a nehodlám ho opouštět. A pro všechny ostatní ještě pořád nehraju. Vy tři jste investorky. Tak odložte ty zatracené zbraně. Teď vedeme mnohem nebezpečnější válku. Před mým domem táboří nerecká rodina. Matka a dvě děti. Najměte je jako kuchařku a poslíčky. Pak zajděte na Kupecký mýto a nechte se zapsat. Děláte do nemovitostí, stavby a dopravy. Žádný další podniky nemáte. Zatím. Kolem pátého křídla Věčného přibytku je k mání sedm pozemků. Budou laciný."

"Protože se propadají."

"Správně. A to my spravíme. Až to uděláme, čekám návštěvu královského stavitele a celou sbírku dalších architektů."

Dámy, připravte se na zbohatnutí."

Hledáte pevné místo? Vaši odpovědi je Buggův stavební podnik. Tedy, do doby, než celý svět spláchne potopa."

"Nemohly bychom ti koupit šaty?"

Tehol zamrkal. "Proč?"

* * *

Seren se dívala na zem. Pod ní se táhlo údolí s prudkými svahy porostlými lesem, nehybnou tmavou zelení. Stíny na samém dně se třpytila proudící voda. Edurové řeku nazývali Krev hor. Tis'forundal. Její vody rudly železným prachem. Stezka, po níž půjdou, řeku na mnoha místech křížuje.

Osamělý Tiste Edur dole jako by se vynořil přímo z karmínového toku a zamířil do kopce.

Jako kdyby věděl, že tu jsme.

Buruk Bledý si s touto cestou dával načas a nechal zastavit už chvíli po poledni. Vozy se na skalnatou, kluzkou cestu do údolí vydají až ráno. Opatrnost či opilá lhostejnost, výsledek byl stejný.

Vedle akvizitor stál Hull. Oba se dívali, jak se Edur blíží.

"Seren."

"Ano?"

"V noci jsi plakala."

"Myslela jsem, že spíš."

Chvilí mlčel, než řekl: "Tvůj pláč mě pokaždý vzbudí."

A blíž se neodvážíš, vid'?" "Kéž by tak tvůj vzbudil mě."

"Určitě by ses vzbudila, Seren, kdybych brečel."

A to mě má zbavit pocitu viny? Ukázala hlavou na Tiste Edur v dálce. "Poznáváš ho?"

"Ano."

"Bude nám dělat potíže?"

"Ne, myslím, že ne. Myslím, že nás má doprovodit na hirotský území."

"Urozený?"

Hull kývl. "Binadas Sengar."

Seren zaváhala, pak se zeptala: "Řízl ses pro něj do masa?"

"Ano. Stejně jako on pro mě."

Seren Pedak si přitáhla kožešiny těsněji k ramenům. Vitr nepolevil a nyní jeho poryvy zdola z údolí přinášely i vlhký pach tlení. "Hulle, bojiš se velké schůze?"

"Stačí mi jenom se ohlídnout, abych věděl, co nás čeká."

"Jsi si tím tak jistý?"

"Koupíme si mír, ale pro Tiste Edur to bude nebezpečný mír."

"Přesto to bude mír, Hulle."

"Akvizitor, nakonec bys to měla vědět a pochopit mě. Chci to shromáždění rozehnat. Chci Edury vyprovokovat k válce s Lederas."

Seren na něj zírala jako omráčená.

Hull Beddikt se odvrátil. "Nalož s tím, jak uznáš za vhodný," dodal.

KAPITOLA TŘI

Tváří ke světlu

zrazenému noci

Otec stín

krvácí

neviděn, nevidoucí

ztracený

dokud jeho děti

nevkročí na poslední cestu

a v samotě bez

cizinců

se znovu neprobudí.

Modlitba Tiste Edur

T

icho, které se hodilo do husté, neproniknutelné mlhy. Černodřevová pádla byla vytažena z vody husté jako krev, jež nyní stékala v čůrcích a kapkách po leštěných drzadlech a v chladném, nehybném vzduchu nakonec zasychala, nechávajíc po sobě stopy soli. Nedalo se dělat nic jiného než čekat.

Dcera Menandor toho rána přinesla znamení nevěstící nic dobrého. Tělo benedského válečníka. Na fouknutou mrtvolu spálenou kouzly, s kůží oloupanou neutišitelně hladovým mořem. Edurové, jejichž otroci mrtvolu našli, zahnali mouchy, rojící se se šustivým hřměním nad ní. Lederská kouzla. Válečník neměl pochvu ani zbroj. Byl na rybách.

Krátko po objevu vypluly z ústí řeky čtyři k'ortany. V první lodi seděl Hannan Mosag a jeho kádr k'risnan spolu s pětasedmdesáti zakrvavenými válečníky. V dalších třech lodích sedělo po stovec mužů. Nějakou dobu je nesl příliv. Brzy bylo jasné, že u pobřeží nevaně vítr, a tak nechali trojúhelníkové plachty svinuté a vždy pětatřicet válečníků na každé straně lodi se chopilo pádel. Dokud nedal král-zaklínač pokyn zastavit.

Kolem čtyř nájezdnických lodí se sevřela mlha. Na dvacet máchnutí pádlem na všechny strany nebylo vidět nic. Trull Sengar seděl na lavici za Strachem. Odložil pádlo a uchopil nový, železem obitý oštěp, jež mu věnoval otec. Věděl, že lederské lodě jsou blízko a unáší je proud stejně jako edurské lodice. Ty ale plně spoléhaly na plachty, takže do chvíle, než se zase zvedne vítr, nemohly nic dělat.

A Hannan Mosag zajistil, že žádný vítr nebude.

Po palubě se mihaly stínové přízraky, neklidně pobíhaly sem a tam, opírajíce se i o ruce s dlouhými drápy, jak se pohybovaly po čtyřech. Jako by se nemohly dočkat, až opustí omezené prostory lodice. Trull jich ještě nikdy neviděl tolik pohromadě a věděl, že jsou i na ostatních lodích. Oni však Lederany zabíjet nebudou. K tomu si král-zaklínač zavolal někoho jiného. Trull ho už cítil. Čekal pod nimi. Ohromná trpělivost, vznášející se v hlubinách.

Hannan Mosag na přídí pomalu zvedl ruku. Trull se podíval za něj a zahlédl trup lederské sklizňové lodi, pomalu se vynořující z mlhy. Se skasanými plachtami a lucernami na tyčích, vrhajícími matně žluté světlo. A druhá loď, připoutaná k první silným lanem.

Průzračnou vodu všude kolem nich prořezávaly žraloci ploutve. A najednou byly ploutve pryč.

To, co číhalo v hlubině, vyplouvalo. Vynořovalo se to, neviditelné, z rozvlněné vody.

Chvilíčka, rozmazaný, nejistý tvar.

A křik.

Trull pustil oštěp a přitiskl si dlaně na uši - a nebyl sám, protože křik sílil, vycházel z bezmocných hrdel a měnil se v ječení. V mlze se zablýskla kouzla a zmizela.

Lederské lodě nyní byly všude kolem, avšak z toho, co se dělo na jejich palubách, nebylo nic vidět. Mlha ztmavla, kroutila se jako dým a z neproniknutelné temnoty se uvolnily pouze výkřiky, jako útržky hrůzy, svíjející se duše. Zvuky se ozývaly v Trullově lebce a odolávaly veškerým pokusům je ztlumit. Stovky hlasů. Stovky stovek.

Ticho. Naprosté.

Hannan Mosag mávl rukou.

Bílý plášť mlhy se najednou ztratil. Vítr zvedl vlny, obloha byla jasně modrá a slunce pražilo.

Zmizely i černé emanace obklopující lederskou flotilu. Lodě se převalovaly ve vlnách a dohořelé lucerny se divoce zmítaly.

"Pádlovat."

Hlas Hannana Mosaga zněl, jako by promluvil přímo vedle Trulla. Ten sebou trhl a vzápětí se, společně se všemi ostatními, sehnul pro pádlo. Opřel se bokem o okrajník a ponořil pádlo do vody.

Lodice poskočila. Ve chvílce už drželi listy pádel ve vodě a zastavovali u trupu jedné z lodí. Trull si všiml, že se čára ponoru změnila. Došlo mu, že náklad je pryč.

"Strachu," sykl. "Co se to tu děje? Co se stalo?"

Strach se obrátil a Trulla polekalo, jak je bledý. "To není nic pro nás, Trulle," prohlásil a zase se posadil rovně.

To není nic pro nás. Co tím mysleli? A co je?

Na vlnách se pohupovali mrtví žraloci. Jejich mrtvolky byly roztrhané, jako by vybuchly zevnitř. Ve vodě se táhly pruhy lepkavé pěny.

"Vrátíme se," řekl Hannan Mosag. "Spusťte plachty, válečníci. Byli jsme svědky. Nyní musíme jít."

Svědky - ve jménu Otce stína, cože?

Na palubách lederských lodí zapleskaly plachty a napjaly se.

Prízraky je doručí. Pro Soumrak, tohle není obyčejná ukázka síly. Tohle - tohle je výzva. Výzva tak nadutá, že překonává i lederské lovce a jejich hloupou, sebevražednou sklizeň kelnatých tuleňů. Když si to uvědomil, napadlo Trulla při pohledu na válečníky natáčející plachty cosi nového. Kdo z Ledeřanů by vědomě poslal posádky devatenácti lodí na smrt? A proč by s tím ty posádky vůbec souhlasily?

Zlato je prý pro Ledeřany vším. Ale kdo při zdravém rozumu by prahl po bohatství, když by znamenalo jistou smrt?

Museli vědět, že neuniknou. Ale zase, co kdybych na ně nenarazil? Co kdybych nešel hledat nefrit právě na kalašskou pláž? Ne, teď byl nadutý on. Kdyby to nebyl Trull, byl by to někdo jiný. Zločin nemohl ujít pozornosti. Ten zločin neměl ujít pozornosti.

Byl zmaten stejně jako ostatní válečníci. Něco se tu zvrtilo. Pro Ledeřany i pro... nás. Pro Hannana Mosaga. Našeho krále-zaklínače.

Naše stíny tančí. Ledeřané i Edurové, tančí náš obřad - jenomže tyhle kroky já neznám. Otec stín ať mi odpustí, ale já se bojím.

K jihu vyplulo devatenáct lodí smrti a naše k'ortany míří k východu. Čtyři sta edurských válečníků, opět plujících v naprostém tichu.

* * *

Postarat se o přípravu bylo úkolem otroků. Benedova mrtvola ležela v písku na podlaze velké kamenné přístavby vedle citadely, aby vyschla. Oční důlky, uši, chřípí i otevřená ústa byly vyčištěny a srovnány měkkým voskem. Díry vyžrané do těla byly vyplněny směsí hlíny a oleje.

Pod dohledem šesti edurských vdov byl nad jámu naplněnou uhlím, vykopanou vedle těla, postaven velký železný podnos. Na podnose ležely měděné mince a praskaly a lupaly, jak se na nich se syčením odpařovaly kapky vysrážené vody.

Udinaas dřepěl u jámy, dost daleko, aby na mince nepadal jeho pot - takové rouhání by pro neopatrného otroka znamenalo okamžitou smrt - a sledoval, jak mince tmavnou do kouřové černé barvy. Když se uprostřed každé objevil řevavý bod, kleštěmi je zvedl z podnosu a poskládal je do řady na desky z vypálené hlíny - jedna deska pro každou vdovu.

Vdovy jedna po druhé poklekaly k deskám, menšími kleštěmi mince zvedly, otáčely se a pokládaly je na mrtvolu.

První přišel na řadu levý oční důlek. Zaprskalo to a zasyčelo a do vzduchu se zvedali kouřoví hádci, jak žena kleštěmi přitlačila a držela minci na místě, dokud se nespojila s tělem, takže už nikdy nespadne. Pak pravý oční důlek, nos, čelo, líce, tak, aby se mince dotýkaly.

Když bylo pokryto tělo zepředu a z boků, včetně končetin, na mincemi obloženou mrtvolu se nalil rozpuštěný vosk.

Poté, co vychladl, se mrtvola obrátila a následovaly další mince, dokud nebylo obaleno celé tělo kromě chodidel a dlaní. Navrch se nalil další vosk.

Vytvoření měděné obšívky zabralo skoro celý den a již se téměř stmívalo, když Udinaas konečně vyklopýtal z přístavku, s hlavou skloněnou se zastavil a čekal, až mu chladný vzduch vysuší pot na těle. Odpívl si, aby z úst dostal odpornou pachut' ohořelého, hnijícího masa ve vzduchu rozpáleném jako v peci. Zápach spálených vlasů. Ani sebevětším množstvím vonného oleje a oškrabováním ze sebe nedostane to, co mu proniklo do pórů. Potrvá několik dní, než se odporné, nasládlé pachuti v ústech zbaví.

Zadíval se na zem pod nohama. Rameno ho ještě bolelo po nuceném léčení, jež provedla Uruth. Od té doby neměl příležitost s Péřovou čarodějkou mluvit.

Svým pánům nic nevysvětloval. A oni se ho příliš nevyptávali. Jen pár otázek, a jeho neohrabané, nicneříkající odpovědi je zřejmě uspokojily. Napadlo ho, zda byla Uruth stejně lhostejná i při výslechu Péřové čarodějky. Tiste Edur si otroků všímali málokdy a téměř je nechápali. Takové chování bylo pochopitelné výsadou dobytých a osudem porobených bylo jejich přehlížení trpět.

Nicméně identita přetrvávala na osobní úrovni. Svoboda byla jen rozedranou sítí, přehozenou přes spoustu menších, dobrovolně přijatých pout. Pokud o ně otrok přišel, téměř nic se nezměnilo, snad jen uklidňující klam ideálů. Mysl je připoutaná k egu, ego k tělu, tělo ke krvi. Podle vůle Blouda jsme mřížemi klecí a to, co se třepetá uvnitř, zná jedinou svobodu, již je smrt.

Dobyvatelé odjakživa předpokládají, že si podrobují identitu. Pravdou však je, že identitu je možné zabít pouze zevnitř, a i tohle gesto je pouhým příznakem. Odloučení mívá mnoho dětí a rozpad osobnosti je pouze jedním z nich - nicméně jeho cesta je jedinečná, protože začíná tehdy, když odejde identita.

Z budovy za ním zazněl truchlozpěv s edurskou intonací žalu. Hu, hu, hu... Z toho zvuku Udinaase pokaždé zamrazilo. Jako citi narážející znovu a znovu na zeď. Hlas lapených. Hlas přemožený pravdami světa. Pro Edury se žal netýkal ani tak ztráty jako toho být ztracen.

Tohle vzejde z toho, když žijete sto tisíc let?

Vdovy vyšly, obklopovaly mrtvolu vznášející se ve výši pasu na hustých, vířících stínech. Tělo z měděných mincí. Jediné použití, jež měli Edurové pro peníze. Měď, cín, bronz, železo, stříbro a zlato byly zbrojí mrtvých. To je aspoň poctivé. Ledeřané používají peníze k tomu, aby si koupili opak. Tedy, ne tak docela. Spíš iluzi opaku. Majetek jako zbroj pro živé. Tvrz, pevnost, citadela, věčně bdělá armáda. Avšak nepříteli na ničem z toho nezáleží, protože nepřítel ví, že jste bezbranní.

"Hu, hu, hu, hu..."

Nastala hodina Dcery Šeltaty Lor, kdy všechny hmotné věci začínají být nejisté, rozmazané ústupem světla, kdy vzduch ztrácí průzračnost a odhaluje smítka a zrnka, nedokonalosti světla i tmy, jindy dokonale zakryté. Kdy se ukazuje, že trůn je prázdný.

Proč neuctívát peníze? Odměna je aspoň zřejmá a okamžitá. Ale ne, to je zjednodušení. Leterská víra je rafinovanější, její etika je svázána s vlastnostmi a zvyky sloužícími získávání bohatství. Píle, disciplína, tvrdá práce, optimismus, zosobnění slávy. A zlo je odpovídající: lenost, zoufalství a anonymita porážky. Svět je dost krutý, aby oddělil jedno od druhého, a nenechává místo pro pochybnosti či dvojznačnost. Tak se z víry může stát pragmatismus a pragmatismus je chladný jako zlato.

Bloude, udělej našeho boha chladným, abychom mohli jednat bez omezení. Vhodná lederská modlitba, ačkoliv ji nikdo tak troufale nevyslovuje. Péřová čarodějka řekla, že každý uskutečněný čin je jako modlitba, čímž je v průběhu dne poslouženo celému houfu bohů. Víno, nektar a rezlistí a následné opojení jsou prý modlitbou ke smrti. Odplata je modlitbou k démonům spravedlivosti. Uzavření obchodní dohody je podle ní slabý úsměv, modlitba k našeptávači iluzí. Úspěch jednoho se nakonec rodí ze ztráty druhého. Hra hraná oběma rukama.

"Hu, hu, hu, hu..."

Otřásl se. Z promočené haleny mu do těla pronikl chlad.

Od moře zazněl výkřik. K'ortany se vracely. Udinaas se vydal k domu Sengarů. Tomad Sengar a jeho žena Uruth vyšli ven a Udinaas padl na kolena a čelo přitiskl k zemi, dokud neprošli kolem. Pak vstal a spěchal do domu.

Mědí obalená mrtvola bude umístěna do provrtaného kmene černodřevu a otvor uzavřou cedrové kotouče. Za šest dní bude kláda pohřbena v jednom z tuctu posvátných hájů v lese. Do té doby bude pokračovat truchlení. Při tom strohém, strašlivém kvílení se budou vdovy střídat.

Udinaas prošel do malého výklenku, kde měl svůj slavník. Lodice budou vplouvat jedna po druhé do kanálu v zrnitém polosvětle. Jistě uspěly. Vždycky uspějí. Posádky devatenácti lederských lodí už jsou mrtvé - tentokrát nebyli vzati žádní otroci. Urozené ženy a otcové, stojící na obou březích kanálu, své válečníky vítali mlčením.

Mlčením.

Protože se stalo něco strašného.

Udinaas si lehl na záda, oči upřel na šikmý strop a cítil, jak se mu podivně stahuje hrdlo. V návalu krve zaslechl pod srdečním tepem slabou ozvěnu. Dvojité tep. Hu hu. Hu hu. Hu hu. Hu bu...

Kdo jsi? Na co čekáš? Co ode mě chceš?

* * *

Trull vylezl na molo. V pravici třímal chladné ratiště oštěpu, a když odcházel od vody, aby se postavil vedle Stracha, železná patka zbraně vykřesávala na dláždění jiskry. Naproti nim asi pět kroků daleko stáli Tomad s Uruth. Rhulada nebylo nikde vidět.

A vlastně ani Majen, uvědomil si Trull.

Všiml si, že Strach prohlíží dav shromážděný na uvítanou. Jeho výraz se nezměnil, avšak přistoupil k Tomadovi.

"Majen je v lese s ostatními pannami," vysvětlil mu Tomad. "Sbírají morok. Hlídkají je Theradas, Midik a Rhulad."

"Můj synu." Uruth přistoupila blíž a zapátrala v jeho obličeji. "Co udělal?"

Strach potřásl hlavou.

"Zemřeli beze cti," ozval se Trull. "Ruku, která doručila smrt, jsme neviděli, ale byla... příšerná."

"A sklizeň?" chtěl vědět Tomad.

"Tu, otče, sebrala tatáž ruka."

Uruth se v očích mihl hněv. "To nebylo žádné plné odhalení. To bylo vyvolání démona."

Trull se zamračil. "Tomu nerozumím, matko. Byly tam stíny -"

"A temnota," skočil mu do řeči Strach. "Z hlubin... temnoty."

Zkřížila ruce na prsou a odvrátila zrak. Trull ještě nikdy neviděl Uruth tak rozčilenou.

I on sám byl stále neklidnější. Plné tři pětiny Tiste Edur čarovalo. Množství úlomků z roztržité chodby Kurald Emurlahn.

Moc stínu měla spoustu chutí. Ze synů Uruth se stezkou kouzel vydal pouze Binadas. Přesto Trull

Strachova slova pochopil. Nakonec každý Tiste Edur rozuměl svým lidem, ať už kouzla sesílal, či nikoliv.

"Matko, kouzla Hannana Mosaga nebyla z Kurald Emurlahn." Nemusel vidět, jak se tváří, aby si uvědomil, že pravdu pochopil jako poslední. Zaškaredil se. "Odpusť mi ta hloupá slova -"

"Hloupé bylo jen vyslovit je nahlas," pravila Uruth. "Strachu, vezmi Trulla a Rhulada. Zajděte do Kamenné mísy -"

"Nech toho. Hned." Tomad mluvil tvrdě a tvářil se zachmuřeně. "Strachu. Trulle. Vraťte se do domu a počkejte tam na mě. Uruth, postarej se o potřeby vdov. Padlý válečník čelí prvnímu soumraku mezi svými. Je třeba ho usmířit."

Trull si chvíli myslel, že se matka vzepře. Ona však jen stiskla rty a s kývnutím odešla.

Strach pokynul Trullovi a společně zamířili k domu. Otce nechali stát u kanálu.

"Jsou to těžké časy," poznamenal Trull.

"Je nutné," zeptal se Strach, "abys stál mezi Rhuladem a Majen?"

Trull zavřel ústa. Byl příliš vyvedený z rovnováhy, než aby dokázal bratra odrazit něčím odzbrojujícím. Strach vzal jeho mlčení za odpověď. "A když stojíš mezi nimi, ke komu jsi obrácen čelem?"

"Promiň, Strachu. Tvou otázku jsem nečekal. Ptáš se, jestli to je nutné. Moje odpověď zní: Nevím."

"Aha, chápu."

"Jeho naparování mě... rozčiluje."

Strach mlčel.

Došli ke dveřím. Trull se na bratra zadíval. "Strachu, co je to ta Kamenná mísa? Ještě nikdy jsem o ní neslyšel -"

"Na tom nezáleží," utál ho Strach a vstoupil.

Trull se zastavil na prahu. Prohrábl si vlasy, obrátil se a zadíval se přes volné prostranství. Ti, kdo přišli přivítat válečníky, byli pryč, a válečníci ostatně také. Hannan Mosag a jeho kádr k'risnan nebyli nikde k vidění. Zůstala jen osamělá postava. Tomad.

Copak se od ostatních tolik lišíme?

Ano. Protože král-zaklínač požádal o Tomadovy syny. Aby se vydali za vidinou.

Udělal z nás své sluhy. Ale... je pánem on?

* * *

Ve snu Udinaas klečel v popelu. Byl pořezaný a krvácel. Na rukou. Na nohou. Popel se mu hladově zažíral do ran. Hrdlo měl stažené, až lapal po dechu. Jak se škrábal na nohy, chňapal po vzduchu. Pak tam stál a kymácel se - a obloha zařvala a ze všech stran se na něj vrhla.

Oheň. Ohnivá bouře.

Zaječel.

A opět se ocitl na kolenou.

Kromě jeho přerývaného dýchání nebylo slyšet nic. Zvedl hlavu. Bouřka skončila.

Postavy na pláni. Jdou a za nimi se převaluje prach jako pláště vlající ve větru. Jsou probodané zbraněmi. Údy visí z útržků šlach a svalů. Nevidoucí oči a tváře zkřivené ustrašeným poznáním - spatřivše vlastní smrt - nevnímající jeho přítomnost, když pochodují kolem.

Udinaas pociťuje nesmírnou ztrátu. Žal, pak hořký šepot zrady.

Za tohle někdo zaplatí. Někdo zaplatí.

Někdo.

Někdo.

Nebyla to jeho slova, myšlenky patřily jinému, ale hlas v jeho lebce - ten hlas byl jeho vlastní.

Poblíž prošel mrtvý válečník. Vysoký, s černou pletí. Meč mu utál většinu obličeje. Kost se leskla, protkaná červenými prasklinkami po prudkém nárazu.

Rychlý pohyb.

Na spánek Udinaasovi dopadla kovem obalená pěst. Vystříkla krev. Ocitl se na zemi v oblaku šedého popela. Zamrkal ve spalujícím ohni.

Cítil, jak se mu oplechované prsty svírají kolem kotníku. Nohou mu krutě škubly vzhůru.

Válečník ho někam vlekl.

Kam jdeme?

"Paní je drsná."

Paní?

"Je drsná."

Čeká na nás na konci cesty?

"Ona ne."

Udinaas se zkroutil a uviděl brázdy, které při vlečení vyrýval v popelu. Stopa se táhla až k obzoru. A z rýhy se vylévala černá krev. Jak dlouho mě vleče? Koho zraňuji?

Dusot kopyt.

"Paní přichází."

Udinaas se převrátil na záda a snažil se zvednout hlavu.

Pronikavý skřek.

Do válečníka, jenž za sebou táhl Udinaase, udeřil meč. Přetál jej vpůli. Ruka od kotníku odpadla a Udinaas se přetočil na bok. Kolem produsala železem okovaná kopyta.

Paní osleпивě bíle zářila. Meč se jí v ruce mihotal jako blesk. V druhé ruce svírala dvojhlavou sekeru, z níž kapalo cosi roztaveného. Kůň -

Nic než kosti spojené ohněm.

Obrovské zvíře-kostra pohodilo hlavou a otočilo se. Žena měla plochou, beztvárovou zlatou masku. Účes z prohnutých zlacených šupin se jí zvedal kolem hlavy jako peří. Pozvedla zbraně.

A Udinaas se jí díval do očí.

Ucukl, vyškřábal se na nohy a rozběhl se.

Za ním zaduněla kopyta.

Dcera úsvit. Menandor -

Před ním leželi válečníci, kteří šli s tím, jenž ho táhl. Rány jim olizovaly plameny a z roztrhaných těl stoupal tmavý kouř.

Nikdo se nepohnul. Pořád umírají, že? Znovu a znovu. Pořád umírají -

Rozběhl se. Do pravého ramene ho udeřila stěna z hřebenovité kosti a otočila ho ve vzduchu. Dopadl na zem a kutálel se.

Hleděl do zviřeného prachu, za nímž se točila obloha.

V prachu se objevila postava a na prsa mu došlápala noha v holínce.

Když promluvila, hlas zněl jako sykot tisíce hadů. "Krev locqui wyvala... a tělo otroka. Které srdce si, smrtelníku, vybereš?"

Nedokázal popadnout dech. Noha zvyšovala tlak a drtila mu hrudník. Snažil se ji sundat.

"Ať tvá duše odpoví. Než zemřeš."

Vyberu si... to, které mám odjakživa.

"Odpověď zbabělce."

Ano.

"Zůstává než chvilka. Aby sis to rozmyslel."

Uzavírala se kolem něj temnota. V popelu, který mu plnil ústa, cítil krev. Wyval! Vyberu si wyvala!

Noha sklouzla dolů.

Za provaz, jež nosil místo opasku, ho uchopila ruka v kovové rukavici. Prsty se sevřely a jeho to zvedlo ze země.

Prohnul se, hlava se mu zvrátila dozadu. Svět se mu obrátil vzhůru nohama. Zvedala ho, až se kyčlemi opíral o vnitřní stranu jejích stehen.

Z břicha mu servala halenu. Strhla mu bederní roušku. Sevřely se kolem něj studené, železné prsty.

Zasténal.

A byl vtlačen dovnitř.

Oheň v krvi. Bolest v kyčlích a bedrech, jak ho jednou rukou pořád dokola přizdvíhovala.

Dokud nedostal křeč.

Pustila ho a on tvrdě dopadl na zem.

Neslyšel ji odcházet.

Neslyšel nic. Nic než dvě srdce v sobě. Jejich tlukot se neustále přibližoval.

Po nějaké době si k Udinaasovi kdosi přidrpl.

"Dlužníku."

Někdo zaplatí. Téměř se zasmál.

Ruka na rameni. "Udinaasi. Kde to jsme?"

"Nevím." Otočil hlavu a podíval se do vylekaných očí Pěřové čarodějky. "Co říkají destičky?"

"Nemám je."

"Soustřed' se na ně. Vylož je v duchu."

"Co o těchhle věcech víš, Udinaasi?"

Pomalů se posadil. Bolest byla pryč. Pod vrstvou popela neměl modřiny, dokonce ani jediný škrábanec. Stáhl si halenu, aby si zakryl klín. "Nic."

"Nepotřebuješ věštit, abys zjistil, co se právě stalo," podotkla Pěřová čarodějka.

Usmíval se hořce. "Já ano. Úsvit. Nejobávanější z edurských dcer. Menandor. Byla tady."

"Tisteedurští bohové nenavštěvují Ledeřany -"

"Mě ano." Odvrátil zrak. "Ona, ehm, mě využila."

Pěřová čarodějka vstala. "Posedla tě wyvalí krev. Jsi postižen vidinami, dlužníku. Šílenstvím. Sny, že jsi víc než muž, jakého vidí všichni ostatní."

"Podívej se na těla kolem nás, Pěřová čarodějko. Rozsekala je na kusy."

"Jsou mrtví už dávno."

"Ano, ale pořád chodí. Vidíš tu stopu - jeden z nich mě vlekl a tohle je moje stopa. A támhle to udělala kopyta jejího koně."

Ona se ale nedívala, místo toho upírala zrak na Udinaase. "Tento svět sis vytvořil sám," řekla. "Jsi posedlý falešnými vidinami."

"Vylož destičky."

"Ne. Tohle místo je mrtvé."

"Krev wyvala je živá, Pěřová čarodějko. Krev wyvala nás poutá k Tiste Edur."

"To není možné. Wyvalové jsou zplozenci eleintů. Jsou to dračí podvraťáci, a dokonce ani draci je nedokážou ovládat. Jsou ze stejné držby, ale divocí."

"Viděl jsem bílou vránu. Na pobřeží. To jsem ti přišel říct, doufal jsem, že se k tobě dostanu dřív, než vyložíš destičky. Chtěl jsem ji zahnat, ale ona se mi vysmála. Když jsi byla napadena, myslel jsem, že to je Bílá vrána. Copak to nechápeš? Bílá, tvář Menandor, tvář Úsvitu. To nám ukazují Osy."

"Nenechám se spolknout tvým šílenstvím, dlužníku."

"Žádala jsi mě, abych lhal Uruth a ostatním Edurům. Udělal jsem, co jsi chtěla, Pěřová čarodějko."

"Ale teď tě dostal wyval. A brzy tě zabije. Dokonce ani Edurové nic nezmůžou. Jakmile si uvědomí, že jsi opravdu otrávený, vyříznou ti srdce."

"Bojíš se, že se ze mě stane wyval? To mě tedy čeká?"

Zavrtěla hlavou. "Tohle není polibek převtělence, Udinaasi. Je to nemoc, která napadá mozek. Otravuje čistou krev tvých myšlenek."

"Opravdu jsi tu, Pěřová čarodějko? Tady, v mém snu?"

S tou otázkou její postava zprůsvitněla, zavlhla se a rozletěla jako písek hnaný větrem.

Udinaas byl opět sám.

Copak se nikdy neprobudím?

Pohyb na obloze po jeho pravici ho přiměl se otočit.

Draci. Dvě desítky draků, vezoucích se na vzdálených proudech těsně nad nezřetelným obzorem. A kolem nich se jako

komáři hemžili wyvalové.
Udinaas náhle cosi pochopil.
Letí do války.
* * *

Mrtvolu pokrývalo listí moroku. V příštích dnech začne listí tlít, do jantarového vosku pustí namodralý odstín a mincemi pokryté tělo vespod bude rozmazané, jako by bylo obalené ledem. Stín ve vosku, navěky obklopující benedského válečníka. Útočiště pro bludné přízraky uvnitř vyhloubeného kmene.

U mrtvého stál Trull. Černodřevová kláda se teprve připravovala v neosvětlené budově vedle citadely. Živé dřevo odolávalo rukám, které chtěly změnit jeho tvar. Ale milovalo smrt, takže se nechalo přemluvit.

Křik v dálce ve vsi, kde se hlasy zvedaly k poslední modlitbě k Dceři soumraku. Noc dorazí každou chvíli. Nastávaly prázdné hodiny, kdy i víra sama musí být znehybněna. Noc patřila Zrádci, který se pokusil zavraždit Otce stíná ve chvíli vítězství a který téměř uspěl.

Během této doby platil zákaz vážných rozhovorů. Temnotou se plížil klam, neviditelný závan, který mohl vdechnout kdokoli a nakazit se jím.

Pod prahem domů, v nichž přebývaly panny, nebyly zakopány žádné meče. Uzavřít sňatek nyní by znamenalo odsoudit ho k nezdaru. Dítě porozené v této době bylo usmrčeno. Milenci se navzájem nedotýkali. Den byl mrtvý.

Brzy však vyjde měsíc a opět se vrátí stíny. Jako se ze tmy vynořil Skabandari Krvooký, tak se stejně vynořil i svět. Zrádce čeká neúspěch. Jinak to být ani nemohlo, protože pak by říše upadly do chaosu.

Trull se zadíval na hromadu listí, pod níž leželo tělo válečníka. Dobrovolně se přihlásil, že bude hlídat první noc. Když se světem rozlázala temnota, nebyla žádná edurská mrtvola ponechána bez dozoru, protože tmě nezáleželo na tom, jestli její dech proudí do těla teplého, či vychladlého. Mrtvý mohl rozpoutat strašlivé věci stejně snadno jako činy někoho živého. Nepotřeboval vlastní hlas či gesta. Jiní byli ochotní za něj promluvit či vytasit čepel.

Hannan Mosag to prohlásil za největší nedostatek Edurů. Starci a mrtví byli první, kdo šeptali slovo odplata. Starci a mrtví stáli u stejné stěny, mrtví k ní byli otočení čelem, starci k ní stáli zády. Za tou stěnou čekalo zapomnění. Mluvili z konce času a věděli, že je nutné vést mladé po stejné cestě, i kdyby jen proto, aby dodali význam všemu, co sami poznali a vykonali.

Krevní msta nyní byla zapovězena. Zločiny pomsty odsuzovaly celý rod k ostudné popravě.

Trull Sengar ze svého místa ve tmě pod stromem - tělo leželo před ním - uviděl svého bratra Rhulada, jak vchází do lesa. V temných hodinách se pohyboval nenápadně, kradl se jako přízrak pryč z vesnice.

Do lesa, na stezku mířící k severu. Ta vedla ke hřbitovu, jenž byl vybrán pro pohřeb benedského válečníka. Kde stála na stráž proti noci osamělá žena.

Mohl by to být pokus... který selže. Nebo je to opakování schůzek, které se již mnohokrát odehrály. Je nepoznatelná. Jako jsou nepoznatelné všechny ženy. On ale poznatelný je. Pro válku přišel na svět příliš pozdě, a tak měl opasek prázdný. Prolije krev jinak.

Protože Rhulad musí vyhrát. Musí vyhrát ve všem. To je hrana útesu jeho života, úzké pobřeží, které si sám vytvořil, kde žádná urážka neprojde bez povšimnutí - nesejde na tom, je-li skutečná či vymyšlená - ani jediná chvilka mlčení, která podle něj opovržlivě křičí na nesmírnou prázdnotu jeho úspěchů.

Rhulad. Vše, zač stojí bojovat, je dosaženo bez boje. Každý zápas je zápasem s pochybnostmi. Cest není něco, za čím je třeba se honit, protože, stejně jako všechny ostatní životní síly, je ve skutečnosti donucena řítit se přímo na vás. Právě ve chvíli srážky se vyjeví pravda o vás.

Pokus. Který ona odmítne s rozhořčením v očích. Nebo jsou nyní jejich paže propleteny a tmou proniká žár a pot. A zrada.

A Trull se nemohl pohnout, nesměl opustit stráž nad neznámým benedským válečníkem.

Jeho bratr Strach vyrobil podle zvyku meč. Postavil se před Majen s čepelí položenou na hřebtech rukou. Ona přistoupila blíž a zbraň, jak všichni viděli, převzala. Odnese si ji domů.

Zásnuby.

Za rok od toho dne - za necelých pět týdnů ode dneška - vyjde ze dveří s tím mečem. Vyhrabe jím před prahem jámu, meč uloží do hlíny a zahrabe ho. Železo a půda, zbraň a domov. Muž a žena.

Svatba.

Do dne, kdy jí Strach předložil meč, se Rhulad na Majen ani nepodíval. Byla to lhostejnost mládí? Ne, Edurové nejsou jako Ledeřané. Rok mezi Ledeřany byl jako den mezi Edury. Mezi pannami z urozených domácností se našla jen hrstka hezcích žen. Po tom dni jí ale začal věnovat pozornost.

A bylo to.

Trull mohl odejít. Benedský válečník nakonec nebyl hirotský válečník. Mořem ohlodaná mrtvola obalená mědí, ne zlatem. Mohl se pustit po té stezce, propížit se tmou.

Aby zjistil co? Aby měl jistotu, ostré zuby hlodající mu v myšlenkách.

Jakou měla cenu?

V těchto tmavých hodinách -

Trull Sengar pomalu vykulil oči. Z lesa naproti němu se vynořila postava. S bušícím srdcem jen přihlížel.

Postava popošla blíž. V ústech měla černou krev. Pleť bledou jako matný odraz měsíce, umazaný hlínou a něčím jako plíseň. Dvě prázdné pochvy z leštěného dřeva u boků. Úlomky zbroje visící na těle. Vysoká, avšak s ohnutými rameny, jako by výška sama byla břemenem. Oči jako skomírající uhlíky.

"Jéje," zamumlala s pohledem upřeným na hromadu listí, "copak to tu máme?" Mluvila jazykem noci, blízkému edurštině.

Trull, celý rozechvělý, se přiměl udělat krok blíž. Oběma rukama zvedl oštěp tak, aby železná hlavice spočívala nad mrtvolou. "Není pro tebe," vyhrkl, hrdlo náhle vyprahlé a podivně stažené.

Oči na okamžik zazářily jasněji, když bílé zjevení vzhledlo k Trullovi. "Tiste Edur, ty mě znáš?"

Trull kývl. "Duch tmy. Zrádce."

Žlutočerný úsměv.

Trull sebou trhl, když postava popošla blíž a přidřepla si na druhé straně hromady. "Ztrat' se odsud, duchu," zachraptěl Edur.

"Nebo uděláš co?"

"Spustím poplach."

"Jak? Mluvíš jen šepem. Hrdlo máš sevřené. Zápasíš o dech. Rdousí tě snad zrada, Edure? Nevadí. Byla to daleká cesta a já netoužím nosit zbroj tohoto muže." Zjevení se narovnálo. "Ustup, válečníku, jestli se chceš nadechnout."

Trull zůstal, kde byl. Vzduch mu vyletěl ze staženého krku a údy mu slábly.

"Inu, zbabělost nebyla u Edurů nikdy rozšířenou vadou. Ať je tedy po tvém." Postava se obrátila a vracela se do lesa. Nádherný doušek vzduchu do plic, pak další. Trull, jemuž se točila hlava, položil oštěp na zem a opřel se o něj.

"Počkej!"

Zrádce se zarazil a znovu se k němu otočil.

"Tohle - tohle se ještě nikdy nestalo. Stráž -"

"Napadnout ji mohou jen hladoví pozemští duchové." Zrádce kývl. "Nebo, což je ještě dojemnější, duchové vyvrácených černodřevů, zanořující se do těla, kde... udělají co? Nic, stejně jako to dělali za života. Na světě existuje ohromná spousta sil, Tiste Edur, a velká většina z nich je slabá."

"Otec stín tě uvěznil -"

"To udělal, a uvězněný taky zůstávám." Znovu ten příšerný úsměv. "Pokud zrovna nesním. Zdráhavý dar Matky noci, připomínka, že Ona nezapomíná. A také mi připomíná, že já nesmím nikdy zapomenout."

"Tohle není sen," namítl Trull.

"Byly roztrženy," pravilo zjevení. "Už dávno. Úlomky rozházené po bojišti. Proč by je někdo chtěl? Úlomky nelze znovu spojit. Jeden každý z nich je nyní složen do sebe. A tak mě napadá, co s nimi udělal?"

Vstoupilo do lesa a bylo pryč.

"Tohle není sen," zašeptal Trull.

* * *

Udinaas otevřel oči. V nose a ústech mu přetrvával zápach spálené mrtvoly. Nad ním se skláněla šikmá střecha dlouhého domu, drsná černá kůra a žlutavé skuliny. Udinaas se pod pokrývkami nehýbal.

Blížilo se snad svítání?

Nic neslyšel, ani hlásek z místnosti vzadu. To mu ale skoro nic neprozradilo. Hodiny před východem měsíce byly tiché. Stejně jako hodiny, kdy všichni spali. Druhý den měl spravovat sítě. A plést provazy.

Tohle je možná pravda šílenství, když mozek nedokáže nic jiného než sestavovat nekonečné seznamy obyčejných úkolů, které čekají, jako důkaz zdravého rozumu. Věnuj se sítím. Splétej provazy. Vidíš? Nezapomněl jsem na smysl života.

Wyvalí krev nebyla horká ani studená. Nekypěla. Udinaas se cítil úplně obyčejně. Ale čistá krev mých myšlenek, ta je znečištěná. Odhrnul pokrývku a posadil se. Taková je tedy cesta a já na ní mám zůstat. Dokud nepřijde pravá chvíle.

Věnuj se sítím. Splétej provazy.

Vykopej jámu pro benedského válečníka, který by právě otevřel oči, kdyby nějaké měl. A uviděl černí vězení z mincí.

Nespatřil by modrý vosk ani morokové listí reagující s voskem, vlhnoucí a černající. Místo toho by uviděl tvář... něčeho jiného.

Wyvalové krouží kolem letících draků. On to viděl. Jako když psi obklopují pána na začátku honu. Vím, proč jsem tam, kde jsem. A kdy přijde odpověď, kterou noc teprve zašeptá - ne, nezašeptá, zařve. Volání k lovu od samotné noci.

Udinaas si uvědomoval, že je mezi nepřáteli. Ne jako Ledeřan odsouzený k doživotnímu otroctví. Vedle hrozby, jakou představovala jeho nová krev tady, v srdci Edurů a Kurald Emurlahn, to bylo jako nic.

Péřová čarodějka by asi byla lepší, ale Matka noc se i v takovýchto věcech pohybuje neviděna.

Vyšel do hlavního prostoru domu. A ocitl se tváří v tvář Uruth.

"Tyto hodiny se nehodí k bloumání, otroku," napomenula ho.

Udinaas si všiml, že se chvěje. Padl na podlahu a opřel čelo o sešlapaná prkna.

"Připrav pláště pro Stracha, Rhulada a Trulla, vydají se dnes v noci na cestu. Buď připravený před východem měsíce. Jídlo a pití na ráno."

Udinaas se rychle zvedl, aby splnil její příkaz, ale Uruth natáhla ruku a zastavila ho.

"Udinaasi, udělej to sám. Nikomu o tom neříkej," rozkázala mu.

Kývl.

* * *

Z lesa se vykrádaly stíny. Vyšel měsíc, vězeňský svět Menandořina pravého otce, jenž v něm byl polapen. Staré bitvy Otce stína vytvořily tento svět a vytvarovaly ho v mnoha směrech. Skabandari Krvooký, věrný obránce před fanatickými služebníky nesmířitelného přesvědčení, ať už žhnulo oslepující bělí, či bylo všepohlcující černí. Porážky, jež uštědřil - pochování Bratra noci a uvěznění Bratra světla na tom vzdáleném, mřížovaném světě na obloze - byly dary nejen pro Edury, ale pro všechny, kdož se zrodili a žili, jen aby jednoho dne zemřeli.

Dary svobody, nespoutané vůle, pokud si ji sám někdo nespoutal řetězy - nespočetně řinčících nabídek, šeptajících slibů o spáse proti zmatku - a nenosil je jako zbroj.

Trull Sengar viděl řetězy Ledeřanů. Viděl neproniknutelnou síť, která je poutala, oka rozumných úvah spletená do chaotické masy, kde nelze najít začátek ani konec. Chápal, proč uctívají prázdný trůn. A znal i způsob, jímž si ospravedlňují vše, co dělají. Pokrok byl nezbytností, růst ziskem. Vzájemné výhody byly jen pro hlupáky a dluh byl silou poutající celou přírodu, všechny lidi i všechny civilizace. Dluh byl svým vlastním jazykem, používajícím slova jako vyjednávání, náhrada škody a ospravedlnění, a zákonnost byla přádenem líceměrnosti, zaslepující oči spravedlnosti.

Prázdný trůn. Na vrcholku hory zlaťáků.

Otec stín usiloval o svět, v němž mohla nejistota použít svůj zákeřný jed proti těm, kdož si za svou zbraň zvolili nesmiřitelnost - s níž drželi moudrost na uzdě. Kde se každá pevnost nakonec rozpadne zevnitř pod vahou právě těch řetězů, v jejich neúprosném objetí.

V duchu se hádal s tím duchem - se Zrádcem, který se před všemi těmi tisíciletími pokusil zabít Skabandariho Krvookého. Namítal, že každá jistota je prázdným trůnem. Že ti, kdo znají jen jednu cestu, ji začnou uctívat, i když vede na kraj útesu. Hádal se, ale z duchova lhostejného mlčení si uvědomil, že sám hovoří - a rozohněně - pod prázdným trůnem.

Skabandari Krvooký ten svět nikdy nestvořil. Zmizel na tomhle, ztratil se na cestě, po níž nemohl jít nikdo jiný.

Trull Sengar stál před mrtvolou pod hromadou tlejícího listí a cítil se sklíčený. Před sebou měl mnoho cest a všechny byly mrzké, nasáklé zoufalstvím.

Kroky na stezce. Obrátil se. Přicházeli Strach s Rhuladem. Měli pláště. Strach nesl Trullův přes ruku a na ramenou měl tlumok. Rhulad byl rozrušený a Trull nepoznal, zda je to strachem, či vzrušením.

"Zdravím tě, Trulle," pravil Strach a podal mu plášť.

"Kam jdeme?"

"Otec tráví tuto noc v chrámu. Modlí se o radu."

"Kamenná mísa," vyhrkl Rhulad a oči se mu leskly. "Matka nás posílá do Kamenné mísy."

"Proč?"

Rhulad pokrčil rameny.

Trull se obrátil na Stracha. "Co je to ta Kamenná mísa? Ještě nikdy jsem o ní neslyšel."

"Starobylé místo. V Kaschanské brázdě."

"Ty to místo znáš, Rhulade?"

Mladší bratr zakroutil hlavou. "Neznal jsem ho, teprve dnes večer mi ho matka popsala. Všichni jsme už po kraji Brázdy šli. Pochopitelně srdce má neproniknutelně temné - jak bychom mohli uhádnout, že se uvnitř ukrývá posvátné místo?"

"Posvátné místo? V naprosté tmě?"

"Důležitost toho bude brzy jasná, Trulle," ozval se Strach.

Vydali se na cestu, nejstarší bratr v čele. Lesem se vydali k severozápadu. "Strachu, mluvila s tebou Uruth někdy dřív o té Kamenné míse?" zeptal se Trull.

"Jsem mistr zbraní," opáčil Strach. "Byly nezbytné jisté obřady..."

Trull věděl, že mezi ně patří naučit se nazpaměť každou bitvu, v níž kdy Edurové bojovali. Podivil se, proč ho to napadlo právě po Strachových slovech. Jaké skryté spojení se snaží odhalit jeho mozek a proč na to nedokáže přijít? Pokračovali v cestě a vyhýbali se kalužím měsíčního světla, nenarušeného stíny. "Tomad nám tu cestu zakázal," podotkl Trull po chvíli.

"V otázkách čarování stojí Uruth nad Tornádem," namítl Strach.

"A tohle je otázka čarování?"

Za Trullem frkl Rhulad. "Stál jsi s námi v lodici krále-zaklánače."

"To stál," souhlasil Trull. "Strachu, souhlasil by Hannan Mosag s tím, co děláme, s tím, co nám přikazuje Uruth?" Strach mlčel.

"Jsi příliš naplněný pochybnostmi, bratře," řekl Rhulad. "Svazují tě na místě -"

"Viděl jsem tě jít na vybraný hřbitov, Rhulade. Po odchodu Soumraku a před východem měsíce."

Pokud na to Strach zareagoval, na jeho zádech se to nepoznalo a krok také nezměnil.

"No a co?" opáčil Rhulad uvolněným, nedbalým tónem.

"Na má slova, bratře, nelze odpovědět uštěpačností."

"Věděl jsem, že Strach je zaměstnaný dohlížením na vrácení zbraní do zbrojnice," vysvětloval Rhulad. "A vycítil jsem, že se temnotou plíží něco zlého. Proto jsem stál potají na stráž nad jeho snoubenkou, která byla na hřbitově sama."

Možná jsem nezakrvený, bratře, ale odvaha mi nechybí. Vím, že podle tebe je nezkušenost půdou, v níž se daří kořenům falešné odvahy. Jenže já nejsem falešný, ať už si ty myslíš cokoliv. Pro mě je nezkušenost půda, která ještě není připravená na kořeny. Stál jsem na místě svého bratra."

"Něco zlého za noci, Rhulade? A co?"

"Nevím to jistě. Ale cítil jsem to."

"Strachu," pravil Trull, "nemáš pro Rhulada v této věci žádné otázky?"

"Ne," opáčil Strach suše. "To není třeba... když tu jsi ty."

Trull zavřel ústa a byl vděčný tmě, že zakrývá jeho ruměnek. Poté bylo nějakou dobu ticho.

Cesta stoupala, vinula se mezi žulovými skalisky porostlými lišejníkem. Místy přelézali popadané stromy a šplhali do prudkých svahů. Měsíční světlo se měnilo, a než se dostali do nejvyššího bodu stoupání, blížilo se svítání.

Stezka vedla do vnitrozemí - k východu - po hřebeni. Všude samé vyvrácené stromy a balvany. Voda lapená v prohlubních v podložní skále vytvářela neproniknutelně černá jezírka. Obloha nad nimi pomalu světlala.

Strach je nyní vedl pryč od cesty, k severu, sutí a mezi pokroucenými stromy. Chvilí nato před sebou měli

Kaschanskou brázdu.

Rozlehlá rokle, jako když nůž prořízne skálu, s kolmými stěnami, po nichž stékala voda. Rokle začínala pod Hasanským fjordem půl dne cesty na západ a mizela ve skále víc než den cesty na východ. Stáli v jejím nejširším místě, kdy na druhou stranu bylo asi dvě stě kroků. Druhá strana byla o něco vyšší, ale krajina tam byla úplně stejná - roztroušené balvany, které jako by někdo vytlačil ze dna rokle, a pokřivené stromy, jakoby otrávené nějakým neviditelným dechem z hlubin.

Strach si sundal plášť, shodil tlumok a zastavil se u hromady kamení. Odstranil suché větve a ukázalo se, že se jedná o jakousi mohylu. Strach odstranil závěrný kámen a sáhl do dutiny pod ním. Vyndal stočený provaz s uzly.

"Sundejte si pláště a odložte zbraně," nakázal bratrům a donesl provaz ke kraji propasti. Na jeden konec uvázal svůj tlumok, plášť, meč a oštěp. Trull s Rhuladem si přinesli svoje věci a vše přivázali na provaz. Strach ho začal spouštět dolů.

"Trulle, vezmi druhý konec a natáhni ho k místu stínu. K místu, odkud stín v průběhu dne neustoupí před sluncem." Trull uchopil provaz a zašel k velkému nakloněnému balvanu. Když vsunul konec provazu do stínu pod ním, cítil, jak se ho chápá bezpočet rukou. Couvl. Provaz byl napjatý. Vrátil se k propasti, kam se již Strach začal spouštět. Rhulad se díval za ním.

"Máme počkat, dokud nesleze až dolů," hlásil Rhulad. "Třikrát zatahá za provaz. Požádal mě, abych šel jako druhý."

"Dobře."

"Má ty nejsladší rty," zamumlal Rhulad a podíval se Trullovi do očí. "To jsem měl říct? Poskytnout důkaz tvému podezření?"

"Já mám mnoho podezření, bratře," opáčil Trull. "Máme sluncem spálené myšlenky, máme tmou pohlčené myšlenky. Ale právě stínové myšlenky se pohybují kradí, vplíží se až na samý kraj soupeřících říší - jen aby se podívaly, co je tam k vidění."

"A když nic neuvidí?"

"Nikdy nic nevidí, Rhulade."

"Takže iluze? Co když vidí jenom to, co vykouzlí jejich představivost? Falešnou hru světla? Copak se takhle z podezření nestává jed? Ale jed podobný bílému nektaru, kdy tě každý doušek donutí žít po dalším."

Trull dlouho jen mlčel. Pak řekl: "Nedávno se mnou mluvil Strach. O tom, jak nás ostatní vnímají, spíš než jací jsme doopravdy. Jak má to první moc překonat to druhé. Vlastně jak vnímání tvaruje pravdu jako vlny kámen."

"Co bys ode mě chtěl, Trulle?"

Trull se obrátil čelem k Rhuladovi. "Přestaň se naparovat před Majen."

Zvláštní úsměv, pak: "Dobrá, bratře."

Trull nepatrně vykulil oči.

Provaz se třikrát prudce napjal.

"Řada je na mně," podotkl Rhulad. Uchopil provaz a rychle zmizel z dohledu.

Uzly jeho slov rozhodně nebyly volné. Trull se zhluboka nadechl, pomalu vydechl a zamyslel se nad bratrovým úsměvem. Jak byl zvláštní. Úsměv, jenž mohl být bolestí, úsměv zrozený z ublížení. Nyní se obrátil do sebe a zjišťoval, jak se cítí sám. Bylo to těžké najít, poznat, ale... Otče stíne, odpusť. Cítím se... pošpiněný.

Škubnutí provazu ho polekalo.

Trull uchopil těžký provaz do obou rukou a cítil vrstvu včelího vosku, vetřeného do vláken, aby nezetlela. Bez uzlů jako opor pro ruce a nohy by byl sestup opravdu zrádný. Přehoupl se přes okraj, čelem ke skále, zaklonil se a začal sestupovat.

Po holém kameni před ním stékaly třpytivé pramínky. Místy byly na povrchu červeně zabarvené sraženiny. Občas se kolem mihl blehám podobný hmyz. Ve slábnoucím světle se leskly škrábance, které tu udělali Rhulad a Strach, rýhy ve všem, co se drželo na skále.

Trull slézal uzel po uzlu a tma kolem něj houstla. Vzduch byl stále chladnější a vlhčí, nakonec byl vyloženě studený.

Pak Trull došlápl na mechem porostlé balvany a bratři ho zachytili.

Snažil se proniknout tmou. "Měli jsme si přinést lucernu."

"Je tu světlo z Kamenné mísy," řekl mu Strach. "Starší chodba. Kaschanská."

"Ta chodba je mrtvá," namítl Trull. "Otec stín ji zničil vlastní rukou."

"Její děti jsou mrtvé, bratře, ale magie přetrvává. Už vidíš? Rozeznáš, co je kolem tebe?"

Balvany a mezi nimi se leskla proudící voda. "Ano."

"Tak pojď za mnou."

Odešli od stěny. Cesta byla ošidná, postupovali pomalu. Suché větve ověšené houbami a mechem. Trull si všiml, jak mezi dvěma skalami mizí bledý, lysý hlodavec s dlouhým ocasem. "Tohle je říše Zrádce," poznamenal.

Strach zabručel. "Víc než si myslíš, bratře."

"Něco je před námi," zašeptal Rhulad.

Obrovské, vysoké obrysy. Stojící kameny bez jediného kousku lišejníku či mechu, povrch zvláště zvrásněný. Když se Trull dostal blíž, uvědomil si, že připomíná kůru černodřevů. Ze spodní části každého obelisku se roztahovaly tlusté kořeny a proplétaly se s kořeny obelisků po obou stranách. Za nimi klesala půda do široké prolákliny, z níž vycházelo světlo připomínající mlhu.

Strach je provedl mezi stojícími kameny a zastavili se na kraji jámy.

Kořeny se kroutily dolů a do nich byly vpletené kosti. Tisíce a tisíce kostí. Trull viděl Kaschany, dávné, děsivé nepřátele Edurů, s plazími rypáky a lesklými tesáky. A kosti, které viditelně patřily Tisteům. Mezi nimi byly jemně zakřivené kosti vyvalů a úplně dole mohutná lebka eleinta, jejíž široká, plochá čelní kost byla proražena dovnitř, jako

by do ní udeřila obrovská okovaná pěst.

Z hustého podrostu na svazích vyrůstal keř bez listů, jehož šedé větve se svíraly. Pak Trull vydechl. Keř byl z kamene, rostoucího ne jako krystal, ale jako dřevo.

"Kaschanská kouzla," prohodil po chvíli Strach, "se rodí ze zvuků, které naše uši neslyší, spojených do slov, jež uvolňují pouta držící pohromadě veškerou hmotu, která ji drží u země. Zvuků, které ohýbají a natahují světlo, jako když se přílivová vlna stoupající proti proudu řeky rozpadne ve chvíli, kdy se obrací. S touto magií vytvořili kamenné pevnosti jezdící po obloze jako mraky. S touto magií obrátili noc proti sobě samé s hladem, jemuž nikdo, kdo se dostane do její blízkosti, neodolá, se všepohlcujícím hladem, který se hlavně krmí sám sebou." Mluvil zvláštně tlumeným hlasem. "Kaschanská kouzla byla poslána do chodby Matky noci jako mor. Tak byla uzavřena brána z Kurald Galain do všech ostatních říší. Tak byla Matka noc zahrnuta do samého jádra Propasti, odkud vidí nekonečné víření světla okolo - všeho, co jednoho dne spolkně, až v ní zmizí poslední ždíbec hmoty. A to Matku noc zničí. A tak Kaschanové, kteří již dávno vymřeli, seslali na Matku noc obřad, jenž skončí její vraždou. Až zmizí všechno světlo. Až nebude nic, co by vrhalo stín, a stín tak bude odsouzen k zániku.

Když Skabandari Krvooký zjistil, co udělali, bylo příliš pozdě. Konec, smrt Propasti, nebylo možné odvrátit. Cesta všeho, co existuje, se opakuje ve všech měřících, bratři. Od říší příliš malých, než abychom je viděli, po samotnou Propast. Kaschanové uzamkli všechno živé do smrtelnosti, do nesmířitelného pádu do zániku. To byla jejich pomsta. Čin možná zrozený ze zoufalství. Nebo z největší možné nenávisti. Viděli vlastní vyhubení a přinutili všechny ostatní sdílet stejný osud."

Jeho bratři mlčeli. Hluchá ozvěna Strachových slov se pomalu vytrácela.

Pak Rhulad zabručel. "Nevidím žádné stopy toho konečného sbíhání, Strachu."

"Smrt číhá v dálce, ano. Ve větší dálce, než si lze představit. Ale přijde."

"A co to znamená pro nás?"

"Tistejské invaze dohnaly Kaschany k jejich poslednímu činu. Otec stín si vysloužil nepřátelství všech starších bohů, všech ascendentů. Kvůli kaschanskému rituálu věčná hra mezi tmou, světlem a stínem jednoho dne skončí. A s ním i veškeré žití." Otočil se k bratrům. "Tyto tajné informace vám vykládám, abyste lépe pochopili, co se tady stalo, co bylo vykonáno. A proč Hannan Mosag mluví o nepřátelích větších, než jsou smrtelní Ledeřané."

Trullovi hlavou zašustily první záblesky pochopení. Odtrhl zrak od Strachových tmavých, uštvaných očí a zadíval se do jámy. Na její dno, na lebku zabitého draka. "Oni ho zabili."

"Zničili jeho hmotné tělo, ano. A uvěznil jeho duši."

"Skabandari Krvooký," dodal Rhulad a kroutil hlavou, jako by se snažil popřít vše, co vidí. "Nemůže být mrtvý. Ta lebka není -"

"Je," opravil ho Strach. "Zabili našeho boha."

"Kdo?" chtěl vědět Trull.

"Všichni. Starší bohové. A eleinti. Starší bohové uvolnili krev ve svých žilách. Draci zplodili nepopsatelně hrozné dítě, které mělo vyhledat a zničit Skabandariho Krvookého. Otec stín byl svržen. Starší bůh Kilmandaros mu roztrhl lebku. Pak vytvořili vězení věčné bolesti pro ducha Krvookého, nezměřitelnou agónii, která má trvat, dokud nebude pohlcena samotná Propast. Hannan Mosag chce našeho boha pomstít."

Trull se zamračil. "Starší bohové jsou pryč, Strachu. Eleinti taky. Hannan Mosag velí šesti kmenům Tiste Edur a úlomku chodby."

"Čtyři sta dvaceti tisícům Edurů," upřesnil Rhulad. "A přese všechno naše snažení jsme v úlomcích Kurald Emurlahn nenašli žádné soukmenovce. Strachu, Hannan Mosag vidí přes pošpiněné myšlenky. Jedna věc je vzepřít se lederské nadvládě a přivolat k tomu demony a v případě nutnosti i železné zbraně. Ale to máme vést válku proti každému bohu na světě?"

Strach pomalu kývl. "Jste tady," prohlásil, "a dozvěděli jste se, co je známo. Ne abyste poklekli a vzývali jméno krále-zaklínače. On usiluje o moc, bratři. Potřebuje moc a nezáleží mu na tom, odkud ji vezme ani jak je pošpiněná."

"Tvá slova jsou zrádná," namítl Rhulad a Trull v jeho hlase zaslechl podivnou radost.

"Opravdu?" podivil se Strach. "Hannan Mosag nás pověřil nebezpečným úkolem. Máme pro něj vyzvednout dar. Doručit ho do jeho rukou. Dar, bratři, avšak od koho?"

"Nesmíme ho odmítnout," podotkl Trull. "Jednoduše by si vybral místo nás někoho jiného. A nás by čekalo vypovězení nebo něco horšího."

"Pochopitelně že ho nesmíme odmítnout, Trulle. Ale nesmíme cestovat jako slepí starci."

"A co Binadas?" optal se Rhulad. "Co ten o tom ví?"

"Všechno," ujistil ho Strach. "Možná víc než sama Uruth."

Trull se znovu zadíval na plesnivou dračí lebku na dně jámy. "Proč si jsi jistý, že to je Skabandari Krvooký?"

"Protože nás sem přivedly jeho vdovy. Ta pověst se mezi ženami předává z pokolení na pokolení."

"A Hannan Mosag?"

"Uruth ví, že tady byl. Jak zjistil pravdu, je záhadou. Uruth by to mně ani Binadasovi neřekla, kdyby nebyla zoufalá. Král-zaklínač používá nebezpečné síly. Jsou jeho myšlenky pošpiněné? Pokud nebyly předtím, tak dnes dozajista jsou."

Trull dál upíral oči na lebku. Ta okovaná pěst představovala prostou, surovou popravu. "Měli bychom doufat," zašeptal, "že edurští bohové opravdu odešli."

Pod každou vlnou jsou další vlny
a hladina vody
neudrží žádnou váhu.

Tisteedurské rčení

N

erekové věřili, že Tiste Edur jsou děti démonů. V krvi prý mají popel, který jim zabarvuje kůži. Pohled do očí Edura odhaluje šedivější svět, rozmazané slunce a drsnou kůži samotné noci.

Když se ke skupině přiblížil hirotský válečník jménem Binadas, Nerekové poklekali. Pěstmi se tloukli do tváří a prsou a padali na kolena. Buruk Bledý mezi nimi pobíhal, hlasitě klel a vykřikoval rozkazy, ale oni ho neposlouchali. Kupec se konečně obrátil k Seren Pedak a Hulloví Beddiktovi a rozesmál se.

Hull se zamračil. "To přejde, Buruku," poznamenal.

"Vážně? A svět sám taky přejde? Jako hrobový vítr, v jehož bezhlavých nápurech víří jako prach naše životy? Které potom už jen sedají, mrtvé a zbytečné - všechno to šílené dovádění postrádající jakýkoliv význam? Cha! Kéž bych si najal Faraedy!"

Seren Pedak dál upírala pozornost na přicházejícího Tiste Edur. Lovec. Zabiják. Pravděpodobně umí dlouho mlčet. Uměla si Binadase představit, jak sedí u ohně v divočině s Hullem Beddiktem. Během večera, noci a následujícího rána spolu prohodili nanejvýš půl tuctu slov. A tušila, že mezi nimi vzniklo ohromné, bezbřehé přátelství. Tyhle mužské záhady žena nikdy nepochopí. Jako že mlčení může přinést spojení cest. Jako že hrstka bezvýznamných slov může duchům přinést dokonalé porozumění. Ve hře byly síly, jež cítila, vlastně je i viděla, ale sama stále zůstávala mimo. Zmatená, rozčilená a nevěřící.

Slova splétala přadeno mezi ženami. A jazyk gest a výrazů, spojujících se do koberce, který, jak věděla každá žena, se mohl roztrhnout jen jedním směrem a po usilovné námaze. Přátelství mezi ženami mělo jediného nepřítele, jímž byla zášť. A tak čím víc slov, tím pevnější tkanivo.

Seren Pedak prožila většinu života ve společnosti mužů, a při vzácných návštěvách doma v Lederas na ni ženy, které ji znaly, pohlížely se znepokojením. Jako kdyby její volba znamenala porušení věrnosti k vlastnímu pohlaví a byla důvodem k podezírání. Ona sama byla v jejich společnosti nepříjemně rozpačitá. Ony tkaly z jiných vláken na jiných rámech, neladících s jejími rytmy. Cítila se neohrabaná a nezdvořilá, lapená ve vlastním mlčení. Na což odpovídala útekem z města. Před minulostí. Před ženami.

Ale v kratičkých okamžicích, při setkání dvou mužů s jejich lhostejnými pozdravy, ji to srazilo o krok zpátky - téměř doslova - a zapudilo. Byla tu, na stejné zemi, stezce, se skalami a stromy, ale přitom na docela jiném světě.

Bylo příliš snadné vyvodit s ohrnutým nosem, že muži jsou jednoduší. Pravda, kdyby se neznali, možná by se teď obcházeli a čichali si k zadkům. Lákové závěry, které smetou veškerou složitost a nahradí ji spoustou uklidňujícího zevšeobecnování. Jenomže setkání dvou mužů, kteří jsou přáteli, takové zevšeobecnění zničí a zažene opovržení, které je doprovází, což ženu nevyhnutelně rozčílí. Přinese zvláštní, záštiplné přání postavit se mezi ně.

Na kamenité pláži se muž podívá na zem a vidí jeden kámen, pak další a další. Žena se podívá na zem a vidí... kamení.

Ale i to je možná přílišné zjednodušení. Muž jako singulár a žena jako plurál. Spíš jsme kousky obojího, část jednoho je i v druhém a naopak.

Jenom si to nechceme přiznat.

Binadas byl vyšší než Hull, ramena měl v úrovni jeho očí. Vlasy měl hnědé a spletené do copů dlouhých jako prst. Oči barvy mokrého písku. Pleť jako popel. Mladistvé rysy, dlouhý, úzký obličej a široká ústa.

Seren Pedak znala jméno Sengar. Pravděpodobně se mezi delegáty, s nimiž jednala při svých třech oficiálních návštěvách kmene Hannana Mosaga, setkala s jeho příbuznými.

"Hirotský válečníku," vykřikl Buruk Bledý, aby ho bylo slyšet přes kvílení Nereků, "vítám tě jako svého hosta. Jsem -" "Vím, kdo jsi," přerušil jej Binadas.

Na jeho slova se Nerekové odmlčeli, dál jenom vítr kvílel na cestě a zurčela tající voda.

"Přináším Hirotům železo -" začal Buruk.

"A chci vyzkoušet," skočil mu do řeči Hull, "tloušťku ledu."

"Roční doba se mění," řekl Binadas Hulloví. "Led je plný trhlín. Došlo k nezákonné sklizni kelnatých tuleňů. Hannan Mosag dostane odpověď."

Seren Pedak se obrátila ke kupci a zadívala se mu do tváře. Alkohol, bílý nektar a kousavý vítr mu pod bledou kůží na nose a tvářích vytáhl žilky. Oči měl usazené a podlité krví. Na Edurova slova nehnul brvou. "Politováníhodné. Je smutné, že mezi mými kupeckými bratry jsou tací, kteří nehodlají dbát na dohody. Láká je zlato. Ten přívál nikdo neustojí."

"Totéž se dá říct o pomstě," poukázal Binadas.

Hull kývl. "Ano, všechny dluhy je třeba zaplatit."

"Opravdu?" opáčil Buruk. "Hirotský válečníku, ti, které tady zastupuju, se vždycky drželi a budou držet uzavřených dohod. Žel, Leder je zvíře s mnoha hlavami. Nenasytné elementy by se nejlépe ovládaly spojenectvím - mezi Edury a těmi Ledefany, kteří dodržují slovo poutající naše dva národy."

Binadas se odvrátil. "Schovej si proslovy pro krále-válečníka," poradil mu. "Doprovodím tě do vesnice. Víc toho vědět nemusíš."

Buruk Bledý pokrčil rameny a odešel ke svému vozu. "Vstávat, Nerekové! Odsud vede cesta dolů, ne?"

Seren se dívala, jak leze na vůz a mizí z dohledu. Kolem pobíhali Nerekové. Ohlédla se. Hull a Binadas se opět dívali na

sebe. Vítr k ní donesl jejich slova.

"Promluvím proti Burukovým lžím," sliboval Hull Beddikt. "Bude se vás snažit polapit do hladkých příslibů, ale žádný z nich nestojí ani za dok."

Binadas pokrčil rameny. "Viděli jsme pasti, které jste nastražili na Nereky a Tarthenaly. Každé slovo je uzel na neviditelné síti. Nerecké meče na ni byly příliš tupé. Tarthenalům trvá dlouho, než se rozzlobí. Faraedové se nad jejich zmatkem jenom usmívají. My nejsme jako ty kmény."

"Já vím," pravil Hull. "Příteli, můj lid věří na skládání peněz. Jedna mince na druhou, pořád dál až k zářným výšinám. Stoupání znamená pokrok a pokrok je přirozeností civilizace. Pokrok, Binadas, je přesvědčení, které se vynoří z představy o osudu. Ledeřané věří v osud - svůj vlastní. Oni si zaslouží všechno díky svým zjevným ctnostem. Prázdný trůn čeká, až si ho někdo vezme."

Binadas se nad Hullovými slovy usmál, ale byl to trpký úsměv. Náhle se obrátil k Seren Pedak. "Akvizitor. Připoj se k nám, prosím. Kazi Hulloví Beddiktovi staré rány jeho názor na Ledeřany?"

"Osud nás zraňuje všechny," opáčila, "a my Ledeřané nosíme jizvy s hrdostí. Většina z nás," dodala a omluvně se podívala na Hulla.

"Jedna z vašich ctností?"

"Ano, jestli se to tak dá nazvat. Umíme schovávat chamtivost pod pláštěm svobody. A co se týče minulých hříchů, ty raději opomíjme. Nakonec pokrok znamená neustále hledět kupředu, a ať už cestou podupeme cokoli, je lépe na to zapomenout."

"Pokrok tedy nevidí konce," pravil Binadas stále s úsměvem.

"Naše vozy neustále sjíždějí z kopce, Hirote. A stále zrychlují."

"Dokud nenarazí na zeď."

"Většinu zdí prorazíme."

Úsměv pohasl a Seren měla dojem, že v Edurových očích zachytila smutek, než se odvrátil. "Žijeme v odlišných světech."

"A já bych si vybral ten váš," dodal Hull Beddikt.

Binadas po něm loupil pohledem a zatvářil se zmateně. "Opravdu, příteli?"

Z Hirotova tónu se Seren Pedak zjevily vlasy na šíji. Hull se zamračil, což ukazovalo, že v otázce zachytil něco divného. Dál už však mlčeli. Seren Pedak nechala jít Hulla s Binadasem tak daleko vepředu, aby měli soukromí. Přesto jim zřejmě nebylo do řeči. Seren se na ně dívala, jak jdou stejným krokem, jak se pohybují. A přemýšlela.

Hull byl očividně ztracen. Snažil se z Tiste Edur učinit ruku své odplaty. Dožene je k válce, pokud to aspoň trochu půjde. Jenže ničení přináší pouze sváry, a jeho sen, že v krvi a popelu zabijení najde klid v duši, ji naplňoval lítostí.

Přesto nesměla dovolit, aby ji to zaslepovalo před nebezpečím, jaké představoval.

Svůj lid nijak zvlášť nemilovala. Ledeřané byli nenasytí a nedokázali přijmout žádné hledisko, které by jim nesloužilo, což neomylně zajišťovalo krvavé srážky s každou cizí mocí, s níž se setkali. A jednoho dne padne kosa na kámen. Vozy se roztříští o zeď pevnější, než jakou jsme kdy viděli. Budou to Tiste Edur? Těžko. Pravda, ovládali mocnou magii, a Ledeřané ještě nenarazili na zuřivější bojovníky. Avšak dohromady měly kmény jen necelého čtvrt milionu hlav. Jen v hlavním městě krále Diskanara žilo přes sto tisíc lidí a v Lederu bylo půl tuctu téměř stejně velkých měst. S protektoráty za Mořem draků a na východě dokázala hegemonie vyslat do pole šest set tisíc vojáků, možná víc. Navíc bude ke každé legii přidělen mistr čaroděj vycvičený cedou Kuru Qanem osobně. Edurové budou rozdrčení. Vyhlazeni.

A Hull Beddikt...

Dalo jí práci přestat na něj myslet. Nakonec to je jeho rozhodnutí. Tušila, že by její varování stejně neposlechl. Přiznala si, že je nejistá a zmatená. Bude obhajovat mír za každou cenu? Jaká byla odměna za kapitulaci? Přístup Ledeřanů ke zdrojům, které nyní patřily Edurům. Sklizeň z moře. A černodřevy...

No ovšem. Prahne po živoucím dřevě, lodích, které se dokážou samy vyléčit, které protínají vlny rychleji než naše nejstíhlejší galéry, které odolávají jakýmkoliv kouzlům. To je jádro hry.

Král Diskanar však nebyl hlupák - on po ničem takovém netoužil. Kuru Qan na to dohlédl. Ne, tohle byl královnin gambit. Taková nadutost, myslet si, že Ledeřané dokážou ovládnout živoucí dřevo. Že se Edurové tak snadno vzdají svých tajemství, svého tajuplného umění, jak přimět černodřevy, aby své síly připoutaly k jejich.

Sklizeň kelnatých tuleňů byla jen lest. Ztráta peněz byla pouze součástí většího plánu, investice s cílem vyrobit politické dividendy, které následně vykompenzují ztráty stonásobně. A pouze někdo tak bohatý jako královna nebo kancléř Triban Gno! si mohl takové ztráty dovolit. Lodě s posádkami dlužníků, s klauzulí, že v případě jejich smrti budou dluhy splaceny. Životy obětované kvůli dětem a vnukům. Určitě neměli problém sehnat posádky. Takže zlato a krev. Seren Pedak si nebyla svým podezřením jistá, ale zřejmě vše zapadalo do sebe, a stejně nestavitelné muselo být i pro Buruka Bledého. Tiste Edur se černodřevů nevzdají. Byla to předem rozhodnutá záležitost. Válka bude. A Hull Beddikt bude jejím nejzuřivějším zastáncem. Nevědomky se stane agentem královny. Není divu, že Burukovi jeho přítomnost vadí.

A jakou roli bude hrát ona? Jsem doprovod této šílené změti. Nic víc než to. Drž se co nejdál, Seren Pedak. Byla akvizitor. Splní svůj úkol. Doprovodí Buruka Bledého na místo.

Nic nebude jasné. My nic nerozhodneme. Konec hry čeká na velké schůzi.

Jen kdyby ji to uklidnilo.

Dvacet kroků před ní les spolkl Hulla Beddikta a Binadase Sengara. Temnota a stíny se k ní přibližovaly s každým krokem, jež učinila.

* * *

Každý zločinec, který dokázal přeplavat kanál s pytlém doků přivázaným na záda, získal svobodu. Množství peněz

záviselo na povaze přestupku. Krádež, únos, neschopnost splatit dluh, poškození majetku a vražda přinesly nejvyšší sumu pět set doků. Zpronevěra, bezdůvodný útok, veřejné proklínání jmen Prázdného trůnu, krále či královny vyžadovaly kompenzaci tři set doků. Nejmenší pokuta, sto doků, se ukládala za lelkování, močení na veřejnosti a neúctu. Takové pokuty byly určovány mužům. Ženy dostaly za stejné obvinění polovic. Pokud někdo mohl pokutu zaplatit, udělal to a tím smazal svůj záznam o zločinu. Na ty, kdo platit nemohli, čekal kanál.

Utápění nebylo jen zábavou pro veřejnost. Mezi spoustou činností, na něž se v Lederas každý den sázelo celé bohatství, bylo na první místě. Protože se přes kanál dostal jen málokterý zločinec, měřítkem pro sázky se stávaly vzdálenost a počet temp, stejně jako vynoření, plácání, pohupování a zmizení.

Zločinci na sobě měli uvázanou šňůru, aby bylo možné mince vyzvednout, jakmile bylo potvrzeno utopení. Mrtvola byla vhozena zpátky do řeky. Vinen jako bahno.

Brys Beddikt našel finadda Geruna Eberikta na Druhé terase nad kanálem mezi stejně privilegovanými diváky při ranním utápění. Davem se tlačili bookmakeři, předávali platební tabulky a vybírali sázky. Nad šumem vzrušeného hovoru se nesly jasné hlasy. Opodál vykvikla jakási žena a pak se rozesmála. V odpověď jí zazněly mužské hlasy.

"Finadde."

Finadd Gerun Eberikt, s plochým, zjizveným obličejem, jež znali snad všichni obyvatelé města, se otočil k Brysovi a zvedl obočí, když ho poznal. "Kráľův šampion. Jdeš právě včas. Plavat bude Ublala Pung. Vsadil jsem na toho mizeru osm set doků."

Brys Beddikt se opřel o zábradlí a prohlížel si strážce a hodnostáře dole. "To jméno jsem už slyšel," zabručel, "ale nevzpomínám si, co spáchal. To je Ublala?" Ukázal na zahalenou postavu vyčnívající nad ostatní.

"To je on. Tarthenalský mišenec. Proto jsem mu k pokutě přidal ještě dvě stě doků."

"Co udělal?"

"Co neudělal? Třikrát vražda, ničení majetku, útok, dvakrát únos, klení, zpronevěra, neschopnost splatit dluh a močení na veřejnosti. A to všechno za jediné odpoledne."

"Ta výtržnost u Urumových penězoměnců?" Zločinec shodil plášť. Měl na sobě pouze bederní roušku a lesklou kůži měl zvrásněnou jizvami po bičí. Svaly měl ohromné.

"To je on."

"Tak kolik nese?"

"Čtyři tisíce tři sta."

Brys viděl, jak muži na záda nakládají obrovský, pevný pytel. "Bloudovo požehnání, s tím nezvládne ani tempo."

"Na tom se shodují všichni," přitakal Gerun. "Všechny sázky jsou na plácání, pohupování a zmizení. Žádná tempa ani vynoření."

"A tvoje sázka?"

"Sedmdesát k jedné."

Brys se zamračil. Takový poměr mohl znamenat jediné. "Věříš, že to dokáže!"

Po jeho zvolání se začali ostatní diváci otáčet a šum hlasů zesílil.

Gerun se opřel o zábradlí a zhluboka se nadechl, takže se ozvalo nyní již nechvalně proslulé písknutí. "Většina tarthenalských mišenců zdědí ty nejhorší vlastnosti," zamumlal potichu a zakřenil se. "Ublala Pung ale ne."

Řev davu lemujícího chodníky a terasy a z protějšího břehu. Strážce vedly zločince k lávce. Ublala se hrbil pod tíhou pytle. Na kraji vody odstrčil strážce a otočil se. Strhl si bederní roušku. A vymočil se vznošeným obloukem.

Jakási žena zavřískla.

"To tělo vyzvednou," vyhrkl jeden z kupců užasle, "dole u Vírů. Slyšel jsem, že ranhojiči dokážou -"

"A ty bys za to zaplatil i vrchol, co, Inchersi!" přerušil jej jeho společník.

"Mně nic neschází, Hulbate - dávej si pozor! Jenom jsem říkal -"

"A deset tisíc žen sní!"

Náhlé ticho, když se Ublala Pung obrátil ke kanálu. Vykročil. Boky. Prsa. Ramena. Chvilí nato mu v kalné vodě zmizela i hlava. Žádné plácání ani pohupování. Ti, kdo vsadili na zmizení, zajásali. Lidé se rozestupovali a spousta se jich hrnula k bookmakerům.

"Brysi Beddikte, jak je to daleko na druhou stranu?"

"Sto kroků."

"Ano."

Dál se opírali o zábradlí. Brys po chvíli vrhl na finadda tázavý pohled. Gerun ukázal hlavou na lávku dole. "Podívej se na šňůru, mládenče."

U šňůry se cosi dělo a Brys si všiml - stejně jako další, podle silicích hlasů - že se šňůra stále odvíjí. "On jde po dně!"

Brys nedokázal odtrhnout oči od rozmotávajícího se provazu. Tucet stahů srdce. Dva tucty. Padesát. A provaz se dál odvíjel do vody.

Křik a řev zesílily, až byly téměř ohlušující. Ze střežů okolo vyplašené vzletly holubi. Sázející se prali s bookmakery o výplatní tabulky. Někdo spadl z Třetí terasy a naneštěstí minul kanál o pouhý sáh. Narazil na dlažbu a už se nepohnul. Kolem těla se shlukl kruh svědků.

"A je to," vydechl si Gerun Eberikt.

Na protější lávku vylézala postava, z níž kapalo bláto.

"Čtyři plíce, mládenče."

Osm set doků. Při kursu sedmdesát ku jedné. "Jsi boháč, který právě ještě zbohatl, finadde."

"A Ublala Pung je svobodný. Poslyš, nedávno jsem viděl tvého bratra Tehola. Na protějším břehu. Měl na sobě sukni."

* * *

"Nestůj moc blízko - ne, blíž, abys mě slyšela, Šánd, ale ne moc blízko. Ne jako kdybychom byli důvěrní."

"Přišel jsi o rozum," podotkla.

"Možná. No tak, viděla jsi ho?"

"Koho?"

"Toho zločince, pochopitelně. Toho míšence, kterej to u Uruma rozebral na kousky - ti vyděrači si to mimochodem zasloužili -"

"Tarthenalové mají čtyři plíce."

"To má i on. Předpokládám, že sis nevsadila."

"Opovrhuju hazardem."

"Směšný, holka."

"Co je s ním?"

"Najmi ho."

"S radostí."

"A pak mu kup šaty."

"To musím?"

"Nenajímáte ho kvůli jeho tělesným vlastnostem - teda aspoň ne kvůli tamtěm. Vy tři potřebujete tělesnýho strážce."

"Moje tělo teda může strážit kdykoliv."

"A dost, Šánd. Pro dnešek jsem s tebou domluvil."

"To teda ne, Tehole. Dneska v noci. V dílně. A přiveď Bugga."

"Všechno jde podle plánu. Není nutný -"

"Buď tam."

* * *

Před čtyřmi roky finadd Gerun Eberikt sám zmařil pokus o vraždu krále Diskanara. Jednou pozdě v noci se vracel do paláce a přede dveřmi do králových soukromých komnat narazil na těla dvou gardistů. Kouzelný útok jim naplnil plíce pískem, což mělo za následek udušení. Na dotek byli ještě teplí. Dveře byly otevřené.

Palácový finadd tasil meč. Vrazil do královské ložnice a viděl, jak se nad spícím Ezgarou Diskanarem sklánějí tři postavy. Mág a dva asasíni. Gerun zabil nejdřív čaroděje - sekl ho zezadu do šíje a přeťal mu míchu. Pak zastavil útok bližšího asasína, když mu vrazil meč do prsou pod levou klíční kostí. Ukáže se, že rána byla smrtelná. Druhý asasín bodl finadda dýkou do obličeje. Pravděpodobně mířil na oko, ale Gerun ucukl hlavou a špička mu vjela do úst, prosekla rty a zarazila se mu mezi řezáky, které roztáhla a uvízla v nich.

Gerun švihl mečem a usekl vrahovi nataženou ruku. Rozmáchl se ještě třikrát a dorazil ho. Na poslední střet se už díval i vylekaný král.

O dva týdny později poklekal finadd Gerun Eberikt, mírně pohvizdující při dýchání kvůli nové mezeře mezi předními zuby, v trůnním sále před Ezgarou Diskanarem a před shromážděním obdržel Královský pardon. Po zbytek života měl imunitu na spáchané zločiny. Zkrátka, mohl udělat cokoliv komukoliv s výjimkou královské rodiny.

Totožnost osoby stojící za pokusem o vraždu nebyla nikdy zjištěna.

Gerun Eberikt se poté pustil do soukromé války. Osamělý, nesmiřitelný bojovník za spravedlnost. Vědělo se, že osobně zavraždil třicet jednoho občana včetně dvou bohatých, vysoce vážených a politicky vlivných kupců, a byl mu připisován nejméně tucet dalších záhadných úmrtí. Jednoduše se z něj stal nejobávanější muž v Lederas. A také časem zbohatl.

Ale přes to všechno zůstával finaddem královské gardy a musel plnit obvyklé povinnosti. Brys Beddikt tušil, že rozhodnutí poslat Geruna Eberikta s delegací mělo za prvé ulevit od něj městu a za druhé tím královna s princem chtěli něco sdělit. Brys si říkal, jestli král nakonec svého souhlasu nebude litovat.

Palácoví gardisté společně přešli přes Soulanský most do Pokladnické čtvrti. Bylo horko, obloha byla bílá, s řídkými, vysokými mraky. Zašli k Rildovi, do podniku vyhlášeného rybí kuchyní a alkoholickým nápojem vyráběným z pomerančových slupek, medu a spermatu kelnatých tuleňů. Posadili se na vnitřním dvoře u Gerunova soukromého stolu.

Jakmile si objednali jídlo a pití, opřel se Gerun Eberikt pohodlně na židli a zvědavě si Bryse prohlížel. "Je mým dnešním hostem králův šampion?"

"Svým způsobem," přiznal Brys. "Můj bratr Hull doprovází Buruka Bledého. Buruk prý zůstane u Edurů až do velké schůze. Hull by mohl představovat problém."

"Jaký problém?"

"Ty jsi ho přece před lety znal."

"Správně. Vlastně docela dobře. Tenkrát byl můj finadd. A po mém povýšení jsme se příšerně ožrali u Porula a nejspíš zplodili spoustu parchantů s hostující společností květinových tanečnic z Traté. V každém případě to společnost po asi deseti měsících zabalila, aspoň tak jsem to slyšel."

"Ano, jistě. Víš, už to není stejný chlap."

"Opravdu?"

Dorazilo pití, pro Bryse jantarové víno, pro Geruna tulení mlíko.

"Ano," řekl Brys v odpověď na finaddovu otázku. "Myslím, že není."

"Hull věří v jedinou věc, a to je věrnost. Jediný dar, který podle něj stojí za to dát. Pravda, ohavně ho zneužili, a dědictvím toho je nový seznam v jeho hlavě, se jmény všech, kteří ho zradili." Gerun do sebe hodil pití a posunkem si objednal další. "Jediný rozdíl mezi námi dvěma je v tom, že já můžu ze svého seznamu jména odškrtnávat."

"Co když je na Hullově seznamu jméno krále?" zeptal se Brys tiše.
Gerun přimhouřil oči. "Jak jsem říkal, jediný, kdo ta jména smí odškrtnout, jsem já."
"Proto je Hull s Burukem Bledým?"
"Buruk není králův člověk, Brysi. Vlastně právě naopak. Těším se, až se s ním konečně setkám."
Bryse zamrazilo.
"V každém případě," pokračoval Gerun, "mě zajímá tvůj druhý bratr."
"Tehol? Neříkej mi, že je taky na tvém seznamu."
Gerun se usmál, přičemž předvedl křivé horní a dolní řezáky. "A řekl bych ti, kdyby ano? Uklidni se, není. Aspoň zatím ne. Ale něco určitě chystá."
"Tomu nemůžu uvěřit. Tehol přestal cokoliv chystat už dávno."
"To si myslíš ty."
"Nevím o ničem, co by tomu odporovalo, ale ty zřejmě ano."
Dorazilo Gerunovo další pití. "Věděl jsi," začal finadd, namáčeje prst do husté, vazké tekutiny, "že Tehol stále vlastní obrovskou spoustu podílů v nemovitostech, licencích, obchodních investicích a dopravě? Ve všech případech si zajistil docela slušnou zástěrku, aby nikdo nezjistil, že je pořád aktivní."
"Zřejmě ne dost slušnou."
Gerun pokrčil rameny. "V mnoha ohledech kráčel Tehol po cestě Královského pardonu přede mnou, aniž by měl skutečné schválení."
"Tehol nikdy nikoho nezabil -"
Gerun se krutě usmál. "V den, kdy se zhroutilo Mýto, Brysi, spáchal sebevraždu celý tucet finančníků. A to zhroutení bylo čistě a výhradně Teholovým dílem. Dokonale, úžasně načasováno. Měl vlastní seznam, jenom jim nepodřízl krk osobně. Místo toho si z nich ze všech nadělal obchodní partnery. A všechny do jednoho je vzal s sebou ke dnu -"
"On přece šel ke dnu taky!"
"Ale nezabil se kvůli tomu, nebo ano? Neříká ti to něco? Mělo by."
"Jenom to, že mu to bylo jedno."
"Správně. Brysi, pověz mi, kdo je Teholův největší obdivovatel?"
"Ty?"
"Ne. No ano, udělal na mě patričný dojem. Dost na to, aby mi to bylo podezřelé jako Bloudova jáma, když teď zase něco peče. Ne. Někdo jiný."
Brys odvrátil zrak. Snažil se rozhodnout, jestli muže sedícího naproti sobě má rád. Jestli ho má rád dost na to, aby se s ním dál bavil. Téma se mu rozhodně nelíbilo.
Dorazil oběd.
Gerun Eberikt si objednal třetí tulení mlíko a soustředil se na grilované filé na stříbrném talíři před sebou. Bryse napadlo, že vlastně ještě nikdy neviděl ženu, která by si objednala tohle pití.
"S Teholem nemluvíš," poznamenal po chvíli s pohledem upřeným na svůj talíř. Pomalu rozebíral bílé masíčko od obratlů a hřbetních trnů.
"Opovrhuješ tím, co udělal?"
Brys se zamračil a potřásl hlavou. "Ne. Tím, co udělal pak."
"Což bylo?"
"Nic."
"Voda se musela pročistit, mládenče. Aby se mohl znovu porozhlídnout kolem a zjistit, co zůstalo."
"Ukazuješ na děsivého génia, Gerune."
"Správně. Tehol má to, co Hullovi schází. Znalosti nestačí. Nikdy. Důležitá je schopnost něco se znalostmi udělat. Udělat to dokonale. Se skvělým načasováním. A zničujícími následky. Tohle Tehol má. Hull, Bloud ho chraň, ne."
Brys se finaddovi podíval do světlých očí. "Naznačuješ, že nejvíc Tehola obdivuje Hull?"
"Je jeho vzorem. Proto je taky s Burukem Bledým."
"Chceš se mu na velké schůzi postavit?"
"Na to už by mohlo být pozdě, Brysi. Pokud bych to měl v úmyslu."
"A nemáš?"
"Ještě jsem se nerozhodl."
"Ty chceš válku?"
Gerun zachoval chladnou tvář. "Tahle vlna rozvíří nejhlubší bahno. Oslepuje každého. Muž s cílem v tom oblaku dokáže hodně. Ale nakonec se bahno usadí."
"A hle," doplnil Brys, neschopen zakrýt svou trpkost, "svět se změnil."
"Možná."
"Válka jako prostředek -"
"K mírovému konci -"
"Který bude potěchou pro tvé oko."
Gerun odstrčil talíř a znovu se opřel. "Co by byl život bez ctižádosti, Brysi?"
Brys vstal. Pokrm měl před sebou na talíři celý rozvrtaný. "Tehol by ti na tohle odpověděl líp než já, finadde."
Gerun se na něj usmál. "Oznam Nifadasovi a Kuru Qanovi, že vím o komplikacích hrozících blížící se velké schůzi. Nejsem slepý, vím, že mě někdo potřebuje na čas dostat z města. Pochopitelně jsem zajistil, aby má nepřítomnost nebyla znát, v očekávání svého vítězného návratu."
"Vyřídím tvá slova, finadde."

"Mrzí mě, že jsi ztratil chuť k jídlu, Brysi. Ta ryba byla vynikající. Příště se budeme bavit o nedůležitých věcech. Vážím si tě a obdivuju tě, šampione."

"Aha, takže nejsem na tvém seznamu."

"Zatím ne. To je vtip, Brysi," dodal, když uviděl, jak se šampion tváří. "Kromě toho ty bys mě rozsekal na kusy. Jak bych tě mohl neobdivovat? Vidím to takhle - historii posledního desetiletí naší milé Lederas lze nejstručněji pochopit věrným vyličením příběhů tří bratrů Beddiktů. A jak je zřejmé, příběh ještě neskončil."

Vypadá to tak. "Děkuju, finadde, za společnost i pozvání."

Gerun se předklonil a uchopil šampionův talíř. "Běž, prosím, zadním vchodem," požádal Bryse, podáváje mu talíř. "V uličce žije jeden hladovějící mladík. Nezapomeň, že má vrátit stříbro - ať je mu to jasné. Řekni mu, že jsi byl mým hostem."

"Dobrá, finadde."

* * *

"Zkus tyhle."

Tehol na vlněné kalhoty chvíli zíral, než je zvedl. "Poslyš, Buggu, má smysl, abys v tom pokračoval?"

"Myslíte v těch kamaších, nebo ve své bídné existenci?"

"Najal jsi naši posádku?" Tehol si svlékl košili a začal si natahovat kalhoty.

"Dvacet z nejbídnějších nespokojenců, co jsem našel."

"Obvinění?"

"Jeden každý z nich. A jsem si celkem jistý, že jsou všechny oprávněné, jasně, jen málokdo si zaslouží vyhodit z řemesla."

"Většina vyškrtnutí je politická, Buggu. Hlavně ať jsou všichni úplně neschopní. Stačí jenom, aby udrželi tajemství, a na to je zášť vůči cechu nejlepší motivací."

"Nejsem tak docela přesvědčený. Kromě toho se nám od cechů dostalo varování."

"Osobně?"

"Doručený úřední listy. Zatím. Levý koleno budete mít v teple."

"V teple? Venku je horko, Buggu, přes to, co ti říkají ty tvoje starý revmatické kosti."

"Jsou to kalhoty na každou roční dobu."

"Vážně? Ujistí cechy, že se nechceme podbízet. Vlastně právě naopak. A ani lidem neplatíme víc. Nemá to ani žádný výhody -"

"S výjimkou sázky do podniku."

"Už o tom nemluv, Buggu. Koukni se na chlupy na mém pravém stehně. Mám je zježené."

"Nelíbí se jim ten kontrast."

"Cechům?"

"Ne, vašim chlupům. Cechy jenom chtějí vědět, odkud jsem se, u Blouda, vzal. A jak se opovažuji zaregistrovat si společnost."

"S tím si nelam hlavu, Buggu. Jakmile zjistí, co tvrdíš, že dokážeš, zajistí, abys neuspěl, a následně si tě přestanou všimnout. Tedy, dokud nebudeš mít úspěch, samozřejmě."

"Začínám přemýšlet."

"O čem?"

"Natáhněte si zase tu sukni."

"Vlastně s tebou souhlasím. Najdi další vlnu. Nejlepší stejné barvy, i když to asi není nutné. V každém případě nás dneska večer čeká setkání se třema drahouskami."

"Nebezpečný."

"Musíme být obezřetní."

"To platí oboustranně. Tu vlnu jsem ukradl."

Tehol si kolem pasu znovu ovinul prostěradlo. "Vrátím se později a vyzvednu tě. Uklid' tady, ano?"

"Jestli budu mít čas."

Tehol vylezl po žebříku na střešku.

Slunce se posouvalo k obzoru a zalévalo okolní budovy teplou září. Dva umělci zařídili na Třetí terase podstavce a soutěžili v tom, kdo Tehola a jeho postel učiní nesmrtelnými. Tehol na ně zamával, což zřejmě spustilo hlasitou hádku, lehl si na sluncem prohřátou matraci a zadíval se na tmavnoucí oblohu.

Viděl Bryse u utápění. Na druhé straně kanálu, zabraného do rozhovoru s Gerunem Eberikem. Povídalo se, že Gerun má doprovázet delegaci k Tiste Edur. Což nebyl žádný div. Král potřeboval dostat toho divocha z města.

Problém se zlatem byl v tom, jak všude zalézalo. Pronikalo i tam, kam se nic jiného nedostalo. Prosakovalo z tajemství, vykvétalo tam, kde měly být jen suché pukliny. Naparovalo se, když mělo zůstat skryto a bez povšimnutí. Bylo bezostyšné jako plevel mezi dlažebními kameny, a pokud by se někomu chtělo, mohl by jeho kořeny vysledovat až na konec. Nečekané utrácení příbuzných mrtvých nájemných vrahů, po němž rychle - ale ne dost rychle - následovala náhlá a nevysvětlitelná úmrtí. Zvláštní odchod ze světa, po němž neměli královi inkvizitoři koho vyslýchat, koho mučit, aby našli zdroj spiknutí. Úkladná vražda nakonec nebyla žádná maličkost, zvláště když byl cílem sám král.

Pozoruhodný, téměř neuvěřitelný úspěch - dostat se až do Diskanarovy ložnice, stát nad ním jen chvíli před zasazením smrtelného úderu. Dotyčný čaroděj předtím nikdy neprojevil nadání v příslušných oborech. Vyčarovat písek do plic dvou mužů byla nejvyšší magie.

Přirozená zvědavost a možné výhody, to byly Teholovy motivy, a navíc byl mnohem rychlejší než královští inkvizitoři. Zjistil, že na toto spiknutí padlo celé jmění, životní úspory.

Očividně jen Gerun Eberikt znal celý rozsah intriky. Jeho oběti, najaté na vraždění, nečekaly, že je jejich zaměstnavatel napadne. Že je zabije. Bránily se a jedna téměř uspěla. Finadd ty jizvy nosil stále, rty a zkřivené zuby, ukazující, jak to bylo těsné.

Imunita před odsouzením. A tak se mohl Gerun Eberikt pustit do toho, co chtěl vykonat. Soudce a popravčí za zločiny skutečné i domnělé, za přečiny velké i malé.

Svým způsobem ho Tehol obdivoval aspoň pro jeho nadšení, když už ne pro metody. A pro to, že vsadil všechno na svůj plán, jenž bral dech tím, jak byl smělý... a šel do krajnosti.

Nebylo pochyb, že s ním měl Brys nějaké oficiální jednání jako králův šampion. Nicméně ho to znepokojovalo. Nebylo dobré mít bratra tak blízko u Geruna Eberikta. Jestli měl totiž Tehol jednoho skutečného nepřítele, protivníka, jenž se mu chytrostí vyrovnal, který dokonce i jej - jak se zdálo - předčil v krutosti - byl to finadd Gerun Eberikt, vlastník Královského pardonu. A teď čenichal kolem a otravoval. Bude lepší vycházet z předpokladu, že Gerun ví, že Tehol na tom není tak bídň, jak si většina lidí myslí. Ani že není úplně... nečinný.

Takže nový záhyb v tomto pokrčeném, složitém koberci, který je nutné brát v potaz.

Gerun měl imunitu. Nebyl však bez nepřátel. Jistě, byl nebezpečný s mečem a vědělo se, že má tucet věrných, krevním poutem zavázaných tělesných strážců, kteří ho hlídají, když spí. Jeho sídlo bylo údajně nedobytné a měl vlastní zbrojnici, apatyku se stálým alchymistou znalým jedů a protijedů, obrovské sklady potravin a nezávislý zdroj vody. V zásadě neopomněl žádnou eventualitu.

S výjimkou mimořádného soustředění jistého Tehola Beddikta.

Občas bylo jediné řešení zároveň nejjednodušší a nejzřejmější. Uvidíte mezi kameny plevel... vytrhnete ho.

"Buggu!"

Slabý hlas zdola. "Co?"

"Kdo měl Gerunovy tabulky při dnešních odpoledních sázkách?"

V průlezu se objevila sluhova prošeďivělá hlava. "Vždyť už to víte, poněvadž vám ten lump patří. Turbl. Teda, pokud ho netrefil šlak... nebo nespáchal sebevraždu."

"Turb! To ani náhodou. Podle mě balí. Nečekaný výlet na Vnější ostrovy."

"Nedostane se ani k městský bráně."

"Což znamená, že Gerun po tom chudákovi jde."

"Vy byste nešel? S takovou výhrou?"

Tehol se zamračil. "Tak mě napadá, že sebevražda by mohla být Turblovým řešením jeho mizerný situace. Nečekaný, pravda, a o to víc šokující. Jak si vzpomínám, nemá příbuzný, takže ten dluh umře s ním."

"A Gerun přijde o osum set doků."

"Mohl by se kvůli tomu mračit, ale ne tolik, aby sis toho všiml. Vždyť má nejmíň vrchol."

"Vy to nevíte?"

"No dobře, tak jsem zevšeobecňoval. Pochopitelně to vím až do posledního doku. Ne, posledního prcku. Na každý pád jsem říkal, nebo spíš naznačoval, že ztráta osmi set doků by Geruna nezabolela. Jde o únik. Je to jediná stopa, kterou ani Gerun nedokáže urputně sledovat - aspoň ne vědomě. Proto musí Turbl spáchat sebevraždu."

"Pochybuju, že s tím bude souhlasit."

"Ne, nejspíš ne. Ale už se to rozjelo, Buggu. Dole u Virů. Najdi nějakou vhodnou mrtvolu. Čerstvou, ještě ne moc uleželou. A od Turbla zase vyzvedni pár láhví jeho krve -"

"Co to bude? Oheň? Kdo při páchání sebevraždy použije oheň?"

"Oheň bude nešťastný následek olejový lampy, která kvůli sebevraždě zůstala bez dozoru. Mrtvola bude, žel, spálená k nepoznání, ale písaři to odpřisáhnou podle krve mrtvého. Tak přece pracují, ne?"

"Žíly nikdy nelžou."

"Správně. Jenomže můžou lhát."

"Správně, když jste dost šílený, abyste vycucal krev z mrtvoly a napumpoval do ní novou."

"Příšerný cvičení, Buggu. Jsem rád, že to uděláš ty."

Bugg se u průlezu zaškaredil. "A co Turbl?"

"Toho propašujeme ven z města obvyklou cestou. Vždycky chtěl rybařit. Pošli někoho do tunelu pro případ, že zdrhne dřív, než čekáme. Gerunovi hlídači budou našimi nejlepšími svědky. To ale bude finadd prskat."

"Je to moudrý?" zeptal se Bugg.

"Nemáme jinou možnost. On je jediný, kdo mě může zastavit. A tak já dostanu dřív jeho."

"Jestli se domákně, že chcete -"

"Pak jsem mrtvý."

"A já bez práce."

"Blbost. Holky budou pokračovat. Kromě toho po mně dědiš - samozřejmě neoficiálně."

"Tohle byste mi neměl říkat, ne?"

"Proč ne? Lžu."

Bugg zmizel dole. Tehol se znovu uložil. Teď si musím najít zloděje. A dobrého. Och! Vík koho. Chudinka...

"Buggu!"

* * *

Osud Šurk Elalle se obrátil k horšímu. Nemělo to nic společného s její profesí, protože mezi těmi, kdo stáli mimo zákon, bylo její zlodějské umění přímo vyhlášené. Došlo k hádce s domácím, která naneštěstí přerostla v pokus o vraždu z jeho strany, na což ona pochopitelně - zcela oprávněně - reagovala tím, že ho vyhodila z okna. Pád toho chudáka, žel, zastavil až kupec jdoucí po ulici. Domácí si srazil vaz. Kupec také.

Obvinění znělo neopatrná sebeobrana vedoucí ke smrti nevinného. Polovina ze čtyř set doků. Normálně by Šurk zaplatila pokutu a tím by celá věc skončila. Naneštěstí se s domácím pohádala kvůli jistému zlatému pokladu, který nevysvětlitelně zmizel z její skrýše. Bez jediného doku ji odvedli ke kanálu.

Stále to byla silná žena. Dvě stě doků by pravděpodobně zvládla - kdyby se šňůra nezachytila za ostny čtyřicet kamenů těžkého vlkouše, který se vynořil, aby si mohl prohlédnout plavce, a vzápětí se zase ponořil až na dno a Šurk vzal s sebou. Vlkouši, v kanálu poměrně vzácní, žerou jenom muže. Ženy nikdy. Nikdo neví, proč tomu tak je.

Šurk Elalle se prostě utopila. Jak se ovšem ukázalo, jsou mrtví a mrtví. Aniž by to Šurk tušila, jedna z jejích obětí ji proklela a za kletbu zaplatila a nechala si ji posvětit v Prázdném chrámu. A tak, ač se jí plíce naplnily kalnou vodou a srdce jí přestalo bít, stejně jako se jí zastavily všechny ostatní zřejmé tělesné i mozkové funkce, když ji konečně vyzvedli z kanálu, stála tam, pokrytá blátem, oči matné a bělma ztmavlá popraskanými žilkami a neživou krví, a v zásadě velmi utrápená a zmatená.

Od té chvíle se jí stranili i lidé stojící mimo zákon a bezdomovci. Vlastně všichni živí. Chodili kolem ní, jako kdyby byla opravdový duch, mrtvá vzpomínka.

Tělo se jí nerozkládalo, ač byla na první pohled nezdravě bledá. Ani její reakce a obratnost nebyly nijak poškozeny.

Mohla mluvit. Viděla. Slyšela. Myslela. Ale nic z toho jí na náladě nepřidávalo.

Bugg ji našel tam, kde Tehol řekl, že bude. V uličce za bordelem. Jako každou noc poslouchala sténání z rozkoše - skutečné i hrané - vycházející z oken nahoře.

"Šurk Elalle."

Upřela na něj netečné, kalné oči. "Já potěšení neposkytuju," opáčila.

"Žel, já poslední dobou taky ne. Jsem tu, abych ti od svého pána předal neomezenou smlouvu."

"A to je kdo?"

"Zatím to nepotřebuješ vědět. Jde o kradení, Šurk."

"K čemu by mi bylo bohatství?"

"Řekl bych, že záleží na jeho podstatě."

Šurk vystoupila z tmavého výklenku. "A po čem podle tvého pána toužím?"

"To se dá dojednat."

"Víš, že jsem mrtvá?"

"Jasně. A mám vyřídit, jak toho lituje."

"Vážně?"

"Ne, to jsem si vymyslel."

"Mě už nikdo nenajímá."

"Proto taky věděl, že budeš k mání."

"Nikdo nemá rád mou společnost."

"No, neuškodilo by vykoupat se, ale je ochotný brát ohledy."

"Promluví si s ním."

"Výborně. Tvý přání předjímal. O půlnoci."

"Kde?"

"Na střeše. S postelí."

"On?"

"Ano."

"V jeho posteli?"

"Ehm, nejsem si jistý, jestli to myslel zrovna takhle -"

"To ráda slyším. Možná jsem mrtvá, ale nejsem snadno k mání. Budu tam. O půlnoci, čtvrt hodiny. Víc ne. Jestli mě do té doby přesvědčí, dobrý. Jestli ne, smůla."

"Čtvrt hodiny bude víc než dost, Šurk."

"Jestli tomu věříš, jsi hlupák."

Bugg se usmál. "Vážně?"

* * *

"Kde je Bugg?"

"Přijde za náma sem." Tehol se posadil na pohovku, zvedl nohy a uložil se. Nespouštěl oči z trojice žen. "Co je tak důležitýho, že musím kvůli lehkomyšlný schůzce riskovat odhalení?"

Šánd si přejela mozolnatou dlaní po vyholené hlavě. "Chceme vědět, co máš za lubem, Tehole."

"Správně," přisadila si Rissar.

Hejun měla ruce zkřížené na prsou a mračila se, když dodávala: "Nepotřebujem tělesnýho strážce."

"Ale, na něj zapomeňte. Kde vůbec je?"

"Prý si musí vyzvednout nějaký věci," zabručela Šánd. "Měl by tu být každou chvíli. Ostatní se s ním ještě nesetkaly."

"Aha, takže nedůvěřujou tvému nadšení."

"Ona ráda přehání," podotkla Rissar.

"Kromě toho," štěkla Hejun, "co to má společnýho s tělesným strážcem? Mně je ukradený, jak má velkýho -"

Dveře skladiště zavrzaly a všichni se ohlédli.

Ublala Pung opatrně nakoukl dovnitř, přičemž se temenem téměř otíral o překlad.

"Milý pane!" zavolal Tehol. "Pojď, prosím, dál!"

Míšenec zaváhal. Bledýma očima přelétl ze Šánd na Rissar a Hejun. "Jsou... tři," řekl.

"Tři co?"

"Ženy."

"Ano, to jsou," přitakal Tehol. "No a...?"

Ublala se zamračil a stiskl rty, až se zdálo, že je špulí.

"Neboj se." Tehol ho posunkem zval dál. "Slibuju, že tě před nima ochráním."

"Vážně?"

"Rozhodně. Pojď dál, Ublalo Pungu, a vítěj."

Hromotluk dveře otevřel dokořán a protáhl se dovnitř. Bylo zřejmé, že mezi jeho věci nepatří kalhoty ani bederní rouška. Byl nahý, jako když lezl do kanálu. Ne že by šaty mohly nějak výrazněji zakrýt jeho vybavení, usoudil Tehol po chvíli sklíčených úvah. No nevádí. "Nemáš hlad? Žízeň? Uvolni se, příteli. Odlož si ten pytel... ano, támhle se to docela hodí. Sedni si - ne tam, na lavici, ne na židli - ta by ti už mohla zůstat, což, když o tom tak přemýšlím... ne, raději ne. Ublalo, tyto ženy potřebují tělesnou stráž. Předpokládám, že jsi nabídku Šánd přijal -"

"Já myslel, že půjde jenom o ni."

"A to znamená nějaký rozdíl?"

"Je to těžší."

"To je pravda. Ale většinou tu budu..." Tehol se odmlčel, protože si konečně uvědomil, že se Šánd, Rissar a Hejun od Ublalova příchodu nepohnuly a mlčí. Ach, tak tohle...

* * *

Nisall byla královou první konkubínou tři roky. Titul nepřinášel žádnou oficiální moc, pouze tu, jakou získala ta která žena. V dějinách titul získaly nejružnější ženy, často vše záviselo na mravní síle dotyčného krále, stejně jako královny a kancléře.

V současné době bylo konkubín celkem šest, ostatní byly mladší dcery z mocných rodů. Potenciální investice do budoucnosti, mající za úkol upoutat pozornost nejen krále, ale i prince. Stejně jako čtyři choti královny, byly i konkubíny ubytovány v soukromé, oddělené části paláce. Pouze první choť Turudal Brizad a první konkubína měli povolen styk s někým jiným než se samotnými královskými osobami.

Brys Beddikt se uklonil Nisall a zsalutoval předě Unnutal Hebaz. Nepřekvapilo ho, když našel první konkubínu v předině pracovně. Nisall se už před lety rozhodla, komu bude věrná.

"Šampióne," usmála se mladá žena. "S Unnutal jsme se o tobě právě bavily."

"Přesněji," ozvala se preda, "jsme se dohadovaly, o čem ses dnes bavil s finaddem Gerunem Eberiktem."

"Predo, lituju, že s hlášením přicházím tak pozdě."

"Nyní už to bude dobře nazkoušené hlášení," poznamenala Nisall, "vzhledem k tomu, že jsi ho musel podat prvnímu eunuchovi a cedovi Kuru Qanovi. Dovolujeme ti při vyprávění jistý nedostatek nadšení."

Brys se zamračil a oči upíral na svou velitelku. "Predo, podle mého názoru Gerun Eberikt zůstává jedním z vašich důstojníků, i přes Královský pardon. Překvapuje mě, že vám už neohlásil podrobnosti našeho dnešního rozhovoru."

"A kdo říká, že to neudělal?" opáčila Unnutal a mávla rukou. "To byla z mé strany nepatřičná odpověď. Omlouvám se, Brysi. Byl to opravdu dlouhý den."

"Omluva není nutná, predo. Promluvil jsem nevhodně -"

"Brysi," přerušila jej Nisall. "Teď je z tebe králův šampion. Ty nikdy nemluvíš nevhodně, ani se samotným Ezgarou. Odpusť předě příkré chování. Rozhovor s Gerunem skoro každého vyvede z míry."

"Má v sobě jistotu povýšenost," připustil Brys.

"Nadutost," vyštěkla Unnutal. "Nezavdal ti příčinu ho vyzvat?"

"Ne."

"Jaká škoda," povzddechla si Nisall.

"Ačkoliv mě, myslím, varoval."

Obě ženy na něj upřely oči.

Brys pokrčil rameny. "Připomněl mi, že svůj seznam neustále doplňuje."

"Uvažuje o tom, že zabije Buruka Bledého."

"Taky si to myslím. První eunuch již byl na tuto možnost upozorněn."

"Kdyby se o tomto vývoji dozvěděl král," pravila Nisall přecházející po místnosti, "mohl by Geruna z delegace stáhnout. Což by bylo považováno za vítězství královny a kancléře."

"To, jak se věci jeví, může být nezbytnou součástí strategie," upozornil Brys.

"Mluví jako duelant," odušila Nisall. "Ale výhody, jaké královna Gerunovou nepřítomností získá, nejspíš převáží veškeré výhody, jaké bychom z toho mohli mít my. Kromě toho víme, že Buruk Bledý jedná podle příkazů z jejího tábora, takže nás jeho ztráta bolet nebude."

Brys se nad tím zamyslel. Poněkud ho zneklidňoval takový přezíravý postoj k lidskému životu. "Jak dobře Buruk nese své břímě?"

"Pochopitelně máme v jeho blízkosti špeha," zabručela preda. "Toho muže trápí jeho svědomí. Uniká mu s pomocí bílého nektaru a pití a zhýralých sexuálních neřestí."

"Královna..."

"Chce válku," dokončila Nisall a důrazně kývla. "Ta nezodpovědná, chamtivá, krátkozraká ochechule. Skvělá partnerka nejpitomějšího kancléře v historii Lederas. A zabeďněný, snadno ovlivnitelný princ netrpělivě čeká, až bude moci usednout na trůn."

Brys se ošil. "Jestli Buruka trápí svědomí, možná by se dal přesvědčit, aby udělal něco jiného."

"Pod ostřížím zrakem Morocha Nevada? To těžko."

Šampion se zadíval na Nisall. Tohle někam vedlo. Jenom si nebyl jistý kam.

Preda si povzdechla. "Je třeba, aby si Gerun připsal na seznam další jméno."

"Morocha Nevada?"

"Bude to těžké?"

"Bude. Ten chlap je zvláštní v každém ohledu. Nepodplatitelný, a s jistou minulostí."

"A komu je věrný?"

"Princi, samozřejmě. Ale Královský pardon nezahrnuje vraždu člena královského rodu."

"Jeho minulost ale rozhodně není čistá."

Nisall dodala: "Gerun nebude moci jednat proti principi přímo. Bude muset zaútočit skrytě."

"První konkubíno, o motivech Geruna Eberikta toho moc nevím a nechápu, oč mu vlastně jde."

"Já ano," ujistila jej preda. "Vím přesně, co má v plánu. A myslím, dokážeme zařídit, aby si to jméno na seznam přidal."

"Potíž je, jakou roli bude mít v této hře jeho starý finadd Hull Beddikt," dodala Nisall.

Brys odvrátil zrak. Začínal mít pocit, jako by ho zaháněli do kouta. Když ne jeden bratr, tak druhý. "Promyslím si to."

"Ale ať ti to netrvá moc dlouho, finadde," upozornila ho Unnutal Hebaz.

"Den dva, možná."

"Souhlasím. Tak zatím, Brysi."

"Dobrou noc, predó, první konkubíno."

Vyšel z místnosti. Na chodbě, pět kroků od gardistů stojících na stráž u dveří, z nichž právě vyšel, se zastavil.

Nevšímal si zvědavých pohledů za sebou a nehýbal se.

Gardistům se v mysli vynořily tři tituly. Mistr meče, finadd a králův šampion - to vše bylo důvodem k závisti i obdivu. V této chvíli se ale možná trochu divili. Jak tam stál, jako by byl na velkém, přelidněném světě úplně sám. Oči zřejmě upíral na nějakou vnitřní krajinu. Tížila ho únava. Mohli se podívat, ale pokud ano, byl to jen krátký, pomíjivý pocit, který rychle nahradily ty tvrdší - závist a obdiv. A strohou věrou, že vynikající schopnosti člověku přinášejí mnoho věcí, včetně samoty. A s tím mohl muž zatraceně dobře žít.

* * *

"Nerad to říkám, ale tady není místo pro city," prohlásil Tehol. "Lederas je nemilosrdná. Nemůžeme si dovolit udělat chybu. Pro Blouda, Ublalo, uvolni se. Začínáš modrat. No, jak jsem říkal, Šánd, je neopatrný být neopatrný. Jinými slovy, takovýhle porady si nemůžeme dovolit."

"Cvičíš?" zeptala se Rissar.

"A co?"

Bugg si odkašlal. "Zítra mám schůzku s královskými architektama."

"Konečně!" Šánd si vzdychla a protřela si oči, než pokračovala: "Pokud víme, nic se neděje."

"A to je přesně ten dojem, kterej chceme vyvolat," opáčil Tehol.

"Dobře, ale to je vnější dojem. Nemá platit pro nás, pitomče. Jestli nás do toho plánu nezasvětiš, tak je konec."

"Co?"

"Je pozdě. Postel čeká. Připravte pokoj pro Ublalu. Sežeňte mu nějaký šaty. Možná i zbraň, kterou umí používat."

"Nenechávej mě tady!" zaúpěl Ublala.

"Tohle je jenom obchod," uklidňoval ho Tehol. "Jsi tu v bezpečí. Ze ano, Šánd?"

"Samozřejmě," zamumlala Šánd.

"Nechte toho. Nebo najmu tělesného strážce pro vašeho tělesného strážce."

"Možná má Ublala bratra."

Tehol kývl na Bugga, ať jde s ním, a vydal se ke dveřím. "Tyhle porady jsou užitečné. Občas."

"Bezpochyby," opáčil Bugg.

Vyšli na ulici. Všude bylo plno lidí. Krámy zůstávaly v létě otevřené dlouho do noci, aby kupci využili šílenství sezóny. Horko vyvolávalo nepokoj, vedoucí k jisté neukojitelnosti. Později, až bude teplota nesnesitelná, přijde vyčerpání a dluhy.

Tehol s Buggem opustili ulici vedoucí podél kanálu a procházeli uličkami. Utrácející davy nechali pomalu za sebou a ocitli se mezi nuzáky. Ze stínů se ozývalo volání. Za oběma muži se táhly ušmudlané děti a několik jich Tehola zatahalo za košili, než se smíchem uteklo. Zanedlouho byly pryč i děti a cesta byla volná.

"A, srdečný ticho naší čtvrti," povzdechl si Tehol cestou k domu. "Starosti mi vždycky dělá ten bezhlavý spěch. Jako kdyby přítomnost neměla konce."

"Tohle je vaše hloubavá chvíle?" zeptal se Bugg.

"Byla. Naštěstí už skončila."

Vstoupili do domu a Tehol zamířil rovnou k žebříku. "Zítra ráno to tu uklid'."

"Nezapomeňte, že máte večer návštěvníka."

"Ne jenom ve svých snech?"

Tehol se vyšplhal na střechu. Zavřel poklop, zastavil se a prohlížel si hvězdy nad sebou, dokud se nevynořila ze tmy a nepromluvila. "Jdeš pozdě."

"Ne, nejdu. Půlnoc bude až za čtvrt hodiny."

"Vážně? No tohle."

"A jak jde život, Šurk? Promiň, neodolal jsem."

"A já tenhle vtípek ještě nikdy neslyšela. Je to prachbídna existence. Den za dnem, noc za nocí. Jeden krok za druhým, pořád dál a vlastně nikam."

"A být mrtvá to všechno změnilo?"

"Nerozesmávej mě, Tehole Beddikte. Když se směju, vykašlávám svinstvo. Chceš mi nabídnout smlouvu. Na co?"

"Vlastně budeš sloužit."

"Stálý zaměstnání. Za života jsem to pokaždý odmítla. Proč bych teď měla souhlasit?"

"Kvůli zajištění práci. Už nejsi nejmladší." Posadil se na postel, čelem k ní. "Dobrá. Zvaž, co ti nabízím. Mám na mysli cíle, kterých by se žádný živý zloděj nedotkl. Vlastně porazit ochranný kouzla a nenechat stopy dokáže akorát veleřád nebo někdo, kdo je mrtvý. Veleřádům nedůvěřuju, takže zbejváš ty."

"Jsou tu další."

"Přesněji dva další. A ani jeden není profesionální zloděj."

"Jak víš, že jsou dva?"

"Vím spoustu věcí, Šurk. Jedna je žena, která podváděla manžela, a ten utratil své životní úspory na kletbu. Druhý je dítě, původ kletby neznámý, co bydlí u té starý věže za palácem."

"Ano. Občas za ní chodím. Neví, kdo ji proklel. Vlastně si ze života vůbec nic nepamatuje."

"Pravděpodobně to byl dodatek ke kletbě," usoudil Tehol. "Ale rozhodně je to zvláštní."

"To je. Cena byla půl vrcholu. Kolik je za kouzlo na ukradení vzpomínek?"

"Ještě jednou tolik, myslím. To je hodně na desetiletou holku. Proč ji prostě nezabít a někde potají nezakopat nebo hodit do kanálu?" Předklonil se. "Něco ti povím, Šurk, zahrneme do toho i pátrání po týchle záhadě - předpokládám, že tě to taky zajímá, i když nechceš."

"Klidně bych vrazila nůž do oka tomu, kdo tu malou proklel. Ale nemám žádný vodítka."

"Takže jsi nebyla úplně lhostejná."

"Nic takového jsem nikdy netvrdila, Tehole. Jelikož jsem ale nenašla vůbec žádnou stopu, přiznávám se k poněkud opadajícímu zájmu."

"Uvidím, co se dá dělat."

Mrtvá žena naklonila hlavu na stranu a chvíli si ho mlčky prohlížela. "Kdysi jsi byl geniální."

"To je pravda."

"Pak jsi o všechno přišel."

"To je taky pravda."

"A s tím jsi údajně ztratil sebedůvěru."

"To těžko, Šurk Elalle."

"Všecko je to součástí tvého rafinovaného plánu."

"Každý plán, co za něco stojí, je rafinovaný."

"Nerozesmávej mě."

"Snažím se to nedělat, Šurk. Takže jsme dohodnutý?"

"Tajemství kletby seslaný na dítě nebyla platba, kterou jsi mi původně chtěl dát za mé služby, Tehole. Co dál?"

"Něco navrhní. Chceš tu kletbu odstranit? Toužíš po věčném noci? Konečným nenápadným odchodu své plíživé duše? Chceš skutečný vzkříšení? Nový život? Pomstu tomu, kdo tě proklel?"

"To už jsem si zařídila."

"Aha. Přiznávám, že mě to nepřekvapuje. Na koho jsi to hodila?"

"Na Geruna Eberikta."

"To je chytrý. Když už o tom mluvíme..."

"On je jeden z tvých cílů?"

"Velmi správně."

"Ze zásady nemám ráda úkladný vraždy. Kromě toho zabil nejednoho lumpa."

"Nechci, abys ho zabila, Šurk. Jenom mu ukradneš jeho jmění."

"Gerun Eberikt začíná být pořádně bezostyšnej, to je pravda."

"Ve skutečnosti je to přítěž."

"Pokud udržení stávajícího stavu stojí za námahu."

"Raději nic nepředpokládej, Šurk. Jde spíš o to, kdo řídí zrušení řečeného stavu. Finadd ztrácí kontrolu nad svými chutěma."

"A ty patříš mezi jeho cíle, Tehole?"

"Nevím o tom, aspoň zatím ne. A raději bych se tomu vyhnul úplně."

"Překonání obranu jeho sídla je dost velká výzva."

"To jistě."

"Co se mého zaměstnání týče, nechci znova žít. Ani nadobro umřít. Ne, já chci získat zdání života."

Tehol zvedl obočí.

"Chci, aby mi kůže viditelně zářila zdravím. Chci jistý temný kouzlo v očích. Mý vlasy potřebujou upravit. Nový šaty, a aby za mnou zůstávala květinová vůně. A chci znova zakoušet rozkoše."

"Rozkoše?"

"Sex."

"Třeba by jenom stačilo změnit společnost."

"Nerozesmávej mě."

"Budeš vykašlávat svinstvo."

"Nevrtej do toho, Tehole Beddikte. No, s tím bychom možná taky mohli něco udělat. Ta říční voda je tři roky stará."

"Jsem zvědavý. Jak dokážeš mluvit, když nedýcháš?"

"Nevím. Dokážu natáhnout vzduch do krku. Po nějaký době mi v něm vysychá."

"Všiml jsem si. Dobrá, některý z těch věcí se dají zařadit poměrně snadno, i když budeme muset být nenápadný. Jiný,

například vzkříšení rozkoše, budou zjevně složitější. Ale určitě to zvládneme -"

"Nebude to laciný."

"Gerun Eberikt za to určitě rád zaplatí."

"Co když to bude stát všechno, co má?"

Tehol pokrčil rameny. "Moje milá, peníze nejsou cílem tohoto cvičení. Chtěl jsem je hodit do řeky."

Šurk si ho dlouho jen mlčky prohlížela, než řekla: "Mohla bych si je vzít."

"Nerozesmávej ty mě, Šurk. Vážně."

"Proč?"

"Protože je to hrozně nakažlivý smích."

"Aha. Chápu."

"A ta práce?" chtěl vědět Tehol.

"Taky беру. Pokud nebudeš chtít, abych trávil čas ve tvé společnosti."

"Takovýhle půlnoční setkání by měly stačit. Přijď zítra v noci a uděláme z tebe novou ženu."

"Hlavně když budu vonět jako nová."

"Neboj se. Známa na ty správný lidi."

* * *

Zlodějka slezla po fasádě. Tehol stál na kraji střechy a díval se, jak šplhá. Když se spustila na zem, vyvrátil oči, otočil se a zamířil k posteli.

Vtom zdola zaslechl hlasy. Bugg mluvil překvapeně, ale ne polekaně. A dost nahlas, aby Tehola varoval, pokud by se Šurk ještě zdržela.

Tehol si povzdychl. Ještě před pár týdny byl život lepší - jednodušší. Tehdy neměl žádné plány ani cíle, nespřádal žádné pletichy. Zkrátka, o nic neusiloval. Stačil menší rozruch, a najednou ho všichni chtěli vidět.

Vrzání žebříku a v dohledu se objevila tmavá postava. Teholovi chvíli trvalo, než návštěvníka poznal, a než mu vyšel vstříc, srahl obočí. "Tohle jsem teda vážně nečekal."

"Tvůj sluha si byl zřejmě jistý, že budeš vzhůru. Pročpak?" . "Milý bratře, Buggovo nadání je vážně nadpřirozený."

Brys přistoupil k posteli a chvíli si ji prohlížel. "Co se stane, když prší?"

"V tom případě jsem, žel, nucen přesunout se dolů a trpět Buggovým nepřetržitým chrápáním."

"Tohle tě vyhnalo s postelí na střechu?"

Tehol se usmál, jenže pak si uvědomil, že to Brys ve tmě může těžko vidět. Nakonec usoudil, že je to tak lepší. "Králov šampion. Opozdil jsem se s blahopřáním. Takže blahopřeju."

Brys se nehýbal. "Jak často navštěvuješ kryptu? Nebo tam vůbec nechodíš?"

Tehol zkroutil ruce na prsou a zalétl pohledem ke kanálu, na rozmazaný lesk odrážejících se hvězd, plazící se městem. "Už je to pár let, Brysi."

"Od poslední návštěvy?"

"Od té doby, co zemřeli. Každý máme jiný způsob, jak uctít jejich památku. Rodinná krypta?" Pokrčil rameny.

"Zapuštěná komora s kamennými zdmi, kde není nic důležitého."

"Chápu. Rád bych, Tehole, věděl, jak poslední dobou uctíváš jejich památku."

"To bys neuhodl."

"Ne, to bych tedy opravdu neuhodl."

Tehol si promnul oči a teprve teď si uvědomil, jak je unavený. Přemýšlení nenasytně požíralo jeho síly. Musel si připustit, že vyšel ze cviku. Ale pochopitelně nešlo jen o přemýšlení. Mozek dělal i jiné věci, které vyčerpávaly ještě víc. Zabýval se sourozenci, dávno zaniklými přátelstvími, znovu navlékal starou, vyleštěnou zbroj, vybíral si zbraně, rozpomínal se na staré postoje, o nichž si myslel, že už je zapomněl, ale které jen ležely v ústraní. "Je dneska nějaký svátek, Brysi? Ušlo mi něco? Kdybychom měli bratrance, sestřenice, strýce, tety, synovce a neteře, mohli bychom se sejít a kráčet v rodinných kolejích. Pořád dokola kolem prázdných židlí, kde kdysi sedávali otec s matkou. A mohli bychom hovořit beze slov, abychom napodobili jinou pravdu - že mrtví mluví tichem a nikdy nás nenechají na pokoji -"

"Potřebuju tvou pomoc, Tehole."

Tehol vzhlédl, ale ve tmě bratrův výraz nerozeznal.

"Jde o Hulla," pokračoval Brys. "Chce se nechat zabít."

"Řekni, nenapadlo tě někdy, proč si nikdo z nás nenašel ženu?"

"Já mluvil o -"

"Je to jednoduchý, vážně. Může za to matka, Brysi. Byla moc chytrá. Bloud nás vem, to ji ani zdaleka nevystihuje."

Investice přece nespravoval otec."

"A ty jsi její syn, Tehole. Mnohem víc než já a Hull. Pokaždé, když se na tebe podívám, pokaždé, když tě poslouchám, snažím se vysledovat tvůj způsob uvažování. Ale nechápu, jak to -"

"Naše naděje leží v mracích, Brysi. No jo, zkoušíme to. Všichni jsme to zkusili, že?"

"Zatraceně, Tehole, kam tím míříš?"

"K Hullovi, samozřejmě. O tom sis přece přišel popovídat, ne? Takže. Potkal nějakou ženskou. Svým způsobem chytrou jako naše matka. Nebo spíš ona našla jeho. Hullův největší úspěch, jenomže to nepoznal, i když ho měl přímo pod nosem."

Brys popošel blíž a zvedl ruce, jako by chtěl bratra popadnout za hrdlo. "Ty to nechápeš," vyhrkl lámajícím se hlasem. Po chvíli ruce spustil k bokům. "Princ ho nechá zabít. A pokud to neudělá on, zařídí to první eunuch - jestli Hull promluví proti králi. Ale počkat!" Nevele se zasmál. "Je tu ještě Gerun Eberikt! Ten tam bude taky! Nevynechal jsem někoho? Nejsem si tím jistý. Záleží na tom? Hull bude u jednání. Jediný, jehož motivy nikdo jiný nezná. Nemůžeš hrát

svou hru, když ti do ní na poslední chvíli vpadne nějaký cizinec, vid'?"

"Uklidni se, bratře," zabručel Tehol. "Dostával jsem se k věci."

"Já ji nevidím!"

"Mlč, prosím tě. Hull ji našel a pak ji ztratil. Ale ona je pořád tam - to je jasný. Seren Pedak, Brysi. Ona ho ochrání -" Brys prskl a odvrátil se. "Jako matka chránila otce?"

Tehol sebou trhl a povzdechl si. "Polehčující okolnosti -"

"A Hull je synem svého otce!"

"Před chvílí ses ptal, jak uctívám památku rodičů. Řeknu ti jedno, Brysi. Když tě vidím, jak stojíš, ten nebezpečný půvab - co tě vlastní rukou naučil - nepotřebuju vzpomínky. Otec teď stojí přímo přede mnou. A s Hullem je to ještě výraznější. Mnohem výraznější. A hádám, že já jsem mnohem víc, jak jsi říkal - jako ona. Ty mě žádáš o pomoc," Tehol bezmocně rozhodil rukama, "ale nechceš slyšet, co ti tu vykládám. Potřebuješ připomínat, jaký osud potkal rodiče? Potřebuješ vzpomínky, Brysi? Stojíme tady, ty a já, a znovu přehráváme starý rodinný trápení."

"Takže popisuješ náš konec," zachraptěl Brys.

"Mohla ho zachránit, Brysi. Nebýt nás. Protože se o nás bála. Celá ta hra na dluhy, tak obratně zosnovaná, aby lapila otce - byla by to přebila, jako já, nebýt toho, že neviděla nic ze světa, který by z toho popela povstal. A protože nic neviděla, bála se."

"Takže bez nás by ho byla zachránila - zabránila by mu zachovat se tak strašně zbaběle?" Brys se k Teholovi otočil a oči se mu leskly.

"Myslím, že ano," prohlásil Tehol. "A z toho jsme se my poučili. Ty sis vybral ochranu královský gardy a teď roli šampiona. Tam tě dluhy nikdy nenajdou. A Hull, ten odešel pryč - od zlata a jeho smrtelných pastí - a hledal čest v ochraně lidí. I když v tom selhal... umíš si představit, že by Hulla byl jen napadlo zabít se? Otcova zbabělost byla zrada toho nejhoršího druhu, Brysi."

"A co ty, Tehole? Jakou lekcí právě prožíváš?"

"Rozdíl mezi mnou a matkou je v tom, že mě nic nezatěžuje. Nemám děti. Myslím, bratře, že nakonec dosáhnu právě toho, čeho ona dosáhnout nemohla i přes lásku k otci."

"Tím, že se oblékáš do hader a spíš na střeše?"

"To, co vidíš, má vliv na to, co očekáváš, Brysi." A měl dojem, že se bratr trpce usmívá.

"Stejně, Tehole, Gerun Eberikt se nenechal ošálit tak, jak si možná myslíš. Ne tak jako já."

"Až do dnešní noci?"

"Asi ano."

"Běž domů, Brysi," poradil mu Tehol. "Seren Pedak hlídá Hullovi záda a bude mu je hlídat, jakkoliv už nesouhlasí s tím, co se chystá udělat. Sama mu ale pomoci nedokáže. I génius má svoje vady."

Další úsměv. "I ty, Tehole?"

"Jenom jsem to zevšeobecňoval, abych tě uklidnil. Do svého zevšeobecňování jsem sebe nikdy nezahrnoval. Já jsem vždycky výjimkou z pravidla."

"A jak se ti to daří?"

"Protože pravidla určuju já, pochopitelně. To je zase moje hra, bratříčku."

"U Blouda, občas tě nenávidím, Tehole. Poslyš, nepodceňuj Geruna Eberikta -"

"O Geruna se postarám. Ale co když tě sem někdo sledoval?"

"To mě nenapadlo. Ano, nejspíš ano. Myslíš, že to bylo slyšet až dole?"

"Ne přes ochranný kouzla, který Bugg rozmístí každý večer, než si jde lehnout."

"Bugg?"

Tehol poplácal bratra po rameni a odváděl ho k průlezu. "K ničemu je jenom ve většině věcí. Pořád hledáme jeho skrytý nadání, kterýžto cvičení zaručuje nekonečnou zábavu. Aspoň mně."

"Nebalzamoval on naše rodiče? To jméno -"

"To byl Bugg. Tak jsem ho poznal, a okamžitě jsem pochopil, jak omezený má možnosti. Vchod můžeš sledovat potají jenom z jediného místa a z žádného jiného, Brysi. A obvykle se k němu nedokážeš přiblížit bez povšimnutí. Pak by došlo k honičce, což je nehezky a z tvý strany nejspíš předem odsouzený k nezdaru. Budeš muset toho chlapa - myslím, že je Gerunův - zabít. A ne v souboji. Bude to jasná poprava, Brysi. Máš na to?"

"Samozřejmě. Ale říkal jsi, že se nemůžeš přiblížit -"

"Aha, ano, zapomněl jsem se zmínit o tom tunelu."

Brys se u poklopu zarazil. "Ty tu máš tunel?"

"Zaměstnat Bugga je nekonečná dřina."

* * *

Pět kroků od zastíněné části skladiště, nabízející jediný úkryt, odkud byl výhled na dveře Teholova domu, se Brys Beddikt zastavil. Zrak se mu již plně přizpůsobil tmě, takže viděl, že tam nikdo není. Ale cítil krev. Kovovou a hustou. S taseným mečem se přibližoval. Takovou ztrátu krve nemohl nikdo přežít. Na dlažbě jí byla černá kaluž, jen neochotně se vsakující do štěrbin mezi kameny. Podříznuté hrdlo, a někdo počkal, až krev vyteče, než mrtvolu odtáhl. Stopa byla jasná, dvě čáry po podpatcích podél skladiště, za roh a z dohledu.

Finadda napadlo, že půjde po stopě. Pak ale zahlédl jeden otisk v prachu a změnil názor. Tu stopu zanechalo dítě. Bosé. A odtáhlo mrtvého muže pryč.

Každé město má svou temnotu, obyvatele potulující se pouze za noci, kdy hrají vlastní hru na lovce a kořist. Brys věděl, že to není jeho svět, a nechtěl pátrat po jeho tajemstvích. Noc patřila bílé ráně.

Otočil se tedy na opačnou stranu a vracel se do paláce.

Jeho chytrý bratříček zřejmě nezahálel. Svou lhostejnost pouze hrál. Což znamenalo, že je to velmi nebezpečný muž. Díky Bloudovi, že je na mé straně...

A on je na mé straně, že ano?

* * *

Starý palác, který měl být brzy opuštěn kvůli Věčnému příbytku, stál na propadajícím se kopci a pozemek byl jen asi sto kroků od občas neurčitěho říčního břehu. Kusy vysokých zdí naznačovaly, že tu kdysi stávala hradba sahající od paláce k řece, za níž byly nejrůznější stavby dokonale odděleny od zbytku města.

Nešlo ani tak o majetnický nárok na vlastnictví, protože tyto budovy byly dokonce starší než počátky První říše. Původní stavitelé možná viděli na pozemku něco posvátného, ačkoliv pro kolonizátory tu nic svatého nebylo. Další možnost byla, že původní Ledeřané měli mnohem úplnější tajemné znalosti - tajemství dnes dávno ztracená - které je přiměly prokazovat čest jaghutským obydlím a jedině, kupodivu odlišné věži uprostřed.

Pravda se drolila spolu s hradbou a v prachu z rozpadlé malty a vloček oloupané břidlice nebylo možné najít odpovědi. Oblasti, ač již nebyla ohrazená, se lidé ze zvyku vyhýbali. Půda sama byla bezcenná kvůli šest set let starému královskému výnosu, zakazujícím bourání starobylých staveb a následné znovuosídlení. Jakékoliv právní námítky či zkoumání tohoto výnosu byly zamítnuty bez jakéhokoliv slyšení u soudu.

To vše bylo moc hezké. Zběhlí vykladači destiček držeb dobře znali význam přisedlé, hranaté, šikmé věže se zaneřáděnými, býlím zarostlými pozemky. I význam jaghutských obydlí, zástupců ledové držby. Mnozí dokonce tvrdili, že azathská věž byla první skutečnou azathskou stavbou na tomto světě.

Šurk Elalle byla ze své nové perspektivy méně skeptická než dříve. Pozemky kolem otlučené věže ze šedého kamene mrtvou zlodějkou hrozivě přitahovaly. Měla tu příbuzné, ne však pokrevní. Nikoliv, tady se jednalo o rodinu nemrtvých, těch, kdož nemohli či se nechtěli poddat zapomnění. Pro ty pohřbené v hroudovitě, jílovitě hlíně kolem věže byly jejich hroby vězením. Azathové se svých dětí nevzdávali.

Šurk také cítila, že tu jsou pohřbeni živí tvorové. Většina z nich během staletí strávených v pasti prastarých kořenů, které je držely, zešilela. Jiní zůstávali hrozivě tiši a nehybní, jako by čekali na konec věčnosti.

Zlodějka se přibližovala k zakázanému území za palácem. Viděla azathskou věž, jejíž druhé, poslední poschodí vyčnívalo nad zaoblené zdi jaghutských obydlí. Žádná stavba nestála úplně rovně. Všechny byly nějak nakloněné a svou obrovskou tíhou vymáčkávaly zpod povrchu jíl nebo podzemní potoky odplavovaly zrníčka písku. Po zdech se v hustých sítích plazily popínavé rostliny, i když ty, které dosáhly až k azathské věži, zahynuly u kamenných základů mezi zažloutlou trávou.

Šurk nepotřebovala krvavou stopu vidět, aby ji mohla sledovat. Pach krve byl v dusném nočním vzduchu dost silný, neviditelné pramínky se nesly na vzdušných proudech, a ona šla za nimi až k nízké, pokřivené zdi kolem azathské věže. Těsně za ní, pod pokrouceným stromem, seděla malá Konývka. Devět, deset let... napořád. Byla nahá, bledou kůží umazanou, dlouhé vlasy spleené sraženou krví. Mrtvola před ní už byla zpola pod zemí, vtažená do tmy.

Aby nakrmila azath? Nebo nějaké hladové obyvatele? Šurk to nevěděla a nezajímalo ji to. Země polykala těla a to se hodilo.

Konývka vzhledla a v černých očích se jí matně odráželo světlo hvězd. Některé plísň, pokud zůstaly bez dohledu, oslepovaly, a dívka měla mrtvé oči potažené silnou vrstvou plísň. Pomalu vstala a přistoupila k Šurk.

"Proč nechceš být mou matkou?"

"Už jsem ti to říkala, Konývko. Nejsem ničí matka."

"Dneska v noci jsem tě sledovala."

"Ty mě pořád sleduješ," opáčila Šurk.

"Hned po tom, co jsi odešla z té střechy, přišel do domu další muž. Voják. A někdo ho sledoval."

"Kterého z těch dvou jsi zabila?"

"No přece toho, který ho sledoval, samozřejmě. Jsem hodná holčička. Postarám se o tebe. Stejně jako se ty staráš o mě..."

"Já se o nikoho nestarám, Konývko. Jsi mrtvá už mnohem dýl než já. Žiješ tady. Nosívala jsem ti těla."

"Ale nikdy ne dost."

"Nemám ráda zabíjení. Jenom když nemám na vybranou. Kromě toho, já tě do služby nepřijala."

"Ale ano."

Šurk si dívku dlouho prohlížela. "Vážně?"

"Ano. A chtěla jsi znát můj příběh. Všichni ostatní přede mnou utíkají, stejně jako teď utíkají před tebou. Kromě toho muže na střeše. On je další, co je jiný než ostatní?"

"Nevím, Konývko. Ale teď pro něj pracuju."

"To jsem ráda. Dospěli by měli pracovat. Pomáhá jim to zaplnit mysl. Prázdna mysl je špatná. Nebezpečná. Zaplní se sama špatnými věcmi. Nikdo není šťastný."

Šurk naklonila hlavu na stranu. "Proč není šťastný?"

Konývka ukázala umatlanou ručkou na dvůr s mohylami. "Jsou neklidní. Všichni. Nevím proč. Věž se teď pořád potí."

"Přinesu ti slanou vodu na oči," slíbila Šurk. "Musíš si je vypláchnout."

"Vidím docela dobře. Teď víc než jenom očima. Moje kůže vidí taky. A ochutnává. A sní o světle."

"Jak to myslíš?"

Konývka si odhrnula krvavé pramínky vlasů z obličejíku. "Pět z nich se snaží dostat ven. Těch pět nemám ráda - nemám ráda většinu z nich, ale zvlášť ne těch pět. Kořeny umírají. Nevím, co mám dělat. Šeptají o tom, jak mě roztrhají na kusy. Brzy. Nechci být roztrhaná na kusy. Co mám dělat?"

Šurk se zamyslela a pak se zeptala: "Kolik toho cítíš z pohřbených, Konývko?"

"Většina se mnou nemluví. Přišli o rozum. Ostatní mě nenávidí, že jim nepomůžu. Někteří prosí a žebrají. Mluví skrz kořeny."

"Jsou tu nějací, co od tebe nic nechtějí?"

"Někteří pořád mlčí."

"Promluv s nima. Najdi někoho jinýho, s kým si budeš moct promluvit, Konývko. Někoho, kdo by ti mohl pomoci."

Někoho jiného, kdo ti bude matkou... nebo otcem. "Ptej se jich na jejich názor na cokoliv. Jestli zůstane jeden, který tě nebude chtít potěšit, který se nepokusí překroutit tvoje přání, abys ho osvobodila, a který není věrný ostatním, tak mi o něm poviš. Všechno, co o něm zjistíš. A já ti poradím, jak nejlíp budu umět - ne jako matka, ale jako kamarádka."

"Dobře."

"Výborně. No, přišla jsem ale z jinýho důvodu. Chci vědět, jak jsi zabila toho špeha."

"Prokousla jsem mu krk. Je to nejrychlejší a já mám ráda krev."

"Proč máš ráda krev?"

"Ve vlasech, aby mi nepadaly do obličeje. A je z ní cítit život, vid? Tu vůni mám ráda."

"Kolik lidí jsi zabila?"

"Spoustu. Země je potřebuje."

"Proč je země potřebuje?"

"Protože umírá."

"Umírá? A co se stane, jestli umře, Konývko?"

"Všichni se dostanou ven."

"Aha."

"Líbí se mi tu."

"Konývko, odteď ti budu já říkat, koho zabít," nakázala jí Šurk, "ale neboj, bude jich hodně."

"Dobře. To je od tebe hezké."

* * *

Mezi stovkami tvorů pohřbených na azathských pozemcích mohl jeden vyslechnout rozhovor dvou nemrtvých nahoře. Azathy uvolňovaly sevření svých obyvatel, ne však ze slabosti, nýbrž z nezbytnosti. Strážce rozhodně nebyl připravený. Vlastně možná nebude nikdy připravený. Samotná volba byla špatná, další známka slábnoucí moci, věku plížíciho se blíž, aby zabral nejstarší stavbu této říše.

Azathská věž skutečně umírala. A zoufalství nutilo zbloudilce vydat se po nebývalých stezkách. Ze zajatců byl jeden vybrán. Probíhaly přípravy, pomalé jako prorůstání kořenů skrz kámen, avšak stejně neúprosné. A bylo tak málo času. Naléhavost byla tichým výkřikem, který z azathské věže vymačkával krev. Pět příbuzných tvorů, chycených a držených od časů K'Chain Che'Malle, vystoupilo téměř k povrchu.

A to nebylo dobře, protože to byli Toblakajové.

KAPITOLA PĚT

Do čela, jako hrom,
kde já přebývá mezi očima,
úder kost roztříštil
a duše byla vyvečena,
by se svíjela v sevření
nevykoupené pomsty...

Krvookého poslední noc
Autor neznámý
(sbírka pořízena
tisteandijskými učenici
z Černého Korálu)

S

tinův smích byl tichý, zvuk slibující šílenství každému, kdo ho zaslechl. Udinaasovi vypadla síť z prstů. Opřel se zády o sluncem vyhřátou skálu a zadíval se na jasnou oblohu. Byl na pláži sám, provázelo ho jen šplouchání vln v zátoce táhnoucí se před ním. Sám kromě přízraku, který ho nyní bez přestání strašil. Příčarovaneho a zapomenutého. Bloumajícího, věčně na útěku před sluncem, ale tady se vždy našlo místo, kde se mohl skrýt.

"Nech toho," vzdychl Udinaas a zavřel oči.

"Proč bych měl? Cítím tvou krev, otroku. Chladne. Kdysi jsem poznal svět ledu. Potom, co mě zabili, ano, až potom. Dokonce i temnota má své vady, a tak mě ukradli. Ale mám sny."

"To říkáš pořád. Tak si jdi za nimi, přízraku, a mě nech na pokoji."

"Mám sny a ty nic nechápeš, otroku. Měl jsem radost, že sloužím? Nikdy. Nikdy, nikdy, nikdy. Následuji tebe."

Udinaas otevřel oči a zadíval se na zbyteček stínu mezi dvěma kameny, odkud ten hlas vycházel. Kolem kamenů poskakovaly písečné blechy, ale přízrak sám vidět nebyl. "Proč?"

"No proč asi? Stín, který vrháš, mi kyne, otroku. Slibuješ zajímavou cestu - zdává se ti o zahradách, otroku? Vím, že ano - cítím to. Napůl uschlých a zarostlých, proč ne? Není úniku. Stejně je to s mými sny, poslouží mi sloužit. Poslouží sloužit. Copak jsem kdysi nebyl Tiste Andii? Myslím, že byl. Zavražděný a odhozený do bláta, dokud nepřišel led. Pak,

po nesmírně dlouhé době, jsem byl z ledu vyrván, abych sloužil svým vrahům. Svým vrahům, jejichž pozornost posléze polevila. Budeme si šeptat o zrádcích, otroku?"

"Chceš vyjednávat?"

"Odteď, až mě budeš volat, říkej mi Chřad. Mám sny. Dej mi stín, jež vrháš. Dej mi stín svůj a já budu tvým stínem. Tvými očima za tebou, které nikdo neuvidí ani neuslyší, leda by to uhádl a měl moc, ale jak by to vůbec mohl někoho napadnout? Ty jsi otrok. Který poslouchá. Jen hezky poslouchej, otroku, dokud nepřijde chvíle zradyplná."

"Já myslel, že Tiste Andii mají být zarputilí a mrzutí. A Chřade, prosím, už žádné rýmy."

"Souhlasím, pokud mi dáš svůj stín."

"Vidí tě ostatní přízraky? Hannan Mosag -"

"Ten hňup? Schovám se ve tvém přirozeném stínu. Ukryju se. Nikdy mě nikdo neobjeví. Vidíš, žádné rýmy. Tenkrát jsme byli smělí, otroku. Vojáci ve válce, v invazi. Promočení chladnou krví K'Chain Che'Malle. Následovali jsme nejmladší z dětí samotné Matky noci. A byli jsme svědky."

"Čeho?"

"Toho, jak Krvooký zradil našeho vůdce. Viděli jsme díky vrazenou našemu pánovi do zad. Mě samotného zabila čepel, kterou držel Tiste Edur. Nečekaně. Nenadále zabíjení. Neměli jsme naději. Vůbec žádnou naději."

Udinaas udělal obličej a zadíval se na vlnky bojující s říčním proudem. "Tiste Edur tvrdí, že to bylo obráceně, Chřade."

"Tak proč jsem já mrtvý, a oni žijí? Jestli jsme toho dne přepadli ze zálohy my je?"

"Jak to mám vědět? Ale jestli se hodláš skrývat v mém stínu, Chřade, musíš se naučit mlčet. Pokud na tebe sám nepromluví. Mlčet a pozorovat, nic víc."

"Nejdřív pro mě musíš, otroku, něco udělat."

Udinaas si povzddechl. Většina urozených Edurů byla na pohřebním obřadu za zavražděného rybáře spolu s půl tuctem benedských příbuzných, protože totožnost mrtvého byla konečně zjištěna. Ve vesnici za ním nezůstal ani tucet válečníků. V takových chvílích bývaly stínové přízraky smělejší, přelétaly po zemi mezi domy a podél palisád. Často o tom přemýšlel, ale pokud se dalo Chřadovi věřit, dostal konečně odpověď. Přízraky vůbec nejsou předkové smrtelných Edurů. Jsou to Tiste Andii, spoutané duše zabitých. A já zoufale toužil po spojencích... "Dobře, tak co mám udělat, Chřade?"

"Než se moře na tomto místě zvedlo, otroku, byl Havanský fjord jezerem. Na jihozápadě se země spojovala s nejzápadnějším výběžkem Dálavy. Rozlehlá planina, na níž byli pobiti poslední z mých lidí. Jdi po pobřeží před sebou, otroku. Na jih. Je tam něco mého - musíme to najít."

Udinaas vstal, smetl si písek z hrubých vlněných kalhot a rozhlédl se kolem sebe. Tři otrokyně z citadely krále-zaklínače u ústí řeky otloukaly prádlo o kameny. Na hladině plul dlouhý rybářský člun, ale v dálce. "Jak daleko musím jít?"

"Leží to blízko."

"Jestli mě uvidí, jak jdu moc daleko, okamžitě mě zabijou."

"Daleko to není, otroku -"

"Jmenuju se Udinaas a ty mě tak oslovuj."

"Domáháš se výsady hrdosti?"

"Jsem víc než otrok, Chřade, jak dobře víš."

"Ale musíš se chovat, jako bys nebyl. Říkám ti ,otroku', abych ti to připomínal. Nepodaří-li se ti klamat, bolest, jakou ti způsobí při hledání všeho, co před nimi chceš skrýt, bude nesmírná -"

"Stačí." Udinaas zamířil k vodě. Slunce mu za záda vrhalo stín a natahovalo ho do obludné délky.

Vlny na kamínky nanesly písečnou kosu a na ní ležely zapletené chaluhy a smetí. Krok od vrstvy písku byla proláklina naplněná slizkými oblázky a kameny. "Kde mám hledat?"

"Mezi kameny. O kousek dál. Tři, dva kroky. Ano. Tady."

Udinaas se zadíval na příslušné místo. "Nic nevidím."

"Kopej. Ne, nalevo - odval ty kameny. Tady ten. Ano, hlouběji. Vytáhni to."

V dlani Udinaasovi ležela hrouda. Kovový předmět, na prst dlouhý a na jednom konci zúžený, obalený vápenatou krustou. "Co je to?"

"Hlavice šípů, otroku. Stovky tisíciletí se plazila sem na pobřeží. Běh věků je měřen náhodou. Pomalým pohybem slapů, řetězcem zbloudilých bouří. Tak se svět pohybuje -"

"Stovky tisíciletí? To už by nic nezůstalo -"

"Čepel z obyčejného železa bez vloženého kouzla by vskutku zmizela. Hlavice šípů zůstává, otroku, protože se nevzdá. Musíš odsekat to, co ji obklopuje. Musíš ji vzkřísit."

"Proč?"

"Mám své důvody, otroku."

Nebylo v tom nic příjemného, avšak Udinaas se narovnal, vložil si hroudu do váčku u pasu a vrátil se k sítím. "Nestanu se rukou tvé pomsty," zamumlal.

Chřadův smích ho provázel křupáním kamenů.

* * *

Nad nížinou se válel kouř jako nízko visící mraky, nyní protrhané tmavými korunami stromů.

"Pohřeb," podotkl Binadas.

Seren Pedak kývla. Žádná bouřka nebyla a kromě toho byl les příliš vlhký, než aby v něm mohl vypuknout požár. Mezi edurské pohřební obřady patřila mohyla posléze obložená dřevem, čímž vznikla hranice. Nesmírný žár vypálil mincemi obloženou mrtvolu, jako by to byla hlína, a zabarvil kameny mohyly doruda. Stínové přízraky tančily mezi plameny, vyskakujícími vzhůru spolu s kouřem, jenž přetrvával ještě dávno poté, co truchlící odešli.

Seren vytáhla nůž a jala se oškrabovat bláto z holínek. Na této straně hor přinášelo každý den počasí od moře déšť a mlhu v ničivých vlnách. Šaty měla promočené skrz naskrz. Od rána sklouzly těžce naložené vozy třikrát ze stezky a plnými, železem obitými koly rozdrtily jednoho Nereka. Seren se narovnala, prsty v rukavici očistila nůž a vrátila ho do pochvy.

Nálada byla bídná. Buruk Bledý ani jeho tři konkubíny s nereckou krví už dva dny nevylezli z vozu. Ale konečně byli dole a před sebou měli širokou, více méně rovnou stezku vedoucí do vesnice Hannana Mosaga.

Binadas se díval, jak na rovinu sjíždí poslední vůz, a Seren vycítila, jak je netrpělivý. Někdo v jeho vesnici zemřel.

Ohlédl se na Hulla Beddikta, ale na něm nic nepoznala. Stáhl se do sebe, jako by nabíral síly v očekávání toho, co mělo přijít. Nebo se možná snažil posílit ubývající odhodlání, což bylo stejně pravděpodobné. Nějak ztratila schopnost vyznat se v něm. Bolest užírající bez přestání a po dlouhou dobu se může sama stát maskou.

"Binadasi," řekla Seren, "Nerekové si potřebují odpočinout. Cesta před námi je volná. Není nutné, abys s námi zůstal. Běž za svými lidmi."

Podezíravě přimhouřil oči. Seren už nic nedodala. Binadas bude věřit tomu, čemu bude chtít věřit, bez ohledu na to, jak upřímně to myslela.

"Mluví pravdu," ozval se Hull. "Nechceme tě omezovat, Binadasi."

"Dobře. Oznámím Hannanu Mosagovi vaši brzkou návštěvu."

Dívali se, jak mizí na cestě. Ve chvílce ho zakryly stromy.

"Vidíš?" zeptal se Hull Seren.

"Vidím jenom protikladné touhy a závazky," opáčila Seren a odvrátila se.

"Takže jenom to, co chceš vidět."

Seren unaveně pokrčila rameny. "Ach, Hulle, takové je to s námi se všemi."

Přistoupil blíž. "Ale nemusí to tak být, akvizitor."

Překvapeně se mu podívala do očí a zarazila ji náhlá vážnost, již tam spatřila. "Jak na to mám odpovědět?" zeptala se.

"Všichni jsme jako vojáci, krčíme se za opevněním, které jsme si sami postavili. Uděláš, co považuješ za nutné, Hulle."

"A ty, Seren Pedak? Co čeká tebe?"

Pořád to samé. "Nemáš právo využít Tiste Edur pro své účely. Možná poslechnou, ale nejsou povinni tě následovat."

Otočil se k ní zády. "Já nic nečekám, Seren, jenom se bojím. Měli bychom pokračovat."

Ohlédl se na Nereky. Seděli či dřepěli u vozů a ze zad jim stoupala pára. Tvářili se uvolněně, k mrtvému druhovi, kterého nechali nahoře v narychlo vykopaném hrobě z bláta, kamení a kořínků, zřejmě nic necítili. Kolik je možné lidem sebrat, než se začnou všeho zbavovat sami? Prudký pád do rozkladu začíná uklouznutím, ale pak se z něj stane krkolomný běh.

Ledeřané věřili na chladnokrevné pravdy. Setrvačnost byla lavina a nikdo neměl natolik výsadní postavení, aby směl ustoupit stranou. Rozdíl mezi životem a smrtí se měřil stále silnějším bojem o postavení uprostřed všepohlcujícího pokroku. Nikdo si nemohl dovolit soucit. Stejně tak ho nikdo nečekal od jiných.

Žijeme v nepřátelské době. Ale nakonec všechny doby jsou nepřátelské.

Znovu se rozpršelo.

Daleko na jih, za horami, které právě překročili, se plánoval pád Tiste Edur. A ona tušila, že život Hulla Beddikta byl obětován. Nemohli si dovolit nebezpečí, jež představoval, zradu, kterou v podstatě slíbil. Ironie byla v jejich spojených přáních. Nakonec všichni usilovali o válku. Lišila se pouze tvář vítězství.

Ale Hull neměl natolik dobrý postřeh, aby mohl hrát tuhle hru a zůstat naživu. A Seren přemýšlela, jestli se ho pokusí zachránit.

Z Burukova vozu zazněl výkřik. Nerekové se unaveně zvedali. Seren si přitáhla plášť k ramenům a pozorně se zadívala na cestu před nimi. Vycítila vedle sebe Hulla, ale neohlédla se.

"Ve kterém chrámu ses učila?"

Frkla a pohodila hlavou. "V Thurlas, u šerých sester Prázdného trůnu."

"Naproti Malého kanálu. Pamatuju si to. Jaká jsi byla jako malá, Seren?"

"Zřejmě už máš jistou představu."

Koutkem oka zachytila jeho kývnutí. "Zapálená. Až přehnaně korektní. Upřímná."

"Mají tam knihy, do kterých se zaznamenávají jména významných žáků. Moje tam najdeš mnohokrát. Například jsem získala titul za největší počet trestů udělených za jeden rok. Dvě stě sedmdesát jeden. Lip jsem znala Neosvětlenou celu než svůj pokoj. Taky mě obvinili, že jsem svedla hostujícího mnicha. A než se zeptáš, ano, udělala jsem to. Ale on odpřisáhl opak, aby mě chránil. Exkomunikovali ho. Později jsem se dozvěděla, že se zabil. Jestli jsem ještě měla nějaký zbytek nevinnosti, tehdy jsem o něj přišla."

Nerekové kolem protáhli první vůz a Hull se postavil před ni. Musela se na něj podívat. Zaváhala a pak se trpce pousmála. "Šokovala jsem tě, Hulle Beddikte?"

"Led se pode mnou prolomil."

Záblesk hněvu, vzápětí si však uvědomila, že se svým přiznáním vysmíval sám sobě. "Nerodíme se nevinní, jenom nezměření."

"A pravděpodobně i nezměřitelní."

"Přinejmenším několik let. Dokud se na nitro nepřivalí venkovní svět, potom začne krutá válka. A nerodíme se ani se soucitem - bez ohledu na vykulené oči a sladké způsoby."

"Tys svou válku poznala brzy."

Seren pokrčila rameny. "Mým nepřítelem nebyly authority, i když to tak možná vypadalo. Bylo jím samotné dětství."

Snížené očekávání dospělých, ochota odpouštět. Bylo mi z toho špatně -"

"Protože to bylo nespravedlivé."

"Smysl dítěte pro nespravedlnost je vždycky vypočítavý, Hulle. Nemohla jsem sebe klamat rozhořčením. Proč se o tom vlastně bavíme?"

"Otázky, které jsem zapomněl položit. Tenkrát. Myslím, že jsem byl v těch dobách sám ještě dítě. Všechno uvnitř, nic venku."

Seren zvedla obočí, ale neřekla nic.

Hull jí stejně porozuměl. "Možná máš pravdu. Teda, aspoň v něčem. Ale ne, když dojde na Edury."

Kolemprojel druhý vůz. Seren si pozorně prohlížela muže před sebou. "Jsi si tím tak jistý?" zeptala se. "Protože jsem viděla, jak i tebe pohánějí tvoje potřeby. Edurové jsou meč, ale tlmí ho tvoje ruka, Hulle. Kde je v tom soucit?"

"Chápeš to špatně, Seren. Já hodlám být tím mečem."

V kostech ji zamrazilo ještě víc. "V jakém směru?"

On ale jen zavrtěl hlavou. "Nemůžu se ti svěřit, Seren. Budeš si muset počkat, stejně jako všichni ostatní. Ale jednu věc ti řeknu. Nestav se mi do cesty. Prosím."

Nemůžu se ti svěřit. Ta slova se jí zařizla do duše. Jenže otázka důvěry stojí na obou stranách cesty, ne?

Třetí vůz se zastavil vedle nich. Záclonka na okénku ve dveřích se odhrnula a ven vykoukl smrtelně bílý Buruk.

"Tohle má být doprovod? Kdo tu značí cestu? To snad máme navěky bloudit? Neříkej mi, že se z vás zase stali milenci!"

Seren, vypadáš rozhodně zahnaná do úzkých. Takové je prokletí války, a má duše pro tebe pláče!"

"Dost, Buruku!" štěkla Seren. Setřela si déšť z obličeje, a aniž by se podívala na Hulla, vydala se po stezce. Nerekové ustoupili stranou, aby mohla projít.

Kolem lesní cesty rostly černodřevy, zasazené sem, aby prosadily edurský nárok na zdejší půdu. Drsná černá kůra, pokroucená stínovými přízraky, držícími se v každém žlábků a rýze, do děsivých obrazců a tajemných nápisů. Přízraky vylézaly a prohlížely si Seren a její doprovod.

Bylo jich nějak víc než obvykle. Neklidně poletovaly mezi silnými větvemi jako černá mlha. Desítky, pak stovky, tlačící se ke stezce. Seren zpomalila. Nerekové za ní tiše sténali a vozy zpomalovaly a nakonec zastavily docela. Vedle ní se zastavil Hull.

"Pozvedli hotové vojsko," zašeptal a z jeho hlasu zaznívalo temné uspokojení.

"Skutečně to jsou předkové Edurů?"

Upřel na ni horečnatý zrak. "Samozřejmě. Co jiného by mohli být?"

Seren se otfepala. "Řekni Nerekům, ať jdou dál, Hulle. Tebe poslechnou. Zbývají dva dny, to je všechno -" Odmlčela se.

Protože na cestě kdosi stál. Pleť barvy vyběleného lnu, vysoký jako Edur, obličej zastřený tmavými šmouhami, jako by si po vpadlých lících přešel prsty umazanými od krve. Zjevení s mrtvými rudými očima planoucíma v hlubokých důlcích. Z rozpadající se zbroje mu visely cáry plísňe. Dvě pochvy, obě prázdné. Kolem nohou se mu ovíjely přízraky, jako by ho uctívaly.

Zarachotila dvířka vozu. Ven se vypotácel Buruk zabalený do pokrývky, která se za ním táhla po zemi. Zastavil se vedle Seren.

"Mohyla a Kořen!" zasyčel. "Destičky nelhaly!"

Seren udělala krok.

Hull natáhl ruku. "Ne -"

"To snad chceš, abychom tu stáli věčně?" odsekla a vytrhla se mu. Přes odvalu ve slovech byla vyděšená. Duchové se objevovali v pohádkách pro děti a bájích a občas o nich kolovaly horečnaté řeči po hlavním městě. Seren na ně věřila jen napůl, jako v záměrně vytvořený obraz. Septavé vidění historie, povstávající jako zvěstovatel, jako míčlivé varování. Představa stejně tak symbolická jako skutečná.

A nad tím si představovala něco mnohem... efemérnějšího. Bez výrazných tvarů, tvář složenou ze zoufalých náznaků, rysy rozmazané pro jejich klesající důležitost. Zpola viděné v proudech temnoty, jednu chvíli tam je, vzápětí je pryč. Vysoké zjevení stojící před ní však působilo hmatatelně, jaksi skutečně. V protáhlém, sinalem obličejí byly vryté podrobnosti, bezvýrazné, zakalené oči na ni pohlížely chápavě.

Jako kdyby právě vylezl z jedné z těch mohyl v lese. Ale tohle není... není to Edur.

"Drak," proneslo zjevení tistejsky, "se kdysi plazil po této cestě. Tehdy tu nebyl žádný les. Nic než zkáza. Krev na rozryté zemi. Drak, smrtelníku, vytvořil tuto cestu. Cítíš to? Pod sebou, roztroušené vzpomínky, které odstrkují kořeny, ohýbají stromy po stranách. Drak." Postava se otočila a zadívala se za sebe. "Edur - běhá tu, nevidoucí, lhostejný. Příbuzný toho, jenž mě zradil. A přece... nevinný." Znovu se podívala na Seren. "Ale ty, smrtelníku, nejsi zdaleka tak nevinný, že ne?"

Zaražená Seren mlčela.

Za ní promluvil Hull Beddikt. "Z čeho ji obviňuješ, duchu?"

"Z tisíce. Z tisíce tisíců zločinů. Ji. Tebe. Tvůj druh. Bohové nejsou nic. Démoni jsou méně než děti. Každý ascendent jen neohrabaná maskara. Ve srovnání s tebou. Je tomu tak vždy? Hříšnosti se daří ve složeném květu, když přijde jeho roční doba. Pod rašící krásou číhají tajná semínka úpadku. My všichni, zde ve tvých stopách, nejsme nic."

"Co chceš?" zeptal se Hull.

Přízraky se vytratily mezi stromy. Ale kolem duchových rozedraných bot zavířila nová vlna. Myši, hemžící se masa, se hrnuly po cestě. Vrstva myši byla vysoká po kotníky, když dorazila k Sereniným nohám, kde se rozdělila. Šedohnědý přívál, bezduchý pohyb. Množství maličkých já, posedlých nějakým neznámým a nepoznatelným nutkáním. Odsud... tam.

Na myších bylo něco děsivého. Tisíce, desítky tisíc - cesta před nimi, kam až oko dohlédlo, byla pokrytá myšmi.

"Země byla zničena," pokračovalo zjevení. "Nezůstal jediný strom. Nic než mrtvoly. A maličcí tvorové, kteří se jimi krmili. Legie mistra Kápě. Odporný příliv smrti, huňatý, stoupající. Vypadá to tak... snadné." Nemrtvý jako by se otřepal. "Nic od vás nechci. Po každé cestě někdo chodí. Myslíš si snad, že tvá cesta ještě nikdy nezažila kroky?" "Nejsme tak slepi, abychom tomu věřili," poznamenala Seren Pedak. Snažila se ovládnout a nekopat do myši u svých kotníků. Bála se hysterického záchvatu. "Jestli tu cestu nevyklidiš - nebo nemůžeš - pak nemáme na vybranou -" Zjevení naklonilo hlavu na stranu. "Způsobili byste bezpočet maličkých smrtí? Ve jménu čeho? Příhodnosti?" "Nevidím těm tvým tvorečkům konec, duchu."

"Mým? Oni nejsou moji, smrtelníku. Prostě patří do mých časů. Do věku, kdy vládli této zemi. Množství tyranů vládnoucích popelu a prachu, který jsme po sobě zanechali. V mém duchovi vidí příslib."

"A my máme vidět totéž?" zavrčel Hull.

Zjevení začalo blednout, barvy se ztrácely. "Pokud si to přejete," zazněla slabá, výsměšná odpověď. "Pochopitelně je možné, že vidí tvého ducha, nikoliv mého."

A pak byl duch pryč.

Myši se rozbíhaly do lesa po obou stranách cesty, jako by náhle byly zmatené, znovu oslepené tou velkou silou, která si je povolala. Vytrácely se do prstí, stínů a dějícího dřeva popadaných stromů. V jedné chvíli byly tady a vzápětí zmizely.

Seren se obrátila na Buruka Bledého. "Jak jsi to myslel, když jsi říkal, že destičky nelhaly? Ty jsi viděl výklad, než ses vydal na cestu. V Traté. Chceš to snad popřít?"

Odmítl se jí podívat do očí. Byl velmi bledý. "Držby se probouzejí, akvizitor. Všechny."

"Kdo to teda byl?" chtěl vědět Hull Beddikt.

"Nevím." Buruk se najednou zamračil a odvrátil se. "Záleží na tom? Bahno se hýbe a ven vylézá různá havěť, to je všechno. Sedmý cyklus se blíží - ale bojím se, že nebude takový, jak nás učili. Zrození říše, to ano, ale kdo jí povládně? Prorocství je škodlivě mlhavé. Cesta byla vyčištěna - pokračujme."

Zalezl si zpátky do vozu.

"A my se v tom máme vyznat?" podivil se Hull.

Seren pokrčila rameny. "Prorocství jsou jako samy destičky, Hulle. Uvidíš v nich, co chceš vidět." Po prožité hrůze ji páliło v hrdle a cítila se slabá. Náhle ji přepadla únava. Odepjala si přilbici a sundala si ji z hlavy. Jemný deštěk byl na čele jako led. Zavřela oči.

Nedokážu ho zachránit. Nedokážu zachránit nikoho z nás.

Hull Beddikt promluvil s Nereký. Seren otevřela oči a otřepala se. Přilbici si přivázala na tlumok. Pokračovali v cestě.

Rachotící, sténající vozy, namáhavý dech Nereků. Nehybný vzduch a mlha snášejší se k zemi jako dech vyčerpaného boha.

Dva dny. Pak bude dokonáno.

O třicet kroků dál, aniž by si ji kdokoli všiml, přelétla nad cestou tichá sova se širokými, tmavými křídly. Na drápech a zobáku měla krev.

O nenadálé kořisti se nepochybuje. Marnotratnost nestojící za oslavu. Lovec zná jenom lov a strach kořisti mu je lhostejný. Stejně lhostejná mu byla i bílá vrána, letící za ním.

* * *

Náhla změna větru zanesla zbytky kouře z hranice do vesnice. Hranice hořela den a noc, a když se Trull Sengar vynořil na druhý den ráno z otcova domu, ucítil v mlze štiplavý dým.

Nyní litoval, že objevil nový svět. Odhalení se nedala vrátit zpátky. Raději by se obešel bez toho, aby znal tajemství a pravdu. Kdysi známé tváře se změnily. Co mohli ostatní vědět? Jak rozlehlý a záludný je celý ten klam? Kolik válečníků zatáhl Hannan Mosag do svých ctižádostivých plánů? Do jaké míry jsou ženy zorganizované proti králi-zaklínači?

Od rozhovoru v jámě spolu bratři nepromluví ani slovo a proražená dračí lebka byla jediným svědkem toho, co by většina označila za zradu. Přípravy na cestu již probíhaly. Nebudou je doprovázet žádní otroci. Hannan Mosag poslal do vesnic ležících po cestě k ledovým polím přízraky, takže na ně budou čekat zásoby a kromě poslední části cesty s sebou nebudou muset vláčet těžký náklad.

Přes most táhlo půl tuctu otroků vůz naložený nově vykovánými zbraněmi. Byly na něm nastavené svazky oštěpů se železnými hroty. Do poloviny délky chránil ratiště měděný plech. Byly vidět i meče s křížovými záštitami, jedenapůlruční, v pochvách z vařeného kůže. Háky pro shazování jezdců, otepi dlouhých šípů s koženým opeřením. Vrhací sekery, oblíbené u Arapajů. Široké šavle v merudském stylu. V kovárnách znovu zaduněla kladiva války. K vozu přistoupili Strach s Rhuladem s dalšími otroky za patami a Strach začal řídit ukládání zbraní.

Když se přiblížil Trull, Rhulad se ohlédl. "Potřebuješ další oštěpy, bratře?" zeptal se.

"Ne, Rhulade. Vidím tu arapajské a merudské zbraně - i benedské a den-ratské -"

"Z každého kmene, ano. Stejně je to ve všech kovárnách, ve všech vesnicích. Dělíme se o znalosti."

Trull se podíval po Strachovi. "Co si o tom myslíš ty, bratře? Začneš cvičit hirotské válečníky v boji s novými zbraněmi?"

"Učím je, jak se před nimi bránit, Trulle. Král-zaklínač hodlá vytvořit skutečnou armádu, jako mají Lederané. Budou do ní patřit zvláštní jednotky." Strach si Trulla chvíli prohlížel, než dodal: "Jsem hirotský mistr zbraní a teď, z rozkazu krále-zaklínače, i všech kmenů."

"Ty tu armádu povedeš?"

"Pokud dojde k válce, tak ano, povedu ji do bitvy."

"Takto jsou Sengarové počtění," přisadil si Rhulad s bezvýraznou tváří a bez intonace.

Taková je naše odměna.

"Binadas se vrátil za rozbřesku," poznamenal Strach. "Dnes si odpočine, potom odejdeme."

Trull kývl.

"Blíží se karavana nějakého lederského kupce," hlásil Rhulad. "Binadas na ně narazil na cestě. Akvizitor je Seren Pedak. A je s nimi Hull Beddikt."

Hull Beddikt, ochránce, který zradil Nereky, Tarthenaly a Faraedy. Co tu chce? Trull věděl, že všichni Ledeřané nejsou stejní. Opačné názory zpívaly řinčením zbraní. V nenasytných davech v obrovských městech bujela zrada, a pokud se dalo věřit klepům, dokonce i v paláci samotného krále. Kupec měl doručit slova toho, kdo ho koupil. Kdežto Seren Pedak, jako akvizitor, neřekne, co si myslí, ani nebude zasahovat do snažení ostatních. Během jejich dřívějších návštěv nebyl ve vesnici, takže o ní nic dalšího nevěděl. Ale Hull, bývalý ochránce - prý byl skutečně nepodplatitelný, jak může být jen někdo, koho kdysi zradili.

Trull mlčky přihlížel, jak otroci vytahují otepi zbraní z vozu a odnášejí je do zbrojnice.

Dokonce i jeho bratři byli... jaksi jiní. Jako by se mezi nimi táhly napjaté stíny, které nikdo jiný nevidí, a vítr drnčel vzrušením. V krvi bratří temnota. Nic z toho nastávající cestě nesvědčilo. Nic.

Já byl vždycky ten, kdo si dělá starosti. Nevidím toho moc, vidím jenom to, co je špatné. Proto je to moje chyba, je ve mně. Nesmím na to zapomínat. Stejně to bylo s mými domněnkami ohledně Rhulada a Majen. Špatné věci, špatné myšlenky, ty jsou právě... neúnavné...

"Binadas říkal, že Buruk přiváží lederskou ocel," pokračoval Rhulad a vytrhl Trulla ze zasnění. "Ta bude užitečná.

Strakatá ví, že Ledeřané jsou opravdu hloupí -"

"Nejsou," přerušil jej Strach. "Jsou lhotejší. Nevidí žádný rozpor v tom, že nám jednu chvíli prodávají zbraně a vzápětí se s námi pustí do války."

"Ani v tom, že sklízejí kelnaté tuleně," dodal Trull a kývl. "Je to národ deseti tisíc lakotných rukou, a nikdo nepozná, které jsou upřímné, které patří těm u moci."

"Král Ezgara Diskanar není jako Hannan Mosag," prohlásil Strach. "Nevládne lidem s neomezenou..."

Když se bratr odmlčel, Trull se ohlédl.

Strach se odvrátil. "Dnes večer je hostem Majen," změnil téma. "Matka možná bude chtít, abyste se zúčastnili přípravy večere."

"To bychom měli," opáčil Rhulad a podíval se Trullovi na okamžik do očí, než opět věnoval pozornost otrokům.

Neomezená moc... ne, to jsme přece zmařili, nebo ne? A možná to tak ani nikdy nebylo. Ženy jsou nakonec...

* * *

Když Udinaas vstoupil a zamířil ke svému slamníku, ostatní otroci měli plné ruce práce v dlouhém domě a pobíhali sem a tam.

V noci měl mít službu, a tak mu bylo dovoleno chvíli si předtím odpočinout. Zahlédl Uruth u hlavního ohniště, ale dokázal proklouznout kolem, aniž by si ho v panujícím zmatku všimla, prostě jen další otrok v šeru.

Stále mu nešla z hlavy slova Pěřové čarodějky, z nichž se mu krátil dech. Jestli Edurové zjistí, co mu koluje v žilách, zabijí ho. Věděl, že se musí skrývat, jenže nevěděl jak.

Posadil se na slamník. Táhly se k němu zvuky a pachy z místností. Lehl si na záda a zavřel oči.

Dnešní noc bude pracovat s Pěřovou čarodějkou. Jednou ho navštívila ve snu, jinak neměl příležitost si s ní promluvit.

A tušil, že ona nijak netouží se s ním vybavovat. Kromě toho, že patřili každý do jiné společenské třídy, takže se nehodilo, aby spolu hovořili, v něm viděla krev vyvala - alespoň to tvrdila ve snu. Pokud to byla ona. Mohlo to být jen kouzlo z mé mysli, přetvářování prachu. Pokud to bude alespoň trochu možné, promluví si s ní, ať bude chtít nebo ne. Otroci vytahali ven rohože a položili je přes kozy. Bušení holí, s nimiž vyklepávali prach, znělo jako duté hromobití z dálky.

Prchavá myšlenka, podivení, kam se poděl stínový přízrak, pak Udinaase přemohl spánek. Byl bez těla, nehmotný svazek smyslů.

V ledu. Kalný, modrý svět se zelenými šmouhami, s přimíseným pískem a štěrkem, pach chladu. Vzdálené sténání, pevné řeky klouzající proti sobě. Čočky slunečního světla přenášející teplo do hlubin, kde narůstalo, až světem otrásl dunivý prásknutí.

Udinaas prolétal touto zamrzlou krajinou, jež byla pro oči všech uzamčena v nehybnosti a bezčasí. Nic z narůstajících tlaků, přesouvajících se těžišť a nesourodých sil se navenek neprojevovalo, až do konečného výbuchu, kdy došlo ke zlomu.

V ledu něco bylo. Těla se zvedala ze země hluboko dole a zaujímal neohrabané pozice. Obalená masem, pootevřené oči. Krvavé květy zavěšené v nehybných oblacích kolem ran. Proudů žlučí a výměšků. Udinaas putoval scénami zabíjení. Tiste Edur a příbuzní s tmavší pleť. Obrovské plazí bestie, některé s čepelemi místo rukou. Byl jich bezpočet. Dorazil na místo, kde těla plazů vytvořila téměř neprostupnou zeď. Pluje mezi nimi, sebou náhle trhl. Z ledu před ním stoupal kolmý proud roztáté vody, propletl se hromadou těl a proudil dál. Voda byla růžová, plná bláta, a cestou nahoru pulsovala, jako by ji pohánělo nějaké podzemní srdce. A ta voda byla jedem.

Udinaas prechal ledem a narážel do mrtvol tvrdých jako kámen. Za nimi vpadl do pokřivených zákrut bez těl. Dolů pevnými tunely. Hnal se stále rychleji ve snaze uniknout šeru.

Mohutní tvorové s hnědou srstí, uvěznění vestoje, se zelenými rostlinami v tlamách. Stáda zavěšená nad černou zemí. Slonovinové kly a lesk v očích. Trsy vyryté trávy. Dlouhé stíny - vlci, šedi, se strmými plecemi - zachycení ve skoku, ženoucí se podél obrovského rohatého zvířete. Další scéna plná zabíjení, životy uloupené v okamžiku osudné změny - svět vržený na bok, příval moří, dech vyrážející chlad, pronikající svaly až do kostí.

Svět... svět sám zrazuje. Bloud nás vem, jak je to možné?

Udinaas znal mnoho takových, pro něž byla jistota bohem, jediným bohem, bez ohledu na podobu. A viděl, jakým

způsobem tato víra zjednodušuje svět, kde je vše dělitelné ostrým sekem chladného úsudku a nic už se pak nedá napravit. Viděl takovou jistotu, ač jí nikdy nesdílel.

Vždy však věřil, že svět sám je... nesporný. Ne neměnný - to nikdy ne - ale je možné ho pochopit. Bezpochyby byl občas krutý a nebezpečný... nicméně téměř vždy je vidět, že to přichází. Zvířata zamrzlá ve skoku. Zamrzlá vestoje, s trávou visící z tlam. To bylo nepochopitelné. Kouzlo. To muselo být kouzlo. Přesto byla jeho síla nepředstavitelná, protože dogma říkalo, že svět a vše, co na něm žije, je přirozeně odolné vůči magii. Samozřejmě, jinak by ho mágové a bohové už dávno přetvořili a pravděpodobně i zničili rovnováhu věcí. Proto by měla země odolávat. Zvířata na ní by měla odolávat. Proudění vzduchu, prosakování vody, rostoucí rostliny a bzučící hmyz - všichni by měli odolávat.

Ale neuspěli.

Pak v hlubinách tvar. Na podložní skále dřepící kamenná věž. Úzká, dlouhá štěrbina ukazující na dveře. Udinaas se k nim blížil pevným ledem.

Do černého portálu.

Něco prasklo a on, náhle hmotný, padl na kolena. Kámen byl dost chladný, aby mu strhl kůži z kolenou a dlaní.

Namáhavě se zvedl a ramenem narazil na něco, co rozbil.

Vzduch byl tak studený, že ho oslepoval a pálil ho na plicích. Přes mrznoucí slzy viděl ve slabě modré záři vysokou postavu. Pleť měla jako vybělený pergamen, údy příliš dlouhé a hranaté, s větším počtem kloubů, než bylo obvyklé. Černé, ojíňené oči, na úzkém, klenutém obličejí výraz mírného překvapení. Jediný oděv tvořilo kožené řemení a nic víc. Zbraně žádné. Byl to muž, ale vůbec ne jako muž.

Pak Udinaas kolem té postavy zahlédl na zemi roztroušené mrtvolky zkroucené ve smrti. S tmavou, nazelenalou pletí a kly. Muž, žena, dvě děti. Jejich těla byla polámaná, z kůže vyčnívaly konce zlomených kostí. Podle způsobu, jak ležela, bylo zřejmé, že je zabil muž s bílou pletí.

Udinaas se neovladatelně třásl. Ruce a nohy měl ochromené. "Chráde? Stínový přízrak? Jsi tu se mnou?"

Ticho.

Srdce mu prudce bušilo v hrudi. Nebylo to jako sen, bylo to příliš skutečné. Necítil se jinak, tělo ležící na slamníku v edurském dlouhém domě ho šepem neuklidňovalo.

Byl tady a umrzal.

Tady. V hlubinách ledu, svět tajemství, kde přestal existovat čas.

Obrátil se a prohlížel si dveře. Teprve tehdy si všiml otisků vtištěných na jinovatku pokryté dlažební kameny. Vedly ven. Bosé nohy, lidské, dětské.

Za portálem nebyl vidět žádný led. Nic než matné stříbro, jako by přes něj spadl záves.

Udinaas cítil, jak mu ubývají síly. Vydal se po stopách. Obešel stojící postavu. Užasle si všiml, že muž má temeno hlavy proražené dovnitř. Na kouscích roztrštěné kosti, jež mu visely na krk, ještě ulpívala kůže a vlasy. Něco jako pěst mu sáhlo do hlavy a prorvalo se šedou hmotou mozkovou. Díra vypadala podivně čerstvá.

Drobné stopy ukazovaly, že za mužem stálo dítě - ne, objevilo se za ním, protože žádné jiné šlépěje tu nebyly. Objevilo se... a udělalo co? Sáhlo mrtvému muži do lebky? Ale muž byl vysoký jako Edur. Dítě by muselo nahoru vyšplhat.

Myšlenky se Udinaasovi zpomalovaly. Nad touto hrůznou záhadou hloubal s příjemnou malátností. A začínal být ospalý. Což ho pobavilo. Sen, který ho uspává. Sen, který mě zabije. Najdou na slamníku zmrzlou mrtvolu? Budou to považovat za osudové znamení?

Aha, jít po stopách... do stříbrného světa. Co jiného mohl dělat?

Naposledy se podíval na nehybnou scénu dávné vraždy a nedávného znesvěcení a klopýtavě se vydal ke dveřím. Stříbro ho obklopilo a ze všech stran se hrnuly zvuky. Bitva. Křik, řinčení zbraní. Nic ale neviděl. Zleva se přes něj převalil žár, nesoucí s sebou nelidský vriskot.

Spojení se zemí pod nohama zmizelo a zvuky se vytrácely někde pod ním. Zavyl vítr a Udinaas si uvědomil, že letí, vznáší se na kožovitých křídlech. Na zmučených proudech pluli další jeho druhu - už je viděl, vnořovali se z mraku. Těla se šedými šupinami, velká jako vůl, svalnaté šíje, ruce a nohy zakončené drápy. Dlouhé, zešíkmené hlavy, tlamy odhalující řady zubů jako dýka a světlé dásně. Oči barvy jílů, panenky jako svislé škvíry.

Locui wyval. Tak se jmenujeme. Zplozená Starvald Demelain, odporné děti, které nikdo nechce přijmout za vlastní.

Jsme jako mouchy šířící se jako hniijící hostina z jedné říše do druhé. D'isthal wyvala, enkafal, troll, jsme zhoubou démonů v tisícovce panteonů.

Prudký jasot. Jsou i jiné věci než láska, které jdou k duhu.

Vlna vzduchu zatlačila - odstrčila jej i jeho druhy stranou. Druhové křičí, jako by se něco objevilo.

Eleint! Převtělenec, ale s velkým podílem dračí krve. Patří Tiam.

Šupiny bílé jako kost, rudé rány rozmazané jako zamlžená malba, vedle nich se objevil obludně velký drak, jehož se vyvalové rozhodli následovat.

A Udinaas znal jeho jméno.

Silchas Zmar. Tiste Andii, jenž se krmil po svém bratru - krmil se krví Tiam a pil zhluboka. Mnohem víc než Anomander Dlouhý vlas. Noc a chaos. Byl by přijal břímě božství... jen kdyby dostal možnost.

Udinaas už věděl, co uvidí. Proměnu na kopci hluboko pod nimi. Zradu. Stín zavraždí čest zlomenou přísahou. Nůž do zad a křik wyvalů tady v převalujících se mračnech nad bojištěm. Stínový přízrak nelhal. Odkaz činu přetrval v tom, jak Edurové krutě zotročili tisteandijské duchy. Z víry se vyklubala lež a v nevědomosti byla nalezena slabost.

Spravedlivost Edurů stála na pohyblivých písčích.

Silchas Zmar. Tehdejší zbraně měly děsivou sílu, ale byly zničeny. Rozbil je smrtelný výkřik matrony K'Chain Che'Malle.

Stříbrné světlo zablikalo. Prudké trhnutí, a Udinaas ležel na slamníku v sengarském domě. Kůži na dlaních a kolenou

měl potrhanou. Šaty měl provlhlé tající jinovatkou.

Ve stínu kdosi zamumlal. "Chtěl jsem tě následovat, ale nemohl jsem. Vydal ses daleko."

Chřad. Udinaas se převálil na bok. "Na místo, kde tě zabili," zašeptal. "Byl jsem tam. Co ode mě chceš?"

"Co chtějí všichni, otroku? Vniknout. Z minulosti, z jejich minulosti. Povedu tě. Krev vyvala tě ochrání -"

"Proti Edurům?"

"Edurskou hrozbu nech na mně. Nyní se připrav. Dnes v noci tě čeká práce."

Po spánku byl vyčerpaný a zbitý. S úšklebkem se vyškrábal na nohy.

* * *

Se dvěma vybranými otrokyněmi Majen překročila práh, udělala dva kroky do hlavní místnosti a zastavila se. Byla štíhlá jako proutek a pleť měla o odstín tmavší než ostatní. Zelené oči a dlouhé, okrové vlasy, v nichž se blýskaly onyxové korálky. Tradiční halenu ze stříbrné tulení kůže a široký opasek z perleťových lastur. Náramky a nákotníky z velrybí slonoviny.

Trull Sengar jí viděl na očích, že si dokonale uvědomuje svou krásu, a v pohledu pod těžkými víčky měla temnotu, jako by se nezdřáhala svou krásu použít, aby dosáhla nadvlády, a s ní možná nepříjemné svobody, aby si mohla splnit své přání.

Existují přece všechny možné radosti a touhy, nehovořící o ctnostech, jen o hříšnosti. Avšak Trull, dívající se, jak se matka zastavuje před Majen a vítá ji v domácnosti, byl opět zasažen pochybnostmi. Možná opět hleděl skrze stíny vrhané jím samým.

Opřel se zády o zeď a pohlédl na Stracha. Nejistá pýcha. Bratr se tvářil téměř znepokojeně, což ale mohlo způsobit cokoliv - cesta, na níž zítra vyrazí, samotná budoucnost jeho lidu. Rhulad hned za ním Majen hltal očima, jako by pouhá její přítomnost odpovíděla na jeho nejkrutější choutky.

Majen se dívala do očí Uruth.

Vstřebává. Ty valící se vlny pozornosti, nasáváje a krmí se jimi. Soumrak mě stíh, jsem snad šílený, ze se mi z temných koutů duše valí takové myšlenky?

Formální přivítání bylo dokončeno. Uruth ustoupila stranou a Majen proplula kolem ní k černodřevovému stolu, na němž již byl přichystán první chod. Usedne na bližším konci a Tomad zaujme místo naproti ní v čele stolu. Po své levici bude mít Majen Stracha, po pravici Uruth. Binadas se posadí vedle Uruth a Trull vedle Stracha. Rhulad měl sedět po Binadasově pravici.

"Majen," začal Tomad, když usedla, "vítej u ohniště Sengarů. Zarmucuje mě, že tato noc bude také po nějakou dobu poslední, kdy jsou přítomni všichni mí synové. Podniknou cestu pro krále-zaklínače a já se modlím za jejich bezpečný návrat."

"Bylo mi řečeno, že ledová pole neskrývají žádná nebezpečí pro edurské válečníky," opáčila Majen. "Přesto ve tvých očích vidím vážnost a obavy, Tomade Sengare."

"Jen starosti stárnoucího otce," pronesl Tomad se slabým úsměvem. "Nic víc."

"Arapajové se na ledová pole vydávají málokdy," ozval se Rhulad, "protože se bojí strašidel. Navíc led může oslepit a zima ukrást život, jako když krvácí neviditelná rána. Prý jsou tam i šelmy -"

Do řeči mu skočil Strach. "Můj bratr hledá v neznámu obrovskou slávu, Majen, abys na nás mohla pohlížet s úžasem a obdivem."

"Bojím se, že teď cítím jen strach," pravila Majen. "A musím se obávat o váš osud."

"Všemu, co by nás mohlo napadnout, se vyrovnáme," vyhrkl honem Rhulad.

Kromě blábolení nezakrvaného hlupáka.

Bylo dolito víno a chvíli všichni mlčeli. Nakonec promluvila Uruth. "Když někdo neví, co hledá, je nejjistější zbrojí opatrnost." Otočila se k Binadasovi. "Z nás jsi za východní hranici země Arapajů byl jen ty. Jaké nebezpečí hrozí na ledových polích?"

Binadas se zamračil. "Stará kouzla, matko. Ale ta se zřejmě uložila ke spánku." Zamyslel se. "Kmen lovců, který žije na ledu - ale viděl jsem z nich jen stopy. Arapajové tvrdí, že loví v noci."

"A co loví?" chtěl vědět Trull.

Bratr pokrčil rameny.

"Bude nás šest," ozval se Rhulad. "Theradas a Midik Buhnovi, a všichni bychom mohli mluvit o Theradasově obratnosti. A i když je nezakrvaný," dodal, "s mečem se mi Midik téměř vyrovná. Hannan Mosag zvolil dobře, když si vybral syny válečníky Tomada Sengara."

Poslední věta zůstala viset ve vzduchu, jakoby naplněná možnými významy, kutálejícími se do různých stran. Takový je jed podezření. Trull dobře věděl, že ženy mají vlastní názory a nyní v duchu probírají šestici vybraných válečníků a přemýšlejí o tom, proč si Hannan Mosag vybral zrovna je. I Strach se zřejmě držel vlastních myšlenek, když věděl, co věděl - stejně jako to dnes víme my Sengarové všichni.

Trull vycítil nejistotu a sám se zamyslel. Nakonec Strach byl mistrem zbraní všech kmenů a byl pověřen přeměnou stavby edurských vojsk. Takže z mistra zbraní k mistrovi války. Rozhodnutí vystavit život Stracha Sengara nebezpečí působilo vrtošivě. A Binadas byl považován za jednoho z nejmocnějších mágů spojených kmenů. Společně byli Strach s Binadasem při dobovatelských taženích rozhodujícím faktorem. A Theradasi Buhnovi se nikdo nevyrovnal v nájezdech z moře. Jediní postradatelní členové výpravy jsme já s Rhuladem a Midikem. Jde tedy o otázku důvěry?

Co přesně je dar, který mají vyzvednout?

"Poslední dobou došlo k neobvyklým událostem," poznamenala Majen a podívala se na Uruth.

Trull si všiml, jak se otec mračí, avšak Majen musela ve výrazu Uruth zahlédnout souhlas, poněvadž pokračovala:

"Temnotou noci hlídky u mrtvého kráčeři duchové. Nepříjemného vzhledu, vetřelci na našich posvátných místech - a

příznaky při jejich příchodu přehaly."

"O něčem takovém slyším poprvé," zabručel Tomad.

Uruth uchopila svůj pohár a natáhla ruku, aby jí otrok dolil víno. "Přesto se o nich ví, manželí. Hannan Mosag a jeho k'risnan probudili hluboké stíny. Přichází vlna změn - a obávám se, že nás všechny smete."

"Ale my stoupáme na té vlně," opáčil Tomad a tvář mu potměněla. "Jedna věc je pochybovat o porážce, ale ty nyní pochybuješ o vítězství, ženo."

"Mluvím jen o nadcházející velké schůzi. Copak ti naši synové neřekli o kouzlu vyvolaném z hlubin, které ukradlo duše lederských lovců tuleňů? Až ty lodě vplují do přístavu v Traté, jak myslíš, že Ledeřané zareagují? Začali jsme válečný tanec."

"Kdyby tomu tak bylo," odsekl Tomad, "nemělo by smysl s nimi jednat."

"Až na to," vložil se do hovoru Trull, jenž si vzpomněl na otcova slova, když se tehdy vrátil z Kalašských loží, "že tak lze zjistit, zač stojí."

"To už bylo zjištěno dávno," ozval se Strach. "Ledeřané se nám pokusí udělat totéž, co udělali Nerekům a Tarthenalům. Většina z nich ve svých minulých skutcích nevidí žádný omyl ani morální vadu. A ti, kterým to vadí, nemohou nebo nechtějí zpochybňovat metody, jen provedení, a tak jsou odsouzeni k tomu, aby opakovali minulé hrůzy a výsledek - bez ohledu na jeho povahu - považovali jen za další zkoušku pevně dodržovaných zásad. A i kdyby kolem nich měla protékat řeka krve, budou posedlí podrobnostmi. Nelze rozmlouvat o základech víry takových lidí, protože oni tě nebudou poslouchat."

"Pak tedy dojde k válce," zašeptal Trull.

"Vždycky je nějaká válka, bratře," opáčil Strach. "Víra, slova a meče, historie duní jejich nekonečným řinčením."

"A také praskáním kostí," dodal Rhulad s úsměvem muže, jenž má nějaké tajemství.

Byla to hloupá domýšlivost, protože Tomadovi to nemohlo ujít. Hned se předklonil. "Rhulade Sengare, mluvíš jako slepý stařec s pytle plným příznaků. Nejradši bych tě přetáhl přes stůl a setřel ti tu škodolibost z tváře."

Trullovi po těle stékaly čůrky potu. Bratrovi zmizela krev z obličeje. Ach, otče, zasadil jsi ránu hlubší, než si umíš představit. Trull se podíval na Majen a překvapeně viděl, že má v očích dychtivost, zášť a stěží ovládanou radost.

"Nejsem tak mladý, otče," zachrptěl Rhulad, "ani tak starý, abych taková slova přešel -"

Tomad udeřil pěstí do stolu, až poháry a talíře zachřestily. "V tom případě mluv jako muž, Rhulade! Sděl nám všem tu strašnou novinu, která dodává pružnost každému tvému nadutému kroku již celý týden! Nebo hodláš roztáhnout něžná stehna svými zženštilými způsoby? Myslíš si snad, že jsi první mladý válečník, co se snaží jít stejným krokem se ženami? Soucit, synu, je ubohou cestou pro chtíč -"

Rhulad vyskočil, obličej zkřivený vzteky. "A se kterou čubkou bys chtěl, abych se vyspal, otče? S tou, které jsem zaslíbený? A čím jménem? Uvázal jsi mě v této vesnici na vodítko a pak se mi vysmíváš, když ho napínám." Zamračil se na ostatní a nakonec spočinul pohledem na Trullovi. "Až válka začne, Hannan Mosag ohlásí oběť. Musí. Někomu otevřou hrdlo, aby se krev vylila na příď vedoucí lodi. Vybere si mě, že ano?"

"Rhulade," vyhrkl Trull, "nic takového jsem neslyšel -"

"Vybere! Mám se vyspat se třemi dcerami! Šeltatou Lor, Sukul Anchadu a Menandor!"

Jednomu z otroků vyklouzl z rukou podnos, udeřil o stůl a kolem se rozletěly krevety. Když se otrok naklonil, aby nehodu uklidil, Uruth natáhla ruce a popadla ho za zápěstí. Prudce zakroutila a otočila mu ruce dlaněmi nahoru. Kůži měl servanou až na maso, dlaně rudé, vlhké a popraskané.

"Co je to, Udinaasi?" vyštěkla Uruth, vstala a prudce si Ledeřana přitáhla blíž.

"Upadl jsem -" vyhrkl otrok.

"A kapeš nám svou krev do jídla? Copak jsi přišel o rozum?"

"Paní," ozval se další otrok a popošel blíž. "Viděl jsem ho přijít - žádné takové rány neměl, přísahám!"

"To on bojoval s wyvalem!" zavřískl jiný a v hrůze couval.

"Udinaas je posedlý!" zaječel kdosi.

"Ticho!" Uruth položila ruku Udinaasovi na čelo a zatlačila, až zachrčel bolestí.

Kolem otroka zavířila kouzla. Křečovitě se zkroutil, pak znehybněl a bezvládně se zhroutil Uruth k nohám.

"Nic v něm není," prohlásila a odtáhla třesoucí se ruku.

"Péřová čarodějko," ozvala se Majen, "postarej se o otroka Uruth."

Mladá Ledeřanka přiskočila. Další otrok se k ní připojil, aby jí pomohl odtáhnout muže v bezvědomí pryč.

"V činech toho otroka nevidím žádnou urážku," pokračovala Majen. "Rány měl opravdu čerstvé, ale držel si na nich látku." Zvedla talíř a objevilo se bělené plátno, jímž si Udinaas zakrýval rány.

Uruth zabručela a pomalu se posadila. "Přesto mi to měl oznámit. A za to přehlédnutí musí být potrestán."

"Právě jsi znásilnila jeho mysl," namítla Majen. "Copak to nestačí?"

Ticho.

Dcery nás vem, nadcházející rok bude zajímavý. Rok a den, jak vyžadovala tradice, pak se Strach s Majen usadí ve vlastním domě.

Uruth se na mladou ženu zle zamračila, ale k Trullovi překvapení jenom kývla. "Dobře, Majen. Dnes večer jsi host, a tak splním tvé přání."

Během celé výměny Rhulad stál, nyní se však pomalu znovu posadil.

"Rhulade," pravil Tomad, "nevím o žádných plánech na vzkříšení starodávné krvavé oběti na vyhlášení války. Hannan Mosag nezachází se životy svých válečníků neopatrně, ani těch dosud nezakrvaných. Neumím si představit, jak jsi přišel na to, že tě čeká takový osud. Možná," dodal, "ti cesta, kterou podnikneš, poskytne příležitost stát se zakrvaným válečníkem a hrdě stát po boku svých bratří. Budu se o to modlit."

Přání slávy byla jasná nabídka ke smíru a Rhulad se zachoval nezvykle moudře, když ji kývnutím přijal. Přes to všechno Trull stále nerozuměl Majen, Strachově snoubence.

* * *

Prudký políček. Udinaas otevřel oči. Nad ním se nakláněla Péřová čarodějka, tvář zkřivenou vztekem.

"Zatracený hlupáku!" zasyčela.

Udinaas zamrkal a rozhlédl se kolem sebe. Choulili se v jeho výklenku na spaní. Přes látkový závěs se dovnitř nesly zvuky od jídla a tichý hovor.

Udinaas se usmál.

Péřová čarodějka se zamračila. "Ona -"

"Já vím," přerušil ji. "A nic nenašla."

Viděl, jak kulí nádherné oči. "Takže je to pravda?"

"Musí být."

"Ty lžeš, Udinaasi. Wyval se schoval. Někde se nějak před Uruth schoval."

"Proč si tím jsi tak jistá, Péřová čarodějko?"

Náhle se narovnala. "Na tom nezáleží -"

"Měla jsi sny, vid'?"

Trhla sebou a odvrátila zrak. "Jsi syn dlužníka. Nic pro mě neznamenáš."

"A ty pro mě znamenáš všechno, Péřová čarodějko."

"Nebud' pitoma, Udinaasi! To bych se stejně dobře mohla vdát za lodní krysu! A teď mlč, musím přemýšlet."

Udinaas se pomalu posadil, takže se opět ocitl kousek od ní. "Nemusíš," podotkl. "Já ti věřím, a tak ti to vysvětlím."

Opravdu se dívala hluboko, ale wyval byl pryč. Bylo by to jiné, kdyby Uruth vyhledala můj stín."

Péřová čarodějka zamrkala, jak jí to došlo. "To není možné," vyhrkla pak a zavrtěla hlavou. "Jsi Ledeřan. Přízraky slouží pouze Edurům -"

"Přízraky poklekají pouze proto, že musí. Jsou otroky Edurů stejně jako my, Péřová čarodějko. Našel jsem spojence..."

"A k čemu, Udinaasi?"

Znovu se usmál, a tentokrát to byl mnohem temnější úsměv. "K něčemu, co moc dobře chápu. Abych splatil dluh, Péřová čarodějko. Plně."

KNIHA DRUHÁ

PŘÍDĚ DNE

Jsme zajatci věku
svého mládí
taženého přes kameny silnice,
vyhořelí a obtíženi
vašimi touhami.
A pod kostmi dusají neokovaná kopyta,
aby nám připomněla každý
osudový útok
do kopců, kde jste zaseli
zamrzlá semena
do této mrtvé země.
Polykající zemi,
se skřípajícím udidlem,
šplháme do nebe, tak sami
ve svých propletených způsobech,
zdvihání údů
a vám od pat odletují železné hvězdy,
záhadná naléhavost,
varující nás před vašimi surovými zuby.

Váleční jezdci (Synové otcům)

Rybářka Kel Tath

KAPITOLA ŠEST

Bloud ohýbá osud,
neviditelná zbroj
se zvedá, by ztupila čepel
na poli náhlé

bitvy, a dav se
strká, slepý, oči vydloubané
tísňovou situací,
kde temní šaškové tančí na destičkách
a naděje jede na oštěpu
s rudým bronzem,
plivajíc slova jako lebký,
jedno na druhé,
dokud se moře nenahrne,
aby změnila kovem oděné ruce,
takový je tedy Bloud,
jenž řídí všechny osudy,
neomylně,
do prsou mužů.

Vykládání z destiček
ceda Ankaran Qan (1059 spánku Ohnice)

T

arancedská věž se zvedala na jižní straně tratéského přístavu. Vytesaná z čediče, postrádala eleganci i krásu a jako pokroucená ruka se natahovala na šest poschodí z umělého ostrova z rozeklaných skal. Ze všech stran do ní narážely vlny a do vzduchu vyhazovaly spršky vody. Věž neměla okna ani dveře, ale nejvyšší poschodí bylo obloženo lesklými obsidiánovými deskami, z nichž každá měla sáh na výšku a téměř tolik na šířku.

Nad pohraničím se tyčilo devět podobných věží, avšak Tarancedská jako jediná stála nad drsným severským mořem. Sluneční světlo jasně ozařovalo obsidiánové desky vysoko nad přístavem, který již pohltit konec dne. Na zčeřené hladině za zálivem se pohupoval tucet rybářských člunů, proplovajících mělčinami nad šelfem na jihu. Byly daleko mimo námořní trasy a nikdo na nich si pravděpodobně nevšiml tří lodí, jež se objevily na severu a pod napjatými plachtami se hnaly k přístavu, s hejny křičících racků kolem ráhnoví.

Když se přiblížily, vyrazila jim od hlavního mola vstříc navigátorova šalupa. Tři sklizňové lodě se zrcadlily v obsidiánových deskách na věži, ve zvláštních vlnkách klouzaly z jedné na druhou a raci připomínali bílé šmouhy kolem nich.

Vesla šalupy náhle prudce zabrala zpětně. V ráhnoví vedoucí lodi se hemžily postavy. Vitr, který nadouval plachty, znenadání ustal, jako když někdo zadrží dech, a plachty splaskly. Postavy poletující po palubě, jen zhruba připomínající lidské, kamsi odplouvaly, jako černé praporce, do houstnoucího šera. Racci jim s pronikavým křikem uhýbali z cesty. Na šalupě se rozezněl poplašný zvon. Nikoliv pravidelně, nesouvisle, panický nelibozvuk.

* * *

Žádný námořník, který kdy žil či bude žít, by nebral v úvahu hladové mořské hlubiny. Na proudech temnoty daleko mimo dosah slunečního světla se vozili starodávni duchové a rozvířovali nánosy, které zahalily historii nekonečnými vrstvami lhostejného ticha. Měli nesmírnou moc a neukojitelný hlad. V jejich objetí se usadilo vše, co přišlo shora, ze světa světla.

Hladina moře, jak ví každý námořník, je pomíjivá. Starobylé kresby na neustále se měnící břidlici, a životy byly pouhými jiskrami, tak snadno je dokázaly uhasit démonické síly, které se mohly zvednout z hlubin, aby se otřepaly a obrátily svět vzhůru nohama.

Usmíření bylo předmětem odporu, modlitby procházely bez povšimnutí, unikaly, aniž by byly vyslyšeny. Krev pod přídí, delfini tančící na pravoboku a slina připravená odletět na pozeňnaném větru. Levá ruka umývá, pravá utírá. Opačný vítr v ráhnoví, sluncem vybělené hadry přivázané k řetězu kotvy. Dvě desítky posunků, neotřesitelných a spoutaných tradicí, to vše mělo sklouznout v klidu do moře.

Nikdo se nesnažil vyprostit duchy z vodou drcených údolí, která nikdy neviděla světlo. Oni se nakonec nechtěli nechat spoutat. Ani vyjednávat. Jejich srdce tepala podle měsíčních cyklů, svými hlasy zdvihali bouře a křídla mohli roztáhnout od obzoru k obzoru ve vysokánských, bílými žilkami protkaných stěn vody, smetajících vše, co se jim postavilo do cesty.

Pod vlnami tratéského přístavu, kde tři mrtvé lodě připomínaly hřbetní ploutve na jeho zádech, spoutaný duch šplhal jako přívál chladných proudů na břeh. Poslední oštěpy slunečního světla šikmo pronikaly jeho měnicím se tělem a díky uvolnění obrovských tlaků se mohl tvor rozrůst, nalehnout na skalnaté pobřeží a do teplejších vod podél zálivu, takže ryby a korýši z mělčin vypadávali z vln v rozdrčených cárech masa a úlomcích lastur, čímž se rackům a pozemským krabům dostalo nenadálé hostiny.

Duch zvedal lodě, ostře nakloněné, na jediné vlně, dmoucí se stále výš a ženoucí se na břeh. Diváci, kteří se ještě před chvílí mlčky tlačili v přístavu, nyní zoufale přehali a ulice vedoucí do vnitrozemí se okamžitě zaplnily. Zpanikaření lidé po sobě dupali a mačkali se.

Vlna se hnala dál, a pak najednou opadla. Trupy v prudkém pádu zaduněly, ráhna praskala a na třetí lodi v oblaku třesek vybuchl hlavní stěžeň. Sklizňové lodě s kolébáním a praštěním přistály mezi moly.

Tlak narůstal směrem dovnitř, když se duch stáhl ze zálivu. Za sebou zanechával jen zkázu.

Blýskajíc se v obsidiánovém světě, první loď chrupla a sklouzla po molu, než se zastavila. Racci, jako bílé tečky, se vrhli na palubu a konečně se pustili do žrádla. Tarancedská věž to vše viděla, hladké desky pod vrcholem i přes

slábnoucí světlo zachytily každý mihotavý detail celé události.

A v komoře pod starým palácem v Lederas daleko na jihovýchodě to sledoval ceda Kuru Qan. Před sebou měl desku stejnou, jaké byly na vzdálené věži nad tratěským přístavem, a jak se díval na obrovitánský černý stín, jenž vyplnil záliv a většinu fjordu a konečně začal pomalu ustupovat, zamrkal, protože mu do očí stékal pot. Znovu upřel zrak na tři sklizňové lodě, kolébající se vedle mol.

Kvůli rackům a nastupující noci bylo vidět málo, jen zkroucené mrtvolky na palubě a posledních pár mihotavých příznaků. Ale Kuru Qan viděl dost.

* * *

Pět křídel Věčného příbytku, z nichž pouze tři byla dokončena. Každé křídlo tvořily široké chodby s klenutými zlacenými stropy. Mezi zdobenými opěrnými pilíři po obou stranách byly po celé délce dveře vedoucí do komnat, které budou sloužit jako kanceláře a obydlí administrativy a personálu údržby královského dvora. Směrem ke středu budou v sousedících místnostech přebývat gardisté, dále tu budou skladiště zbraní a padací dveře k soukromým průchodům - pod úrovní země - obkružujícím celý palác, jenž byl srdcem Věčného příbytku.

V této chvíli však bylo v průchodech po prsa kalné vody, v níž bezcílně, snad jen pro zábavu, plavaly krysy. Brys Beddikt stál na podestě tří schody nad bahnitou záplavou a prohlížel si zdvižené hlavičky zvířátek plovoucích sem a tam. Vedle něj stál palácový stavitel pokrytý zasychajícím bahnem.

"Pumpy jsou v podstatě k ničemu," říkal. "Zkusili jsme velký hadice, zkusili jsme malý hadice, ale žádné rozdíl v tom není. Jakmile tah dostatečně zesílí, vletí dovnitř krysa nebo deset krys a všechno to uče. Kromě toho sem voda prosakuje pořád stejně silně, i když trubkaři přísahají, že jsme tady nad hladinou podzemní vody."

"Ceda bude určitě souhlasit s přidělením mága k vaší četě."

"To bych ocenil, finadde. Stačí jen zastavit ten příval na tak dlouho, abychom mohli vytáhnout vodu v kýblech, takže se sem dostanou chytači a vyberou krysy. Včera v noci jsme ztratili Ormlyho, nejlepšího chytače v paláci. Nejspíš se utopil - ten trouba neuměl plavat. Jestli se Bloud podívá jinak, nemuseli bychom objevit víc než jen kosti. Krysy poznají, že našly chytače, víte."

"Tyhle tunely jsou nezbytné pro udržení bezpečnosti -"

"Jestli budou plné vody, těžko je někdo použije -"

"Ne že by sem tudy pronikli vrahové," přerušil jej Brys. "Mají umožnit gardě rychle se dostat do libovolného místa nahore, kde jí bude zapotřebí."

"Ano, ano. Jenom jsem žertoval, finadde. Samozřejmě můžete mezi gardistama vybrat nejrychlejší plavce... dobrý, zapomeňte na to. Sežeňte nám mága, aby se tu trochu porozhlídl a řekl nám, co se děje, a pak zastavil tu vodu, a my se postaráme o zbytek."

"Předpokládám, že tady to nevypadá na sesedání půdy -"

"Jako v ostatních křídlech? Ne, nic se nepropadá - to bychom poznali. Ale povídá se, že se na to má kouknout někdo nový. Nedaleko odsud tady dole pracuje jakási nová stavební společnost. Šušká se, že vymysleli, jak podepřít budovy."

"Vážně? O tom jsem nic neslyšel."

"Cechy z toho nemají radost, to je jisté, protože ti nafoukanci najímají ty nevídaný - no, ty nespokojence ze seznamu. Ale zase jim platí mň, než je obvyklý, což je asi jediná dobrá věc. Dokud to dělají, cechy je nemůžou zavřít." Stavitel pokrčil rameny a začal si loupat zatvrdlou hlinu z předloktí. Jen mrkal, jak ho to tahalo za chloupky. "Pochopitelně jestli královští architekti usoudí, že ty Buggovy podpěry fungují, pak bude mít ta společnost nebetyčný úspěch."

Brys se pomalu otočil a zadíval se na stavitele. "Buggovy?"

"Hrome, potřebuju se vykoupat. Koukněte na mý nehty. No jo, Buggovo stavitelství. V tom případě musí být nějaký Bugg, ne? Proč by se to jinak jmenovalo Buggovo stavitelství?"

Na spodním schodě vykřikl jeden z dělníků a křik se vzápětí změnil v ječení. Muž se rychle vyškrábal na podestu, otočil se a ukázal na vodu.

V dohledu se objevila masa krys, široká téměř jako sám průchod. Když se dostaly do světla lucerny, mříčce ke schodům, pohybovaly se jako prám. Uprostřed - ten pohled způsobil, že dělník znovu zaječel a stavitel zaklel - nafouknutá lidská hlava. Zažloutlé stříbrné vlasy, bledá, vráscitá tvář s vysokým a širokým čelem a vytřeštěné oči blízko u sebe. Když se prám stočil k prvnímu schodu, ostatní krysy se rozprchly.

"Bloud nás vem," zachraptěl dělník, "to je Ormly!"

Oči zamrkaly a pak zjevení zvedlo hlavu, čímž nazdvihlo i nejbližší krysy z prámu, takže mu visely přes ramena a crčela z nich voda. "Kdo jiný, v držbě, by to mohl být?" šteklo a vyplivlo hlen do vířící vody. "Líběj se vám moje trofeje?" pokračoval muž a rozpráhl paže pod krysím pláštěm. "Střívka a ocásky. Ale když je to mokré, je to zatraceně těžký."

"Mysleli jsme, že jsi mrtvej," vydechl stavitel tónem naznačujícím, že by se mu tato varianta rozhodně líbila víc.

"Tak ty sis myslel. Ty pořád přemejšlíš, co, Brume? Možná tohle, pravděpodobně tamto, mohlo být, mohlo by být, mělo by být - cha! Myslíš, že mě tyhle krysy děsej? Myslíš, že se jenom tak utopím? Laskavá jáma držby, jsem chytač, a ne jen tak nějaký. Ty krysy mě znaj a moc dobře. Každá krysa v tomhle prokletém městě zná chytače Ormlyho! Kdopak je tohle?"

"Finadd Brys Beddikt." Králův šampion se představil sám. "Máte ohromnou sbírku trofejí, chytači."

Muži zazářilo v očích. "No bodejt! Ale lepší je, když to plave. Takhle je to hromsky těžký. Hromsky těžký."

"Bude lepší z toho vylézt," poradil mu Brys. "Staviteli Brume, myslím, že chytač Ormly si zaslouží pořádné jídlo, spoustu vína a noc volna."

"Ano, pane."

"Promluvím s cedou ohledně vaší žádosti."

"Díky."

Brys je nechal stát na podestě. Bylo stále nepravděpodobnější, že Věčný příbytek bude na zrození osmého věku připravený. Obyvatelé se na nadcházející oslavy rozhodně příliš netěšili. Dějiny mohly klidně opakovat proroctví o slavné říši, která měla již za necelý rok opět povstat, ale pravdou bylo, že v současné době téměř nic nepodporovalo představu obrození, ať ekonomického, či vojenského. Pokud něco, panoval mezi lidem mírný neklid kvůli blízkému se smluvnímu shromáždění s edurskými kmeny. Riziko a příležitost byly pro Ledeřany synonyma. Přesto nebyla válka nikdy příjemná, i když zatím byly její výsledky uspokojivé. Riziko tedy vedlo k příležitostem a na poražené nikdo moc nemyslel.

Pravda, edurské kmeny byly nyní sjednocené. I v minulosti se vytvářely podobné aliance, avšak lederské rozvratné strategii zatím žádná neodolala. Zlato stále dokola přinášelo zradu. Spojenectví se rozpadala a nepřítel se hroutil. Jaká je pravděpodobnost, že to tentokrát bude jiné?

Brys přemýšlel o svrchované samolibosti svého lidu. Byl si jistý, že veřejné pocity čte správně. Všichni byli nervózní, ale jen trochu. Trh zůstal silný. A lidé, pro něž byl majetek vším, neustále prahli po dalším.

V paláci však vládly napjatější pocity. Cedovy věštby slibovaly Lederu zásadní změny. Kuru Qan mluvil křivolakým, zmateným způsobem o jakési ascendenci. Přeměně... z krále v císaře, ačkoliv zůstávalo záhadou, jak by se měl takový vývoj projevit. Podmanění Tiste Edur a jejich úrodné domoviny skutečně přinese obnovenou aktivitu, šílenství zisků. Vítězství bude potvrzením spravedlivosti lederských způsobů.

Brys se vynořil z Druhého křídla a zamířil k Úzkému kanálu. Již se blížilo poledne. Ráno si zacvičil a zašermoval s dalšími palácovými gardisty, kteří zrovna neměli službu, na pozemku za kasárnami, nasnídal se v restaurantu na nádvoří u Quillasova kanálu a byl vděčný za krátkou chvíli samoty, ačkoliv odchod z paláce - možný jen díky tomu, že král navštívil komnaty první konkubíny a neobjeví se dřív než pozdě odpoledne - bylo neviditelným řetězem, který se postupně zkracoval, až ho to přinutilo opět se ujmout svých povinností. Odešel do Věčného příbytku, kde zkontroloval postup prací. A pak zpátky do starého paláce.

Jakmile prošel hlavní bránou a zamířil do Velkého sálu, zjistil, že tu panuje hrozný zmatek. S bušícím srdcem přistoupil k nejbližšímu gardistovi.

"Kaprále, co se stalo?"

Voják zasalutoval. "Nevím to jistě, finadde. Zprávy z Traté, myslím. Edurové povraždili nějaké lederské námořníky. Pomocí těch nejohavnějších kouzel."

"A král?"

"Na druhé zvonění svolal poradu."

"Děkuji, kaprále."

Brys vstoupil do paláce a odebral se do vnitřních komnat. Mezi družiníky a posly spěchajícími hlavní chodbou zahlédl kancléře Tribana Gnola. Kancléř stál s hrstkou svých přívrženců, a ač šeptal, působilo to energicky. Když šampion procházel kolem, loupil po něm tmavýma očima, ale nepřestal mluvit. Za kancléřem se královnin choť Turudal Brizad bezstarostně opíral o zeď a na měkkých, téměř zženštilých rysech mu pohrával slabý úšklebek.

Bryse odjakživa podivně zneklidňoval, a nemělo to nic společného s jeho neobyčejnou funkcí Janallina chotě. Byl tichým účastníkem často i schůzí pojednávajících o nejcitlivějších státních záležitostech, a přes strojenou lhostejnost vždy dával dobrý pozor. A bylo dobře známo, že nespává jen s královnou, i když bylo předmětem dvorských dohadů, zda o tom ví sama Janall. A mezi jeho milence prý patřil i kancléř Triban Gno. V zásadě to bylo pořádně rozvrtané hnízdo.

Dveře do pracovny prvního eunucha byly zavřené a hlídali je dva Nifadasovi vlastní rulitové, eunušští tělesní strážci, vysocí chlapi bez obvyklého tuku po těle, jak by se dalo čekat. Oči měli tlustě obtažené černými stíny a červená barva jim rozšiřovala rty do věčně zamračené grimasy. Jejich jedinou zbraní byly dvě zahnuté dýky v pochvách pod zkříženými rukama, a pokud měli nějakou zbraň, byla dobře zakrytá dlouhými košilemi z kamínového hedvábí a světle hnědými pantalonky. Byli bosí. Oba kývli a ustoupili stranou, aby mohl Brys projít.

Brys zatahal za spletenou šňůru a z místnosti za dveřmi k němu dolehlo slabé zazvonění. Dveře se s cvaknutím otevřely.

Nifadas byl sám, stál za stolem plným svitků a rozvinutých map. Byl otočen zády a zřejmě se díval do zdi. "Kráľův šampione. Čekal jsem tě."

"To se dalo předpokládat, první eunuchu."

"Správně." Chvilka mlčení, pak: "Existují názory, které tvoří oficiální náboženství národa, ale tyto názory i náboženství jsou ve skutečnosti jen o málo víc než tenoučká vrstva zlata natlučená na mnohem starší kosti. Žádný národ není jedinečný ani výjimečný - nebo by aspoň neměl být, pro své vlastní dobro. Činit si nároky na čistotu, ať krve, či původu, je velice nebezpečné. Jen málokdo to přiznává, ale Leder je díky požívání menšin mnohem bohatší, pokud zůstane trávení navěky nedokončeno. Ať je to jak chce, finadde, svěřím se ti s tím, že něco nevím. Palác odděluje ty, kdo jsou lapeni uvnitř, od zbytku světa a jeho kořeny špatně vyživují. Rád bych věděl, čemu lidé opravdu věří."

Brys se zamyslel a pak se zeptal: "Můžete to upřesnit, první eunuchu?"

Nifadas se k němu stále neotočil. "Moře. Obyvatelé hlubin. Démoni a staří bohové, Brysi."

"Tiste Edur nazývají hluboké vody říši Galainů, kteří prý patří k těm, pro něž je domovem Temnota. Tarthenalové, jak jsem slyšel, považují moře za jediné zvíře s bezpočtem končetin - včetně těch, které sahají do vnitrozemí jako řeky a potoky. Nerekové se ho bojí jako svého podsvětí, kde je utopení věčné, osud čekající zrádce a vražedníky."

"A Ledeřané?"

Brys pokrčil rameny. "Kuru Qan o tom ví víc než já, první eunuchu. Námořníci se ho bojí, ale neuctívají ho. Konají oběti v naději, že se vyhnou jeho pozornosti. Na moři ješitní trpí a přežijí jen pokorní, i když se povídá, že pokud pokořování

zajde příliš daleko, hlad v hlubinách začne být podrážděný a nevraživý. Příliv a odliv a proudy ukazují na vzorce, jimiž je radno se řídit. Částečně vysvětlují houf pověr a rituálů vyžadovaných od těch, kdo se vydávají na moře."

"A ten... hlad v hlubinách, ten nemá v držbách místo?"

"Pokud vím, tak ne, první eunuchu."

Nifadas se konečně otočil a upřel na Bryse přimhouřené oči. "Nepřipadá ti to zvláštní, finadde Beddikte? Leder vytvořili kolonisté, kteří sem přišli z První říše. První říše byla posléze zničena, ráj byl proměněn v neživou poušť. Ale právě v První říši byly objeveny držby. Pravda, Prázdný trůn je pozdějším projevem, alespoň co se vztahu k nám týče. Máme si tedy myslet, že přežily ještě starší názory a před všemi těmi tisíciletími byly přeneseny do nové země? Nebo naopak vyvolává každá země - a okolní moře - stejnou původní sadu názorů? Pokud ano, má argument podporující přítomnost reálných, nepopíratelných bohů velkou oporu."

"Ani pák ale neexistuje důkaz, že taci bohové se aspoň vzdáleně zajímají o záležitosti smrtelníků," podotkl Brys.

"Myslím, že námořníci si ten hlad, o kterém jsem mluvil, nepředstavují jako boha. Spíš jako démona, řekl bych."

"Potřebou zodpovědět nezodpověditelné trpíme všichni." Nifadas si povzdechl. "Finadde, všichni nezávislí ženci tuleňů byli pobiti. Tři jejich lodě přežily návrat do Traté, a až k samotným molům tvořily posádku edurské přízraky, avšak plavily se po moři, které bylo víc než jen moře. Démon, na něhož námořníci přísahají... ale zároveň něco mnohem víc, jak věří náš ceda. Vyznáš se v náboženství Faraedů? Mají ústní tradici, a pokud je výčet pokolení správný, a nikoliv pouhou básnickou záminkou, je jejich tradice skutečně starobylá. Faraedské mýty o stvoření se soustřeďují kolem starších bohů. Každý je v nich jmenován i aspektován, svérázný panteon naprosto nezdravých osobností. V každém případě je mezi nimi starší pán moří, obyvatel hlubiny. Jmenuje se Mael. Navíc Faraedové Maela ve svých nejstarších příbězích výslovně jmenují. Kdysi, po smrti jednoho věku, krácel po této zemi, finadde, jako skutečná bytost."

"Věku? Jakého věku?"

"Časů před Faraedy, myslím. Jsou v tom... rozpory a nejasnosti."

"Ceda Kuru Qan věří, že démon, který přinesl ty lodě, byl Mael?"

"Pokud ano, tak hodně upadl. Je z něj bezduchý, nabubřelý vír nespoutaných pocitů. Přesto je však mocný."

"Ale Tiste Edur ho stejně spoutali, ne?"

Nifadas zvedl tenké obočí. "Vyčisti cestu lesem a každé zvíře jí využije. Je to ovládání? Jistého druhu, snad."

"Hannan Mosag nám chtěl něco sdělit."

"A to také udělal, finadde. Ale je to skutečné, nebo jen hraná odvaha?"

Brys zakroutil hlavou. Na to neznal odpověď.

Nifadas se znovu otočil ke zdi. "Král to považuje za dostatečně významné. Ceda právě připravuje... prostředky."

Nicméně ty si zasloužíš, abys byl požádán, ne abys dostal rozkaz."

"A oč jsem žádán, první eunuchu?"

Lehké pokrčení ramen. "Abys probudil staršího boha."

* * *

"Ve směsi probíhají velké změny. Je to významné? Myslím, že ne." Ceda Kuru Qan si posunul drátkem spojené čočky výš a zadíval se na Bryse. "Jedná se o putování v mysl, králův šampione, avšak hrozí ti, že by ses mohl do podsvětí vydat doopravdy. Bude-li tvá mysl zabita, nebude cesty zpět. Naneštěstí je to nezbytně nutné. Král si přeje, abys tu cestu vykonal."

"Neměl jsem tušení, že to bude nebezpečné, cedo. Pověz, budu moci použít své bojové umění?"

"Není známo. Ale jsi mladý, inteligentní a houževnatý." Ceda se otočil a prohlížel si přeplněný stůl za sebou. "Žel, velké změny. Zůstává jen jediná možnost." Zvedl pohár. Zarazil se, pochybovačně si prohlédl obsah a opatrně usrkl.

"Ach! Jak jsem si myslel. Za ty změny ve směsi může pouze a jediné kyselé mléko. Brysi Beddikte, jsi připravený?"

Králův šampion pokrčil rameny.

Kuru Qan kývl. "Chtěl jsem, abys to vypil."

"Kyselé mléko mi neuškodí," zabručel Brys a vzal si od cedy stříbrný pohár. Rychle ho obrátil do sebe a postavil ho na stůl. "Jak dlouho?"

"Na co?"

"Než ten lektvar začne působit."

"Jaký lektvar? Pojd' se mnou. K této cestě použijeme Cedance."

Brys starého čaroděje následoval z komnaty. U dveří se ohlédl na pohár. Směs chutnala po citronech a kyselém kozím mléce. Už cítil, jak mu v žaludku hrozivě bublá. "Musím přepokládat, že to, co jsem právě vypil, nemělo žádný účel."

"Občerstvení. Jeden z mých pokusů. Doufal jsem, že ti bude chutnat, ale podle toho, jak jsi zbledl, se zdá, že tomu tak nebylo."

"Bojím se, že máš pravdu."

"Aha, dobrá, jestli to bude nezdravé, nepochybně to vrátíš zpět."

"Teď jsi mě opravdu uklidnil, cedo."

Zbytek cesty do hlubin paláce milosrdně proběhl bez vzrušení. Ceda Kuru Qan dovedl Bryse do velké místnosti, kde čekaly destičky držeb. "K našemu účelu použijeme destičku Osy, králův šampione. Dolmen."

Přes úzký chodník vstoupili na kolo ve středu. Pod nimi se na všechny strany rozkládaly velké destičky držeb.

Brysovi se žaludek trochu uklidnil. Čekal, až ceda promluví.

"Některé věci jsou důležité, jiné nikoliv. Ale všechny vyžadují pozornost smrtelníků. Je na každém z nás mít se neustále na pozoru a získávat tak moudrost mezi možnostmi. Ale naši obvyklou chybou, Brysi Beddikte, je, že se necháváme vést hostejností k eventualitám. Chvilu je příjemná, budoucnost tedy může počkat na zvážení."

Staré příběhy, které jsme si přinesli z První říše, vyprávějí o stejných věcech. Bohaté přístavy v ústí řek byly po třech letech opuštěny, protože je zaneslo bahno způsobené klučením lesů a špatně naplánovanými metodami zavlažování. Kdybys ty přístavy navštívil dnes, zjistil bys, že leží lígu i víc od současného pobřeží. Země se plazí do moře. Vždy tomu tak bylo. A přece to, co my lidé děláme, může ten proces značně zrychlit.

Je to významné? Jen částečně, připouštím. Jako musím nezbytně připustit mnoho věcí, připouštím i tohle. Přirozený vývoj, je-li odhalen, je jasným příkladem nesmírné rozsáhlosti dávnověku. Sahá dokonce za věk existence lidí. Tento svět je opravdu velice starý, Brysi Beddikte." Kuru Qan ukázal rukou.

Brys se zadíval naznačeným směrem a spatřil destičku Dolmenu. Vyřezaný, omalovaný obrázek představoval nakloněný monolit, zpola zaborený do neživé hlíny. Obloha za ním byla bezbarvá a prázdná.

"Dokonce i moře se narodí a jednoho dne zemře," poznamenal Kuru Qan. "Ale země se drží svých vzpomínek a vše, co prožila, je nadržáno do její tváře. A naopak, v hlubině nejhlubšího oceánu najdeš stopy z dobrodružství, kdy se tyčila nad vlnami. Toho my využijeme, Brysi."

"Nířadas se o mém úkolu zmiňoval dosti neurčitě, cedo. Mám probudit Maela, údajně proto, abych ho, jako staršího boha, upozornil, že s ním někdo manipuluje. Jenže já v něj nevěřím a žádný Ledeřan by neřekl opak - proč by mě měl Mael poslouchat?"

"Nemám tušení, Brysi. Budeš muset improvizovat."

"A jestli ten bůh opravdu padl a je z něj v podstatě jen bezduché zvíře, co potom?"

Kuru Qan za ččkami zamrkal a neřekl nic,

Brys znepokojeně přešlápl, "Jestli se na cestu vydá pouze moje mysl, jak se budu jevit sám sobě? Můžu si vzít zbraně?"

"Jak bude vypadat tvá obrana, je čistě jen na tobě, řínadde. Jistě, očekávám, že sám sebe uvidíš stejně jako teď. Se zbraněmi a zbrojí. Vše bude pochopitelně jen domýšlivost, ale na tom nesejde. Můžeme začít?"

"Dobře."

Kuru Qan udělal krok a popadl Bryse za řemení. Prudce, nečekaně trhl a Brys po hlavě přeletěl přes okraj kola. Polekaně vykřikl a zamával rukama, a už letěl k destičce Dolmenu.

* * *

"I při nejušlechtlejších podnicích se občas klopýtne."

Bugg upíral bezvýrazný pohled na Teholu.

"Kromě toho je to, vzhledem k okolnostem, jen malá chyba. Já, no, já jsem spokojený. Vážně. Tvoje zklamání je naprosto pochopitelné, dalo by se říct, skromná rána pro sebevědomí, co přichází se špatně promyšleným plánem. Není to chyba samotného činu, tím si můžeš být jistý." Na důkaz svých slov se před komorníkem pomalu otočil.

"Vidíš? Nohavice jsou opravdu stejně dlouhé. Bude mi teplo, ať už bude v noci sebevětší chladno. Pravda, my tady chladný noci nemíváme. Parný, na nic lepšího se nevzmůžeme, to uznávám, ale co je trocha potu mezi... ehm... nohavicema?"

"Ten odstín šedý a tahle žlutá je nejhorší kombinace, jakou jsem kdy zkusil, pane," opáčil Bugg. "Dělá se mi zle, jen se na vás podívám."

"Co to ale má společného s kalhotama?"

"Velmi málo, nepochybně. Mně jde samozřejmě o podstatu."

"Proti tomu se nedá nic namítat. Teď mi pověz, co se dělo přes den, a pospěš si, mám o půlnoci rande s mrtvou."

"Hloubka vašeho zoufalství, pane, mě nikdy nepřestane udivovat."

"Spáchal náš oblíbený lichvář sebevraždu, jak jsme smutně předpokládali?"

"Bez jediného zádrhele."

"Kromě toho, na kterým se údajně oběsil?"

"Jak říkáte, ale to bylo předtím, než jeho dům zachvátil tragický požár."

"A ví se, jak na to reagoval řínad Gerun Eberikt?"

"Rozhodně sklíčeně, pane."

"Ale ne s nepatřičným podezřením?"

"Kdo ví? Jeho agenti se vyptávali, ale spíš na skryš, kde měl schovaný výhry, aby si vynahradili ztráty a tak. Žádný takový bohatství se ale neobjevilo."

"Ani by nemělo. Eberikt musí tu ztrátu spolknout, teda, ne že by to byla skutečná ztráta, jenom zabránění v rozšíření majetku. Jeho původní investice nakonec zůstaly nedotčené. Ale už dost tlachání, Buggu. Musím přemýšlet." Tehol si zpytl kalhoty a trhl sebou, jak se Bugg zamračil. "Určitě ztrácím na váze," zamumlal a začal přecházet.

Čtvrtým krokem se ocitl na kraji střechy. Otočil se tváří k Buggovi. "Co to máš na sobě?"

"Poslední zednickou módu a tak."

"Zaprášený hrstky?"

"Přesně tak."

"Široký kožený opasek se spoustou smyček a váčků?"

Bugg kývl.

"Podle všeho," pokračoval Tehol, "mají v těch smyčkách a váčkách být nástroje a různé nářadí. Věci, co by mohl potřebovat zedník."

"No, já tu společnost řídím. Já tyhle věci nepoužívám."

"Ale opasek potřebuješ."

"Jestli mě mají brát vážně, pane, pak ano."

"Aha, no jistě, to je důležité, že? Náležitě zanesený ve výdajích, předpokládám."

"Samozřejmě. A taky ten dřevěný klobouk."

"Myslíš jeden z těch červených hrnců?"

"Správně."

"Proč ho teda nemáš?"

"Zrovna teď nepracuju. Aspoň ne jako jediný vlastník Buggova stavitelství."

"Opasek ale máš."

"Uklidňuje mě to, pane. Takový to asi musí být, když máte opasek s mečem. Na něčem těžkým kolem boků je něco ohromně uklidňujícího."

"Jako kdyby ses se svým materiálem věčně bil."

"Ano, pane. Už jste skončil s přemýšlením?"

"Skončil."

"Skvělý." Bugg si odepjal opasek a hodil ho na střechu. "Mám z toho křivý boky, chodím v kruhu."

"Co třeba bylinkový čaj?"

"Ten bych si dal rád."

"Výborně."

Dlouho se na sebe dívali, pak Bugg kývl a odešel k žebříku. Jakmile se k němu otočil zády, Tehol si znovu povytáhl kalhoty. Zadíval se na opasek, zaváhal a potřásl hlavou. To by byla troufalost.

Bugg slezl ze střechy. Tehol se posadil na rozvrzanou postel a zadíval se na zamlžené hvězdy. Blížil se svátek zasvěcený Bloudovi, tomu vždy záhadnému poskytovateli příležitostí, osudových okolností a špatně zvolených impulsů. Nebo něčeho podobného. Tehol si nebyl jistý. Držby a houfy jejich obyvatel byly vynalezeny, aby bylo na koho spolehlivě hodit vinu v podstatě za cokoliv. Aspoň tohle si Tehol myslel. Vyhýbání se zodpovědnosti bylo zřejmě lidské povaze vlastní.

V každém případě se budou pořádat obrovské, hloupé oslavy něčeho, možná ničeho, a rozhodně zahrnující všechno. Šílené sázky na zvláštní utápění, kdy se nejvyhlášenější zločinci budou pokoušet plavat jako labuť. Lidé, kteří se rádi nechávají vidět, si dají práci, aby je bylo skutečně vidět. Podívaná je ostatně investicí do hodnotného lenošení a lenošení hovoří o bohatství. A strážce ve službě budou v prázdných sídlech mumlat a podřimovat na svých místech. Zasuštění v šeru napravo. Tehol se ohlédl. "Jdeš brzo."

Šurk Elalle popošla blíž. "Říkal jsi o půlnoci."

"Která bude až za dvě zvonění."

"Vážně? Aha."

Tehol se posadil "No, už jsi tady. Nemá smysl tě posílat pryč. Ale Seluš stejně nenavštívíme dřív, než odbije půlnoc."

"Mohli bychom přijít dřív."

"To bychom mohli, ale já bych ji radši neděsil. Nakonec říkala, že bude potřebovat spoustu zásob."

"Proč jsem já horší než ostatní mrtvolý?"

"Ostatní mrtvolý se například nebrání."

Nemrtvá přistoupila k posteli. "Proč bych se měla bránit? Copak mě prostě neudělá hezkou?"

"To víš, že ano. Jenom jsem zapřádal hovor. A jak se ti vedlo, Šurk Elalle?"

"Stejně."

"Stejně. Což je?"

"Už mi bylo líp. Ale spousta lidí by důslednost nazvala počestností. Máš nezvyklý kalhoty."

"Souhlasím. Každému ale nejsou po chuti -"

"Já nemám chuť."

"Aha. A je to následkem toho, že jsi mrtvá, nebo obecnějšího přiznání?"

Šurk se až dosud pohledu Teholovi do očí vyhýbala, ale teď na něj upřela své prázdné, neživé oči. "Myslela jsem... na noc Bloudovy slavnosti."

Tehol se usmál. "Předběhla jsi mě, Šurk."

"Ve službě je neustále šestnáct strážců a dalších osm spí nebo hraje hazard v kasárnách, který jsou s hlavní budovou sídla spojený krytým chodníkem, devatenáct kroků dlouhým. Všechny vnější dveře mají dvojité závory. V kumbálech v rozích střechy jsou čtyři strážci a na každém okně je spředený ochranný kouzlo. Zdi kolem sídla mají dva sáhy."

"To zní působivě."

Šurk Elalle pokrčila rameny, což zavržalo, jako když se pohne vlhká kůže, ačkoliv nebylo jasné, zda ten zvuk způsobil její oděv nebo něco jiného.

Znovu se objevil Bugg. Cestou po žebříku se přidržoval jen jednou rukou a na druhé balancoval podnos vyrobený z víka bedny. Na podnose stály dva hliněné pohárky, z jejichž obsahu se kouřilo. Pomalu se vytáhl na střechu, vzhledl, uviděl Tehola s návštěvníci a ohromeně se zarazil. "Omlouvám se. Zdravím, Šurk Elalle. Dáte si čaj?"

"Nebud' směšný."

"No ano. To ode mě bylo netaktní. Promiňte." Bugg přistoupil s podnosem.

Tehol si vzal pohár a opatrně zavětil, načež se na sluhu zamračil.

Bugg pokrčil rameny. "Nemáme žádné bylinky, pane. Musel jsem improvizovat."

"A s čím? Ovčí kůží?"

Bugg zvedl obočí. "Téměř jste to trefil. Zbyla mi trocha vlny."

"Žlutá, nebo šedá?"

"Šedá."

"Tak to je v pořádku." Napil se. "Jemný."

"Ano, to by mělo být."
"Netrávíme sami sebe, že ne?"
"Jenom mírně, pane."
"Občas," ozvala se Šurk Elalle, "lituji, že jsem mrtvá. Ale teď zrovna rozhodně ne."
Oba muži si ji hloubavě prohlíželi a popíjeli přitom čaj.
"V ideálním případě," pokračovala mrtvá zlodějka, "bych si teď odkašlala, abych tu trapnou chvíli zakryla. Jenomže se nedokážu cítit nijak víc trapně než obvykle. A za druhý má můj odkašlání nepříjemný následky."
"Aha, ale Seluš vymyslela pumpu," podotkl Tehol. "Operace nebude, ehm, pro citlivou duši. Ale už brzo budeš vydávat vůni růží."
"A jak toho dosáhne?"
"Předpokládám, že růžema."
Šurk zvedla tenké obočí. "To se mám nechat vycpat sušenými kytkami?"
"Pochopitelně ne všude."
"Praktická otázka, Tehole Beddikte. Jak se mám někam nenápadně vplížit, když budu na každém kroku šustit?"
"Dobrá otázka. Radím, aby ses o tom poradila se Seluš."
"Stejně jako o všem ostatním, jak se zdá. Mám pokračovat v líčení sídla případný oběti? Soudím, že tvůj sluha je důvěryhodný."
"Výjimečně," potvrdil Tehol. "Pokračuj, prosím."
"Finadd Gerun Eberikt se zúčastní zvláštních utápění a hned po jejich skončení bude hostem na banketu, co pořádá Turudal Brizad -"
"Královnin choť?"
"Ano. Jednou jsem ho vykradla."
"No jistě! A cos mu sebrala?"
"Jeho panenství. Byli jsme hodně mladí - teda, aspoň on byl. To bylo dávno předtím, než začal tančit v paláci a vysloužil si pozornost královny."
"Zajímavá podrobnost. Byla jsi jeho pravá láska, jestli už smím položit tak osobní otázku?"
"Turudal miluje jediné sebe. Jak jsem říkala, byl mladší a já starší. Teď je pochopitelně starší než já, což je zvláštní. Teda, poněkud zvláštní. V každém případě už tenkrát bylo nemálo mužů a žen, kteří ho uháněli. Asi si myslel, že to bylo jeho vítězství. Možná si to myslí dodnes. Ukázkou dokonalý krádeže je, když oběť nezjistí, že byla okradená."
"Já myslím," poznamenal Bugg, "že Turudal Brizad své kapitulace nelituje."
"Ale stejně," zabručela Šurk Elalle a na chvíli se odmlčela. "Na světě není nic, co by se nedalo ukrást."
"A s touhle myšlenkou, vířící jako lanolin v našich žaludcích," prohlásil Tehol a odložil pohár, "bychom se my dva, Šurk, měli projít."
"Jak daleko je k Seluš?"
"Můžeme to natáhnout. Děkuju, milý Buggu, za nádherně jedinečný občerstvení. A poklid' tady, ano?"
"Jestli budu mít čas."
Šurk zaváhala. "Mám slízt dolů po stěně a pak tě nenápadně následovat?"
Tehol se zamračil. "Jen jestli musíš. Mohla by sis prostě natáhnout kapuci, potom tě nikdo nepozná."
"Dobře. Sejdeme se na ulici, aby mě neviděli vycházet z domu, do kterého jsem nikdy nevstoupila."
"Pořád ještě mě někdo špehuje?"
"Nejspíš ne, ale vyplatí se být opatrný."
"Tak dobře. Uvidíme se za chvíli."
Tehol slezl po žebříku. Místnost páchla po ovcích a z ohniště se šířilo horko. Tehol rychle vyšel ven, místo doleva zabočil doprava a ocítl se u bývalých stájí, neoficiálně přestavěných na obytné domy, nyní plných smetí a suti, průčelí zazděná, dveře bez závor.
Šurk Elalle se vynořila ze stínu, kapuci staženou hluboko do očí. "Pověz mi víc o tý Seluš."
Za sebou se protáhli uličkou na širší ulici za domy. "Bývalá Buggova společnost. Balzamovači a další, kteří mají co do činění s mrtvými, jsou zřejmě něco jako velká rodina. Pořád si vyměňují techniky a části těl. Je to v podstatě umění, myslím. Příběh těla se dá odvodit ze spousty podrobností, dá se číst jako svitek."
"Jaký má smysl nasbírat seznam vad, když je dotčený už dávno po smrti?"
"Asi morbidní zvědavost. Nebo zvědavá morbidnost."
"Snažíš se být vtipný?"
"Nikdy, Šurk Elalle. Vzal jsem si k srdci tvý varování ohledně vtipů."
"Ty, Tehole Beddikte, jsi pro mě moc nebezpečný. Ale přitahuje mě to k tobě, jako kdybys byl duševní bílý nektar. Toužím po napětí, který vytváří moje snaha nenechat se příliš pobavit."
"Jestli Seluš uspěje v tom, co hodlá udělat, nebezpečí spojený se smíchem zmizí a pak se můžeš chechtat beze strachu."
"Ani zaživa jsem se nikdy nechechtala. A nemyslím, že bych s tím začínala, když jsem mrtvá. Ale to, co naznačuješ, vyvolává... zklamání. Uvolnění řečeného napětí, pohasnutí jisker. Teď se bojím, že budu sklíčená."
"Takový nebezpečí ti hrozí, když dosáhneš, po čem toužíš," opáčil Tehol a kývl. Dorazili k páchnoucím Odvodňovacímu kanálu a vydali se podél něj. "Snažím se do toho vcítit, Šurk Elalle. Je to choulostivý následek úspěchu."
"Pověz mi, co víš o tý starý věži na zakázaných pozemcích za palácem."
"Nic moc, kromě toho, že tvoje nemrtvá kamarádka sídlí poblíž. Ta malá holka."
"Ano, bydlí tam. Pojmenovala jsem ji Konývka."

"Přejdeme tady." Tehol ukázal na lávku. "Znamená pro tebe něco?"
"Na to je těžký odpovědět. Možná. Možná se ukáže, že znamená něco pro nás pro všechny, Tehole Beddikte."
"Aha. Můžu v tyhle věci nějak pomoci?"
"Tvoje nabídka mě poněkud překvapuje."
"Snažím se neustále překvapovat, Šurk Elalle."
"Pokouším se... o ní něco zjistit. Myslím, že je to důležitý. Ve starý věži něco straší a to něco komunikuje s Konývkou. Zoufale to touží."
"Po čem?"
"Po lidským mase."
"No teda."
"V každém případě kvůli tomu Gerun Eberikt ztrácí špehy, který na tebe nasadí."
Tehol se zastavil. "Jak prosím?"
"Konývka je zabíjí."
* * *

Strmá černá skalní stěna se zvedala ke světlu. O její zvrásněnou tvář se neustále otíraly prudké proudy a vše, co se na ní drželo, aby ze zvířené vody získávalo potravu, bylo přisedlé, s tvrdou slupkou a umíněné. Před skálou se rozkládaly pláně ohlazené až na podložní skálu. Po povrchu se rozlézala obrovská změt' ostrůvků ze smetí, rozmačkaného a spojeného nepředstavitelnými tlaky, jako stěhovaví leviatani v proudu tmavé vody.

Brys stál na pláni a díval se, jak se kolem valí nejbližší chuchvalec. Věděl, že něco takového žádný smrtelník ještě neviděl. Oko by zde vidělo jen temnotu a tlak by tělo sestupující od hladiny dávno rozmačkal. A přece tu stál a vlastní smysly mu připadaly stejně skutečné, jako když byl v paláci. Byl oblečený, ozbrojený, meč pověšený u pasu. Cítil ledovou vodu i prudký proud jaksi vzdáleně, mlhavě, avšak proud nijak nenarušoval rovnováhu, nesrážel ho k zemi. A chlad mu také nevysával sílu z údů.

Nadechl se a vzduch byl chladný a vlhký - uvědomil si, že to je vzduch z podzemní komory Cedance. To pomyšlení ho uklidnilo.

Tady sídlí bůh. Místo se k tomu hodilo. Prapůvodní, plné extrémů, říše syrového násilí a nesmírných, protichůdných přírodních sil.

Kolem se přesunula další masa trosek a Brys mezi světlými, kostem podobnými větvemi a zřejmě změtí rozvinutých lan spatřil zploštělé kousky kovu, z jejichž okrajů vylézaly bílé úponky. U Blouda, ten kov je zbroj a ty úponky jsou...

Suť se odkutálela pryč. Brys zahlédl něco dál. Stojícího, hranatého, svislé plochy zvedající se z roviny. Vydal se tam Dolmeny.

Vymykalo se to chápání. Neuměl si představit, že pláň před ním kdysi znala vzduch, sluneční světlo a suchý vítr. Pak si všiml, že vysoké kameny jsou ze stejné skály jako pláň a že jsou vlastně její součástí, prostě z ní vyčnívají. Když se dostal blíž, uviděl na povrchu dolmenů řezby, nepřerušené přádeno propojených piktogramů.

Celkem šest dolmenů, tvořících řadu táhnoucí se šikmo od skály. Zastavil se u nejbližšího. Piktogramy tvořily na černém kameni stříbrnou mřížku a na nerovném povrchu pod symboly Brys rozeznal náznak postavy. S mnoha končetinami, malou, širokou hlavou a výrazným nadočnicovým obloukem nad jediným okem. Široká ústa vypadala jako řada protažených úponků zakončených dlouhými, tenkými špičáky, které do sebe po zavření zapadaly jako ostny. Šest článkovaných paží, dvě - možná čtyři - nohy, jen neztvrdle naznačené ve zvlněném černém kameni.

Piktogramy postavu překrývaly a Brys vytušil, že tvoří jakési vězení, překážku, která brání tomu, aby se stvoření uvolnilo. Zdálo se, že stříbro ve vytesaných drážkách proudí.

Brys obešel dolmen a na každé straně uviděl novou postavu. Ani dvě nebyly stejné, houf děsivých, démonických bestii. Po dlouhé obhlídce přešel k dalšímu stojícímu kameni. A našel další.

Čtvrtý dolmen byl jiný. Piktogramy se na jedné straně rozvinuly, stříbro steklo a tam, kde měla být postava, byl nápadný vryp, obrys mohutného tvora s chapadly místo končetin.

Němá prázdnota byla mrazivá. Něco se tu osvobodilo, a Brys si nemyslel, že by to byl bůh.

Maeli, kde jsi? Jsou tohle tví služebníci?

Nebo tvé trofeje?

Zadíval se na vryp. To, co tu scházelo, bylo jaksi působivější než to, co zůstalo. Duše šeptala o... opuštění. Mael byl pryč. Tento svět byl zanechán temnotě, divokým proudům a hromadě smetí.

"Přišel sis pro dalšího, že?"

Brys se otočil. Deset kroků od něj stála hmotná postava v černé zbroji a na patinou potaženém železe byly nýty zelené od měděnky. Velká přilba s lícními chrániči spojenými pod bradou a dlouhým, zesíleným chráničem nosu. Úzké štěrbiny hledí byly zakryté kroužky spadajícími až pod chrániče a ztuhle visícími na ramena a kyrys. Klouby rukou a nohou byly obrostlé vilejší a na spojích se držely úponky rostlin jasných barev, povlávající v proudu. Rukavice z překrývajících se plátů z lesklého stříbra spočívaly na obouručním meči, jehož čepel byla široká jako dvě Brysovy ruce vedle sebe na délku. Tupý hrot meče se opíral o skálu. Brys si konečně všiml, že z kovem obalených rukou crčí krev.

Ledeřan tasil meč. Najednou se do něj opřely proudy, jako by to, co ho chránilo před ničivými vlivy podmořského světa, zmizelo. Čepel se mu v ruce otáčela s každým přívalem vody. Na boj s tak dokonale vyzbrojeným protivníkem bude potřebovat rychlost, jeho hlavní taktikou bude únik. Lederská ocel jeho meče se při odražení výpadu nezlomí, ale jeho ruce by se zlomit mohly.

A teď do něj bušily proudy, bojovaly s mečem v jeho ruce. Proti tvorovi naproti sobě neměl sebemenší naději.

Válečník promluvil jazykem, jež Brys neznal, přesto mu rozuměl. "Jestli jsem si přišel pro dalšího? Nejsem tu, abych ty demony osvobodil z kouzelných klecí -"

Zjevení popošlo blíž. "Démony? Oni nejsou démoni. Jen bohové. Zapomenutí bohové. Považuješ přádeno slov za vězení?"

"Nevím, co si mám myslet. Ta napsaná slova neznám -"

"Moc je vzpomínka. Moc je evokace - bůh zemře, když ztratí jméno. A tak Mael nabízí tento dar, útočiště. Bez svých jmen bohové mizí. Zločin zde spáchaný je nevidaný. Odstranění jmen, spoutání novým jménem, stvoření otroka.

Nevidaný, smrtelníku. V odpověď jsem byl stvořen já, abych strážil ty, kdo zůstávají. Takový je můj úkol." Válečník pozvedl meč a udělal další krok.

Někteří bojovníci zasadili neviditelnou ránu dřív, než jsou vůbec taseny zbraně. V nich je jako polostín přítomen příslib smrtelnosti. Rána krvácí, zbavuje vůle a síly. Brys již stál proti mužům i ženám s tímto vrozeným nadáním. A reagoval na něj... pobavením.

Strážce před ním sliboval právě takovou smrtelnost s téměř hmatatelnou silou. Další těžký krok. Síla odpovídající vířícím vodám. Brysovi to najednou došlo. Usmál se. Krutý proud přestal působit. Rychlost a hbitost byly zpátky. Válečník ťal vodorovně obrovským mečem. Brys uskočil, zvedl meč a bodl proti jedinému cíli, který měl na dosah. Lederská ocel zajela hluboko mezi stříbrné pláty levé rukavice.

Dolmen za nimi vybuchl a otřes projel podložní skálou. Válečník zavrával a znovu se rozmáchl, tentokrát z horního střehu. Brys se vrhl dozadu do kotoulu a skončil v podřepu.

Válečníkův meč zajel do čediče na čtvrtinu své délky. A uvízl v něm.

Brys přiskočil, natáhl levou nohu za strážce, rukama se mu opřel o hrud' a zatlačil. Nepodařilo se mu ho shodit, protože strážce se přidržel meče vězícího ve skále. Brys se otočil a pravým loktem udeřil do železem chráněného obličejce. Rukou mu projela bolest a válečníkovi se hlava zvrátila dozadu. Ledeřan přepadl na stranu a rychle si přehodil meč z ochromené pravice do levé ruky.

Válečník se snažil vytáhnout svůj meč, ale ten se ani nepohnul. Brys znovu přiskočil a kopl válečníka do nohy, na dlaň nad kotníkem. Starověké železo křuplo. Kostí praskly. Válečník se sesul na bok, ale stále se opíral o meč, takže neupadl úplně.

Brys rychle couvl. "Stačí. Nechci zabít žádné další bohy."

Válečník zvedl obrněnou hlavu, aby na něj viděl. "Jsem poražen. Selhali jsme."

Ledeřan si válečníka dlouho prohlížel, než promluvil. "Z rukou ti teče krev - patří bohům, kteří tady přežili?"

"Nyní jsou zesláblí."

"Můžou tě vyléčit?"

"Ne. Už nám nic nezbyvá."

"Proč ti teče krev? Co se stane, až dojde?"

"Je to moc. Krade odvahu - ale proti tobě selhala. Dalo se čekat, že krev zabitých nepřátel bude... už na tom nezáleží."

"A co Mael? Nemůžeš přijmout pomoc od něj?"

"Nenavštívil nás tisíce let."

Brys se zamračil. Kuru Qan říkal, že se má řídit svými instinkty. Nelíbilo se mu, co se tu udalo. "Pomůžu ti. Dám ti svou krev."

Válečník dlouho mlčel. "Nevíš, co mi nabízíš, smrtelníku," prohlásil nakonec.

"Nechci zemřít, hodlám tuhle zkoušku přežít. Bude to stačit?"

"Krev umírajícího či mrtvého nepřitele má moc. Ve srovnání s krví smrtelníka, který žije, je její moc nepatrná. Znovu opakuji, že nevíš, co nabízíš."

"Mám toho na srdci víc, strážce. Smím přistoupit?"

"Jsme před tebou bezmocní."

"Tvůj meč se nepohne, ani s mou pomocí. Chci ti dát svůj. Prý se nemůže zlomit. A zatím jsem opravdu neviděl, že by se lederská ocel někdy zlomila. Tvůj obouruční meč je účinný, jen pokud se protivník vyděsí, takže s ním jsi pomalý a nemotorný."

"Vypadá to tak."

Bryse válečníkův jízlivý tón potěšil. Ačkoliv v přiznání porážky nebyla žádná sebelítost, poslouchal to jen nerad.

Přehodil si meč v ruku a nabídl jílec válečníkovi. "Na."

"Jestli se pustím oběma rukama, upadnu."

"Jedna postačí."

Strážce si uvolnil ruku a popadl Brysův meč. "U Propasti, nic neváží!"

"Kování je tajné umění, zná ho jen můj lid. Nezkłame tě."

"Zacházíš se všemi poraženými nepřáteli stejně?"

"Ne, jenom s těmi, kterým jsem vlastně vůbec nechtěl ublížit."

"Pověz, smrtelníku, jsi ve svém světě považován za dobrého šermíře?"

"Slušného." Brys si stáhl koženou rukavici z pravé ruky a vytáhl dýku. "Ruku mám pořád ochromenou -"

"To jsem rád. Ačkoliv bych rád řekl totéž o svém obličejce."

Brys se řízl do dlaně a díval se, jak krev odnáší proud. Přitiskl krvácející dlaň na válečnickovu levou ruku, stále sevřenou kolem jílice meče zaraženého ve skále. Cítil, jak je krev nasávána mezi stříbrné pláty. Válečník otočil ruku a sevřel mu pravici stiskem tvrdým jako kámen. Napjal svaly a začal se zvedat. Brys sklopil zrak a viděl, že zlomená noha se v bolestných křečích zceľuje a udrží válečnickovu váhu. Jeho samotného se náhle zmocnila slabost.

"Pusť mi ruku," vyzval jej válečník, "jinak zemřeš."

Brys kývl, vytáhl ruku ze strážcova sevření a zavrával.

"Přežiješ?"

"Doufám," zachraptěl. Točila se mu hlava. "Než odejdu, ještě mi řekni jejich jména."

"Cože?"

"Mám dobrou paměť, strážce. Žádné další zotročení nebude, dokud zůstanu naživu. A zařídím, aby se na jejich jména nezapomnělo, ani až už tu nebudu -"

"Jsme starověcí bohové, smrtelníku. Hrozí ti -"

"Co se mě týče, zasloužíte si klid. A na Tiste Edur - ty, kteří předtím spoutali jednoho z vás - budete příště připravení. Můj život může přispět k vaší síle, a snad to postačí, abyste odolali."

Strážce se narovnal do své plné výšky. "Tak se stane, smrtelníku. Tvá oběť nebude zapomenuta."

"Ta jména! Cítím - slábnu -"

Hlavu mu naplnila slova, valící se lavina jmen, každé vypalující svůj cejch do jeho paměti. Zaječel, jak ho ten nenadálý útok vyděsil, nespočetně vrstev žalu, snů, životů a umírání, nepředstavitelných říší, civilizací rozpadajících se v trosky a prach.

Příběhy. Tolik příběhů - ach, Bloude -

* * *

"Bloud nás chraň, co jsi to udělal?"

Brys ležel na zádech na tvrdé, smaltované podlaze. Zamrkal a spatřil nad sebou vrásčité obličej Kuru Qana.

"Maela jsem nenašel," přiznal králův šampion. Cítil se neuvěřitelně slabý, téměř nedokázal zvednout ruku k tváři.

"Nezbývá ti málem už ani kapka krve, finadde. Vyprávěj mi o všem, co se ti přihodilo."

Držby mě opusťte, příběhy bez konce... "Zjistil jsem, co udělali Tiste Edur, cedo. Starodávny bůh, zbavený svých jmen a spoutaný novým. Nyní slouží Edurům."

Kuru Qan přimhouřil oči za silnými čokami. "Zbavený svých jmen? Významné? Možná. Dá se jedno z těch jmen najít?"

Postačí, aby ho to vyrvalo ze sevření Hannana Mosaga?"

Brys zavřel oči. Ze všech jmen, jež v sobě držel... znal některý z ostatních bohů totožnost ztraceného druha? "Možná ho mám, cedo, ale najít ho chvíli potrvá."

"Vracíš se s tajemstvími, finadde Brysi Beddikte."

"A s pouhou hrstkou odpovědí."

Ceda se narovnal. "Potřebuješ čas, aby ses vzpamatoval, můj mladý příteli. Jídlo a víno, a spoustu obojího. Dokážeš vstát?"

"Zkusím to..."

* * *

Pokorný komorník Bugg kráčel tmou Serpovy poslední uličky, pojmenované tak, protože chudák Serp tady před několika desetiletími vydechl naposledy. Bugg si vzpomínal, že býval v okolí stálým hostem. Starý, poloslepý a neustále mumlající o záhadném puklém oltáři ztraceném v hlíně pod ulicemi. Nebo spíš pod touto konkrétní uličkou. Jeho tělo našli schoulené uprostřed naškrábaného kruhu mezi smetím a půl tuctem krys, jimž kdosi zakroutil krkem. Jakkoliv to bylo zvláštní, jen málokdo byl natolik zvědavý, aby pátral po vysvětlení. Nakonec lidé v ulicích umírali pořád. Buggovi starý Serp scházel, i po všech těch letech, ale některé věci nelze vrátit zpět.

Probudilo ho šustění rákosové rohože, sloužící nyní jako dveře do Teholova skromného příbytku. Ušmudlané dítě přineslo naléhavou výzvu. Nyní holčička poskakovala několik kroků před ním a každou chvíli se ohlížela, aby se ujistila, že se jí neztratila.

Na konci Serpovy poslední uličky byla další ulička, kolmá k Serpově, která nalevo vedla k žumpě známé jako Bloudova pata, z níž se stala odpadní jáma, a napravo po patnácti krocích končila v troskách domu s propadlou střechou.

Děvčátko vedlo Bugga k troskám. Jedna část ještě stála a nyní tu bydlela nereká rodina: šest dětí a babička, která sem přišla ze severu, když dětem zemřeli rodiče na smírskou horečku - což byla sama o sobě nesmyslná nespravedlnost, protože horečku příměří by za příslušnou odměnu snadno vyléčil každý lederský léčitel.

Bugg je neznal, ale věděl o nich, a oni zase zjevně slyšeli o tom, jaké služby lze za jistých okolností poskytnout zadarmo. Za ruku ho chytila drobná ručka a dívka ho zavedla do chodby, kde si musel pod sesedlým stropem dřepnout. Po třech krocích se objevila spodní polovina dalších dveří a za nimi přeplněný pokoj. Páchnoucí smrtí. Tiché pozdravy, skloněné hlavy. Bugg upřel oči na nehybné tělo ležící na zakrvácené pokrývce uprostřed místnosti. Po krátké prohlídce vzhledl k nejstaršímu z dětí, dívce asi deseti či jedenáctileté - i když možná byla starší, jen zakrněla kvůli špatné výživě, nebo mladší a předčasně zestárlá z téhož důvodu. Upřela na něj velké, tvrdé oči.

"Kde jste ji našli?"

"Dostala se domů," odvětila dívka strnule.

Bugg se znovu zadíval na mrtvou babičku. "Z jaký dálky?"

"Ze Zasypaného rynku, říkala."

"Takže promluvila, než ji opustil život." Bugg zat' al zuby. Zasypaný rynek byl asi tři sta kroků daleko. Stařena musela mít neobyčejně silnou vůli, když ušla takovou vzdálenost se dvěma smrtelnými bodnutími mečem v prsou. "Myslím, že cítila velkou potřebu."

"Říct nám, kdo ji zabil, ano."

A ne jen tak prostě zmizet, jak to dělá spousta nuzáků, a děti by strašilo, že je opustila - bez čehož se tyhle chudinky klidně obejdou.

"Kdo teda?"

"Šla přes rynek a dostala se do cesty nějaké skupince. Sedm mužů a jejich pán, všichni byli ozbrojení. Pán se vztekal, něco jako že mu mizí všichni špehové. Babička poprosila o peníze. Pán vztekem ztratil hlavu a rozkázal svým strážcům, aby ji zabili. A oni poslechlí."

"Víte, kdo byl ten pán?"

"Jeho tvář najdeš na nově ražených docích."

Aha.

Bugg poklekl ke stařeně, položil dlaň na chladné, vrásčité čelo a hledal zbytky života. "Urusan z klanu známého jako Sovy. Její síla se zrodila z lásky ke svým vnukům. Je pryč, ale neodešla daleko." Zvedl hlavu a podíval se každému ze šesti dětí do očí. "Slyším, jak se přesouvají velké kameny, kapitulace dlouho zavřeného portálu. Je tam chladná hlína, ale nepřijala ji." Zhluboka se nadechl. "Připravím tohle tělo pro nereký pohřeb -"

"Chceme tvé požehnání," pravila dívka.

Bugg zvedl obočí. "Moje? Nejsem Nerek, dokonce ani kněz -"

"Chceme tvé požehnání."

Sluha zaváhal, pak si povzdechl. "Jak chcete. Ale řekněte mi jedno, jak teď budete žít?"

Jako v odpověď se ode dveří ozval hluk. Do malého pokoje se přišoural mohutný chlap a jako by ho celý vyplnil. Byl mladý a jeho velikost a rysy prozrazovaly jak tarthenalskou, tak nerekou krev. Upřel očka na mrtvou Urusan a obličej mu potemněl.

"Kdo je to?" zeptal se Bugg. Přesouvání velkých kamenů - a teď je to... jako odstrkování celých hor. Co tady začíná?

"Náš bratranec," vysvětlovala holčička, upírajíc vykulené, zbožňující a prosebné oči na mladého muže. "Pracuje v přístavu. Jmenuje se Unn. Unne, tohle je muž známý jako Bugg. Připravuje mrtvé."

Unn mluvil tak tiše, že ho téměř nebylo slyšet. "Kdo to udělal?"

Ach, finadde Gerune Eberikte, za svůj zbytečný hlad po krvi budete mít nezvaného hosta, a něco mi říká, že toho budete litovat.

* * *

Seluš z Páchnoucího domu byla vysoká a souměrná, nicméně jejím nejpozoruhodnějším rysem byly její vlasy. Dvacet sedm krátkých copánků z hustých černých vlasů, třících na všechny strany, každý omotaný kolem výsady z parohu, takže se jí podivně kroutily. Bylo jí něco mezi pětatřiceti a padesáti, kterážto nesrovnalost byla výsledkem jejího pozoruhodného umění zakrývat vady. Za fialkovými očima byl neobvyklý inkoust získávaný z článkovaných červů žijících hluboko v písku na plážích jižních ostrovů a za plnými a rudými rty hadí jed, jímž se každé ráno malovala. Stála před Teholem a Šurk Elalle na prahu svého skromného a nešťastně pojmenovaného příbytku, oděná v těsném hedvábí, a přímo Tehola, proti jeho smyslu pro slušnost, vyzývala, aby si pod zlatavým leskem prohlédl její bradavky - takže mu chvíli trvalo, než vzhlédl a v jejich očích spatřil úlek.

"Jdete brzo! Nečekala jsem vás. Ach! Teď jsem strašně nervózní. Vážně, Tehole, měl bys vědět, že nemáš dělat nečekané věci! Tohle je ta mrtvá?"

"Jestli ne," opáčila Šurk Elalle, "tak jsem v ještě větším průšvih, nemyslíš?"

Seluš přistoupila blíž. "Tohle je nejhorší balzamování, co jsem kdy viděla."

"Nebyla jsem nabalzamovaná."

"Aha! Hrůza! Jak jsi zemřela?"

Šurk zvedla neživé obočí. "Zajímalo by mě, jak často ti tví klienti na tuhle otázku odpovídají?"

Seluš zamrkala. "Pojďte dál, když už to musí být. Moc brzo!"

"Podívej," pravil Tehol uvážlivě, "vždyť do půlnočního zvonění zbývá jen chvilka."

"Správně! Vidiš, jak jsi mě popletl? Honem dovnitř, musím zavřít dveře. Honem! Temný ulice mě děsí. Teď si tě pořádně prohlídnou, zlatíčko. Můj sluha byl naneštěstí nezvykle zdrženlivý." Najednou se naklonila blíž, až se nosem téměř dotýkala rtů Šurk.

Tehol sebou trhl, ale naštěstí si toho ani jedna nevšimla.

"Ty ses utopila."

"Nepovídej."

"V Quillasově kanálu. Kousek po proudu od Vindlových masomlečů poslední den letního měsíce. Kterýho?"

Poutníkova? Strážcova?"

"Zrádcova."

"Aha! Tak to musel mít Vindl ten měsíc neobvykle dobrý kšefty. Pověz mi, křičí lidi, když tě uvidí?"

"Občas."

"Přede mnou taky."

"A skládají ti poklony ohledně vlasů?" chtěla vědět Šurk.

"Nikdy."

"To byla roztomile nezávazná konverzace," vyhrkl Tehol. "Ale nemáme, žel, celou noc -"

"Ale ano, máme, hlupáku," usadila ho Seluš.

"No jasně. Promiň. V každém případě. Šurk je obětí utápění, a jak se ukázalo, trvalý kletby."

"Není to tak vždycky?" Seluš si povzdechla a přistoupila k dlouhému stolu u zadní stěny místnosti.

"Tehol se zmiňoval o růžích," podotkla Šurk, jdouc za ní.

"Růže? Jejdananky, to ne. Skořice a pačuli, myslím. Ale nejdřív musíme udělat něco s tou plísni a mechem, co máš v nose. Pak je tu taky ootoooloo -"

"Co?" zeptali se Šurk s Teholem zároveň.

"Žije v horkých pramenech v Modrorůžských horách." Se zdviženým obočím se zadívala na Šurk. "Ženský tajemství. Divím se, že jsi o něm ještě neslyšela."

"Zřejmě mám mezery ve vzdělání."

"Ootoooloo je mrňavý tvoreček s měkkým tělíčkem, co se krmí štěrbinou, prostě místo tlamy má svislou díru. Kůži má

pokrytou brvama, který mají neobvyklou vlastnost - přenášejí vjemy. Ty brvy dokážou vrůst do membrán -"

"Tak moment," vyhrkl zděšeně Tehol, "nechceš snad říct -"

"Většina mužů ten rozdíl nepozná, ale mnohonásobně to zvyšuje rozkoš... aspoň tak jsem to slyšela. Sama jsem si žádnýho nikdy nevzala, protože umístění ootooloo je trvalý a potřebuje se, ehm, stále krmit."

"Jak často?" chtěla vědět Šurk a Tehol v jejím hlase zaslechl značný úlek.

"Denně."

"Ale Šurk má nervy mrtvý - jak může cítit to, co cítí to ootooloo?"

"Nejsou mrtvý, Tehole Beddikte, jenom neprobuzený. Kromě toho brvy ootooloo brzy prostoupí celým tělem, a čím zdravější ten organismus bude, tím bude zářivější a vitálnější její tělo!"

"Chápu. A co můj mozek? Tam ty kořínky vrostou taky?"

"To nemůžeme dopustit, že ne, jinak bys po zbytek existence jenom slintala v horký vaně. Ne, mozek ti napustíme jedem - teda není to opravdické jed, jen výměšek jistýho zvířátka, co obývá horký prameny s ootooloo. Řečený výměšek je pro ootooloo nepoživatelný. Není příroda úžasná?"

* * *

Když se Bugg vpotácel do páanova domu, pálily ho oči. Do svítání zbývala necelá hodina. Bugg byl k smrti utahaný, což způsobilo spíš požehnání, jež udělil, než příprava stařeniny mrtvolky k pohřbu. Udělal dva kroky do místnosti a strnul.

Na podlaze, opírajíc se o zeď naproti, seděla Šánd. "Kde je ten prevít, Buggu?"

"Pracuje, i když si umím představit, že tomu moc nevěříš. Dnes v noci jsem vůbec nespál a nemám sílu se bavit, Šánd -"

"A mě to zajímá? Na čem pracuje? Co dělá, že to musí dělat, když zbytek světa spí?"

"Šánd, já -"

"Odpověz mi!"

Bugg došel k ohništi, nyní vychladlému, kde na roštu stál hrnec. Nabral si vlažného, převařeného čaje. "Dvanáct různých investic, jako neviditelný potoky pod základama, hlodají, ale zatím se nic nehýbe. V každé ekonomice jsou podpěry, na kterých spočívá všechno ostatní, Šánd."

"Ale uprostřed noci nemůžeš dělat obchody."

"Takovýchle obchody ne. Ale ve všem je jistý nebezpečí, Šánd. Hrozby. A ty je třeba zvládnout. V každém případě, co vůbec děláš venku v noci a bez ochránce?"

"Bez Ublaly? Toho hňupa? Je v posteli s Rissar. Nebo s Hejun. V mé posteli není, aspoň ne dneska. Střídáme se."

Bugg na ni zíral. Dopil čaj a odložil hrnek.

"Je to všechno pravda?" zeptala se Šánd po chvíli. "To s těmi investicemi?"

"Ano."

"Proč nám o tom neřekne?"

"Protože vaše investice musí zůstat oddělený. Nesmí tu být žádný porovnatelný vzorec. Proto musíte jeho příkazy plnit do puntíku. Nakonec všechno vyjde na světlo."

"Nesnáším génie."

"To je pochopitelný. Je pravda, že vyvolává zmatek. Na to si zvykneš."

"A jak se daří Buggovu stavitelství?"

"Docela dobře."

"Jaký to má vůbec smysl? Jenom vydělávat peníze?"

"Ne. Cílem je získat smlouvu na Věčný příbytek."

Šánd na něj zůstala hledět. "Proč?"

Bugg se usmál.

* * *

Dezinfekce, odbarvování, škrábání, česání. Vonné oleje vetřené do šatů a kůže. Konzervující oleje vetřené jinak. Čistící výplachy očí, nosu, uší a úst. Pak přišel čas na pumpu.

V tom okamžiku se Tehol vypotácel ven na vzduch. Oblouha na východě bledla a méně duševně zdraví obyvatelé již vstávali a vycházeli do ulic. Rachocení kár na dláždění. Kdesi kokrhal kohout, ale jeho bujarý výkřik přešel v příškrčené ticho. Radostně zaštěkal pes.

Kroky, kdosi se zastavil po Teholově pravici. "Ještě jsi tady?"

"Aha, Selušin pomocník. Jak se vede, když je tak hnusný ráno, Padderunte?"

Stařec se tvářil vždycky nevrle, ale Teholův zdvořilý dotaz zřejmě vpadl do spleti vrásek. "Jak se mi vede? Jsem nevyspanej. Tak se mám, ty ztracenej hade! Ještě jsou tam? Já říkám, že je to ztracenej případ. Ztracenej případ. Stejně jako ty, Tehole Beddikte. Znal jsem tvou matku - co by řekla, kdyby tě viděla teď?"

"Znal jsi její mrtvolu, troubo. Předtím jste se nikdy neviděli."

"Myslíš, že mi o sobě všechno neřekla? Myslíš, že nevidím, co je tu k vidění? Duše uvnitř tvaruje tělo. Hezky si se mnou promluvila."

Tehol zvedl obočí. "Duše uvnitř tvaruje tělo?" Zadíval se na tvář připomínající svažetelou švestku. "No tohle."

"Aha, to byla jedovatá poznámka, že jo? Správně, tohle se děje, když se slušnej člověk nevyspí!"

O dlažbu mezi nimi se roztřískl hliněný hrnek a následoval vztekly řev z okna naproti.

"Tak!" vykřikl Padderunt s rukou na čele, vrávající v kruzích. "Ze sousedů to dělá surový nepřátele! Ty tady nebydlíš, že ne?"

"Uklidni se," poradil mu Tehol. "Jednoduše jsem se zeptal, jak se ti dnes ráno vede, pro případ, že bys zapomněl. Ty jsi měl odpovědět stejně pošetile a nicneřikajčně. Kdybych chtěl znát seznam tvých neduhů - no, nechci. Kdo by chtěl?"

Čekala se od tebe neškodná zdvořilost, Padderunte. Ne sprostý urážky."

"Vážně? A jak jsem to měl vědět? Pojď, o kousek dál dělají skvělý škvarkový koláče. A rezlistovej čaj, kterej probudí i mrtvýho."

Společně se vydali ulicí.

"Zkoušel jsi to?" zeptal se Tehol.

"Co jako?"

"Probudit mrtvý rezlistovým čajem."

"Mělo to fungovat."

"Ale nevyšlo to?"

"Ale stejně mělo. Zdvojnásobí to tep a přinutí tě vyhodit všechno ze žaludku."

"Nemůžu se dočkat."

"Dokud si na něj nezvykneš. Taky skvěle zabíjí hmyz. Stačí vylít na podlahu a do štěrbin a tak. Ani ho neumím pořádně vychválit."

"Většina lidí rezlistí kouří, nepije ho."

"Barbaři. Jsme tady. Platíš ty, správně?"

"A čím?"

"V tom případě to jde na Selušin účet, což znamená, že budeš muset zaplatit později."

"Dobře."

* * *

Šurk Elalle stála před vysokým stříbrným zrcadlem. Instinktivně nejdřív odhadla, kolik by všechno to stříbro stálo, než se soustředila na svůj odraz. Pleť měla zdravě pobledlou a líce jí zářily zdravím. Vlasy měla umyté, poprvé po letech ostříhané a navoněné olejem s pačuli. Běhma měla čistá a oči se jí krásně leskly.

Zetlelou kůži a len z oděvu nahradilo černé hedvábí a krátký kabátek z černé teletiny. Měla nový opasek, kamaše z vydělané kůže a holínky. Těsné kožené rukavice. "Vypadám jako kurva."

"Ale ne jako stará kurva, co?" opáčila Seluš.

"Pravda, nejdřív ti vezmu peníze, a teprve pak tě zabiju. Takhle vypadám."

"Spousta mužů by do toho šla, víš."

"Nechala by se zabít?"

"Samozřejmě. V každém případě mi řekli, že to nebylo tvý povolání. I když bys asi mohla zkusit něco nového - mimochodem, co ootooolo?"

"Má hlad. Nemůžu ho krmit, ehm, něčím jiným?"

Seluš zajiskřilo v očích. "Pokusy, to je mi nátura!"

Některé poznámky, usoudila mrtvá, si nezaslouží odpověď. Zatřela svaly, které jí umožňovaly nádech - už dávno vyšla ze cviku a bylo zvláštní opět cítit, jak vzduch klouže hrdlem a plní jí hrudní koš. Po pumpě přišly nálevy. Dech, který vypouštěla, voněl po skořici a myrze. Rozhodně lepší než říční bahno.

"Tvá práce je přijatelná," prohlásila.

"To se mi ale ulevilo! Už je skoro den a já umírám hladu. Vyzkoušíme si tě venku, má milá? Můj pomocník s Teholem budou v místním podniku na snídani. Připojme se k nim."

"Myslela jsem, že nemám jíst ani pít."

"Ne, ale můžeš se předvádět a flirtovat, co?"

Šurk na druhou ženu zazírala.

Seluš se usmála, pak zamrkala a otočila se. "Kde mám šál?"

* * *

Kuru Qan odešel a vrátil se se dvěma pomocníky, kteří Bryse odnesli zpátky do cedových komnat, kde ho položili na pohovku, nalili do něj nejrůznější tekutiny a nacpali ho jídlem. Přesto se mu síly vracely pomalu. Ležel dosud na zádech, s polštářem pod hlavou, když se otevřely dveře a vstoupil první eunuch Nifadas.

Při pohledu na Bryse mu zajiskřilo v očkách. "Králův šampione, vzpomatoval ses už natolik, abys mohl mluvit s králem? Bude tu za chvíli."

Brys se pokusil narovnat. "To je směla. Prozatím se nedokážu zhostit svých povinností -"

"Na to zapomeň, finadde. Tvůj král se chce jen ujistit, že se po svém zážitku dáš zase do pořádku. V této věci Ezgaru Diskanara pohánějí pouze upřímné obavy. Zůstaň, prosím, kde jsi. Ještě jsem tě neviděl tak bledeho."

"Něco se krmilo jeho krví," vysvětloval Kuru Qan, "ale nechce mi říct, co to bylo."

Nifadas si Bryse prohlížel s našpulenými rty. "Neumím si představit boha, který by udělal něco takového."

"Mael tam nebyl, první eunuchu," prohlásil Brys. "Tiste Edur našli někoho jiného a přinutili ho jim sloužit."

"Můžeš nám povědět, kdo to je?"

"Nějaký zapomenutý bůh, ale víc toho nevím. Neznám jeho povahu ani rozsah jeho moci. Je starý, starší než samotný oceán. Ti, kdo ho uctívali, nebyli lidé."

Ode dveří zazněl hlas. "Nikdy si nedávám pozor na svá aktiva, i když mě zatím Bloud ušetřil nekrutějších následků, za což jsem vděčný."

Když Ezgara Diskanar vstoupil do komnaty, Kuru Qan s Nifadasem se hluboko poklonili. Králi bylo přes padesát, ale tvář měl stále překvapivě mladistvou. Byl průměrně vysoký, spíše štíhlý, a z jeho gest číselná nervózní energie, jež snad byla nevyčerpatelná. Kostí v obličejí měl výrazné a poněkud asymetrické, důsledek nehody s jankovitým koněm v dětství. Pravou lící kost a nadočnicový oblouk měl zploštělé a posunuté výš než na levé straně, díky čemuž vypadalo oko větší a kulatější. Oko mu fungovalo špatně, a když byl Ezgara podrážděný či unavený, koulelo se mu nezávisle na

druhém. Léčitelé mohli škody napravit, ale král to zakázal - už jako dítě byl umíněný a tvrdohlavý a v nejmenším se nezajímal o vnější vzhled.

Dalším důkazem byl jeho skromný oděv, lépe se hodící pro občana na tržišti než pro krále.

Brysovi se podařila aspoň malá úklona. "Omlouvám se, Výsosti -"

"Není třeba, finadde," přerušil jej Ezgara Diskanar a mávl rukou. "Naopak, omlouvat se mám já za nepříjemné úkoly, které tě odvádějí od oficiálních povinností. Těžce jsem zneužil tvou věrnost, můj mladý šampione. A ty za to trpíš."

"Vzpamatuju se, Sire," ujišťoval ho Brys.

Ezgara se usmál a přelétl pohledem ostatní v místnosti. "Zvláštní shromáždění, není-liž pravda? Mělo by se nám ulevit, že moje nejdražší žena je v této chvíli bezvládná pod vyčerpaným chotěm, takže se jí o něm neodvážím zpravit ani její nejdůvěryhodnější špiclové. Doufejme, že až se to stane, bude příliš pozdě."

"Můj králi," promluvil Nifadas, "s vaším dovolením se vzdám jako první. Hodina mého odjezdu z města se rychle blíží a přípravy nejsou zdaleka dokončené."

Ezgara se pokřiveně usmál. "První eunuchu, tvá píle v těchto věcech je legendární, takže o tvém tvrzení pochybuji. Nicméně máš mé svolení, i kdyby jen proto, abys mohl zajistit, že tví špehové budou přesně vědět, kdy její špehové podají hlášení, a na oplátku to ohlásí tobě a ty zase mně. Ačkoliv mi uniká, co bych měl s touto informací dělat, vzhledem k tomu, že událost, která spustila tuto vlnu hlášení, je zrovna ta, jež se odehrává přímo tady a teď."

Nifadas se uklonil. "V tomto tanci si nikdo neodpočine, Sire, jak dobře víte."

Král se přestal usmívat. "To opravdu vím, první eunuchu. Tak tedy odejdi."

Brys se díval, jak Nifadas odchází. Jakmile se dveře zavřely, král se obrátil ke Kuru Qanovi. "Cedo, kancléř dál podává oficiální stížnosti proti přidělení finadda Geruna Eberikta k delegaci. Jeho námitky jsou přesvědčivé."

"Bojí se o život vašeho syna, Výsosti."

Ezgara kývl. "Ztratil snad finadd sebeovládání natolik, že by mohl zavraždit mého dědice?"

"Doufejme, že nikoliv, Sire."

"Myslíš, že můj syn chápe nebezpečí, a bude se tudíž chovat zdrženlivě a zdvořile?"

"Princ Quillas byl o nebezpečí zpraven, Sire," odpověděl opatrně Kuru Qan. "Vzal si své nejvěrnější tělesné strážce pod velením Morocha Nevada."

"Moroch se podle všeho na ochranu princova života cítí." Ezgara se otočil a upřel tázavý pohled na Bryse.

"Moroch je velice zručný, Sire," řekl Brys Beddikt po chvíli. "Hádám, že bude mít v řadě před princem ochutnávače a mágy se spoustou ochranných kouzel."

"To druhé, Výsosti," ozval se Kuru Qan, "můžu potvrdit. Na královnin rozkaz jsem ztratil značný počet nadaných žáků."

"Takto se snažíme nastolit v nebezpečí rovnováhu a spoléháme na moudrost hráčů," prohlásil Ezgara Diskanar.

"Kdyby se však jedna strana rozhodla pro preventivní úder, vše se rychle rozplete."

"To je pravda, Sire."

"Finadde Brysi Beddikte, je Moroch Nevad schopen radit sebeovládání?"

"Myslím, že ano, Sire."

"Zůstává však otázka," pokračoval Ezgara, "jestli je můj syn schopen jeho radu přijmout."

Na to neodpověděl ceda ani Brys.

Král si je dlouho prohlížel, pak se podíval na Bryse. "Těším se, až se vrátíš ke svým povinnostem, šampione, a jsem rád, že se ze svých dobrodružství vzpomínáš."

S tím vyrazil z místnosti. Na prahu ještě prohodil - aniž by se otočil či aspoň zastavil - "Gerun Eberikt, myslím, nebude muset zmenšovat svůj doprovod..."

Dveře zavřel jeden ze sluhů Kuru Qana a ceda s finaddem osaměl. Ceda se zadíval na Bryse a pokrčil rameny.

"Kdyby byly peněžní prostředky nesmrtelnou ctností..." začal Brys.

"Náš král by byl bůh," dokončil Kuru Qan a kývl. "A na to my teď sázíme život." Čočky na očích se mu zaleskly odraženým světlem. "Zvláštní poznámka v této chvíli. Ale velmi jasnozřivá, řekl bych. Brysi Beddikte, povíš mi víc o své cestě?"

"Jenom to, že jsem se snažil napravit bezpráví a následkem toho Tiste Edur už nedokážou spoutat žádné další zapomenuté bohy."

"Užitečný čin."

"V to jsem doufal."

"Co vždycky říkají ty staré čarodějnice na trhu? ,Konec světa ohlašuje laskavé slovo.'"

Brys sebou trhl.

"Pochopitelně," pokračoval ceda nepřítomně, "to jenom používají jako výmluvu, aby mohly být hrubé na zvědavé starce."

"Mají další rčení, cedo," poznamenal Brys po chvíli. "Pravda se ukrývá v bezbarvých šatech."

"To určitě neříkají tytéž čarodějnice. Pokud ano, tak jsou to ty největší lhářky na světě smrtelníků!"

Brys se nad tím žertem usmál. Ale v ústech cítil popel a v duchu zaslechl první šepot hrůzy.

KAPITOLA SEDM

Nevidíte nic než tělo

v tepaných plánech,

kteří sešívají každý tanec

do vzorců stoupání -
obřadu našich dní,
naše životy zdobí
vzácné zboží,
jako bychom stáli bez kuráže
před plnými tabulemi,
a jediné goblény obtížené
prostými činy
nás volají
a my vzýváme je,
jako tělo nalité
něčím jiným než touhou.
Však mé vidění není
jen pro vyvolené, a vidím
kosti v děsivém pohybu,
kosti, které jsou
otroky a setkávají
pevný svět pod nohama
každým krokem, jež učiníte.

Otroci pod námi
Rybářka Kel Tath

A

kvizitor Seren Pedak pozorovala edurské děti hrající si mezi posvátnými stromy. V černé kůře silných větví se svíjely přízraky a v chaotickém víru obklopovaly děti, které si jich nevšímaly. Z nějakého významného důvodu jí to srovnání připadalo hrůzné.

Před lety viděla malé Nereky, jak si hrají mezi rozházenými kostmi svých předků, a to jí otrásl víc než všechna bojiště, po nichž kdy kráčela. A scéna před ní na ni měla stejný účinek. Byla ve vesnici krále-zaklínače, uprostřed lidí, pohybů a hlasů nesoucích se mlhou, a cítila se ztracená a osamělá.

Kolem posvátného háje vedl široký chodník, bahno posypané kousky oloupané kůry, na němž stály klády zhruba přitesané jako lavice. Deset kroků nalevo od Seren seděl Hull Beddikt, lokty opřené o kolena a s hlavou v dlaních zíral do země. Už delší dobu se nepohnul ani nepromluvil, a světská nedůležitost jejich pozdravů již mezi nimi dozněla, jen v oboustranném mlčení po nich zůstala slabá chuť smutku.

Tiste Edur si dvou lederských cizinců ve svém středu nevšímali. Připravili pro ně a pro Buruka Bledého ubytování. První setkání s Hannanem Mosagem mělo proběhnout této noci, třebaže tu byli již pět dní. Obvyklé bylo čekání den, dva. Bylo tedy jasné, že jim král-zaklínač tímto nebyvalým odkladem posílá zprávu.

Další, důraznější varování znamenalo množství Edurů z jiných kmenů, nyní sídlících v nejsevernějším cípu edurských zemí, jen neradi opouštěli své území. Přesto nemohlo být sjednocení kmenů zřejmější, než když bylo takto mrazivě stavěno na odiv. Slabost, jakou za starých časů způsobovaly rozbroje, již pominula. Všechno se změnilo.

Nerekové přitáhli vozy k domu pro hosty a nyní se choulili mezi nimi, jak se báli jít do vesnice. Tiste Edur se na ty, jež považovali za níže postavené, uměli dívat pěkně svrchu. To Nereky děsilo, jako by edurská lhostejnost mohla nějak poškodit jejich vlastní existenci. Od příchodu jako by zvadli, Burukových rozkazů si nevšímali a jen tak tak, že se najedli. Seren se vydala hledat Hulla v naději, že ho přesvědčí, aby s Nerekou promluvil.

Když ho našla, okamžitě ji napadlo, jestli na něj snad nepadl stejný černý mrak jako na Nereky. Hull Beddikt vypadal starý, jako by ho konec cesty stál hodně sil a čekala ho ještě těžší břemena.

Seren Pedak odtrhla zrak od hrajících si dětí a znovu se zadívala na Hulla sedícího na lavici. Muži uměli rychle postavit bariéry a umíněně se jich drželi, ale ona už toho měla plné zuby. "Ti Nerekové umrou hladý, jestli něco neuděláš." Nebylo znát, že by ji slyšel.

"Dobře," štěkla. "Co je pár dalších mrtvých Nereků navíc?"

Chtěla, aby se rozčílil. Rozhořčil. Chtěla ho tím ranit, i kdyby se tím jen ujistila, že mu ještě teče krev v žilách. On ale na její zlá slova jen pomalu vzhlédl a s pousmáním se jí podíval do očí. "Seren Pedak. Nerekové čekají, jestli je Tiste Edur přijmou, stejně jako my - i když my Ledeřané jsme mnohem méně citliví na duchovní rány, které nám Edurové chtějí zasadit. Nakonec máme tlustou kůži -"

"Kvůli tomu, jak se upínáme na ten náš takzvaně neomylný osud," opáčila. "No a co?"

"Kdysi jsem si myslíval," pravil a přestal se usmívat, "že tloušťka naší... zbroje je pouhá iluze. Že všechno to vychloubání a pokrytecká nadutost zakrývají hluboko uloženou nejistotu. Že žijeme v neustálé krizi, protože osud, který si sama určíš, nosí tisíc masek, a ani jedna nepadne dokonale -"

"Jak by mohla, Hulle Beddikte, když jsou vytvarované podle dokonalosti?"

Hull Beddikt pokrčil rameny a zadíval se na své ruce. "Ale v mnoha směrech je naše zbroj opravdu tlustá. Odolná vůči nuancím, slepá k rafinovanosti. Proto jsme vůči všemu rafinovanému vždycky podezíraví, zvláště když se tak chovají cizinci."

"My Ledeřané známe své hry na klam," podotkla Seren. "Ty nás líčíš jako klopýtající hlupáky -"

"Což taky v mnoha ohledech jsme," opáčil. "Své cíle si představujeme skutečně jasně. Ale pomíjíme skutečnost, že náš každý krok někoho někde rozmáčkne."

"I nás samotné."

"Ano, to je pravda." Hull vstal a Seren Pedak opět užasla nad tím, jak je velký. Mohutný, zlomený muž. "Pokusím se zmírnit potíže Nereků. Ale odpověď je na Tiste Edur."

"Dobrá." Seren ustoupila a otočila se. Děti si dál hrály mezi ztracenými stíny. Poslouchala, jak vrzání Hullových mokasínů na pilinách slábne.

Dobrá.

Zamířila do vesnice. Prošla po hlavní třídě, přes most vedoucí otevřenou bránou do vnitřní čtvrti, kde měli sídla urození Hirotové. Hned za bránou byl dlouhý dům Hannana Mosaga. Seren Pedak se zastavila na širokém prostranství za palisádou. V dohledu nebyly žádné děti, jen otroci plnící své úkoly a půl tuctu edurských válečníků, zkoušejících boj s nejrůznějšími zbraněmi. Na akvizitor se žádný ani nepodíval, alespoň navenek. Třebaže si byla jistá, že její příchod neunikl jejich pozornosti a bez dozoru ji také nenechají.

Kolem procházeli dva lederští otroci nesoucí síť plnou muší. Seren k nim přistoupila.

"Chci mluvit s nějakou edurskou matronou."

"Už přichází," odvětil jeden otrok, aniž by se ohlédl.

Seren se obrátila.

Mířila k ní Edurka s pomocnicemi. Vypadala mladě, ale skutečný věk se poznat nedal. Byla i přitažlivá, což však nebylo neobvyklé. Měla srdcovitý obličej a na sobě dlouhé, tmavomodré roucho s manžetami vyšívány zlatou nití. Dlouhé, rovné hnědé vlasy měla rozpuštěné.

"Akvizitor," pravila edursky, "ztratila ses?"

"Ne, má paní. Chci s tebou mluvit o Nerekích."

Žena zvedla tenké obočí. "Se mnou?"

"S nějakým Edurem," upřesnila Seren.

"Aha. A co mi chceš sdělit?"

"Dokud Tiste Edur Nereký oficiálně nepřivítají, budou hladovět a duševně trpět. Žádám, abyste se nad nimi slitovali."

"Jsem si jistá, že se jedná o pouhé přehlédnutí, akvizitor. Není snad pravdou, že vás již dnes v noci přijme král-zaklínač?"

"Ano. Ale to nezaručuje, že pak budeme oficiální hosté, že ne?"

"Žádáš o zvláštní zacházení?"

"Ne pro nás. Pro Nereký."

Žena si ji dlouho prohlížela. "Pověděla bys mi, prosím, kdo nebo co jsou ti Nerekové?" požádala nakonec.

Seren se snažila smířit s tak nečekanou ignorancí. Sice byla nečekaná, ale ne zase tak překvapivá - prostě se jen stala obětí vlastních domněnek. Ledeřané zřejmě nebyli jediní sebestřední lidé. Ani nafoukaní. "Omlouvám se, má paní -"

"Jmenuji se Majen."

"Omlouvám se, Majen. Nerekové jsou sluhové Buruka Bledého. Stavem odpovídají vašim otrokům. Patří ke kmeni, který Ledeřané před nějakou dobou asimilovali, a nyní pracují, aby splatili dluh."

"Připojit se k Ledeřanům s sebou nese dluh?"

Seren přimhouřila oči. "Ne přímo - ne takhle, Majen. Šlo o... výjimečné okolnosti."

"Ano, samozřejmě. Ty se objevují, že ano?" Edurka si přitiskla prst na rty a zřejmě došla k nějakému rozhodnutí.

"Odved' mě tedy k těm Nerekům, akvizitor."

"Jakže? Ted' hned?"

"Ano. Čím dřív bude jejich duch uklidněn, tím lépe. Nebo jsem ti špatně rozuměla?"

"Ne."

"Předpokládám, že těm ubohým členům vašeho kmene postačí požehnání kteréhokoliv Edura. Neumím si představit, jak to ovlivní jednání krále-zaklínače s vámi. Vlastně si jsem jistá, že nijak." Obrátila se na jednu z lederských otrokyň.

"Pěřová čarodějko, oznam, prosím, Uruth Sengar, že se poněkud opozdím, ale ujisti ji, že to nepotrvá dlouho."

Mladá žena, oslovená jako Pěřová čarodějka, se uklonila a odběhla k jednomu domu. Seren se za ní dívala. "Jestli se smím zeptat, Majen, kdo jí dal to jméno?"

"Pěřová čarodějka? Je přece lederské, ne? Ledeřany, kteří se mezi námi narodí jako otroci, pojmenovávají jejich matky nebo babičky, či jak to vlastně u vás chodí. Příliš jsem o tom nepřemýšlela. Proč?"

Seren pokrčila rameny. "Jen že to je hodně staré jméno, nic víc. Už dlouho jsem ho neslyšela a znám ho jenom z dějepisu."

"Půjďme, akvizitor?"

* * *

Udinaas seděl na nízké stoličce u vchodu a škrábal šupiny ze sušených ryb, jichž měl plný košík. Ruce měl rozmočené, rozpraskané a zarudlé od slané pasty, do níž se ryby nakládaly. Viděl přicházet akvizitor a odcházet ji s Majen, a nyní se s ustaraným výrazem blížila Pěřová čarodějka.

"Dlužníku," štekla, "je Uruth uvnitř?"

"Je, ale musíš počkat."

"Proč?"

"Hovoří s urozenými vdovami. Jsou tam už nějakou dobu a nevím, o co jde."

"A myslíš si, že jsem se chtěla ptát zrovna tebe?"

"Jaké máš sny, Pěřová čarodějko?"

Zbledla a rozhlížela se kolem sebe, jako by hledala jiné místo, kde by mohla počkat. Lehce se rozpršelo a pod přesahující střechou domu byli v suchu. "O mých snech nic nevíš, dlužníku."

"Jak to, že ne? Každou noc v nich za mnou přicházíš. Povídáme si. Hádáme se. Požaduješ ode mě odpovědi. Proklínáš výraz v mých očích. A nakonec utečeš."

Odmítla se mu podívat do očí. "Nemůžeš tam být. V mé mysli," prohlásila. "Nic pro mě neznamenáš."

"Jsme jenom padlí, Pěřová čarodějko. Ty, já, duchové. My všichni. Jsme jen prach vířící dobyvatelům kolem kotníků, když kráčeji cestou ke slávě. Časem se možná při jejich nekonečných krocích zvedneme a udusíme je, ale je to jen ubohá pomsta, nemyslíš?"

"Nemluvíš jako dřív, Udinaasi. Už ani nevím, kdo tvými ústy promlouvá."

Zadíval se na své ruce olepené šupinami. "Jak na to odpovím? Zůstal jsem stejný? Těžko. Ale znamená to zároveň, že změny nejsou moje dílo? Bojoval jsem za tebe s Bílou vránou, Pěřová čarodějko. Vyrval jsem tě z jejich spárů, a ty mě teď jenom proklínáš."

"Myslíš si snad, že se mi líbí být ti vděčná za život?"

Udinaas sebou trhl, ale když znovu zvedl oči, podařilo se mu usmát se. Všiml si, že si ho prohlíží - třebaže hned odvrátila zrak. "Aha, už chápu. Zjistila jsi, že jsi... dlužná. Mně."

"Omyl," sykla. "Uruth by mě byla zachránila. Jenom jsi ze sebe udělal blázna, nic víc."

"Přišla pozdě, Pěřová čarodějko. A jestli mi dál budeš říkat dlužníku, jako kdyby tě to, že to budeš dost často opakovat, mělo zbavit -"

"Mlč! Nechci s tebou mít nic společného!"

"Nemáš na vybranou, i když jestli budeš mluvit ještě hlasitěji, obě naše hlavy skončí na kulech na hradbě. Co chce akvizitor od Majen?"

Pěřová čarodějka neklidně přešlápla, zaváhala a řekla: "Aby přivítala Nereky. Umírají."

Udinaas potřásl hlavou. "Tento dar musí dát král-zaklánač."

"To si možná myslíš, ale místo něj se nabídla Majen."

Udinaas vykulil oči. "Vážně? Copak přišla o rozum?"

"Ticho, hlupáku!" Pěřová čarodějka si dřepala před Udinaase. "Blížící se svatba jí stoupla do hlavy. Považuje se málem za královnu a je úplně nesnesitelná. A teď požehná Nerekům -"

"Požehná?"

"Její výraz, ano. Myslím, že to zarazilo dokonce i akvizitor."

"To byla Seren Pedak, že?"

Pěřová čarodějka kývla.

Oba chvíli mlčeli, než Udinaas znovu promluvil. "Co myslíš, že takové požehnání udělá?"

"Nejspíš nic. Nerekové jsou zlomený lid. Jejich bohové jsou mrtví, duchové jejich předků rozprášení. Pár duchů možná nově posvěcená půda přitáhne -"

"Tohle dokáže edurské požehnání? Posvětit půdu?"

"Možná. Nevím. Ale mohlo by dojít k vázání osudů. Závisí na čistotě pokrevní linie Majen, všeho, co ji v životě čeká, jestli je -" Pěřová čarodějka rozzlobeně mávla rukou a zavřela ústa.

Jestli je panna. Ale jak by mohla nebyť? Ještě není vdaná, a Edurové tato pravidla neporušují. "O tom jsme spolu nemluvili," prohlásil Udinaas. "Řekl jsem ti, že máš počkat, protože se to ode mě čeká. Neměla jsi důvod myslet si, že zpráva od Majen je naléhavá. Jsme otroci, Pěřová čarodějko. My sami za sebe nemyslíme a o Edurech a jejich zvyklostech nevíme skoro nic."

Konečně se mu podívala do očí. "Ano." A po chvíli: "Hannan Mosag se dnes večer sejde s Leděřany."

"Já vím."

"S Burukem Bledým, Seren Pedak a Hullem Beddiktem."

Udinaas se usmál, ale veselý úsměv to nebyl. "Komu by měly být vyloženy destičky, Pěřová čarodějko?"

"Z těch tří? Bloud ví, Udinaasi." Jako by vycítila, že začíná měknout, zamračila se a narovнала se. "Postavím se támhle a počkám."

"Hodláš dnes v noci věštit, vid' že ano?"

Přiznala se strohým kývnutím a odešla na kraj přístřešku, téměř do houstnoucího deště.

Udinaas se vrátil k čištění ryb. Přemýšlel o tom, co před chvílí řekl. Padlí. Rád bych věděl, kdo sleduje tvé stopy. My, zapomenutí, bezvýznamní a přehlížení. Když cesta končí neúspěchem, nikdy po ní nejdeme dobrovolně. Padlí. Proč je lituju? Ne je, ale nás, protože já mezi ně rozhodně patřím. Mezi otroky, nevolníky, bezejmenné rolníky a dělníky, rozmazané tváře v davu - jen šmouha ve vzpomínkách, šouravé kroky na vedlejších cestách dějin.

Můžeme se zastavit, obrátit se a proniknout zrakem šero? Můžeme vůbec padlé vidět? A pokud ano, jaký pocit ta chvíle přinese? Po lících se mu koulely slzy a padaly mu na odřeně ruce. Znal odpověď na svou otázku, ostrou jako nůž, zaraženou hluboko, a tak odpověď zněla... poznání.

* * *

Když Majen odešla, Hull Beddikt se postavil vedle Seren Pedak. Za jejich zády rozmlouvali Nerekové svým rodným jazykem, drsným a rychlým, plni napětí a nevíry. Do ohňů se sykotem dopadal déšť.

"Neměla to dělat," podotkl Hull.

"Ne," souhlasila Seren, "neměla. Ale stejně si nejsem tak úplně jistá tím, co se právě udalo. Nakonec to byla jenom slova, ne?"

"Neprohlásila je za hosty, Seren. Požehnala jejich příchodu."

Akvizitor se ohlédl na Nereky a nad jejich rozrušenými, nervózními výrazy se zamračila. "O čem se to baví?"

"Je to staré nářečí - jsou v něm kupecká slova, něčemu rozumím, ale většinou ne."

"Nevěděla jsem, že Nerekové mají dva jazyky."

"Jejich jméno stojí v letopisech o prvních přistáních," vysvětloval Hull. "Jsou to zdejší domorodci a jejich území zabíralo celý jih. Pozorovali příjezd prvních lodí. Přišli přivítat první Ledeřany, kteří vstoupili na tento kontinent, a dali jim léky na horečku z vedra. Byli tu dávno před námi. Dva jazyky? Divím se, že jich nemají tisíc."

"Aspoň zase vypadají živě," prohlásila Seren Pedak po chvíli. "Budou jíst, plnit Burukovy příkazy -"

"Ano. Jenže mezi nimi panuje nová obava - sice je nezabije, ale budou mít kvůli tomu starosti. Zřejmě zatím nepochopili plný význam toho požehnání."

"Tohle území jim nikdy nepatřilo, že?"

"Nevím. Edurové rozhodně tvrdí, že tu jsou odjakživa, od časů, kdy ze světa ustoupil led."

"Aha, ano, zapomněla jsem. Ty jejich divné mýty o stvoření. Ještěrky, draci a led, zrada dobrého krále." Po chvíli se ohlédla a přistihla ho, jak na ni civí.

"Co se děje, Hulle?"

"Odkud tohle všechno znáš? Binadasovi Sengarovi trvalo léta, než mi to prozradil, a navíc to byl slavnostní dar po našem sbratření."

Serert zamrkala. "Někde jsem to asi slyšela." Pokrčila rameny a setřela si z obličeje dešťovou vodu. "Všichni mají nějaké mýty o stvoření. Obvykle to je jenom snůška nesmyslů. Nebo skutečné vzpomínky, ale celé popletené a prosáklé magií a zázraky."

"Jsi překvapivě prezírává, akvizitor."

"V co teda věří Nerekové?"

"Že se všichni před mnoha pokoleními zrodili z jediné matky, která ukradla oheň a procházela časem, aby našla to, co by mohlo ukojit touhu, která ji spalovala - i když pravou povahu té touhy nikdy nezjistila. Jednou do sebe vzala posvátné sémě a porodila holčičku. Navenek se dcera nijak nelišila od své matky, protože posvátnost v ní byla ukrytá a zůstává ukrytá až do dnešních dnů. Je ukrytá v Nerecích, kteří jsou potomci toho dítěte," dokončil Hull své vyprávění.

"A tím ospravedlňují ten svůj divný patriarchát."

"Možná," usoudil Hull, "ačkoliv ženská linie je považovaná za nejčistší."

"Má ta pramáti nějaké jméno?"

"Aha, všimla sis toho zmateného zaměňování, jako by to byly spíš role než jednotlivci. Panna, matka a bába, postupem času -"

"Přehlížení dřiny, jakou zažívá manželka. Moudrost se rozvíjí jako květina na hromadě hnoje."

Upřeně se na ni zadíval. "V každém případě je známa pod několika podobnými jmény, která zároveň naznačují, že se jedná o obměnu jediné osoby. Eres, N'eres, Eres'al."

"A tohle leží v jádru nereckého uctívání předků?"

"Leželo, Seren Pedak. Zapomínáš, že jejich kultura byla zničena."

"Kultury můžou umřít, Hulle, ale lidi žijou dál, a to, co si nesou v sobě, jsou semena vzkříšení -"

"Jen klam, Seren Pedak," odvětil. "Zrodit by se mohlo jen něco pokřiveného, slabého, prostě výsměch."

"I kameny se mění. Nic nedokáže stát nehybně -"

"Ale my ano. Nebo ne? Mluvíme o pokroku, ale ve skutečnosti toužíme jen po věčném opakování přítomnosti s jejími zdánlivě nekonečnými výstřelky a nenažraností. Pořád dokola tatáž pravidla a tatáž hra."

Seren Pedak pokrčila rameny. "Bavili jsme se o Nerecích. Urozená žena z Hirot Tiste Edur jim požehnala -"

"Dřív, než se nám dostalo formálního přijetí."

Seren Pedak zvedla obočí. "Myslíš, že je to další zakrytá urážka Ledeřanů? Že to zosnoval sám Hannan Mosag? Hulle, myslím, že tentokrát se necháváš unášet představitostí."

"Mysli si, co chceš."

Obrátila se. "Jdu se trochu projít."

* * *

Uruth Majen dostihla na mostě. Ať si řekly cokoli, proběhlo to rychle a bez vyvádění, alespoň Udinaas, sedící před domem, nic takového neviděl. Když Pěřová čarodějka vyřídila vzkaz od své paní, držela se za Uruth a čekala kousek od obou Edurek, ale ne tak daleko, aby je neslyšela. Uruth s Majen poté zamířily k domu společně, otrokyně se táhly za nimi.

Udinaas zaslechl tichý smích, strnul a hodně se na stoličce předklonil. "Bud' zticha, Chřade!" sykl.

"Jsou říše, mrtvý otroku," zašeptal přízrak, "kde vzpomínky utvářejí zapomnění, a tak z dávno minulých věků hnětou svět stejně skutečný, jako je tento. Tímto způsobem porážejí čas. Porážejí smrt. A občas, dlužníku Udinaasi, se taková říše přiblíží. Hodně se přiblíží."

"Už toho nech, prosím tě. Nezajímají mě tvoje hloupé hádanky -"

"Chceš vidět, co vidím já? Teď hned? Mám poslat stínový závoj, aby ti zakryl oči a odhalil ti neviditelné minulosti?"

"Teď ne -"

"Pozdě."

Otrokovi se před očima odkrývaly jednotlivé vrstvy, tenké jako pavučina, a okolní vesnice jako by se pod tím útokem srazila, rozmazala a pozbyla barev. Udinaas se snažil soustředit. Mýtina zmizela, nahradily ji vysokánské stromy a lesní půda porostlá mechem, kde padaly provazce deště. Moře nalevo bylo mnohem blíže, zuřivé šedé vlny s bílými hřebeny narážely na zubaté černé skály pobřeží a vyhazovaly do vzduchu pěnu.

Udinaas před divokostí vln ucukl - a vše zmizelo v temnotě, než se mu před očima vynořila další scéna. Moře ustoupilo za západní obzor a nechalo po sobě rozrytou podložní skálu lemovanou strmými ledovými útesy. V mrazivém vzduchu

byl cítit rozklad.

Kolem Udinaase běželi tvorové v kožešinách, nebo to možná byl jejich vlastní hustý kožich, hnědý, žlutavý a černý. Byli překvapivě vysocí, ale na velké tělo měli příliš malou hlavu s výraznými čelistmi. Jeden měl z rákosí spletený opasek, na němž visely mrtvé vydry, a všichni nesli provazy ze stočených travin. Mlčeli, avšak Udinaas vycítil jejich hrůzu z něčeho na severní obloze.

Přimhouřil oči a konečně rozeznal, co upoutalo jejich pozornost. Hora z černého kamene, visící ve vzduchu nad nízkými svahy pokrytými rozlámaným ledem. Hora se blížila a Udinaas z toho obrovského, neuvěřitelného kouzla cítil zlobu - pocit, který očividně cítili i vysocí tvorové s kožešinami.

Ještě chvíli se dívali, pak uprchli. Hnali se kolem Udinaase -

- a scéna se opět změnila.

Otlučená podložní skála, kámen proměněný v prach, převalující se chuchvalce mlhy. Objeví se dva vysocí tvorové a táhli s sebou třetího - ženu, v bezvědomí či mrtvou, s rozpuštěnými dlouhými tmavohnědými vlasy, které se jí couraly po zemi. Udinaas nadskočil, když poznal jednu ze vzpřímených postav - tu oslepující zbroj, železem obité boty a stříbrný plášť, tvář zakrytou přilbicí. Menandor. Dcera úsvit. Chtěl uprchnout - nemohla ho nevidět - ale stál jako přimrazený.

Poznal i druhou ženu, podle děsivých soch zpola zabořených v hlíně v lese kolem hirotské vesnice. Strakatá kůže, šedá a černá, takže její obličej připomínal válečnou masku. Kyrus z matného, vyspravovaného plechu. Chráníce lokty a holení z kroužků a kůže a plechové rukavice, povlávající plášť z tuleních kůží, sahající až na zem.

Strakatá, vrtošivá sestra. Sukul Anchadu.

A pochopil, koho táhnou s sebou. Soumrak, Šeltatu Lor. Skabandariho nejmilovanější dceru, ochránkyni Tiste Edur.

Ženy se zastavily a pustily bezvládné ruce té mezi sebou, jež se sesula na skálu, jako by byla mrtvá. Směrem k Udinaasovi se upřely dva páry velkých, mandlových tistejských očí.

První promluvila Menandor. "Nečekala jsem tě tady."

Jak se Udinaas snažil najít slova, po jeho boku promluvil muž. "Co jste jí udělaly?"

Otrok se otočil a spatřil tistejského muže, stojícího na dosah raky od Udinaasovy stoličky. Byl vyšší než ženy naproti němu, měl bíle smaltovanou zbroj postříkanou krví, umazanou a zprohýbanou po ranách mečem. U pravého boku měl přivázanou puklou helmici. Pleť měl bílou jako slonovina. Na levé lici mu zaschla krev v podobě rozvětveného blesku. Většina vlasů mu shořela a kůži na temeni měl popraskanou, zarudlou a mokvajicí. Na zádech měl dvě pochvy a jílce dlouhých mečů mu vyčnívaly nad rameny.

"Nic, co by si nezasloužila," odpověděla Menandor na jeho otázku.

Druhá žena vycenila zuby. "Náš drahý strýček měl s naší vzácnou sestřenkou velké plány. Ale přišel, když ječela o pomoc?"

Zkrvavený muž prošel kolem otroka a pozornost upíral na tělo Šeltaty Lor. "Tohle je hrozná šlamastyka. Chci si nad tím umýt ruce - nad vším."

"Ale nemůžeš," upozornila ho Menandor se zvláštní škodolibou radostí. "Nakonec jsme matčinou krví otrávení všichni..."

Sukul Anchadu se prudce obrátila na sestru. "Její dcery byly horší než jed! Tyhle narušené osobnosti nepřinášejí žádnou rovnováhu. Jen se na nás podívej! Nevraživé mrchy - hašteřivé hlavy Tiam se zvedají pořád dokola, jedno pokolení za druhým!" Ukázala prstem na muže. "A co ty, otče? Tahle noční můra vylétá na opeřených křídlech ze tmy jiné říše, nohy roztažené do široka a zvoucí, copak jsi nebyl první v řadě? Čistý Osserk, první syn tmy a světla, takový drahoušek! Ale byl jsi tam, spojil jsi svou krev s tou děvkou - no pověz, za svou sestru jsi ji prohlásil předtím, než jsi s ní šukal, nebo až potom?"

Měl-li jed jejich slov nějaký účinek, nebylo to navenek znát. Osserk se prostě usmál a odvrátil zrak. "Takhle bys o matce neměla mluvit, Sukul. Nakonec zemřela, když ses narodila -"

"Zemřela, když jsme se narodili všichni!" Sukul Anchadu zvedla ruku zaťatou v pěst, jako by chtěla zakroutit vzduchem. "Umírá a znovu se rodí. Tiam a její děti. Tiam a její milenci. Jejich tisíc smrtí, a přece se nic nezmění!"

Menandor promluvila klidněji. "S kým ses to vůbec popral, Osserku?"

Osserk se zamračil. "S Anomanderem. Tentokrát měl navrch. Což, když o tom tak přemýšlím, není nic překvapivého," dodal po chvíli. "Zbraň hněvu je často silnější než zbroj chladného rozumu." Pokrčil rameny. "Ale zdržel jsem ho na dost dlouho -"

"Aby mohl Skabandari uniknout?" zeptala se Menandor. "Proč? I když je to tvůj příbuzný, ukázal se v pravém světle - jako proradný vrah."

Osserk posměšně zvedl obočí a zadíval se na bezvládnou ženu ležící na zemi mezi jeho dcerami. "Předpokládám tedy, že vaše sestřenka, ke které jste se očividně nezachovaly laskavě, není mrtvá. Stejně tak bych mohl poukázat, že Skabandari nezavraždil Silchase Zmara -"

"Pravda," štekla Sukul, "udělal něco mnohem horšího. Teda, pokud nepovažuješ to, že budeš navěky žrát hlínu, za lepší osud."

"Ušetří mě svého rozhořčení." Osserk si povzdechl. "Jak tak často říkáš, milé dítě, zrada a proradnost jsou nejvzácnějším rysem naší rozvětvené rodiny, a pokud už ne nejvzácnějším, tak rozhodně nejoblíbenějším. V každém případě jsem tady skončil. Co s ní chcete udělat?"

"Napadlo nás, že by měl Silchas rád společnost."

Osserk strnul. "Dva dračí ascendenty na stejné půdě? Ten azathský dům opravdu hodně zkoušíte, dcery."

"Bude ji chtít Skabandari osvobodit?" zeptala se Menandor.

"Skabandari není ve stavu, kdy by mohl kohokoliv osvobozovat," opáčil Osserk, "včetně sebe."

To obě ženy překvapilo. Po chvíli se Menandor zeptala: "Kdo to dokázal?"

Muž pokrčil rameny. "Záleží na tom? To Skabandari si myslel, že bohové zdejšího světa nemají moc, aby se mu postavili." Odmlčel se, pátravě se na dcery zadíval a pravil: "Berte to jako varování, moje milé. První děti Matky noci byly zplozeny bez otce. A přes to, co tvrdí Anomander, to nebyli Tiste Andii."

"To jsme nevěděly," přiznala Menandor.

"Tak teď to víte. Našlapujte opatrně, děti."

Udinaas se díval, jak vysoký muž odchází, a zalapal po dechu, když se jeho postava rozmazala a přetvořila do jiné. Mohutně, s vlnícími se třpytivými zlatými a stříbrnými šupinami, když roztáhla křídla. Příliv moci, a obrovský drak se vznesl.

Sukul Anchadu a Menandor se za ním dívaly, dokud se nezmenšil v řevavý uhlík na zatažené obloze a nezhasl docela. Sukul zabručela: "Divím se, že ho Anomander nezabil."

"Něco mezi nimi je, sestro, a my, ani nikdo jiný, nevíme, co to je. Jsem si tím jistá."

"Možná. Nebo by to mohlo být mnohem prostší."

"Jako co?"

"Chtějí, aby hra pokračovala." Sukul se stísněně usmála. "A radost z ní by dosti pobledla, kdyby jeden druhého zabili rovnou."

Menandor padl zrak na nehybnou Šeltatu Lor. "Tahle si vzala za milence jednoho z bohů zdejšího světa, ne?"

"Na čas. Povila dvě odporné malé děti."

"Odporné? Takže dcery."

Sukul kývla. "A jejich otec to okamžitě pochopil, protože je pojmenoval velmi vhodně."

"Vážně? A jak, sestro?"

"Závist a Zášť."

Menandor se usmála. "Ten bůh - jednou se s ním, myslím, ráda setkám."

"Je možné, že bude mít námitky proti tomu, co chceme udělat se Šeltatou Lor. Vlastně je dokonce možné, že už teď hledá naši stopu, aby nám mohl zabránit v pomstě. Takže bychom si, jak by řekl Osserk, měly pospíšet."

Udinaas se díval, jak se ženy rozdělují a bezvládnou sestřenicí nechávají ležet na zemi.

Menandor se ještě z dálky otočila k sestře. "Ten Šeltatin milenec, ten bůh - jak se jmenuje?"

Sukulina odpověď přišla z ještě větší dálky. "Draconus."

Obě ženy se poté popustily v draky, skoro stejně velké jako Osserk. Jedna dračice byla strakatá, druhá jasně zářila.

Strakatá dračice se vznesla do vzduchu, nalétla nad tělo Šeltaty Lor a popadla ji do drápů. Pak opět vylétla vzhůru a připojila se k sestře. Zamířily k jihu.

Scéna se otrokovi před očima rychle vytrácela. Opět seděl v Sengarově domě, v zarudlých, popraskaných rukou zpola očištěnou rybu, jež na něj upírala oko se znepokojivě tupým překvapením - oko, jaké v nepatrných obměnách pozoroval celé dopoledne i odpoledne, a nyní, když se smrákalo, na něj civělo zase, mlčící a zbavené života. Jako by to, co držel, vůbec nebyla ryba.

Jenom oči. Mrtvé, prázdné oči... Ale i mrtví obviňují.

"Už jsi udělal dost, otroku."

Udinaas vzhlédl.

Před ním stály Uruth s Majen. Obě Tistejky, žádná strakatá ani jasně zářící. Jen stíny ve slabé, náhodné obměně.

Mezi nimi a o krok pozadu stála v čele otrokyň Pěřová čarodějka. Ve velkých očích, upřených do jeho, měla varování.

Udinaas se uklonil Uruth. "Ano, paní."

"Najdi si na ty ruce mast," nakázala mu.

"Děkuju, paní."

Průvod prošel kolem něj do domu.

Udinaas se zadíval na rybu. Ještě chvíli si prohlížel oko, načež ho palcem vydloubl.

* * *

Seren Pedak stála v dešti na pláži a dívala se na neustávající pohyb vody, kdy déšť měnil hladinu v poďobanou kůži, šedou, s pavoučími chloupky, narážející na břeh, kde se vlny se sykotem mrzutě lámaly o ohlazené kameny.

Setmělo se, noc se vyplížila z drahocenných stínů. Čekaly je hodiny tmy a na vesnici za ní se snesl šál mlčení.

Přemýšlela o lederských otrocích.

Její lidé se zřejmě zvlášť dobře vzdávali. Svoboda byla oltář, k němuž se prosebníci snažili celý život dostat a škrábali po hladké podlaze, až ten lesklý, bezchybný kámen pocákala krev, ale pravdou zůstávalo, že byla stále mimo dosah smrtelníků. V jejím oslavovaném jméně byla ospravedlnitelná jakákoliv oběť. Přesto věděla, že rouhačství je prázdný zločin. Svoboda není bůh, a kdyby byla a kdyby se ke svým vyznavačům obracela, tvářila by se posměšně. Okov otroka ukradl něco, co dotýčný nikdy neměl.

Lederští otroci v této vesnici neměli žádné dluhy. Sloužili rozumným potřebám a dostávali za to jídlo a střechu nad hlavou. Mohli se ženit a vdávat. Plodit děti, které nezdědí dluhy rodičů. Část dne určená na práci se nezvětšovala, nepožírala jim stále víc času. Vcelku byla pro tyto její soukmenovce ztráta svobody bezvýznamná.

Dítě jménem Pěřová čarodějka. Jako by z dějepisu vystoupila čarodějka z dávné minulosti, špatně oblečená, škrobená a vyumělkovaná, jak už vypadají všechny zastaralé věci. Již v lůně vyvolená věštkyně z destiček, která své umění provozuje jako službu komunitě, a ne za peníze v koženém měšci. To jméno nejspíš mezi otroky ztratilo význam. Možná tu nebyly žádné staré destičky, žádné vážné noci, kdy se osudy shromažďují do rozmazané, puklinami protkané cesty, do děsivé mozaiky osudu, vyložené přede všemi - a na děsivý rituál dohlíží dívka se sklopenýma očima.

Od ústí řeky zaslechla křupat kamení a otočila se. U vody se krčil otrok, ruce ponořené do chladné vody, jako by hledal

rozhršení nebo ledový chlad.

Seren Pedak se zvědavě přiblížila.

Muž po ní vrhl ostražitý, lhostejný pohled. "Akvizitor," řekl, "tyto hodiny jsou mezi Edury zneklidňující. Lépe je nic neříkat."

"My ale nejsme Edurové," poukázala. "Nebo ano?"

Vytáhl ruce z vody a Seren si všimla, že je má zarudlé a napuchlé. "Ze země tady vytéká Emurlahn, akvizitor."

"Přesto jsme Ledeřané."

Trpce se pousmál. "Akvizitor, já jsem otrok."

"O tom jsem přemýšlela. Otroctví. Osvobození od dluhů. Jak ti ta výměna připadá?"

Znovu si dřep. Z rukou mu kapala voda. Prohlížel si vodu protékající kolem. Přestalo pršet a z lesa se táhla mlha. "Dluh zůstává, akvizitor. Ovládá každého lederského otroka mezi Edury, ale je to dluh, který nelze nikdy splatit."

Ohromeně na něj zírala. "Ale to je šílené!"

Znovu se pousmál. "Podle těchto věcí nás všechny poměrují. Proč sis myslela, že to změní pouhé otroctví?"

Seren chvíli mlčela a jen se dívala na muže dřepícího u vody. Nebyl ošklivý, ale když to teď věděla, viděla jeho dluh, břemeno, které nesl, a vlastně žádné dítě, jež by mohl zplodit, nebude tohoto stigmatu zbaveno. Bylo to kruté. Bylo to... lederské. "Je tu jedna otrokyně," začala. "Jmenuje se Pěřová čarodějka."

Trhl sebou. "Ano, naše věštkyne z destiček."

"Aha. Myslela jsem si to. Kolik pokolení té ženy žilo jako edurští otroci?"

"Asi dvě desítky."

"A nadání přetrvávalo? I ve světě Kurald Emurlahn? To je zvláštní."

"Vážně?" Pokrčil rameny a vstal. "Až budeš dnes v noci se svými společníky hostem Hannana Mosaga, Pěřová čarodějka bude věštít."

Seren Pedak zamrazilo. Zhluboka se nadechla a pomalu, ztěžka vzduch vypustila. "Udělat něco takového je... nebezpečné."

"Nepochybně, akvizitor."

"Ano, chápu, že tomu tak je."

"Musím se vrátit ke své práci," prohlásil muž, aniž by se jí podíval do očí.

"Pochopitelně. Doufám, že jsem tě nezdržela přespříliš."

Opět se usmál, ale neřekl nic.

Dívala se za ním, jak odchází po pláži.

* * *

Buruk Bledý, zabalený do pláštěnky, stál u nerekého ohně. Hull Beddikt se postavil kousek za kupce. Kapuci měl staženou do čela a tvářil se nepřítomně.

Seren přistoupila k Burukovi a zadívala se na plamínky, nad nimiž ležel nehybný kouř. Do kostí jí pronikal noční chlad, na což mimoděk zatínala svaly na šíji. Začínala ji bolet hlava.

"Seren Pedak," povzdechl si Buruk. "Není mi dobře."

To ostatně poznala z jeho slabého, roztřeseného hlasu. "Urazil jsi dlouhou cestu," poznamenala.

"Jen skončil tady před tím bídným ohýnkem. Nejsem tak hloupý, abych se neznal ke svým zločinům."

Za nimi zabručel Hull. "Myslíš zločiny, které jsi už spáchal, nebo ty příští, Buruku Bledý?"

"Rozdíl nemá význam," opáčil kupec. "Dnes v noci," pokračoval a narovnal se, "budeme hosty Hannana Mosaga. Jste oba připraveni?"

"Formalita je to poslední, co tahle schůzka přinese, Buruku. Král-zaklínač chce, aby bylo jeho stanovisko jednoznačné. Uslyšíme varování, které bychom měli vyřídít delegaci, jež přijde."

"Ani záměry nemají význam, akvizitor. Já nic nečekám, kdežto jeden z nás tří je nadějí úplně pohlcený. Na tuto neblahou návštěvu čekají nazkoušená oznámení a hrozné projevy." Buruk otočil hlavu k Hullu Beddiktovi. "Pořád myslíš jako dítě, vid'?" Hliněné figurky zapadlé po kotníky do písku, jedna tady, jedna tam, prostě tam stojí. Jedna řekne tohle, druhá tamto a pak je podle toho přestavíš. Scény, vyhlídky, plné věčné jistoty. Chudáku Hulle Beddikte, kterému dávno vrazili nůž do srdce a on s ním každý den otočí, aby se ujistil, že tam pořád ještě je."

"Jestli mě chceš vidět jako dítě," zavrčel hromotluk, "je to tvoje chyba, ne moje, Buruku."

"Mírně připomenutí," odušil kupec, "že nejsi mezi dětmi."

Kývl na ostatní, aby ho následovali, a zamířil k citadele.

Seren se připojila k Hullovi - kupec je o pár kroků předešel a ve tmě téměř nebyl vidět - a zeptala se: "Už ses s tím Hannanem Mosagem někdy setkal?"

"Byl jsem tady hostem už dřív, Seren."

"Krále-zaklínače?"

"Ne, v domácnosti Sengarů. Jsou blízcí královské krvi a jejich nejstarší syn Strach Sengar je válečným maršálem Hannana Mosaga - není to skutečný titul, ale překlad odpovídá."

Seren se nad tím zamyslela a zamračila se. "Předpokládáš, že tam tví přátelé dnes večer budou?"

"Myslel jsem si to, ale ne. Ve vesnici je jen patriarcha Tomad a jeho žena. Synové odešli."

"Odešli? A kam?"

Hull zavrtěl hlavou. "Nevím. Je to... divné. Předpokládám, že se Strach s bratry vrátí na jednání o smlouvě."

"Víš král-zaklínač, že jsi s Binadasem Sengarem uzavřel pokrevní pouto?"

"Pochopitelně."

Buruk Bledý dorazil k mostu vedoucímu do vnitřní čtvrti. Mlha zhoustla a zakryla svět kolem tří Ledeřanů. V dohledu

nebyl nikdo jiný a kromě jejich kroků nebylo nic slyšet. Před nimi se zvedala citadela, jejíž široký, klenutý vchod byl jasně osvětlený.

"Nemá žádné strážce," zamumlala Seren.

"Ne takové, které je vidět," opravil ji Hull Beddikt.

Buruk vyšel po dvou nízkých schodech na podestu, zastavil se, rozeplnul si pláštěnku a vstoupil. Seren s Hullem jej vzápětí následovali.

Dlouhá chodba byla prázdná. Hodovní stůl byl mnohem menší než ten, který normálně stával uprostřed místnosti, jak se dalo poznat podle míst vydržených na velkém běhounu pokrývajícím prkennou podlahu. A napravo Seren ten stůl zahlédla, přistrčený ke stěně ověšené nástěnnými koberci.

U protějšího konce komnaty byl napříč postaven menší stůl, u něhož na tři Ledeřany čekaly tři židle s vysokými opěradly. Naproti nim seděl král-zaklínač, který se již pustil do jídla. Ve stínu za ním stálo nehybně pět edurských válečníků.

To musí být k'risnan. Čarodějníci... vypadají hodně mladě.

Král-zaklínač počkal, dokud si nesundali pláště, pak jim pokynul a celkem srozumitelnou lederštinou je vyzval: "Připojte se, prosím, ke mně. Nemám rád studené jídlo, a tak mě tu vidíte, jak se nevychovaně cpu."

Buruk Bledý se od pasu uklonil, řka: "Nemyslím, že jsme se opozdili, Sire -"

"To ne, ale já nejsem na formality. Vlastně mě často obtěžuje už pouhá zdvořilost. Odpusťte tedy králi jeho netrpělivost."

"Chut' k jídlu se neohlíží na požadavky etikety, Sire," odušil Buruk.

"Byl jsem si jistý, že Ledeřan to pochopí. A teď," najednou vstal, což všechny tři hosty zarazilo, "prohlašuji za své hosty Buruka Bledého, akvizitor Seren Pedak a ochránce Hulla Beddikta. Posad'te se, prosím. Požírám jenom to, co kuchaři připravili pro mě."

Měl hlas, jaký se dobře poslouchá, kdy hodiny ubíhají a veškeré nepříjemnosti jsou zapomenuty. Seren si uvědomila, že Hannan Mosag je velice nebezpečný král.

Buruk Bledý se posadil doprostřed, Seren se mu usadila po levici a Hull po pravici. Když se usadili na židlích z černodřevu, král-zaklínač si opět sedl a uchopil číši. "Vino z Traté," pravil, "na počest mých hostů."

"Získané mírumilovným obchodem, doufáme," podotkl Buruk.

"Žel, obávám se, že nikoliv," opáčil Hannan Mosag a téměř rozpačitě se podíval kupci do očí, načež zrak hned odvrátil.

"Ale jsem si jistý, že u tohoto stolu jsme všichni dost tvrdí."

Buruk si vzal číši a usrl. Chvilí zvažoval chuť a povzdychl si. "Jen trochu zkyslo kvůli svému původu, Sire."

Král-zaklínač se zamračil. "Myslel jsem, že takhle má chutnat."

"Není divu, Sire, když si na to jednou člověk zvykne."

"Útěcha, jakou přináší to, co známe, Buruku Bledý, se opět ukázala jako mocný arbitr."

"Žel, v Ledeřanech to, co znají, často vyvolává neklid, a následkem toho je často snižená kvalita."

"To je příliš komplikovaná představa, Buruku," prohlásil Hannan Mosag. "Ještě nejsme natolik opilí, abychom tancovali se slovíčky, pokud jsi ovšem neulehčil své žízni ve svém ubytování, v kterémžto případě jsem ve značné nevýhodě."

Buruk si vzal kousek uzené ryby. "Bojím se, že jsem strašně střízlivý. Jestli tu je nějaká nevýhoda, pak je na naší straně."

"Jakpak to?"

"Inu, Sire, poctil jste nás vínem zabarveným krví, což je velmi znepokojivé gesto. Navíc jsme dostali zprávu o pobití lederských lovců tuleňů. Krve je tolik, že bychom se v ní mohli utopit."

Buruk Bledý si zřejmě nehodlal vyměňovat skryté štulce. Zvláštní taktika, pomyslela si Seren, a měla takové tušení, že král Ezgara Diskanar by ji za daných okolností neoceníl.

"Jsem si jistý, že těch pár zbývajících druhů pobitých kelnatých tuleňů by souhlasilo, jelikož je unáší ta neblahá vlna," prohodil král-zaklínač přemítavě.

"Taky se k nám doneslo," pokračoval Buruk, "že se lodě vrátily do tratéského přístavu. Podpalubí, kde měla být vzácná sklizeň, bylo nevysvětlitelně prázdné."

"Prázdné? To bylo neopatrné."

Buruk se narovnal, uchopil číši oběma rukama a zadíval se na její tmavý obsah.

Náhle promluvil Hull Beddikt. "Králi-zaklínači, mně například řešení té proradné události nevadí. Lovci pohrdli dávno uzavřenými dohodami a svůj osud si zasloužili."

"Ochránce," řekl Hannan Mosag opět vážně, "pochybuji, že jejich truchlící pozůstalí budou souhlasit. Tvá slova jsou chladná. Doslechl jsem se, že představa dluhu je u vašich lidí všudypřítomnou silou. Ti nešťastní ženci byli nejspíš dlužníci, že? Jejich zoufalství zneužili pánové stejně bezcitní, jako jsi byl právě ty." Zadíval se na Ledeřany před sebou.

"Copak truchlím sám?"

"Případné následky toho zabíjení slibují ještě víc žalu, Sire," upozornil ho Buruk Bledý.

"A je to nevyhnutelné, kupče?"

Buruk zamrkal.

"Je," odpověděl Hull Beddikt a předklonil se. "Králi-zaklínači, je snad pochyb o tom, kdo by měl truchlit? Mluvil jste o chladnokrevných pánech, ano, prolita měla být v tomto případě jejich krev. Přesto jsou pány jen proto, že je dlužníci jako takové přijímají. Taková je otrava zlatem, když je to jediné, čím se poměruje cena. Ti ženci si za své zoufalství mohou sami, Sire. Všichni se účastní stejné hry."

"Hull Beddikt," upozornil Buruk, "mluví jen sám za sebe."

"Copak všichni nemluvíme jen sami za sebe?" zeptal se Hannan Mosag.
"Jakkoliv by to bylo žádoucí, Sire, tvrdit něco takového by byla lež - ode mě i od vás."
Král-zaklínač odstrčil talíř a narovnal se. "A co akvizitor? Vůbec nemluví." Upřel na ni klidné, vlahé oči. "Doprovázela jsi tyto muže, akvizitor Seren Pedak."
"To je pravda, Sire," odpověděla Seren, "a můj úkol tímto skončil."
"A svým mlčením se chceš zbavit viny za vše, co vzejde z této schůzky."
"Taková je úloha akvizitor, Sire."
"Na rozdíl od, řekněme, ochránce."
Hull Beddikt sebou trhl. "Ochráncem jsem přestal být už dávno, Sire."
"Vážně? Proč jsi tedy zde?"
"Přihlásil se sám," vysvětloval Buruk. "Nebylo na mně, abych ho odmítl."
"Pravda. Tato povinnost, jak jsem pochopil, náleží akvizitor." Hannan Mosag si Seren prohlížel a čekal.
"Nic mě nenutílo odmítnout Hulla Beddikta, když se rozhodl, že nás bude provázet, Sire."
"Ano," zabručel král-zaklínač. "Není to zvláštní?"
Seren Pedak pod vlhkými šaty štípal pot. "Dovolte, Sire, abych se opravila. Nemyslela jsem si, že bych uspěla, kdybych se ho pokoušela odmítnout, Sire. A tak jsem se rozhodla podržet si iluzi autority."
Hannan Mosag se náhle usmál, což bylo zcela odzbrojující. "Upřímná odpověď. Výborně, akvizitor. Nyní smíš odejít."
Seren Pedak se roztřeseně zvedla a uklonila se. "Bylo mi potěšením setkat se s vámi, králi-zaklínači."
"Ten pocit je vzájemný, akvizitor. Promluvíme si spolu později."
"Jsem vám k službám, Sire."
Aniž by se podívala ostatním Ledeřanům do očí, Seren obešla svou židli a zamířila ven.
Král-zaklínač ji zbavil břemene, takže nemusela být svědkem toho, co této noci proběhne mezi ním, Hullem a Burukem. Na osobní úrovni ji to páliло, ale věděla, že jí možná právě zachránil život.
V každém případě vše, co mělo být řečeno, bylo řečeno. Napadlo ji, jestli to Hull Beddikt pochopil. Nebylo pochyb o tom, že Buruk ano.
Jsme opravdu silně vyvedení z míry. Hannan Mosag, král-zaklínač, chce mír.
Znovu se rozpršelo. Seren si přitáhla plášť k ramenům.
Chudák Hull.
* * *

Někdo k němu přistoupil. Udinaas se ohlédl a spatřil Hulada. Známý se tvářil ustaraně a byl bledý. "Není ti nic?"
Hulad pokrčil rameny. "Vzpomněl jsem si, jak věštila naposledy, Udinaasi. Dnes večer mám nervy nadřanc."
Udinaas neřekl nic. Překvapilo ho, že se sám necítí stejně. Bylo jasné, že se něco změnilo. Slyšel, že Péřová čarodějka nesla hlavní nápor Majeniny nelibosti. Uruth byla zjevně tak rozružená kvůli požehnání Nerekům, že i když se vyjádřila stručně, byla hodně tvrdá. Majen poté zpráskala svou otrokyni.
Když dojde na jednání s otroky, spravedlnost pochopitelně nemá význam.
Díval se, jak přichází doprostřed volného prostranství. Ve stodole se tlačilo víc otroků než naposledy. Nepochybně je přitáhlo vyprávění o minulém věštění. Je to skoro tak dobré jako utápění.
Péřová čarodějka se posadila na udusanou hlinu a všichni ostatní ji rychle napodobili. Ona tak cíla nebyla, byla celá potlučená a plná podlitin. Udinaas si všiml, jak opatrně se pohybuje, a říkal si, nakolik mu dává vinu za své utrpení.
Majen nebyla přísnější paní než ostatní Edurové. Výprasky byly milosrdně vzácné - většina velkých přečinů otroků se trestala rychlou smrtí. Pokud už jste nechtěli otroka zabít, jaký mělo smysl ho učinit práce neschopným?
Poslední věštění nedošlo až ke skutečnému vykládání destiček. Nečekaný příchod vyvala Péřovou čarodějkou z říše projevených destiček vytrhl. Udinaas začínal být nedočkavý.
Náhle se rozhostilo ticho, neboť Péřová čarodějka zavřela oči a sklonila hlavu. Žluté vlasy jí sklouzly před obličej jako závěsy. Otrásla se, zhluboka, roztřeseně se nadechla a vzhledla. Oči měla prázdné a pomalu se jí v nich rozšiřovaly černé šmouhy noční oblohy bez hvězd, jako řídoucí mlha následovaná spirálami jasného světla.
Počátky se na ni vrhly se svou maskou hrůzy a zkřivily ji rysy do čehosi primitivního a děsivého. Udinaas věděl, že hledí na Propast, zavěšenou v obrovském zapomnění všeho, co leží mezi hvězdami. Zatím se ještě neobjevili žádní Tvůrci, ani světy, které jednou vytvoří.
A teď Osy. Oheň, Dolmen a Bloud. Bloud, jenž dává tvar držbám -
"Pojď se mnou do držeb."
Lederští otroci přestali zadržovat dech.
"Stojíme na Dolmenu a vše je, jak má být." V hlase však měla Péřová čarodějka napětí. "Žít znamená vést válku s Propastí. V růstu nalézáme dobývání, ve stagnaci jsme sami obléháni a v umírání je napadána naše poslední obrana.
Taková je pravda držby zvířat. Čepel a Kostky, válka, již neunikneme. Nový věk rozdrásal tvář a vydloubl oči staršímu. Je zjizvený, unavený bojem. Vrána se chechtá s hořkou slinou a trhá sebou ve snech o létání. Ústa věstkyně se pohybují, ale není, kdo by ji slyšel. Šaman běduje nad útkem smrti na polích z kostí, ale nevěří ve vzorce, které z rozházených pozůstatků vytváří. Stopař jde sebejistě a cílevědomě, aby zakryl, že zabloudil."
Péřová čarodějka se odmlčela. Z davu zaznělo mumlání. To bylo hodně chladné přivítání do držeb.
Bloud nás chraň, máme potíže. Velké potíže.
Za ruku Udinaase zatahal Hulad a ukázal na protější stěnu, kde ležely stíny husté jako kalná voda. A stála tam postava, zády k hlinou ohozené stěně. Akvizitor. Seren Pedak.
Péřová čarodějka mlčela a neklid narůstal.
Udinaas se zvedl a prošel mezi otroky, nevšímaje si jejich zlobného mračení. Došel ke stěně a zastavil se vedle akvizitor.

"Co se stalo?" zeptala se.

"Nevím -"

Pěřová čarodějka znovu promluvila. "Kamenný hrad nyní stojí jako trůn, na který nikdo neusedne, protože jeho podoba je nepřátelská vůči zkrocení. Zdá trůnu jsou shrbená, žebra vpadlá, lopatky úzké. Opěrky, na nichž spočínou ruce vládce, se pozvedají, mají podobu vlčí a v očích jim plápolá divoký život." Po kratší odmlce dodala: "Držba zvířat nalezla dvojné vládce."

"To není možné," vydechla Seren Pedak.

"A před námi je nyní... azathská držba. Kameny krvácejí. Země se prohýbá a sténá. Némý, neustávající křik oťřásá větvemi starých stromů. Azathy jsou v obležení."

Kdosi vykřikl, že to není pravda, a otroci se otáčeli.

"Ledová držba!" zvolala Pěřová čarodějka, zvrátila hlavu dozadu a vycenila zuby.

Všichni se zase podívali na ni.

"Rozpolcená hrobka! Mrtvoly leží rozházené před rozštípnutým prahem. Urquall Jaghuthan taezmalas. Nejsou tu, aby napravili škody, jsou zapomenuti a led sám si nevzpomíná na váhu jejich nohou."

"Co to bylo za jazyk?" otázala se Seren Pedak.

"Jaghutština," opáčil Udinaas a prudce zavřel ústa.

"Co je to Jaghut?"

Udinaas pokrčil rameny. "Tvůrci ledu, akvizitor. Ale to je jedno. Jsou pryč."

Chytila ho za ruku a otočila k sobě. "Jak to víš?"

"Dračí držba," pronesla Pěřová čarodějka, kůži lesklou potem. "Eleint Tiam purake setoram n'brael buras -"

"Dračí slova." Udinaas náhle odhalil své tajné vědomosti. "Děti matky Tiam ztracené ve všem, čeho se vzdaly. Více méně. Poezie překladem trpí -"

"Eleintové zničí vše na své cestě za pomstou," prohlásila Pěřová čarodějka skřipajícím hlasem. "Jak uvidíme v dlouhé noci, která přijde. Královna je mrtvá a už možná nikdy nepovstane. Choť se svíjí na stromě a šileně šeptá o čase svého propuštění. Leník je ztracen, tahá řetězy po světě, kde chůze znamená utrpení a kde zastavit se znamená být sežrán. Rytíř kráčí vlastní cestou ke zkáze a brzy zkříží čepel s vlastní pomstou. V bráně zuří nespoutaný oheň. Wyval -" Narovnála se, jako by jí hlavou trhla neviditelná ruka, a z úst a nosu jí vytryskla krev. Zalapala po dechu a předvedla rudý úsměv. "Locui wyval čeká. Dáma a Sestra kolem sebe tančí, každá na své straně světa. Krvesaj čeká také, čeká, až bude nalezen. Tvůrce stezek zná horečku ve své neblahé krvi a potácí se na pokraji propasti. Tak! Všechny držby až na jednu."

"Zarazte ji někdo," sykla Seren Pedak a pustila Udinaasovu ruku.

Ted' zase chytil on ji a zadržel ji. Zlobně se na něj zamračila a snažila se mu vykroutit.

Přitáhl si ji blíž. "Tohle není tvůj svět, akvizitor. Nikdo tě nezval. Zůstaň hezky stát a mlč... nebo odejdě"

"Prázdna držba je..." Pěřová čarodějka se usmála ještě víc, "opravdu velmi přeplněná. Sřeďte se, bratři! Poslouchejte! Krev splétá síť, do níž lapí celý svět! Nikdo neunikne, nikdo nenalezne útočiště!" Švihla pravou rukou a rozhodila destičky na podlahu. Z trámů pod střechem vzlétli holubi a divoce tloukli křídly. Zmateně zakroužili a dolů padala pírká. "Pozorovatelé stojí na místě, jako by byli z kamene! Tváře mají zkřivené hrůzou. Milenky tančí se zmařenou touhou." Zavřela oči, ale ukazovala na destičky a chraplavým hlasem je pojmenovávala. "Tuláci se prolomili přes ledy a chladná temnota přichází se smrtícím objetím. Chodci se nedokážou zastavit v sílícím proudu, který je táhne stále dál. Spasitelé..."

"Co to povídá?" chtěla vědět Seren Pedak. "Má všechny hráče v držbě Prázdného trůnu v mnohém čísle, to nedává smysl -"

"- čelí sobě navzájem a oba jsou odsouzeni k záhubě a v rozbitém odraze tak stojí Zrádci, a tohle leží před námi, před námi všemi." Odmlčela se, hlava jí znovu klesla na prsa a dlouhé vlasy jí zakryly obličej.

Holubi nad shromážděním stále kroužili a plácání křídel bylo jediným zvukem v obrovské stodole.

"Soupeři o Prázdny trůn," zašeptala Pěřová čarodějka hlasem ztěžklým žalem. "Krev a šílenství..."

Udinaas pustil Seren Pedak. Ta se nehýbala, stejně přimrazená na místě jako všichni ostatní.

Udinaas pobaveně zabručel a akvizitor řekl: "Poslední dobou toho moc nenaspala, víš."

* * *

Seren Pedak vyklopýtala ven do studeného lijáku. Syčící potopa na oblázcích na cestě, říčky razící si cestu pískem, les v dálce jako by strhávaly provazy a lana. Od řeky a moře hněvivý šepot. Jako by se svět propadal do tající vody.

Seren Pedak zamrkala, jak jí do očí vhrkly chladné slzy. A vzpomněla si na hru edurských dětí, lhostejné brebentění, tak dávne, že jí hlavou znělo jako ozvěna cizích vzpomínek na časy vybledlé, ohlazené a beztvaré.

Vzpomínky se hnaly do moře.

Jako když utíkají děti.

KAPITOLA OSM

Kde jsou ty dny, které jsme kdysi drželi

tak volně v jistých dlaních?

Kdy tyto prudké potoky

vyryly bezedné jeskyně pod našima nohama?

A jak se celá scéna rozložila

a přesunula, aby do našich obratných lží přinesla děs

na místa, kde se budou potkávat mladí,
do zemí našich hrdých snů?
Kde, mezi vámi všemi tu přede mnou,
jsou tváře mých přátel?

Slova vyrytá do stěny
K'ulovy zvonice, Darúdzhistán

K

dyž byl Theradas Buhn zakrvěn v bitvě, merudská šavle mu roztrála pravou tvář, uštípla kost pod okem a projela horní čelistí až do spodní, kde se zastavila. Ošklivá rána se hojila pomalu, z niti, s níž mu sešili díru ve tváři, se mu maso zanítlo dřív, než ho jeho druhové stačili donést do nejbližšího hirotského tábora, kde léčitelka udělala, co mohla - zahnila infekci a spojila kosti. Výsledkem byla dlouhá, zahnutá jizva v prohlubni na jedné straně obličeje a jistý prázdný pohled v očích, naznačující rány, které se nikdy nezahojí.

Trull Sengar seděl s ostatními pět kroků od kraje ledové plochy a díval se, jak Theradas přechází sem a tam podél ztvrdlého sněhu a ledu a v poryvech větru mu povlává plášť z liščí kožešiny s narudlým nádechem. Za sebou měli území Arapajů a s ním i neochotnou pohostinnost podmaněného edurského kmene. Hirotští válečníci byli sami a před nimi se táhla bílá, rozervaná krajina.

Vypadala zcela bez života, jenže Arapajové mluvili o nočních lovcích, podivných, v kožešinách zabalených zabijácích, kteří se vynořovali ze tmy se zubatými železnými čepelemi. Brali si části těl jako trofeje a za sebou zanechávali trupy bez končetin a hlav. Žádný ještě nebyl nikdy chycen a těla padlých nikdy nenechávali na místě.

Přesto zřejmě útočili jen na dvojice edurských lovců. Větší skupiny obvykle nechávali na pokoji. Arapajové je nazývali Džbekové, což přibližně znamenalo stojící vlci.

"Někdo nás pozoruje," ohlásil Theradas hlubokým, odměřeným hlasem.

Strach Sengar pokrčil rameny. "Ledové pustiny nejsou tak pusté, jak se zdá. Zající, lišky, zemní sovy, bílí vlci, medvědi, aranagové -"

"Arapajové mluvili o obrovských zvířatech," přerušil jej Rhulad. "S hnědou srstí a kly - viděli jsme slonovinu -"

"Starou slonovinu, Rhulade," poukázal Strach. "Nalezenou v ledu. Taková zvířata už nejspíš nežijí."

"Arapajové tvrdili opak."

Theradas zabručel. "A žijí ve strachu z ledové pustiny, Rhulade. Proto si ji zaplnili děsivými zvířaty a démony. Je to takhle: uvidíme. Už jste si odpočinuli? Čas běží."

"Ano," přitakal Strach a vstal, "měli bychom jít."

Rhulad a Midik Buhn se postavili na křídla. Měli na sobě medvědí kožešinu, černou, se stříbrným límcem, a na rukou kožešinou podšité rukavice - dar od Arapajů. Drželi dlouhé oštěpy, které používali jako hole, a před každým krokem zkoušeli sněhovou pokrývku. Theradas zaujal místo v čele, patnáct kroků před ostatními, a Trull, Strach a Binadas tvořili jádro skupiny a táhli dvoje sáně s koženými pytlí plnými zásob.

Dál v pustině prý je pod ledem voda, slané pozůstatky vnitrozemského moře, rozsáhlé kapsy ukryté pod tenoučným pláštěm sněhu. Cesta byla zrádná, museli postupovat pomalu.

Opíral se do nich vítr, mrazil na obnažené kůži, a v prudkých, ledových poryvech se museli předklánět.

Přes kožešinový oděv Trull náhle pocítil nápor chladu, bezduchou a lhostejnou sílu, toužící krást. Ochromující náraz do nosu. A v tom proudu se nesl slabý pach smrti.

Edurové si přes obličeje přetáhli vlněné šály, až jim byly vidět jen oči. Kráčeli mlčky a křupání pod kožešinou podšitými mokasíny znělo tlumeně a vzdáleně.

Ani sluneční teplo, ani zněna ročních dob nemohly na tomto místě vyhrát. Sníh a led se na větru zvedaly a třpytily se ve vzduchu, vysmívajíce se slunci dvěma zrcadlovými odrazy. Trull usoudil, že vítr vane jen nízko nad zemí, kdežto vysoko nad nimi visí krystalky ledu nehybně, netečně k běhu ročních dob a let.

Zvedl hlavu a chvíli se díval nahoru. Přenýšlel, jestli ta blyštivá, téměř opaleskující klenba nad nimi uchovává zamrzlé vzpomínky na minulost, drobné obrazy uzamčené v každém krystalku, nesoucí svědectví o všem, co se dole udalo.

Množství osudů sahajících možná až do doby, kdy tu místo ledu bylo moře. Brázdili neznámí tvorové před tisíci lety vody v starodávných dlabankách? Stali se z nich jednoho dne Džhekové?

Ledeřané mluví o držbách, zvláštním panteonu živlů, a mezi nimi je i ledová držba. Jako by se zima zrodila z kouzel, jako by led a sníh byly nástroji zlovolného ničení. Něco z těch představ přetrvalo i v edurských bájích. Led vrhající se na zemi nasáklou tistejskou krví, surová krádež tvrdě získaného území jako čin pomsty, možná ledový květ nějaké kletby pronesené z posledního dechu, konečného vzdoru.

Pokud takový pocit existoval, bylo to staré nepřátelství. Led byl zloděj, kradl život, zemi, spravedlivou odměnu.

Spoutával ve smrti a krvi, věčné vězení. Za to vše si mohl vysloužit nenávisť.

Šli celý den, postupovali pomalu přes rozlámaná pole, kde kusy ledu trčely vzhůru, a co z dálky vypadalo jen jako bílá plocha, zblízka mělo bezpočet odstínů zelené, modré a hnědé. Přesli pláne větrem vytvarovaného, udusaného sněhu tvořícího vlnité vzory, hladké jako písek. Zvláštní pukliny tam, kde led vybouřily neviditelné síly a nasunuly jednu část na druhou, skřípějící protichůdné cesty, jako by se pevný svět pod nimi pouštěl do svévolné migrace.

Pozdě odpoledne Theradas cosi zavolal a všichni se zastavili. Trull, kráčející s očima upřenými na zem před sebou, vzhledl. Theradas stál před něčím a ukazoval rukou obalenou kožešinou. Za chvíli k němu došli.

Cestu jim přetínala nejméně patnáct kroků široká puklina. Kolmé ledové stěny mizely ve tmě a z hlubiny stoupal divný puch.

"Sůl," prohlásil Binadas, když si shrnul šál z obličejů. "Přilivové tůně."

Připojili se k nim i Rhulad s Midikem. "Zřejmě se to táhne až k obzoru," podotkl Rhulad.

"Vypadá to čerstvě," poznamenal Binadas, dřepící na kraji. "Jako kdyby se povrch zmenšoval."

"Třeba se létu podařilo pustinu trochu pozměnit," přemítal Strach. "Minuli jsme uzavřené zlomy, které mohly být jizvami po podobných ranách v minulosti."

"Jak se přes to dostaneme?" zeptal se Midik.

"Mohli bych vytáhnout stíny zdola," usoudil Binadas, ale vzápětí zavrtěl hlavou. "Jsem z toho nervózní. Jestli tam jsou nějakí duchové, mohli by být vzpurní. Jsou tu vrstvy magie vetkané do sněhu a ledu, a Emurlahn se jim nelíbí."

"Vytáhněte provazy," rozkázal Strach.

"Blíží se noc."

"Jestli to bude nutné, utáboříme se dole."

Trull po něm loupil pohledem. "A co když se to zavře, zatímco budeme dole?"

"Myslím, že to není moc pravděpodobné," opáčil Strach. "Kromě toho nás v noci nebude vidět, budeme schováni v hloubce. A jestli tu jsou zvířata - i když jsme po nich zatím neviděli ani stopy - chci využít všech příležitostí, jak se jim vyhnout."

* * *

Když Trull došlápl na zem, obrátily se mu pod mokasíny vlhké kamínky. Pustil provaz a rozhlédl se kolem sebe.

Překvapila ho slabá nazelenalá záře. Byli opravdu na mořském dně. Sůl na krajích prožrala led a vytvořila jeskyně plné típytících se pilířů. Vzduch byl chladný, zatuchlý a páchlo to tu.

Midik s Rhuladem vytáhli z rance otepi dříví a připravovali oheň. Binadas se Strachem nakládali rance na sáně, aby nenavlhly od země, a Theradas se vydal na průzkum jeskyní.

Trull došel k mělké tůňce a dřepěl si. Ve slané vodě se hemžily maličké šedé krevetky. Na kraji vody se tlačili vilejší.

"Led umírá."

Když za nim Strach promluvil, Trull vstal a otočil se k bratrovi. "Proč to říkáš?"

"Sůl mu rozežírá tělo. Myslím, že jsme na nejnižším místě starověkého mořského dna. Tady se shromáždila poslední voda a pomalu se odpařila. Solné sloupky jsou vše, co zbylo. Kdyby byla celá kotlina stejná jako tohle místo, ledový příkrov by se už propadl -"

"Možná právě to dělá," podotkl Binadas a připojil se k nim. "V cyklech přes tisíce let dlouhých. Propadne se a sůl zase začne pracovat."

Trull se zadíval do tmavých koutů. "Nemůžu uvěřit, že tyhle sloupky udrží všechnen ten led. Musí být cykly propadu, jak řekl Binadas." Zachytil pohyb. Objevil se Theradas s taseným mečem.

"Je tam stezka," hlásil. "A místo pro shromáždění. Nejsme první, kdo pronikl sem dolů."

Rhulad s Midikem přistoupili blíž. Chvilí nikdo nepromluvil.

Nakonec Strach kývl a zeptal se: "Jak staré jsou ty stopy, Theradas?"

"Dny."

"Binadas, Trulle, půjdete s Theradasem na to shromaždiště. Já zůstanu tady s nezakrvěnými."

* * *

Stezka začínala dvacet kroků od pukliny, byla očištěná od kamínků a smetá a vinula se mezi drsnými solnými sloupky. Ze stropu kapala tající voda jako déšť. Theradas je vedl asi třicet kroků k místu, kde stezka končila na kraji plochy beze sloupů pod klenbou.

Uprostřed stál nízký, pokřivený kamenný oltář, obklopený dary - mušličkami, mezi nimiž bylo vidět pár kousků vyřezávané slonoviny. Trull tomu však věnoval jen letmý pohled, protože jeho pozornost přitáhla protější stěna.

Rovná ledová plocha, nakloněná jako převis, nejméně sto kroků napříč - stěna, v níž byl uprostřed úprku zachycen bezpočet zvířat, zamrzlých v plném běhu. Z ledu trčely parohy, hlavy a plece - stále pevné a znehybnělé - a přední nohy, zdvižené či natažené. Ojíněné oči matně odrážely tlumené modrozelené světlo. Hlouběji byly vidět rozmazané obrysy stovek dalších zvířat.

Trull, omráčený tou vyhlídkou, se pomalu přibližoval. Minul oltář a zpola čekal, že se zvířata znenadání opět rozběhnou a všechny je rozdoupou.

Když se přiblížil, uviděl pod stěnou hromadu zvířat, která vypadla z ustupujícího ledu, roztála a nakonec se rozložila do vazkých jezírek. Z hniajícího masa a kůží se proti Trullovi zvedla mračna malých černých mušek, jako by chtěla bránit svou hostinu. Trull se zastavil a mával rukama, dokud se mouchy nerozletěly pryč. Procházel mezi rozkládajícími se zdechlinami. Zvířata - karibu - běžela po sněhu udusaném do výše kolen nad mořským dnem. Stále viděl hrůzu v jejich očích - a tam, šmouhu za půl sáhu tlustou vrstvou ledu, hlavu a plece obrovského vlka se stříbrnou srstí a jantarovými očima, ženoucího se vedle karibu. Vlk měl zvednutou hlavu a tlamu otevřenou kousek nad krkem oběti. Pod ohnutými pysky se leskly špičky dlouhé jako Trullův palec.

Přírodní drama, život netušící nic o pohromě, která se na něj vrhla zezadu - nebo shora. Krutá ruka boha, lhostejného jako sama zvířata.

Objevil se vedle něj Binadas. "Tohle se zrodilo v chodbě," podotkl.

Trull kývl. Kouzlo. Nic jiného nedávalo smysl. "Bůh."

"Možná, ale ne nezbytně, bratře. Některé síly stačí jen vypustit. Přirozená hybnost pak narůstá."

"Ledová držba," poznamenal Trull. "Jako popisují Ledeřané."

"Ruka Pozorovatele," usoudil Binadas, "který čekal, dokud válka neskončí, než vystoupil a vypustil svou moc."

Trull si o sobě myslel, že staré mýty svého lidu zná lépe než většina edurských válečníků. Vedle Binadase se ale nyní cítil žalostně zaostalý. "Kam se poděly?" zeptal se. "Ty staré síly? Proč tu jsme jako... jako kdyby sami?"

Bratr pokrčil rameny, odmítal vzdát se své odměřenosti a pozorného mlčení. "Zůstáváme sami," řekl nakonec, "abychom chránili posvátnost naší minulosti."
Trull se nad tím zamyslel a zalétl pohledem na výjev před sebou, na tmavé, kalné tvory, kteří nedokázali předběhnout svůj osud. "Naše milovaná pravda je zranitelná."
"Vůči výzvě, ano."
"A sůl rozežirá led pod námi, až nakonec bude svět pod našima nohama nebezpečně tenký."
"Dokud to, co bylo zamrzlé... neroztaje."
Trull popošel blíž k jednomu karibu. "To, co roztaje, se zhroutlí a spadne na zem. A shnije, Binadas. Minulost je pokrytá mouchami."
Jeho bratr přešel k oltáři. "Ti, kdo klekají před tímto oltářem, tu byli před několika dny."
"Nepřišli stejnou cestou jako my."
"Bezpochyby sem do podsvětí vedou i jiné cesty."
Trull se zadíval na Theradase, na něhož si vzpomněl až teď. Válečník stál na prahu a od nosu mu stoupala pára.
"Měli bychom se vrátit k ostatním," navrhl Binadas. "Zítří nás čeká dlouhá cesta."
* * *

Noc uběhla, vlhká a chladná, za neustálého šepotu tající vody. Edurové se prostřídali na hlídce, zabalení v kožešinách a zbraně připravené. Ale v matném, slabě světélkujícím prostředí nebylo nic vidět, jen led, voda a kámen, smrt, hladový pohyb a nepropustné kosti, slepý triumvirát vládnoucí ledové říši.
Těsně před svítáním vstali, rychle se nasnídali a Rhulad vylezl po provazech, zavěšených na bodcích zaražených do ledu vysoko nad nimi, asi ve dvou třetinách cesty, kde se puklina na jednom místě zužovala a oni mohli přejít na severní stěnu. Dál Rhulad zarazil do ledu nové bodce. Na Edury čekající dole padaly třísky a kusy ledu, pak Rhulad zavolal. Midik začal šplhat a Trull se Strachem zavázali rance s jídlem do koženého řemení. Sáně vytáhnou naposledy.
"Dneska," poznamenal Binadas, "budeme muset být opatrní. Zjistí, že jsme tu byli a že jsme našli jejich svatyni."
Trull se ohlédl. "Ale neznesvětili jsme ji."
"K tomu možná stačila naše přítomnost, bratře."
Než se shromáždili na druhé straně pukliny, sáně naložené a připravené, slunce již bylo nad obzorem. Obloha byla bez mráčku a vítr nefoukal, přesto byla lezavá zima. Ohnivá sluneční koule měla po boku dvě menší verze - ostřejší a jasnější než posledně, jako by během uplynulé noci svět nahoře dokončil jejich proměnu z něčeho, co znali, v něco cizího, odpudivého, nepřátelského pro život.
Theradas šel opět v čele, když vyrazili. Pod nohama jim křupal led, sanice z parohů svištěly a rachotily a sykot se ozýval zblízka i z dálky, jako by bylo slyšet samo ticho. Trull konečně pochopil, že to je zvuk jeho vlastní krve, vetkaný do rytmu dechu a tlukotu srdce. Ze záře ho pálily oči a v plicích ho štípalo s každým nádechem.
Edurové sem nepatřili. Ledová držba. Ledeřané se jí bojí. Krade život - proč nás sem Hannan Mosag poslal?
Theradas se zastavil a otočil se. "Stopy vlka," zavolal, "dost těžkého, aby prolomil sněhovou kůru."
Došli k němu a zastavili sáně. Trull z rozbolavělých ramenou shodil popruhy. Stopy přetínaly jejich cestu a mířily k západu. Byly obrovské.
"Patřili tvorovi, jaké jsme včera v noci viděli v ledu," usoudil Binadas. "Co tu loví? Nic jsme neviděli."
Strach zabručel. "To moc neznamená, bratře. S těmi sáněmi necestujeme příliš potichu."
"Přesto stáda nechávají stopy," namítl Binadas. "Touto dobou bychom na ně už měli narazit."
Pokračovali v cestě. Chvilí po poledni nechal Strach zastavit na oběd. Ledová pláň se táhla na všechny strany, rovná a beztvářá.
"Není tu nic, čeho bychom se měli bát," podotkl Rhulad sedící na saních. "Každého bychom viděli přicházet. Pověz, Strachu, jak daleko ještě půjdeme? Kde je ten dar, který máme podle Hannana Mosaga najít?"
"Další den na sever," odpověděl Strach.
"Jestli to opravdu je dar," ozval se Trull, "kdo ho nabízí?"
"Nevím."

Dlouho nikdo nepromluvil.
Trull si prohlížel udusaný sních u svých nohou a byl stále nervóznější. V nehybném mrazivém vzduchu visela hrozba. Jejich samota náhle působila hrozivě, příslibem neznámého nebezpečí. Avšak byl přece mezi svými, mezi hirotskými válečníky. Tak.
Přesto ale, proč ten dar páchne smrtí?

* * *

Další noc. Postavili stany, uvařili jídlo a postavili hlídky. Trull byl první na řadě. Obcházel kolem tábora s oštěpem v ruce, aby neusnul. Po jídle byl ospalý a z čiré prázdnoty ledové pustiny vyzařovala síla otupující soustředění. Obloha oživila podivnými, přesouvajícími se odstíny, které se přelévaly v nespojených vzorech. Už něco podobného viděl, za nejhlubší zimy na území Hirotů, ale ne tak jasné, červené, se zvláštní, syčivou písní, jako když pod nohama křupou skleněné střeby.
Když přišel čas, probudil Theradase. Válečník vylezl ze stanu, narovnal se a upravoval si kožešinový plášť, aby ho měl co nejtěsněji ovinutý kolem těla, ale neřekl nic.
Trull si zalezl do stanu. Uvnitř bylo vlhko a na stěnách se tvořil led, črtající na navoskované látce mapy neznámých světů. Zvenčí se ozývaly pravidelné Theradasovy kroky, jak se pustil do obcházení. Ten zvuk Trulla uklídal do spánku.
Následovaly nesouvislé sny. Viděl Majen, nahou, v lese, jak si sedá na muže a kroutí se hladovým chříčkem. Přiklopýtal blíž, snaže se rozeznat mužův obličej, aby zjistil, kdo to je - a místo toho se ztratil, les byl neznámý, nečitelný, pocit, jaký

dosud nikdy nezažil a pořádně ho vyděsil. Klečel na kolenou ve vlhké hlíně a třásl se. Odněkud slyšel, jak Majen vykřikuje rozkoší jako zvíře, do rytmu.

Zmocnila se ho touha. Ne po Majen, ale po tom, co ve svém divokém uvolnění našla, zastavil se v té chvíli, v přítomnosti, kdy budoucnost a minulost neměly význam. Chvilě lhostejných následků. Jeho touha se změnila v bolest, jako by měl v prsou zaražený zlomený nůž, řezající s každým roztřeseným nádechem. Ze sna vykřikl, jako by odpovídal Majen, a slyšel ji, jak se směje. Se smíchem ho zvala do svého světa.

Majen, bratrova snoubenka. Odtazitá část jeho mysli zůstávala chladná a objektivní, téměř jízlivá v sebeúctě. Pochopil podstatu této sítě, pokřivené závisi i vlastní, rostoucí chutě.

Eduřtí muži byli v těchto věcech pomalí. Proto zasnuby a svatba probíhaly nejméně deset let - často i dvacet - po dosažení dospělosti. Na edurské ženy přicházely ženské touhy mnohem dříve. Alespoň se mezi muži šeptalo, že často používají lederské otroky, i když o tom Trull pochyboval. Připadalo mu to... nepředstavitelné. Odtazité já to pobavilo, jako by pohrdalo Trullovou naivitou.

Probudil se prochladlý, slabý, plný pochyb a zmatků, a chvíli jen ležel v bledém polosvětle předcházejícím svítání a díval se, jak se v uzavřeném vzduchu ve stanu jeho dech mění v páru.

Něco ho žralo, ale trvalo dlouho, než si uvědomil, co to je. Žádné kroky.

Trull vylezl ze stanu, upadl ve sněhu a narovnal se. Byla to Rhuladova hlídka. U téměř vyhaslého ohně seděl jeho bratr, schoulený a zabalený v plášti, hlavu skloněnou. Trull došel za něj. Rozčílilo ho, že bratr usnul. Uchopil oštěp oběma rukama a udeřil Rhuladu z boku do hlavy.

Tlumená rána bratra převalila do sněhu. Rhulad pronikavě vykřikl, jak se rozplácl na udusaný sníh, překulil se na záda a sahal po meči.

Trull mu opřel oštěp o krk. "Usnul jsi na hlídce!" zasyčel.

"Neusnul!"

"Viděl jsem tě, jak spíš! Došel jsem přímo za tebe!"

"Neusnul jsem!" Rhulad se vyškrábal na nohy a držel se za hlavu.

Ze stanů vylézali ostatní. Strach se na Trulla s Rhuladem chvíli díval, načež se obrátil k rancům.

Trull se třásl a zhluboka dýchal. Napadlo ho, že to přehání, jenže pak si znovu uvědomil hrozící nebezpečí.

"Měli jsme návštěvu," ohlásil Strach, vstal a prohlížel si zamrzlou půdu. "Nenechali žádné stopy -"

"Jak to teda víš?" chtěl vědět Rhulad.

"Protože zmizelo všechno naše jídlo, Rhulade. Nějakou dobu budeme zřejmě o hladu."

Theradas zaklel a prošel kolem tábora ve větším kruhu, hledaje stopy.

Byli mezi námi. Džbekové. Mohli nás všechny zabít ve spánku. A jen proto, že Rhulad nepochopí, co to je být válečníkem. Nic jiného se říci nedalo a všichni to věděli.

Až na Rhuladu. "Já nespál! Přisáhám! Strachu, musíš mi věřit! Jen jsem se na chvíli posadil, protože mě bolely nohy.

Nikoho jsem neviděl!"

"Za zavřenými víčky," zavrčel Theradas, "to není žádné překvapení."

"Myslíš si, že lžu, ale já nelžu! Mluvím pravdu, přísahám!"

"Na tom nezáleží," prohlásil Strach. "Už se stalo. Odteď zdvojnásobíme hlídky."

Rhulad přistoupil k Midikovi. "Ty mi věříš, vid'?"

Midik Buhn se odvrátil. "Dalo mi práci tě vůbec vzbudit na hlídku, Rhulade," řekl smutným a unaveným hlasem.

Rhulad stál jako přimrazený a ve tváři se mu jasně zračila bolest z toho, co považoval za zradu. Stiskl rty, zat'ál zuby a pomalu se otočil.

Ti syčáci byli v našem táboře. A Hannan Mosag nám důvěřuje...

"Složíme stany a vyrazíme," nakázal Strach.

* * *

Trull neustále obhlížel obzor a občas ho téměř přemáhal pocit vlastní zranitelnosti. Někdo je pozoroval, stopoval. Pustá krajina klamala. Možná tu působila kouzla, ačkoliv to neomlouvalo - ani nemohlo - Rhuladovu chybu.

Důvěra byla pryč a Trull velmi dobře věděl, že se nyní Rhulad bude usilovně snažit získat ji nazpátek. Jedno pochybení, a čekala ho cesta, tohoto mladého muže, hluboko vyšlapaná a nevyhnutelná. Soukromá cesta plná bitev, na každém kroku překážky v podobě houfu pochybností, skutečných i vymyšlených - ale ten rozdíl už nebyl důležitý. Rhulad u svých bratrů a přátel uvidí jen nepřerušovanou řadu obviňování v každém gestu, slově i pohledu. A tragédií bylo, že nebude daleko od pravdy.

Tohle se ve vesnici neutají. Ač to bude znamenat hanbu pro Sengary, příběh se roznese, soupeři ho budou zpívat s tichou škodolibostí a záští - a dostanou-li příležitost, najde se takových plno. Pohana, která je zasáhne všechny, celý sengarský rod.

Šli dál na sever. Celý prázdný den.

Pozdě odpoledne Theradas vepředu cosi zachytil a vzápětí to uviděli i ostatní. Odraz slunce na něčem vysokém, úzkém a hranatém, zvedajícím se z rovné pláně. Velikost se dala těžko odhadnout, ale Trull cítil, že výčnělek je pevný a nepřírozený.

"To je to místo," prohlásil Strach. "Sny Hannana Mosaga byly správné. Tam najdeme dar."

"Tak pojďme," zabručel Theradas a vykročil.

Pilíř se před nimi zvětšoval. Ve sněhu a ledu pod nimi se objevily praskliny, a jak se přibližovali, stoupali do stále prudšího kopce. Úlomky se zvedaly z děsivé hlubiny, odkud náhle vyrazil a rozhodil kolem jako vůz velké kusy ledu, které popadaly všude okolo. Hranaté balvany zmrzlého, ojiněného bláta se skutálely sněhem a vytvořily zhruba kruh. Ve sloupu chytaly světlo hrany a lámaly ho na jednotlivé barvy. Led v něm byl čistý a průhledný.

Skupinka se zastavila na kraji pukliny, stále asi třicet kroků od pilíře. Trull shodil řemeny a Binadas ho následoval. "Theradasí, Midíku, zůstaňte tady a hlídejte sáně," přikázal Strach. "Trulle, vyndej oštěp ze smyčky. Binadasí, Rhulade, na křídla. Jdeme."

Výšplhali nahoru, obcházejíce cestou hromady ledu a bláta. Vzduch byl plný zápachu hniloby a soli.

Binadas varovně sykl a řekl: "Duch, kterého Hannan Mosag vyvolal z hlubin oceánu, byl tady, pod ledem. To je jeho dílo a kouzlo přetrvává."

"Emurlahn?" zeptal se Trull.

"Ne."

Dorazili ke spodku sloupu. Obvod měl větší než tisíc let starý černodřev. V křivolakém zmatku se po něm zvedaly plochy, masa ostře ohraničených rovin, v nichž proudilo rudé světlo zapadajícího slunce, husté jako krev.

Strach ukázal. "Tam. Dar."

Trull ho konečně spatřil. Slabý a nezřetelný, rozmazaný obrys obouručního meče se zvoncovým jílcem a polámanou skvrnitou čepelí - ačkoliv to možná způsobila vrstva ledu kolem něj.

"Binadasí, vetkni Emurlahn do Trullova oštěpu. Kolik jen dokážeš - tohle si vezme mnoho a mnoho stínů."

Binadas se zamračil. "Vezme? Jak to myslíš?"

"Při rozbítí ledu budou zničeny. Je to nutné k uvolnění daru. A nezapomínejte, že až se zbraň osvobodí, nesmíte se jí dotknout nechráněnou rukou. A příznakům zbraň udělat totéž, protože se o to jistě pokusí, se zoufalým odhodláním."

"Co je to za meč?" zašeptal Trull.

Strach neodpověděl.

"Jestli máme rozbít sloup," poznamenal Binadas po chvíli, "všichni kromě Trulla byste se měli vzdát."

"Nic se nám nestane," opáčil Strach. "V tom bylo vidění Hannana Mosaga jasné."

"A jak daleko to vidění sahalo, bratře?" zeptal se Trull. "Viděl i naši zpáteční cestu?"

Strach zavrtěl hlavou. "K rozbítí, k dopadu posledního úlomku. Dál ne."

"Zajímalo by mě proč."

"Teď není čas na pochybnosti, Trulle," upozornil bratra Strach.

"Že není? Podle mě je teď právě správná chvíle na pochyby."

Bratři se na něj podívali.

Trull odvrátil zrak. "Mám z toho špatný pocit."

"Ztratil jsi snad odvahu?" štkl Rhulad. "Došli jsme až sem, a ty teď vykládáš o svých pochybnostech?"

"Jaká zbraň je ten dar? Kdo ji vyrobil? O tom, co chceme vypustit, nevíme nic."

"Náš král-zaklínač nám dal rozkaz," řekl Strach a zamračil se. "Co máme podle tebe udělat, Trulle?"

"Já nevím." Trull se obrátil na Binadase. "Nedají se nějak zjistit její tajemství?"

"Myslím, že až osvobodíme meč, budu vědět víc."

Strach zabručel. "Tak začni, Binadasí."

Přerušil je Theradasův výkřik. "Vlk!" volal a ukazoval k jihu.

Šelma byla těžší vidět, bílá srst na pozadí sněhu, stála nehybně asi tisíc kroků od nich a pozorovala je.

"Už nemarní čas," napomenul Strach Binadase.

Z místa, kde stál Binadas, se rozletěly stíny, modré skvrny plazící se po sněhu a stáječící se kolem ratiště oštěpu z černodřevu v Trullových rukou. Jako by se propadaly do lesklého dřeva. Zbraň nebyla o nic těžší než předtím, ale Trull měl dojem, že slyší cosi nového, pronikavý zvuk, který jako by mu pronikal do kostí a přinášel s sebou hrůzu.

"Už ne," zasupěl Binadas.

Trull se ohlédl na bratra a viděl, jak je bledý a na čele se mu leskne pot. "Oni se vzpírají?"

Binadas kývl. "Vědí, že zemřou."

"Jak může příznak zemřít?" vybuchl Rhulad. "Copak to už nejsou duchové našich předků?"

"Našich ne," opravil ho Binadas, ale nerozváděl to a jen pokynul Trullovi. "Udeř do ledu, bratře."

Trull zaváhal. Ohlédl se přes rameno, až našel vlka v dálce. Zvíře sklonilo hlavu a přikrčilo se. "Dcero soumraku," zašeptal, "chystá se zaútočit." Theradas s Midíkem si dole připravovali oštěpy.

"Teď, Trulle!"

Strachův výkřik ho polekal, až oštěp málem upustil. Zaťal zuby, zadíval se na sloup a udeřil do ledu železnou hlavicí.

Jak se zbraň pohnula, koutkem oka zahlédl na všech stranách pohyb, jak se ze sněhu zvedaly postavy.

Pak sloup vybuchl v oslepující, bílé mlze.

Náhlý křik.

Trull cítil, jak sebou oštěp v jeho rukou škubl, černodřev zvonil jako železo, jak se z něj vyškubávaly přízraky. Hlavou mu táhl jejich smrtelný křik. Zavrával, sevřel oštěp pevněji a snažil se proniknout oblakem.

Řinčely zbraně.

Po obličejí mu sekl paroh, každá výsada přirostlá do špičky zakončené křemencem. Trull uskočil a vrazil parohu do cesty oštěpu. Zachytil ho, otočil oštěpem, přehmátl a podařilo se mu vytrhnout paroh útočníkovi z ruky. Zbraň odletěla stranou. Trull švihl oštěpem nahoru a cítil, jak železný hrot projíždí kůží a masem, naráží na žebra, vyskakuje a tvrdě dopadá zespodu na bradu.

Konečně začínal rozeznávat okolí. Přepadli je divoši, malí, připomínající zvířata, odění v bílých kůžích, tváře zakryté plochými bílými maskami. Oháněli se zbraněmi z parohů a krátkými oštěpy s blyštivými kamennými hroty. Džhekové se hnuli ze všech stran.

Strach odrážel útok tří a za ním stál meč, uvolněný z ledu, jílcem nahoru, špičku zaraženou do zamrzlé země. Džhekové se k němu snažili dostat.

Trull udeřil na nejbližšího ze Strachových protivníků a vrazil mu oštěp hluboko do krku. Vytryskla krev a stékala po ratišti oštěpu. Trull vytrhl zbraň a uviděl, že poslední Džhek před Strachem odpadá, smrtelně zraněn mečem. Trull se otočil. Binadas padl k zemi pod nápořem Džheků. Svíjející se postavy obklopile stíny. Rhulada nebylo nikde vidět. Dole se Theradas s Midikem střetli s útočícím vlkem. Obrovská šelma ležela na boku, probodaná oštěpy a kopající. Theradas se k ní blížil se šavlí. Přibíhali další dva vlci s půl tuctem Džheků. Další dvacítko divochů se hnala do svahu. Trull si připravil zbraň. Binadas se vyhrabal zpod hromady mrtvol. Byl pokrytý krví a nakláněl se na pravou stranu. "Za nás, Binadas," přikázal mu Strach. "Trulle, po mé levici. Honem."

"Kde je Rhulad?"

Strach jen zavrtěl hlavou.

Trull si prohlížel mrtvolu válejší se ve sněhu. Všechny byly džhecké. Přesto se ho zmocnil tísnivý pocit. Všichni tu zemřou. Nesplní úkol. Divoši na svahu zaútočili. Mrštili parohy a jako dýka ostré výsady se zablýskly, jak se zbraně cestou vzduchem otáčely.

Trull vykřikl, připravil si oštěp a přikrčil se pod vířícími zbraněmi. Jedna prošla jeho obranou a sekla ho do levého kolena. Bolesti zalpal po dechu a pod legínami ucítil přívál krve, ale udržel se na nohou.

Džheckové se řtili k nim. Chvilka obrany, pak si edurští válečníci téměř zároveň našli prostor pro protiútok. Meč a oštěp se zakously do masa a Džheckové padali.

Za Trullem a Strachem kdosi zavřiskl a divoši ucouvli, načež se všichni vrhli doprava -

- jak mezi ně vrazil Rhulad s dlouhým mečem se zvoncovým jílcem v rukou.

Prudce sekl a jednomu Džhekovi sletěla hlava z ramenou a skutálela se z kopce. Další rána a přívál krve.

Strach i Trull se znovu pustili do boje -

- krátké oštěpy si ze všech stran nacházely cestu do Rhuladova těla. Rhulad zaječel a zakrvácená čepel se mu kymácela nad hlavou. Pak se zhroutil. Jeden divoch ho převrátil na záda, i když meč Rhulad nepustil. Ostatní Džheckové se v náhlé panice rozběhli pryč a cestou pouštěli či odhazovali zbraně.

K Rhuladovi dorazil Trull, uklouzl na ledu kluzkým krví a úplně zapomněl na ránu v noze, když poklekal vedle něj.

"Ustupuji," supěl Strach a zastavil se nad Trullem a Rhuladem.

Trull si otupěle strhl rukavici a sáhl Rhuladovi na krk ve snaze nahnát tep.

Přivrávorál Binadas a dřepěl si naproti Trullovi. "Jak se mu daří, bratře?"

Trull vzhledl a civěl, dokud Binadas nezvedl hlavu a nepodíval se mu do očí.

"Rhulad je mrtvý," oznámil Trull, sklopil zrak a poprvé si všiml hlubokých bodných ran v bratrově trupu a již zamrzající krve na kožešinách a ucítil nahořklý pach moči a zápach výkalů.

"Theradas a Midik přicházejí," ozval se Strach. "Džheckové uprchli." S tím se vrátil zpátky na návrší.

Ale to nedává smysl. Měli nás. Bylo jich příliš mnoho. Nic z toho nedává smysl. Rhulad. Mrtvý. Náš bratr je mrtvý.

Zakrátko se Strach vrátil, přidřepěl si k Trullovi a něžně natáhl ruku... po meči. Trull se díval, jak Strach klade ruce na Rhuladovu ruku, stále sevřenou kolem kůží ovinutého jílce. Díval se, jak se Strach snaží vypáčit zbraň z mrtvých prstů. Nedokázal to.

Trull se zadíval na neblahou zbraň. Čepel byla skvrnitá, jako by vykovaná z leštěného železa a černých úlomků tvrdšího, sklovitého materiálu. Povrch obou byl popraskaný a nerovný, se zamrzajícími skvrnami od krve, připomínajícími rychle se šířící rez.

Strach chtěl zbraň uvolnit, ale Rhulad ji odmítal pustit.

"Hannan Mosag nás varoval," poznamenal Binadas, "nebo ne? Nesmíte se daru dotknout holou rukou."

"Ale on je přece mrtvý," zašeptal Trull.

Rychle se stmívalo a ochlazovalo se. Dorazili Theradas s Midikem. Oba byli ranění, ale ne vážně. Mlčky se zadívali na Rhulada.

Strach se narovnal, zřejmě došel k nějakému rozhodnutí. Ještě chvíli mlčel a pomalu si natahoval rukavice. Nakonec vstal. "Odneste ho - i s mečem - k saním. Zabalíme tělo i čepel. Nyní musí dar z bratrových rukou uvolnit až Hannan Mosag."

Nikdo jiný nepromluvil.

Strach si je všechny postupně prohlédl a řekl: "Půjdem v noci. Chci se co nejdřív dostat z této pustiny." Znovu shlédl k Rhuladovi. "Náš bratr je zakrvaný. Zemřel jako hirotský válečník. Dostane se mu hrdinského pohřbu, na jaký žádný Hirot nezapomene."

* * *

Po otupělosti přišly... další pocity. Otázky. Ale jaký měly smysl? Odpovědi, které byly k mání, nebyly o nic lepší než domněnky, zrozené z nejistoty otrávené nejrůznějšími jedy - a Trullovy myšlenky obléhal houf pochybností. Kam Rhulad zmizel? Čeho chtěl dosáhnout útokem na hlouček džheckých divochů? Vždyť dobře znal zákaz uchopit dar, ale přesto to udělal. Tolik z toho, co se udalo, bylo... nesmyslné.

Dokonce i ve svém posledním, krajním činu Rhulad nevyvrací ztrátu důvěry, s níž jednal. Žádné čisté gesto, jen špinavý konec. Strach ho nazval hrdinou, ale Trull tušil, co za tím vězí. Syn Tomada Sengara nezvládl povinnosti na noční hlídce. A nyní byl mrtvý, oběť pokažená nepochopitelnými záměry.

Otázky Trulla nikam nedovedly a vytratily se pod novou vlnou, z níž se mu udělalo zle a žaludek se mu stahoval úzkostí. V tom posledním činu byla odvaha, když už nic jiného. Překvapivá odvaha, když Trull začal bratra Rhulada podezírat z toho... že ji postrádá. Pochyboval jsem o něm. Ve všem jsem o něm pochyboval.

V srdci mu šeptal... pocit viny, duch rostoucí do obludnosti, s drápy zatínajícími se stále pevněji, až jeho duše začala křičet. Pronikavý křik mohl slyšet jen Trull, ale doháněl ho k šílenství.

A celou dobu tu byl pronikavější pocit, prázdnota hluboko v nitru. Ztráta bratra. Tvář, jež se už nikdy neusměje, hlas,

který už Trull nikdy neuslyší. Těžké, děsivé vrstvy ztráty sedající na něj, jako by neměly konce.

Pomohl Strachovi zabalit Rhulada i s mečem do navoskovaného stanového plátna, a jako z dálky slyšel Midikův pláč. Poslouchal Binadase, když si obvazoval rány a přitahoval Emurlahn, aby urychlila hojení. Když tuhá látka zakryla Rhuladův obličej, Trullovi se zadrhl dech v hrdle. Ucukl, jak Strach dotáhl kožené řemeny.

"Je dokonáno," zamumlal Strach. "Se smrtí nelze bojovat, bratře. Dorazí vždy, najde každou skrýš, zmaří každý zoufalý pokus o útěk. Smrt je stínem každého smrtelníka, jeho skutečným stínem, a čas je jejím služebníkem, spřádající ten stín pomalu kolem, až to, co se táhne za ním, táhne se i před ním."

"Nazval jsi ho hrdinou."

"Ano, a nikoliv bez příčiny. Šel na druhou stranu návrší, proto jsme ho neviděli. A zjistil, že se Džhekové pokoušejí dostat k meči lstí."

Trull vzhledl.

"Také jsem potřeboval odpovědi, bratře. Zabil dva na druhé straně kopce, jenže přitom ztratil zbraň. Myslím, že se blížili další, a tak musel dojít k závěru, že nemá jinou možnost. Džhekové chtěli meč. Museli ho zabít, aby se k němu dostali. Trulle, je dokonáno. Zemřel, zakrvavený a s odvahou. Sám jsem narazil na mrtvolu za návrším, než jsem se vrátil k tobě a Binadasovi."

Všechny mé pochybnosti... jedy podezření se všemi jejich ohavnými pachutěmi - Dcero soumraku mě vem - ale napil jsem se zhluboka.

"Trulle, budeme tě s tvým oštěpem potřebovat vzadu," řekl Strach. "Binadase a Rhulada budeme muset vézt na saních, čehož se ujme s Theradasem. Midik půjde v čele."

Trull zmateně zamrkal. "Binadas nemůže chodit?"

"Má zlomenou kyčel a nemá dost sil, aby si to vyléčil."

Trull se narovnal. "Myslíš, že nás budou pronásledovat?"

"Ano," odvětil Strach.

* * *

Útěk začal. Vrhla se na ně tma a zvedl se vítr rozvířující sněhové vločky, až byla obloha šedobílá a nízko nad hlavou. Ještě víc se ochladilo, jako by to byl záměr, až jim pomalu nestačily ani jejich kožešiny.

Trull nadlehčoval zraněnou nohu a klusal dvacet kroků za saněmi - ve zvířeném sněhu byly stěží vidět. Svíral oštěp s krvavou jinovatkou, o čemž se přesvědčoval každou chvíli, protože přestal cítit prsty, ale to ho příliš netěšilo. Nepřátelé mohli být všude kolem, těsně mimo dohled, klusající tmou a chystající se k útoku.

Nebude mít čas zareagovat, a i kdyby varovně vykřikl, jeho hlas odnese vítr a společníci nic neuslyší. Ani se nevrátí pro tělo. Dar musel být doručen.

Trull běžel dál, neustále se rozhlížel a občas se ohlédl přes rameno. Neviděl nic jiného než bílé šero. Nebezpečně rostoucí únavou pronikala ostrá bolest v koleni a vyčerpání zpomalovalo třes a tahalo ho za končetiny.

Příchod dne ohlásil neochotný ústup všudypřítomného šera - vánice nepolevila, neoteplilo se. Trull přestal hlídat, prostě jen běžel a ledem obalené mokasíny byly to jediné, co viděl. Ruce pod rukavicemi se mu podivně ohřívaly, teplo bylo vzdálené, hromadilo se někde pod zápěstími. Něco ho na tom znepokojilo.

Hlad ho přešel, stejně jako bolest v koleni. S rostoucím neklidem vzhledl.

Saně nebyly nikde v dohledu. Zalpal po dechu, zpomalil a zamrkal. Snažil se něco uvidět přes krystalky ledu na řasách. Tlumené denní světlo sláblo. Byl v pohybu celý den, bezmyšlenkovitě jako mlýnský kámen, a teď se rychle blížila další noc. A on zabloudil.

Pustil oštěp, zamával pažemi ve snaze dostat do prochládlých, ztuhlých svalů krev a vykřikl bolestí. Zaťal prsty v rukavicích a zděsil se, protože ani něco tak jednoduchého se mu nepodařilo. Teplo sílilo, začalo to pálit, jako by měl prsty v ohni. Bojoval s bolestí, bušil se pěstmi do stehen a ohýbal prsty i přes žhoucí bolest.

Byl obklopen bělí, jako kdyby někdo vymazal svět a sníh a led ho odnesly do zapomnění. Vycítil, že není sám, a zmocnila se ho hrůza. Popadl oštěp a rozhlížel se sněhem kolem sebe. V jednom směru byl sníh o něco tmavší - na východě - z čehož usoudil, že běžel na západ za neviditelným sluncem. Nyní se potřeboval stočit k jihu, dokud jeho pronásledovatele hra neunaví.

Znovu vyrazil. Po sto krocích se ohlédl a spatřil dva vlky. Zastavil se a otočil. Šelmy opět zmizely ve zvířeném sněhu.

Trull s bušícím srdcem vytáhl meč a zarazil ho do ztuhlého sněhu. O šest kroků se vrátil a připravil si oštěp.

Vlci se objevili znovu, tentokrát zaútočili. Měl čas zapřít oštěp a pokleknout, než k němu dorazil první vlk. Když železná hlavice zajela vlkovi přímo do hradní kosti, ratiště se prohnulo. Kost i černodřev praskly současně. Do Trulla jako by narazil balvan a odhodilo ho to dozadu. Přistál na levém rameni a kutálel se sněhem. Přitom zahlédl své levé předloktí, kde mu kolem černých třísek, které z něj trčely, tekla krev. Zastavil se o meč. Vytáhl ho ze sněhu, zpola se zvedl a otočil se.

Koule bílých chlupů a vyčeněné zuby. Trull zařval a sekl vodorovně mečem, třebaže se nedokázal pořádně rozpráhnout. Železné ostří projelo kostmi. A ještě jednou. Vlček spadl na něj a přední nohy měl téměř utáť. Zuřivě chňapl po meči.

Trull se vymanil zpod šelmy a uvolnil meč z vlčích zubů. Prudký proud krve, dlouhý jazyk naráží na křupavý led před Trullovým obličejem, svaly se svíjejí, jako by bylo zvíře ještě živé. Trull se zvedl do dřepu a vrazil meč umírajícímu vlkovi do krku. Vlček zakašlal, kopl nohama, jako by chtěl uniknout, a bezvládně se složil na zrudlý sníh.

Trull se odvalil. Zhlédl první šelmu, ležící na místě, kde ji zabil, než se mu zlomil oštěp. Za ní stáli tři džečtí lovci - a vytratili se zpátky do běli.

Z levého předloktí Trullovi crčela krev a stékala do rukavice. Zvedl ruku a přitiskl si ji na břicho. Třísky budou muset počkat. Se supěním odložil meč a protáhl levou ruku řemenem na oštěp. Zvedl meč a pokračoval v cestě.

Zapomnění všude kolem. Z něj mohly znenadání a nerušené vyrazit noční můry tak rychle, jak jen je jeho hrůzou naplněný mozek dokázal vytvářet, jednu po druhé, nekonečné procesí, dokud ho nepřemůže smrt - dokud mu za oči neproklouzne běl.

Klopýtal dál a přemýšlel, jestli k tomu boji opravdu došlo. Nechtělo se mu přesvědčovat se pohledem na zraněnou ruku - bál se, že nic neuvidí. Nemohl přece zabít dva vlky. Nemohl se prostě podívat správným směrem ve chvíli, kdy nepřítel záutočil. Nemohl zabodnout meč do země přesně na takovou vzdálenost, jako by věděl, že ho tam náraz odhodí. Ne, celý boj se odehrál jen v jeho představivosti. Žádné jiné vysvětlení nedávalo smysl.

A tak se podíval dolů. Na třísky ježící se jako ohnuté bodliny na jeho předloktí. Černající meč v pravici, chomáče bílé srsti zachycené ve sražené krvi pod jílcem. Oštěp byl pryč.

Mám horečku. Představy mi pronikly před oči a překrucují všechno, co vidím. Dokonce i bolest v rameni je jenom iluze. Kroky za zády. S řevem se otočil a švihl mečem. Čepel narazila divochovi na hlavu těsně nad uchem. Kost se prohnula, z oka a ucha vytryskla krev. Džhek se zhroutil.

Další vyrazil z podřepu napravo. Trull odskočil a bodl. Díval se na zdánlivě děsivě pomalý pohyb, kdy Džhek otočil oštěp, aby výpad odrazil. Díval se, jak se meč sklonil pod krytem, ale vzápětí pokračoval v cestě a hrot skončil pod protivníkovou klíční kostí.

Třetí útočník nalevo, snažil se Trulla bodnout oštěpem do očí. Trull se zaklonil, otočil se na pravé noze a ostřím divochovi přesekl krk. Džhekovi na prsa vytryskla krev. Trull dokončil otočku a pokračoval v cestě. Sníh ho štípal v očích.

Nic než noční můry.

Ležel bez pohybu a sníh ho pomalu přikrýval, zatímco jeho mysl běžela dál, prchala z tohoto klamného, prázdného světa, který nebyl prázdný, z husté běli, s níž stále dokola hýbalo cosi barevného.

Útočníci se vynořili ze tmy a vanoucího sněhu. Chvilé šíleného boje, jiskry a svištění železa a rány o dřevo a kámen. Řada léček, zdánlivě bez konce, Trulla přesvědčila, že se opravdu ocitl uprostřed stále se opakující noční můry.

Džhekové se objevovali výhradně ve trojicích, nikdy jich nebylo víc, a hirotský válečník začínal věřit, že je to stále tatáž trojice, umírající, aby se vzápětí znovu pozvedla - a tak to bude pokračovat, dokud neuspěje, dokud ho ti tři nezabijí.

Ale bojoval dál a nechával za sebou těla a krev. Utíkal, sníh mu křupal pod nohama.

A pak vítr utichl, jako by mu najednou došel dech.

Skvrny tmavé půdy vepředu. Neviditelná bariéra, již proběhl, jasná záře zapadajícího slunce napravo, slabý proud vlhkého, chladného vzduchu, vůně hlíny.

A křik. Postavy nalevo, pět set kroků daleko. Bratři od ohně, mrtví vítají jeho příchod.

Pocítil radost a klopýtal k nim. Nestane se z něj duch toulající se stále sám. Bude mít druhy. Stracha a Binadase. A Rhulada.

Přiběhli k němu Midik Buhn a Theradas.

Všichni jsou bratři. Mí bratři -

Sluneční světlo se rozkývalo, zavlnilo jako voda, a pak se jako záplava zvedla temnota a vše pohltila.

* * *

Sáně stály stranou, sanice zabořené v blátě. Na jedné byla přivázaná zabalená postava obložená kusy ledu. Binadas ležel na druhých saních, oči zavřené, tvář staženou bolestí.

Trull se pomalu posadil. Točila se mu hlava a cítil se neohrabaný. Sklouzly z něj kožešiny. Zvedl se na nohy, a jak se omámeně rozhlížel, trochu se kymácel. Na západě se třpytilo jezero, šedá plocha pod zataženou oblohou. Větrík byl teplý a vlhký.

Hořel tu oheň a na něm se pod dohledem Midika Buhna otáčel hubený zajíc. Opodál stáli Strach s Theradasem, tiše spolu rozmlouvali a sledovali vzdálená ledová pole.

Vůně pečínky Trulla přitáhla k ohni. Midik Buhn vzhlédl a rychle odvrátil zrak, jako by se za něco styděl.

Trulla svědily prsty. Zvedl ruku. Zarudlá kůže se loupala, ale aspoň nepřišel o prsty. Vlastně byl v podstatě nezraněn, třebaže měl koženou zbroj na prsou a ramenou posekanou, a dokonce i vycpávka byla rozřezaná a na několika místech, pod nimiž cítil mělké rány na těle, ztmavlá krví.

Takže ty nekonečné útoky nebyla noční můra. Hledal meč a zjistil, že nemá opasek s pochvou. Po chvíli zbraň našel, opřenou o ranec. Skoro ji nepoznal. Čepel byla pokroucená a ostří tak otlučené, že mohl meč používat nanejvýš jako palici.

Kroky, Trull se obrátil.

Strach mu položil ruku na rameno. "Trulle Sengare, nečekali jsme, že tě ještě uvidíme. Svést Džheky z naší stopy byla smělá taktika a zachránila nám život." Ukázal na meč. "Tvá zbraň vypráví celý příběh. Víš, kolik jsi jich porazil?"

Trull zavrtěl hlavou. "Ne, Strachu, já je od vás neodvedl záměrně. Ztratil jsem se ve vánici."

Bratr se jen usmál a neřekl nic.

Trull se podíval na Theradase. "Ztratil jsem se, Theradasi Buhne."

"Na tom nezáleží," zavrčel Theradas.

"Myslel jsem, že jsem mrtvý." Trull odvrátil oči a přetřel si obličej. "Uviděl jsem vás a myslel jsem, že jsem se k vám připojil ve smrti. Čekal jsem..." Potřásl hlavou. "Rhulad..."

"Byl to pravý válečník, Trulle," prohlásil Strach. "Je dokonáno, nyní musíme jít dál. Na cestě jsou Arapajové - Binadasovi se podařilo sdělit jejich šamanům, v jaké jsme tísní. Urychlí naši cestu domů."

Trull nepřítomně kývl. Díval se na ledová pole v dálce. Vzpomínal na to, jak pod mokasíny cítil sníh, na poryvy větru a vyčerpávající zimu. Děsivé Džheky, mlčenlivé lovce, kteří si zamrzlý svět zabrali pro sebe. Chtěli ten meč. Proč? Kolik Džheků ledová pole uživí? Kolik jich zabili? Kolik žen a dětí teď truchlí? Hladoví?

Mělo nás být pět set. Pak by nás nechali na pokoji.

"Támhle!"

Na Midikovo zvolání se Trull otočil a podíval se, kam ukazuje. K severu, kde z ledu sestoupil tucet obrovských zvířat, čtyřmohých, s hnědou srstí, každé se silným, hadovitým čenichem, po jehož stranách jim vyčnívaly dlouhé, zakřivené kly. Těžkopádná, majestátní zvířata pomalu kráčela k jezeru.

Tohle není náš svět.

Meč čekal v nepoddajném sevření mrtvoly, obalený navoskovaným plátnem a obložený ledem. Zbraň povědomá svým chladným, nesmířitelným objetím. Nepatřila do rukou Hannana Mosaga.

Pokud se král-zaklínač nezměnil.

Možná se změnil.

"Pojď se najíst, Trulle Sengare," zavolal na něj bratr.

Sestry, slitujte se nad námi v tom, jak pořád jdeme dál. Kéž bychom všichni zemřeli tam na ledu. Kéž bychom neuspěli.

KAPITOLA DEVĚT

Mohli tě napsat takhle,
spříst z pramínků sešitých v niti,
krev vetkaná v dítě, jímž jsi kdysi byl,
schoulené v záhybech noci,
a démoni mimo tvé zorné
pole se sypou dolů,
přival pavoucích nožek
tě pevně obtočí,
aby se nakrmili později.
Mohli tě napsat takhle,
uštknutého, v bezvědomí u cesty,
přepadeného na noční stezce,
a vzpomínky mimo tvé zorné
pole nasávají bláto,
odporné tekutiny prosakují
z nepravděpodobných částí,
a to vše se mohlo stát.
Mohli tě napsat takhle,
dokážeš rozlousknout mrtvolu
a znovu rozbalit dítě,
jímž jsi kdysi byl.

Přepadený
Wrathen Urut

M

ladý muž, vyplavený na pláž, nahý, šedý, ležel nehybně v písku. Dlouhé hnědé vlasy měl rozčuchané a zapletly se mu do nich větvičky a chaluhy. Šupinatí ptáci poskakovali kolem těla a v dopoledním horku otevírali pilovité zobáky. Když dorazil Withal, ptáci se rozprchli a uletěli. Když na pláž seběhli tři černí nachtové, ptáci zavřeštěli a zakroužili nad vlnami.

Withal si dřepel k muži, chvíli si ho prohlížel a nakonec ho obrátil na záda.

"Vzbud' se, mládenče."

Mladý muž otevřel oči plné děsu a bolesti. Otevřel ústa, natáhl krk, a do vzduchu stoupal pronikavý křik. Křečovitě se zkroutil, kopal nohama do písku a drásal si hlavu. Withal jen dřepěl na patách a čekal. Křik utichal, nahradil ho pláč.

Křeče ustoupily do slabého třesu a mladý muž se pomalu stočil do klubička.

"Lze jen doufat, že se to zlepšuje," zamumlal Withal.

Mladík otočil hlavu a upřel na Withala velké, vlahé oči. "Co... kde..."

"Na tyto dvě otázky nedokážu odpovědět, mládenče. Zkusme ty snazší. Jmenuju se Withal, kdysi z Třetího mekroského města. Jsi tady - ať je to kdekoliv - protože si to přeje můj pán." Se zabručením se zvedl. "Dokážeš vstát? Čeká na tebe nedaleko odsud."

Mladý muž odvrátil zrak a soustředil se na tři nachty na kraji pláže. "Co jsou tihle zač? A co tamten dělá?"

"Bhok'arala. Nachtové. Pojmenuj je, jak chceš. Já to taky udělal. Ten, co staví hnízdo, je Fňuk, mladý samec. Tohle hnízdo mu zabralo skoro týden - vidíš, jak je jím posedlý, pořád upravuje haluze, proplétá je chaluhami a kriticky si to celé prohlíží. Ten starší samec, co támhle pozoruje Fňuka, je Slup. Za chvíli se začne bavit, jak uvidíš. Samice, parádící se na skále, je Mara. Dorazil jsi v příznivý čas, mládenče. Dívej se."

Stavítel hnízda Fňuk couval od složité stavby u pláže, švihal černým ocasem a pokyvoval hlavou. Patnáct kroků od hnízda se najednou posadil, zkřížil paže a zdánlivě se věnoval šedivé obloze. Samice Mara se přestala upravovat a lhotejně se přišourala k hnízdu. Fňuk strnul a měl co dělat, aby udržel oči na obloze. Když Mara dorazila k hnízdu, zaváhala a zaútočila. Kusy dřeva, tráva a větvičky létaly na všechny strany. Hnízdo bylo vmžiku vztekle zničeno a

Mara si dřepla nad zbytky a vymočila se. Opodál se Slup válel po zemi v záchvatu nezvladatelného veselí. Fňuk byl sklíčený.

"Tohle se stalo víckrát, než si hodlám pamatovat," poznamenal Withal s povzdechem.

"Jak to, že mluvíš mým jazykem?"

"Jen zběžně, znám ho od kupců. Můj pán to zřejmě vylepšil. Dalo by se říct, že to je dar, jeden z mnoha darů, a já se přitom o žádný neprosil. Asi dojdeš ke stejnému závěru, mládenče. Měli bychom jít," dodal.

Díval se, jak se mladý muž snaží vstát. "Vysoký," poznamenal, "ale už jsem viděl vyšší."

Mladíkovi se obličej opět zkrivil bolestí a on se předklonil. Withal k němu přiskočil a zachytil ho, než stačil spadnout.

"Tu bolest si jen představuješ. A strach taky. Bojuj s tím."

"Ne! Je skutečná! Skutečná, ty mizero!"

Withal napínal svaly, jak se o něj mladý muž opřel celou váhou. "To už stačí. Postav se!"

"Nejde to! Umírám!"

"Na nohy, mor na tebe!"

Withal s mladíkem zatřásl a odstrčil ho.

Ten se zapotácel, pak se pomalu narovnal a přerývaně dýchal. Roztrásl se. "Je taková zima..."

"Pro mistra Kápě, mládenče, vždyť je hrozné horko. A s každým dnem se ještě otepluje."

Mladý muž se schoulil a zadíval se na Withala. "Jak dlouho žiješ... tady?"

"Déle, než se mi líbí. O něčem nemůžeš rozhodovat sám. Ani za sebe, ani za mě. Náš pán už ztrácí trpělivost. Pojd' za mnou."

Mladík klopýtl za Withalem. "Řekl jsi ,náš'."

"Vážně?"

"Kde mám šaty? Kde mám - ne, zapomeň na to - vzpomínání bolí. Zapomeň na to."

Dorazili na kraj pláže a za nohy je zatahala uschlá tráva. Nachtové se k nim připojili, poskakovali, výskali a frkali. Dvě stě kroků před nimi dřepěl rozedraný stan. Plátno bylo vybělené a plné skvrn. Ze širokého vchodu, jak byla jedna strana odhrnutá, aby bylo vidět dovnitř, vycházely obláčky šedohnědého kouře. A uvnitř seděla postava v kápi.

"To je on?" zeptal se mladý muž. "To je tvůj pán? Jsi tedy otrok?"

"Sloužím," opáčil Withal, "ale nejsem majetek."

"Co je zač?"

Withal se ohlédl. "Bůh." Poznal, že mu mladík nevěří, a trpce se usmál. "Který zažil lepší časy."

Nachtové se zastavili a přitulili se k sobě.

Přešli po vyschlé zemi a Withal ustoupil stranou. "Našel jsem ho na pláži," oznámil sedícímu bohu, "chvíli předtím než ještěří racci."

Obličej Chromého boha zakrývala temnota, jako tomu bylo vždy, když k sobě Withala povolal. Stan plnil dým z ohřívadla a mírný vánek ho odnášel ven. Ze záhybů rukávu se vynořila hubená ruka a bůh pokynul. "Blíž," zachraptěl. "Sedni."

"Nejsi můj bůh," namítl mladík.

"Sedni. Nejsem malicherný ani zvlášť precitlivělý, mladý válečníku."

Mladík zaváhal, ale nakonec se pomalu posadil na zem se zkříženými nohama a pažemi kolem těla. "Je zima."

"Kožešiny pro našeho hosta, Withale."

"Kožešiny? Nemáme žádné -" Zarazil se, když si všiml medvědí kožešiny ležící vedle. Zvedl ji a strčil mladému muži do klína.

Chromý bůh hodil do uhlíků v ohřívadle hrst semínek. Zalupalo to a vyvalil se další kouř. "Mír. Ohřej se, válečníku, a já ti zatím povím o míru. Historie je neomylná, a dokonce i nejméně všímavý smrtelník ji skrze nespočetná opakování dokáže pochopit. Považuješ mír za pouhou nepřítomnost války? Možná to na povrchu je právě tak. Ale s tvým dovolením, můj mladý příteli, ti popíšu typické rysy míru. Všudypřítomné otupení smyslů, kultura postižená dekadencí, což dokazuje rostoucí posedlost přízemní zábavou. Krajní ctnosti - čest, věrnost, sebeobětování - jsou vyzdvihovány jako odbyté vzory, měna pro nejlacinější práci. Čím déle mír trvá, tím víc se tato slova používají a tím jsou slabší. Do každodenního života proniká sentimentalita. A stává se výsměchem sobě samé, a duch je stále... neklidnější."

Chromý bůh se odmlčel, jen supěl. "Je to osobitý pesimismus? Dovol mi pokračovat a popsat to, co následuje po období míru. Starší válečníci posedávají po krémách a vyprávějí o činorodých mladících, své minulosti, kdy všechno bylo jednodušší a jasnější. Nejsou slepí k rozkladu všude kolem a vnímají ztrátu úcty k sobě, k tomu, co obětovali za svého krále, vlast a ostatní občany.

Mladí nesmí zapomenout. Za hranicemi pořád číhají nepřátelé, a pokud tam doopravdy žádný není, je třeba si nějakého vytvořit. Z lhostejné země jsou vykopávány staré zločiny. Přezíravost i otevřené urážky, nebo aspoň řeči o nich. Najednou se objeví hrozba tam, kde předtím žádná nebyla. Na důvodech nezáleží - důležité je, že válka je vytvořena z míru, a jak jednou cesta začne, zrodí se nezastavitelná setrvačnost.

Starší válečníci jsou spokojeni. Mladí jsou plni ohnivého nadšení. Král se bojí, ale uleví se mu od domácích tlaků.

Armáda vytahuje olej a brousky. Kovárny řinčí roztaveným železem, kovadliny zvoní jako chrámové zvony. Prodávači obilí, zbrojníci, krejčí, koňští handlíři a spousta dalších zásobovatelů se radostně usmívají nad přicházejícím bohatstvím. Království zachvátila nová energie a těch pár hlasů vznášejících námitky je rychle utištěno. Obvinění z vlastizrady a hromadné popravy pochybovače brzy přesvědčí."

Chromý bůh rozhodil rukama. "Mír, můj mladý válečníku, se rodí z úlevy, přetrvává při vyčerpání a umírá s falešnými vzpomínkami. Falešnými? Inu, možná jsem přehnaně cynický. Příliš starý, tolik jsem toho viděl. Existují čest, věrnost a sebeobětování doopravdy? Rodí se takové ctnosti jen z krajnosti? Co je mění v prázdná slova, slova přehnaným

používáním zbavená své ceny? Jaká jsou pravidla ekonomiky ducha, že se civilizace s výsměchem opakovaně obrací?" Poposedl si a Withal vycítil, že se dívá na něj. "Withale z Třetího města. Bojoval jsi ve válkách. Koval jsi zbraně. Viděl jsi věrnost a čest. Viděl jsi odvahu a sebeobětování. Co na to všechno řekneš?"

"Nic," opáčil Withal.

Kašlavý smích. "Bojiš se, že mě rozhněváš, vid'?" Nemusíš. Dovolil jsem ti říct, co máš na srdci."

"Nasedl jsem se v krčmách ve společnosti ostatních veteránů," začal Withal. "Byla to asi vybraná společnost, nezaslepená sentimentalitou, aby z časů hrůzy a děsu vyťahovala nostalgii. Spřádali jsme dny našeho mládí? Ne. Mluvili jsme o válce? Ne, pokud jsme se tomu mohli vyhnout, a hodně jsme se snažili, abychom se tomu vyhnuli."

"Proč?"

"Proč? Protože tváře se vracejí. Mladé, jedna za druhou. Záblesk života a věčnost smrti, tam v naší mysli. Protože o věrnosti se nemá mluvit a čest je třeba zažít. Odvaha se má přežít. O těch ctnostech, Spoutaný, se nemluví."

"Správně," zachraptěl bůh a předklonil se. "Ale jak v míru bují! Žvaní se o nich pořád dokola, jako by jejich opakování mohlo mluvčímu tyto vlastnosti poskytnout. Copak sebou netrhneš pokaždé, když o nich uslyšíš? Nestahuje se ti z nich žaludek a neúží hrdlo? Necítíš rostoucí hněv -"

"Ano," zavrčel Withal, "když slyším, jak je používají, aby lidi znovu nahnali do války."

Chromý bůh chvíli mlčel, pak se narovnal a propustil Withala nedbalým mávnutím ruky. Pozornost upřel na mladého válečníka. "Mluvil jsem o míru jako o něčem odporném. O jedu, který otravuje ducha. Pověz, válečníku, už jsi prolil krev?"

Mladík sebou pod kožešinou trhl. Tváří mu projela bolest. Pak strach. "Jestli jsem prolil krev? Prolil, prolil, tolik jí bylo - všude. Nemůžu - ach, Dcery mě vemte -"

"Ale ne," zasyčel Chromý bůh. "Dcery ne. Já jsem tě vzal. Vyvolil jsem si tě. Protože mě tvůj král zradil! Tvůj král hladověl po moci, kterou jsem mu nabídl, ale ne kvůli dobývání. Ne, on ji chtěl jen k tomu, aby byl on sám a jeho lid nenapadnutelní." Pokřivené prsty se začaly v pěsti. "To mi nestačí!"

Chromý bůh dostal pod rozedranými pokrývkami křeč a drsně se rozkašlal. Po nějaké době ho kašel přešel. Další semínka do uhlíků, valící se kouř, pak: "Vyvolil jsem si tě, Rhulade Sengare, pro svůj dar. Vzpomínáš?"

Mladý válečník, s podivně promodralými rty, předvedl několik výrazů a skončil u čiré hrůzy. Kývl. "Zemřel jsem."

"Inu," zamumlal Chromý bůh, "každý dar má nějakou cenu. V tom meči jsou ukryté nesmírné síly, Rhulade Sengare.

Nepředstavitelné síly. A odmítají se jen tak vzdát. Musíš za ně zaplatit. Bojem. Se smrtí. Ne, měl bych být přesnější. Se svou smrtí, Rhulade Sengare."

Gesto, a Chromému bohu se v ruce objevil skvrnitý meč. Hodil ho před mladého válečníka. "Tvoje první smrt už je za tebou a následkem toho se tvé schopnosti - tvé síly - rozmnožily. Ale to je teprve začátek. Chop se své zbraně, Rhulade Sengare. Bude tvá příští smrt snazší? Nejspíš ne. Někakou dobu možná..."

Withal sledoval hrůzu ve tváři mladého válečníka, a pod ní záblesk... ctižádosti.

Pro mistra Kápě, neodmítej.

Dlouhé, mrazivé ticho, během něhož se ctižádost v očích Tiste Edur rozrostla jako plameny.

Aha. Chromý bůh si zvolil dobře. A nepopírej to, Withale, i ty ses do toho namočil, a hodně hluboko.

Kouř zavál a zatočil se, takže Withala na okamžik oslepil, když Rhulad Sengar sáhl po meči.

Smilování boží? Nebyl si tím jistý.

* * *

Za čtyři dny dorazí lederská delegace. Od večera, kdy král-zaklínač pozval Seren, Hulla a Buruka Bledého na hostinu, uplynuly dvě noci. Buruk byl veselý, což Seren Pedak nepřekvapilo. Kupci, jejichž zájmy zakalila moudrost, vždy dávali přednost dlouhodobým podnikům před spekulacemi. V obchodě se vždycky našli supi, hladovějící po svárech, z čehož měli často prospěch, avšak Buruk Bledý k nim nepatřil.

Na rozdíl od přání lidí v Lederas, kteří Buruka pověřili, kupec válku nechtěl. A tak, když Hannan Mosag naznačil, že Edurové usilují o mír, zmatek v Burukově duši utichl. Celá věc již nebyla v jeho rukou.

Jestli chtěl král-zaklínač mír, čeká ho boj. Ale Seren Pedak mu stále víc důvěřovala. Edurský vůdce byl lstivý a vynalézávý. Při jednání nebudou žádné manipulace, do látky velkorysých prohlášení nebude zašita zrada.

Ze srdce jí spadl kámen, zůstala jen starost o Hulla Beddikta. Pochopil, že jeho přání se nenaplní. Aspoň že je nesplní Hannan Mosag. Jestli bude mít svou válku, nutně přijde od Ledeřanů. V tom případě, pokud se připojí, bude muset změnit spojence. Už nebude stát na straně Tiste Edur, připojí se přinejmenším k jednomu elementu lederské delegace - frakce prosazující zradu a nepolevující hrabivost.

Hull odešel z vesnice a teď byl někde v lese. Seren věděla, že se vrátí k jednání o smlouvě, ale dřív nejspíš ne. Nezáviděla mu jeho dilema.

Buruk Bledý se s obnovou energií rozhodl prodat železo, a k tomu potřeboval doprovod akvizitor. Cestou ke kovárnám se za nimi táhli tři Nerekové, každý nesoucí jeden železný ingot.

Od hostiny v dlouhém domě krále-zaklínače pořád přšelo. Kamennými ulicemi proudila voda. Kolem kováren visel štiplavý mrak, pokrývající dřevo a kamenné stěny mastnými sazemi. Úzkými průchody mezi domy chodili otroci zahalení v těžkých pláštěnkách.

Seren dovedla Buruka a jeho sluhy k nízké kamenné budově s vysokými, úzkými okny. Vchod byl tři schody nad úrovní ulice a lemovaly ho černodřevové sloupy vyřezané do podoby tepaného bronzu, včetně nýtů a zubů. Dveře byly z černodřevu vykládaného stříbrem a železem. Vzor byl starobylý, stylizovaný nápis, v němž byly nejspíš stínem vytvořené ochrany.

Seren se obrátila na Buruka. "Musím jít sama, abych začala -"

Dveře se rozletěly, což ji polekalo, a ven vyběhli tři Edurové. Seren se za nimi dívala a přemýšlela o jejich stíněných

výrazech. Zmocnil se jí strach. "Pošli Nereky zpátky," přikázala Burukovi. "Něco se přihodilo."

Kupec se nehádal. Na jeho pokyn Nerekové odběhli.

Místo do cechovního domu se Seren s Burukem vydali doprostřed ulice. Z domů a uliček se vynořovali Edurové a řadili se směrem ke čtvrti urozených. Nikdo nepromluvil.

"Co se děje, akvizitor?"

Seren zavrtěla hlavou. "Počkáme tady." Jasně viděli ulici na dvě stě kroků daleko. V dálce se objevilo procesí. Seren napočítala pět edurských válečníků. Jeden kulhal a opíral se o hůl, dva další táhli po kluzkých dlažebních kamenech sáně a čtvrtý šel kousek před ostatními.

"Není to Binadas Sengar?" zeptal se Buruk. "Ten s holí, myslím."

Seren kývla. Binadas měl zřejmě bolesti a byl vyčerpaný po magické léčbě. Válečník v čele byl bezpochyby Binadasův příbuzný. Takže skupina, kterou Hannan Mosag poslal pryč. A nyní na saních zahlédla zabalené tělo - kůže přehozené přes kusy ledu, ronící slzy po stranách. Hrozivý tvar, nezaměnitelný.

"Vezou tělo," zašeptal Buruk.

Kde byli? Rance kožešin - takže na severu. Ale tam nic není, nic než led. Co po nich král-zaklínač chtěl?

Najednou si nevysvětlitelně vzpomněla na věštění Pérové čarodějky a zamrazilo ji až do morku kostí. "Pojď," pronesla potichu. "Do vnitřní čtvrti. Tohle chci vidět." Vymanila se z davu a vyrazila.

"Jestli nás nechají," zamumlal Buruk, spěchající za ní.

"Zůstaneme v pozadí a budeme mlčet," nakazovala mu. "Nejspíš budou mít moc práce, než aby si nás všimli."

"Tohle se mi nelíbí, akvizitor. Ani trochu."

Sdílela jeho pocity, ale neřekla nic.

* * *

Překročili most kus před průvodem, třebaže bylo zřejmé, že je zpráva předešla. Urozené rodiny už byly na ulicích, stály nehybně v dešti. A v přední řadě byli Tomad s Uruth. Kolem obou Edurů a jejich otroků se vytvořil uctivý kruh.

"To je jeden z bratrů Sengarů," zabručela Seren Pedak.

Buruk ji zaslechl. "Tomad Sengar byl kdysi soupeřem Hannana Mosaga, když se jednalo o trůn," vysvětloval.

"Zajímalo by mě, jak to přijme."

Ohlédla se po něm. "Jak to víš?"

"Dostalo se mi poučení, akvizitor. To by tě vzhledem k okolnostem nemělo překvapovat."

Průvod dorazil k mostu.

Buruk si povzddechl. "Král-zaklínač a jeho k'risnan vyšli z citadely."

Udinaas stál krok za Uruth a napravo. Po obličeji mu stékal déšť.

Rhulad Sengar byl mrtev. To bylo Udinaasovi lhostejné. Mladý Edur, toužící po násilí - takových byla spousta, a o jednoho mň neznamenalo žádný rozdíl. Že to byl Sengar, však v podstatě zaručovalo, že úpravou mrtvol pověří Udinaase. Ten se na to nijak netěšil.

Tři dny trvající obřad včetně hlídky a pokrytí těla. V duchu odtazité probíral možnosti. Déšť mu stékal za límec a nepochybně se shromažďoval v kapuci, kterou si ani nenasadil. Jestli Rhulad zůstal nezakrvенý, budou to měděné mince s kamennými kolečky na očích. Jestli je zakrvенý a někoho v bitvě zabil, nejspíš použijí zlaťáky. Hlavně lederské mince. Dost, aby to stačilo na výkupné za prince. Výstřední plýtvání, které se mu kupodivu nesmírně líbilo. Přesto už cítil pach spáleného masa.

Díval se, jak skupinka přechází most. Strach táhl sáně, na nichž leželo zabalené Rhuladovo tělo. Binadas ošklivě kulhal - musel být hodně vážně zraněný, když to nenapravilo ani kouzelné léčení. Theradas a Midik Buhnovi. A Trull Sengar v čele. Bez svého oštěpu. Takže opravdu bitva.

"Udinaasi, máš svoje zásoby?" zeptala se Uruth tlumeným hlasem.

"Ano, paní, mám," odpověděl a položil ruku na mošnu pověšenou přes rameno.

"Dobře. Nebudeme marnit čas. Ty připravíš tělo. Nikdo jiný."

"Ano, paní. Uhlí už bylo zapáleno."

"Jsi pilný otrok, Udinaasi," pochválila ho, "a já jsem ráda, že patříš do mé domácnosti."

Málem se na ni nepodíval, jak ho její přiznání zmátlo a polekalo. Kdybys ve mně našla vyvalí krev, zlomila bys mi bez váhání vaz. "Děkuju, paní."

"Zemřel jako zakrvенý válečník," ozval se Tomad. "Vidím Strachovu pýchu."

Král-zaklínač a pět jeho čarodějů-učedníků se vydali vstříc procesí, jež přešlo most. Uruth rozčileně zasupěla.

Tomad ji dotykem uklidnil. "Musí k tomu být důvod," prohlásil. "Pojď, připojíme se k nim."

Otroci nedostali rozkaz zůstat stát, a tak následovali Tomada a Uruth, blížící se ke svým synům. Hannan Mosag a jeho k'risnan se s průvodem setkali první. Král-zaklínač a Strach Sengar si vyměnili pár tichých slov. Otázka, odpověď, a Hannan Mosag se zapotácel. Pět čarodějů k němu jako jeden přiskočilo, ale oči upírali na zabaleného Rhulada. Udinaas v jejich mladých tvářích spatřil směsici úžasu, hrůzy a děsu.

Strach se otočil ke svému otci. "Zklamal jsem tě, otče," pravil. "Tvůj nejmladší syn je mrtvý."

"Drží dar," štkl Hannan Mosag skandálně obviňujícím tónem. "Potřebuji ho, ale on ho drží. Nevyjádřil jsem snad své přikazy jasně, Strachu Sengare?"

Válečníkovi potměla tvář. "Králi-zaklínači, napadli nás Džhekové. Myslím, že víš, co jsou zač -"

"Já ne," zavrčel Tomad.

"Jsou to převtělenci, otče," vysvětloval Binadas. "Dokážou přijmout vlčí podobu. Jejich záměrem bylo získat meč -"

"Jaký meč?" chtěla vědět Uruth. "Co -"

"A dost!" zařval Hannan Mosag.

"Králi-zaklínači," promluvil Tomad Sengar a přistoupil blíž, "Rhulad je mrtvý. Můžeš si ten svůj dar vzít -"

"To není tak jednoduché," přerušil jej Strach. "Rhulad meč stále drží - nedokázal jsem mu ho vypáčit z prstů."

"Musí se odříznout," prohlásil Hannan Mosag.

Uruth zasyčela a zavrtěla hlavou. "Ne, králi-zaklínači. Máš zakázáno zmrzačit našeho syna. Strachu, zemřel Rhulad jako zakrvavený válečník?"

"Ano."

"V tom případě je zákaz ještě větší," sdělila Hannanu Mosagovi Uruth a zkřížila ruce na prsou.

"Já ten meč potřebuji."

V napjatém tichu následujícím po výbuchu poprvé promluvil Trull Sengar. "Králi-zaklínači, Rhuladovo tělo je dosud zmrzlé. Je možné, že až roztaje, sevření se uvolní. V každém případě se zdá, že celá věc vyžaduje klidnou, rozumnou rozmluvu. Nakonec se možná ukáže, že naše protichůdná přání lze vyřešit nějakým kompromisem." Obrátil se na rodiče.

"Král-zaklínač nám dal za úkol vyzvednout dar, a tím darem je meč, který nyní drží Rhulad. Matko, musíme dokončit svěřený úkol. Meč musí být vložen do rukou Hannana Mosaga."

Když Uruth odpovídala, zněl jí v hlase šok a hrůza. "Ty bys usekl mrtvému bratrovi prsty? Jsi ty vůbec můj syn? Já bych -"

Manžel ji zastavil důrazným posunkem. "Trulle, chápu složitost vzniklé situace a souhlasím s tvou radou, že bychom prozatím neměli rozhodovat. Králi-zaklínači, Rhuladovo tělo musí být připraveno. To lze provést, aniž by se to vztahovalo na ruce. Máme trochu času, souhlasíš?"

Hannan Mosag stroze kývl.

Trull se obrátil na Udinaase a otrok si všiml, jak je vyčerpaný a že má v posekané zbroji zaschlou krev. "Ujmi se těla," přikázal mu Trull Sengar tichým hlasem. "Odnes ho do domu mrtvých jako každé jiné. Ale nečekej, že se obřadu zúčastní vdovy - to musíme odložit, dokud se nevyřeší jisté záležitosti."

"Ano, pane," odvětil Udinaas, otočil se a vybral si Hulada a dalšího otroka. "Pomozte mi se saněmi. A slavnostně, jako vždy."

Oba oslovení byli viditelně vyděšení. Takový otevřený konflikt mezi Hirot Edur byl neslýchaný. Byli na pokraji paniky, i když je Udinaas trochu uklidnil. Obřady měly vždy svou cenu a patřilo k nim sebeovládání.

Udinaas prošel kolem Edurů a odváděl otroky k saním. Navoskované plátno zakrývající led zpomalilo tání, třebaže kusy ledu byly mnohem menší a měly změkklé, mléčně bílé okraje.

Strach podal řemeny Udinaasovi. Otroci odtáhli sáně k velké dřevěné budově, kde byli edurští mrtví připravováni k pohřbu. Nikdo jim v tom nebránil.

* * *

Seren Pedak popadla Buruka za ruku a táhla ho zpátky k mostu. Vrhla po ní vyplašený pohled, ale moudře se zdržel komentáře. Nemohli odejít bez povšimnutí, a Seren cestou do tábora hostů cítila, jak jí po zádech stéká pot. Nikdo je nezastavil, avšak jejich přítomnost určitě nešla pozornosti. Zatím se jim nestane nic, dokud se konflikt, jehož byli svědky, nerozhodne.

Nerekové natáhli plachtu z jednoho vozu nad ohniště, kde udržovali oheň. Jakmile Buruk se Seren dorazili, odběhli od kouřícího ohně a zmizeli ve stanech.

"Vypadá to na vážné potíže," zamumlal Buruk a natáhl ruce nad plameny. "Král-zaklínač byl silně otřesený, a ty řečí o daru se mi nelíbí. Meč? Někjaký meč, co? Dar od koho? Určitě nejde o spojenectví s Džheky -"

"Ne," souhlasila Seren, "vzhledem k tomu, že s nimi bojovali. Nic jiného tam není, Buruku. Vůbec nic."

Zamyslela se nad tím, co viděla na druhé straně mostu. Strachův bratr, ne Binadas, ale ten druhý, který nabádal k rozumu, ji... zaujal. Pochopitelně byl přitažlivý, to ale byla většina Edurů. Ne, tady bylo něco víc. Něco... inteligence. A bolest. Seren se zmačkala. Vždycky ji to přitahovalo k trpícím.

"Meč," přemítal Buruk s pohledem upřeným do ohně, "takové ceny, že Hannan Mosag zvažuje, že zmrzačí mrtvolu zakrvaveného válečníka."

"Nepřipadá ti to divné?" zeptala se Seren. "Mrtvola drží meč tak pevně, že ho ani Strach Sengar nedokázal vytáhnout?"

"Třeba je zamrzlá."

"Od chvíle smrti?"

Buruk zabručel. "Asi ne, leda by ho bratři chvíli hledali."

"Nejmiň den, spíš déle. Jistě, neznáme okolnosti, ale stejně mi to nepřipadá pravděpodobné."

"Mně taky ne." Buruk pokrčil rameny. "Zatracený edurský pohřeb. To krále-zaklínače moc nenaladí. Delegace doraziv přesně špatné chvíli."

"Myslím, že ne," usoudila Seren. "Edury to vyvedlo z míry. Zvláště Hannana Mosaga. Pokud se to rychle nevyřeší, ocitneme se mezi rozděleným lidem."

Rychlý, trpký úsměv. "My?"

"Ledeřané, Buruku. Já nejsem součástí delegace. A ty vlastně taky ne."

"Ani Hull Beddikt," dodal Buruk Bledý. "Ale něco mi říká, že je do té sítě nenapravitelně zapletený, ať už vidí denní světlo, nebo se hluboko potápí."

Seren mlčela, protože kupec měl pravdu.

* * *

Sáně po vlhké slámě klouzaly snadno a Udinaas je nohou zastavil u kamenného stupínku. Otroci začali bez řeči rozepínat přezky a vytahovali řemeny zpod těla. Zvedli plachtu. Přes kusy ledu na látce bylo jasně vidět tělo i to, že Rhulad má ve smrti otevřená ústa, jako by neustále nezvučně křičel.

Hulad ucouvl. "Bloud nás chraň," sykl.

"To je docela obvyklé, Hulade," uklidňoval ho Udinaas. "Vy dva můžete jít, ale nejdřív mi sem přitáhněte tu truhlu, tu na válečcích."

"Takže zlatáky?"

"Předpokládám," opáčil Udinaas. "Rhulad zemřel jako zakrvřený válečník. Byl urozený. Určitě to bude zlato."

"Takový plýtvání," povzdychl si Hulad.

Druhý otrok Irím se zazubil. "Až budou Edurové poraženi, my tři bychom měli vytvořit kumpanii a vyloupit hrobky."

Společně s Huladem přitáhli truhlici na válečcích. Uhlíky už byly řefavé a železný plech zčernalý žarem.

Udinaas se usmál. "Na mohylách jsou ochranná kouzla, Irime. A stráží je stínové přízraky."

"Tak si nájmem mága, který je zruší. Přízraky zmizí se všema těma zatracenýma Edurama. Zůstanou jen hniající kosti. O tom dni se mi zdává."

Udinaas se na starce ohlédl. "A jak moc jsi zadlužený, Irime?"

Úsměv pohasl. "Dost. Ale s tímhle bych se mohl vyplatit. I svoje vnuky, který jsou pořád ještě v Traté. Vyplatím se, Udinaasi. Ty nesníš o tom samým?"

"Některé dluhy se nedají splatit zlatem, Irime. Mně se nezdává o zlatě."

"Ne." Irím se opět zazubil. "Ty jenom chceš srdce děvčete stojícího tak vysoko nad tebou, že nemáš ani Bloudovu naději ho získat. Chudáčku Udinaasi, všichni nad tebou smutně kroutíme hlavama."

"Lepší smutek než lítost, řekl bych," utrousil Udinaas a pokrčil rameny. "To už je dost blízko. Můžete jít."

"Smrad je tu už teď," podotkl Hulad. "Jak to vydržíš, Udinaasi?"

"Oznam Uruth, že jsem začal."

* * *

Nebyl vhodný čas být sám, ale Trull Sengar sám byl. Najednou si to uvědomil a zamrkal, jak se rozhlížel kolem sebe. Byl v dlouhém domě, místě, kde se narodil, stál před centrálním sloupem s vyčnívající čepelí a žár z ohniště mu nějak nedokázal proniknout do těla. Šaty měl promočené.

Nechal ostatní venku v jejich tichém souboji vůlí. Král-zaklínač a jeho potřeby proti Tomadovi a Uruth, trvajících na tom, že mrtvý zakrvřený válečník, válečník a zároveň jejich syn, má mít řádný pohřeb. S takovým konfliktem by Hannan Mosag mohl u Tiste Edur ztratit svou autoritu.

Král-zaklínač se měl ovládnout. Tohle se dalo vyřešit v tichosti, aby to nezjistil nikdo jiný. Jak těžké je vypáčit meč z ruky mrtvého? Pokud v tom byla kouzla - a zřejmě byla - pak byl Hannan Mosag ve svém živlu. Navíc měl k ruce k'risnan. Ti mohli něco udělat. A pokud ne... pak mu uřízněte prsty. V mrtvole už duch nepřebývá. Smrt to pouto přetne. Trull ke studenému tělu pod ledem nic necítil. Už to nebyl Rhulad.

Jenomže šance na utajení pominula. Hádka měla svědky a podle tradice je muselo mít i rozřešení.

A... záleží na tom vlastně? Nevěřil jsem Rhuladu Sengarovi. Dávno před jeho selháním při noční hlídce. Taková je pravda. Měl jsem... pochybnosti.

Dál už přemýšlet nedokázal. Zdvihla se v něm vlna smutku pálicí jako kyselina. Jako kdyby vyvolal vlastního démona, hladového a obrovského, a mohl se jen dívat, jak mu užírá duši. Hryzájící lítost a pocit viny, lítost jako nekončící hostina.

Teď jsme všichni odsouzeni, musíme znovu a znovu odpovídat na jeho smrt. Nespočetné odpovědi, naplňujících osamělou otázku jeho života. Je naším osudem trpět v obležení všeho, co nelze zjistit?

A vše navíc viděli cizinci. Najednou se rozpomněl a šokovalo ho to. Kupec a jeho akvizitor. Lederští návštěvníci.

Předsunutí špehové delegace.

Střet Hannana Mosaga byla hrozná chyba v mnoha ohledech. Trull si přestal krále-zaklínače vážit a toužil po měsíci starém, nepošpiněném světě. Než se objevily všechny chyby a slabosti.

Běží lesem, hlavu plnou naléhavých, špatných zpráv. Oštěp nechal za sebou, hrot zaražený do prsou jednoho Ledeřana. Nohy jako z oliva ho nesou stíny, mokasíny dusají po skvrnitě stezce. Pocit, že mu právě něco ušlo, že si nevšiml zlého znamení. Jako když vstoupíte do místnosti, z níž právě někdo odešel, jen v jeho případě byla místností lesní katedrála, posvěcená hirotská půda, a on neviděl žádné stopy, které by opodstatnily jeho podezření. Právě podezření se mu vrátilo. Prošli mnoha nebezpečnými událostmi, aniž by vzali na vědomí jejich důležitost a skryté pravdy. Nutnost přežít jim vnutila jistou neopatrnost.

Trull Sengar pocítil ledovou jistotu a věděl, že se má stát něco strašlivého. Stál sám v dlouhém domě. Čelem k centrálnímu sloupu a zahnutému meči.

A nedokázal se pohnout.

* * *

Tělo Rhulada Sengara bylo zmrzlé. Sinavé, se ztuhlými končetinami, leželo na kamenném stupínku. Hlava zvrácená dozadu, oči pevně zavřené, ústa otevřená, jako by se válečník snažil nadechnout a nemohl. V rukou svíral jílec zvláštního skvrnitého meče s rovnou čepelí, ojíňeného a s černými šupinami zaschlé krve.

Udinaas naplnil nos a uši voskem. Uchopil kleště a čekal, až první zlatá mince dosáhne na železném plátu nad uhlíky správnou teplotu. Položil jednu na plachtu a po chvíli další. Pořadí kladení mincí pro urozené zakrvřené válečníky bylo přesně stanoveno, stejně jako čas věnovaný celému obřadu. Na Udinaase čekalo otupující opakování a únava.

Otroka lze donutit k jakékoliv práci. Taková byla drsná pravda, nalezená jen v zostuzení vlastního ducha, pokud ji chtěl někdo hledat. Muž by měl hledat ospravedlnění. Řekněme před vraždou nebo jinou ukrutností.

Vezměme si toto tělo. Mladý muž, jehož maso je nyní provoláním smrti. Edurové používají mince. Ledeřané používají plátno, olej a kámen. V obou případech je tu potřeba zakrýt, zamaskovat, schovat strašlivou prázdnotu v nehybné tváři. Ať otevřené, či zavřené, vše začíná očima.

Udinaas uchopil do kleští lederský zlaták. První dva musely být o něco chladnější než ostatní, jinak by oči pod víčky

praskly. Jednou to, ještě jako učedník, viděl, když starší otrok ztratil pojem o čase. Škvíření, pak vystříkla neživá tekutina, ohavně páchnoucí a zakalená rozkladem, a mince zapadla příliš hluboko do důlku. Kůže kolem ní zčernala a svraštila se.

Udinaas se na stoličce otočil a dával pozor, aby neupustil peníz. Naklonil se nad Rhulada Sengara a položil horký zlatý kotouček na místo. Tiché syčení a kůže na víčku se roztekla, všechna vlhkost z ní vprchala, takže se stáhla kolem mince. A vydržela. Totéž zopakoval s druhým zlaťákem.

V horku mrtvola tála, a jak Udinaas kladl mince na trup, neustále ho lekaly pohyby. Prohnutá záda povolila, loket tiše zaduněl, přes stupínek stékaly čůrky vody, která kapala na zem, jako by tělo plakalo.

V horkém, vlhkém vzduchu byla silně cítit spálenina. Tělo Rhulada Sengara procházelo přeměnou, získávalo blyštivou zbroj a stávalo se něčím jiným než Tiste Edur. V Udinaasově mysli přestal existovat jako kdysi živý tvor, práce na těle se příliš nelišila od spravování sítí.

Prsa, břicho. Do každé rány po oštěpu otrok nacpal hlinu a olej, obklopil ji mincemi a uzavřel. Pánev, stehna, kolena, lýtka, kotníky, nártý. Ramena, paže, lokty, předloktí. Sto šedesát tři zlaťáky.

Udinaas si vytřel pot z očí a vstal. Celý rozbolavělý přistoupil ke kotli s rozpuštěným voskem. Neměl tušení, kolik času uplynulo. Zápach mu vzal chuť k jídlu, ale několikrát si naplnil žaludek studenou vodou. Venku stále pršelo, déšť bušil do střechy a vířil na cestě. Truchlící vesnice - nikdo ho nevyruší, dokud nevyjde ven.

Byl by raději, kdyby mince kladlo půl tuctu edurských vdov a on mohl být jako obvykle u ohniště. Když to dělal naposledy sám, šlo o otce Uruth, zabitého v bitvě s Arapaji. Tehdy byl Udinaas mladší a celé divadlo i jeho úloha v něm vzbuzovaly respekt.

Upevnil na kotel držadlo, zvedl ho z ohniště a opatrně odnesl k mrtvole. Tlustá vrstva vepředu a po stranách mrtvoly. Chvilu, aby vosk zchladl - ne moc, aby nepopraskal, až tělo otočí - a pak se vrátí ke zlatým mincím.

Na chvíli se zastavil nad mrtvým Tiste Edur. "Ach, Rhulade," povzdechl si. "Teď se můžeš naparovat před ženskými, co?"

* * *

"Truchlení začalo."

Trull sebou trhl a otočil se. Vedle něj stál Strach. "Cože? Aha. Co tedy bylo rozhodnuto?"

"Nic." Bratr přistoupil k ohništi. "Král-zaklínač tvrdí, že jsme neuspěli. Co je horší, myslí si, že jsme ho zradili. To podezření skrývá, ale stejně mi neuniklo."

"Rád bych věděl, kdy ta zrada začala," zamumlal po chvíli Trull. "A u koho."

"Tys o tom, daru' pochyboval od samého začátku."

"A teď o něm pochybuju ještě víc. Meč, který se nepustí mrtvého válečníka. Co je to za zbraň, Strachu? Jaká magie v něm proudí?" Obrátil se k bratrovi. "Podíval ses pořádně na tu čepel? Je dobře vykovaná, ale jsou v ní... úlomky lapené v železe. Úlomky nějakého jiného kovu, které odolaly kování. Každý kovářský učeň by ti řekl, že se taková zbraň při prvním úderu zlomí."

"Bezpochyby je do něj vloženo kouzlo, aby tomu zabránilo," opáčil Strach.

"Ano," Trull si povzdechl. "Rhuladovo tělo je tedy připravováno."

"Ano, obřad začal. Král-zaklínač odvedl rodiče do soukromí svého domu. Všichni ostatní mají zakázáno vstoupit. Dojde k... vyjednávání."

"Oddělení rukou jejich nejmladšího syna výměnou za co?"

"Nevím. Rozhodnutí bude samozřejmě vyhlášeno veřejně. Mezitím nemáme co na práci."

"Kde je Binadas?"

Strach pokrčil rameny. "Léčitelé ho odvedli. Potrvá několik dní, než ho opět uvidíme. Mágové se léčí těžko, zvláště když jde o zlomenou kost. Arapaj, který ho ošetřoval, tvrdil, že má v boku víc než dvacet volných kousků. Všechny je nutné přitáhnout k sobě a spojit. Stmelit svaly a šlachy, propojit cévy a vypudit mrtvou krev."

Trull přistoupil k lavici u stěny, posadil se a hlavu složil do dlaní. Celá cesta by mu připadala neskutečná, nebýt jizev na těle a zbroji a krutého důkazu - zabaleného těla připravovaného k pohřbu.

Džhekové byli převtělenci. Neuvedomil si to. Ti vlci...

Být převtělencem je dar náležející Otcí stínovi a jeho soukmenovcům. Patří na oblohu, tvorům s nesmírnou mocí. Že mají ti primitivní, nevědomí barbari tak úžasnou posvátnou moc, nedávalo smysl.

Převtělenci. Teď to působilo... špinavě. Zbraň krutá a přízemní jako sekera. Nechápal, jak je něco takového možné.

"Čeká nás těžká zkouška, bratře."

Trull zamrkal a vzhlédl. "Taky to cítíš. Něco se blíží, že?"

"Nejsem zvyklý na ten... pocit. Bezmoc. Nic nevědět." Přetřel si obličej, jako by chtěl ze svalů, krve a kostí získat odpověď. Jako by všechno, co v něm čekalo, neustále bojovalo, marně a rozčileně, aby to našlo hlas, který uslyší i ostatní.

Trulla píchlo u srdce soucitem, sklopil zrak, protože už se nechtěl dívat, jak se bratr cítí nepříjemně. "Stejně je to se mnou," přiznal, třebaže to nebyla tak docela pravda. On byl zvyklý na bezmoc, a s některým pocitem se prostě naučíte žít. Neměl Strachovo přirozené tělesné nadání ani jeho vyrovnanost. Jeho jedinou dovedností zřejmě byla vytrvalá všímavost, svazovaná bujnou představivostí. "Měli bychom se vyspat," dodal. "Únava se pro tyto chvíle nehodí. Bez nás stejně nic nevyhlásí."

"Pravdu říkáš, bratře." Strach zaváhal a položil ruku Trullovi na rameno. "Chci, abys mi vždy stál po boku, i kdyby jen proto, abys mi zabránil klopýtnout." Dal ruku dolů a zamířil k místnostem na spaní v zadní části domu.

Trull za ním ohromeně zíral, nemohl Strachovu přiznání uvěřit. Stejně jako jsem já jeho utěšoval slovy, udělal on právě totéž pro mě?

Theradas mu řekl, že ve větru a rozvátém sněhu slyšeli stále dokola zvuky boje, zvířecí řev plný bolesti a vlky vyjící zoufalstvím. Slyšeli jej, jak od nich odvádí Džheky. Slyšeli to, dokud kvůli vzdálenosti neztratili pojem o jeho osudu. A pak čekali na příchod nepřátel - kteří nepřišli.

Trull už na většinu šarvátek zapomněl, splývaly mu v jednu zmatenou noční můru nezařazenou v čase, zahalenou gázou sněhu, natahovanou a trhanou kroužícím větrem, stahující se kolem něj. Svázanou a vydělenou ze světa. Takto jsou uchovávány nejděsivější okamžiky minulosti? Odděluje se takhle bolest u každého z nás - nás... kteří jsme přežili? Mysli vlastní mohylové pole, stezka vinoucí se mezi pahorky hlíny, zakrývající těžké kameny, a jeskyně bez jiskřičky světla, s krví pomalovanými stěnami a začouzenými závěrnými kameny - stopa za životem, osamocená pod šedivou oblohou. Kdysi po té stezce někdo chodil, ale teď už na ni nikdy nikdo nevzkročí. Člověk se může jen ohlédnout zpět a poznat hrůzy nesmírnosti a rozmařilé nahromadění dalších mohyl. Mnoha dalších.

Trull vstal a vydal se k slavníku. Unavilo ho pomyšlení na ty, jež Edurové uctívali, kteří žili desítky a desítky tisíc let, a na nekonečnou hrůzu všeho, co leželo za nimi, nekonečnou cestu činů a lítosti, kostí a životů nyní obrácených v prach pokrývající zkorodované zbytky kovu - nic víc, protože břímě, jaké život unese, je nesmírně omezené, protože život může jít jen kupředu, stále kupředu, a cestou pouze zvíří prach na cestě.

Do žalu se vmísilo trpké zoufalství. Trull si lehl na tenký slavník a zavřel oči. Čímž pouze popustil uzdu své představivosti. Obrazy ožívaly jeden za druhým, hlavu mu plnil tichý, přesto neutišitelný pláč.

Couval před tím útokem, a jako válečník marně klopýtající před nelítoznou bitvou, i on padl ve své mysli na záda, do zapomnění.

* * *

Rozmazaná záře mu plavala před očima jako zlaté ložisko v horském potoce. Udinaas se narovnal a teprve nyní si plně uvědomil tíhu unavených svalů, visících mu na kostech jako řetězy. Plíce mu zabarvil zápach spáleného masa, pokrýl mu vnitřek hrudníku a jeho jed pronikal do krve. Tělo měl jako utopené v blátě.

Zadíval se na zlatem pokrytá záda Rhulada Sengara. Vosková vrstva již vychlázala a byla stále matnější.

Majetek patří mrtvým, aspoň to platí pro takové jako já. Je mimo dosah. Zamyslel se nad svou představou, nad tím, jak mu táhla hlavou jako mlha. Zadluženost a chudoba. Hranice vymezující většinu životů. Jen malá část obyvatel Lederu poznala bohatství a mohla rozmařile hýřit. Jim patřil jiný svět, neviditelný ráj lemovaný zájmy a starostmi, jaké neznal nikdo jiný.

Udinaas se zamračil, žasl nad svými pocity. Nebyla to závist. Jen smutek, tušení všeho, co leželo mimo jeho dosah a navždy tam zůstane. Zvláštním způsobem mu byli bohatí Ledefané stejně vzdálení a cizí jako Edurové. Byl od nich oddělený a hranice byla jasná a nevyvratitelná jako tělo před ním - jeho unavené já a zlatem pokrytá mrtvola na stupínku. Živý a mrtvý, pohyby jeho těla a dokonalá nehybnost Rhulada Sengara.

Před odchodem z komory se připravil ještě na poslední úkol. Vosk již ztuhl natolik, aby mohl tělo znovu obrátit. Až Rhuladovi rodiče vstoupí, budou čekat, že uvidí mrtvého syna ležet na zádech, nepoznatelného pod vrstvami peněz a vosku. Vlastně byl v sarkofágu, již vzdálený a na cestě do světa stínů.

Bloud mě vem, mám na to sílu?

Mrtvolu převrátil na dvě dřevěné lopatky se zakřivenými držadly připojenými na jednu páku. Pod pákou byla křížem umístěná hřebenová tyč, kolem níž se to celé otáčelo. Udinaas se zvedl, postavil se k páce, oběma rukama uchopil černodřev a opřel se do něj. Zaváhal, sklonil hlavu a opřel se čelem o předloktí.

Stínový příznak mčel, už několik dní ani nešpitl. Wyvalí krev spala. Udinaas byl sám.

Během celé procedury čekal, že ho vyruší, že do komory vrazí Hannan Mosag se svými k'risnan. Jelikož neměl žádné jiné rozkazy, pokrýl voskem i meč, sklánějící se podél stehén.

Zhluboka se nadechl a zabral. Tělo se o kousínek zvedlo. Vosk popraskal, rozběhla se po něm síť čar, ale to se dalo čekat. Snadná náprava. Udinaas se opřel víc a díval se, jak se tělo obrací na bok. Tíha meče prorazila voskovou pochvou a hrot cinkl o kamenný stupínek a vytáhl s sebou i ruku. Udinaas zaklel a zamrkal, jak mu do očí stékal pot. Odpadlo několik jako talíř velkých kusů vosku. Aspoň mince zůstaly na místě - čímž se mu nesmírně ulevilo.

Přehodil řemen přes páku, aby ji udržel na místě, a přistoupil k mrtvole. Vrátil meč na místo a postupně do té obrovské váhy strkal, až se rovnováha přesunula a tělo přepadlo na záda.

Udinaas čekal, až popadne dech. Byla nutná další vrstva vosku, aby napravil škody. Pak může z té noční můry vyklopýtat ven.

Otrok nepotřebuje myslet. Je třeba plnit úkoly. Teď se mu hlavou rozlézalo příliš mnoho myšlenek a narušovalo mu soustředění. Vrátil se k ohništi pro kotel s voskem.

Za ním cosi luplo. Udinaas se otočil. Zadíval se na mrtvolu a hledal, kde se odlomil vosk. Tam, podél čelisti, a roztrhl se nad ústy. Vzpomněl si na zkřivený obličej, jenž se objevil, když odstranil plachtu. Možná bude muset sešít rty. Uchopil kotel a vrátil se zpátky.

Všiml si, jak sebou hlava trhla dozadu.

Roztřesený nádech.

A pak mrtvola zaječela.

* * *

Z nicoty se pomalu vynořovala scéna a Trull Sengar zjistil, že opět stojí v poryvech větru a zvířeném sněhu. Kolem byl kruh tmavých, nezřetelných postav. Rozmazaný lesk jantarových očí upřených na něj. Trull sáhl po meči, jenže zjistil, že pochva je prázdná.

Džhekové ho konečně našli, a tentokrát neunikne. Otáčel se kolem dokola a obrovští vlci se blížili. V uších mu znělo vytí větru.

Hledal dýku - cokoliv - ale nic nenašel. Ruce měl ochromené zimou a v očích ho štípal sníh.

Byli stále blíž. Trullovi bušilo srdce. Naplňovala ho hrůza, jako topícího se naplňuje přívál vody, náhlá ztráta sil a s ní i vůle.

Vlci zaútočili.

Do končetin se mu zaryly zuby. Váha útočníků ho strhla k zemi. Jeden vlk ho chytil zezadu za krk. Děsivé vrzání, když překusoval svaly. Zapraštěly kosti. Ústa měl plná horké krve a žluči. Zhroutil se, nedokázal se ani stočit do klubíčka, a šelmy mu rvaly ruce a nohy a hryzaly ho do břicha. Slyšel jen silící řev větru.

Otevřel oči. Ležel na slámku a ve svalech mu pulsovala bolest ze vzpomínky na ty děsivé zuby.

A uslyšel křik.

Ve vchodu se objevil Strach s podivně zarudlými očima a zmateně mrkal. "Trulle?"

"Už jdu ven," vyhrkl Trull a škrábal se na nohy.

Když se vynořili z domu, uviděli další přibíhat k domu mrtvých.

"Co se děje?"

Trull jen zavrtěl hlavou. "Možná Udinaas..."

Vyrazili. Z budovy se vypotáceli dva otroci a v panice uprchli. Jeden z nich na ně nesrozumitelně pokřikoval. Bratři zrychlili krok. Trull na mostě zahlédl lederskou akvizitor a jejího kupce. Pomalu, zdráhavě přistupovali blíž a kolem nich probíhaly další postavy.

Křik nepolevoval. V tom řevu byla bolest a hrůza. Z toho zvuku, obnovovaného s každým nádechem, Trullovi mrzla krev v žilách. Skoro dokázal...

Ve dveřích otevřených dokořán stála Majen a za ní Péřová čarodějka. Nehýbaly se. Trull se Strachem dorazili k nim. Péřová čarodějka otočila hlavu a pološílené oči upřela nejdřív na Trulla, pak na Stracha.

Strach přistoupil k snoubence. Nahlédl do budovy a trhl sebou s každým výkřikem. "Majen," řekl, "ať všichni zůstanou venku. Dál smí jen Tomad a Uruth a král-zaklánač, až dorazí. Trulle -" Jméno znělo jako prosba.

Majen ustoupila a Trull se protáhl kolem ní. Společně vstoupili bratři do domu mrtvých.

Pod kamenným stupínkem se hrbila mohutná postava pokrytá voskem loupajícím se jako kůže, pod níž byly vidět zlaté mince. Hlavu měla skloněnou, čelo na kolenou, ruce ovinuté kolem lýtek, ale stále svírající meč. Mohutná, shrbená postava, která nepřestávala křičet.

Opodál stál otrok Udinaas. Nesl kotel s voskem, který teď ležel na boku dva kroky od něj a vosk vytekl mezi klacíky a slámu. Udinaas něco mumlal. Pod jekot pronikala uklidňující slova. Opatrně přistupoval blíž k postavě.

Strach se pohnul, ale Trull ho chytil za paži a zadržel ho. V tom jekotu něco rozeznal. Slova přicházela v odpověď na otrokovo tiché konejšení, zprvu vzdorná, ale slábnoucí, hlas naplněný prosbami. Znovu a znovu dušený do záchvatů syrového zoufalství. A přes to všechno Udinaas mluvil dál.

Sestro nám žehnej, to je Rhulad. Můj bratr.

Který byl mrtvý.

Otrok si nyní dřepěl před děsivou postavou a Trull konečně rozeznal, co říká. "Máš na očích mince, Rhulade Sengare.

Proto nic nevidíš. Odstraním je. Jsou tu tví bratři Strach a Trull. Jsou tady."

Jekot polevil, nahradil ho bezmocný pláč.

Trull se ohromeně díval, jak Udinaas udělal něco, co sám považoval za nemožné. Uchopil Rhuladovu hlavu do dlaní, jako když matka utiňuje dítě. Jemně, přesto pevně, a pomalu mu hlavu zvedal.

Strach vzlykl, ale rychle se ovládl. Trull přesto cítil, jak se bratr chvěje.

Ta tvář - ach, Otče stíne, ta tvář.

Sílená vosková maska, popraskaná a zjizvená. A pod ní zlaté mince spojené s kůží - ani jedna nevypadla - sklánějící se jako šupinová zbroj kolem otevřených úst.

Udinaas se naklonil ještě blíž a něco Rhuladovi šeptal do ucha. Ten se v odpověď otřásl, až mince zacvakaly - slyšitelně, ač kvůli vrstvě vosku tlumeně. Noha zašoupala po kamenných dlaždicích kolem stupínku.

Strach se v Trullově sevření napjal, ale ten ho udržel, držel bratra, zatímco Udinaas sáhl k opasku a vytáhl pracovní nůž. Otroky rytmicky, téměř zpěvavě šeptal a zvedl nůž. Opatrně opřel hrot vedle mince na Rhuladově levém oku. Rhulad ucukl, ale Udinaas ho pravou rukou pevně sevřel a naklonil se blíž, aniž by přestal mumlat. Zatlačil, nepatrný pohyb, a mince se zablýskla, jak se dole uvolnila. Za chvíli odpadla.

Oko bylo zavřené, poškozené, rudé a opuchlé. Rhulad se ho zřejmě pokoušel otevřít, protože mu Udinaas položil dva prsty na víčko, zavrtěl hlavou a něco říkal, načež to zopakoval. Rhulad cukl hlavou, muselo to být kývnutí. Udinaas si vyměnil ruce a přiložil nůž k pravému oku.

Zvenčí se sem nesl hluk shromážděných lidí, ale Trull se neotočil. Nedokázal odtrhnout zrak od Leděřana a od svého bratra.

Byl mrtvý. Nebylo pochyb. Žádných.

Otrok, jenž na Rhuladovi pracoval den a noc a vyplňoval smrtelné rány voskem, vpaloval mince do chladného masa a pak viděl, jak se jeho svěřenec vrací do života, nyní klečel před ním a hlasem zadržujícím šílenství, svým hlasem - a rukama - naváděl Rhulada zpátky k životu.

Lederský otrok.

Otče stíne, kdo jsme, že jsme tohle udělali?

Mince byla vypáčena.

Trull přistoupil blíž a táhl Stracha s sebou. Nepromluvil. Zatím ne.

Udinaas vrátil nůž do pochvy, narovnal se a ruku položil Rhuladovi na rameno. Pak se otočil a vzhledl k Trullovi. "Ještě není připravený mluvit. Ten křik ho vyčerpá, vzhledem k váze mincí kolem hrudníku." Zpola se zvedl, chtěje odejít, ale Rhulad pohnul rukou, za šustění nahmatl otrokovu paži a zachytil ho.

Udinaas se skoro usmál - Trull poprvé viděl, jak nesmírně je vyčerpaný po tom, čím vším prošel - a znovu si dřep. "Tví bratři, Rhulade," řekl. "Trull a Strach. Jsou tu, aby se o tebe postarali. Já jsem jenom otrok -"

Dvě mince odpadly, jak Rhulad zesílil stisk.

"Zůstaneš, Udinaasi," rozkázal Trull. "Náš bratr tě potřebuje. My tě potřebujeme."

Ledeřan kývl. "Jak si přeješ, pane. Jenom... jsem unavený. Pořád mi vynechává mozek, vždycky se probudím až na zvuk svého hlasu." Bezmocně potřásl hlavou. "Ani nevím, co jsem vašemu bratrovi vykládal -"

"Na tom nesejde," přerušil ho Strach. "To, co jsi udělal..." Odmlčel se a vypadalo to, že se rozpláče. Svaly na šíji se mu napjaly, pevně zavřel oči, zhluboka se nadechl a zase byl sám sebou. Potřásl hlavou, nedokázal promluvit.

Trull si dřep k Udinaasovi a Rhuladovi. "Udinaasi, já to chápu. Potřebuješ si odpočinout. Ale zůstaň ještě chvíli, jestli můžeš."

Otrok kývl.

Trull zvedl zrak a zadíval se na Rhuladovu poničenou tvář. Oči měl Rhulad stále zavřené, ale za nimi se něco hýbalo.

"Rhulade, tady je Trull. Poslouchej mě, bratře. Prozatím nech oči zavřené. Musíme tu - tu zbroj - dostat dolů -"

Ted' Rhulad zavrtěl hlavou.

"Jsou to pohřební mince, Rhulade -"

"A-ano. Já... vím."

Slova syrová a těžká, dech vytlačovaný ze staženého hrudníku.

Trull zaváhal. "Udinaas s tebou byl sám a připravoval tě -"

"Ano."

"Je u konce se silami, bratře."

"Ano. Řekni matce. Chci. Chci ho."

"Samozřejmě. Ale jeho, prosím, nech jít -"

Ruka sklouzla z otrokovy paže a tvrdě a zdánlivě bez citu cinkla o podlahu. Druhá ruka, stále držící meč, sebou náhle zaškubala. Rhuladovi se na tváři objevil příšerný úsměv. "Ano. Ještě ho držím. Tohle. Tohle myslel."

Trull se trochu odtáhl.

Udinaas poodlezl kousek dál a opřel se o truhlici s penězi. Stočil se podobně jako Rhulad, a než se odvrátil, všiml si Trull, jak se tvář skličene. Ač byl vyčerpaný, klid a odpočinek pro něj byly deset tisíc kroků daleko - to Trull poznal a pochopil krutou pravdu. Rhulad měl otroka, ale koho měl Udinaas? Nebyla to typická edurská myšlenka.

Ale nic - nic - nebylo jako dřív. Trull vstal. Zamyslel se a otočil se ke vchodu. Tam dosud stála Majen s Ledeřankou Péřovou čarodějkou po boku. Trull otrokyni pokynul a ukázal na skrčeného Udinaase.

Péřové čarodějce se tvář zkrivila hrůzou. Zavrtěla hlavou a vyběhla z budovy. Trull se zaškaredil. Zmatek u vchodu, Majen zmizela z dohledu. Objevili se Tomad s Uruth. A za nimi, jak pomalu postupovali, přicházel Hannan Mosag. Ach. Ach ne. Ten meč. Ten zatracený meč -

KAPITOLA DESET

Bílé okvětní plátky se otáčejí a kroutí cestou
do bezedného moře.
Žena s košíkem, ruce se jí rudě blýskají
v rychlém pohybu, rozhazuje tato
čistá křídla, aby se na chvíli svezla na větru.
Stojí, osamělá bohyně na pokraji útěku,
jež selhává a padá na širokou hrud' řeky.
Košík ptáků odsouzených k utopení.
Vidíš ji plakat ve stínu města,
její ruka je jako oddělená od těla,
s drápy jako mršina, nepřetržitě opakuje pohyb,
doručuje smrt a v jejích očích
je vidět hrůza žití.

Paní Elassara z Traté
Cormor Fural

H

romobití a prudké bušení deště na střeche. Bouře sledovala tok řeky, mířila k severu a okraj těžkých mraků přetáhla nad Lederas. Byla v tuto roční dobu neobvyklá, nevíтанá, a jediná obytná místnost Teholova příbytku byla kvůli ní stísněná a plná páry. Byly tu dvě stoličky navíc, které Bugg vytáhl z hromady smetí. Na jedné seděl v rohu Ublala Pung a brečel. Brečel už bez přestání déle než zvonění a zmítal se vzlyky, až stolička znepokojivě vrzala. Uprostřed malé místnosti přecházel sem a tam Tehol.

Cákání venku, pak se odhrnul závěs ve dveřích a dovnitř vrazil Bugg, z něhož crčela voda. Zakašlal. "Co hoří v ohništi?"

Tehol pokrčil rameny. "To, co bylo na hromadě vedle, pochopitelně."

"Ale to byl váš klobouk do deště. Sám jsem ho utkal vlastníma rukama."

"Klobouk do deště? Vždyť v tom rákosí byly vpleteny shnilý ryby -"

"To je ten smrad, správně." Bugg kývl a otřel si oči. "A vůbec, shnilý je relativní pojem, pane."

"Vážně?"

"Faraedové je považují za pochoutku."

"Tys jenom chtěl, abych smrděl jako ryba."

"Lepší vy než celý dům," opáčil Bugg a zadíval se na Ublalu. "Co je to s ním?"

"Nemám tušení," zabručel Tehol. "Tak co je nového?"

"Našel jsem ji."

"Výborně."

"Ale budeme ji muset vyzvednout."

"To jako jít ven?"

"Správně."

"Do toho deště?"

"Správně."

"Tedy to se mi vůbec nelíbí." Tehol se opět pustil do přecházení. "Moc nebezpečný."

"Nebezpečný?"

"Ano, nebezpečný. Mohl bych zmoknout. Zvlášť teď, když nemám klobouk do deště."

"A čím je to chyba, to bych rád věděl."

"Už doutnal, jak byl moc blízko ohně. Skoro jsem se ho ani nedotkl a už tam letěl."

"Nechával jsem ho uschnout."

Tehol se zastavil uprostřed kroku a zadíval se na Bugga. Po chvíli opět vykročil. "Je bouřka," prohlásil. "Bouřka přejde. Potřebuju důvod k otálení."

"Ano, pane."

Tehol se otočil a přistoupil k Ublalovi Pungovi. "Můj osobní strážce z nejmilejších, co se ti stalo?"

Ublala na něj upřel zarudlé oči. "Nezajímá vás to. Ne doopravdy. Nikoho to nezajímá."

"Se ví, že mě to zajímá. Buggu, zajímá mě to, vid'? Mám to v povaze, že ano?"

"Rozhodně, pane. Většinou."

"Jde o ty ženy, vid', Ublalo? To poznám,"

Hromotluk nešťastně kývl.

"Perou se kvůli tobě?"

Ublala zavrtěl hlavou.

"Zamiloval ses do jedné z nich?"

"To určitě. Ani jsem neměl příležitost."

Tehol se podíval na Bugga a zpátky na Ublalu. "Neměl jsi příležitost. To je zvláštní vyjádření. Můžeš to rozvíst?"

"Není to spravedlivý, to je to. Není. Vy byste to nepochopil. Vy takový problém nemáte. Chci říct, kdo jsem já? Mám být jenom hračka? Jenom proto, že mám velkého -"

"Zadrž na chvíli," zarazil ho Tehol. "Zjistíme, jestli tě plně chápou, Ublalo. Máš pocit, že tě jenom využívají. Zajímají se jenom o tvý, ehm, atributy. Chtějí od tebe jenom sex. Žádný závazky, dokonce ani věrnost ne. Jsou spokojení, když se na tobě můžou střídát, a je jim úplně jedno, co tomu říkáš ty, taková citlivá duše. Nejspíš tě ani potom nechtějí pochovat a povídat si, správně?"

Ublala kývl.

"A kvůli tomu se cítíš bídne?"

Ublala znovu kývl, posmrkl, vystrčil dolní ret a ohnul koutky úst dolů. Na pravé lici mu cukal sval.

Tehol na něj ještě chvíli zíral, než rozhodil rukama. "Ublalo! Ty to nechápeš? Jsi v ráji! My ostatní si o něčem takovým můžeme akorát nechat zdát."

"Ale já chci něco víc!"

"Ne! Nechceš! Věř mi! Buggu, nesouhlasíš? Vysvětlí mu to."

Bugg se zamračil. "Je to, jak říká Tehol, Ublalo. Jistě, je to tragická pravda, a jistě, pán má v povaze těšit se z tragických pravd, který tolika připadají neobvyklý, dokonce nezdravý -"

"Děkuju za potvrzení, Buggu," skočil mu do řeči zamračený Tehol. "Běž poklidit, ano?" Znovu se otočil k Ublalovi. "Jsi vrchol mužského úspěchu, příteli - počkej! Neřikal jsi, že já takový problém nemám? Jak jsi to myslel?"

Ublala zamrkal. "Co? Ehm, no vy jste na tom vrcholu, nebo jak jste to povídal - jste tam taky, ne?"

Bugg zafíkal. "Už celý měsíce tam nebyl."

"A dost!" Tehol přiskočil k ohništi a vytrhl zbytek spleteného rákosí. Udupal plameny a narazil si ohořelý předmět na hlavu. "Dobře, Buggu, jdeme pro ni. A tady ten obr bez mozku tu může klidně vytříť sám, mně je to fuk. Kolik urážek může citlivý chlap jako já vůbec vydržet?"

Z rákosí na jeho hlavě začaly stoupat pramínky dýmu.

"Ono to začne zase hořet, pane."

"To je přece dobrý na dešti, ne? Tak jdeme."

V úzké uličce venku se k ucpanému odpadu na druhém konci, kde se tvořilo jezero, hrnula voda sahající jim po kotníky. Čvachtali vířící, deštěm podobanou hladinou. Bugg šel o půl kroku vepředu.

"Měl byste s Ublalou víc soucítit, pane," poznamenal přes rameno. "Je z něj hotová hromádka neštěstí."

"Soucit patří těm, kdo jsou obdařeni málo, Buggu. Nad Ublalou slintají tři ženský, nezapomeň."

"To je dost nechutná představa."

"Jsi starý už moc dlouho, milý sluho. Na slintání není nic v podstatě nechutného." Zarazil se. "Dobře, možná je. Ale

musíme se bavit o sexu? Z toho tématu začínám být nostalgický."

"Bloud chraň," přezněl se Bugg.

"Tak kde je?"

"V bordelu."

"Aha, tak to je vážně ubohý."

"Spíš jako nově získaná, běsnící závislost. Čím víc ji krmíš, tím je hladovější."

Překročili Turolskou třídu a zamířili ke Čtvrti nevěstek. Liják ustával, nad nimi přecházely poslední zbytky fronty. "To není vhodný stav pro jednu z mých nejméně vážných zaměstnankyň," poznamenal Tehol. "Zvlášť když její závislost nezahrnuje jejího pohledného, elegantního zaměstnavatele. Něco mi říká, že v tom rohu bych měl brečet já, a ne Ublala."

"Možný je, že Šurk prostě nechce míchat obchod se zábavou," usoudil Bugg.

"Buggu, říkal jsi, že je v bordelu."

"Aha. Správně. Omlouvám se."

"Teď se cejtím vážně bídne. Ráno jsem se bídne necejtí. Jestli to tak bude pokračovat, večer budu plavat v kanále s pytlema peněz kolem krku."

"Jsme na místě."

Ocitli se před úzkým dvouposchodovým stavením, jež stálo kousek stranou od okolních budov a vypadalo o pár století starší než okolní domy. Průčelí mělo vyřezávanou fasádu a dva hranaté sloupce z šedomodrého mramoru. V basreliéfu na panelech byly vyvedené démonky, svíjející se při hromadných orgiích, a na sloupech dřepěly kamenné chrliče s vysoko zdviženými, zvoucimi prsy.

Tehol se obrátil na Bugga. "Tohle je Templ. Ona je v Templu?"

"Divíte se?"

"Já si ani nemůžu dovolit přestoupit práh. Dokonce i královna Janall sem zajde jen párkrát do roka. Roční členství stojí deset tisíc doků... jak jsem slyšel... že se povídá. Kdysi, od někoho."

"Matrona Delisp je nejspíš ze svého nejnovějšího přírůstku nadšením bez sebe."

"To rozhodně. A jak teda odtamtud Šurk Elalle dostaneme, zvlášť když je očividně tam, kde chce být, a matrona má pod palcem nejmiň třicet chlapů, kteří nás budou chtít zastavit? Asi bychom to měli odepsat jako ztracený případ a jít."

Bugg pokrčil rameny. "To je na vás, pane."

"Hmm." Tehol se zamyslel. "Aspoň bych si s ní ještě rád promluvil."

"Víc si nejspíš nemůžete dovolit."

"Nebud' směšnej, Buggu. Za slova si neúčtuje... nebo ano?"

"Mohla by si účtovat i za pohled, pane. Naše mrtvá zlodějka rozkvetla -"

"Díky mně! Kdo jí zařídil předělávku? Opravu v suchém doku, novou barvu? Měli jsme dohodu -"

"To řekněte jí, pane, ne mně. Já moc dobře vím, kam až jste ochotnej zajít, abyste ukojil své zvláštní chutě."

"Dokonce se ani nezeptám, co jsi tím myslel. Zní to mrzce, a moje mrzký já je jenom moje věc."

"To je, pane, to je. Ještě že nejste nostalgickéj typ."

Tehol se na Bugga upřeně zadíval, ale po chvíli se opět otočil k Templu. Nejstarší nevěstinec v zemi. Podle některých tu stál už dávno předtím, než kolem vzniklo město, a že tu město vlastně vzniklo právě kvůli nevěstinci. Sice to nedávalo smysl, ale když došlo na lásku a množství jejich falešných, zato však svůdných odstínů, dávalo smysl jen máloco. Tehol zvedl hlavu a prohlížel si chrliče. Ohořelý klobouk mu spadl a s cáknutím skončil na dlažbě za ním. "A je to. Bud' tady budu stát a zmoknou mi vlasy, nebo půjdu dovnitř."

"Pokud můžu říct, pane, můj klobouk do deště byl v každém případě tragickým zklamáním."

"Ta tvoje přehnaně kritická povaha, Buggu, ta tě vyřídila. Za mnou!"

Tehol stoupal po schodech s majetnickým odhodláním. Když dorazil na podestu, dveře se rozletěly a v nich se objevil mohutný muž s kapucí, v černém kabátci a obrovskou dvoubřitou čepelí v rukou.

Tehol se zděšeně zastavil a Bugg do něj zezadu vrazil.

"Promiňte," vypravil ze sebe Tehol, ustoupil stranou a táhl Bugga s sebou. "Jdete někomu useknout hlavu?" Pokynul muži, že může projít.

Ve stínu kapuce se zablyskla malá očka. "Děkuju, pane," zachrptěl muž. "Jste velice zdvořilý." Sestoupil na schody a zarazil se. "Prší."

"Vlastně už skoro dopršelo, řekl bych. Vidíte to modro nad náma?"

Obr se sekerou se otočil k Teholovi. "Kdyby se někdo ptal, pane, tak jste mě tu neviděl."

"Máte moje slovo."

"Jste velmi laskav." Obr se znovu otočil a opatrně sestoupil dolů.

"Och," povzděchl si. "Je mokrý! Och!"

Tehol s Buggem se za ním dívali, jak celý nahrbený cupitá pryč a cestou se vyhýbá hlubším kalužím.

Bugg si vydechl. "Přiznávám, že mě dost vyděsil, jak se tak znenadání objevil."

Tehol se na něj podíval se zvednutým obočím. "Vážně? Chudáčku Buggu, musíš s těma svýma nervama něco udělat. Tak pojď, a dokud jsi se mnou, ničeho se nemusíš bát."

Vstoupili do Templu.

A Tehol se znovu zastavil, stejně nečekaně jako poprvé, protože mu kdosi opřel špičku nože pod oko, a rychle zamrkal. Buggovi se podařilo zastavit včas, takže do pána nevrazil, za což mu byl Tehol vděčný, že se mu málem podlomila kolena.

V uchu mu zazněl sladký ženský hlas. "Nejsi v převleku, pane. Což znamená, no, oba víme, co to znamená, že ano?"

"Přišel jsem si pro dceru -"

"To je mi ale špatný vkus. Takové odporné, pokřivené touhy tu netrpíme -"

"Chápete to špatně - což je pochopitelný. Chtěl jsem říct, že jsem ji sem přišel vyzvednout, než bude příliš pozdě."

"Jak se jmenuje?"

"Šurk Elalle."

"Tak to už je pozdě."

"Myslíte jako, že je mrtvá? To vím. Jde o její předky, víte, chtějí, aby se vrátila domů do krypty. Hrozně jim chybí a několik z nich se začíná strašně zlobit. Duchové dokážou nadělat spoustu potíží - a nejenom vám a tomuhle podniku, ale i mně. Chápete mou nesnáz?"

Nůž zmizel a před Teholou se postavila malá, mrštná žena. Měla těsně padnoucí šaty z rezavě červeného hedvábí, kolem útlocukého pasu široký hedvábný opasek a na maličkých nožkách střevičky se zvednutými špičkami. Sladký, srdcovitý obličej s příliš velkýma očima, které teď přimhouřila. "Už jsi skončil?"

Tehol se přihloupě usmál. "Tohle musíte poslouchat často. Omlouvám se. Nejste náhodou matrona Delisp?"

Žena se otočila. "Pojďte za mnou. Nesnáším tuhle místnost."

Tehol poprvé vzhledl. Dva kroky široká, čtyři hluboká, dveře na druhém konci, stěny zakryté nástěnnými koberci s vyobrazenými souloženými všech možných druhů. "Mně připadá docela příjemná," poznamenal, následuje ženu ke dveřím.

"To ten použitý pach."

"Použitý? Aha, ano."

"Pach... lítosti. Nesnáším ho." Otevřela dveře a vstoupila.

Tehol s Buggem spěchali za ní.

Této místnosti vévodilo strmé schodiště začínající krok za dveřmi. Žena je provedla kolem něj do přepychové čekárny. Podél stěn stály čalouněné pohovky a u protější zdi byla jediná židle s vysokým opěradlem. Žena došla k židli a posadila se. "Sedněte si. Co to má být s těmi duchy? Aha, zapomeň na to. Bylo ti kolik, deset, když jsi zplodil Šurk Elalle? Není divu, že se o tobě nezmínila. Dokonce ani zaživa ne. Pověz, byl jsi zklamaný, když se rozhodla dát na zlodějnu?"

"Z vašeho tónu soudím," pravil Tehol, "že pochybujete o pravdivosti mých slov."

"Která otázka mě prozradila?"

"Víte, nejsem tak hloupý, jak si myslíte. Proto ten převlek."

Žena zamrkala.

"Tvůj převlek vypadá na muže po třicítce, který má na sobě promočené, špatně upletené vlněné -"

Bugg se narovnal: "Špatně upletený? Tak moment -"

Tehol sluhu šťouchl loktem tvrdě do žeber. Bugg zachřel a zmlkl.

"Správně," potvrdil Tehol.

"Takže velká investice do kouzel. Kolik je ti doopravdy?"

"Šedesát devět... moje milá."

"Působivé. Mluvil jsi o duších."

"Žel, ano, matrono. Strašných. Pomstychtivých, kteří se nechtějí vzdát. Zatím se mi daří držet je zavřený v rodinné kryptě, ale dřív nebo později se dostanou ven. A začnou řídit v ulicích - noc hrůzy pro všechny občany Lederas, jak se obávám - dokud nedorazí sem. Pak, no, úplně se při tom pomyšlení třesu."

"Jako se teď třesu já, i když z úplně jiného důvodu. Ale rozhodně máme dilema. Moje dilema, jak přiznávám, mi dělá těžkou hlavu už nějakou dobu."

"Ale?"

"Naštěstí jsi mi zřejmě poskytl řešení."

"To jsem rád."

Žena se předklonila. "Horní poschodí - je tam jenom jeden pokoj. Přesvědč tu zatracenou démonku, ať odsud vypadne! Nebo mě moje ostatní holky zaživa stáhnou z kůže!"

* * *

Schodiště bylo příkré, potažené látkou, a dřevěné zábradlí pod rukama tvořila nepřerušovaná řada krásně tvarovaných nader, vyleštěných a naolejovaných bezpočtem zpocených dlaní. Cestou nikoho nepotkali a nahoře jim docházel dech - pochopitelně kvůli námaze, říkal si Tehol, když se zastavil přede dveřmi a otřel si ruce do promočených nohavic.

Bugg, funicí a se skloněnou hlavou, stál vedle něj. "Bloud mě vem, co do toho dřeva vetřeli?"

"Nevím," přiznal Tehol, "ale skoro nemůžu chodit."

"Možná bychom měli chvíli počkat," radil Bugg a stíral si pot z obličeje.

"Dobrý nápad."

Po chvíli se Tehol s úšklebkem narovnal a kývl na Bugga, který se v odpověď zaškaredil. Tehol zvedl ruku a zabušil na těžké dřevěné dveře.

"Dále," zazněl tlumený příkaz.

Tehol otevřel dveře a vstoupil. Bugg za ním zasyčel: "Bloud mě vem, koukněte na všechny ty prsa!"

Na deštění na stěnách a na stropě se opakoval stejný motiv jako na zábradlí, obrovské množství mléčných žláz.

Dokonce i podlaha pod tlustými koberci byla zvlněná.

"Pozoruhodná posedlost -" začal Tehol, ale byl přerušen.

"Aha," ozval se hlas z velké postele před nimi, "to jsi ty."

Tehol si odkašlal. "Šurk Elalle."

"Jestli sis přišel posloužit, tak se ti určitě uleví, až zjistíš, že ta katova velká sekera byla jenom ubohá náhražka," poznamenala Šurk.

"Na dešti zmokl," podotkl Bugg.

Tehol se po něm podíval. "Co to s tím má společného?"

"Nevím, ale myslel jsem, že vy byste mohl."

"Já neodejdu," prohlásila Šurk, "jestli jsi přišel kvůli tomu."

"Budeš muset," namítl Tehol. "Matrona na tom trvá."

Šurk se na posteli posadila. "To ty pitomý krávy dole, co? Ukradla jsem jim všechny zákazníky a ony mě chtějí vyhodit!"

"Asi ano." Tehol pokrčil rameny. "To se jim ale můžeš těžko divit, ne? Poslouchej, Šurk, měli jsme dohodu."

Její výraz potemněl. "Takže bych se měla zachovat čestně? Dobře, ale mám problém s jistým choutkama..."

"Škoda že nemůžu pomoci."

Zvedla obočí.

"Ahm, myslel jsem - myslel jsem - uch, nevím, co jsem myslel." Tehol se zarazil a pak se rozzářil. "Ale seznámím tě s Ublalou, nešťastným tělesným strážcem, toužícím po závazcích."

Šurk zvedla obočí ještě výš.

"No proč ne? Nemusíš mu vykládat, že jsi mrtvá! Ani si toho nevšimne, tím jsem si jistý! A co se tvých choutek týče, pochybuju, že v tom bude problém, i když je tu trojice žen, který by se mohly hodně naštvat, ale ty já zvládnu. Hele, to je vynikající řešení, Šurk."

"Asi to zkusím, ale nic neslibuju. A teď laskavě odejdi, ať se můžu oblíknout."

Tehol s Buggem si vyměnili pohled a poslechli. Tiše za sebou zavřeli dveře.

Bugg si prohlížel pána. "To na mě vážně udělalo dojem," poznamenal po chvíli. "Myslel jsem, že tahle situace nemá řešení. Pane, můj obdiv k vám roste jako -"

"Přestaň civět na to zábradlí, Buggu."

"Ehm, ano. Máte pravdu."

* * *

Matrona Delisp na ně čekala pod schodištěm. Když krok za Buggem zahlédla Šurk Elalle, zatvářila se znechuceně.

"Bloud ti žehnej, Tehole Beddikte. Jsem tvou dlužnicí."

Tehol si povzdychl. "Měl jsem dojem, že mému příběhu nevěříte."

"To ty vlněné nohavice," opáčila. "Už slyším, jak si je všichni objednávali."

Tehol loupł pohledem po Buggovi, ale sluha jen zvedl obočí, řka: "U mě ne, pane. To by bylo neloajální. Můžete si být jistý, že všechny ostatní verze budou jenom ubohá imitace."

"Možná, matrono Delisp," podotkl Tehol, "jsem za Tehola Beddikta jenom převlečený. To by bylo chytrý, ne?"

"Na tebe až moc."

"Inu, to máte pravdu."

"A vůbec, chceš, abych ti byla dlužná, nebo ne?"

Šurk Elalle se protáhla kolem Bugga. "Nemám ráda, když mě lidi ignorují. A vy mě všichni ignorujete, jako kdybych byla -"

"Mrtvá?" zjišťovala Delisp.

"Jenom jsem chtěla zdůraznit, proč opouštím tento dům, a důvod je ten, že jsem Teholu Beddiktovi taky dlužná. Možná jsem mrtvá, ale pořád mám svou čest. Na každý pád, Delisp, mi touhle dobou, tuším, dlužíš dost slušný plat. Šedesát procent, jak si vzpomínám -"

"Na co všechny ty peníze potřebuješ?" chtěla vědět matrona. "Kolik variací na oblečení sexuální nájemné vražedkyně existuje? Kolik svazků surového koření potřebuješ, aby ses udržela čerstvá? Ne, počkej, nechci to vědět. Šedesát procent, dobře, ale den dva mi potrvá - tolik peněz nemívám tady. Kam je mám doručit?"

"Rezidence Tehola Beddikta bude stačit."

"Moment," ozval se Tehol, "nemůžu zajistit -"

"Hodlám je rychle utratit," prohlásila Šurk.

"Aha. Dobře, ale nelíbí se mi to. Moc pohybu. Zajisté to vyvolá podezření -"

"Přestaňte zírat na to zábradlí, pane."

"Pro Bloudovy sny! Padáme odsud."

* * *

Bouře pominula. Ulicí stále proudila voda, ale lidé už opět vycházeli ven. Blížil se večer. Šurk Elalle se zastavila pod schody do Templu. "Dnes večer se k tobě připojím, Tehole Beddikte, u tebe na střeše. O půlnoci."

"A co Ublala Pung?"

"Přiznávám, že jsem si to rozmyslela."

"Šurk Elalle. Ublala Pung přežil utápění. Přešel po dně kanálu. Když se nad tím zamyslíš, vy dva máte hodně společného."

"Taky je mohutně vybavený," dodal Bugg.

Tehol udělal obličej. "Jsi hrubý -"

"Přiveď ho v noci na střechu," požádala Šurk.

"Vy jste se spikli a chcete, abych se cítil bídě, vidíte? Nechte mě oba být. Jdu se projít. Buggu, až dorazíš domů, poklid'. Brzo tam určitě vletí Šánd. Vyříd' jí, ať se zítra zastaví kvůli nějakému důležitýmu obchodu -"

"Jakýmu důležitýmu obchodu?"

"Nevím. Něco vymyslím. Ty máš na starosti jiný věci - jak vlastně pokračují ty práce na základech?"

"Přibývá to."

"Tak to vyřeš."

"Špatně jste mě pochopil, pane. Jedeme podle plánu."

"Já tě pochopil dobře. Byl jsem jenom neústupný. Teď jdu někam za rozumnějším rozhovorem." Otočil se, aby ještě prohodil poslední slovo k Šurk, ale ta byla pryč. "Zatracená zlodějka. Mazej, Buggu. Počkej, co je vůbec k večeri?"

"Banánový listí."

"Doufám, že bez ryb."

"Pochopitelně že ano, pane."

"A s čím teda?"

"Materiál, kolem kterého byly obalený, se dal poznat, což, když se nad tím zamyslíte, je nejspíš dobře."

"Jak takhle vůbec dokážeme přežít?"

"Dobrá otázka, pane. Je to vážně záhada."

Tehol se na sluhu chvíli díval, než ho poslal pryč. Bugg zahrnul doprava, a tak šel Tehol doleva. Oteplovalo se, ale po dešti bylo dosud čerstvo. Mokří psi prohlédávali smetí ve vysychajících loužích. Kočky honily šváby, kteří se vyhrmuli z odtoků. Jakýsi žebrák našel kousek mýdla, postavil se nahý pod proud vody vytékající z prasklého okapu a vyráběl na sobě špinavou pěnu, přičemž si vyzpěvoval žalozpěv oblíbený asi před sto lety. Obyvatelé využívali nečekané spršky a vylévali nočníky rovnou z oken, místo aby je odnesli těch pár kroků k nejbližší společné odpadní jámě. Následkem toho na některých kalužích něco plavalo a voda ve strouhách odnášela malé ostrůvky svinstva, které se místy naskládaly v bzučící vory, z nichž vytékal žlutohnědý sliz.

Ve městě Lederas to je moc pěkný večer, pomyslel si Tehol, zkoušející vzduch, než se zhluboka nadechl a spokojeně vydechl. Sel dál ulicí až ke Quillasovu kanálu a pak podél něj směrem k řece. Napravo měl les stěžňů rybářských člunů ukotvených během bouřky. Rybáři nyní za cákání vody shrnovali plachty a honem připravovali návnady, aby stačili vyplout ještě před setměním. U jednoho mola lovili městští strážníci z kalné vody mrtvolu, a jak zápolili s tyčemi zakončenými háky, dav přihlížejících jim hlasitě radil. Nad nimi kroužili racci.

Tehol došel na dohled starého paláce, odbočil do klikaté uličky vedoucí od kanálu a skončil pod věží. Než dorazil k nízké, drolicí se zdi a zadíval se přes rozbitý nerovný dvůr k té z věží, která byla očividně postavená v jiném stylu než ostatní, poněvadž byla hranatá, a ne kulatá, v houstnoucím soumraku už bylo špatně vidět.

Zvláštní trojúhelníková okna na věži byla tmavá a zakrytá uschlým psím vínem. Dřevěné, načerno natřené dveře halil stín. Tehola napadlo, jak mohly takové dveře vydržet - normální dřevo by zpráchnivělo už před staletími. Na dvoře nikoho neviděl.

"Konývko! Dítě, jsi tady?"

Zpoza stromu vystoupila malá, ucouraná postavička.

"To byl dobrý trik, holka," vyhrkl polekaný Tehol.

Dívka přistoupila. "Je tu jeden umělec. Malíř. Přichází malovat věž. Chce malovat i mě, ale já zůstávám za stromy. Moc se proto zlobí. Ty jsi muž, který spí na střeše svého domu. Spousta lidí se tě snaží špehovat."

"Ano, já vím. Šurk mi řekla, že ses o ně, ehm, postarala."

"Povídala, že mi možná pomůžeš zjistit, kdo jsem."

Tehol se na ni zadíval. "Viděla jsi Šurk poslední dobou?"

"Jenom jednou. Byla úplně opravená. Skoro jsem ji nepoznala."

"No, holka, jestli chceš, mohli bychom to samý udělat pro tebe."

Dívka s umazaným, plísni porostlým obličejíkem se zamračila. "Proč?"

"Proč? Asi abys byla miň nápadná. Nelíbilo by se ti, kdybys vypadala jako Šurk teď?"

"Nelíbilo?"

"Aspoň si to promysli."

"Dobře. Vypadáš přátelsky. Vypadáš, že bych tě mohla mít ráda. Nemám ráda moc lidí, ale tebe bych ráda mít mohla.

Můžu ti říkat otče? Šurk je moje matka. Totiž ne doopravdy, ale tak jí říkám. Hledám i bratry a sestry." Zarazila se a pak se zeptala: "Pomůžeš mi?"

"Zkusím to, Konývko. Šurk mi vyprávěla, že k tobě věž mluví."

"Ne slovy. Jenom myšlenkami. Pocity. Bojí se. V zemi je někdo, kdo pomůže. Až se osvobodí, pomůže nám. Je to můj strýc. Ale ti zlí mě děsí."

"Zlí? Co jsou zač? Jsou taky v zemi?"

Kývla.

"Je možný, že se dostanou ze země dřív než tvůj strýček?"

"Jestli ano, tak nás zničí všechny. Mě, strýce i věž. Říkali to. A pak osvobodí ty druhé."

"A ti druzí jsou taky zlí?"

Konývka pokrčila rameny. "Moc toho nenamluví. Jen jedna z nich, pořád vykládá, že ze mě udělá císařovnu. Chtěla bych být císařovnou."

"Teda, já bych jí nevěřil. Je to jenom můj názor, Konývko, ale takovýchle slibů jsou podezřelý."

"To říkala Šurk taky. Jenže ona mluví moc hezky. Chce mi dát spoustu lásky a tak."

"Buď opatrná, holka."

"Zdává se ti někdy o dracích, otče?"

"O dracích?"

Dívka znovu pokrčila rameny a otočila se. "Stmívá se," prohodila přes rameno. "Musím někoho zabít... možná toho

umělce..."

* * *

Turudal Brizad, choť královny Janall, se opíral o zeď, zatímco Brys Beddikt proháněl své žáky posledními cviky protiútoku. Během výcviku královny gardy nebyly audience výjimečné, avšak Bryse poněkud překvapilo, že mezi diváky vidí i Turudala, protože většina ostatních přihlízejících uměla zacházet se zbraněmi, které používal během hodiny. Choť byl vyhlášený svou leností, což bylo něco, co by se za časů Brysova dědečka u mladého a zdravého Ledeřana netolerovalo. Čtyři roky vojenské služby, počínaje sedmnáctým rokem života, byly povinné. Za starých časů bylo za hranicemi mnoho nebezpečí. Modrá růže na severu, nezávislé, vzpurné městské státy v souostroví v Moři draků a různé kmeny na východních pláních se tlačily na Leder, poháněné proti pohraničním pevnostem jedním z pravidelně se opakujících expanzionistických režimů ve vzdáleném Kolanse.

Modrá růže nyní platila králi Ezgarovi Diskanarovi tribut, městské státy byly rozdrcené, takže v souostroví zůstala jen hrstka pasáků koz a rybářů, a Kolanse před pár desetiletími ustoupilo do izolace po nějaké občanské válce.

Brys si neuměl představit někoho, kdo se vůbec nedokáže bránit, přinejmenším po dosažení dospělosti, ale Turudal Brizad byl takový. Vlastně choť vyjádřil názor, že je pouhým předvojem, pionýrem stavu lidského života, kdy vojančení bude ponecháno na dlužnících a duševně nezpůsobilých. Ačkoliv se tomu Brys zpočátku vysmíval, když mu Brizadova slova zopakovali, nyní začínal kolísat. Lederské vojsko bylo pořád silné, ale stále víc bylo spoutáno s hospodářstvím. Každé tažení bylo příležitostí získat bohatství. A mezi civilisty - obchodníky, kupci a těmi, kdo sloužili nevyčísitelným potřebám civilizace - se už jen málokdo obtěžoval s vojenským výcvikem. Jejich názor na vojáky nyní podbarvovalo opovržení.

Dokud nás nebudou potřebovat, samozřejmě. Nebo dokud nenajdou způsob, jak z našich činů profitovat.

Dokončil cvičení a zdržel se, aby se podíval, kdo odchází z komnaty a kdo zůstává na vlastní cvičení. Většina dvořanů zůstala a Bryse to potěšilo. O dvou, kteří odešli, věděl, že to jsou královniní špehové v osobní gardě. Ironií bylo, že to všichni ostatní věděli také.

Brys vrátil meč do pochvy a zamířil k Turudalu Brizadovi. "Choti?"

Lhostejné naklonění hlavy. "Finadde."

"Zjistil jsi, že nevíš, kudy kam? Nepamatuju se, že bych tě tu někdy viděl."

"Palác je tak zvláště prázdný, nemyslíš?"

"Rozhodně je tu mň křiku," souhlasil Brys.

Turudal Brizad se usmál. "Princ je mladý, finadde. Jistá nevázanost se dá očekávat. Kancleř s tebou chce mluvit, až se ti to bude hodit. Slyšel jsem, že ses ze svého záhadného zážitku již docela vzpamatoval."

"Královi léčitelé byli jako obvykle velmi výkonní, choti. Děkuju za optání. Proč se mnou chce kancleř mluvit?"

Druhý muž pokrčil rameny. "Mě se neptej. Jsem v této věci pouhý posel, finadde."

Brys si ho chvilku prohlížel a pak jednoduše kývl. "Přijímám pozvání Tribana Gnola. Za zvonění?"

"To by mělo stačit. Doufajme, že kvůli nám všem to nebude znamenat rozšíření současného sváru mezi kancleřem a cedou."

Bryse to překvapilo. "On vznikl nějaký svár? O ničem takovém jsem neslyšel. Tedy, krom toho, že došlo k obvyklému, inu, střetu názorů." Zamyslel se a dodal: "Sdílím tvoje obavy, choti."

"Napadlo tě někdy, finadde, že mír vede ke shovívavosti ve sporech?"

"Ne, protože tvoje prohlášení je nesmyslné. Opakem míru je válka, přičemž válka je nejzazším vyjádřením hádky. Podle tvého argumentu život osciluje mezi spory v míru a spory ve válce."

"Takže to není tak úplně nesmyslné," podotkl Turudal Brizad. "Existuje ve stavu neustálého napětí, které je v nás i ve světě kolem." Pokrčil rameny. "Můžeme mluvit o touze po rovnováze, ale v duších nám hoří touha po rozkoľu."

"Jestli máš nějaké starosti, choti," utrousil Brys, "dobře to skrýváš."

"To umí každý z nás, finadde."

Brys naklonil hlavu. "Já se rozhodně nehodlám oddávat sporům. A s tvou premisou pořád nesouhlasím. V každém případě se ale musím omluvit, choti."

Cestou do svých komnat Brys přemýšlel o Turudalových slovech. Možná v nich bylo ukryté varování, avšak kromě zřejmého náznaku, že všechno není takové, jak se zdá - což v paláci nebylo nikdy - do rafinovanosti choťových záměrů prostě nepronikl.

Podle něj byl stres věcí mysli. Rodil se z perspektivy a barvy, přes niž člověk nahlížel svět, a takové věci utváří povaha a výchova. Možná na nejzákladnější úrovni zápasu o přežití ležel jistý stres, což ale nebylo totéž jako svár vyvolaný aktivně, kdy v mysli v jejím neustávajícím rozhovoru se smrtí víří myriáda bouří tužeb, pocitů, starostí a obav.

Brys si už dávno uvědomil, co ho přitáhlo k umění boje. Svět bojovníků, od soubojů po válčení, byl ze své podstaty zredukovaný, rozhovor byl prostý a přímý. Hrozby, vyjednávání a kompromisy byly vymezeny délkou lederské oceli.

Nutná disciplína představovala míru, do jaké člověk ovládá svůj osud, a mohla zmenšit ničivé následky stresu, zvláště když mu začalo být jasné, že smrt bojuje s použitím slepé naděje, jakmile selže všechno ostatní, a tak neměl na vybranou a mohl pouze přijmout následky, jakkoliv mohly být kruté. Jednoduché představy, o nichž mohl člověk v klidu rozjímát, pokud chtěl - ale nikdy ne tváří v tvář nepříteli s tasenou čepelí.

Přírodní zákony vnucovaly přesně stanovené hranice, a Brys byl s tímto jasným vnucením předvídatelnosti spokojený - poskytovalo mu to kostru, na níž si vybudoval svůj život.

Život Turudala Brizada byl mnohem méně jistý. Jeho tělesnost a přitažlivost pro ostatní byla jeho jedinou vlastností, a sebevětší pile nemohla zastavit roky, které ji ohrožovaly. Pravda, byla tu alchymie a magie, které mohly být povolány do průlomu, ale temná vlna jen nerada vyjednávala, protože se řídila vlastními zákony a ty zákony byly nezměnitelné.

Horší bylo, že Brizadovu použitelnost vymezovaly rozmary jiných. Pro něj jako pro profesionála byl každý partner v

podstatě bezednou studnicí nezpracovaných pocitů, toužících chytit Brizada do osidel. Navenek pochopitelně platila pravidla. Nakonec byl královnin choť. Královna již měla manžela. Kancléř byl starobylými zákony vázán odepřít mu formální vztah s mužem či ženou. Turudal Brizad neměl v podstatě žádná práva. Děti, jež by mohl zplodit, by zůstaly beze jména a politické moci - vlastně se od královny čekalo, že zajistí, aby k takovému těhotenství nedošlo, a zatím se tohoto zákazu držela.

Ale povídalo se, že Janall dala Brizadovi srdce. A Triban Gno! možná také, přičemž hrozilo, že staré spojení s královnou dozná úhony. Pokud ano, stal by se Turudal Brizad nešťastnou osou. Žádný div, že trpí stresem. Ale co jeho vlastní ctižádost? Dal někomu své srdce, a pokud ano, kterému z milenců a milenek?

Brys vstoupil do místnosti. Sundal si opasek a zbroj a shodil propocené spodní prádlo. Natřel se voňavým olejem a seškrábal ho dřevěným hřebenem. Oblékl se do čistého a vzal si formální zbroj. Těžší cvičný meč vyměnil za obvyklý obouruční, nošený v pochvě u pasu. Naposledy přelétl pohledem svůj skromný příbytek a všiml si špatně umístěných nožů na polici nad postelí, což ukazovalo, že mu pokoj prohlídal další špeh. Nebyl dost neopatrný, aby nechal nože uložené špatně - což udělal ten, kdo špehoval špehy, aby Brysovi dal na srozuměnou, že došlo k další prohlídce kdoví na čí příkaz. Poslední dobou to bylo na pořadu každý týden.

Brys vrátil nože na obvyklé místo a odešel.

* * *

"Dále."

Brys vstoupil a rozhlédl se po přeplněné, zavalené místnosti.

"Tady, králův šampione."

Výdal se po hlase, a konečně zahlédl cedu, zavěšeného v koženém řemení ze stropu. Visel hlavou dolů asi ve výšce člověka nad podlahou a na hlavě měl podivnou kovovou helmu s mnoha čočkami upevněnými v rámu před očima. Na podlaze ležela stará zažloutlá mapa.

"Mám jenom chvíli, cedo," podotkl Brys. "Kancléř mě požádal, abych za ním přišel. Co to provádíš?"

"Je to důležité, mládenče?"

"Abych to věděl? Asi ne. Jen jsem byl zvědavý."

"Ne, ta návštěva u kancléře."

"Nevím. Zřejmě jsem považován za stále důležitějšího hráče ve hře, kterou ale vůbec nechápu. Nakonec král se mě málokdy táže na záležitosti státu, za což jsem mu nesmírně vděčný, protože se snažím vůbec o takových věcech nepřemýšlet. Takže nemám možnost ovlivnit Sirovy názory, a ani bych to nechtěl."

"Tímto dokazuju, že svět je kulatý," oznámil Kuru Qan.

"Vážně? Copak to neprokázali dávní kolonizátoři z První říše? Nakonec přece zemi obepluli."

"Ale to byl fyzický důkaz, ne teoretický. Chci totéž určit cestou hypotézy a teorie."

"Abys mohl ověřit věrohodnost metody?"

"Ale ne, ta už je ověřená. Ne, mládenče, chci dokázat věrohodnost fyzikálního důkazu. Nakonec, kdo může věřit tomu, co vidí pouhým okem? Jestliže takové praktické pozorování podpoří matematické důkazy, konečně se někam dostaneme."

Brys se rozhlédl kolem sebe. "Kde máš pomocníky?"

"Poslal jsem je za královským výrobcem čoček pro další čočky."

"To bylo kdy?"

"Někdy dnes dopoledne, myslím. Ano, po snídani."

"Takže tam visíš už celý den."

"A otáčím se sem a tam bez vlastní vůle. Jsou tu síly, mládenče, neviditelné síly, které na nás působí během celé naší existence. Síly, které jsou nyní, podle mého názoru, v rozporu."

"V rozporu? Jak to myslíš?"

"Země pod námi vydává příkaz, čehož je důkazem krev, jež se mi usazuje v obličejí, a lehkost v lebce, neviditelné ruce, které se mě snaží stáhnout dolů - měl jsem úžasné halucinace. Ale naopak slabší síla se mě snaží přitáhnout - do jiného světa, do toho, který putuje po obloze kolem tohoto -"

"Měsíc?"

"Ve skutečnosti tu jsou nejméně čtyři měsíce, mládenče, jenže ty ostatní jsou nejen hodně daleko, ale navíc se k nim nikdy nedostane sluneční světlo, které by mohly odrážet. Je velmi těžké je vidět, i když rané texty naznačují, že tomu tak nebylo vždy. Důvody pro jejich pohasínání zatím nejsou známy, i když s tím podle mě má něco společného hmota země. Ale možná nejsou zase tak daleko, naopak, spíš blíž, jenom jsou hodně malé. Relativně malé."

Brys si prohlížel mapu na podlaze. "To je originál, že? Z jaké nové perspektivy to vidíš se všemi těmi čočkami?"

"Důležitá otázka? Pravděpodobně, ale nepřímá. Měl jsem mapu v rukou, mládenče, ale spadla mi. Přesto se mi podařilo proniknout do podstaty věci. Kontinenty byly kdysi všechny spojené. Musíme se tedy tázat, jaké síly je odtrhly od sebe? Kdo doručil kancléřovu žádost?"

"Cože? Aha, Turudal Brizad."

"No ano. Ten zbloudilý, utrápený mládenec. Člověk mu v očích vidí žal, nebo aspoň v jeho chování."

"Vážně?"

"A co říkal?"

"Mluvil o sváru mezi tebou a kancléřem. O, ehm, novém sváru."

"Vážně? Poprvé, co o něm slyším."

"Takže žádný není."

"Ne, ne, mládenče, určitě je. Buď tak laskav a zjisti mi to, ano?"

Brys kývl. "Samozřejmě, cedo. Jestli to půjde. Jinou radu mi nedáš?"

"Ne."

"A můžu ti aspoň pomoci dolů?"

"Rozhodně ne, mládenče. Kdo ví, kolik dalších věcí pochopím?"

"Taky můžeš přijít o končetiny nebo omdlít."

"Já mám pořád ještě všechny končetiny?"

Brys se postavil pod cedu a podepřel ho levým ramenem. "Sundávám tě."

"Buď si jistý, že ti to věřím, mládenče."

"A až skončím s kancléřem, hodlám si promluvit s tvými pomocníky."

"Buď na ně hodný, prosím tě. Jsou žalostně zapomnětliví."

"No, po dnešku na mě určitě nezapomenou."

* * *

Triban GnoI přecházel sem a tam, ruce sepnuté za zády. "Jak je připravené naše vojsko, finadde?"

Brys se zamračil. "Preda Unnutal Hebaz vám odpoví přesněji než já, kancléři."

"V současné době je indisponovaná, proto se ptám tebe."

Byli v kancléřově pracovně sami. Venku čekali dva gardisté. Z votivních svíček vycházela vůně vzácného kolanského koření, propůjčující místnosti téměř náboženskou atmosféru. Chrám zlatých mincí, a tento muž je velekněz... "Je nařízeno, aby armáda a námořnictvo byly neustále připravené, kancléři. Zásoby postačují pro tažení na celou sezónu. Jak víte, smlouvy se zásobovateli sjednávají, že v čase války mají potřeby vojska přednost před všemi ostatními zákazníky. Tyto smlouvy jsou pochopitelně udržovány a budou důrazně prosazovány."

"Ano, ano, finadde. Já ale chci znát názor vojáka. Jsou královi vojáci připraveni a schopní vést válku?"

"Věřím, že ano, kancléři."

Triban GnoI se zastavil a upřel na Bryse třpytivá očka. "Beru tě za slovo, finadde."

"Nevyslovil bych názor, kdybych si za ním nestál, kancléři."

Triban GnoI se náhle usmál. "Výborně. Pověz, už ses oženil? Myslím, že ne, i když nepochybuji, že by jediná panna z urozeného rodu nad takovým úlovkem zaváhala. Člověk musí žít s mnoha odkazy, finadde, a způsob, jak jim dostojí, určuje jeho život."

"Omlouvám se, kancléři, ale kam tím míříte?"

"Tvoje rodinná historie je dobře známá, finadde, a já s tebou skutečně soucítím, a vlastně i s tvými nešťastnými bratry. Zvláště s Hullem, o něhož se vážně bojím, vzhledem k jeho slabosti zaplétat se do důležitých záležitostí, do kterých mu vlastně nic není. Připouštím, že se o něj bojím, protože tobě a tvé rodině nepřeji zámutek."

"Mám dojem, kancléři, že svůj seznam obav sepisujete hodně velkoryse. A co se odkazů týče, to je moje věc, jak určitě chápete. Pokud je to k něčemu dobré, říkám vám, že Hulloví v této věci připisujete příliš velkou moc -"

"Myslíš, že tě chci zastřeně varovat?" GnoI mávl rukou a pokračoval v přecházení. "Uráží mě, když si myslíš, že jsem tak zbedněný. Copak lovec tuleňů varuje tuleň, že se kolem nich stahuje síť? Těžko. Ne, finadde, už jsem s tebou skončil. A buď si jistý, že na tebe a tvé bratry nebudu plýtvat soucitem."

"To se mi ulevilo," zabručel Brys.

Jedovatý pohled. "A cestou ven, prosím, zavři dveře, finadde."

"Samozřejmě, kancléři."

* * *

Venku si Brys povzdechl. Nepodařilo se mu zjistit nic o údajném sváru mezi Gnolem a Kuru Qanem. Zřejmě se mu jen podařilo dostat se na seznam kancléřových nepřátel.

Znovu si povzdechl. Neměl nic z Hullova lhostejného odhodlání. Nic z Teholovy lstivosti. Uměl jen trochu zacházet s mečem. A k čemu to je dobré, když útočníci používají nárážky a hrozby v nějaké slovní hře s noži? Snaží se zasadit rány, které čas nezahojí?

Uvědomil si, že potřebuje radu. Což znamenalo další souboj, tentokrát s vlastním bratrem.

Aspoň ho Tehol nebude chtít ranit. Bloud mu žehnej, on zřejmě už nechce vůbec nic.

* * *

"Já chci," říkal zamračený Tehol, "jídlo, které původně začalo jako skutečný jídel. Chci vyjít z toho, že to, co mám jíst, je na základní úrovni výživný." Zvedl tmavé, zvadlé listy a chvíli si je prohlížel, než je nacpal do úst. Žvýkáje, zaškaredil se na Bugga.

"Existují opice, pane, pro který je banánový list nezbytnou součástí diety."

"Vážně? A to ještě nevyhynuly?"

"Nevím. Jenom opakuju, co jsem kdysi slyšel v baru od jednoho námořníka."

"To byl opilec a lhář."

"Takže jste ho znal."

Tehol se rozhlédl kolem sebe. "Kde je Ublala? Potřebuju ho tady, aby Šurk Elalle mohla posoudit jeho..."

"Dýlku?"

"Cenu. Kde je?"

"Na střeše. Prahne."

"Aha. Střecha je v pořádku, prahnutí ne. Myslíš, že potřebuje další domluvu?"

"Od vás, pane? Ne."

"Ještě pár listů, prosím. A nešetři omáčkou nebo co to je."

"Napodruhý jste to trefil."

"Co to je? Ty to nevíš?"

"Ne, pane. Prostě to vyteklo. Možná z listů, možná z něčeho jiného. Připomíná to -"

"Koželuznu?"

"Ano, správně. Dobrá práce."

Tehol zbledl a pomalu odložil misku. "Právě mě něco napadlo."

Bugg vykulil oči a taky odložil misku. "Prosím, pane, nerozvádějte to."

"Pořád se mi to vrací."

"Ta myšlenka?"

"Ne, večeře." Rychle vstal. "Je čas jít na vzduch."

"Můžu se připojit?"

"Jistě, Buggu. Během přípravy tohoto jídla jsi očividně tvrdě pracoval na potlačení veškerých dojmů. Chápu, že tě to zjevně vyčerpalo. A jestli ne, tak mělo."

Obrátili se po zvuku z uličky. Někdo odhrnul závěs ve dveřích.

"Ach, Šánd, už jsme si říkali, kdy asi dorazíš!"

"Jsi lhář a zloděj, Tehole Beddikte."

"V takové společnosti se pohybuju pořád," zabručel Bugg.

Za Šánd se objevily Rissar s Hejun.

Tehol couvl až k protější stěně, což nebylo dost daleko. "Není třeba říkat, že jste na mě udělaly dojem," podotkl.

Šánd se zastavila. "A čím?"

Všiml si, jak zatíná pěsti. "Pochopitelně svou vitalitou. A zároveň si uvědomuju, že jsem zanedbal usměrnění vaší obdivuhodné energie, Šánd. Je mi jasné, že ty - vlastně vy všechny tři - vyžadujete přímější účast v našem zločineckém podniku."

"Dělá to zas," zavrčela Rissar.

"Už jsme ho měly mlátit," dodala Hejun. "Koukni, co udělal. Šánd, ani ne před zvoněním jsi říkala -"

"Mlč, nevykládej, co jsem říkala," uřála ji Šánd. "Přímá účast, povídáš. Tehole, už bylo načase, a žádné hry, ty kluzký mizero. Mluv, ať si zachrániš život."

"Samozřejmě." Tehol se usmál. "Prosím, udělejte si pohodlí -"

"Pohodlí máme dost. Mluv."

"Mně teda nepřipadá, že byste -"

"Tehole."

"Jak chcete. Teď vám dám seznam jmen, který se musíte naučit nazpaměť. Horul Esterikt z Kargo olivy. Mirrik Tupý, nejstarší z Tupých, majitel Tupých lederský oceli a Tupých zbrojírny. Štuple Rott, obilní magnát z pevnosti Třas. Jeho bratr Puryst, sládek. Erudinaas, královna rezlistových plantáží v Neladů. Finančníci Bruk Ztuhl, Horul Rinnesikt, Grata Chizev z Lederas, Hepar Potěšitel z Traté. Finančníci Druž Thennikt, Pralit Peff, Barrakte Ilk, Uster Taran, Lystry Maullikt, všichni z Lederas. Tharav Skrytý z pokoje jedenáct, z Cobolského sídla na Tulení ulici v Traté. Máte to?"

Šánd měla skelný pohled. "Ono je jich víc?"

"Asi tucet."

"Ty je chceš zabít?" vyzvíдалa Hejun.

"Bloude, ne! Chci, abyste začaly nakupovat podíly z jejich podniků. Pod různými jmény, samozřejmě. Snažte se o čtyřicet devět procent. Pak budeme připravený pro převrat. Cílem pochopitelně je ovládnout podnik, ale abychom ho získali, musíme to udělat znenadání, a to musíme dokonale načasovat. V každém případě, až to vyřídíte - myslím ty nákupy - nedělejte nic, jen se vraťte sem."

"A jak si to mužem dovolit?" chtěla vědět Šánd.

"Ach," Tehol mávl rukou, "jsme v balíku. Peníze, co jsem za vás investoval, se slušně vrací. Je čas je využít."

"Kolik se vrátilo?"

"Víc než dost -"

"Kolik?"

"Ještě jsem to nespočítal -"

"Asi vrchol," ozval se Bugg.

"Bloudovo požehnání!" Šánd zírala na Tehola. "Ale já tě neviděla hnout prstem!"

"Kdybys to viděla, Šánd, pak jsem nebyl dost opatrný. Teď bychom si měli zopakovat jména, co jsem vám právě řekl. Další seznam přijde později. Mám na dnešní noc domluvený nějaký schůzky -"

"Jaké schůzky?"

"No různý. Prosím, už mi nevrázejte do dveří. Dřív nebo později by si toho někdo všiml, a to by bylo špatný."

"Co to vy dva jíte?" zeptala se najednou Rissar a nakrčila nos.

"Tohle a támhle to," opáčil Bugg.

"Poďte," obrátila se Šánd na své společnice, "jdeme domů. Třeba se objeví Ublala."

"Určitě." Tehol s úsměvem vyprovázel trojici žen ke dveřím. "Běžte se trochu prospat. Budete mít spoustu práce."

Hejun se pootočila. "Kargo olivy - Horul kdo?"

Šánd ji vystrčila do uličky.

Tehol, stále s úsměvem, upravil závěs, načež se otočil. "To šlo dobře."

"Rissar měla nůž," upozornil ho Bugg, "zastrčený v rukávu."

"Vážně? Zastrčený?"

"Ano, pane."

Tehol zamířil k žebříku. "Ty jsi jistě měl po ruce svoje nože."

"Já žádný nože nemám."

Tehol se zarazil s rukou na příčli. "Cože? A kde jsou všechny naše zbraně?"

"My žádný zbraně nemáme, pane."

"Ne? A měli jsme je někdy?"

"Ne. Dřevěný lžíce..."

"Umiš s nima zacházet?"

"Velmi dobře."

"Tak to je všechno v pořádku. Jdeš?"

"Za chvíli, pane."

"Jistě, hlavně tu poklid. Je tu strašný nepořádek."

"Jestli si najdu čas."

* * *

Ublala Pung ležel na střeše na břiše vedle postele.

"Ublalo," vyhrkl Tehol, "tobě se něco stalo?"

"Ne." Ublala mluvil tlumeně.

"Co to tady vyvádíš?"

"Nic."

"Za chvíli přijde host, který se s tebou chce seznámit."

"Dobře."

"Možná by bylo vhodné pokusit se udělat dobrý dojem," zkoušel to Tehol.

"Dobře."

"Ale to by mohlo být těžké, Ublalo, když tu takhle ležíš. Přiznávám, že když jsem přišel, myslel jsem si, že jsi mrtvý."

Tehol se zarazil a zamyslel se. Pak se rozzářil. "Víš, ale to by mohlo být dobrý -"

Kroky na střeše a ze stínu vystoupila Šurk Elalle. "To je on?"

"Jdeš brzy," upozornil ji Tehol.

"Vážně? Aha. No, čekáš snad na nekromanta, až ho oživí, nebo co?"

"To bych čekal, kdyby byl mrtvý. Ublalo, buď tak laskav a vstaň. Rád bych ti představil Šurk Elalle -"

"To je ta mrtvá?" zeptal se hromotluk, aniž by se pohnul. "Ta zlodějka, co se utopila?"

"Už proti mně něco má," podotkla Šurk sklesle.

"K tomu jsme se ještě nedostali," namítl Tehol. "Ublalo, vstávej. Šurk má svoje potřeby. Ty ji můžeš uspokojit a na oplátku Šánd, Rissar a Hejun pustí -"

"Proč by to dělaly?" chtěl vědět Ublala.

"Protože jim to Šurk řekne."

"Opravdu?" podivila se Šurk.

"Podívejte," vyjel Tehol rozčileně, "vy prostě nespolupracujete. Vstávej, Ublalo."

"To nebude nutný," zarazila ho Šurk. "Prostě ho otoč."

"Aha, dobře, moc hezký. Necitlivý, ale hezký." Tehol si dřep k Ublalovi, strčil ruce pod něj a zabral. Podklouzly mu nohy. Zachrčel, zabral znovu, ale se stejným účinkem.

"Nech toho," vyhrkla Šurk podivným hlasem. "Je mi z tebe do smíchu. A smích by teď byl dost drahý."

Tehol, ležící na Ublalovi, vzhlédl. "Drahý?"

"Všechno to koření, pochopitelně. Pověz, Ublalo, co jsi viděl, když jsi šel po dně toho kanálu?"

"Bláto."

"A co ještě?"

"Smetí."

"A dál? Po čem jsi šel?"

"Po tělech. Kostech. Krabech a racích. Starých sítích. Rozbitým nádobí, nábytku -"

"Nábytku?" podivil se Tehol. "A byl použitelný?"

"Byla tam židle. Ale nesedal jsem si."

"Těla," promluvila znovu Šurk. "Ano. Spousta těl. Jak hluboký byl kanál původně?"

Dorazil Bugg a Tehol se na něj podíval. "Ty to přece musíš vědět, jsi ten stavitel a tak."

"Ale já jenom předstírám, že jsem stavitel," namítl Bugg.

"Tak předstírej, že znáš odpověď na její otázku."

"Prý kdyby se tam kdysi postavilo sedm vysokých mužů sobě na ramena a poslední natáhl ruce, tak tak by dosáhl na hladinu. Prý tamtudy proplouvaly velké kupecké koráby."

"Moc hluboko pod hladinou jsem nebyl," poznamenal Ublala a obrátil se bez ohledu na Tehola, který vykřikl, jak ho hromotluk shodil na zem. "Skoro jsem dosáhl," dodal, vstal a oprášil se.

"To je spousta smetí," utrousil Bugg.

"Já nelžu," ohradil se Ublala.

"Já neřekl, že lžeš," ujistil ho Bugg.

"A kdo teda zabíjí všechny ty lidi?" chtěla vědět Šurk.

"Zapomeň na to," prskl Tehol a vyškrábal se na nohy. "Šurk Elalle, dovol, abych ti představil Ublalu Punga. Procházka po kanále je v noci moc příjemná, vid? Nemyslím v něm. Jenom podél, čistě pro změnu. Dokonalá pro dvojice -"

"Hodlám vyloupit sídlo Geruna Eberikta," sdělila Šurk Ublalovi. "Ale je nutný se postarat o ty hlídky kolem. Dokážeš

odlákat pozornost, Ublalo Pungu?"

Kolohnát se poškrábal na bradě. "Nevím. Nic proti nim nemám -"

"Nemají tě rádi."

"Že ne? A proč ne?"

"Jen tak. Prostě nemají."

"To říkáš ty, ale ještě jsem neviděl důkaz."

"Ty chceš důkaz? Dobře. Pojď."

Šurk se zavěsila do Ublaly a vedla ho na kraj střechy. "Musíme přeskočit na druhou střechu," vysvětlovala mu.

"Myslím, že to nedokážeš, Ublalo. Určitě ne potichu."

"Dokážu to. Ukážu ti to."

"Uvidíme..."

Tehol se za nimi díval a po chvíli se otočil k Buggovi.

Sluha pokrčil rameny. "Mužský myšlení je svým způsobem složitý, pane."

* * *

Díky podvečernímu dešti byla noc nádherně vlhák. Brys Beddikt odešel z paláce postranní brankou a oklikou se vydal k bratrově rezidenci. Ačkoliv se blížila půlnoc, ulice byly plné lidí.

Brys se v přeplněném, špinavém bludišti Lederas nikdy necítil dobře. Tvář bohatství zůstávala většinou skrytá a vidět bylo jen zpustošené vzezření chudoby, občas zdrcující. Ještě níž než dlužníci stáli ztracenci, kteří se prostě vzdali, a mezi nimi se neobjevovali pouze uprchlíci z anektovaných kmenů, ale i sami Ledeřané - a bylo jich víc, než si Brys myslel. Přes prudký růst pohánějící království, zřejmě větší část obyvatelstva zůstávala pozadu, a to mu dělalo starosti. Přemítal, v kterém okamžiku v dějinách Lederas se stala bezuzdná chamtivost ctností. Vyžadovalo to úroveň sebeospravedlnění ohromující ve své tautologické složitosti a jazyk sám byl zřejmě největší zbraní proti zdravému rozumu.

Nemůžete ty lidi nechat vzadu. Jsou mimo nekonečné vzrušení a chtíč, horečné hromadění majetku. Jsou mimo a mohou pouze přihlížet s rostoucím zoufalstvím a závistí. Co se stane, až bezmoc nahradí vztek?

Stále častěji do vojska vstupovali lidé z nejnižších tříd. Výcvik, přijatelný příjem a plné břicho byly dobrými pohnutkami, jenomže tito vojáci nijak zvlášť nemilovali civilizaci, již slibovali bránit. Pravda, mnozí se přidali se sny o kořisti, nakradeném majetku a získané slávě. Ale takové bohatství přicházelo jen s agresí, a to navíc jen s úspěšnou agresí. Co se stane, až se vojsko samo ocitne v defenzivě? Budou bojovat, bránit domovy a své milované. Samozřejmě budou. Kvůli tomu si není nutné dělat starosti, že ne?

Brys zabočil do uličky vedoucí k Teholovu domu a odněkud zpoza špinavé zdi se k němu donesl křik prudké hádky.

Ozval se třesk, jak něco sletělo na zem, a hluk zakončil výkřik. Brys zaváhal. Z uličky se ke zdroji zvuků dostat nemohl, ale z Teholovy střechy by mohl vidět, co se děje v protější ulici. Pokračoval v cestě.

Rukojetí nože zaklepal na futra. Nepřišla žádná odpověď. Odhrnul tedy závěs a nahlédl dovnitř. Jediná olejová lampa a slabá záře ohně a hlasy přicházející shora. Brys vstoupil a vyšplhal po rozvrzaném žebříku.

Vynořil se na střeše a uviděl Tehola a jeho sluhu. Stáli na kraji střechy a dívali se dolů - zřejmě na hádku, která dosud probíhala.

"Tehole!" zavolal Brys. "Je to něco pro městskou hlídku?"

Tehol se otočil a zavrtěl hlavou. "Nemyslím, bratře. Konec se blíží. Co říkáš, Buggu?"

"Myslím, že ano, protože on už je skoro venku a babce došly věci, který by mohla házet."

Brys došel k nim a podíval se dolů. Jakýsi hromotluk se honem snažil vymanit z hromady prašné suti a uhýbal, když po něm stařena ze dveří něco hodila.

"Co se stalo?" zajímal se Brys.

"Jeden můj společník skočil z tyhle na támhleto střechu," vysvětloval Tehol. "Přistál docela tiše, myslím. Naneštěstí povolila střecha. Jak vidíš, není zrovna prcek."

Nešťastný společník konečně vylezl z trosek. Zřejmě s sebou při pádu strhl větší část zdi. Byl zázrak, že se mu zřejmě nic nestalo. "Proč vůbec skákal z tvé střechy, Tehole?"

"Byla to výzva."

"Tvoje?"

"Ale ne, tohle já nikdy nedělám."

"Tak či? Určitě ne tvého sluhy?"

Bugg zaprskal. "Co? To rozhodně nikoliv, finadde!"

"Jinýho hosta," sdělil mu Tehol. "Který zatím odešel, i když asi ne daleko. Bude někde ve stínu a čeká na chudáka Ublalu."

"Ublalu? Ublalu Punga? Ano, už ho poznávám. Tvůj společník? Tehole, ten chlap je kriminálník -"

"Který prokázal svou nevinu v kanále -"

"To není nevina," odsekl Brys, "ale umíněnost."

"Kdyby Ublala skutečně spáchal ty zločiny, ze kterých ho obvinili, Bloud by jeho vůli určitě oslabil."

"Tehole, poslyš -"

Tehol se otočil a zvedl obočí. "Ty, králův voják, očerňuješ náš soudní systém?"

"Tehole, král očerňuje náš soudní systém!"

"Nevadí, Brysi - ach, co tady vlastně děláš?"

"Přišel jsem si k tobě pro radu."

"Aha. Nepůjdeme na soukromější část mý střechy? Pojď za mnou - támhle ten roh je nejlepší."

"Nebylo by to lepší dole?"

"Bylo, kdyby se ovšem Bugg namáhal s uklízením. Takhle je můj příbytek v nepříjemném stavu. Nemůžu se tam soustředit, ani na chvíli. Žaludek se mi obrací při pomýšlení -"

"To bude večere," ozval se za nimi Bugg.

Bratři se po něm ohlédli.

Bugg se rozpačitě usmál. "Budu dole," sdělil jim.

Dívali se za ním, dokud nezmizel.

Brys si odkašlal. "V paláci existují určité frakce. Intriky. A jistí lidé mě zřejmě chtějí donutit, abych se do něčeho zapletl. Já přitom chci jenom zůstat věrný králi."

"Aha, a některý z těch frakcí nejsou králi věrný?"

"Takhle se to říct nedá. Jde spíš o výklad toho, co nejlépe poslouží králi a zájmům království."

"Aha, ale to jsou dvě úplně odlišné věci. Zájmy krále versus zájmy království. Aspoň předpokládám, že oni to tak vidí, a kdo ví, možná mají pravdu."

"Možná, Tehole, ale já o tom mám své pochybnosti."

Tehol zkřížil ruce a zadíval se na město. "Takže tu máme královninu frakci, kam patří princ Quillas, kancléř Triban Gnol a první choť Turudal Brizad. Vynechal jsem někoho?"

Brys se na bratra zadíval a jen zavrtěl hlavou. "Důstojníky a strážce, různé špehy."

"A králova frakce. Ceda Kuru Qan, první eunuch Nifadas, preda Unnutal Hebaz a možná první konkubína Nisall. A pochopitelně ty."

"Já ale nechci patřit do žádné frakce -"

"Jsi králův šampion, bratře. Jak to vidím já, nemáš moc na vybranou."

"Tehole, v intrikářství se nevyznám."

"Tak prostě mlč. Pořád."

"K čemu to bude dobré?"

"Přesvědčíš je, že jsi chytřejší než oni. A ještě děsivější bude dojem, že všechno víš. Že vidíš rovnou skrz ty jejich fasády -"

"Já ale skrz ně nevidím, Tehole. Takže nejsem chytřejší."

"Pochopitelně že jsi. Jenom se k tomu musíš stavět jako k duelu. Vlastně se ke všemu stavěj jako k duelu. Šermuj, kryj se, odrážej, všechny ty složité věci."

"Tobě se to lehko řekne," zamumlal Brys.

Mlčky se zadívali na tmavé město. Chodníky kolem kanálu ozařovaly olejové lampy, ale voda sama byla černá jako inkoust, kroutící se jako stuha zapomnění mezi nízkými, přisedlými budovami. V ulicích se houpala další světla, jež nosili lidé jdoucí za svými úkoly. Přesto však všude vládla tma.

Brys se zadíval na nejbližší terasu a všiml si několika luceren, klouzajících podél jako maličké měsíce. "Přemýšlel jsem o Hulloví," poznamenal po chvíli.

"Moc velký naděje bych nechoval," opáčil Tehol. "Náš bratr nijak netouží po záchraně. Myslím, že je přesvědčený, že už brzo umře."

Brys kývl.

"A jestli to dokáže," pokračoval Tehol, "tak s sebou vezme co největší část Lederu. Už jenom proto ho někdo zastaví. Nadobro."

"A ode mě se bude čekat, že ho pomstím," povzdechl si Brys.

"Možná ne," uklidňoval ho Tehol. "Nakonec, ty jsi přece věrný králi."

"Víc než vlastní rodině?"

"No ano."

"Když nic neudělám, budou to považovat za zbabělost. Ba hůř, myslím, že bych se nedokázal setkat s Hullovými vrahy a nesáhnout po meči."

"Možná budeš muset, Brysi. Pochopitelně mě takový zákazy nevážou," dodal Tehol.

Brys si bratra dlouho prohlížel. "Ty bys Hulla pomstil?"

"Na to se spolehni."

Nakonec se Brys usmál.

Tehol se po něm podíval a kývl. "Tohle je dokonalý, bratře. Až se s nima setkáš, takhle se usměj. Budou strachem bez sebe."

Brys si vzdychl a znovu se zadíval na město. "Navenek si my tři vůbec nejsme podobní."

"To taky nejsme," odtušil Tehol. "Nakonec, jde o metody a každý z nás kráčí po jiný cestě. Ale zároveň musíme žít se stejným odkazem, se zvlášť nepřijemným dědictvím." Tehol pokrčil rameny a povytáhl si padající kalhoty. "Tři kameny v řece. Na všechny působí proud, ale každý je jinak vytvářený podle své povahy."

"A kdo z nás je pískovec?"

"Hull. Je zdaleka nejvíce opotřebovaný. Ty jsi čedič."

"A ty, Tehole?"

"Možná ty dva dohromady, čímž vzniká nešťastně pokrivený tvar. Ale dokážu s tím žít."

"Možná," poznamenal Brys, "ale co my ostatní?"

"S jednou věcí bys mi mohl pomoci, bratře."

"Ano?"

"Dejme tomu, že v paláci jsou lidi, co zapisují různý obskurní informace. Vedou záznamy o různých událostech a

tendencích a tak."
"Těch je hotová armáda, Tehole."
"Jistě. Mohl bys pro mě něco nenápadně zjistit?"
"Ohledně čeho?"
"Ohledně lidí, co se ztratí v Lederas. Roční počty a takový věci."
"Jestli chceš. Proč?"
"V tyhle chvíli jsem jenom zvědavý."
"Co máš za lubem, Tehole?"
"Tohle a támhle to."
Brys udělal obličej. "Buď opatrný."
"Budu. Cítíš to? Bugg vaří čaj."
"To není cítit jako čaj."
"Ano, on je plný překvapení. Pojdme dolů. Já mám rozhodně obrovskou žízeň."
* * *

Šurk Elalle se dívala, jak se Ublala Pung blíží ke dvěma strážným, kteří se právě vynořili zpoza rohu hradby obklopující sídlo. Měli s těží čas polekaně vzhlednout, než je praštil. Jednoho zasáhl do brady a druhého do spánku. Oba se zhroutili. Ublala se zastavil, prohlédl si je a vyrazil hledat další.

Šurk vystoupila ze stínu a přiblížila se ke zdi. Do okrového kamene byla vyrytá ochranná kouzla, ale ona věděla, že jsou spojená s vpádem živého člověka. Napojená na teplotu těla, vlhký dech a tlukot srdce. Kouzla spouštěná pohybem byla mnohem nákladnější, takže budou až v hlavní budově.

Dorazila ke zdi, naposledy se rozhlédla a rychle vyšplhala nahoru. Na koruně byly zasazené jako břitva ostré kusy železa, které jí prořízly vycpávané rukavice. Když se vytahovala nahoru, projelo jí železo až do dlaní, čímž jí vylepšilo úchop. Později si nechá rány zašít, aby se jí do nich nedostávala cupanina, hmyz a další žouzel, která by se tam chtěla usadit.

Ve vzporu si prohlížela pozemek pod sebou. Nikoho nespátřila, a tak se vytáhla nahoru, otočila se na rukou a sklouzla po druhé straně. Uvolnila si levou ruku, zachytila se římsy a vytáhla z bodců i pravou ruku. Ve chvíli už dřepěla ve stínu pod zdi.

Někde před sebou měla desítky stráží. Mužů - ne, teď na to nesměla myslet, až později s Ublalou. Naneštěstí bezduchý host uvnitř jejího těla nedokázal ocenit dychtivé očekávání. Znal jenom hlad a ten bylo třeba utiшит. Taková je povaha všeho živého, pomyslela si Šurk, na rozdíl od mrtvých. Naléhavost, nespokojenost, bříme choutek. Už zapoměla.

U vchodu do sídla stáli čtyři strážci, dva po stranách dvoukřídých dveří a další dva na širokém schodišti. Tvářili se znuděně. V přízemí byla okna, ale zavřená. Balkony na prvním poschodí - malá dvířka budou chráněná kouzly. Druhé poschodí tvořily tři místnosti se šikmým stropem, otočené do průčelí, a špičaté střechy byly pokryté břidlicí. Dál od vikýřů byla střecha rovná, s nízkou zídou, hotový les rostlin a zakrslých stromů v květináčích. A ukrytí hlídači. Vcelku vypadalo sídlo nedobytně. Tak to měla ráda.

Vyrazila k nejbližšímu přístavku, kůlně se šikmou střechou otočené na dvůr. Opatrně, potichu, usadila se u zdi, kde čekala. Hlasité bušení na hlavní bránu.

Čtyři strážci u vchodu se narovnali a vyměnili si pohledy. V ulicích za zdí hlídkovalo nejméně osm jejich druhů. Na hosta bylo pozdě a kromě toho nebyl pán Gerun Eberikt doma. Ale možná poslal kurýra. Jenomže pak by dala hlídka znamení. Ne, nakonec došli k závěru, že se děje něco neobvyklého.

Bušení přestalo, když byli dva z mužů na půl cesty k bráně. Zpomalili a tasili zbraně. Dva kroky od brány. Masivní křídla vletěla dovnitř a oba strážní skončili pod otlučeným dřevem a bronzem. Ublala přeskočil přes vyvrácenou bránu i muže vězící pod ní. Strážní na schodišti začali křičet na poplach a na obra se hnali nejméně dva muži.

"Nikomu z vás jsem nikdy nic neudělal!" zařval Ublala. Alespoň Šurk měla dojem, že to říkal - jak byl rozčilený, bylo mu špatně rozumět. Zaútočil na oba strážce.

Šurk se trochu lekla, protože její muž nebyl ozbrojený. Zablýskly se meče. Ublala je odrazil dlaní a jeden meč odletěl pryč. Druhý se zarazil do země u jeho nohou. Hřbetem ruky udeřil bližšího muže a ten se zhroutil. Zbývající strážce ječel a couval. Ublala ho popadl za ruku a přitáhl si ho k sobě.

"Jsem došel po dně!"

Nebo jsem docela hodnej.

Zvedl strážce ze země a zatřásl s ním, až chudákovi zachřestila zbroj. Nešťastník omdlel. Ublala ho pustil a vzhledl. Ze všech koutů sídla se k němu hnali strážní. Ublala polekaně zavrčel, otočil se a rozběhl se ven povalenou bránou.

Šurk se zadívala na střechu. Byli tam čtyři, dívali se za prchajícím obrem a dva si chystali oštěpy. Ublala už ale proběhl bránou.

Šurk proklouzla dozadu a překonala úzkou mezeru až ke zdi domu. Po schodech vyběhla nahoru a dovnitř nechráněným vchodem. Zvenčí slyšela rozkazy, aby zadní hlídka držela pozemek, avšak na přední dveře se zřejmě nikdo nedíval.

Šurk se ocitla v přijímacím sále. Stěny byly pokryté freskami zobrazujícími etapy Gerunovy zoufalé obrany krále Ezgary Diskanara. Šurk se zastavila a nožem seškrábala knír na Gerunově mužném, šklebícím se, vítězoslavném obličej. Pak pokračovala do větší místnosti, postavené jako kopie trůnního sálu, třebaže trůn - zdobená obludnost s vysokým opěradlem - prostě jen stál v čele dlouhého stolu místo na vyvýšeném stupínku.

V rozích místnosti byly dveře s vyřezávaným rámem. Páté, užší a zasazené v zadní zdi nejspíš vedly do chodby pro služebnictvo.

Obyvatelé byli nepochybně vzhůru, jelikož to však byli sluhové - a do jednoho dlužníci - schovávali se během děsivého zmatku pod postelemi.

Šurk zamířila k úzkým dveřím. Chodba za nimi byla také úzká a špatně osvětlená, lemovaná kobkami se zataženými závěsy, ubohé rezidence služebnictva. Pod závěsy nebylo nikde vidět světlo, nicméně Šurk z jednoho pokojíčku v půlce chodby zaslechla šustění a z jiné tlumený výkřik.

Rukou v rukavici uchopila nůž, který měla připevněný pod levou paží, a zachřestila jím o pochvu, jak ho vytahovala. Další křik. Zděšené vypísknutí.

Pomalé kroky, občasné zastavení, ale nikdy ne dost dlouho, aby někdo vykřikl. Konečně dorazila na křižovatku ve tvaru T. Právě větev se otevírala do kuchyně. Nalevo vedlo schodiště nahoru a zároveň do sklepa dolů. Šurk se otočila k chodbičce, kudy právě přišla, nasadila hluboký hlas a sykla: "Jděte spát, akorát jsem to tu obcházel. Nikdo tu není, zlatíčka. Jen klid."

"Kdo je to?" zeptal se kdosi.

"To je fuk," opáčil další. "Jak říkal, Priste, běž spát."

Ale Prist se nevzdával: "Jenomže jsem ho nepoznal -"

"Jo," opáčil jiný, "taky nejseš zahradník, ale opravdickej hrdina, co, Priste?"

"Akorát říkám -"

Šurk se vrátila před Pristův závěs. Slyšela za ním pohyb, ale muž mlčel. Odhrnula špinavou látku a vstoupila do mřínové místnůstky. Páchla blátem a hnojem. Ve tmě stěží rozeznávala velkého muže krčícího se u zdi, s pokrývkou přitaženou pod bradou.

"Ach, Priste," zamumlala Šurk šeptem a popošla blíž, "umíš být zticha? Doufám, protože s tebou hodlám strávit nějakou tu chvíli. Neboj," dodala, odepínajíc si pás, "bude to psina."

* * *

O dvě zvonění později zvedla Šurk hlavu ze zahradnickovy svalnaté paže a zaposlouchala se, ignorujíc jeho hlasité chrápání. Chudák byl k smrti utahaný - doufala, že Ublala si povede lépe - a jeho následné fňukání a kňourání bylo nechutné. Když tiché zvonění doznělo, nahradilo ho naprosté ticho.

Stráže se vrátily brzy poté, co Šurk vklouzla k Pristovi. Muži hlasitě spekulovali a trpce se dohadovali, což ukazovalo, že Ublala unikl, ačkoliv poptávka po službách domácího léčitele naznačovala, že došlo k boji. Od té doby se věci uklidnily. Strážní sice dům zběžně prohlédli, ale ke sluhům se nepodívali, takže je vůbec nenapadlo, že by někdo mohl odvrátit pozornost a proklouznout dovnitř. Neopatrné. Ukazovalo to na žalostný nedostatek představitivosti. Jak ostatně čekala. Panovačný pán takhle působil. Iniciativa byla nebezpečná, protože narážela na Gerunovo pozoruhodné ego.

Šurk se vymanila z Pristova vyčerpaného, skoro dětského objetí, tiše vstala a oblékla se. Gerun musel mít vedle svých soukromých komnat i pracovnu. Muži jako Gerun vždycky mívali pracovny. Sloužilo to jejich touze po legitimitě. Jejich ochrana bude složitá a magie nákladná a důkladná. Ale zdaleka to nebude tak složité jako finadda zmást. Deaktivace bude určitě přímočará. Další věcí ke zvážení bylo samozřejmě to, že Gerun není přítomen. Bylo docela pravděpodobné, že dodatečné ochrany nepůjde zrušit. Tušila, že budou zaměřené na život, protože jiné druhy bylo možné spustit náhodou.

Tiše vylouzla do chodby. Nikde nic, jen spící lidé. Spokojeně se vrátila na křižovatku a zabočila doleva. Vyšla po schodišti a pečlivě došlapovala na kraje stupňů, kde spoje snižovaly pravděpodobnost zrádného vrzání.

Na první podestě přistoupila ke dveřím a zastavila se. Podél dveří byl natažený nástražný drát, který sem musel dát poslední sluha, jenž tudy prošel. Občas jednodušší poplašná zařízení uspěla tam, kde selhala složitá, i kdyby jen proto, že zloděj čekal složitosti. Šurk mechanismus uvolnila a otočila klikou.

Další chodba pro služebnictvo, vedoucí vodorovně se sálem, pokud bylo Gerunovo sídlo postavené podle obvyklého návrhu. Dveře našla tam, kde je čekala, na druhém konci napravo. Další nástražný drát, který uvolnila, a prošla. Chodba nebyla osvětlená, což bylo chytré. Troje dveře v protější zdi, z místností za nimi nevycházelo světlo.

Šurk si byla celkem jistá, že našla soukromé komnaty Geruna Eberikta. Ve tmě téměř neviditelný byl houf tajemných symbolů namalovaných na nejbližších dveřích. Šurk popošla blíž, aby si symboly prohlédla.

A strnula, protože se v chodbě ozval tlumený hlas. "Byla to nezpůsobilost. Aspoň to říkal. A teď mu to mám vynahradit."

Šurk se pomalu otočila. Sedící muž, nohy roztažené, hlavu nakloněnou na stranu.

"Jsi mrtvá," poznamenal.

"To je slib, nebo postřeh?"

"Jenom něco, co máme společného," odušil muž. "To se mi už nestává často."

"Vím, jak se cítíš. Takže Gerun tě tu má, abys mu hlídala pokoje."

"To je moje pokání."

"Za nezpůsobilost."

"Ano. Gerun lidi nevyhazuje, víš. Zabije je a pak, podle toho, jak je rozzlobený, je buď pohřbí, nebo si je nějakou dobu nechá. Předpokládám, že mě nakonec pohřbí."

"Bez toho, aby propustil tvou duši?"

"Na to často zapomíná."

"Jsem tady, protože mu chci ukrást všechno, co má."

"Kdybys byla živá, tak bych tě pochopitelně zabil nějakým příšerně děsivým způsobem. Vstal bych tady z té židle, šoural bych se a rukama bych drásl vzduch. Vydával bych zvířecí zvuky a sténal bych a syčel, jako kdybys se ti chtěl zakousnout do krku."

"To by zloděje určitě zahnilo. Teda živýho."

"Určitě, a taky by mě to pobavilo."

"Jenže já nejsem živá, co?"
"Ne. Ale chci se tě zeptat na jednu věc a je důležitá."
"Dobře. Ptej se."
"Jak to, že když jsi mrtvá, vypadáš tak dobře? Kdo ti stříhá vlasy? Proč nehniješ jako já? Jsi vycpaná bylinkami nebo tak něčím? Jsi naličená? Proč máš tak bílé bělmo? A tak lesklé rty?"
"To byla ta jedna věc?" zjišťovala Šurk po chvíli mlčení.
"Ano."
"Jestli chceš, můžu tě představit lidem, kteří jsou zodpovědný za můj nový já. Určitě pro tebe udělají to samý."
"Vážně? Včetně manikýry?"
"Rozhodně."
"A co přibroušení zubů? Víš, abych je měl ostré a hrozné."
"Nevím, jak moc budeš hrozný učesaný, naličený, s dokonalými nehty a leskem na rtech."
"Ale co nabroušené zuby? Nemyslíš, že nabroušené zuby budou lidi děsit?"
"Proč se spokojit jen s tím? Většinu lidí děsí hnilý věci, když po nich lezou červi a smrdí jako čerstvě otevřený hrob. Špičky a nehty upravený do špiček."
"To se mi líbí. Líbí se mi, jak uvažuješ."
"Potěšení je na můj straně. Tak musím se bát těch kouzel?"
"Ne. Ukážu ti, kde jsou všechny poplašné mechanismy."
"Neprozradí mě to?"
"Prozradit? Vždyť půjdu s tebou. Teda, pokud nás odsud dostaneš oba."
"Aha, chápu. Určitě se nám to podaří. Mimochodem, jak se vůbec jmenuješ?"
"Harlest Eberikt."
Šurk naklonila hlavu. "Ale podle bratříčka jsi umřel před deseti lety."
"Deset let? To je všechno?"
"Prý jsi spadl ze schodů, myslím. Nebo něco podobného."
"Schody. Nebo mě shodil z balkonu. Možná obojí."
"A co jsi udělal, nebo neudělal, že sis vysloužil takovýhle trest?"
"Nepamatuju se, jenom že jsem byl nezpůsobivý."
"To bylo dávno předtím, než Gerun zachránil život králi. Jak si mohl dovolit kouzlo nutný ke svázání duše s tělem?"
"Myslím, že mu někdo vrátil laskavost."
Šurk se otočila ke dveřím. "Ty vedou do jeho pracovny?"
"Ne, tam se chodí milovat. Ty správné jsou támhle."
"Může nás teď někdo slyšet, Harleste?"
"Ne, stěny jsou silné."
"Ještě poslední věc." Šurk si Harlesta pozorně prohlížela. "Proč si Gerun kouzlem nepojistil tvou věrnost?"
V bledém, flekatém obličejí se zračilo překvapení. "Vždyť jsme přece bratři!"
* * *

Když překonali poplašné systémy, vstoupili nemrtví do pracovny finadda Geruna Eberikta.
"Moc peněz tady nemívá," varoval Harlest. "Většinou dlužní úpisy. Rozšiřuje svůj majetek, aby ho chránil."
"Velmi moudré. Kde má pečeť?"
"Na stole."
"Velmi nemoudré. Prokaž mi laskavost a začni sbírat ty úpisy." Šurk přistoupila ke stolu a přitáhla si těžkou, zdobenou pečeť a silné tabulky vosku vedle ní. "Ten vosk má zvláštní barvu."
"Ano. Pořádně za něj zaplatil." Harlest došel ke stěně a odsunul velký nástěnný koberec, za nímž byla ve zdi zapuštěná skříň. Odpojí několik nástražných drátů a otevřel dvířka, za nimiž byly svítky a malá, drahokamy zdobená krabička.
"Co je v tom?" zeptala se Šurk.
Harlest krabičku zvedl a hodil Šurk. "Jeho hotovost. Jak jsem říkal, nikdy tady nemívá moc."
Šurk si prohlédla sponu, ujistila se, že v ní není nic nastraženého, odsunula ji a otevřela víčko. "Že to není moc?"
Harleste, je to plný diamantů."
Muž s náručí plnou svítek se k ní vrátil. "Vážně?"
"Myslím, že zrušil pár svých podniků."
"To rozhodně musel. Proč asi?"
"Aby ty diamanty použil na něco hodně drahého," usoudila Šurk. "No, bude se muset obejít bez nich."
"Gerun se bude zlobit," podotkl Harlest a potřásl hlavou. "Zblázní se. Půjde po nás a nezastaví se, dokud nás nenajde."
"A pak co? Bude nás mučit? Necítíme bolest. Zabije nás? Už jsme mrtví."
"Vezme si svoje peníze zpátky -"
"To těžko, když už nebudou."
Harlest se zamračil.
Šurk s úsměvem zavřela víčko a zastrčila sponu. "Nejde o to, že bychom pro ně měli použití. Ale je to stejný, jako shodit Geruna z balkonu nebo ze schodů, akorát že finančně, ne fyzicky."
"Je to můj bratr."
"Který tě zavraždil, a nezastavil se jen u toho."
"To je pravda."

"Dobře, odcházíme přes balkon. Mám společníka, který za chvíli zase odpoutá pozornost. Jdeš se mnou, Harleste?"

"A můžu mít ty špičáky?"

"Slibuju."

"Dobře. Jdeme."

* * *

Blížilo se svítání a ze země stoupala pára. Konývka seděla na kořenu a dívala se na nohu pomalu se propadající do zetlelého listí. Muž v boji přišel o botu a prsty se mu chvíli škrubaly, než ho pohltila tmavá zem. Bojoval tvrdě, ale s utrženou spodní čelistí a hrdlem plným krve nevydržel dlouho. Konývka si olízla prsty. Ještě že měl strom pořád hlad. Zlí začali lov pod zemí, drápali se a plazili a zabíjeli všechno, co bylo slabé. Brzy jich bude jen hrstka, ale ti budou nejhorší. A pak vylezou ven. Na to se Konývka netěšila. A dnes v noci měla co dělat, aby v ulicích našla oběť, někoho s nepříjemnými myšlenkami, jenž byl tam, kde být neměl, a z nehezkých důvodů.

Uvědomila si, že je to stále těžší. Narovnála se, umazanými prsty si prohrábla špinavé vlasy a říkala si, kam se všichni ti zločinci a špehové poděli. Bylo to zvláštní a dělalo jí to starosti.

A její přítel, ten pohřbený pod nejstarším stromem, jí řekl, že je v pasti. Nemohl pokračovat ani s její pomocí. Ale pomoc prý je na cestě, třebaže si nebyl jistý, jestli dorazí včas.

Konývka se zamyslela nad tím mužem, Teholem, jenž se tu včera v noci zastavil na kus řeči. Připadal jí celkem milý.

Doufala, že zase přijde. Třeba bude vědět, co dělat - otočila se na kořenu a zadívala se na hranatou věž - ano, třeba bude vědět, co dělat, když je teď věž mrtvá.

KAPITOLA JEDENÁCT

Výbledlé plachty na obzoru,

tak daleko, až se ztrácí

děsivý nápis

na tom osvědčeném plátně.

Znám slova patřící mně,

patří mně,

ty stopy zanechané šelmou,

mou přítomností

a pak, předtím a teď, později

a po všechny chvíle mezi tím,

ty vzdálené plachty pohánějí

hloupé větry,

které nyní krouží kolem

mého já se srdcem z kamene,

a štěrk slz, které neprolévám,

mě štípe v očích.

Výbledlé plachty se drží jako spuštěné

nad zakřivenou linkou světa,

a já se ztrácím a nenalézám odpověď,

zda se blíží, či prchají,

blíží se či prchají, nezvané,

v tom břiše nafouknutém

neslyšným křikem tak daleko

a tak daleko a daleko v dáli.

Slepé toužení, Isbarath (z Pobřeží)

U

dinaase to přitahovalo k pobřeží, jako by se mezi množstvím nepsaných pravd v duši smrtelníka vyskytovalo poznání, jaké to je, stát na konci světa a hledět do bezedného neznáma moře, kdy poddajný písek a kamínky pod nohama šeptají o nejistotě, chraptavě slibují rozpuštění a ohlodání všeho, co kdysi bývalo pevné.

Na světě bylo lze shromáždit všechny patrné symboly, jež odrážejí lidského ducha, a v následném rozhovoru byly nalezeny všechny významy, odstíny a chuti, celá legie se jich objevila před očima. Je zcela na divákoví, zda se je rozhodne přijmout, či popřít.

Udinaas seděl na kmeni stromu a příboj se mu hnal po mokasínech. Nebyl slepý a neměl naději na zapomnění. Viděl moře takové, jaké je, rozpuštěné vzpomínky minulosti viděné v přítomnosti a bohaté palivo pro budoucnost, samotná tvář času. Viděl příliv a odliv, vlny v jejich neměnném ševlení, rozmáchlý svistot, jako krev z chladného srdce měsíce, měřený běh času, a tudíž i měřitelný. Vlny nebylo lze zadržet.

Každý rok nějakého lederského otroka, stojícího po prsa ve vodě a rozhazujícího sítě, popadl spodní proud a odnesl na moře. Některé vlny později přinesly tělo zpátky, bez života, nafouklé a ožrané od krabů. Jindy zas vyhodily na břeh mrtvoly a zdechliny i trosky lodí po neznámé katastrofě. Od života ke smrti, rozlehlá divočina vody opakovala pořád dokola stejnou zprávu.

Udinaas se vyčerpaně choužil a zrak upíral do dálky, kde vlny narážely na útes, valící se bílá stuha, přicházející znovu a znovu v tepu srdce, a ze všech stran se k němu hnaly vlny přinášející poselství. Ze šedé, zatažené oblohy. Z jasného křiku racků. Z mrholení, unášeného sténajícím větrem. Nejistý písek se mu odsypával pod provlhlými mokasíny. Začátky a konce, okraj poznatelného světa.

Vyběhla z domu mrtvých, mladá žena, již hodil k nohám své srdce v naději, že by se na ně mohla podívat - Bloud ho vem, dokonce ho třeba i zvednout a sežrat jako zubící se bestie. Cokoliv, cokoliv, jen ne... útěk.

V domě mrtvých ztratil vědomí - aha, je nějaký význam i v tomhle? - a byl odnesen, pravděpodobně zpátky na slavník v Sengarově domě. Probral se později - nevěděl, jak dlouho spal, protože byl v domě sám. Nebyl tu jediný otrok. Nikdo nepřipravil jídlo, scházely talíře, jakékoliv zbytky po pokrmech. V ohništi byla hromada bílého popela s několika řevavými uhlíky. Venku kromě slabého hlasu větru a kapek deště panovalo ticho.

S hlavou jako v mlze a pomalými, neohrabanými pohyby rozdmýchal oheň. Našel si pláštěnku a vyšel ven. Poblíž nikdo nebyl, a tak zašel na pobřeží, kde jen civěl na prázdné, naplněné moře a prázdnou, naplněnou oblohu. Utlučený tichem a řevem větru, křikem racků a plivajícím deštěm. Byl sám na pláži uprostřed povykující legie.

Mrtvý válečník, který byl živý.

Lederští kněží před žádostí o pomoc, o útěchu, již by měli poskytnout jinému Ledeřanovi, utekli.

Udinaas tušil, že Edurové se shromáždili v citadele krále-zaklínače. Vůle vězici v děsivé válce a jako ostrov, kolem něhož v nekonečných cyklech zuří bouře, obludný Rhulad Sengar, jenž povstal z domu mrtvých. Ve zlaté zbroji, oděný voskem a pravděpodobně neschopný pod vší tou tíhou byt' jen promluvit - dokud ovšem mince nebudou odstraněny. Udinaasovo umění... bude odstraněno.

Bude to bolet. Strašlivě bolet, ale muselo se to udělat a rychle. Než tělo a kůže mince přijmou. Rhulad nebyl mrtvola, nebyl ani nemrtvý, protože nemrtvý by nekřičel. On opět žil. Měl fungující nervy a mozek v jednom ohni. Byl lapený ve zlatém vězení.

Jako jsem byl kdysi lapený i já. Jako je lapený každý Ledeřan. Ach, tenhle Rhulad Sengar je oživená báseň, ale její slova jsou určená Ledeřanům, ne Edurům.

Jen jeden význam vybraný z děsivé legie, ale nešel mu z hlavy. Rhulad se zblázní, o tom Udinaas v nejmenším nepochyboval. Umřel a zase se vrátil do těla, které již nebylo jeho, do těla patřícího lesu, listů a hlíně mohly. Jaká to může být cesta? A kdo ji otevřel a proč?

To ten meč. Musí to být jím. Meč, který nechce pustit jeho ruku, protože s Rhuladem Sengarem ještě neskončil. Smrt pro něj nic neznamena. A meč s celou svou mocí nyní visí nad hlavou krále-zaklínače.

Tohle by mohlo roztrhat konfederaci na kusy. Mohlo by vést ke svržení Hannana Mosaga a k'risnan. Pokud se Rhulad Sengar nepodvolí autoritě krále-zaklínače.

Bylo by to méně problematické, kdyby šlo o Stracha nebo Trulla. Možná dokonce i v Binadasově případě. Ale ne, meč si musel vybrat Rhulada, nezakrvaveného, prahnoucího po válce, mladíka s tajemstvím v očích a vzpourou v duši. Možná byl zlomen, ale Udinaas tušil, že nikoliv. Dokázal jsem ho přivést zpátky, utišit jeho křik. Poskytnout mu oddech od šilenství, kdy se mohl sebrat a rozpomenout se na vše, čím býval.

Udinaase napadlo, že možná udělal chybu. Milosrdnější by asi bylo, kdyby rychlý pád do šilenství nezbrzdil.

A teď má mě jako svého otroka.

Kolem kotníků mu zavířila pěna. Přicházel příliv.

* * *

"Klidně bychom mohli být ve vesnici, kde zůstali jenom duchové," posteskl si Buruk Bledý a špičkou boty přisunul poleno víc do ohně. Když se z mokré kůry vyvalil kouř, zaškaredil se.

Seren Pedak se na něj chvíli dívala, pak pokrčila rameny a natáhla se pro otlučenou konvici stojící na plochem kameni u plamenů. Jak si dolévala čaj, cítila žár rukojeti přes rukavici. Čaj byl převařený, ale ona bez zájmu polkla hořkou tekutinu. Aspoň byla teplá.

"Jak dlouho to ještě potrvá?"

"Pěstuj si trpělivost, Buruku," poradila mu Seren. "Řešení celé té záležitosti nebude uspokojivé pro nikoho, pokud je nějaké řešení vůbec možné. Viděli jsme to na vlastní oči. Mrtvý muž vstal, ale vstal příliš pozdě."

"Tak mu měl Hannan Mosag prostě useknout hlavu a bylo by."

Na to Seren neodpověděla. V jistém smyslu měl Buruk pravdu. Zákazy a tradice sahaly jen po určitou mez a pak už pro to, co se stalo, jednoduše nebyl - ani nemohl být - žádný precedent. Viděli, jak dva z bratrů Sengarů táhnou třetího ze dveří, hromadu vosku a zlata, pod níž byl Rhulad. Rudé podlitiny místo očí, spečená víčka, zvedl hlavu a nevidoucí pohled upřel na šedou oblohu, než mu brada zase spadla na prsa. Spletené vlasy obalené voskem, visící jako cáry roztrhané plachty. Pramínek slin stékající z otevřených úst, když ho nesli k citadele.

Na mostě se shromáždili Edurové. Na protějším břehu, ve vesnici, a vycházeli z ostatních domů urozenců obklopujících citadelu. Stovky Edurů a ještě víc lederských otroků, přitahovaných k podívané. Tiší, ochromení a k smrti vyděšení. Do citadely se vydala většina edurských mužů. Otroci někam zmizeli.

Seren tušila, že Péřová čarodějka čte z destiček na nějakém méně veřejném místě, než byla stodola, kde prováděla rituál. Aspoň tam nikdo nebyl, když tam nakoukla.

Čas se plazil. Burukův tábor a Nerekové choulící se ve stanech se změnili v ostrov v mlze obklopený neznámým. Napadlo ji, kam se vlastně poděl Hull. V lese byly nějaké trosky a povídalo se o zvláštních artefaktech, velkých a

roztažených, mnoho dní cesty na severovýchod. Jak byl okolní les starý, našel si půdu obohacenou historií. Zkáza a rozpad završují každý cyklus a rozklad dodá vyčerpanému světu rozmanité součástky, aby mohl být poskládán nový. Léčení však patřilo zemi. Nebylo zaručeno těm, kdo na ní žili. Rozmnožování skončilo a poslední zvířata z konkrétní rasy chodila nějakou dobu sama, než nakonec zavřela oči nadobro.

Seren toužila po takovém dlouhodobém výhledu. Zoufale hledala klid a moudrost, jež sliboval, mír patřící dlouhodobé perspektivě. Z dostatečné vzdálenosti vypadaly i hory ploché a údolí mezi jednotlivými štíty nebyla vidět. Stejně tak bylo možné zarovnat život a smrt, vrcholy a údolí smrtelníků. Když přemýšlela takto, byla méně náchylná k panice. A to bylo stále důležitější.

"Kde, v Bloudově jménu, je vůbec ta delegace?" zeptal se Buruk.

"Z Traté poplují celou dobu proti větru," vysvětlila mu Seren. "Přicházejí."

"Kéž by sem dorazili před tímhle."

"Bojíš se, že Rhulad ohroží smlouvu?"

Buruk upíral oči do plamenů. "Vyvolal ho ten meč," pronesl tiše. "Nebo ten, kdo ho vyrobil a poslal Edurům. Všimla sis čepele? Je skvrnitá. Připomíná mi to jednu z těch Dcer, které uctívají, tu strakatou, jakže se jmenuje?"

"Sukul Anchadu."

"Možná opravdu existuje. Edurská bohyně -"

"V tom případě je to pochybný dar, protože Edurové ji považují za vrtošivou osobu. Bojí se jí. Uctívají Otce stína a Dceru soumrak Šeltatu Lor. A v každodenním životě spíš ji než jeho." Seren dopila čaj a znovu si dolila. "Sukul Anchadu, no, asi je to možné, i když si nevzpomínám, že by se edurstí bohové a bohyně v nějakých příbězích projeví takhle přímo. Připadalo mi to spíš jako uctívání předků, zakladatelů kmenů povýšených na posvátné postavy." Napila se a ošklíbala se.

"Vypálí ti to díru do žaludku, akvizitor."

"Na to už je moc pozdě, Buruku."

"Jestli to teda nebyla Anchadu, tak kdo? Ten meč se odněkud vzal."

"Nevím."

"A zřejmě ti na tom ani nezáleží. Tahle lhosejnost ti nesluší, akvizitor."

"Není to lhosejnost, Buruku, ale moudrost. Překvapuje mě, že ten rozdíl nepoznáš."

"A to, co ti krade život z očí a bystrost z myšlení, je taky moudrost? Kvůli moudrosti ti nezáleží na tom příšerném zázraku, který jsme včera viděli?"

"Samozřejmě. Co jiného by to mohlo být?"

"Zoufalství?"

"A co podle tebe stojí za zoufalství?"

"Na to ti těžko můžu odpovědět já."

"Pravda -"

"Ale stejně to zkusím." Popadl láhev, vytáhl zátku a dvakrát si lokl. Povzdechl si a narovnal se. "Připadá mi, že jsi citlivá, akvizitor, což je vlastnost, která se zřejmě hodí k tvému povolání, jenže nedokážeš oddělit obchod od ostatního. Citlivost je nakonec všudypřítomný druh zranitelnosti. A jak jsi zranitelná, jízvy, které nosíš, se při nejslabším šťouchnutí otevřou a začnou krváčet." Znovu se napil a uvolnil se pod vlivem silného alkoholu a nektaru. Uvolněnost mu pronikla i do slov. "Hull Beddikt. Odstrkuje tě, ale ty ho znáš až příliš dobře. Žene se hlava nehlava. Ten osud si vybral sám, a buď ho zabije, nebo zničí. Ty s tím chceš něco udělat, možná ho i zastavit, ale nemůžeš. Nevíš jak a máš pocit, že je to tvoje selhání. Tvoje chyba. Slabost. A z osudu, který ho potká, nebudeš proto vinit jeho, ale sebe. A proč ne? Je to snazší."

Během Burukova proslovu se Seren dívala do hořkých zbytků na dně hrnku, který držela v dlaních. Sledovala otlučený okraj a pak své prsty ve špinavých, poškrábaných rukavicích. Zploštělá bříska, vyleštěná a tmavá, párající se švy, klouby vytažené. Někde pod rukavicemi byla kůže, svaly, šlachy a mozoly. A kost. Ruce jsou neobyčejné nástroje, pomyslela si. Nástroje, zbraně, neohrabané i šikovné, necitlivé a vnímavé. U kmenových lovců umějí mluvit, prudká gesta, výmluvná svým mlčením. Ale nemohou nic ochutnat, slyšet, plakat. Přes to všechno snadno zabijejí.

A z úst zatím vycházejí zvuky, zřetelně tvarované do významů plných vášně, krásy, oslepující čistoty. Nebo zakalených, řezajících, vražedných a zlých. Občas se to špatně odlišovalo. Jazyk je válka větší než všechny meče, oštěpy a kouzla. Vlastní já bojuje proti všem ostatním. Hranice jsou vytyčeny, bráněny, jsou prováděny výpady a průlomy, pole mrtvol hnijících jako spadané ovoce. Slova stále hledají spojence, stále hledají symbolickou pravděpodobnost v hemžení a tlačenici.

Uvědomila si, že je unavená. Je unavená z toho všeho. Mír vládl v tichu, uvnitř i venku, v izolaci a vyčerpání.

"Proč nic neříkáš, akvizitor?"

* * *

Seděl sám, mlčel, medvědí plášť přehozený přes nahrbená ramena, meč špičkou opřený o zem mezi zlatem obaleným nohama, takže strakatou čepel a široký zvoncový jílec měl před sebou. Podařilo se mu otevřít oči a ve stínech pod víčky viděl ten lesk, rámovaný voskovými copy. Dýchal chrčivě, což byl jediný zvuk v rozlehlé místnosti po dlouhém, vzrušeném rozhovoru mezi Tornádem Sengarem a Hannanem Mosagem.

Poslední slova dozněla a zanechala po sobě hlubokou bezmoc. Žádný ze stovek přítomných Edurů se nepohnul ani nepromluvil.

Tomad už ve prospěch svého syna nemohl nic říci. Nějaká rafinovaná síla ho připravila o autoritu, a Trull si s hrůzou uvědomil, že ta síla vyšla z postavy v černé kožešině a lesklém zlatě, z očí svítících v černých jamkách. Z nehybného meče.

Král-zaklínač, stojící na stupínku uprostřed, pomalu přelétl tvrdým pohledem z Tomada na Rhulada a chladně ho zvažoval. Meč bylo třeba odevzdat. Hannan Mosag je pro něj poslal, a úkol nemůže být splněn, dokud Rhulad nevloží meč do rukou krále-zaklínače. Dokud to neudělá, na Stracha, Binadase, Trulla, Theradase a Midika Buhnovy padá hanba.

A nakonec připadlo Rhuladovi, aby udělal gesto a ránu zahojil. On se však dosud nepohnul.

Trull si ani nebyl jistý, jestli bratr může mluvit, vzhledem k té tíze na prsou. Namáhavě a obtížně dokonce i dýchal. Byl div, že vůbec dokáže zvednout ruce a držet meč. Z hbitého, mrštného mladíka se změnil v děsivého hromotluka.

Vzduch v místnosti byl vlhký a zatuchlý. V kouři z pochodní a z ohniště vířil strach a stěží ovládaná panika. Venku stále přšelo a silnými prkny ve stěnách vrzal vítr.

Chřívý dech se zadrhl, pak promluvil slabý, zlomený hlas. "Ten meč je můj."

Hannanu Mosagovi se oči zaleskly strachem. "To ale nesmí být, Rhulade Sengare."

"Můj. On mi ho dal. Řekl, že já jsem ten pravý, ne ty. Protože jsi slabý."

Král-zaklínač couvl, jako by dostal políček.

Kdo? Trull se rychle podíval na Stracha. Jejich oči se setkaly a Strach zavrtěl hlavou.

Jejich otec se nyní otočil k Rhuladovi. Chvilu měl tvář zrůzněnou pocity a jako by jim přímo před očima zestárl o několik let. Nakonec se zeptal: "Kdo ti dal ten meč, Rhulade?"

Něco jako úsměv. "Ten, kdo nám teď vládne, otče. Ten, s nímž Hannan Mosag uzavřel smlouvu. Ne, nikdo z našich ztracených předků. Nový... spojenec."

"Ty o tom nemáš co mluvit," vyštěkl král-zaklínač hlasem třesoucím se vzteky. "Smlouva byla -"

"Byla něco, co jsi hodlal zradit, Hannane Mosagu," přerušil ho surově Rhulad a předklonil se. Zle se zamračil přes ruce sepnuté na jílcí meče. "To ale není edurský způsob, že ne? Tobě, který nás chceš vést, se nedá věřit. Přišel čas, králi-zaklínači, na změnu."

Rhulad vyskočil. A stál, vyrovnaný a sebejistý, záda rovná, hlavu vysoko zdviženou. Medvědí plášť odhodil dozadu a byly vidět vlnící se mince. Zlatá maska na tváři se zkrivila. "Meč je můj, Hannane Mosagu! Jsem ho hoden. Ty ne.

Mluv, jestli chceš odhalit všem tajemství této zbraně. Odhalit nejstarší ze lží! Mluv, králi-zaklínači!"

"Ne."

Šustivý krok. "Pak... poklekni."

"Rhulade!"

"Ticho, otče! Poklekni přede mnou, Hannane Mosagu, a slib mi své bratrství. Nemysli si, že tě jen tak odhodím, protože tě ještě potřebuju. Všichni tě potřebujeme. A tvé k'risnan."

"Potřebujete?" Hannan Mosag se tvářil, jako by měl bolesti.

Rhulad se otočil a postupně se podíval na všechny tři bratry. "Přistupte, bratři, a slibte mi svou věrnost. Jsem budoucnost Edurů. Theradasi Buhne. Midiku Buhne. Přistupte a nazvěte mě svým bratrem. Přistupte. Jsem Rhulad, nejmladší syn Tornáda Sengara. Zakrvený v bitvě a poznal jsem smrt!"

Náhle se otočil a hrot meče zaškrábal o podlahu. "Smrt," zamumlal si pro sebe. "Víra je jen iluze. Svět není takový, jak se zdá. Všichni jsme hlupáci. Taková... hloupost." Stejným tichým tónem pokračoval: "Poklekni přede mnou, Hannane Mosagu. Na kapitulaci nic moc není, vid'š? Poznáme moc. Budeme takoví jako kdysi, jací jsme měli být. Poklekni, králi-zaklínači, a přijmi mé požehnání."

Znovu zvedl hlavu, záblesk zlata v šeru. "Binadasi, cítíš bolest, rána odolává hojení. Přístup blíž a já tě bolesti zbavím. Vyléčím ti ránu."

Binadas se zamračil. "Ty nevíš nic o magii, Rhulade -"

"Pojď sem!" Zavřísknutí se v místnosti rozléhalo ozvěnou.

Binadas sebou trhl a přikulhal blíž.

Rhulad natáhl zlatou ruku a prsty přejel bratrovi po prsou. Slabý dotek, a Binadas couvl. Strach k němu přiskočil a zachytil ho. Binadas se s vyřeštěnými očima narovnal. Neřekl nic, ale bylo jasné, že bolest v kyčli pominula. Roztřásl se.

"Tak," zašeptal Rhulad. "Přistupte, bratři. Je čas."

Trull si odkašlal. Musel promluvit. Musel se zeptat, vyslovit, co nikdo jiný nevysloví. "Viděli jsme tě mrtvého."

"Vrátil jsem se."

"Mocí meče, který držíš, Rhulade? Proč by ten spojenec dával Edurům něco takového? Čeho chce dosáhnout? Bratře, kmeny jsou sjednocené. Získali jsme mír -"

"Ty jsi z nás nejslabší, Trulle. Tvá slova tě zrazují. My jsme Tiste Edur. Zapomněl jsi snad, co to znamená? Myslím, že ano." Rhulad se rozhlédl kolem sebe. "Myslím, že jste to zapomněli všichni. Šest ubohých kmenů, šest ubohých králů. Hannan Mosag byl ctižádostivější. Dost na to, aby si je podrobil. Bylo to nutné, ale nedokáže dosáhnout toho, co musí přijít teď."

Trull v Rhuladových slovech slyšel bratra, jakého znal, ale zároveň se mezi nimi proplétalo něco nového. Zvláštní, jedovaté kořínky - byl to hlas moci?

Tlumené cinkání mincí, jak se Rhulad obracel k mlčícímu davu kolem. "Edurové ztratili ze zřetele svůj osud.

Král-zaklínač vás chtěl odvést od toho, co musí být. Mí bratři a sestry - všichni jste mými sourozenci a víc. Já budu vaším hlasem. Vaší vůlí. Tiste Edur překonali krále a krále-zaklínače. Čeká nás to, co nám kdysi patřilo, ale bylo to dávno ztraceno. O čem to mluvím, bratři a sestry? Odpovím vám. O říši."

Trull na něj zíral. Říše. A v každé říši... je císař.

Poklekněte, rozkazoval Rhulad. Hannanu Mosagovi, všem přítomným. Tiste Edur neklekají před pouhými králi...

"Ty chceš být císařem, Rhulade?" zeptal se Strach.

Bratr se k němu otočil a rozpřáhl ruce v omluvném gestu. "Odvracíš se s hrůzou, Strachu? S odporem? Copak mě ten otrok dobře neupravil? Nejsem krásný na pohled?"

V hlase mu zaznívala hysterie. Strach neodpověděl.

Rhulad se usmál. "Měl bych ti říct," pokračoval, "že mě ta tíha už nebrzdí. Cítím se... odlehčený. Ano, můj bratře, jsem spokojený. Šokuje tě to? Proč? Nevidíš mé bohatství? Mou zbroj? Nejsem smělý vzor edurského válečníka?"

"Nejsem si jistý," přiznal Strach, "co vidím. Přebývá v tom těle opravdu Rhulad?"

"Zemři, Strachu, a přilež zpátky. Pak se sám sebe zeptej, jestli tě ta cesta nezměnila."

"Ocitl ses mezi našimi předky?" vyptával se Strach.

V odpověď zazněl Rhuladův krutý smích. Zatočil mečem ve vzduchu a otočil čepelí v divokém pozdravu, přičemž předvedl půvab pohybů, jaké u něj Trull dosud nikdy neviděl. "Naši předkové! Hrdí duchové. Stojí v řadách po desítkách tisíc! Rvou na uvítanou! Zakrvlený potomek jsem byl, hoden připojit se k nim v jejich spolehlivé obraně drahocenných vzpomínek před houfcem nevědomosti. Ano, Strachu, byla to taková sláva."

"Z tvého tónu, Rhulade, soudím, že chceš zpochybnit všechno, co je nám drahé. Chceš pohanět naši víru -"

"A kdo mezi vámi může má slova popřít?"

"Stínové přízraky -"

"Jsou Tiste Andii, bratře. Otroci naší vůle. A povím ti tohle: ti, kteří nám slouží, zemřeli našima rukama."

"Kde tedy jsou naši předkové?"

"Kde?" Rhulad chraptěl. "Kde? Nikde, bratře. Nejsou nikde. Naše duše uprchne z těla, uprchne z tohoto světa, protože sem nepatříme. Nikdy jsme sem nepatřili."

"Ty nás tedy povedeš domů, Rhulade?"

V očích se zablýsklo. "Moudrý bratře. Věděl jsem, že na to přijdeš první."

"Proč potom žádáš, abychom poklekli?"

Rhulad naklonil hlavu na stranu. "Chci, abyste sami sobě slíbili nový osud. Osud, k němuž povedu Tiste Edur já."

"Ty nás dovedeš domů."

"Dovedu."

Strach udělal krok, poklekl a sklonil hlavu. "Veď nás domů, císaři."

Trull měl dojem, že něco slyší. Jako když se zlomí páteř.

Otočil se, jako ostatní, k Hannanu Mosagovi a jeho kádru čarodějů. A byl svědkem, jak král-zaklínač sestupuje ze stupínku a pokleká před Rhuladem, před císařem Tiste Edur.

Jako když se láme páteř.

* * *

Voda ho tahala za lýtko a vířila kolem znečitlivělého těla. Udinaas se pokoušel vstát. Vlny do něj narážely, až se zapotácel. V zátoce se objevily lodě. Celkem čtyři, proplouvaly mlhou. Tmavé trupy se krčily na šedé vodě jako stěhující se leviatani a po vlnách cupitala vesla. Slyšel tlumené vrzání a pleskání dřevěných listů o vodu. Postavy v pláštích a s kapucemi na palubách v dálce. Delegace dorazila.

Udinaas měl pocit, že stojí na kolících z ledu, jejichž ostré hroty mu pronikají koleny. Báł se, že nedokáže pohnout nohama. Vlastně za chvíli spadne do zpěněné vody. Bude tak snadné nechat se strhnout proudem, plíce mu zaplaví chlad a propláchně mu mysl. A s přijetím porážky bude vše dokonale skončeno.

Do ramenou se mu zaryly drápy a zvedly ho z vln. Pronikly mu pláštěnkou a zajely mu do masa. Udinaas byl příliš polekaný, než aby vykřikl, jen cítil, jak ho cosi nese vzduchem, a nohy mu cachtaly ve vodě.

Dopadl na mokré kamení patnáct kroků od vody. To, co ho přineslo, bylo pryč, jen na prsou a na zádech, kde ho poškrábaly spáry, ho páliło. Potápěl se do zvláštní bezmoci. Nakonec se překulil, takže ležel na zádech a civěl na šedé mraky. Obličej mu skrápěl déšť.

Locqui vyval. Asi nechce, abych umřel.

Zvedl ruku a ohmatal si pláštěnku. Žádné díry. Výborně. Měl by potíž je vysvětlit. Do nohou se mu vracel cit. Zvedl se na kolena. Mokrá a roztřesený. Rhulad žádné řešení nenajde, tak to bylo prosté. Král-zaklínač ho bude muset zabít.

Pokud to půjde.

Zabít ho, nebo se mu vzdát. Co by mohlo Hannana Mosaga přinutit ke kapitulaci? Před stěží zakrvleným štenětem? Ne, useknout mu ruce, oddělit hlavu a rozmačkat ji na placku. Zbytek spálit na popel. Zničit tu obludu, protože z Rhulada Sengara se stala skutečná obluda.

Kroky na kamení za ním. Udinaas si sedl na paty a zamrkal, jak mu do očí stekl déšť. Vzhlédl. V dohledu se objevil Hulad.

"Udinaasi, co tady děláš?"

"Už rozhodila destičky, Hulade? Ano?"

"Zkusila to."

"Zkusila?"

"Nevyšlo to, Udinaasi. Držby byly zavřené. Byla k nim slepá. Vyděšená. Ještě jsem ji neviděl tak vyděšenou."

"Co ještě se stalo?"

"Nevím. Edurové jsou pořád ještě v citadele."

"Nemůžou tam být všichni."

"Ne, jenom urození. Ostatní jsou doma. Prozatím poslali otroky pryč. Většina z nich neměla kam jít, tak se prostě krčí v lese. Promočení. A konec není na dohled." Pomohl Udinaasovi vstát. "Pojdme do domu. Usušíme se a ohřejeme."

Udinaas se nechal vést zpátky do Sengarova domu. "Viděl jsi ty lodě, Hulade?" zeptal se cestou. "Viděl jsi je?"

"Ano. Spouštěly čluny, ale zřejmě je nikdo nepřivítá."

"Rád bych věděl, co si pomyslí."

Hulad neodpověděl.

Vstoupili do domu. Náhlé teplo, praskání plamenů jediný zvuk. Hulad Udinaasovi pomohl svléknout pláštěnku. Přitom zalapal po dechu a zatahal Udinaase za košili.

"Kde jsi k tomu přišel?"

Udinaas se zamračil na téměř černé podlitiny v místech, kde ho stiskly drápy vyvala. "Nevím."

"Připomíná mi to rány Péřové čarodějky od toho démona. Jsou stejné. Udinaasi, co se to s tebou děje?"

"Nic. Jdu si lehnout."

Hulad už nic neřekl a Udinaas se vydal ke svému slammíku.

* * *

Tři šalupy, bojující s proudem, se přiblížily k jižnímu břehu řeky. Na každé se vezl asi deset Ledeřanů, převážně gardistů v plné zbroji a se sklopeným hledím.

Seren šla čtyři kroky za Burukem Bledým, když ho následovala na pláž. Zřejmě budou tvořit uvítací výbor sami, přinejmenším pro začátek.

"Co jim chceš říct?" zeptala se Seren.

Buruk se po ní ohlédl. Z okraje klobouku mu kapala voda. "Doufal jsem, že něco řekneš ty."

Nevěřila mu, ale ocenila jeho snahu. "Ani neznám protokol. Delegaci vede Nifadas, ale je tu taky princ. Koho mám oslovit prvního?"

Buruk pokrčil rameny. "Oba se nejspíš urazí, když se jako první ukloníš tomu druhému."

"Pokud to nebude vypočítaná urážka," dodala.

"To je pravda. Ale nezapomínej, že máš být neutrální, akvizitor."

"Možná bych se měla uklonit přesně mezi ně."

"To si oba pomyslí, že jsi přišla o rozum."

"Aspoň by to bylo rovnocenné."

"Aha, humor. Mnohem lepší, akvizitor. Zoufalství ustupuje očekávání."

Na pláž došli bok po boku a dívali se, jak pramice přirážejí. V té chvíli se déšť rozhodl, že přitvrdí, a liják žvanil na kamení a prskal na hladině rozbourané proudy a přílivem. Šalupy byly za šedou clonou rozmazané. Téměř zmizely, pak se najednou znovu objevily a první při njetí na břeh nadskočila. Opačiny se zvedly a sklonily, jak je posádka uložila do lodí. Gardisté se s cákáním přebrodivili na pláž. Jeden zamířil k Burukovi a Seren. Pod přilbou se tvářil zachmuřeně.

"Jsem finadd Moroch Nevad z princovy gardy. Kde jsou Edurové?"

Zdálo se, že hledí na Seren, proto odpověděla ona: "V citadele, finadde. Došlo k... jisté události."

"Co to, v Bloudově jménu, znamená?"

Za finaddem a gardisty nesli sluhové nad vlnami prince Quillase Diskanara. První eunuch Nifadas odmítl veškerou pomoc a na břeh přicházel sám.

"Je to poněkud složité," vysvětlovala Seren. "Burukův tábor je hned za mostem. Mohli bychom se tam schovat před deštěm -"

"Zapomeň na déšť," štkl Moroch, otočil se a zsalutoval, protože Quillas Diskanar přicházel pod čtyřcípým deštníkem, jež nad ním drželi dva sluhové. Princ se zastavil před Burukem a Seren. "Můj principi," zavrčel finadd, "zdá se, že Tiste Edur se rozhodli být právě v této chvíli zaneprázdnění."

"To není zrovna slibný začátek," štkl Quillas a polírdlivě se podíval na Seren Pedak. "Akvizitor. Zvolil Hull Beddikt moudře a opustil vesnici?"

Seren zamrkala a snažila se zakrýt, jak důležitá otázka ohledně Hulla pro ni je. To se ho tolik bojí? "Je nedaleko, můj principi."

"Hodlám mu zakázat účast, akvizitor."

"Myslím, že pozvání krále-zaklínače patří i jemu," upozornila jej.

"Vážně? Bude snad odted' Hull mluvit za Edury?"

Poprvé promluvil Buruk. "Můj principi, na tuto otázku bychom chtěli znát odpověď všichni."

Quillas se k němu otočil. "Ty jsi ten kupec z Traté."

"Buruk Bledý." Hluboká úklona, po níž měl Buruk problém se narovnat.

"A navíc opilý kupec."

Seren si odkašlala. "Váš příjezd byl nečekaný, můj principi. Edurové jsou už den a půl zavření v citadele. Nemůžeme dělat nic jiného než čekat."

První eunuch stál krok za nimi. Rozhovor ho nezajímal, malá očka upíral na citadelu. Déšť bušící mu do kapuce a pláštěnky na ramenu ignoroval stejně. Seren napadlo, že tady stojí jiný druh moci, a důležitost byla principi Quillas Diskanarovi ukradena pouhým mlčením.

Potvrzení přišlo náhle, když se princ otočil k Nifadasovi se slovy: "Co ty si o tom myslíš, první eunuchu?"

Bezvýrazné oči spočinuly na Quillasovi. "Můj principi, dorazili jsme v kritické chvíli. Akvizitor a kupec o tom něco vědí, proto musíme počkat na jejich vysvětlení."

"Jistě," zavrčel Quillas. "Akvizitor, informuj nás o té krizi."

Zatímco ty si stojíš pod deštníkem a my jsme promočení a promrzlí na kost. "Zajisté, můj principi. Král-zaklínač vyslal oddíl válečníků do ledové pustiny, aby vyzvedli něco, z čeho se vyklubal meč. Ale přepadli je džhečtí převrtělenci. Jednoho z válečníků, který právě držel řečený meč, zabili. Ostatní válečníci přivezli tělo k pohřbu, jenže mrtvola odmítla meč pustit. Krále-zaklínače to velmi rozrušilo a zbraň jednoznačně požadoval. Došlo k veřejnému sporu mezi ním a otcem mrtvého válečníka."

"Proč prostě mrtvole neusekli prsty?" chtěl vědět Quillas Diskanar a opovržlivě zvedl obočí.
"Protože," ujal se slova Nifadas, stručně a velmi trpělivě, "padlí válečníci jsou u Edurů posvátní. Prosím, akvizitor, pokračuj. Je těžké uvěřit, že tato bezvýchoďná situace ještě nebyla vyřešena."
Seren kývla. "To byl jenom začátek, nakonec se z toho stal velký spor, protože mrtvola oživila."
Quillas zafíkal. "Co je tohle za vtip, ženská?"
"To není vtip," ozval se Buruk Bledý. "Můj princ, viděli jsme ho na vlastní oči. Byl živý. Vlastně se ohlásil řevem, byl to strašný křik, protože byl připravován k -"
"Připravován?" zeptal se princ a rozhlédl se kolem sebe.
První eunuch vykulil oči. "Jak dalece, kupče Buruku?"
"Mince, první eunuchu. A vosk."
"Bloud chraň," zašeptal Nifadas. "A ten meč - nechce se ho vzdát?"
Seren zakroutila hlavou. "Nevíme, první eunuchu."
"Popiš mi tu zbraň, prosím, akvizitor."
"Obouruční jílec, ale tenká čepel. Nějaká slitina, která se však nechtěla spojit. Je v tom železo a nějaký černý kov, co zůstal v protažených úlomcích."
"Původ? Poznala jsi něco ze stylu?"
"Moc ne, první eunuchu. Zvoncový jílec připomíná taženou a kroucenou techniku používanou Mekrosy -"
"Mekrosy?" podívil se Quillas. "Těmi kupci z létajících měst?"
"Ano, i když vzor zvoncového jílece připomíná oka řetězu."
Buruk se zatvářil jízlivě. "Máš bystrý zrak, akvizitor. Já viděl jenom meč."
"Radím, abychom se odebrali do kupcova tábora," prohlásil Nifadas.
"Ty tuhle urážku spolkeš, první eunuchu?" zasyčel Quillas.
"Žádná urážka to není," odvětil klidně Nifadas, prošel kolem prince a zavěsil se do překvapené Seren Pedak.
"Doprovod' mě, prosím, akvizitor."
"Samozřejmě, první eunuchu."
Ostatní neměli na vybranou, museli se vydat za nimi.
Nifadas šel rychle. Po několika krocích se tichým, konverzačním tónem zeptal: "Byl Hull Beddikt svědkem toho všeho?"
"Ne. Aspoň myslím, že ne. Je už nějakou dobu pryč."
"Ale vrátí se."
"Ano."
"Většinu své gardy jsem nechal na palubě Dřevce, včetně finadda Geruna Eberikta."
"Geruna - ach."
"Správně. Myslíš, že by bylo vhodné pro něj poslat?"
"Nejsem si jistá, první eunuchu. Asi to záleží na tom, co chceš, aby udělal."
"Snad aby si po jeho návratu promluvil s Hulle?"
"Umí být finadd přesvědčivý?"
"Ne, nemá to v povaze..."
Seren kývla a snažila se potlačit chvění - neúspěšně, jak se ukázalo.
"Zima, akvizitor?"
"To ten děšť."
"Pochopitelně. Doufám, že Burukovi sluhové udržují nějaký oheň."
"Velmi ochotně."
"V tom případě si nejspíš nikdo nebude stěžovat. Vy dva s Burukem tu už nějakou dobu čekáte, předpokládám."
"Ano. Někou dobu. Král-zaklínač nám udělil audienci, ale podle své úlohy jsem se vzdálila, než mohli začít probírat něco důležitého. A z toho, co si řekli, mi ani Hull, ani Buruk nic neprozradili."
"Takže Hull tam byl, ano?" Nifadas se na ni usmál. "A nic důležitého ti neprozradili, akvizitor? Připouštím, že se mi tomu nechce věřit."
Seren Pedak zaváhala.
"Akvizitor," pokračoval tichým hlasem Nifadas, "výsada neutrality v této věci už neexistuje. Musíš se rozhodnout."
"O to nejde, první eunuchu," prohlásila vědouc, že neříká pravdu. "Bojím se, že ať se král-zaklínač tenkrát rozhodl pro cokoli, už na tom nezáleží." Podívala se na Nifadase. "Myslím, že Rhulad se toho meče nevzdá."
"Rhulad. Co mi můžeš říct o tom Rhuladovi?"
"Nejmłodší syn z urozeného rodu Sengarů."
"Sengarů? Nejstarší syn je Strach, že? Velitel edurských válečníků. Takže významná rodina."
"Ano. Další bratr je Binadas, krví spojený s Hulle Beddiktem."
"Zajímavé. Začínám chápat, jak obtížná situace nás čeká, akvizitor."
A já zřejmě taky. Protože jsem se očividně rozhodla.
Jako by mi Nifadas dal na vybranou, když jsem do něj zavěšená...
* * *

"Vzbud' se, Udinaasi."
Vička sklouzla z pálících očí. Udinaas se zadíval na tvář nad sebou. "Ne. Potřebuju se vyspat -"
"Ne tak nahlas. Ty, hlupáku, potřebuješ zajít do citadely."
"Proč? Podříznou mi krk, že se vměšuju -"

"Ne, nepodříznou. Rhulad jim to nedovolí, protože teď jsi jeho otrok a ničí jiný. Musí se to dozvědět. Lederská delegace čeká."

"Nech mě být, Chřade."

"Císař Tiste Edur tě chce vidět. Hned."

"Jasně. A ví o tom?"

"Zatím ne."

"To jsem si myslel." Udinaas znovu zavřel oči. "Běž pryč, přízraku."

"S vyvalem se v tomto shodujeme, Udinaasi. Musíš vystoupit do popředí. Musíš se pro Rhulada stát nepostradatelným. Pověz, chceš pro sebe Péřovou čarodějkou, nebo ne?"

Udinaas zamrkal a posadil se. "Cože?"

"Běž hned a uvidíš."

"Ne, dokud mi to nevysvětlíš, Chřade."

"Nevysvětlím, otroku. Běž do citadely. Služ edurskému císaři."

Udinaas odhrnul pokrývky a uchopil promočené mokasíny. "Proč mě všichni nenecháte být."

"Ona tě znásilnila, Udinaasi. Vzala si tvoje semeno. Proč to asi udělala?"

Udinaas strnul s jedním mokasínem na noze a druhým v ruce. "Menandor."

"Ta mrcha má plány. Nemiluje Edury ani Andie, ona teda ne."

"Co to má s tím společného?"

Přízrak neodpověděl.

Udinaas si přetřel obličej, natáhl si druhý mokasín a zavázal promočené tkanice. "Jsem otrok, Chřade. Otroci nedostávají otroky, a jediné tak bych mohl Péřovou čarodějkou získat. Leda bys jí hodlal vlézt do hlavy a změnit její vůli. V kterémžto případě to nebude Péřová čarodějka, nebo ano?"

"Přikládáš mi síly, které nemám."

"Jenom zdůrazňuju, jak nesmyslné jsou tvé sliby, Chřade. A teď už mlč. Jdu." Vstal a vyklopýtal z kobky. U ohniště dřepěl Hulad a ohříval polévku nebo guláš.

"Mluvil jsi sám se sebou, Udinaasi. To bys neměl," podotkl.

"Taky si to pořád opakuju," opáčil Udinaas a zamířil ke dveřím. Cestou si vzal pláštěnku.

Venku byla hotová povodeň. Stěží rozeznával lodě kotvící v zátocích. Na pláži stáli cizinci. Vojáci. Natáhl si kapuci a zamířil k citadele, která kdysi patřovala králi-zaklínači.

Sloužit edurskému císaři. A kde vezmeš lidi, Rhulade Sengare?

Stínové přízraky strážící vchod se lederskému otrokovi nepokoušely bránit v cestě. Udinaas vyšel po schodech, oběma rukama otevřel dveře a vstoupil v závanu prudkého deště. Pojďte, zatracení Edurové. Podřízněte mi krk. Nebo mě probodněte. V přijímacím sále nebyli žádní strážci a závěs vzadu byl zatažený. Udinaas vytřepal vodu z pláštěnky a přistoupil k závěsu. Odhrnul ho.

A uviděl klečící Edury. Všichni klečeli před třpyticím se Rhuladem Sengarem, jenž stál na stupínku a nad hlavou držel v jedné ruce meč. S medvědí kožešinou na ramenou a vlnící se zlatou maskou kolem hlubokých očních důlků. Nebyl tedy slepý. Ani zchromlý. A jestli tohle bylo šílenství, pak to byl jed vezoucí se na hustých proudech v sále.

Udinaas si všiml, že na něj císař upřel oči. Jako by se mu do mozku zaryly drápy. "Přístup, otroku," pronesl ušťvaně.

Hlavy se otáčely, jak Udinaas procházel davem a sestupoval dolů. Ledeřan se na nikoho nepodíval, soustředil se jen na Rhulada Sengara. Koutkem oka zahlédl Hannana Mosaga, klečícího s hlavou skloněnou, a za ním jeho k'risnan ve stejné podřízené pozici.

"Mluv, Udinaasi."

"Delegace dorazila, císaři."

"Jsme spojeni, vidíš, Udinaasi? Otroci a pán. Slyšel jsi mé povolání."

"Slyšel, pane." Lhát bylo stále snazší.

"Delegace čeká v kupcově táboře. Přiveď je k nám, Udinaasi."

"Jak přikazuješ." Udinaas sklonil hlavu a začal pracně couvat.

"To není třeba, Udinaasi. Mě neuráží lidská záda. Běž a vyříd' jim, že je vládce Edurů přijme."

Udinaas se otočil a vyšel ze sálu. Ven, do deště a přes most. Samota mohla zvát k přemýšlení, ale Udinaas odmítl. V hlavě měl mlhu stejnou, jaká halila svět kolem. Byl otrok. Otroci dělají, co se jim rozkáže.

Zpod širokého baldachýnu poblíž kupeckých vozů vycházel kouř. Pod stříškou stáli lidé. Akvizitor Seren Pedak se otočila a uviděla ho jako první. Ano. Je toho víc, než si uvědomuje. Duchověji mají rádi, poletují kolem nijako mŕy kolem plamene svíčky. A ona je ani nevidí. Udinaas si všiml, že akvizitor něco říká, pak se k němu obrátili i ostatní.

Udinaas se zastavil před plachtou a odvrátil zrak. "Vládce Edurů vás žádá, abyste přišli do jeho citadely."

Jakýsi voják zavrčel. "Stojíš před svým princem, Ledeřane," vyštěkl. "Padni na kolena, nebo ti setnu hlavu."

"Tak tas," pobídl ho Udinaas. "Můj pán je Tiste Edur."

"Je to nula," ozval se mladý, draze oděný muž vedle vojáka a mávl rukou. "Konečně jsme pozváni. Povedeš nás, první eunuchu?"

Před Udinaasem se objevil velký, mohutný muž s výrazem vážným stejně jako jeho šaty. "Akvizitor, prosím, doprovod nás."

Seren Pedak kývla, přehodila si kapuci přes hlavu a připojila se k prvnímu eunuchovi.

Udinaas je vedl zpátky přes most. Vítr vybičoval děšť do ostrých proudů, které se jim vlnily přes cestu. Mezi domy šlechty a po schodech nahoru. Před dveřmi zavířily stínové přízraky.

Udinaas se obrátil na Quillase Diskanara. "Princi, vaše stráž není vítána."

Mladý muž se zamračil. "Počkej tu se svými muži, finadde."

Moroch Nevad zavrčel a rozkázal gardistům, aby se rozestoupili před vchodem do citadely.

Přízraky se přisunuly a vytvořily kordon k dvoukřídlým vratům. Udinaas je otevřel, vstoupil a otočil se. Krok za ním šli Nifadas s akvizitor a za nimi se táhl zachmuřený princ.

První eunuch se zamračil na závěs na druhém konci. "Trůnní sál je plný edurských šlechticů? Proč tedy nic neslyším?" "Čekají na váš příchod," sdělil mu Udinaas. "Vládce Tiste Edur stojí uprostřed na stupínku. Jeho vzhled vás překvapí -"

"Otroku," vyjel opovržlivě Quillas, "nečekáme, že jednání proběhne hned. Jsme tu, aby nás prohlásili za hosty -"

"To vám já nemůžu zaručit," odušil Udinaas nevzrušeně. "Radím jen, abyste byli připraveni na všechno."

"Ale to je směšné -"

"Pojďme," vyzval ostatní první eunuch.

Princ nebyl zvyklý na neustálé přerušování a zrudl.

"Udinaasi," ozvala se akvizitor Seren Pedak, "z tvých slov soudím, že Hannan Mosag byl přemožen."

"Ano."

"A Rhulad Sengar se prohlásil za nového krále Tiste Edur."

"Ne, akvizitor. Za císaře."

Rozhostilo se ticho, pak princ nevěřícně frkl. "Jakého císaře? Šesti kmenů lovců tuleňů? Ten hlupák se zbláznil."

"Jedna věc je," podotkl pomalu Nifadas, "prohlásit se císařem. Druhá je přinutit edurské šlechtice pokleknout a sklonit se před takovým nárokem. Udinaasi, udělali to?"

"Udělali, první eunuchu."

"To je... pozoruhodné."

"I Hannan Mosag?" ujišťovala se Seren.

"I on poklekl a přísahal věrnost, akvizitor."

Znovu nikdo nepromluvil.

Nakonec první eunuch kývl. "Děkuji," pravil k Udinaasovi, "jsem připraven setkat se s císařem."

Udinaas přikývl a přistoupil k závěsu. Odhrnul ho a prošel do sálu. Šlechtici mezitím vytvořili uličku vedoucí ke stupínku uprostřed. Všichni stáli. Rhulad Sengar se opíral o meč. Při pohybu se několik mincí uvolnilo a objevila se spálená kůže. Z vlhkosti, horka a olejových lamp se tvořila mlha. Udinaas se snažil vnímat scénu, jako by byl cizinec, a byl ohromen její syrovou barbarskostí. Tohle je padlý lid.

Který opět povstane.

Na prahu se objevili první eunuch s akvizitor. Nifadas ustoupil, aby udělal místo princovi Quillasi Diskanarovi.

Udinaas zvedl hlas. "Císaři," ohlásil, "první eunuch Nifadas a princ Quillas Diskanar. Lederská delegace."

"Přistupte," pozval je chraplavě císař. "Jsem Rhulad Sengar a prohlašuji vás za hosty říše Tiste Edur."

Nifadas se uklonil. "Děkujeme Tvé Výsosti za přivítání."

"Lederský král si přeje uzavřít s námi smlouvu," pokrčil Rhulad rameny. "Měl jsem dojem, že to jsme už udělali. A my ji ctíme, kdežto vaši lidé ne. Tak k čemu je nová dohoda?"

První eunuch se chystal promluvit, ale Quillas ho předešel. "Zkonfiskovali jste úrodu kelnatých tuleňů. Budiž. Takové věci se nedají vrátit, že? Ale stále je tu otázka dluhu."

Udinaas se usmál. Ani nemusel zvedat oči, aby viděl šokované výrazy shromážděných šlechticů.

"Za Edury bude v této záležitosti mluvit Hannan Mosag," prohlásil Rhulad po chvíli.

Udinaas vzhlédl. Bývalý král-zaklínač se postavil před stupínek. Tvářil se bezvýrazně. "Princi, vy budete muset vysvětlit, jak jste vy Ledeřané přišli na teorii o dluhu. Sklizeň byla nezákonná - popíráte to?"

"Nepopíráme - ne, Nifadasi, mluvím já. Jak jsem ti, Hannane Mosagu, říkal, nezpochybňujeme nezakonnost sklizně. Ale její nezakonnost na oplátku nevyvrací realitu toho, co se stalo. A ta sklizeň, provedená Ledeřany, je nyní v rukou Edurů. Současná smlouva, jak si možná vzpomínáš, má dohodnutou tržní cenu pro kelnaté tuleň, a my čekáme, že tuto cenu budete ctít."

"Neobyčejná logika, principi," pronesl Hannan Mosag klidně.

"Naštěstí jsme," pokračoval Quillas, "připraveni na kompromis."

"Opravdu?"

Udinaas si říkal, proč asi Nifadas mlčí. Že se do hovoru nevložil, se dalo vykládat jako mlčenlivá podpora princovi a pozici, kterou obhajoval.

"Kompromis, ano. Dluh bude zapomenut výměnou za zemi. Konkrétně za zbytek Tratéské Dálavy, která, jak oba víme, vašim lidem slouží jen pro sezónní rybářské tábory. Tyto tábory pochopitelně nebudou uzavřeny. Za skromné procento z úlovku vám zůstanou k dispozici."

"Jak to zatím vypadá," zabručel Hannan Mosag, "toto jednání začínáme jako vaši dlužníci."

"Ano."

"Založeno na předpokladu, že vlastně ukradenou sklizeň."

"No pochopitelně -"

"My ji ale nevlastníme, principi Quillasi Diskanare."

"Cože? Ale to musíte!"

"Můžeš si naše skladiště sám prohlédnout," pokračoval rozumně Hannan Mosag. "Potrestali jsme žence, jak bylo našim právem. Ale sklizeň jsme si neponechali."

"Lodě dorazily do Traté s prázdným podpalubím!"

"Možná ženci, když prchali před naším hněvem, náklad vyházeli, aby získali větší rychlost. Bez úspěchu, jak se

ukázalo." Princ jenom zíral, a tak Hannan Mosag dodal: "Nejsme tedy vašimi dlužníky. Právě naopak, vy jste našimi. Za tržní cenu sklizených kelnatých tuleňů. Prozatím jsme se nerozhodli, jakou kompenzaci po vás budeme požadovat.

Nakonec peníze nepotřebujeme."

"Přinesli jsme dary!" křičel Quillas.

"Které nám zaúčtujete, i s úroky. Známe váš způsob kulturního dobývání mezi sousedními kmeny, principi. Situace se nyní obrátila, což v nás vzbuzuje soucit, ale jak bys jistě řekl, obchod je obchod."

Konečně se ozval Nifadas. "Zdá se, že toho my dva musíme hodně promyslet, císaři. Žel, cesta byla dlouhá a únavná. Kdybys nám dovolil na čas odejít, mohli bychom ve schůzce pokračovat zítra?"

"Výborný nápad," pochválil ho Rhulad a mince na obličej se mu přesunuly, jak se usmál. "Udinaasi, doprovod delegaci do hostovského domu. Pak se vrať sem. Čeká nás dlouhá noc."

Princ stál jako loutka s přestřiženými provázky. Ale akvizitor a první eunuch se dál tvářili vyrovnaně.

Přesto se zdá, že tu jsme loutkami všichni...

* * *

Trull Sengar se díval, jak otrok odvádí akvizitor a delegaci ze sálu. Svět se nezbortil, on se roztříštil, a Trull měl před očima zubaté kousky, sál plný prasklin, tisíc úlomků s bezpočtem odrazů. Edurské tváře, zlomený dav, šmouha kouře. Nesouvislý pohyb, horečné mumlání, tekutý lesk zlata a meč sešíváný a úlomkovitý jako všechno ostatní v dohledu. Jako šílená mozaika, kterou pomalu skládá šílenec. Nevěděl, kam patří. Z bratra v císaře. Je to Rhulad, a přece není. Neznám ho. A znám ho až příliš dobře, a Dcero mě vem, to mě nejvíc děsí.

Hannan Mosag tiše rozmlouval s Rhuladem a klidně se vžil do nové role, která, jak Trull dobře věděl, měla uklidnit shromážděné svědky. Trull si říkal, co to asi krále-zaklínače stojí.

Kývnutí a mávnutí ruky, a Hannan Mosag byl propuštěn. Vrátil se ke svým k'risnan. Na Rhuladův příkaz přinesli na stupínek velké křeslo a císař usedl. Trull poznal, jak je vyčerpaný. Chvilí potrvá, než posbírá síly potřebné k nošení té obrovské váhy. Císař se opřel a prohlížel si šlechtice. Jeho pohled dav rychle utišil.

"Poznal jsem smrt," začal Rhulad drsným hlasem. "Vrátil jsem se a nejsem stejný, nezakrvřený válečník, jehož jste viděli, než jsme se vydali na cestu do ledových pustin. Vrátil jsem se, abych vám přinesl vzpomínku na náš osud. Abych vás vedl." Odmíchl se, jako by se po krátkém proslovu potřeboval vzpamatovat. Po chvíli pokračoval. "Strachu Sengare, bratře, přístup."

Strach poslechl a zastavil se na vnitřním kruhu před stupínkem. Rhulad se na něj zadíval a Trull v jeho křehkých očích náhle spatřil chtíč.

"Stojíš hned pod Hannanem Mosagem a tvou věrnost, Strachu, potřebuji nejvíc."

Strach vypadal otřeseně, jako by o něčem takovém nebylo třeba diskutovat.

Otrok Udinaas se mezitím vrátil, ale zůstal vzadu a jen se rozhlížel. A Trulla napadlo, proč asi najednou přimhouřil zarudlé oči.

"Co ode mě žádáš, císaři?" zeptal se Strach.

"Dar, bratře."

"Všechno, co mám, patří tobě."

"Stojíš si za tím, Strachu?" ujišťoval se Rhulad a předklonil se.

"Jinak bych to neřikal."

Ach. Ne, Rhulade - ne -

"Císař," prohlásil Rhulad a znovu se opřel, "si žádá císařovnu."

Strach pochopil a zbledl.

"Ženu. Strachu Sengare, daruješ mi ženu?"

Ty mizerná zrůdo - Trull popošel blíž.

Rhulad švihl rukou, aby ho zastavil. "Opatrně, Trulle. Nic ti do toho není." Vycenil zuby. "Nikdy nebylo."

"Musíš zlomit ty, kteří tě chtějí následovat?" zeptal se Trull.

"Ještě slovo!" zavřískl Rhulad. "Ještě slovo, Trulle, a nechám tě zaživa stáhnout z kůže!"

Trull před Rhuladovou naléhavostí ohromeně couvl.

Na stupínek dopadla mince, neboť Rhulad zvedl ruku k obličejí a drásal si ho z nějakého prudkého hnutí mysli. Pak ruku odtáhl a díval se, jak se zatíná v pěst. "Zabij mě. Nic víc udělat nemusíš. Na důkaz. Ano, zabij mě. Znovu." Upřel típytivé oči na Trulla. "Věděl jsi, že jsem sám a hlídám zadní svah. Věděl jsi to, Trulle, a ponechal jsi mě mému osudu."

"Cože? Nic takového jsem nevěděl, Rhulade -"

"Už žádné lži, bratře. Strachu, daruj mi svou snoubenku. Daruj mi Majen. Chceš stát mezi ní a titulem císařovny? Řekni mi, jsi opravdu tak sobecký?"

Bylo to stejně hnusné jako vrážet do Stracha nože jeden po druhém. Jako rozsekat ho na kusy. Trull si uvědomil, že tohle je pravý Rhulad. Dítě a jeho kruté touhy, jeho zlomyslné choutky. Řekni nám, jsi opravdu tak sobecký?

"Je tvá, císaři."

Slova beze stopy života, slova, která byla sama o sobě darem tomu, kdo poznal smrt. Jenomže Rhulad postrádal rafinovanost, aby to pochopil.

Místo toho, s tváří pod mincemi zkřivenou v úsměvu a naplněnou radostí a vítězoslávou, zvedl oči k místu, kde stály neprovdané panny. "Majen," zavolal. "Je dokonáno. Přístup. Připoj se ke svému císaři."

Vysoká a vznešená, mladá žena vystoupila, jako by měla tuto chvíli tisíckrát nazkoušenou.

Ale to není možné.

Bez jediného pohledu prošla kolem Stracha a postavila se, tváří k davu, nalevo od křesla. Rhulad se samolibou samozřejmostí natáhl ruku a ona mu ji stiskla. Ten čin Stracha zasáhl jako tělesná rána. Couvl.

"Děkuji, Strachu," pravil Rhulad, "za tvůj dar. Jsem si jist tvou věrností a hrdě tě nazývám svým bratrem. Tebe, Binadase, Midika Buhna, Theradase Buhna, Hannana Mosaga a...", přesunul zrak, "samozřejmě Trulla. Mí nejbližší bratři. Jsme spojeni krví svých předků..."

Ještě pokračoval, ale Trull ho přestal poslouchat. Oči upíral na Majen. Na hrůzu, kterou nedokázala skrýt. V duchu Trull volal na Stracha. Podívej, bratře! O tuto zradu neusilovala! Podívej se!

S námahou odtrhl pohled od Majen a všiml si, že to Strach viděl. Viděl, co mohli vidět všichni přítomní, všichni kromě Rhulada.

Všechny je to zachránilo. Spása pro zoufalce. Ukázala jim, že některé pravdy nelze zlomit, že dokonce i ten šílený tvor na trůně nedokáže zničit vnitřní čest zbývající Tiste Edur. A v její tváři byl další slib. Vydrží jeho zločiny, protože nemá jinou možnost. Slib, který byl poučením pro všechny přítomné. Vydržte. Trpte. Žijte, jak nyní musíte žít. Protože jednoho dne přijde odpověď na všechno.

Přesto Trull pochyboval. Kdo by jim mohl dát odpověď? Co dostatečně mocné, aby se to mohlo postavit téhle zrůdě, čeká na světě za hranicemi jejich vědomostí? A jak dlouho budou muset čekat? Padli jsme a císař tvrdí, že opět povstaneme. Je šílený, protože my nepovstáváme, my padáme, a já se bojím, že náš pád nebude mít konce.

Dokud někdo neodpoví.

Rhulad umkl, jako by si konečně uvědomil, že se mezi jeho následovníky něco děje, něco, co s ním a jeho nově nabytou mocí nemá nic společného. Náhle se zvedl. "Shromáždění je skončeno. Hannane Mosagu, ty se svými k'risnan tu zůstanete se mnou a s císařovnou, protože toho musíme hodně probrat. Udinaasi, přiveď Majen její otrokyně, aby se o ni mohly postarat. Ostatní zatím odejděte. Rozneste zprávu o pozvednutí nové říše Edurů. A bratři a sestry, prohlédněte si zbraně..."

Prosím, odpovězte na to někdo.

* * *

Kousek od citadely se před Udinaasem někdo zastavil.

Akvizitor.

"Co udělal?"

Udinaas si ji chvíli prohlížel a pokrčil rameny. "Ukradl bratrovi snoubenku. Máme císařovnu a ona špatně hraje, že na to má kuráž."

"Edurové jsou podmaněni," poznamenala Seren Pedak. "A na trůně sedí tyran."

Udinaas zaváhal. "Pověz to prvním eunuchovi," požádal ji nakonec. "Musíte se připravit na válku."

Jeho slova ji nepřekvapila. Spíš ji otupila únava. Otočila se a zmizela v dešti.

Jsem já opravdu nositel dobrých zpráv. A teď je na řadě Péřová čarodějka...

Z oblohy se valil déšť, oslepující a slepý, lhostejný a bezduchý, ale jinak neměl žádný význam. Jak by mohl? Byl to jenom déšť padající z legie truchlících mraků nahromaděných na obloze. A plačící vítr byl jen dechem přírodních zákonů, zrozeným vysoko v horách nebo daleko na moři. Jeho hlas nic nesliboval.

V neživém počasí, v tepu přílivů a odlivů a za změnou ročních dob nebylo možné najít nějaký význam.

Tyran byl oděn zlatem a budoucnost byla cítit krví.

Nic to neznamenal.

KNIHA TŘETÍ

CO NENÍ VIDĚT

Muž, jenž se nikdy neusměje,
vláčí sítě hlubinou
a my se shromáždili,
abychom žasli v ohlušujícím vzduchu,
pod lomčujícím zvukem
jeho děsivého hlasu,
když hovoří o spáse
v pokrmu vykonané spravedlnosti,
a dobře nakrmený u naloženého stolu,
s hromadami ušlechtilých přání,
nám to vykládá, aby si nabrousil ostří
svého věčného milosrdenství,
kdy nám rozsekává břicha,
jednomu po druhém.

V Království dobrých úmyslů
Rybářka Kel Tath

KAPITOLA DVANÁCT

Žába na hromadě mincí se neodváží skočit.

Říkadla chudáka Umura
Anonym

"P

ane, přiznávám, že mi uniká význam rčení „Pět křídel je jako podlejzání“.

Tehol si prohrábl vlasy a zatahal za cucky. "Au. To je Věčný příbytek, Buggu. Křídla, celkem pět, a podlejzání u Blouda, u nohou osudu. Říše povstala. Leder se probouzí do nového dne slávy." Stáli vedle sebe na střeše.

"Ale pátý křídlo se propadá. Co takhle čtyři křídla?"

"Rackové ve srážce, Buggu. Dneska ale bude horko, hotová výheň. Jaký úkoly tě čekají dnes?"

"První schůzka s královským stavitelem Brumem. Ty podpěry, co jsme dali do skladů, na něj zřejmě udělaly dojem."

"Dobře." Tehol se po chvíli podíval na sluhu. "A měly?"

"Udělat na něj dojem? No, podlahy se nepropadají a jsou suchý jako troud. A nová omítka nepraská. Majitel je nadšený -"

"Já myslel, že ty sklady patří mně."

"Vy nejste nadšený?"

"No, jsem. Jeden každý já."

"To jsem taky řekl královskému staviteli, když jsem odpovídal na jeho první dopis."

"A co lidi, co mě v těch podnicích zastupují?"

"Ti jsou taky nadšený."

"Prostě to je takový ten den, co?" povzdechl si Tehol.

Bugg kývl. "To očividně musí být."

"Nic víc už naplánovaný nemáš? Na celý den?"

"Ne. Musím vyškrábat nějaký jídlo. Pak potřebuju navštívit Šánd a její partnerky, abych jim znova dal ten váš seznam. Byl moc dlouhý."

"Pamatuješ si ho celý?"

"Ano. Puryst Starej ležák, to se mi líbí."

"Děkuju."

"Všichni ale nejsou falešní, že ne?"

"Ne, to by se rychle provalilo. Všechna místní jména jsou pravá. V každém případě je to na chvíli zaměstná. Doufám. Co dál?"

"Další schůzka s cechama. Možná budu potřebovat peníze na úplatky."

"Nesmysl. Stůj si na svém - dostanou zásah odjinud."

"Stávka? Neslyšel jsem -"

"Ovšemže ne. Incident, který ji spustí, se ještě nestal. Víš, že královský stavitel musí najímat jenom členy cechu."

Musíme zařídit, aby se ten konflikt vyřešil dřív, než z toho budeme mít potíže."

"Dobře. Taky musím zkontrolovat ten bezpečnej dům pro Šurk a jejího nově nalezeného přítele."

"Harlest Eberikt. To bylo ale překvapení. Kolik nemrtvejch se vůbec potuluje po městě?"

"Očividně víc, než o kolika víme, pane."

"Pokud víme, může být mrtvá půlka obyvatelstva - lidi támhle na mostě, ti s košíkama na nákupy, třeba jsou všichni nemrtví."

"Možná, pane," usoudil Bugg. "Myslíte doslova, nebo obrazně?"

"Ano, je v tom rozdíl, co? Promiň, nechal jsem se unést. Když už o tom mluvíme, jak spolu vycházejí Šurk a Ublala?"

"Plavou v tom."

"Působivě směšný, Buggu. Takže chceš zkontrolovat jejich tajný obydlí. Víc toho už na práci nemáš?"

"To je jenom na dopoledne. Odpoledne -"

"Zvládneš krátkou návštěvu?"

"Kde?"

"U cechu chytačů krys."

"V Šupinatým domě?"

Tehol kývl. "Mám pro ně kontrakt. Chci schůzku - tajnou - s mistrem cechu. Nejlip zítra v noci."

Bugg se zatvářil ustaraně. "Ten cech -"

"Já vím."

"Můžu tam zaskočit cestou do šterkového lomu."

"Výborně. Proč musíš do šterkového lomu?"

"Ze zvědavosti. Aby splnili mou poslední objednávku, otevřeli novej kopec a něco našli."

"A co?"

"Nevím jistě. Akorát najali nekromanta, aby to vyřídil. A ten chudák zmizel, až na vlasy a nehty z nohou."

"Hmm, to je zajímavý. Dej mi pak vědět."

"Jako vždycky, pane. A co máte v plánu vy?"

"Myslel jsem, že si půjdu lehnout."

* * *

Brys zvedl oči od pečlivě sepsaného svitku a zadíval se na písaře, sedícího naproti němu. "To musí být chyba," prohlásil.

"Ne, pane. Nikdy, pane."

"Jestli jsou tohle jenom hlášená zmizení, co ta, která nikdo neohlásil?"

"Mezi třiceti a padesáti procenty, řekl bych, pane. Navrch k tomu, co máme. Ale to bude na svitcích s modrým okrajem. Ty se ukládají na projekční polici."

"Kde že?"

"Na projekční polici. To je támhleta, co trčí ze zdi."

"A jaký význam mají modré okraje?"

"Postulovaná realita, pane, která existuje mimo statistiku. Pro formální, veřejná vyhlášení a oznámení používáme statistiku, ale fungujeme na postulované realitě, nebo pokud to jde, na měřitelné realitě."

"Jiné údaje?"

"Ano, pane. Jedině tak může vláda účinně fungovat. Druhá možnost by vedla k anarchii. Bouřím a tak. Máme pochopitelně i postulovanou realitu pro ty projekce, a není to nic pěkného."

"Ale," Brys se znovu zadíval do svitku, "sedm tisíc zmizení v Lederas za poslední rok?"

"Šest tisíc devět set dvacet jedno, pane."

"Plus možná dalších tři tisíce pět set?"

"Tři tisíce čtyři sta šedesát a půl, pane."

"A je někdo určený na vyšetřování?"

"Byla na to uzavřena smlouva, pane."

"Očividně to bylo plýtvání penězi -"

"Ale ne, peníze jsou utracené dobře."

"Jak to?"

"Slušná suma, pane, kterou můžeme použít na naše formální a veřejná prohlášení."

"A kdo teda má tu smlouvu?"

"Špatná kancelář, pane. Tu informaci mají na Komoře smluv a královských listin."

"O té jsem nikdy neslyšel. Kde to je?"

Písař vstal a přistoupil k dvířkám vmáčknutým mezi police se svitky. "Tady. Pojďte za mnou, pane."

Místnost za dveřmi byla velká asi jako skříň. Od podlahy ke stropu byla zaplněná svitky s modrými okraji, zastrkanými do přihrádek. Písař zvolil jednu přihrádku, prohrabal se jí a jeden svitek vytáhl a rozvinul. "Tady to je. Je to poměrně nová smlouva. Zatím na tři roky. Probíhající vyšetřování, zprávy dvakrát ročně, dodávané včas, nevznikly žádné otázky, každá správa byla schválena bez předsudků."

"Ale kdo?"

"Cech chytačů krys."

Brys se zamračil. "Teď jsem opravdu zmaten."

Písař pokrčil rameny a uložil svitek zpátky. Přes rameno prohodil: "To není nutné, pane. Cech je zcela schopný podnikání v mnoha oblastech -"

"Kompetence není v této věci podstatná," poznamenal Brys.

"Nesouhlasím. Přesná hlášení. Žádné otázky. Dvě obnovení bez námitek. Velice schopní, řekl bych, pane."

"A přitom ve městě není nedostatek krys, jak uvidíš, když se projdeš libovolnou ulicí."

"Správa populace, pane. Děsím se pomýšlení, jaká by byla situace bez cechu."

Brys mlčel.

Písař se zadíval na finadda a zatvářil se ustaraně. "Můžeme cech chytačů krys jenom pochválit, pane."

"Děkuju za námahu," prohlásil Brys. "Cestu ven najdu sám. Dobrý den."

"I vám, pane. Rád jsem vám byl k službám."

Na chodbě se Brys zastavil a protřel si oči. Archivy byly plné prachu. Potřeboval ven, na čerstvý vzduch, nebo aspoň na vzduch v Lederas.

Sedm tisíc zmizelých každý rok. Byl zděšen.

O co to Tehol zakopl? Bratr pro něj byl záhadou. Očividně měl něco za lubem, ač to tak navenek nevypadalo. A dokonce měl neuvěřitelný vliv za - nebo pod - scénou. Ten příliš veřejný pád, šokující a traumatický pro finanční svět, nyní Brysovi připadal jen jako další finta v bratrově velkolepém plánu - ať byl jakýkoliv. Pouhá představa, že nějaký plán existuje, Brysovi dělala starosti. Jeho bratr občas jednal děsivě schopně a nelítostně. Věrný byl jen málokomu. Byl schopný všeho.

Vzhledem k okolnostem, čím méně bude Brys o Teholových aktivitách vědět, tím lépe. Nechtěl, aby byla zpochybněna jeho věrnost, a bratr by ho k tomu určitě donutil. Stejně jako Hulla. Ach, matko, je Bloudovým požehnáním, že už nejsi naživu, abys své syny viděla teď. Ale nakolik jsi nás právě takové, jací jsme dnes, stvořila.

Prošel do známějších chodeb. Čekalo ho cvičení ve zbrani, a už se na tu báječnou námahu těšil. Aspoň utiší zmatek v jeho myšlenkách.

* * *

Být mrtvý mělo jasné výhody, pomyslel si Bugg, když zvedal dlaždici v podlaze kanceláře ve skladišti, pod níž se objevila černá díra a vrchní příčel podobaného bronzového žebříku. Mrtví uprchlíci nepotřebují jídlo ani vodu. A vlastně ani vzduch. Schovat se dají téměř bez námahy.

Slezl po žebříku, dvacet tři příčle, a dorazil do chodby vyhrabané v těžkém jílu, vypáleném do tvrdé slupky. Deset kroků

ke křivému kamennému oblouku, pod nímž byly popraskané kamenné dveře plné hieroglyfů. Podobné staré hrobky byly vzácností. Většina se už dávno propadla pod tíhou města nahoře nebo prostě zapadla tak hluboko do bahna, že byla nedosažitelná. Učenci se snažili rozluštit podivné symboly na dveřích hrobek a obyčejní lidé si už dávno říkali, nač vlastně hrobka potřebuje dveře. Jazyk byl rozluštěn jen částečně, dost na to, aby se zjistilo, že piktogramy jsou plné kleteb a nějakým záhadným způsobem aspektované na Blouda. Vcelku dobrý důvod se jim vyhýbat, zvláště poté, co lidé do několika pronikli a ukázalo se, že v nich není nic cenného, jen jednoduchý kamenný sarkofág, který by! v každé hrobce kupodivu prázdný. Navíc se rozneslo, že vykradače hrobek následně postihl strašlivý osud.

Dveře do této hrobky přišly o pečeť při nerovnoměrném poklesu celé stavby. S menší námahou je bylo možné otevřít. V chodbě Bugg zapálil lucernu a postavil ji na práh hrobky. Poté se ramenem opřel do dveří.

"Jsi to ty?" ozval se hlas Šurk ze tmy uvnitř.

"No ano," zabručel Bugg, "kdo jiný."

"Lháři. Nejsi to ty, jsi Bugg. Kde je Tehol? Potřebuju mluvit s Teholem."

"Je indisponovaný," opáčil Bugg. Odsunul dveře natolik, aby mohl vstoupit, zvedl lucernu a protáhl se dovnitř.

"Kde je Harlest?"

"V sarkofágu."

Kamenná rakev neměla víko. Bugg nahlédl dovnitř. "Co tam děláš, Harleste?" Postavil lucernu na kraj.

"Předchozí obyvatel byl vysoký. Hodně vysoký. Ahoj, Buggu. Co tu dělám? Ležím tady."

"Ano, to vidím. Proč ale?"

"Nejsou tu židle."

Bugg se obrátil k Šurk Elalle. "Kde jsou diamanty?"

"Tady. Našel jsi, co jsem hledala?"

"Ano. Za slušnou cenu, většina tvého majetku zůstane nedotčená."

"Tehol si může nechat zbytek. Já si nechám výdělky ze skladiště."

"Víš jistě, že z toho nechceš procenta, Šurk? Tehol se rád spokojí s padesáti procentama. Nakonec jsi veškerý riziko nesla ty."

"Ne. Já jsem zlodějka. Kdykoliv si můžu ukrást další."

Bugg se rozhlédl kolem sebe. "Vydržíte tu ještě chvíli?"

"Nevím, proč by ne. Aspoň je tu sucho. A většinou i ticho. Ale potřebuju Ublalu Punga."

Ze sarkofágu se ozval Harlest. "A já chci ostré zuby a drápy. Šurk říkala, že to pro mě můžeš zařídit."

"Už se na tom pracuje, Harleste."

"Chci vypadat děsivě. Je důležité, abych vypadal děsivě. Cvičím si syčení a prskání."

"S tím si nemusíš dělat starosti," ujišťoval ho Bugg. "Budeš vážně děsivý. No, už bych měl jít -"

"Ne tak rychle," zarazila ho Šurk. "Povídá se o loupeži v sídle Geruna Eberikta?"

"Ne. Není divu, když se nad tím zamyslíš. Gerunův nemrtvý bratr zmizí stejnou noc, kdy nějaký obr zmlátí většinu stráží."

Kromě toho, co jiného je jistý? Pokusí se někdo opravdu vstoupit do Gerunovy chráněné pracovny?"

"Když budu jíst lidské maso," zamyslel se Harlest nahlas, "bude mi hnít v žaludku, že ano? To znamená, že budu smrdět. To se mi líbí. Líbí se mi přemýšlet o takových věcech. Pach zkázy."

"Co? Šurk, oni nejspíš ani nevědí, že byli vyloupeni. A i kdyby ano, stejně nic neudělají, dokud se nevrátí pán."

"Asi budeš mít pravdu. Ale rozhodně mi sem pošli Ublalu Punga. Řekni mu, že mi schází. On a jeho -"

"Řeknu, Šurk. Slibuju. Ještě něco?"

"Nevím," opáčila. "Nech mě přemýšlet."

Bugg čekal.

"Aha, ano," vyhrkla po chvíli, "co víš o těch hrobkách? V tom sarkofágu kdysi byla mrtvola."

"Jak to víš?"

Upřela na něj neživé oči. "My to poznáme."

"Aha. No ovšem."

"Tak co o nich víš?"

"Nic moc. Jazyk na dveřích patří vyhynulému lidu známému jako Forkrul Assail. Jsou hromadně ztělesněny v naší Ose figurou, který říkáme Bloud. Hrobky postavili pro jiný vyhynulý lid, nazývaný Jaghuti, který uznáváme v držbě zvaný ledová. Ochrany měly zabránit ve vstupu jinému lidu, T'lan Imass, což byli zapříspěhlí nepřátelé Jaghutů. T'lan Imass Jaghuty pronásledovali velmi nelítostně, a to včetně těch Jaghutů, kteří se rozhodli vzdát svého místa na světě - řečený jedinci si vybrali něco, co hodně připomíná smrt. Jejich duše odešly do jejich držby a zůstalo jen tělo a to se uložilo do nějaký takovýhle hrobky. Jenomže ani to T'lan Imass nestačilo. Na každý pád Forkrul Assail se považovali za nezúčastněný soudce v celým tom střetu, což bylo většinou jediný, čím k němu přispěli. Kromě toho vážně nevím," zakončil Bugg s pokrčením ramen.

Harlest Eberikt se během Buggova výkladu pomalu posadil a nyní na sluhu zíral. Šurk Elalle se nehýbala, jak to nemrtví činívají často. "Mám otázku," řekla nakonec.

"Posluž si."

"Tohle jsou věci běžně známý mezi sluhama?"

"O tom nic nevím, Šurk. Jenom jsem časem tu a tam nasbíral pár informací."

"Věci, který nesebírá žádný učenec v Lederas? Nebo si to jenom vymyšlíš?"

"Snažím se vyhnout úplným výmyslům."

"A daří se ti to?"

"Ne vždycky."

"Už bys měl jít, Buggu."

"Ano, to bych měl. Dnes v noci za tebou pošlu Ublalu."

"Musíš?" zeptal se nevrlé Harlest. "Nejsem voyer -"

"Lháři," utřela ho Šurk. "Samozřejmě že jsi."

"Dobře, tak lžu. Je to užitečná lež, chci si ji nechat."

"Tahle pozice se nedá ubránit."

"To je mi zajímavý, když to říkáš ty, a vzhledem k tomu, co se chystáš dneska v noci -"

Bugg zvedl lucernu a pomalu vycouval. Hádky mezitím pokračovala dál. Bugg zavřel dveře, oprášil si ruce a vrátil se k žebříku.

Když byl zpátky v kanceláři, vrátil kámen do podlahy, posbíral své plány a vydal se na poslední stavbu. Nejnovější akvizicí Buggova stavitelství byla bývalá škola, vznešená a vyhrazená pouze pro děti z nejbohatších lederaských rodin. Škola poskytovala i bydlení, čímž vznikla typická a velmi oblíbená vzdělávací instituce ve vězeňském stylu. Houflec traumat vyučovaných uvnitř ukončilo jedno zvlášť deštivé jaro, kdy se v záplavě bahna a malých lidských kostí zbortily zdi ve sklepech. Během příštího shromáždění žáků se okamžitě propadla podlaha hlavní posluchárny a strhla děti i učitele do jámy plné černého, rozkládajícího se bahna, v němž se plná třetina utopila. Větší část těl nebyla nikdy nalezena. Vina padla na špatnou stavbu, což vedlo ke skandálu.

Od této události před patnácti lety zůstala budova opuštěná. Údajně v ní strašili duchové rozzuřených proktorů a zmatených dohlížitelů. Cena byla tudíž slušná.

Poschodí nad hlavní posluchárnou byla poškozená a Buggův první úkol byl dohlédnout na vestavbu vzpěr, než budou dělníci moci znovu vykopat jámu do sklepa. Když byla podlaha odkrytá - a hromada kostí odvezena na hřbitov - byly skrz kapsy jílu a písku vykopány šachty až do pevného šterkového podloží. Do děr byl nalit beton a do něj umístěny prstence svislých železných tyčí. Pak do poloviny výšky šachty přišla střídavě vrstva udusaného šterku a vrstva betonu. Poté byly dolů spuštěny vápencové pilíře, do jejichž spodku byly navrtány díry na vyčnívající železné tyče. Dál už pokračovala stavba běžným způsobem. Sloupy, opěrné pilíře a falešné oblouky, všechny obvyklé techniky, které Bugga v nejmenším nezajímaly.

Stará škola byla přestavována na palác a ten posléze prodají nějakému bohatému kupci nebo šlechtici postrádajícímu vkus. Jelikož takových byla spousta, byla to jistá investice.

Bugg se na stavbě zdržel jen chvíli. Okamžitě ho obklopili předáci a strkali mu pod nos svitky, popisující spousty změn a specifikací, vyžadujících jeho schválení. Uplynulo celé zvonění, než se mu podařilo předat plány a zmizet.

Ulice, jež se změnila v silnici vedoucí ke šterkovému lomu, byla hlavní dopravní tepnou vedoucí vodorovně s kanálem. Byla to také jedna z nejstarších cest ve městě, zbudovaná z oblázků a kamenů upevněných v jílu na potopeném výběžku pláže. Budovy, které ji lemovaly, odolaly sesedání běžnému v jiných částech města. Většina z nich byla přes dvě stě let stará, postavená ve stylu tak starém, až působil cize.

Šupinatý dům byl úzký a vysoký dům, vmáčkнутý mezi dvě kamenné stavby - chrámový archiv a monolitické srdce cechu pouličních inspektorů. Před několika pokoleními pokryl jeden zvlášť zručný kameník vápencovou fasádu a formální vstup se sloupy krásně vytesanými krysami. Byl jich bezpočet. Hrající si krysy, tančící krysy, pářící se krysy. Krysy ve válce, při odpočinku, při hostině na mrtvolách, hemžící se po plně naložených tabulích mezi spícími psy a opilými sluhy. Složitou obrubu výjevů tvořily šupinaté ocásky, a Buggovi se cestou do schodů zdálo, že krysy se pohybují, že koutkem oka vidí, jak se vrtí a šklebí.

Otřepal se, na chvíli se zastavil, pak otevřel dveře a vstoupil.

"Kolik, jak zlý a jak dlouho?"

Vstup do přijímacího sálu téměř přehrazoval stůl, pevný šedý modrorůžský mramor, zabírající celou šířku místnosti kromě úzkého prostoru napravo. Za stolem seděl tajemník, oči upřené do účetních knih. Ještě nějakou dobu mluvil.

"Odpověz na tyto otázky, pak řekni, kde to je a co jsi ochotný zaplatit. Je to jednorázová věc, nebo máš zájem o pravidelné měsíční návštěvy? A věz, že prozatím nepřijímáme žádné zakázky."

"Ne."

Tajemník odložil brk a vzhledl. Pod huňatým, srostlým obočím se mu podezíravě blýskala tmavá očka. Prsty umazanými od inkoustu se zatahal za nos, který se mu pocukával, jako by chtěl kýchnout. "Nemůžeme za to."

"Za co?"

"Za cokoliv." Znovu se zatahal za nos. "A nepřijímáme žádné další žádosti, takže jestli jsi sem přišel kvůli tomu, můžeš se rovnou otočit a jít."

"A jakou žádost bych vám asi tak mohl chtít dát?" zjišťoval Bugg.

"Jakoukoliv. Agresivní domácí společníci musí počkat stejně jako všichni ostatní."

"Nechci si podat žádost."

"V tom případě jsme to neudělali, nebyli jsme tam, slyšel jsi špatně, byl to někdo jiný."

"Jsem tu kvůli svému pánovi, který by se rád sešel s vaším cechem kvůli smlouvě."

"Jsme plní. Žádné další smlouvy nebereme -"

"Cena nerozhoduje," skočil mu Bugg do řeči a usmál se, "v rozumných mezích."

"Aha, to tedy stojí za zvážení. Klidně bychom mohli mít v plánu nerozumné meze. Často míváme, víš."

"Nemyslím, že se můj pán zajímá o krysy."

"V tom případě je šilený... ale zajímavý. Výbor se dnes večer sejde kvůli jiné záležitosti. Tvůj pán dostane přidělenou chvíli na konci zasedání, což zaznamenám do programu. Ještě něco?"

"Ne. Kdy dnes večer?"

"Deváté zvonění, ne později. Přijde pozdě, a nebude vpuštěn do sálu. To mu zdůrazni."

"Můj pán je vždycky přesný."

Tajemník udělal obličej. "On je takový, co? Chudáku. Teď běž. Mám plno práce."

Bugg náhle přiskočil a vrazil prsty tajemníkovi do očí. Nesetkal se s odporem. Tajemník se zaklonil a zamračil se.

"Roztomilý," pousmál se Bugg a couvl. "Má poklona cechovnímu čaroději."

"Co mě prozradilo?" zeptal se tajemník, když Bugg otevíral dveře.

Sluha se ohlédl. "Vypadáš moc jako krysa, což prozrazuje posedlost tvého stvořitele. Ale ta iluze je dokonalá."

"Celá léta mě nikdo neodhalil. Kdo, ve jménu Blouda, jsi?"

"Na to, abys to zjistil," opáčil Bugg cestou ven, "budeš potřebovat žádost."

"Počkej! Kdo je tvůj pán?"

Bugg jenom zamával a zavřel za sebou dveře. Sešel na ulici a zahnul doprava. Čekala ho dlouhá cesta k lomu, a jak Tehol předpovídal, bylo horko a teplota stále stoupala.

* * *

Ceda si Bryse zavolal do Cedance, komnaty destiček. Brys sestoupil po posledních schodech na podestu a zamířil po vysutém chodníku. Kuru Qan nepřítomně obcházel plošinu a něco si mumlal.

"Cedo," zavolal Brys, "chtěl jsi se mnou mluvit?"

"Nepříjemné, finadde, všechno je velmi nepříjemné. Vzduch je to pochopení. Potřebuji čistou hlavu. Jinými slovy, ne svoji. Snad tvoji. Pojď sem a poslouchej."

Brys ještě nikdy cedu neslyšel mluvit tak rozčileně. "Co se stalo?"

"Všechny držby, finadde. Chaos. Viděl jsem proměnu. No, podívej se sám. Destička Os, Dolmen. Vidíš? U jeho paty se krčí postava, připoutaná k menhiru řetězy. Všechno je zahaleno kouřem, kouřem, který mi otupuje mysl. Dolmenu se někdo zmocnil."

Brys se zahleděl na destičku. Postava vypadala strašidelně, a čím déle se na ni díval, tím rozmazaněji viděl. "Kdo se ho zmocnil?"

"Cizinec. Odjinud."

"Bůh?"

Kuru Qan si přetřel vráscité čelo a znovu se pustil do přecházení. "Ano. Ne. My představě bohů nepřikládáme žádnou váhu. Povýšenci, kteří jsou ve srovnání s držbami ničím. Většina z nich ani není skutečná, jenom projekce lidských tužeb a nadějí. Obav. Samozřejmě," dodal, "občas nic víc nepotřebuješ."

"Jak to myslíš?"

Kuru Qan potřásl hlavou. "A azathská držba mi dělá velké starosti. Prostřední destička, Srdcekámen, vidíš ji? Azathský Srdcekámen, příteli, zemřel. Ostatní destičky se kolem něj nakonec srazily, jako když se zatahuje zranění na těle. Hrobka je porušena. Portál je nechráněn. Musíš se kvůli mně vydat do hranaté věže, finadde. A půjdeš ozbrojený."

"Co mám hledat?"

"Cokoliv nepatřícného. Rozrytou zemi. Ale buď opatrný - obyvatelé těch hrobek nejsou mrtví."

"Dobře." Brys si prohlédl nejbližší destičky. "Ještě něco?"

Kuru Qan se zastavil a zvedl obočí. "Ještě něco? Dračí držba se probudila. Wyval. Krvesaj. Brána. Choť. Mezi Osami Bloud, nyní stojící ve středu dění. Smečka se blíží a z Tvarohledače se stala chiméra. Lovkyně ledové držby kráčí po zamrzlých stezkách. Dítě a Sémě se probouzejí. Prázdna držba - jistě vidíš sám - je zastřená. Všechny destičky do jedné. Za Prázdňým trůnem stojí stín. A podívej, Spasitel a Zrádce splynuli. Jsou jeden a týž. Jak je to možné? Tulák, Milenka, Pozorovatel a Chodec jsou schovaní, rozmazání nějakým záhadným pohybem. Bojím se, finadde."

"Cedo, slyšel jsi něco o delegaci?"

"Delegaci? Ne. Od chvíle, kdy dorazili do vesnice krále-zaklínače, je veškeré spojení ztraceno. Blokuji ho edurská kouzla, jaká jsme dosud neviděli. Dělá mi to starosti. Velké."

"Už bych měl jít, cedo, dokud je ještě světlo."

"Souhlasím. Pak se sem vrať s tím, co objevíš."

"Dobře."

* * *

Stežka vedoucí k lomu se klikatila v zářezu ve svahu. Sestříhané stromy po stranách byly pokryté bílým prachem. Ve stínu kašlaly kozy.

Bugg si setřel prach a pot z čela. Před chvílí jej minuly dva vozy plné kameníků a zoufalý předák mu sdělil neradostnou zprávu, že muži odmítají pracovat, dokud se situace nezmění k lepšímu.

Nechtěně byla proražena stěna jeskyně, v níž byl na velmi, převelmí dlouhou dobu uvězněn nějaký tvor. Vtáhl dovnitř tři kameníky. Jejich křik zakrátko utichl. Najatému nekromantovi se nevedlo o nic lépe.

Bugg dorazil ke svahu a zadíval se do lomu. Rovné vápencové stěny se zařezávaly hluboko do kopce. V oblasti, kde se nedávno pracovalo, bylo vidět ústí jeskyně. Bugg slezl dolů a zastavil se dvacet kroků od jeskyně.

Najednou se ochladilo. Bugg se zamračeně posadil na vápencový kvádr. Sledoval, jak se na zemi nalevo od jeskyně tvoří jinovatka, táhne se směrem k tmavému otvoru a na druhé straně se ve víru mlhy roztahuje do větší šířky. Křupání ledu, pak se na širším konci zjevila postava, jako by přišla odnikud. Výsoká, od pasu nahoru nahá, se šedo zelenou pletí. Dlouhé plavé vlasy spadající na záda. Světle šedé oči se svislými zorníčkami. Kly se stříbrnými špičkami. Samice s těžkými prsy. Měla na sobě pouze krátkou sukni, kůži převázané mokasíny a široký opasek s půl tuctem pochev s noži. Pozornost upírala na jeskyni. Opřela si ruce v bok a viditelně si povzdychla.

"Nevyjde ven," podotkl Bugg.

Ohlédl se po něm. "Ovšemže ne, když jsem teď tady."

"Co je to za démona?"

"Hladový a šilený, ale zbabělý."

"Ty jsi ho tam strčila?"

Kývla. "Zatracení lidé. Nemůžou nechat věci na pokoji."

"Pochybuj, že to věděli, Jaghutko."

"To je neomlouvá. Pořád někde kopou. Kopou tady, kopou támhle. Nikdy nepřestanou."

Bugg kývl. "Co teď?"

Jaghutka si znovu vzdychla. Jiní kolem jejích nohou se změnilo v ledové krystaly, které se plazily k ústí jeskyně. Led rychle sílil a vyplnil otvor. Okolní kámen zasténal, zapraskal, rozštípl se a pod ním se objevil pevný led. K zemi se kutálely hroudy písčité zeminy a kusy vápence.

Bugg se zadíval na zvláštní postavu lapenou uprostřed ledu. "Chalibaral? Bloud nás vem, lovkyně, jsem rád, že ses vrátila."

"Teď pro něj musím najít jiné místo. Máš nápad?"

Bugg se zamyslel a usmál se.

* * *

Brys prošel mezi dvěma poboženými kulatými věžemi. Opatrně našlapoval mezi popadanými kamennými kvádry, zarostlými tuhou zežloutlou trávou. Bylo horko a dusno a sluneční světlo zalévalo zdi věže tekutým zlatem. Z cesty mu v panice uskakovaly kobylky a při slabém křupnutí se Brys podíval pod nohy a zjistil, že půda se hemží životem. Rozmanité druhy hmyzu, z nichž většinu ani nepoznal, příliš velcí brouci, neohrabaní, v tlumených odstínech, cupitali pryč od něj. Jelikož zoužel prchala, nedělala mu velké starosti.

Došel na dohled hranaté věže. Azath. Kromě primitivní architektury se navenek ničím neodlišovala od ostatních. Bryse zmátlo cedovo tvrzení, že kamenná a dřevěná stavba může vnímat, dýchat vlastním životem. Budova předpokládala existenci stavitele, ale Kuru Qan tvrdil, že azathská věž prostě vznikla, sama se vytvořila. Nutilo to k pochybování o všech zákonech příčinné souvislosti, které generace učenců postulovaly jako nevyvratitelnou pravdu.

Okolí věže bylo méně záhadné, i když mnohem nebezpečnější. Mohyly na zarostlém nádvoří byly nezaměnitelné. Tu a tam trčel nějaký pokroucený, uschlý strom, občas na nejvyšším bodě mohyly, ale častěji na bocích. Před bránou označenou hrubými sloupy z kamení nespojeného maltou, ovinutými liánami, začínal klikatý chodník. Celý pozemek obklopovaly zbytky nízké zdi.

Brys dorazil na nádvoří. Bránu měl po pravici, věž nalevo. A okamžitě viděl, že mnoho mohyl se propadlo přinejmenším na jedné straně, jako by byly vykuchány zevnitř. Byly zarůstající pahorky bylo zčernalé, jako kdyby shnilo.

Chvilu se rozhlížel a pak dvůr obešel směrem k bráně. Prošel mezi sloupy a došlápl na první kámen chodníku, jenž se se skřípěním otočil na stranu. Brys zavravoral a rozhodil ruce, aby udržel rovnováhu. Podařilo se mu nespadnout.

Od věže zazněl pronikavý smích. Vzhlédl. Ze stínu věže vystoupila dívka.

"Znáš tě," řekla, "sledovala jsem ty, co sledují tebe. A zabila jsem je."

"Co se tady stalo?"

"Špatné věci." Popošla blíž, plesnivá a rozcuchaná. "Jsi můj přítel? Měla jsem tomu pomoci zůstat naživu. Ale ono to stejně umřelo a tvorové se navzájem zabíjejí. Až na toho, kterého vybrala věž. Chce si s tebou promluvit."

"Se mnou?"

"S některým z mých dospělých přátel."

"Kdo jsou tví ostatní dospělí přátelé?" zajímal se Brys.

"Matka Šurk, otec Tehol, strýc Ublala, strýc Bugg."

"Jak se jmenuješ?" zeptal se Brys po krátké odmlce.

"Konývka."

"Konývko, kolik lidí jsi za poslední rok zabila?"

Naklonila hlavu na stranu. "Neumím počítat dál než do osm a dvě."

"Aha."

"Spoustu osm a dvě."

"A kam se poděla těla?"

"Přinesla jsem je sem a strčila pod zem."

"Všechny?"

Kývla.

"Kde je ten tvůj přítel? Ten, který se mnou chce mluvit?"

"Nevím, jestli je přítel. Pojď za mnou. Dávej pozor, kam šlapeš."

Vzala ho za ruku a Brys s námahou potlačil zachvění nad tím umatlaným stiskem. Šli po chodníku mezi mohylami a půda se jim při každém kroku pohybovala pod nohama. Bylo tu víc hmyzu, ale méně druhů, jako by na pozemku kolem azathské věže došlo k nějakému úbytku. "Ještě jsem takové brouky neviděl," poznamenal Brys. "Jsou... velcí."

"Staří, z časů, kdy se narodila věž," vysvětlovala mu Konývka. "Vajíčka ve zničené zemi. Ti hnědí jako větvička s hlavou na obou koncích jsou nejzlejší. Když moc dlouho nehybně sedím, žerou mi prsty na nohou. A je těžké je rozšlápnout."

"A co ti žlutí, trnití?"

"Ti mě nechávají na pokoji. Žerou jenom ptáky a myši. Tady."

Zastavila se před propadlou mohylou, z níž vyrůstal jeden z největších stromů na nádvoří. Dřevo měl zvláště pruhované, šedočerné, a větve z něj vyrůstaly v křivkách místo v ostrých úhlech. Kořeny objímaly celý pahorek a zbývající kůra připomínala hadí šupiny.

Brys se zamračil. "A jak se my dva domluvíme, když on je tam a já tady nahoře?"

"Je tam uvízlý. Prý máš zavřít oči a na nic nemyslet. Je to, jako když bojuješ, povídal."

Bryse to polekalo. "On s tebou teď mluví?"

"Ano, ale říká, že to nestačí, protože neznám dost... slov. Slova a věci. Musí ti to ukázat. Prý už jsi to dělal."

"Zřejmě nemám už žádná tajemství," posteskl si Brys.

"Moc ne, a tak prý udělá totéž na oplátku. Abyste si mohli věřit. Trochu."

"Trochu. Jeho slovo?"

Kývla.

Brys se usmál. "Oceňuju jeho upřímnost. Dobře, zkusím to." Zavřel oči. Konývka se ho stále držela, její ručka byla studená a maso měla na kostech podivně uvolněné. Rychle začal myslet na něco jiného. Mysl válečníka není ve skutečnosti při boji prázdná. Spíš chladně odtažitá a zároveň pozorná. Soustředění definované strukturou, která zase byla sestavena podle přesných zákonů pragmatické nutnosti. Proto pozorná, kalkulující a zcela zbavená pocitů, třebaže dokonale vnímavá.

Brys se ocitl v té známé, uklidňující struktuře. A ohromila ho síla vůle, která ho odtáhla pryč. S rostoucí panikou s ní bojoval věda, že je zcela bezmocný. Nakonec se podvolil.

* * *

Obloha nad ním se proměnila. Zubatou černou ránu, dost velkou, aby spolkla měsíc, obklopovalo odporné, vířící zelenkavé světlo. Mraky se kroutily, mučené a potřhané sestupem bezpočtu objektů. Každý padající objekt jako by cestou dolů bojoval se vzduchem, jako by se svět vzpíral jejich vpádu. Objekty se hrnuly z té rány a pronikaly vrstvami oblohy.

Před sebou měl obrovské město zvedající se z rovné planě s terasovitými zahradami a visutými chodníky. Na druhém konci se zvedaly věže dosahující do neobyčejných výšek. Za městem pokračovala obdělávaná půda, kam až oko dohlédlo, a přes ni přelétaly zvláštní stíny.

Brys odtrhl zrak od scenerie a podíval se dolů. Zjistil, že stojí na plošině z vápence s červenými skvrnami. Před ním vedly dolů schody, stovky schodů, na dlážděnou plochu obklopenou namodro natřenými sloupy. Napravo měl prudký sráz. Stál na vrcholku stavby podobné pyramidě a s překvapením si uvědomil, že vedle něj někdo stojí. Stěží rozpoznatelná postava, přízračná, vzdorující popisu. Byla vysoká a zřejmě se dívala na oblohu, na tu strašlivou tmavou ránu.

Objekty narážely na zem, přistávaly tvrdě, ale zdaleka ne s takovou rychlostí, jak by měly. Z náměstí mezi sloupy dole zaznělo hlasité prasknutí, když tam dopadla masivní kamenná plastika. Představovala podivného, zvířeti podobného člověka ve dřepu, se svalnatými rukama nataženými před sebe a svírajícíma penis. Ramena a hlava měly podobu býka. Kolem boků mělo stvoření ovinut další pár nohou, tentokrát ženských, a Brys si nyní povšiml, že plošina, na níž se muž krčí, má tvar ženské postavy ležící na zádech pod ním. Opodál zaznělo rachocení hliněných tabulek - byly příliš daleko, aby Brys rozeznal, co se na nich píše, i když tušil, co to asi je - klouzajících jakoby na vzduchových polštářích, než se zastavily.

Úlomky budov - přitesané vápencové bloky, rohové kvádry, vepřovicové stěny, proutí omazané hlinou. Pak usekané končetiny, zakrvácené části dobytka a koní, stádo něčeho, co mohly být kozy, ale byly obrácené naruby a vnitřnosti pleskaly kolem. Lidé s tmavou pletí - přinejmenším jejich končetiny a trupy.

Obloha se plnila velkými, světlými úlomky snášejícími se dolů jako sněhové vločky.

A z rány vycházelo cosi obrovského. Kolem se svíjely blesky, které jako by řvaly bolestí, nekonečný, ohlušující křik.

Brysovi v hlavě zazněla tichá slova. "Můj duch, ponechaný volně, snad aby vše viděl. Bojovali s Kallorem, bylo to pro dobrou věc. Ale... to, co udělali tady..."

Brys nedokázal odtrhnout zrak od vyjící koule blesků. Viděl v ní končetiny, planoucí oblouky ovinuté kolem nich jako řetězy. "Co - co je to?"

"Bůh, Brysi Beddikte. Ve své vlastní říši vstoupil do války, protože tam byli jiní bohové, soupeři. Pokušení..."

"Tohle je vidění z minulosti?" chtěl vědět Brys.

"Minulost žije dál," opáčila postava. "Nedá se to poznat... když tu stojíš. Jak měříme začátek, konec - pro všechny z nás bylo včera dnes, stejně jako tomu bude zítra. Nevíme. Nebo možná víme, ale rozhodli jsme se - pro pohodlí a klid duše - nevidět. Nemyslet." Nejasné gesto. "Někdo říká dvanáct mágů, jiný sedm. Nezáleží na tom, protože se všichni nakonec změní v prach."

Obrovská koule řvala a s děsivou rychlostí se řítila k zemi. Brys si uvědomil, že dopadne na město.

"A tak se ve své snaze vynutit změnu plánu sami zničili, a zároveň zničili i celou svou civilizaci."

"Neuspěli."

Postava chvíli mlčela.

A padající bůh udeřil. Oslepující záblesk a výbuch, jenž otrásl pyramidou pod nimi, a po náměstí dole se rozběhlý praskliny. Sloup kouře roztahujícího se po obloze, až celý svět zahalil stín. Prudký vítr, ženoucí se v šoku, vyvracející stromy na venkově a porážející sloupy kolem náměstí. Pak se stromy vzřaly.

"V odpověď na zoufalství, pohánění kypícím hněvem, povolali na zem boha. A zemřeli při tom. Znamená to, že ve svém gambitu neuspěli. Ne, nemluvím o Kallorovi, mluvím o jejich bezmoci, z níž povstala touha po změně. Brysi Beddikte, kdyby tu jejich duchové nyní stáli s námi, tady v budoucím světě, kde přebývají naše těla, aby viděli, jaké následky měl jejich čin, usoudili by, že vše, o čem usilovali, se naplnilo. Ten, který byl připoután k zemi, pokřivil zdi svého vězení k nepoznání. Jeho jed se rozšířil a zachvátil svět i všechny, kdo na něm dli."

"Nedáváš mi žádnou naději," podotkl Brys.

"To mě mrzí. Nesnaž se najít naději mezi svými vůdci, neboť oni jsou zásobárnami jedu. Jejich zájem o tebe sahá jen tak daleko jako jejich schopnost tě ovládat. Od tebe žádají plnění povinností a poslušnost a zaplatí ti jazykem burčujícím k

víře. Hledají následovníky, a běda těm, kdo pochybují či vzdorují.

Civilizace za civilizací je to stejné. Svět upadne do tyranie na pouhé šeptnutí. Vystrašení se ochotně klanějí nezbytnosti ve víře, že nezbytnost vynucuje soulad a soulad zase jistou stabilitu. Ve světě vytvářeném do souladu disidenti vyčnívají, je snadné je oceňovat a vyřadit. Není tu množství hledisek, ani dialog. Oběť přijímá tvář tyrana, pokryteckou a nesmiřitelnou, a války bují jako červi. A lidé umírají."

Brys sledoval ohnivou bouři obklopující kdysi nádherné město. Neznal jeho jméno ani civilizaci, která je zrodila, a napadlo ho, že na tom vlastně nezáleží.

"Na tvém světě," pokračovala postava, "se věštba blíží ke svému azimutu. Opět povstane císař. Jsi z civilizace, která považuje válku za prodloužení hospodářství. Hromady kostí se stávají základem pro vaše obchodní silnice a vy na tom nevidíte nic špatného -"

"Někteří z nás ano."

"Nepodstatné. Váš odkaz rozdrčených kultur hovoří vlastními slovy. Hodláte si podrobit Tiste Edur. Tvrdíte, že každá okolnost je jiná, jedinečná, ale ona není jiná ani jedinečná. Jedná se pořád o totéž. Vaše vojsko možná prokáže poctivost vaší věci. Ale řeknu ti jedno, Brysi Beddikte, nic takového jako osud neexistuje. Vítězství není nevyhnutelné. Nepřítel číhá v záloze, ve vašem středu. Nepřítel se ukrývá, aniž by se musel maskovat, když bojovnost a předpokládaná hrozba stačí, abys plaše odvrátil zrak. Mluví tvým jazykem, bere tvá slova a používá je proti tobě. Vysmívá se tvé víře v pravdu, protože se sám stal soudcem té pravdy."

"Leder není tyranie -"

"Předpokládáš, že duch tvé civilizace je ztělesněn ve vašem dobrotivém králi. Není. Váš král existuje, protože je považováno za přípustné, aby existoval. Vám vládne hrabivost, odporný tyran ozářený zlatem slávy. Nelze ho porazit, jen zničit." Znovu ukázal na ohnivý chaos dole. "Tohle je vaše jediná naděje na spásu, Brysi Beddikte. Protože hrabivost se zabije sama, když už nezůstane nic, co by se dalo hromadit, když z bezpočtu legií dělníků zůstanou jen kosti, když se v zrcadle objeví příšerná tvář hladu. Bůh padl. Krčí se a rozsévá zkázu. Povstane a padne, povstane a padne, a s každým obnovením je vůdčí duch menší, slabší, pevněji přikovaný k vizi zbavené naděje."

"Proč nám to ten bůh dělá?"

"Protože nezná nic jiného než bolest a touží jen po tom, aby se o ni mohl podělit, způsobit ji všemu živému, všemu, co existuje."

"Proč mi to ukazuješ?"

"Abys byl svědkem, Brysi Beddikte, symbolu svého zániku."

"Proč?"

Postava chvíli mlčela. "Radím ti, nehledej naději u svých vůdců," řekla nakonec, "protože ti tě budou krmit pouze lží. Ale naděje existuje. Hledej ji, Brysi Beddikte, v tom, kdo ti stojí po boku, u cizince na druhé straně ulice. Měj odvahu tu ulici přejít. Nedívej se k nebi ani na zem. Naděje přetrvává a jejím hlasem je soucit a upřímné pochybnosti."

Scéna se vytrácela.

Postava vedle Bryse promluvila naposledy. "Víc ti neřeknu. Nemůžu ti říct víc."

* * *

Brys otevřel oči. Opět stál před mohylou a v ruce držel studenou ručku Konývky. Stmívalo se.

"Teď mi pomůžeš?" zeptala se.

"Obyvatel v hrobce o ničem takovém nemluvil."

"To on nikdy."

"Ze sebe mi neukázal nic. Ani nevím, kdo je, co je zač."

"Ano."

"Nepokoušel se mě přesvědčit... o ničem. Ale viděl jsem..." Jen potřásl hlavou.

"Potřebuje pomoc, aby mohl uniknout z hrobky. Jiní tvorové se snaží vylézt. A vylezou. Myslím, že už brzo. Chtějí mi ublížit a všem ostatním taky."

"A ten, kterému máme pomoci, je zastaví?"

"Ano."

"Co můžu udělat?"

"Potřebuje dva meče. Z nejlepšího železa. Rovné čepele, dvoubřité, s hrotem. Tenké, ale silné. Úzké jílce, těžké hrušky."

Brys se zamyslel. "Něco takového se určitě najde ve zbrojnici. Chce, abych mu je přinesl sem?"

Konývka kývla.

Potřebuje pomoc. Ale nepožádal o ni. "Dobře. Udělám to. Ale nejdřív si o tom promluví s cedou."

"Věříš mu? Chce vědět, jestli tomu cedovi věříš."

Brys otevřel ústa, aby odpověděl, řekl ano, ale zarazil se. Obyvatel v mohyle byl mocný, možná až příliš mocný, aby ho bylo možné ovládat. Kuru Qanovi to radost neudělá. Měl však Brys na vybranou? Ceda ho sem poslal, aby zjistil, co se stalo s azathskou věží... Zadíval se na ni. "Azathská věž je mrtvá?"

"Ano. Byla příliš stará a slabá. Bojovala hrozně dlouho."

"Konývko, ještě pořád zabíjíš lidi ve městě?"

"Ne moc. Jenom zlé lidi. Jednoho dva za noc. Některé stromy jsou ještě naživu, ale už se nemůžou krmit krví z věže. Tak jim dávám jinou krev, aby mohly bojovat a udržely zlé příšery dole. Jenomže stromy umírají taky."

Brys si povzdechl. "Dobře. Zase přijdu, Konývko. S meči."

"Věděla jsem, že tě můžu mít ráda. Věděla jsem, že budeš hodný. Kvůli tvému bratrovi."

Nad tou poznámkou se Brys zamračil a znovu si povzdechl. Jemně uvolnil ruku ze sevření holčičky. "Buď opatrná, Konývko."

* * *

"Byl to naprosto dokonalý spánek," prohlásil Tehol, krácející vedle Bugga.

"Jsem si jistý, že byl, pane. Ale nežádal jste náhodou o tuhle schůzku?"

"Nečekal jsem tak rychlou odpověď. Neřekl nebo neudělal jsi něco, co by je přehnaně zaujalo?"

"Samozřejmě, jinak bychom tuhle audienci nedostali."

"To je zlý, Buggu. Řekl jsi jim moje jméno?"

"Ne."

"Odhalil jsi něco z mýho velkolepého plánu?"

"Ne."

"Tak cos jim teda řekl?"

"Řekl jsem, že peníze nejsou důležité."

"Že nejsou důležité?" Tehol přibrzdil a otočil si Bugga k sobě. "Kolik si myslíš, že jsem ochotný jim zaplatit?"

"Nevím," odtušil sluha. "Nemám nejmenší tušení, jakou smlouvu chcete uzavřít s cechem chytačů krys."

"Poněvadž jsem se ještě nerozhodl!"

"A teď už jste se rozhodl, pane?"

"Přemýšlím o tom. Doufám, že než dorazíme, něco vymyslím."

"Takže by to mohlo být drahý..."

Tehol se rozzářil. "Máš pravdu, to by mohlo. Takže peníze nejsou důležité."

"Správně."

"Jsem rád, že jsme se dohodli. Jsi úžasný sluha, Buggu."

"Děkuju, pane."

Pokračovali v chůzi.

Zanedlouho zastavili před Šupinatým domem. Tehol se zadíval na bujaré hlodavce na fasádě. "Dívají se na mě," podotkl po chvíli.

"Působí tímhle dojmem, že?"

"Nelíbí se mi, když na mě soustředí pozornost tisíce krys. Co vědí, co nevím já?"

"Vzhledem k velikosti jejich mozku, nic moc."

Tehol se na fasádu díval ještě nějakou dobu. Nakonec zamrkal a upřel zrak na Bugga. Pět úderů srdce. Deset.

Sluha zachoval bezvýraznou tvář, pak si odkašlal. "Neměli bychom jít dovnitř?" navrhl.

Tajemník seděl za stolem stejně jako prve a pracoval - aspoň Bugg měl ten dojem - na stejné účetní knize. Znovu se ani nenamáhal vzhlednout. "Jdete brzo. Čekal jsem přesnost."

"Nejdeme brzo," ohradil se Tehol.

"Že ne?"

"Ne, protože právě zvoní. Jestli nás nepřestaneš zdržovat, opozdíme se."

"To není moje vina. A nikdy nebyla během celého toho směšného rozhovoru. Po schodech až nahoru. Jsou tam jenom jedny dveře. Zaklepte jednou, vstupte a Bloud vám pomáhej. Ehm, sluha může zůstat tady, pokud mě zase nebude dloubat do očí."

"On tady nezůstane."

"Že ne?"

"Ne."

"Tak dobře. Zmizte mi oba z očí."

Tehol prošel kolem stolu a nahoru po schodech.

"Tys ho dloubl do očí?" zeptal se cestou.

"Považoval jsem to za užitečný, abych upoutal jeho pozornost."

"Jsem rád, i když trochu zděšený."

"Okolnosti vyžadovaly tvrdý přístup z mé strany."

"Stává se to často?"

"Naneštěstí ano."

Dorazili na podestu. Tehol přistoupil ke dveřím a bouchl do nich. Vrhl na Bugga podezřivý a zvažující pohled, rozrazil dveře a vstoupil do místnosti. V ní se henžily krysy. Pokrývaly podlahu. Stůl. Police i křišťálový lustr. Stály si na ramenou a vykukovaly ze záhybů látky šesti členů výboru sedících za stolem. Na Tehola s Buggem se upřely tisíce korálkových očí, včetně očí tří mužů a tří žen, tvořících jádro cechu chytačů krys.

Tehol si povytáhl kalhoty. "Děkuju vám všem -"

"Ty jsi Tehol Beddikt," utála ho žena sedící vlevo na kraji. Jako by byla celá utvořena z koulí, obličej, hlava, trup, prsa, maličká, tmavá a lesklá očka připomínající ztvrdlý dehet. Ve vyčesaných, vzedmutých černých vlasech měla nejméně tři krysy.

"A jsem zvědavý," opáčil Tehol s úsměvem. "Co tady dělají ty krysy?"

"Šílená otázka," štkl muž vedle kulaté báby. "Jsme cech chytačů krys. Kam jinam bychom měli dávat ty, které chytíme?"

"Já myslel, že je zabijíte."

"Jenom když odmítnou slib," prohlásil muž a svá slova z nějakého neznámého důvodu přerušoval opovrhlivým úšklebkem.

"Slib? Jak vůbec krysy skládají přísahy?"

"Do toho ti nic není," prohlásila žena. "Já jsem Onyx. Vedle mě sedí Švorc. Abychom pokračovali, jak se má, před

tebou sedí šampion Ormly, Leštěn, Bubyrd a Rubín. Tehole Beddikte, kvůli tobě jsme utrpěli ztráty investic."

"Z nichž jste se nepochybně vzpamatovali."

"To není podstatný!" vyhrkla Leštěn. Byla blondatá a tak štíhlá a drobná, že jí nad stolem vyčnívaly pouze hlava a ramena. Každou chvíli před ní proběhly hromady vrtících se krys, takže musela trhnout hlavou, aby viděla.

"Podle mého," odušil Tehol rozumně, "jste nepřišli ani o půl vrcholu."

"Jak to víš?" chtěl vědět Švorc. "To neví nikdo kromě nás."

"Jen jsem hádal, víte. V každém případě bude smlouva, kterou vám nabízím, na stejnou sumu."

"Půl vrcholu!"

Tehol se usmál ještě víc. "Aha, vidím, že už mám vaši plnou pozornost. Výborně."

"Ta cena je nesmyslná," ozval se poprvé Ormly. "Co chceš, abychom pro tebe udělali, dobyli Kolanse?"

"Dokázali byste to?"

Ormly se zamračil. "Proč bys po nás chtěl něco takového, Tehole Beddikte?"

"Bude to těžký," podotkla ustaraně Leštěn. "Nápor na naše lidské zdroje -"

"Těžký," přerušil ji Švorc, "ale ne nemožný. Budeme muset naverbovat z našich ostrovních buněk -"

"Počkejte!" zarazil je Tehol. "Nemám zájem o dobývání Kolanse!"

"Patříš k lidem, co pořád mění názor," posteskla si Onyx. Narovnála se a z vlasů jí se zapištěním vypadla krysa a dopadla někde za ní na zem. "Nevydržím pracovat s takovými lidmi."

"Nezměnil jsem názor. O Kolanse jsem přece nezačal mluvit já. Vlastně to byl šampion Ormly -"

"Ten se taky neumí rozhodnout. Vy dva jste stvoření jeden pro druhého."

Tehol se otočil k Buggovi. "Nejsem nerozhodný, že ne? Pověz jim to, Buggu. Kdy jsi mě viděl nerozhodného?"

Bugg se zamračil.

"Buggu!"

"Přemýšlím!"

Zpoza zvlášť velké hromady krys se ozval Leštěnin hlas. "Nechápu, kam tohle vůbec vede."

"To je celkem pochopitelné," uklidnil ji Tehol.

"Popiš nám svou nabídku," požadoval Ormly. "Ale pamatuj, že nebereme soukromý funkce."

"Co to znamená?"

"Nebudu plýtvat dechem na vysvětlování... pokud se neukáže, že to je důležité. Je?"

"Nevím. Jak to mám poznat?"

"Právě o tom mluvím. Tak co ta smlouva?"

"Dobře," povzdechl si Tehol, "ale upozorňuju vás, že je to složitý."

"To se mi nelíbí!" zanařikala Leštěn.

Tehol se ji pokoušel zhlédnout, ale nakonec to vzdal. Hromada krys na stole před ní se hemžila. "Divím se, Leštěn," prohlásil. "Mám dojem, že cech chytačů krys žije z komplikací. Vždyť děláte mnohem víc, než že byste jen, ehm, sklízeli krysy, vidíte? Vlastně jste hlavně neoficiální cech asasinů - neoficiální, protože je to samozřejmě nezákonná činnost a navíc nepřijemná. Taky jste něco jako cech zlodějů, i když vás nezávislejší zloději tak docela neuznávají. Navíc provozujete neobvykle ušlechtilou činnost, když neoficiálně pomáháte zchudlým uprchlíkům z asimilovaných pohraničních kmenů uprchnout podzemím. A pak je tu -"

"Dost!" zavřískla Onyx. O něco méně pronikavým hlasem dodala: "Bubyrde, sežeň vrchního vyšetřovatele. Bloud ví, že jestli někdo potřebuje vyšetřit, je to Tehol Beddikte."

Tehol zvedl obočí. "Bude to bolet?"

Onyx se žádostivě usmála. "Krot' svou zvědavost, Tehole Beddikte. Odpověď dostaneš brzo."

"Je moudrý vyhrožovat potenciálnímu zaměstnavateli?"

"Nevidím důvod, proč ne," opáčila Onyx.

"To, co víš o našich operacích, je znepokojivé," podotkl Ormly. "Nelíbí se mi to."

"Ujišťuju vás, že k vašemu podnikání chovám hlubokou úctu. Vlastně moje nabídka závisí na nejširším rozsahu činnosti cechu, takže bych ji nemohl udělat, kdybych nic nevěděl, že ne?"

"Jak to máme vědět?" prskl Ormly. "Ještě jsme tvou nabídku neslyšeli."

"Hned se k ní dostanu."

Dveře za nimi se otevřely a kolem Tehola s Buggem prošla žena, která byla s největší pravděpodobností vrchní vyšetřovatel. Posadila se na konci stolu, zkřížila ruce na prsou a opřela se o zed'.

"Vrchní vyšetřovatelé Ruket, máme tu před sebou nebezpečně slabý místo."

Žena, vysoká, mrštná, s nakrátko zastřiženými narezlými vlasy, na sobě měla světlou kůži ve stylu Jižních Nereků, jako by se právě vrátila ze stepi. Ačkoliv pochopitelně nejbližší step byla nejméně sto líc na východ. Navenek nebyla ozbrojená. Její oči překvapivě zlatohnědé barvy vypadaly spíš jako kočičí než lidské. Pomalu se zadívala na Tehola.

"Jeho?"

"Koho jiného!" štekla Onyx. "Jeho sluha to určitě není."

"Proč ne?" odušila Ruket. "Vypadá z těch dvou nebezpečněji."

"Souhlasím," sykl Bubyrd. "Dloubl mého tajemníka do očí."

Švorc nadskočil. "Vážně? Jen tak?" Zvedl ruku, narovnal ukazovák a prostředník a bodl do vzduchu. "Takhle? Dloubl! Jako takhle?"

"Ano," přitakal Bubyrd a zle se na Bugga mračil. "Odhalil, že je to iluze! Jakej jinej smysl by mělo vytvářet iluze, když se on jen tak objeví a dloubá do nich!"

Tehol se otočil na sluhu. "Buggu, dostaneme se odsud živí?"

"Těžko říct, pane."

"A to jenom proto, že jsi dloubl toho tajemníka do očí?"

Bugg pokrčil rameny.

"Jsou hákliví, co?"

"Vypadá to tak, pane. Lepší bude udělat jim nabídku, nemyslíte?"

"Dobrý nápad. Odvrácení pozornosti, ano."

"Pitomci," zavrčela Onyx. "Slyšíme vás!"

"Výborně!" Tehol popošel blíž a jen dával pozor, aby nešlápl na koberec krys. Jemné odstrčení špičkou mokasinu zřejmě stačilo. "Tak teda, potřebuju, aby byli všichni kmenoví uprchlíci vyvedeni z města. Kam? Na ostrovy. Konkrétní ostrovy, podrobnosti dodám. Potřebuju před nima odeslat veškerý zásoby, kterýžto zakoupím já. Na logistice budete pracovat tady s Buggem. Za druhý, slyšel jsem, že pro korunu provádíte vyšetřování zmizelých osob. Bezpochyby jim o svých nálezech nic neříkáte. Já, na druhou stranu, chci vědět o všem, co jste zjistili. Za třetí, chci hlídat záda. Zakrátko mě bude pár lidí chtít zabít. Vy je zastavíte. To je moje nabídka. Půl vrcholu a seznam bezpečných investic, a co se toho týče, radil bych, abyste se mýma finančníma radama řídili do puntíku a spolkli výlohy -"

"Ty nám chceš dělat finančního poradce?" zeptala se Onyx nevěřicně. "Ty ztráty -"

"Těm jste se mohli vyhnout, kdybychom se tenkrát znali líp."

"A co ti uprchlíci, co jsou dlužníci?" otázal se Ormly. "Nechat je zmizet by mohlo vyvolat další krach v Mýtu."

"Nevyvolá, protože ten pramínek bude tak pomalý, že si ho nikdo nevšimne -"

"Jak si ho můžou nevšimnout?"

"Budou mít jiný starosti."

"Máš v plánu něco ošklivého, vid', Tehole Beddikte?" Ormlymu se zajiskřilo v očích. "Což znamená, že poprvý to nebyla náhoda. Ani neschopnost. Prostě jsi najednou držel v ruce provázek a zatahal jsi za něj, abys zjistil, kolik se toho rozmotá. Víš, co nám tím říkáš? Říkáš nám, že jsi ten nejnebezpečnější člověk v Lederu. Proč bychom tě měli nechat z tyhle místnosti odejít živého?"

"To je jednoduchý. Tentokrát s sebou беру svoje přátele. Otázka zní, jestli jste mí přátelé i vy?"

"A co když té náš hlavní vyšetřovatel vyšetří rovnou tady a teď?"

"Můj plán se naplňuje, šampione Ormly, ať zůstanu naživu, nebo ne. Prostě se to stane. Pochopitelně jestli umřu, pak tomu, co přichází, neunikne nikdo."

"Zadrž," vyhrkla Onyx. "Říkal jsi něco o výlohách. To, že se staneš našim finančním poradcem, bude něco stát?"

"No přirozeně."

"Kolik?"

"Čtvrt vrcholu nebo tak něco."

"Ty nám zaplatíš půl a my ti vrátíme čtvrt?"

"Čímž vyděláte čtvrt vrcholu."

"Má pravdu," podotkl Švorc, popadl jednu krysu a ukousl jí hlavu.

Všichni na něj zůstali zírat, včetně místnosti plné krys.

Švorc si toho všiml, chvíli žvýkal, přičemž bylo slyšet křupání, a pak s pusou plnou krysí hlavy pronesl: "Omlouvám se, nechal jsem se unýst." Zadíval se na bezhlavou mrtvolku v dlani a nacpal si ji za košili.

Z místa, kde seděla Leštěn, se ozvalo zanařikání a pak: "Co ti ta krysa udělala, Švorci?"

Švorc polkl. "Říkal jsem, že se omlouvám!"

Tehol se naklonil k Buggovi a šeptl: "Jestli někoho z nich dloubneš do očí..."

"Tři z nich by si nejspíš stěžovali, pane."

"Můžu hádat?"

"Jen do toho."

"Ormly, Bubyrd a Ruket."

"Udělal jste na mě dojem."

"O čem si to tam vy dva špitáte?" chtěla vědět Onyx.

Tehol se na ni usmál. "Přijímáte mou nabídku?"

* * *

Brys našel cedu v jeho pracovně, jak se krčí nad krabem ležícím na zádech na stole. Odstranil plochý krunýř na spodku a měděnými sondami šťoural do orgánů. Krab byl zřejmě mrtvý.

Pod kotlíkem za Kuru Qanem byly zapálené hořáky a poklice nadskakovala v oblacích páry.

"Finadde, tyhle orgány jsou ohromně zajímavé. Ale odvádí mě to od povinností, což by v tak kritické chvíli nemělo."

Odložil nástroje a zvedl kraba. "Co mi povíš?"

Brys se díval, jak ceda odsouvá poklici a háže kraba do kotlíku. "Azathská věž je mrtvá."

Kuru Qan vrátil poklici na místo a šel se posadit. Protřel si oči. "Jaké na to jsou fyzické důkazy?"

"Skoro žádné, přiznávám. Ale na pozemku sídlí jedno dítě," vysvětloval Brys. "Věž s tou dívkou byla v jistém spojení."

"Role Správce? Zvláštní, že si držba vybrala dítě. Leda by původní Správce zemřel. A i to je... divné."

"Je toho víc," pokračoval Brys. "Obyvatel jedné mohyly měl roli ochránce. Ta malá, Konývka, si myslí, že ta osoba je schopná zničit ostatní, kteří zřejmě každou chvíli uniknou z vězení."

"Držba tedy ze zoufalství uzavřela dohodu. Co ještě ta Konývka ví o obyvateli mohyly?"

"Pořád s ní mluví. A mluví i skrze ni. Prozatím je lapený. Nemůže dál, a já vážně nevím, jak by se ta situace dala vyřešit."

Taky jsem s tím cizincem mluvil, cedo."

Kuru Qan vzhledl. "Dosáhl do tvé mysli? A co ti ukázal?"

Brys zavrtěl hlavou. "Nepokoušel se mě o ničem přesvědčovat, cedo. Nehájil se. Místo toho jsem se musel dívat na jednu událost, myslím, že z hodně dávných dob."

"Jakou událost?"

"Kádr čarodějů přivodil pád boha. Žádný ze strůjců to nepřežil."

Kuru Qan vykulil oči. "Významné? Bloud mi žehnej, doufám, že ne."

"Ty o tom něco víš, cedo?"

"Ne dost, finadde, žel, ne dost. A ten cizinec byl toho všeho svědkem?"

"Ano. Nechtěně, jak tvrdil."

"Žil tedy hodně dlouho."

"Představuje hrozbu?"

"Pochopitelně. Jeho moci se nikdo z nás, myslím, nevyrovná. A jestli se mu podaří zničit ostatní obyvatele dvora, musíme si položit otázku, co pak?"

"Myslím, že je to hodně nepravděpodobný předpoklad, cedo. Proč by měl splnit dohodu s mrtvou azathskou věží a zabít ostatní?"

"Musíme věřit, že držba zvolila moudře, finadde. Pochybuješ snad?"

"Nejsem si jistý. Požádal o zbraně. O dva meče. Rád bych jeho žádosti vyhověl."

Ceda pomalu kývl. "Souhlasím. Bezpochyby tě napadlo, že něco najdeš ve zbrojnici. Ale někomu takovému nebude normální zbraň stačit, ani z lederské oceli. Ne, musíme do mého soukromého pokladu."

"Nevěděl jsem, že nějaký máš."

"Přirozeně. Počkej chvíli." Kuru Qan přistoupil ke kotlíku a velkými kleštěmi vytáhl kraba, jehož krunýř mezitím

zčervenal. "Aha, dokonalé. Pochopitelně může trochu vychladnout. Tak pojd'."

* * *

Brys si myslel, že starý palác zná celý, ale podzemní komory, kam ho cedo zavedl, v životě neviděl, třebaže cestou neprošli jedinými tajnými dveřmi. Podle finaddovy vnitřní mapy se dostali pod řeku.

Vstoupili do nízké komnaty se stojany podél stěn. Na stojanech byly umístěny stovky zbraní. Brys cestou vzal lucernu a nyní ji pověsil na hák na trámu. Přistoupil ke stojanu plnému mečů. "Proč soukromá sbírka, cedo?"

"Většina z nich je zvláštní. Něco jsou starožitnosti. Fascinují mě kovářské techniky, zvláště ty od cizinců. A taky jsou do těch zbraní vložena kouzla."

"Do všech?" Brys zvedl jeden meč, celkem odpovídající popisu, jež mu poskytla Konývka.

"Ano. Ne, ten vrať zpátky, finadde. Je prokletý."

Brys meč vrátil.

"Vlastně," pokračoval Kuru Qan ustaraně, "jsou všechny prokleté. To by mohl být problém."

"Mohl bych zajít do normální zbrojnice -"

"Trpělivost, finadde. Přirozenou vlastností kleteb je, že nám umožňují najít rozumné řešení. Dva meče, říkáš?"

"Proč by čarodějové proklínali zbraně?"

"Většinou to z jejich strany není úmysl. Často je to prostě otázka neschopnosti. Železo odolává jejímu uvalení, a čím lepší je kovářská technika, tím odolnější zbraň je. Kouzlům se daří na chybách, ať strukturálních ve fyzickém smyslu, nebo metaforických v tematickém smyslu. Aha, vidím, že se ti zamžil zrak, finadde. Nevadí. Zkusíme použít starožitnosti, co?"

Ceda odvedl Bryse k protější stěně. Brys okamžitě uviděl dokonalou zbraň, dlouhou a úzkou čepel, s hrotem a dvojitým ostřím, střední jílec. "Lederská ocel," podotkl a sáhl po meči.

"Ano, v modrorůžském stylu, což je, jak dobře víš, nejranější technika zpracování lederské oceli. Jistým způsobem poskytuje modrorůžský styl lepší ocel než naše současné metody. Nevýhody leží v jiných oblastech."

Brys zbraň potěžkal. "Hlavice potřebuje vyměnit, ale jinak..." Vzhlédl. "Je prokletý?"

"Jenom jako všechny zbraně v modrorůžském stylu. Jak víš, jádro čepele je z krouceného drátu, pět svazků po šedesáti vlákních. Na jádro je použito pět prutů na šířku a ostří. Modrorůžská ocel je nesmírně ohebná, téměř nezlomitelná, s jediným nedostatkem. Dotkni se tou zbraní kterékoliv jiné tady, finadde. Zlehka, prosím. Podle toho, do které čepele udeříš, vznikne jedinečný tón, i když každý nakonec klesne či stoupne k hlasu jádra. Účinek se sčítá a přetrvává."

"Zní to jako umírající kozel."

"Na spodku čepele je vyryté jméno, finadde. Tajemné písmo. Přečteš ho?"

Brys přimhouřil oči nad neohrabanými písmeny a nakonec se usmál. "Slavný kozel. To je zřejmě celkem neškodná kletba. Je v něm ještě nějaké další kouzlo?"

"Myslím, že ostří je samobrusné. Vrypy a zuby se zapraví, i když část materiálu se vždycky ztratí. Některé zákony nelze obelstít." Ceda vytáhl další meč. "Tehle je trochu moc velký, pravda -"

"Ne, to je v pořádku. Cizinec je hodně vysoký."

"Tak on je vysoký?"

Brys kývl, přendal si první meč do levé ruky a převzal od Kuru Qana druhou zbraň. "Pro Blouda, s tímhle se těžko mává. Teda aspoň mně."

"Plačící Sarat," poznamenal cedo. "Je asi pět pokolení starý. Jeden z posledních v modrorůžském stylu. Patřil tehdejšímu královskému šampionovi."

Brys se zamračil. "Urudatovi?"

"Správně."

"Viděl jsem jeho podobu na freskách a tapisériích. Kolohnát -"

"Ano, ale údajně byl velice rychlý."

"Pozoruhodné, vzhledem k tomu, kolik váží jeho meč." Zvedl ho. "Čepel táhne. Linie o vlásek vybočuje. Tohle je zbraň pro levou ruku."

"Ano."

"Cizinec bude bojovat obouruč, přemýšlel Brys, "a požádal o dva celé meče, což ukazuje -"

"Jistou schopnost používat dobře obě ruce, ano."

"Kouzlo?"

"Má se rozbit po majitelově smrti."

"Ale -"

"Ano, další neschopnost. Takže dvě zbraně z lederské oceli v modrorůžském stylu. Přijatelné?"

Brys si oba meče prohlížel. Ve světle lucerny se leskly akvamarínově. "Oba jsou překrásné a dokonale vyrobené. Ano, myslím, že budou stačit."

"Kdy mu je doručíš?"

"Zítřka. Nechce se mi tam chodit potmě." Vzpomněl si na Konývku a znovu ucítil stisk její vlhké, studené ruky.

Nenapadlo ho, že cedovi opomněl sdělit jeden detail ze svého setkání u věže. Aspoň navenek mu to nepřípadalo nijak důležité.

Konývka byla jenom dítě. A také byla mrtvá.

Díky tomuto neopatrnému opomenutí se ceda nebál tolik, jak by měl. Vlastně jak by bylo potřeba. Díky tomuto opomenutí a v posledním okamžiku, než se finadd rozloučil s Kuru Qanem, se dostali na křižovatku a pak nevyhnutelně zvolili jednu cestu.

* * *

Noční vzduch byl příjemný, smetí ve škarpách rozvířoval teplý vítr. Tehol s Buggem se zastavili před Šupinatou věží.

"To bylo vyčerpávající," prohlásil Tehol. "Myslím, že si půjdu lehnout."

"Nechcete se nejdřív najíst, pane?"

"Tys něco vyšťrachal?"

"Ne."

"Tak to nemáme nic k jídlu."

"Správně."

"Proč se mě teda ptáš, jestli se nechci najíst?"

"Byl jsem zvědavý."

Tehol si dal ruce v bok a zlobně se na sluhu zamračil. "Hele, to nebylo kvůli mně, že nás tam málem vyšetřovali."

"Že ne?"

"No, aspoň ne jenom kvůli mně. Ty za to můžeš taky. Dlouhání do očí a vůbec."

"Pane, ale vy jste mě sem poslal. Vy jste přišel s nápadem nabídnout jim smlouvu."

"Dlouhání do očí!"

"Dobrá, dobrá. Věřte mi, pane, že svého činu lituju hluboce!"

"Ty toho lituješ hluboce?"

"Dobře, hluboce lituju."

"A dost, jdu si lehnout. Koukni na tu ulici. Hrozná špína!"

"Dostanu se k tomu, pane, jestli si najdu čas."

"To by neměl být problém, Buggu. Nakonec, co jsi musel dělat dneska?"

"Nic moc, to je pravda."

"Jak jsem si myslel." Tehol si povytáhl kalhoty. "Nevadí. Jdeme, než se stane něco hrozného."

KAPITOLA TRINÁCT

Mimo bílé,
mimo slunce strach ostrý,
jsme jen šedé stíny,
kteří honí osud.

Mimo bílé,
mimo hlas větru chraplavý,
jsme temní duchové,
kteří honí osud.

Mimo bílé,
mimo boj sněhu pozemský,
jsme meče vlci,
kteří honí osud.

Džhecký pochod

P

atnáct kroků, ne víc. Mezi císařem a otrokem. Pruh lederských koberců, kořist z nějakého nájezdu před sto či více lety, v

nichž byly vyšlapané cestičky a vzor z vybledlých barev sledoval zakrslé cesty přes hrdinské výjevy. Korunovace králů. Vítězné šampiony. Obrazy z historie, po nichž šlapali Edurové, lhotejní a soustředění pouze na své malé výpravy po této komnatě.

Udinaas neměl sílu přikládat těmto podrobnostem důležitost. On si vyšlapal vlastní vzor, s upřeným zrakem a myslí odpojenou, povrch bez jediné vlnky a s nehybnými hlubinami pod hladinou.

Tak to bylo bezpečnější. Mohl tu stát, uprostřed mezi dvěma držáky s pochodněmi, aby na něj nedopadalo světlo ani z jedné strany, a mlčky přihlížel, jak Rhulad odhazuje medvědí kůži a staví se nahý před svou novou ženou.

Udinaase by možná pobavilo - kdyby si připustil nějaké pocity - jak mince vpálené do císařova pyje jedna po druhé odpadávají, když začalo být zřejmě jeho vzrušení. Mince dopadaly na koberce na podlaže a několik se jich odrazilo, a dokonce se kousek odkutálelo. Když císař natáhl ruku po Majen, mohly Udinaase vyděsit jeho krví podlité oči. Možný byl i soucit s nešťastnou mladou ženou, ale pouze v abstraktní míře.

Otrok sledoval ten hrůzný, podivně směšný okamžik a zůstával nehybný, uvnitř i navenek. Bizarní realita tohoto světa se před ním odehrávala bez poznámek.

Zprvu se Majen dokonale ovládala. Rhulad ji vzal za ruku a táhl ji dolů, přivinul si ji blíž k sobě.

"Majen," zachraptěl hlasem usilujícím o něhu, kdy se však vzmožil pouze na drsný chtíč. "Mám ti prozradit, že jsem o této chvíli snil?" Drsný smích. "Vlastně ne. Ne takhle. Ne... do takových... podrobností."

"Dal jsi svou touhu najevo, Rhulade. Už dřív."

"Ano, říkej mi Rhulad. Jako předtím. Mezi námi se nemusí nic změnit."

"Ale jsem přece tvá císařovna."

"Moje žena."

"Nemůžeme mluvit, jako by se nic nezměnilo."

"Naučím tě to, Majen. Pořád jsem Rhulad."

Objal ji, neohrabaně, jako dítě obalené zlatem. "Nemusíš myslet na Stracha," pokračoval. "Majen, jsi jeho dar pro mě. Důkaz jeho věrnosti. Udělal, co bratr udělat měl."

"Byla jsem zasnoubená -"

"A já jsem císař! Můžu porušovat pravidla, která poutají Edury. Minulost je mrtvá, Majen, a já vykovám budoucnost! S tebou po boku. Viděl jsem, jak se na mě díváš, den za dnem, a viděl jsem ti na očích touhu. Oba jsme věděli, že tě nakonec dostane Strach. Co jsme mohli dělat? Nic. Ale já to všechno změnil." O krok ucouvl, i když ona ho stále jednou rukou držela. "Majen, moje žena." Začal ji svlékat.

Skutečnost. Okamžiky, jeden po druhém, klopýtají dál. Neohrabaně nezbytnosti. Rhuladovy sny o celé věci, ať byly v podrobnostech jakékoliv, byly převedeny do řady obyčejných nepraktičností. Šaty nebylo snadné svléknout, pokud nebyly navrženy k tomuto účelu, což nebyly. Její pasivita pod jeho rukama přispívala k váhavosti, dokud se z celé události nevytratilo jakékoliv kouzlo.

Udinaas viděl, jak jeho chtíč opadá. Pochopitelně zase ožije. Rhulad byl přece mladý. Pocity předmětu jeho touhy nebyly důležité, protože Majen skutečně byla jen předmětem, jeho trofejí.

Že císař vycítil, jak se vytrácí veškerá naděje na vzájemnou žádostivost, začalo být jasné, když znovu promluvil. "Viděl jsem ti na očích, že mě chceš. Teď už mezi námi nikdo nestojí, Majen."

Ale ano, Rhulade. Navíc se z tvé zrůdnosti stalo něco, co nosíš navenek. Stane se, co se musí stát. Lederské zlato se podvoluje svým přirozeným sklonům. Teď lederské zlato znásilňuje tuto Tiste Edur. Cha.

Císaři se vrátil chtíč. Přesvědčila ho jeho vlastní slova.

Přitáhl ji k sobě na postel u zdi. Patřovala Hannanu Mosagovi, takže byla vyrobena pro jediného nocležníka. Nebylo na ní dost místa, aby mohli ležet vedle sebe, což ovšem Rhuladovi nepřekáželo. Přitlačil Majen na záda, chvíli se na ni díval a řekl: "Ne, to bych tě rozmačkal. Vstaň, lásko. Sedneš si na mě. Dám ti děti. Slibuju. Spoustu dětí, které budeš zbožňovat. Budou to dědicové. Spousta dědiců."

Udinaas dobře pochopil, že se dovolává zaručených instinktů a slibuje konečné vykoupení. Udává důvod, proč přežít současné utrpení.

Rhulad si lehl do postele a rozpráhl ruce. Majen na něj hleděla. Pak si sedla na kříži podobné zlaté tělo.

Hra smrtelnosti, sexuální spojení. Zjednodušené tak, že desetiletí se změnilo v pouhé chvílky. Probuzení, libující si ve vzrušení, krátký výstřik určený k plození, vyčerpání a smrt. Rhulad byl mladý. Nevydržel dost dlouho, aby to uspokojilo jeho ego.

Přesto Udinaas viděl, jak chvíli předtím, než se pod ní křečovitě zkroutil, než jeho těžké sténání zesláblo ve fňukání, Majen opouští sebeovládání. Jako by v sobě našla jiskru, kterou by mohla rozdmýchat ve skutečnou žádostivost, dokonce snad i rozkoš. Jenže když se Rhulad uvolnil, jiskřička zablikala a zhasla. Rhulad si ničeho nevšiml, protože měl zavřené oči a plně se soustředil na sebe. Samozřejmě se zlepší. Aspoň se to dalo čekat. Nakonec by mohla Majen dokonce získat jistou míru kontroly nad tímto aktem, a tak jiskru oživit a rozfoukat k životu.

Udinaas usoudil, že Majen se stala císařovnou, manželkou císaře. Prozatím jeho víra v jejího ducha skomírala - pokud byla víra to správné slovo pro podivnou válku mezi očekáváním a nadějí. Kdyby cítil soucit, mohl by ji pochopit a vcítit se do ní. Ale soucit znamenalo zaujetí, vnímání a pocity, a on žádné pocity neměl.

Z jiného místa ve tmě komnaty zaslechl tichý vzlyk a pomalu otočil hlavu ke čtvrté a poslední přítomné osobě. Dalšímu svědkovi znásilnění se skrytým metaforickým násilím. Avšak svědkovi lapenému v hrůze pocitů. Jedna z křížujících se pěšinek vychozených ve vybledlých barvách vedla k ní.

Péřová čarodějka se choulila u zdi, zakrývala si obličej a zmítala se v pláči. Ještě trochu, a může být zabita. Rhulad byl s umíráním ve stále těsnějším kontaktu. Ani nepotřeboval připomínat, co to stálo jej i všechny kolem. Horší bylo, že byl bez zábran

Udinaase napadlo, že půjde k ní, aspoň aby jí řekl, ať je zticha. Ale zrak mu padl na koberec mezi nimi plné obrazů a uvědomil si, že je to příliš daleko.

Majen stále seděla na Rhuladovi, hlavu svěšenou.

"Znovu," rozkázal císař.

Majen se narovнала a začala se svými pohyby, a Udinaas se díval, jak hledá tu jiskru rozkoše. A našla ji.

Chtěla dobro, toužila po zlu. Bylo to opravdu tak prosté? Byla to mapa plná rozporů a zmatků, obvykle vtiskovaná do myslí mužů a žen? Otázka zřejmě nestojí za odpověď, řekl si Udinaas. Už tak ztratil dost.

"Umlč tu čubku!"

Otrok nadskočil, když císař drsně zařval. Pláč zesílil, pravděpodobně v reakci na Majenino hlasité supění. Udinaas se přinutil pohnout, a přešel k Péřové čarodějce, krčící se ve tmě.

"Vyveď ji odsud! Vypadněte oba!"

Péřová čarodějka se nevzpírala, když ji Udinaas zvedal na nohy a naklonil se blíž.

"Poslouchej, Péřová čarodějko," šeptl. "Co jsi čekala?"

Zvedla hlavu a on v jejích očích spatřil nenávist. "Od tebe," prskla, "nic."

"Od ní. Neodpovídej - musíme jít."

Vedl ji k bočním dveřím, které za nimi zavřel, a pak ji odtáhl kus chodbou pro služebnictvo. "Nemáš důvod brečet," poznámenal. "Majen je v pasti, stejně jako my, Péřová čarodějko. Ty nemusíš žet, že hledala a našla rozkoš."

"Vím, kam míříš, dlužníku," odsekla a vykroutila se mu. "Tohle chceš? Abych se ti odevzdala? Abych našla rozkoš, až mě využiješ?"

"Jsem, co jsi řekla, Péřová čarodějko. Dlužník. Co chce? Moje přání nic neznamenají. V mé mysli oněměla. Myslíš, že o tebe stále usiluju? Že toužím po tvé lásce?" Zavrtěl hlavou a díval se jí do tváře. "Měla jsi pravdu. K čemu by to bylo?"

"Nechci s tebou mít nic společného, Udinaasi."

"Ano, já vím. Ale jsi Majenina komorná. A já, jak to tak vypadá, mám být Rhuladův osobní otrok. Císař a císařovna. To je realita, které musíme čelit. My dva jsme ješitní. Nebo jsme aspoň byli. Ale co se mě týče, už nejsem."

"Dobře. V tom případě spolu můžeme jednat jen v nejnnutnějších případech."

Udinaas kývl.

Péřová čarodějka přimhouřila oči. "Nevěřím ti."

"Je mi to jedno."

Nejistota. Znepokojení. "Jakou hru to hraješ, Udinaasi? Kdo mluví tvými ústy?" Ustoupila. "Měla bych jí to říct. O tom, co se v tobě skrývá."

"Jestli to, Péřová čarodějko, uděláš, zničíš svou jedinou naději."

"Mou jedinou naději? Jakou?"

"Na svobodu."

Udělala obličej. "A tím si chceš koupit mé mlčení? Jsi hlupák, dlužníku. Já se narodila jako otrokyně. Nestraší mě vzpomínky jako tebe -"

"Vzpomínky? Péřová čarodějko, já si pamatuju svobodu dlužníka lapeného v království, kde dokonce ani smrt nepřináší rozhřešení. Moje vzpomínky jsou mého otce a byly by mých dětí. Pochopila jsi mě špatně. Nemluvil jsem o své svobodě, jenom o tvé. Ne o něčem, co lze znovu získat, ale co lze nově najít."

"A jak mě hodláš osvobodit, Udinaasi?"

"Jdeme do války, Péřová čarodějko. Tiste Edur začnou válku s Leděřany."

Zamračila se. "No a co? Války už byly předtím -"

"Ne takovéhle. Rhulada nezajímají nájezdy. Tohle bude dobytelská válka."

"Dobýt Leder? To se jim nezdaří -"

"Ale ano, mohlo by. Nicméně podstatné je, že až Edurové vytáhnou na jih, my půjdeme s nimi."

"Jak si tím můžeš být tak jistý? Tou válkou? Dobýváním?"

"Protože císař povolal stínové přízraky. Všechny."

"To nemůžeš vědět."

Udinaas mlčel.

"Nemůžeš," trvala na svém Péřová čarodějka. Pak se otočila a spěchala pryč chodbou.

Udinaas se vrátil ke dveřím, kde čekal, až ho nakonec jeho císař opět povolá.

Císař a otrok. Dvě desítky kroků, tisíc líc. V rozmezí neústupného rozkazu a poslušnosti mysl neměří vzdálenost, protože stezka je dobře vyšlapaná, jako vždy byla a vždycky bude.

Přízraky se shromažďovaly, těžké legie v okolních lesích, a mezi nimi mohutní démoni spoutaní řetězy, tvořícími nejdokladnější zbroj. Tvorové vyzvednutí z moře, aby drželi čtyři sta či víc již připravovaných k'ortanů, dychtíví odnést je k jihu. A mezi kmeny, v každé vesnici, se čarodějové probouzejí, aby plnili požadavky nového císaře.

Povolání do války.

Přes vyšlapaný koberec.

Vítězoslavní hrdinové.

Za dveřmi Majen vykřikla.

* * *

Vynořil se z lesa, tvář bledou, uštváný výraz, a při pohledu na připravované vozy a Buruka spílajícího Nerekům pobíhajícími kolem se zarazil. Seren Pedak si oblékla koženou zbroj a připínala si opasek s mečem. Sledovala ho, když se přiblížil.

"Hrozné události, Hulle Beddikte."

"Odjíždíte?"

"Buruk přikázal."

"A co to železo, které chtěl prodat?"

"To se vrací s námi." Rozhlédla se kolem a dodala: "Pojď, půjdeme se kousek projít. Potřebuju si naposledy promluvit s prvním eunuchem."

Hull kývl. "Dobře. Musím ti toho hodně vyprávět."

Trpce se pousmála. "Já ti chtěla říct totéž."

Zamířili k hostovskému domu u citadely. Znovu procházeli prstencovými čtvrtěmi edurského města. Tentokrát však jeho občané byli vážní a zamlklí. Seren s Hullem se mezi nimi pohybovali jako duchové.

"Navštívil jsem stará místa," začal Hull. "A našel jsem tam stopy činnosti."

"Jaká stará místa?" chtěla vědět Seren.

"Na sever od rozsedliny přikrývá les bývalé město, bylo obrovské, táhlo se na celé ligy. Bylo celé vydlážděné, ale takový kámen jsem jaktěživ neviděl. Neláme se a kořeny jenom přesouvají desky sem a tam."

"Proč by se na takovém místě mělo něco dít? Tedy kromě toho, co provádějí obvyklí duchové a přízraky?"

Hull se na ni zadíval a pak zase zrak odvrátil. "Jsou tam... místa zabíjení. Hromady kostí, které se dávno proměnily v kámen. Kosterní pozůstatky Tisteů, a také kosti nějakých plazích tvorů -"

"Ano, ty jsem viděla," přitakala Seren. "Nerekové je sbírají a drtí na léčivý prášek."

"Ano. Akvizitor, ta místa někdo navštívil a stopy jsou velmi znepokojující. Podle mě jsou dračí."

Nevěřicně se k němu otočila. "Dračí držba je podle vykladačů z destiček nečinná už tisíce let."

"Kdy jsi naposledy mluvila s nějakým vykladačem?"

Seren zaváhala, neboť si vzpomněla na věštění Pěrové čarodějky, kdy se ukázalo, že je vše v pohybu. "Tak dobře."

Dračí. Představa draků projevujících se na tomto světě byla děsivá. "Ale nechápu, jaký to má vztah k Tiste Edur -"

"Seren Pedak, už sis přece musela uvědomit, že Tiste Edur uctívají draky. Otec stín, tři Dcery, všichni jsou draci. Nebo převtělení. V rokli kousek odsud je k vidění rozbitá dračí lebka. Myslím, že ten drak je Otec stín, ten, kterého Edurové nazývají Skabandari Krvooký. To je možná zdroj zrady, která je zřejmě v jádru edurského náboženství. A našel jsem tam i stopy, edurské."

"Co z toho všeho vyvozuješ, Hulle?"

"Že bude válka. Zničující válka, zrozená z obnoveného pocitu osudovosti. Bojím se o Hannana Mosaga, protože podle mě chytil draka za ocas - možná nejen obrazně. To by mohlo být příliš i pro něj a jeho k'risnan."

"Hulle, král-zaklínač už Edurům nevládne."

Šok, pak jeho výraz potměl. "Dorazila snad delegace v doprovodu asasínů?"

"Byl sesazen ještě před příjezdem delegace," odpověděla. "Vlastně ani nevím, kde začít. Binadasův bratr Rhulad zemřel, pak znovu povstal s mečem ve svém vlastnictví - darem, který hledal Hannan Mosag. Rhulad se prohlásil císařem. A Hannan Mosag před ním poklekl."

Hullovi se zaleskly oči. "Jak jsem říkal. Osud."

"Tak tomu chceš říkat?"

"Slyším ve tvém hlase hněv, akvizitor."

"Osud je lež. Osud je ospravedlnění pro ukrutnosti. Je to prostředek, kterým se vrahové obrňují před výčitkami. Je to slovo, které má stát na místě etiky, popírající veškerý morální kontext. Hulle, přijímáš tu lež a neděláš to z nevědomosti."

Dorazili k mostu. Hull Beddikt se zastavil a obrátil se k Seren. "Kdysi jsi mě znala, Seren Pedak. Dost na to, abys mi vrátila život. Vím to, i to, kdo jsi. Jsi čestná ve světě, který čest požírá. A kéž bych si od tebe dokázal vzít víc, kéž bych mohl být jako ty. Kéž bych dokonce mohl spojit svůj život s tvým. Ale nemám na to dost síly. Nedokázal jsem se předělat." Chvilí si ji prohlížel a pokračoval dřív, než stačila promluvit. "Máš pravdu, nedělám to z nevědomosti. Chápu, co znamená přijmout osud. Snažím se ti říct, že to je to nejlepší, co dokážu."

Couvala, jako by ji s každou větou uhodil. Oči upírala na něj a viděla, že jeho zpověď je upřímná. Chtěla zaječet, vypustit hněv, rozeznit celé město, aby tak konečně a nezvratně zareagovala na vše, co se přihodilo.

Ne. Nejsem tak hloupá, abych si myslela, že ostatní to cítí stejně. Zvedají se vlny, a jen málokdo jim dokáže odolat.

Se srdcervoucí něhou ji Hull Beddikt uchopil za ruku. "Pojď, navštívíme prvního eunucha."

"Aspoň," zkusila to Seren cestou přes most, "je tvoje pozice míň důležitá, představuješ menší nebezpečí, než bys jinak mohl znamenat."

"Myslíš?"

"Ty ne?"

"Záleží na okolnostech. Rhulad nemusí přijmout mou nabídku na spojenectví. Nemusí mi uvěřit."

"Co uděláš pak, Hulle?"

"Nevím."

* * *

Hostovský dům byl přeplněný. Dorazil finadd Gerun Eberikt s rulitem, osobním strážcem prvního eunucha, a tuctem dalších gardistů a hodnostářů. Když Seren s Hullem vstoupili, ocitli se uprostřed ohnivého výlevu prince Quillase Diskanara.

"- čarodějové v obou táborech. Když udeříme teď, možná se nám podaří vyříznout srdce té proradné tyranii!" Otočil se.

"Finadde Morochu Nevade, jsou naši mágové přítomni?"

"Tři ze čtyř, můj princí," odpověděl válečník. "Laerdas zůstává u lodí."

"Dobře. Nuže, první eunucha?"

Nifadas si prince bezvýrazně prohlížel. Neodpověděl jemu, místo toho se otočil k Hullovi a Seren. "Akvizitor, ještě

pořád prší?"

"Ne, první eunuchu."

"A je Buruk Bledý připraven odjet?"

Seren kývla.

"Na něco jsem se tě ptal, Nifadas!" vyjel Quillas a zatvářil se rozhořčeně.

"Odpověď, opáčil první eunuch pomalu a konečně upřel malá očka na prince, "by znamenalo přiznat, že celá věc stojí za uvážení. Nestojí. Tady nečelíme jen Hannanu Mosagovi a jeho k'risnan, ale i císaři a jeho meči. Společně jsou něco... jiného. Ti, kdo mě doprovázejí, tu jsou pod mou ochranou, a v současné době s důvěrou zůstaneme. Pověz, princí, kolik asasínů sis přivedl spolu s čaroději?"

Quillas neodpověděl.

Nifadas se obrátil na Geruna Eberikta. "Finadde?"

"Jsou tu dva," odpověděl finadd. "Oba jsou přítomni v této místnosti."

První eunuch kývl a zřejmě celou věc pustil z hlavy. "Hulle Beddikte, váhám, jestli tě mám přivítat."

"Vaše přiznání mě neuráží, první eunuchu."

"Už tě akvizitor seznámila se situací?"

"Ano."

"Pokud to za něco stojí, radím, abyste odjeli. Co nejdřív."

"A co uděláš ty?"

Hull se zamračil. "Nevidím důvod na tohle odpovídat."

"Jsi zrádce!" zasyčel Quillas. "Finadde Morochu, zatkní ho!"

Když Moroch Nevad tasil meč a přistoupil k Hullu Beddiktovi, zatvářil se první eunuch rozčileně.

"To nemůžete," podotkla Seren Pedak se zrychleným tempem.

Všichni se podívali na ni.

"Je mi to líto, můj princí," pokračovala a snažila se mluvit klidně. "Hull Beddikt je tu pod ochranou Tiste Edur. Císařův bratr Binadas Sengar mu udělil statut hosta."

"Je Ledeřan!"

"Edury taková podrobnost nebude zajímat," odušila.

"Skončili jsme," prohlásil Nifadas. "Zatýkat se nebude. Princí Quillas, je čas."

"To přiklušeme na císařův rozkaz, první eunuchu?" Quillas se třásl vztekem. "Poslal pro nás, dobře. Ať ten zmetek počká." Prudce se obrátil k Hullu Beddiktovi. "Věz, že tě hodlám prohlásit za psance a zrádce Lederu. Přijdeš o život."

Hull se pouze unaveně usmál.

"Akvizitor," oslovil Nifadas Seren, "doprovodíš nás na audienci u císaře?"

Nabídka ji překvapila a nemálo polekala. "První eunuchu?"

"Pokud je pochopitelně Buruk ochoten čekat. Jsem si jistý, že bude, a pošlu k němu někoho se zprávou." Mávl rukou a jeden ze sluhů odběhl. "Hulle Beddikte, předpokládám, že máš namířeno za císařem Rhuladem. Alespoň nás doprovod do citadely. Pochybuji, že až vstoupíme, dojde k nějakým zmatkům ohledně úmyslů."

Seren nedokázala odhalit důvody Nifadasova pozvání. Byla otřesená, vyvedená z rovnováhy.

"Jak si přeješ," pokrčil Hull rameny.

S Nifadasem v čele čtveřice Ledeřanů opustila hostovský dům a zamířila k citadele. Seren zatáhla Hullu za prvního eunucha a prince Quillase. "Tohle se mi nějak nelíbí," vyhrkla potichu.

Hull zabručel a Seren chvíli trvalo, než si uvědomila, že to je smích.

"Co je na tom legračního?"

"Tvá schopnost vyjadřovat se zdrženlivě, akvizitor. Vždycky jsem obdivoval, jak dokážeš zachovat klid."

"Nerozhodnost se obvykle považuje za vadu, Hulle."

"Jestli chceš jistotu, Seren, tak se přidej ke mně."

Nabídku pronesl sotva slyšitelným hlasem. Seren si povzddechla. "Nechci jistotu," prohlásila. "Vlastně jistota je to, čeho se bojím nejvíc."

"Takovou odpověď jsem čekal."

U vchodu skupinku čekali dva k'risnan a odvedli ji do trůnního sálu.

Císař Rhulad opět seděl na trůně a jeho nová žena mu stála po levici. Kromě dvou k'risnan nebyl přítomen nikdo jiný. Třebaže se Majen tvářila bezvýrazně, něco na ní, nevysloveného, tajný jazyk žen, Seren prozradilo, že došlo k naplnění sňatku, spojení, jež se Rhuladovi odráželo v tmavých očích, světýlko vítězoslávy a svrchovaného sebevědomí. "Hulle Beddikte," pronesl drsným hlasem, "pokrevní bratře Binadasův, dorazil jsi v pochybné společnosti."

"Císaři," pravil Hull, "důvěra tvého bratra ve mě nebyla marná."

"Chápu. Co si o tom myslí princ?"

"Už to není můj princ. Co si myslí, mě nezajímá."

Rhulad se usmál. "V tom případě ti radím, ustup stranou. Chci si promluvit s oficiální delegací z Lederu takovou, jaká je."

Hull se poklonil a udělal tři kroky doprava.

"Akvizitor?"

"Císaři, přicházím ti sdělit, že hodlám odjet jako doprovod Buruka Bledého."

"Oceňujeme tvou zdvořilost, akvizitor. Jestli je to vše, co tě přivádí před nás, raději se připoj k Hulloví."

Seren se uklonila na souhlas a odstoupila. Proč tohle Nifadas vlastně chtěl?

"Císaři Rhulade," začal Nifadas, "smím promluvit?"

Edur si prvního eunucha prohlížel přivřenýma očima. "Dovolujeme ti to."

"Lederské království je připraveno začít jednat ohledně dluhu vzniklého následkem nezákonné sklizně kelnatých tuleňů."

Quillas zasyčel jako had, jemuž právě někdo šlápl na ocas, a rozčileně si uplivil.

"Otázka dluhu," opáčil Rhulad, nevšímaje si prince, "již není důležitá. Vaše zlato, první eunuchu, nás nezajímá. Vy nás vlastně vůbec nezajímáte."

"Pokud si přejete odloučení -"

"To jsme neřekli, první eunuchu."

Princ Quillas se náhle usmál a opět se dokonale ovládal. "Zahájení otevřeného nepřátelství mezi našimi národy, císaři?"

Před něčím takovým tě varuji, což ovšem neznamená, že to nevítám."

"Jak to, principi Quillasi?"

"Neomaleně řečeno, toužíme po vašich zdrojích. A vy nám nyní dáváte možnost je získat. Kdybyste přiznali svůj dluh vůči Lederu, mohlo být nalezeno mírové řešení situace. Místo toho vykládáte nesmyslnou lež, že my jsme dlužní vám!"

Rhulad chvíli mlčel, pak kývl, řka: "Lederské hospodářství je očividně založeno na podivných představách, principi."

"Podivných? To těžko. Naše podnikání vedou přírodní a nepopíratelné zákony. Jejichž důsledky ke své lítosti brzy poznáte."

"První eunuchu, hovoří princ za Leder?"

Nifadas pokrčil rameny. "Záleží na tom, císaři?"

"Aha, jsi opravdu chytrý. Rozhovor s tebou rozhodně stojí za víc než s tím naparujícím se hlupákem, jehož vznešenost pochází pouze z faktu, že se na svět vyplazil mezi nohama královny. Máš pravdu, první eunuchu. Už na tom nezáleží. Jenom jsme zvědaví."

"Necítím se nijak povinován tuto zvědavost uspokojovat, císaři."

"Konečně jsi ukázal páteř, Nifadasí. Jsme nadšeni. Vyříd' tedy králi naše slova. Tiste Edur se již nebudou uctivě klanět vašim lidem. Účast na vašich nekonečných hrách se špatnými záměry a jedovatými slovy, které do nás chcete nalít, nás již nezajímá." Náhlá, podivná odmlka, a císaři se tváří mihla jakási křeč. Vzápětí se otřepal a zase se uklidnil, ale na okamžik měl v očích nepřítomný výraz. Zamrkal, zamračil se a vědomí se mu vrátilo. "Navíc jsme se nyní rozhodli mluvit za kmeny, které jste si podrobili, za nešťastné národy, které jste zničili. Je čas, abyste se zodpovídali ze svých zločinů." Nifadas pomalu naklonil hlavu na stranu. "Je to vyhlášení války?" zeptal se tiše.

"Naše záměry ohlásíme činy, ne slovy, první eunuchu. Domluvili jsme. Vaše delegace je propuštěna. Litujeme, že jste museli cestovat tak daleko kvůli, jak se ukázalo, krátké návštěvě. Třeba si promluvíme v budoucnosti, ačkoliv předpokládáme, že to bude za úplně jiných okolností."

Nifadas se uklonil. "V tom případě nás, císaři, omluv, protože se musíme připravit k odjezdu."

"Můžete jít. Hulle Beddikte, akvizitor, počkejte ještě chvíli."

Seren se dívala, jak Quillas s Nifadasem škrobeně odcházejí z trůnního sálu. Nešlo jí z hlavy, co předvedl Rhulad.

Prasklina, trhlina. Myslím, že tehdy jsem tam uvnitř zahlédla mladého Rhulada.

"Akvizitor," pokračoval Rhulad, když závěs sklouzl na místo, a opět upoutal její pozornost, "sděl Burukovi Bledému, že při svém útěku má zajištěno právo průchodu. Tato výsada však má jen krátkou platnost, takže by si měl spíš."

"Císaři, vozy potřebují -"

"Obávám se, že nebude mít dost času vzít vozy s sebou."

Seren zamrkala. "Čekáš, že tu necháš své železo?"

"Obchod je vždycky riskantní, akvizitor, jak vy Ledeřané rychle zdůrazňujete, když se vám to hodí. Žel, totéž platí, když se situace obrátí."

"Kolik dní nám dáváš?"

"Tři. A ještě jedna věc. Nerekové zůstanou tady."

"Nerekové?"

"Jsou Burukovi dlužníci, ano, to víme. Další vrtoch hospodářství, kvůli němuž musí chudák trpět. Je nám ho líto."

"Buruk je kupec, císaři. Je zvyklý cestovat na voze. Cestu zpátky za pouhé tři dny nejspíš těžko zvládne."

"V tom případě bude mít smůlu." Mrtvý, chladný pohled se přesunul. "Hulle Beddikte, co nám můžeš nabídnout?"

Hull poklekl. "Skládám přísahu vaší věci, císaři."

Rhulad se usmál. "Ještě nevíš, co je naše věc, Hulle Beddikte."

"Myslím, že to chápu víc, než si myslíš, Sire."

"Opravdu..."

"A chci zůstat s vámi."

Císař se znovu zadíval na Seren. "Už bys měla jít, akvizitor. Toto rozhodnutí není na tobě."

Seren se podívala na Hulla a jejich pohledy se setkaly. Ačkoliv se ani jeden nepohnul, měla dojem, že před ní ustupuje, je stále dál, mimo její dosah. Prostor mezi nimi se změnil v rozlehlou propast, kterou nebylo možné přemostit.

A tak tě ztrácím. Kvůli tomuhle... tvorovi.

Tady její myšlenky skončily. Měla stejně prázdnou hlavu jako budoucnost, do níž právě vstoupila, a prostor před ní vyplňovalo jen zapomnění... a tak se vrháme kupředu... "Žij blaze, Hulle Beddikte."

"Kéž se ti daří, Seren Pedak."

S podlamujícími se koleny vyšla ze sálu.

* * *

Deset kroků od vrat do citadely na ni čekal Gerun Eberikt se samolibě pobaveným výrazem. "Zůstal vevnitř, že? Jak dlouho?"

Seren se snažila sebrat. "Co chceš, finadde?"

"Těžká otázka, akvizitor. Brys Beddikt mě požádal, abych promluvil s jeho bratrem, ale nějak k tomu stále nemám příležitost."

A když mu řeknu, že Hull je pro nás ztracený, co udělá pak?

Gerun Eberikt se usmíval, jako by jí četl myšlenky.

Seren odvrátila zrak. "Hull Beddikt je pod ochranou císaře."

"To jsem rád za něj."

Zlobně se na něho zamračila. "Ty to nechápeš! Rozhlédni se kolem sebe, finadde. Tato vesnice je plná stínů a v těch stínech jsou přízraky - sluhové Edurů."

Zvedl obočí. "Ty myslíš, že ho chci zabít? Odkud se to podezření vzalo, akvizitor? Řekl jsem přece ‚promluvit‘, ne? Nechtěl jsem to zjemnit."

"Tvoje pověst vyvolává obavy, finadde."

"Nemám důvod prohlásit Hulla za nepřítele, bez ohledu na jeho politické svazky. Nakonec, jestli se ukáže, že je z něj zrádce, má království vlastní prostředky, jak to s ním vyřídit. Nemám zájem do takové věci zasahovat. Jenom jsem chtěl splnit slib daný Brysovi."

"Co vlastně Brys chce?"

"Nevím. Kdysi jsem to možná věděl, ale všechno se přece změnilo."

Seren si ho prohlížela.

"A co ty, akvizitor?" zeptal se Gerun. "Doprovodíš kupce zpátky do Traté. A co potom?"

Pokrčila rameny. Zřejmě nebyl důvod se přetvařovat. "Vracím se domů, finadde."

"Do Lederas? V sídle tě moc často neviděli."

"To se očividně změnilo."

Kývl. "V brzké budoucnosti nebude akvizitorů příliš zapotřebí, Seren Pedak. Byl bych poctěn, kdybys byla ochotna pracovat pro mě."

"Pracovat?"

"Na mém sídle. Věnuji se... rozsáhlému podnikání. Máš charakter. Tobě bych mohl věřit." Zaváhal a dodal: "Nemusíš mi odpovídat hned. Jen tě žádám, aby sis to promyslela. Ozvu se ti v Lederas."

"Myslím, finadde," opáčila Seren, "že vzhledem k tomu, co se bude dít, budeš mít plno vojenských povinností."

"Mé místo je v paláci. Nevelím armádám." Rozhlédl se kolem sebe a znovu se usmál. "Tihle divoši se do Lederas nedostanou. Budou mít štěstí, jestli prorazí přes hranici. Zapomínáš, akvizitor, že jsme podobným nepřítelům už čelili. Nerekové měli svou bohyni-ducha - jakže se jmenovala?"

"Eres'al."

"Ano, správně. Eres'al. A Tarthenalové svých pět Seregahlů, nositelů hněvu. Zaklínači, čarodějnice, kletby a démoni, všechny jsme je vyřídili. A ceda a jeho kádr se ani nezapotili."

"Obávám se, že tentokrát to bude jiné, finadde."

Naklonil hlavu na stranu. "Akvizitor, když pomyslíš na Kupecké mýto, jaké si ho představuješ?"

"Nerozumím -"

"Obchodní jádro, srdce finančního systému, který pohání celý Leder, všechny jeho občany, vůbec celý způsob nazírání na svět. Mýto nejsou jenom peníze nacpané do nějakého tajného trezoru. Nejsou to jen kupci vykřikující jména před denní uzavírkou. Mýto jsou kořeny naší civilizace, vlákna pronikající do všeho. Do všeho."

"Kam tím míříš, finadde?"

"Jsi chytřejší, než se děláš, akvizitor. Moc dobře to chápeš. To srdce se krmit z toho nejlepšího a nejhoršího v lidské povaze. Nadšení a touha po úspěchu, ctižádost a hrabivost, všechno funguje ve vypočítavém souladu. Čtyři stránky naší povahy, a ani jedné se nelíbí, když se jí někdo snaží omezovat. Nevýhráváme jenom díky armádám, Seren Pedak. Výhráváme, protože náš systém vyhovuje tomu nejlepšímu i nejhoršímu ve všech národech, nejen v nás."

"Osud."

Gerun Eberikt pokrčil rameny. "Nazývej to, jak chceš. Ale stvořili jsme něco nevyhnutelného a všepožírajícího -"

"V tom, co děláme, nevidím moc nadšení a touhy po úspěchu, finadde. Mně to připadá spíš jako rostoucí nerovnováha..."

Rozesmál se. "Taková je podstata svobody, Seren Pedak."

Začínala se zlobit. "Vždycky jsem věřila, že svoboda znamená zaručené právo odlišovat se beze strachu z represí."

"Vznešená představa, ale ve skutečném světě nic takového nenajdeš. Překovali jsme svobodu v meč. A jestli nechcete být jako my, použijeme ten meč, abychom vás jednoho po druhém zabíjeli, dokud se váš duch nezlomí."

"Co když tě Tiste Edur překvapí, finadde? Zemřeš pak ty na obranu té své velké věci?"

"Někteří můžou zemřít. Některí zemřou. Vlastně, jakkoliv je to nepravděpodobné, můžeme zemřít všichni. Ale pokud po vítězství nezůstane jen popel, srdce bude bít dál. Jeho kořeny si najdou nová těla. Císař možná má své mořské demony, ale my máme mnohem větší obludu, která požívá. A to, co nedokáže sežrat, smete nebo vyhladoví. Ať Tiste Edur zvítězí nebo prohrají, prohrají stejně."

Seren couvla. "Einadde Gerune Eberikte, s tvým světem nechci mít nic společného. Takže na mou odpověď nemusíš čekat, protože jsem ti ji právě dala."

"Jak chceš, ale věz, že jestli změníš názor, nebudu si o tobě myslet nic špatného."

"Nezměním."

Otočil se. "Všichni musíme pracovat, abychom měli co jíst, holka. Uvidíme se v Lederas."

* * *

Během audience delegace stál Udinaas mlčky v šeru. Ostatní Ledeřané si jeho přítomnosti nevšimli, a i kdyby ano, nezáleželo by na tom, protože rozhovoru velel císař. Po propuštění delegace a odchodu akvizitor si Rhulad přivolal blíž Hulla Beddikta.

"Přisáháš nám věrnost," zamumlal císař, jako by každé slovo ochutnal, než opustí jeho rty.

"Vím, co potřebujete, císaři, umístění a posádku každé vojenské základny, každého tábora v pohraničí. Známe jejich taktiku, způsob, jak jsou vojska seřazena k bitvě. Způsob, jakým používají magii. Vím, kde jsou ukryté zásoby potravin a vody - jsou to vojenské sklady a jsou obrovské."

Rhulad se předklonil. "Chceš zradit vlastní lid. Proč?"

"Z pomsty," odvětil Hull Beddikt.

Udinaase zamrazilo.

"Sire," pokračoval Hull, "můj lid mě zradil. Už dávno. Dlouho jsem čekal na takovou příležitost."

"Pomsta tedy. Úctyhodný pocit?"

"Císaři, nic jiného mi nezbývá."

"Pověz nám, Hulle Beddikte, vypluje mocná lederská flotila na moře, aby se nám postavila?"

"Ne, nemyslím. Aspoň ne na začátku."

"A jejich vojska?"

"Doktrína stojí na počáteční fázi mobilní obrany, aby vaše síly musely stále postupovat. A pak protiútok. Výpady hluboko do týlu, aby vám přeťali zásobovací linie. Útok a ústup, útok a ústup. V třetí fázi obklíčí vaše vojska, aby dokončili zkázu. Flotila se vyhne střetu na moři, protože ví, že abyste mohli dobýt Leder, musíte přistát. Místo toho nejspíš pošlou lodě mimo dohled pobřeží a zaútočí na vaši domovinu. Na zdejší vesnice, které vypálí do základů. A každého Tiste Edur, kterého tu najdou, ať mladého, nebo starého, zabijí."

Rhulad zabručel. "Myslí si, že jsme hlupáci."

"Lederské vojsko je tvárné, císaři. Vojáci jsou cvičeni k tomu, aby se rychle přizpůsobili, pokud to okolnosti vyžadují. Pozoruhodná, nebezpečná síla. Armáda je výborně vycvičená a používá vyvýšené silnice postavené čistě jen pro ni, takže je děsivě pohyblivá. Horší je, že mají početní převahu -"

"Těžko," přerušil jej Rhulad s úsměvem. "Edurové mají nové spojence, Hulle Beddikte, jak sám brzy zjistíš. Dobře, jsme spokojeni a usoudili jsme, že nám budeš užitečný. Běž do domu našeho otce a přivítej se s Binadasem, který tě jistě rád uvidí."

Ledeřan se poklonil a odešel z místnosti.

"Hannane Mosagu," zavolal tiše Rhulad.

Odhrnul se boční závěs a bývalý král-zaklínač vstoupil do sálu.

"Zdá se," poznamenal Rhulad, "že tvoje studium lederského vojenství ti poskytlo celkem přesný odhad. Jeho popis jejich taktiky a strategie přesně odpovídá tvému."

"Kdy, císaři?"

"Už se kmeny připravují?"

"Horlivě."

"V tom případě vskutku velmi brzy. Pověz nám, co si myslíš o Nifadasovi a princí."

"Nifadas rychle pochopil, že vše je ztraceno, ale princ považuje ztrátu za vítězství. Zároveň oba plně spoléhají na vojenskou zdatnost království. Nifadas nás lituje, císaři."

"Chudák. Možná si tím mylným pocitem vysloužil naše milosrdenství."

"Vzhledem k tomu, jaký směr jsi vybral pro náš lid, císaři, je milosrdenství nebezpečná představa. Buď si jistý, že nám nebude poskytnuto."

Rhulad dostal další křeč, jakou už u něj Udinaas viděl. Myslel si, že chápe důvod. Rhuladův zdravý rozum drželo pohromadě tisíc pout, ale šílenství na něj útočilo a obrana povolovala. Nedávno byl pouze nejmladší syn z urozené rodiny, naparující se po vesnici, ale dosud nezakrvavý. Před jeho vnitřním zrakem se kolem místa, kde stál, pomalu otáčely panoramatické obrazy slávy. Vidiny mládí, plné scén, kdy bude Rhulad moci volně uplatňovat svou sebejistotu a dokovat tak oprávněnost svých názorů. A teď ten kluk seděl na edurském trůně.

Jenom musel zemřít, aby se tam dostal.

Stále ho opájel náhlý projev slávy, dostatečně na to, aby tvaroval jeho slova i myšlenky a krmil jeho císařské chování, jako by královské "my" bylo něco, s čím se narodil. To však byl jen krajíček sebekontroly. Nedokonalá fasáda upevňovaná složitě vytvářenými větami, jakousi neohrabanou artikulací vyhovující Rhuladovým dětinským představám o tom, jak by měl císař mluvit. Byla to hra přesvědčování jak sebe, tak posluchačů.

Udinaas si byl jistý, že mu v hlavě přetrvávají i jiné myšlenky, užívají kořeny a plazí se jako blédí červi jeho nekrotickou duší. Přes všechno to třpytivé zlato bylo tělo vespod pokřivené a zjizvené. Aby byla vytvořena správná fasáda, vše, co leželo pod ní, muselo být zmrazeno.

Otrok si toho všiml během Rhuladovy krátké křeče, a nijak ho to nedojalo. Zalétl pohledem k Majen. Ona nic neprozradila, dokonce ani to, že si uvědomuje, jak manžel náhle zachází do krajnosti.

Na tváři Hannana Mosaga však Udinaas zahlédl záblesk strachu, rychle ukrytý pod nicneřikajícím pohledem. Po krátkém přemýšlení Udinaas jeho reakci pochopil. Hannan Mosag potřeboval, aby byl jeho císař duševně v pořádku. Ani nezastřená moc ho nemohla přinutit kleknout před šilencem. Bývalý král-zaklínač také možná porozuměl tomu, že Rhulad bojuje vnitřní boj, a rozhodl se pomáhat císařově rozumné polovině. Pokud Rhulad bitvu prohraje a sklouzne do šílenství úplně, co udělá Hannan Mosag potom?

Lederský otrok přenesl pohled na meč, jež císař svíral v pravici jako žezlo, špičku zaraženou do stupínku vedle zdobené nohy trůnu. Odpověď se skrývá v tom meči, a Hannan Mosag o něm - a o jeho tvůrci - ví mnohem víc, než

prozradil.

Ale já vlastně taky. Chřad, stínový přízrak, který adoptoval Udinaase, mu pošeptal pár pravd. Moc meče umožnila Rhuladovi ovládat přízraky. Tisteandijské duchy.

Chřadovi se podařilo povolání vyhnout a své vítězství ohlásil melodramatickým smíchem v otrokově hlavě. Nyní mu s přehnanou radostí tancoval v mysli a vše sledoval jeho očima.

"Císaři," pravil Hannan Mosag, jakmile se Rhulad viditelně vzpamatoval, "arapajští zaklínači -"

"Ano. Nesmějí vzdorovat. Mají zajistit uvítání."

"A Nerekové, které sis vyžádal od kupce?"

"Jiné rozhodnutí." Rhuladovi se v tmavých očích mihl neklid. "Nebudou rušení. Budou ctění."

"Jejich ohništi a okolí se dostalo posvěcení," pravil Hannan Mosag a kývl. "To je pochopitelně třeba ctít. Ale z požehnání jsem vycítil jen málo síly."

"Nebudu tě klamat. Duchové, které uctívají, jsou nejstarší, jaké tento svět zná. A neprojevují se způsoby, které bychom snadno rozpoznali."

"Aha. Císaři, byl jsi obdařen vědomostmi, které já nemám."

"Ano, Hannane Mosagu. To byl. Musíme s Nereky postupovat opatrně. Nechci vidět povstání jejich duchů."

Bývalý král-zaklínač se zamračil. "Lederští čarodějové měli jen málo práce s rušením - dokonce i s vymýcením - moci nerekých duchů. Jinak by se Nerekové tak rychle nezhroutili."

"Slabost, kterou Ledeřané využili, byla nalezena ve smrtelných Nerecích, ne v duších, které uctívají. Nyní jsme přesvědčeni, Hannane Mosagu, že Eres'al není plně probuzena. Nepovstala, aby bránila ty, kdož ji uctívají."

"Něco se však změnilo."

Rhulad kývl. "Něco ano." Vzhledl k Majen. "Začalo to požehnáním edurské ženy, která je nyní mou novou manželkou."

Majen sebou trhla a nepodívala se do očí ani Rhuladovi, ani Hannanu Mosagovi.

Císař pokrčil rameny. "Stalo se. Máme si dělat starosti? Ne. Zatím ne. Možná nikdy. Nicméně se musíme mít dál na pozoru."

Udinaas odolal touze se zasmát. Opatrnost, zrozená ze strachu. Bylo hezké vědět, že císaře Tiste Edur může tento pocit stále postihnout. Ale možná jsem Rhulada odhadl špatně. Možná je strach v jádru té zrůdy, kterou se stává. Záleží na tom? Jen pokud by si Udinaas chtěl začít hrát na věštní. Stálo by to za námahu?

"Den-Ratové jsou západně od Chovné zátoky," ohlásil Hannan Mosag. "Merudové vidí kouř z jejich vesnic."

"Kolik jich přichází po moři?"

"Asi osm tisíc. Všechny lodě. Většina z nich jsou samozřejmě válečníci. Zbytek cestuje po zemi a první skupiny už dorazily na sollantské hranice."

"Zásoby?" zeptal se císař.

"Stačí na cestu."

"Nic nezůstalo doma?"

"Nic než popel, Sire."

"Dobře."

Hannan Mosag zaváhal a dodal: "Už to začalo. Není cesty zpátky."

"Nemáš důvod si dělat starosti," ujistil jej Rhulad. "Už jsem na hranice poslal stínové přízraky. Budou hlídat. Brzy překročí hranici do Ledem."

"Pak je najdou cedovi pohraniční čarodějové."

"Nakonec ale přízraky nebudou bojovat, jenom uprchnou. Nechci ještě ukazovat jejich sílu. Hodlám podporovat přehnanou sebedůvěru."

Oba Edurové dál probírali strategii. Udinaas poslouchal, jen další přízrak v šeru.

* * *

Trull Sengar se díval, jak otec s pečlivým odhodláním znovu buduje jakousi víru. Spojoval slova pronesená nahlas, avšak očividně určená pouze jemu, zatímco jeho žena přihlížela s tvář staré, zlomené báby. Smrt dorazila a vzápětí byla roztříštěna příšernou reprízou, vzkříšením, nenabízejícím prázdnou radost. Král byl svržen a na jeho místě povstal císař. Svět se převrátil a Trull si připadal otažitý, otupělý, svědek bolestných, mučivých scén, v nichž byl vyzkoušen bezpočet faset usmíření. Výsledkem bylo vyčerpané ticho, v němž se pomalu vracelo napětí šeptající o neúspěchu.

Všichni do jednoho poklekli před svým novým císařem. Bratr a syn, příbuzný, který zemřel a nyní byl pokrytý zlatými mincemi. Zničený, přesto rozpoznatelný hlas. Oči patřící někomu, koho všichni kdysi znali, ale nyní v nich byl pohled horečnatý moci a potažený mázdou nevyhlášených ran zasazených hrůzou.

Strach se vzdal své snoubenky. To bylo něco neslýchaného. Rhulad si ji vyžádal. A to bylo... sprosté.

Trull se dosud nikdy necítil tak bezmocný. Odtrhl zrak od otce a zadíval se do rohu, kde stál Binadas zabraný do tichého rozhovoru s Hullem Beddiktem. Ledeřanem, jenž přísahal věrnost Rhuladovi, jenž zrazoval vlastní lid ve válce, o níž Trull věděl, že je nevyhnutelná. Co nás do toho všechny zatáhlo? Jak můžeme zastavit ten nevyhnutelný pochod?

"Nebojuj s tím, bratře."

Trull se ohlédl na Stracha, sedícího na lavici vedle něj. "S čím?"

Strach měl tvrdý, téměř rozhněvaný výraz. "Nosí ten meč, Trulle."

"Zbraň nemá s Tiste Edur nic společného. Je cizí a snaží se ze svého nositele udělat našeho boha. Otec stín a jeho Dcery mají být odvrženi?"

"Meč je pouhý nástroj. Je na nás, na těch kolem Rhulada, abychom se drželi posvátnosti vlastní víry, udrželi strukturu a Rhulada vedli."

Trull na něj vytřeštil oči. "Ukradl ti snoubenku!"

"Vyslov to ještě jednou, bratře, a zabiju tě."

Trull uhnul pohledem. Srdce se mu rozbušilo. "Rhulad nepřijme žádné vedení, od nás, ani od nikoho jiného, Strachu.

Ted' ho vede meč a ten, kdo ho vytvořil. A šilenství."

"Šilenství chceš vidět jen ty."

Trull zabručel. "Možná máš pravdu. Tak mi pověz, co vidíš."

"Bolest."

A to je něco, co máte oba společného. Trull si přejel rukou přes obličej a povzdechl si. "Bojovat s tím, Strachu? Nikdy nebyla naděje." Znovu se na bratra podíval. "Ale není ti něco divné? Kdo s námi manipuluje a jak dlouho? Nazval jsi

ten meč nástrojem - copak se my tolik lišíme?"

"My jsme Tiste Edur. Kdysi jsme vládli celé říši. Zkřížili jsme meče s bohy tohoto světa -"

"A prohráli."

"Byli jsme zrazeni."

"Vzpomínám si, že jsi sdílel matčiny pochybnosti -"

"Mýlil jsem se. Byl jsem vlákán do slabosti. Jako my všichni. Ale tu teď musíme odhodit, Trulle. Binadas to chápe. Náš otec také. I Theradas a Midik Buhnovi a ti, které císař prohlásil za své pokrevní bratry. Choram Irard, Cholb Harat a Matra Brid -"

"Jeho staří nezakrvení přátelé," přisadil si Trull s trpkým úsměvem. "Ti tři, které vždycky v souboji s mečem a oštěpem porazil. Je a Midika."

"A co má být?"

"Nic si nezasloužili, Strachu. Sebevětší prohlášení na tom nemůže nic změnit. A přece Rhulad chce, abychom od nich přijímali rozkazy -"

"My ne. My jsme také pokrevní bratři, nezapomínej. A já pořád velím válečníkům šesti kmenů."

"Jak se podle tebe budou cítit ostatní urození válečníci? Všichni kráčeji po starobylé stezce zakrvení a úctyhodných činů v boji. A teď jsou pokořeni -"

"První válečník pod mým velením, který si postěžuje, pozná ostří mého meče."

"To ostří by se mohlo časem otupit."

"Ne. Žádná vzpoura nebude."

Po chvíli Trull kývl. "Asi máš pravdu, a to je možná ta nejsmutnější pravda, která byla dnes vyslovena."

Strach vstal. "Jsi můj bratr, Trulle, muž, jehož obdivuju. Ale svými slovy kráčíš blízko zradě. Být to kdokoliv jiný, už bych ho umlčel. Nadobro. Stačí, Trulle. Nyní jsme říše. Znovuzrozená říše. A čeká nás válka. Musím proto vědět - budeš bojovat po boku svých bratrů?"

Trull se opřel o drsnou zeď, chvíli si Stracha prohlížel a zeptal se: "Udělal jsem někdy něco jiného?"

Strachův výraz změkl. "Ne, neudělal. Když jsme se vraceli z ledové pustiny, všechny jsi nás zachránil, a ten čin je nyní dobře znám, takže na tebe všichni pohlížejí s obdivem a úctou. Mnozí dojdou k rozhodnutí pozorováním tvé reakce na to, co se stalo. Jestli v tvých očích uvidí pochybnosti..."

"Nic neuvidí, Strachu. Ne v mých očích. A nenajdou důvod pochybovat o mých skutečích."

"To se mi ulevilo. Císař si nás brzy povolá. Svě pokrevní bratry."

Trull se také zvedl. "Dobře. Ale zatím, bratře, toužím po samotě."

"Nebude to nebezpečná společnost?"

Pokud ano, tak už jsem vlastně mrtvý. "Zatím nebyla, Strachu."

* * *

"Odejdi, Hannane Mosagu," rozkázal císař a na hlase mu bylo znát náhlé vyčerpání. "A k'risnan vezmi s sebou. Všichni jděte - ty ne, otroku. I ty, Majen, ženo. Prosím, odejdi."

Náhlé propuštění vyvolalo zmatek, ale ve chvílce byla komnata až na Rhulada s Udinaasem prázdná. Otrokovi připadal Majenin odchod spíš jako útěk, kráčela afektovaně, jako by byla blízka hysterii.

Udinaas tušil, že takových chvil bude víc. Náhlých přerušení normálního jednání. Proto ho nepřekvapilo, když si ho Rhulad přivolal. Udinaas v jeho očích spatřil příval sklíčenosti a hrůzy.

"Stůj při mně, otroku," zachraptěl Rhulad a celý se roztřásl. "Připomínej mi! Prosím! Udinaasi -"

Otrok se zamyslel. "Zemřel jsi," řekl nakonec. "Tvoje tělo bylo přioděno pro čestný pohřeb zakrvěného válečníka Hirotu. Pak ses vrátil. Díky meči, který nyní držíš, ses vrátil a znovu žiješ."

"Ano, to je ono. Ano." Smích přešel v pronikavý jek a náhle ustal. Rhulada se znovu zmocnila křeč. Supěl jako v bolestech a zamumlal: "Ty rány..."

"Císaři?"

"To nic. Jenom vzpomínka. Na chladné železo, co mi vrážejí do těla. Chladný oheň. Snažil jsem se. Snažil jsem se stočit do klubička. Těsně. Chránit, co jsem už ztratil. Vzpomínám si..."

Udinaas mlčel. Protože se na něj císař nedíval, mohl svobodně pozorovat. A dělat závěry.

Mladí by neměli umírat. Konec života patří starším. Některá pravidla by neměla být porušena, ať už je motivem soucit či chladná vypočítavost, nezáleželo na tom. Rhulad byl mrtvý příliš dlouho, příliš dlouho, aby unikl duchovním škodám. Jestli měl být císař nástrojem, byl nástrojem poškozeným.

A jakou to mělo cenu?

"Jsme nedokonalí."

Udinaas nadskočil a neřekl nic.

"Rozumíš tomu, Udinaasi?"

"Ano, císaři."

"Jak? Jak tomu rozumíš?"

"Jsem otrok."

Rhulad kývl. Zvedl levou ruku obalenou zlatem a připojil ji k pravé, svírající jílec meče. "Ano, ovšem. Ano. Nedokonalí. Nedosáhneme nikdy ideálů postavených před nás. Takové je břímě smrtelnosti." Pokřivený škleb. "Nejen smrtelníků." Záblesk v očích. Na chvíli je upřel do očí otroka a zase uhnul. "Šeptá mi v hlavě. Radí mi, co mám říkat. Dělá mě chytřejším, než jsem. Co tedy jsem, Udinaasi? Co to ze mě dělá?"

"Otroka."

"Ale já jsem Tiste Edur."

"Ano, císaři."

Zamračení. "Dar navraceného života."

"Jsi dlužník."

Rhulad ucukl a v očích mu zablýskl hněv. "Nejsme stejní, otroku! Rozumíš? Nejsem jeden z vašich dlužníků. Nejsem Ledeřan." A za šustění mincí se schoulil. "Dcero mě vem, ta tíha..."

"Mrzí mě to, císaři. Je to pravda. Nejsi dlužník. A možná ani nejsi otrok. Ačkoliv ti to tak občas připadá, když tě přepadne únava."

"Ano, to je ono. Jsem unavený. To je všechno. Unavený."

Udinaas zaváhal, než se zeptal: "Císaři, mluví skrze tebe i teď?"

Křehké zavrtění hlavou. "Ne. Ale on nemluví skrze mě. Jen mi našeptává, radí, pomáhá mi volit slova. Uspořádává mi myšlenky - ale ty myšlenky jsou moje. Musí být. Nejsem hlupák. Jsem chytrý. Ano, to je ono. On mi jen našeptává sebedůvěru."

"Nic jsi nesnědl," poznamenal Udinaas. "Ani nic nepil. Nemáš hlad nebo žízeň, císaři? Nemám ti donést něco na obnovu sil?"

"Ano, chci jíst. A... víno. Najdi sluhu."

"Ano, pane."

Udinaas prošel závěsem zakrývajícím průchod do kuchyní. Na chodbě za dveřmi se choulil sluha. Když k němu Udinaas přistoupil, zaleskly se v šeru jeho vyděšené oči. "Vstávej, Virriku. Císař chce víno. A jídlo."

"Bůh chce jíst?"

"Není bůh. Jídlo a víno, Virriku. Hodné císaře. A pospěš si s tím."

Sluha se vyškrábal na nohy a chystal se utéci.

"Viš, jak na to," podotkl Udinaas klidně. "K tomuhle tě cvičili."

"Bojím se -"

"Poslouchej mě. Povím ti tajemství. Vždycky jsi měl rád tajemství, vid', Virriku?"

Nesmělé kývnutí.

"Jde o tohle," začal Udinaas. "My otroci nemáme důvod se bát. Důvod k obavám mají Edurové, ale my se jim díky němu můžeme dál smát za zády. Pamatuješ na to, Virriku? Je to tvá oblíbená hra."

"Pa-pamatuju se, Udinaasi."

"Dobře. Teď běž do kuchyně a ukaž to ostatním. Znáš tajemství. Ukaž jim to, a oni tě budou následovat. Jídlo a víno. Až budeš připravený, přines všechno k závěsu a tiše pískni jako obvykle. Virriku, potřebujeme, aby se věci vrátily k normálu, rozumíš? A ten úkol padá na nás, na otroky."

"Pěřová čarodějka běžela -"

"Pěřová čarodějka je mladá, a to, co udělala, byla chyba. Mluvil jsem s ní a ještě s ní promluvíím."

"Ano, Udinaasi. Jsi císařův otrok. Máš na to právo. Ve tvých slovech je hodně moudrosti. Myslím, že tě budeme poslouchat, i když jsi dlužník. Byl jsi... povýšený." Kývl. "Pěřová čarodějka nás zklamala -"

"Nesud' ji tak tvrdě, Virriku. A už běž."

Díval se, jak sluha odbíhá chodbou. Pak se otočil a vrátil se do trůnního sálu.

"Co ti trvalo tak dlouho?" chtěl vědět Rhulad na pokraji paniky. "Slyšel jsem hlasy."

"Sděloval jsem Virrikovi tvé požadavky, císaři."

"Jsi příliš pomalý. Musíš být rychlejší, otroku."

"Budu, pane."

"Všem musíš říkat, co mají dělat. Nikdo zřejmě nedokáže myslet sám za sebe."

Udinaas k tomu mlčel a neodvážil se usmát, i když mu hlavou táhl postřeh, který byl nasnadě.

"Jsi pro nás užitečný, otroku. Budeš nám to muset připomínat. V nečekaných chvílích. A ty to pro nás uděláš. A taky nám budeš ve správných chvílích nosit jídlo a pití."

"Ano, pane."

"Teď nám buď k ruce, zatímco necháme chvíli odpočinout očím."

"Samozřejmě, pane."

Stál, čekal a díval se. Tucet kroků.

Vzdálenost mezi císařem a otrokem.

* * *

Cestou k mostu Trull Sengar zahlédl akvizitor. Stála v polovině mostu, nehybná jako vyděšená laň, oči upřené na hlavní ulici vedoucí městem. Trull neviděl, co upoutalo její pozornost. Zaváhal. Ona otočila hlavu a jejich pohledy se setkaly.

V té chvíli si nevyměnili jediné slovo. Pohled začal pátravě, pak se rychle a nesmírně změnil v něco jiného. Kontakt byl

vzápětí vzájemně přerušen, instinktivní reakce obou účastníků.

Následovalo neohrabané ticho. Trull bojoval s obrovskou prázdnotou v hrudi.

Seren Pedak promluvila první. "Takže už nic nezbyvá, Trulle Sengare?"

A on pochopil. "Ne, akvizitor. Už nic nezbyvá."

"Myslím, že bys to chtěl jinak, vid'?"

Otázka se příliš otřela o nevyjádřené poznání, k němuž oba před chvílí došli, a on jí v očích opět zahlédl záchvěv... něčeho. Vzpamatoval se před upřímnou odpovědí. "Sloužím svému císaři."

Záchvěv zmizel, nahradil ho chladný pohled, který bez námahy pronikl jeho obranou a vrazil mu nůž do prsou.

"Samozřejmě. Odpuť. Na takové otázky je příliš pozdě. Už musím jít, doprovodit Buruka Bledého zpátky do Traté."

Každé slovo tím nožem otočilo, přestože byla navenek nevinná. Nechápal, jak ho slova - a výraz v jejích očích - mohou tak hluboce ranit. Nejradši by vykřikl. Vše popřel. Přiznal se. Místo toho jen zdůraznil nedostatek empatie, když pokrčil rameny. "Dobrou cestu, akvizitor." Nic víc, a věděl, že se chová zbaběle.

Díval se za ní, jak odchází. Přemýšlel o své životní cestě, stejně jako o životě akvizitor, o klopýtnutích, při nichž si neuvědomoval jejich případnou závažnost. Rovnováha se vrátila, ale cesta se změnila.

Tolik rozhodnutí bylo nezvratných. Trulla napadlo, jestli tohle patří mezi ně.

KAPITOLA ČTRNÁCT

Kde je temnota?

Ve dnech dávno minulých,

kdy slunce zalévalo vše

svým světlem zlatým

a my byli vyleštěni do jasu

v naší mladistvé převaze,

nadšené vřeštění

a vzdálený smích

unášené na zlatém proudu

dní, které se nezastavily

na noc s každým stínem,

propálené

nesmrtelným ohněm.

Kde je tedy temnota?

Dorazila na smrti slunce,

dorazila kradmo a nenápadně,

aby s vrčením odhalila

žhavý pád,

který nás stahuje dolů

do této chvíle.

Nesmrtelný oheň

rybářka Kel Tath

Z

e tmy zazněl hlas. "Já bych tou ulicí nechodil, staříku."

Bugg se ohlédl. "Děkuju za varování," opáčil a šel dál.

Po deseti krocích v uličce ucítil prolitou krev. Kroky za zády mu prozradily, že hlídka postupuje za ním, nejspíš aby mu zabránila v ústupu.

"Varoval jsem tě."

"Pro mě jste si poslali," upozornil ho Bugg.

Ze tmy před ním se vyloupily další čtyři postavy, hrdlořezové všichni do jednoho. A vypadali vyděšeně.

Muž, jenž byl na hlídce, Bugga obešel a zadíval se mu do obličeje. "Ty seš Čekající muž? Nevypadáš, jak sem si myslel."

"Co se tady stalo? Kdo je mrtvý a kdo ho zabil?"

"Ne, 'kdo' ho zabil," zamumlal jeden ze čtveřice před Buggem. "Spíš jako 'co'. A nevíme, akorát že to bylo velký, kůži to mělo černou jako voda v kanále a na rukách trny. Voči jako had a šedě zářily."

Bugg zavěštil, snažil se zachytit něco kromě krve.

"Roztrhalo to Siláka Ralla na kusy a pak to vlezlo támhle do toho baráku."

Sluha se otočil směrem, jímž muž ukazoval. Opuštěný chrám, jeden roh propadlý, špičatá střecha na té straně prudce nakloněná. Bugg zabručel. "To byl poslední chrám Os, že jo?"

"Nás se neptej."

"Ten kult je mrtvý aspoň sto let," pokračoval sluha a mračil se na polorozpadlou stavbu. Vchod byl široký, bez dveří, zakončený pevným kamenným překladem. Kdysi byl tři schody nad ulicí, když ještě takhle ulička bývala ulicí. Bugg stěží rozeznával pravý kraj horního schodu. Hned za vchodem zřejmě byla hromada smetí, kterou někdo nedávno rozhrábl.

Bugg se ohlédl na pět banditů. "Co tady vůbec pohledáváte?"

Výměna pohledů, pak hlídka pokrčila rameny. "Skovávali sme se."

"Schovávali?"

"Taková malá holka... no, ehm..."

"Aha. Jasně." Bugg se znovu otočil ke vchodu do chrámu.

"Počkej, dědo," ozvala se hlídka. "Přece nechceš jít dovnitř, nebo jo?"

"Proč byste mě jinak volali?"

"Čekali jsme, že, ehm, zajdeš pro městskou hlídku nebo tak něco. Možná pro pár mágů."

"To bych udělat mohl. Ale nejdřív bych měl zjistit, s čím máme co do činění." Bugg vstoupil do pobořeného chrámu.

Zatuchlý, vlhký vzduch a naprostá temnota. Pach čerstvě rozhrabané hlíny a po chvíli tichounký dech. Pomalý a pravidelný. Sluha upřel zrak na zdroj zvuku. "Jasně," zamumlal, "už je to nějakou dobu, co jsi naposledy dejchal noční vzduch. Ale to ti nedává právo zabíjet nešťastný smrtelníky, nemyslíš?"

U protější zdi se pohnul mohutný stín. "Neubližuj mi. Nevrátím se. Všechny zabíjejí."

Bugg si povzdechl. "Budeš se muset víc snažit."

Stín se rozdělil a sluha zahlédl pohyb. Nejméně šest nových, menších těl, nízkých a protáhlých, se rozestoupilo. Od zadní zdi se na něj zadívala řada plazích očí.

"Proto sis vybral tenhle chrám," uhádl Bugg. "Žel, věřící jsou už dávno pryč."

"To si možná myslíš." Půl tuctu hlasů, šeptající sbor. "Ale mylíš se."

"Proč jsi zabil toho smrtelníka?"

"Překážel ve dveřích."

"Takže teď jsi tady..."

"Budu čekat."

Bugg se zamyslel nad tím, co z tohoto prohlášení všechno vyplývá. Pomalu se zamračil. "Dobře. Ale už žádný zabíjení. Zůstaneš tady."

"S tím budu souhlasit. Prozatím."

"Dokud to, na co čekáš... nedorazí."

"Ano. Pak budeme lovit."

Bugg se otočil. "To si myslíš ty," pronesl potichu pro sebe.

Vyšel z chrámu a v šeru si prohlížel pět vyděšených mužů. "Rozšiřte zprávu, že do chrámu nesmí nikdo vstoupit."

"To je všechno? A co hlídka? Mágové? Co Silák Rall?"

"Jestli vám jde o pomstu, tak vám radím, abyste si nejdřív našli pár tisíc kamarádů. Nakonec dojde k zúčtování."

Hlídka zafrkala. "Čekající muž chce, abysme čekali."

Bugg pokrčil rameny. "Líp to neumím. Na to, aby vyhnal tohle zvíře, by sem dolů musel přijít sám ceda."

"Tak pro něj pošli!"

"Takovou páku nemám. Běžte hezky domů."

Bugg prošel kolem nich a odcházel uličkou. Věci se opravdu začínaly komplikovat. A to nikdy nevěstilo nic dobrého.

Říkal si, kolik dalších tvorů ještě uniklo z mohyl. Podle Smečkových slov jich nebylo moc, což byla úleva.

Přesto usoudil, že by se měl přesvědčit na vlastní oči. Schůzka, na kterou měl jít, bude asi muset ještě chvíli počkat.

Nejspíš se mu dostane pořádného pokárání, ale s tím se nedalo nic dělat. Ukazovalo se, že Sedmý cyklus bude zřejmě velmi rušný. Napadlo ho, jestli věštba ohledně znovuzrození říše není nějak spojená se smrtí azathské věže. Doufal, že není.

Noc byla překvapivě klidná. Obvyklé davy, které se objevovaly, jakmile denní žár trochu polevil, se kolem Quillasova kanálu kupodivu nevyskytovaly. Bugg dorazil na dohled Věčného příbytku. Připomněl si, že aspoň to byl úspěch. Královský stavitel, vhodně pojmenovaný Brum, neochotně a se závisí doručil královskou smlouvu, v níž stálo, že Buggovo stavitelství přebírá práce na podpěrách pod poškozenými křídly nového paláce. A ještě méně ho potěšilo, když Bugg poslal staré čtyři dělníky pryč i s jejich vybavením. Pak strávil větší část následujícího dne tím, že se brodil zaplavenými tunely, jen aby lépe poznal, jaký úkol ho čeká.

Přesně podle Teholovy předpovědi, Buggova skromná společnost v Mýtu postupovala děsivě rychle. Od chvíle, kdy byl uzavřen seznam akcí, se Buggovi podařilo prodat čtyři tisíce dvaadvacet procent akcií a stále mu zůstal kontrolní balík. Pochopitelně jestli bude ten podvod někdy odhalen, bude jako první na seznamu utápění. "Ale jsem připravený to riziko podstoupit," prohlásil Tehol se širokým úsměvem. Buggův pán byl prostě legrační.

Poblíž starého paláce odbočil do klikatých uliček a zapomenutých ulic. Tato část města vypadala jako bez života. Ven se nikdo nevydával. Toulaví psi přestávali hledat potravu a ohlíželi se po něm, jak prochází kolem. Krysy mu cupitaly z cesty.

Dorazil k hranaté věži a šel podél zdi až k bráně. Zastavil se a s námahou potlačil nervozitu. Azathská věž byla nakonec mrtvá. Bugg se zhluboka nadechl, pomalu vydechl a vykročil.

Mohyly po obou stranách byly podivně zborcené, ale žádné díry v nich neviděl. Zatím. Sešel z cesty. Pod nohama mu křupal a kroutil se hmyz. Trsy trávy vypadaly jako vymáčené a hemžilo se to v nich životem.

Bugg dorazil k mohyle, jejíž bližší konec byl pryč a na jeho místě zela černá díra, přes níž byl povalený kmen uschlého stromu. Zevnitř se ozývalo šustění. Pak se ven vyškřábala Konývka. V rozcuchaných špinavých vlasech se jí kroutily bílé larvy a sklouzávaly jí na ramena. Chytila se větve, narovнала se a elegantním, téměř něžným pohybem si ze sebe smetla larvy.

"Je pryč," prohlásila. "Strýčku Buggu, tenhle je pryč."

"Já vím."

"Neviděla jsem ho. Měla jsem ho vidět."

Bugg zavrtěl hlavou. "Je velice nenápadný, Konývko. A rychlý. Stačila mu jen chvílička, kdy ses k němu obrátila zády. Potkal jsem ho a prozatím nebude nikoho otravovat."

"Nic nefunguje, strýčku Buggu. Potřebuju toho dole. Potřebuju ho dostat ven."

"Víš, co mu brání?"

Zavrtěla hlavou a na zem popadaly další larvy. "Aspoň že má meče. Strýc Brys mu je přinesl. Vtlačila jsem je do mohyly."

"Brys Beddikt? Holka, hledáš si vážně dobrý spojence. Byl tu i ceda?"

"Žádného cedu neznám."

"To se divím. Měl by přijít brzy, hned jak se dozví o tobě."

"O mně?"

"No, spíš o tvém srdci."

Naklonila hlavu na bok. "Slyším, jak mi buší v prsou. To je moje srdce?"

"Ano. Jak často se ozve?"

"Asi osmkrát za den. Teď. Předtím možná čtyřikrát. Na začátku jednou. Hlasitě, bolela mě z toho hlava."

"Bolela? Ty cítíš bolest, holka?"

"Už ani ne. Jen bolístky. Píchání. Tak vím, že se mnou je něco v nepořádku. Kdysi jsem necítila nic."

Bugg si prohrábl prořídle vlasy a vzhlédl k noční obloze. Byla zatažená, ale mraky byly vysoké, ploché a hladké, jako pokrývka, přes niž byla tu a tam vidět hvězdička. Povzdech si. "Tak dobře, holka, ukaž mi, kde jsi zahrabala ty meče."

Kráčel za ní k mohyle blíž u věže.

"Je v téhle."

Sluhův pohled však přitáhla naprosto stejná mohyla vedle. "Rád bych věděl, komu patří tahleta."

"Ona mi pořád něco slibuje. Odměnu. Těch pět, kteří zabijejí ostatní, se k ní ani nepřiblíží. Občas mě její hněv pálí v hlavě jako oheň. Velice se zlobí, ale říká, že ne na mě. Na ty mrchy, povídá, a podle toho vím, že spí, protože tohle říká jenom tehdy, když spí. Když je vzhůru, šeptá mi hezké věci."

Bugg pomalu kývl. "To zní absurdně," poznamenal hlavně k sobě. "Absurdně a světsky."

"A co, strýčku?"

"Drží ho za kotníky. Víím to. Je to směšný, ale proto má potíž se osvobodit. Protože ho ona drží za kotníky."

"Aby ho udržela, kde je?"

"Ne. Aby se s ním určitě dostala ven."

"Ona podvádí!"

Přes znepokojení se Bugg usmál. "To tedy ano, holka. Pochopitelně to může dopadnout tak, že kvůli ní zůstanou oba v pasti."

"Ale ne, on teď má meče. Jenom je musí dostat dolů. To povídá. Předtím jsem mu nerozuměla, ale už ho chápu. Říkal, že bude něco pilovat."

Bugg sebou trhl a zamračil se. "Těch pět, jak brzy můžou uniknout?"

Konývka pokrčila rameny. "Zabili skoro všechny ostatní. Nevím. Asi brzo. Říkají, že mi udělají hrozné věci."

"Určitě zavolej o pomoc, než se dostanou ven."

"Zavolám"

"Už musím jít."

"Ano. Opatruj se, strýčku."

* * *

Bryse vzbudil jeden z prediných kaprálů. Rychle se oblékl a následoval mladého vojáka do Vojenské místnosti, kde našel krále Ezgara Diskanara, cedu, Unnutal Hebaz a první konkubínu Nisall. Král s milenkou stáli na jedné straně stolu s mapami naproti předě. Kuru Qan chodil po kruhu kolem celého shromáždění a občas si sundal podivné oční čočky a vyleštil je.

"Finadde, připoj se k nám," vyzvala ho Unnutal Hebaz.

"Co se stalo?" chtěl vědět Brys.

"Zřejmě jsme ve válce," odvětila preda. "Hodlám informovat krále o současném rozložení našich sil."

"Omlouvám se za vyrušení, predo."

Ezgara Diskanar mávl rukou. "Chtěl jsem tě tu, Brysi. Nyní pokračuj, Unnutal."

"Divize, prapory a brigády," začala preda. "A posádkové oddíly. Naše pozemní síly. O flotilách se zmíním později. Od západu na východ podél hranice je to takhle. Na Dálavě, První Děvín - jeho obrana se teprve buduje a zdaleka není dokončená. Považuji pevnost za nebránitelnou, a proto posílám posádku jako posilu do Fentské Dálavy. Druhý Děvín má posádku šest set obviněných vojáků, v současnosti na přetrénování. Ostrov je trestanecká pevnost, jak víte. Ochota vězňů bojovat je pochopitelně problematická. Nicméně bych radila nechat je tam. Třetí Děvín zůstane aktivní, ale pouze se zanedbatelnou posádkou fungující jako předsunutí pozorovatelé, pokud by edurská flotila obeplula ostrov a zamířila k městu Oul."

"Kde máme vojsko," doplnil král.

"Ano, Sire. Hadí batalion, umístěný ve městě. Nezkrotná brigáda je v Tulaměši na pobřeží. Na východ od Dálavy leží přístav Traté. Hliněný batalion a Tratěská legie s Rozpolcenou brigádou a Katterskou legií dole ve Starém Katteru. Vysoká pevnost má navíc kromě střídající posádky Trávozelenou brigádu. Normálně bychom tam měli i Bílozvědný batalion, ale ti v současnosti provádějí cvičení za První Dálavou. Pochopitelně okamžitě vyrazí na sever. Dál na východ je situace uspokojivější. V pevnosti Třas je Harridiktova brigáda a Řemeslnický batalion táboří u Sídla - další cvičení."

"Jak dlouho potrvá bílozvědům, než dorazí do Vysoké pevnosti?" zeptal se král.

"Dálavská a Thetilská silnice jsou v dobrém stavu, Sire. Pět dní. Odcházejí zítra. Znovu chci zdůraznit, že velkou taktickou výhodou představují cedovi mágové. Naše komunikace je okamžitá."

"Ale já chci něco víc," zavrčel Ezgara. "Chci něco preventivního, predó. Chci, aby změnili názor na tuhle zatracenou válku."

Unnutal se pomalu otočila a upoutala pohledem Kuru Qana. "Cedo?"

"Významné? Méně, než doufáme. Chceme útok na jejich vesnice? Na ty za horami? Dobře."

"Jak rychle to dokážeš zařídit?" chtěl vědět král.

"Kádr v Traté bude připravený, Sire. Za úsvitu tři dny ode dneška."

"Modli se k Bloudovi, aby je to odradilo." Král se vzmohl na trpký úsměv, zatímco ceda pokračoval v přecházení. "Ale nevěříš, že se to podaří, vid', Kuru Qane?"

"Nevěřím, Sire. Naštěstí nevěřím ani tomu, že Hull předpokládá náš útok na edurské vesnice."

Brysovi ztuhla krev v žilách. "Cedo? Je můj bratr...?"

Lítostivé přikývnutí. "To je stezka, po níž Hull Beddikt kráčí již dlouhou dobu. Nikoho tady to nepřekvapuje, finadde."

Brys polkl a s námahou promluvil: "Já jsem... myslel jsem... vzhledem k tomu -"

"Že bude zavražděn?" zeptal se Ezgara. "Ne, Brysi. Jeho přítomnost znamená naši taktickou výhodou, ne toho zatraceného povýšeneckého císaře. Všichni víme, že Edurům radí, jak vedeme válku, a hodláme toho využít." Král se odmlčel a vzhledl. "Hullový činy v žádném případě nevyvolávají pochyby o tobě, Brysi. Tím si můžeš být jistý."

"Děkuji, Sire." A abys svá slova dokázal, pozval jsi mě na tuto poradu. "Naneštěstí Nifadas neuspěl. Co víme o tom povýšeneckém císaři, o kterém jste mluvil?"

"Má k dispozici obrovskou spoustu magie," odpověděl Kuru Qan nepřítomně. "Víc jsme toho nezjistili."

První konkubína poodešla od krále. Vypadala rozrušeně.

"Nejdůležitější pro nás," dodala Unnutal Hebaz, "je to, že má naprostou věrnost edurských kmenů. A i když sesadil Hannana Mosaga, král-zaklínač nyní stojí po císařově boku jako jeho hlavní poradce."

To Bryse překvapilo. "Král-zaklínač prostě ustoupil stranou? To je... pozoruhodné."

Předa kývla. "Dost na to, abychom se nad tím zamysleli. Naše předsunuté hlídky hlásily pohyb na hranici. Stíny za noci."

"Přízraky," upřesnil ceda s kyselým výrazem. "Už jsme s nimi pochopitelně měli co do činění a zastavili jsme je."

Nicméně jsou protivné."

"Mají Tiste Edur posvátná místa?" zeptala se Nisall stojící nyní u zdi. Všichni se k ní otočili. Ona, ruce zkřížené na prsou, pokrčila rameny. "Kouzla, která by zničila taková místa, by mohla oslabit jejich vládu nad těmi přízraky. Neudělali jsme něco podobného Nerekům a Tarthenalům?"

Cedu její návrh zřejmě rozesmutnil, ale kývl. "Zajímavý názor, první konkubíno. Co se týče jejich posvátných míst, jsou Edurové velmi tajnůstkářští. Ačkoliv se zdá, že je posvěcena země přímo pod jejich vesnicemi. Když je zničíme, mohl by být výsledek významnější, než si myslíme. To je důležitá úvaha. Co se tajných hájů a podobných míst týče, měli bychom využít různé akvizitory, kteří jsou obeznámeni s územím."

"Kdy delegace dorazí k ústí u Gedry?" zeptal se předy Brys.

Unnutal ukázala na Kuru Qana. "Při návratu spěchají. Týden, ne víc."

Pak tři dny po řece, než dorazí sem. Tou dobou už by mohla válka klidně vypuknout. "Sire, smím se vás na něco zeptat?"

"Samozřejmě, Brysi."

"Kde je Královna batalion?"

Chvilka ticha, pak si předa odkašlala. "Jestli smím, Sire..."

Král se stisknutými rty kývl.

"Finadde, královna se osobně ujala velení nad svými oddíly, včetně Quillasovy brigády. Trvá v této věci na nezávislosti. Proto ani její oddíly nezahrnujeme do debaty."

"Moje milá žena je vždycky považována za svou soukromou armádu," podotkl Ezgara Diskanar. "Budiž. Lepší, když bude svou ctižádost uspokojovat v poli než tady v Lederas."

"A také věříme," dodávala Unnutal Hebaz, "že jsou necelou ligu jižně od Vysoké pevnosti a pochodují na sever, aby se s Edury střetli v průsmyku. Hodlá zřejmě zaútočit první a zaútočit tvrdě. Nechá své mágy, aby odklidili přízraky z cesty, což je nepochybně dostatečné, aby to eliminovalo okamžik překvapení."

"Ona jim velí osobně?"

"S doprovodem odjela před čtyřmi dny," odvětil král.

Brys se zamyslel. "Královská návštěva její pevnosti v Neladů?"

"To byl údajný důvod."

"A pokusí se s ní princ Quillas spojit?"

"Můj syn odklonil svou loď od delegace a míří do Traté."

"Do jaké míry," vyptával se Brys, "využil její batalion zásoby v té oblasti?"

"Jak ji znám," štěkl král, "tak je určitě vybrala do dna."

"Snažíme se co nejrychleji zásoby doplnit," ozvala se Unnutal Hebaz. "Zřejmě budeme muset upravit taktiku podle výsledků. Podle doktríny se budeme bránit a Edurové to budou čekat. Ale neustoupíme. Jakmile dojde k boji, hodláme kontakt udržet. Myslím, že válka bude krutá - možná nejbrutálnější válka od porážky Ligy modrorůžských vévodství."

"Teď bych rád slyšel podrobnosti o obraně našich pohraničních měst a Katterského moře," pravil král. "A také poznal rozmístění flotil..."

Brysovi slova splynula do mumlání v pozadí. Myslel na bratra, pochoduujícího s Tiste Edur do války proti vlasti. Proti království, které ho tak krutě zradilo. Královna a princ ho budou zoufale chtít... nebo aspoň jeho hlavu. A skrze Hullovy zločiny se pokusí zaútočit na Bryse, na jeho postavení králova ochránce. Mohli by poslat i vojáky, aby na základě nějakého vymyšleného obvinění sebrali Tehola, k většímu potěšení z pomsty za finanční ztráty, které utrpěli kvůli Teholovu úžasnému chaosu. Určitě nebudou marnit čas.

Brys musel Tehola varovat.

* * *

Vrchní vyšetřovatel cechu chytačů krys Ruket seděla u stolu na dvoře pod pochodní. Na stole před sebou měla uprostřed velkého talíře hromádku maličkých kostiček. Vedle stála křišťálová karafa s bílým vínem. Před prázdnou židli naproti ní čekala další sklenička.

"Ty nejsi Tehol," poznamenala, když Bugg dorazil a posadil se. "Kde je Tehol a jeho neslušné kalhoty?"

"Tady ne, vrchní vyšetřovatelko, ale můžeš si být jistá, že ať jsou kdekoliv, jsou spolu."

"Aha, takže má schůzku s lidmi důležitějšími než já? Nakonec kdyby spal, neměl by na sobě kalhoty, že?"

"To netuším, Ruket. Ty jsi požádala o tuhle schůzku?"

"S Teholem."

"Aha, takže to měla být romantika?"

Ruket zafrkala a zamračila se na jediné další návštěvníky půlnoční restaurace, manžela a manželku, očividně ne sezdané spolu, kteří po nich vrhali podezřívavé pohledy, nakláněli se k sobě a důrazně si šuškali. "Tohle místo slouží pro určitou klientelu, mor na tebe. Jakže se to jmenuje?"

"Bugg."

"Aha, ano. Vzpomínám si, že mě to nepřekvapilo, když to přišlo na přetřes poprvé. Inu, necháváš mě čekat, ty mrňavý červe, a co to tu vlastně tak smrdí?"

Bugg vytáhl zčernalý, svažetý pruh, plochý a o něco delší než jeho dlaň. "Našel jsem na rybím trhu úhoře. Napadlo mě, že pro sebe a pro pána uvařím polívku."

"Náš finanční poradce jí vyhozené úhoře?"

"Šetrnost je u finančníků ctností, vrchní vyšetřovatelko." Zastrčil si suchý pruh zpátky za košili. "Jaký je víno? Můžu?"

"Proč ne? Nechceš taky obrat kosti?"

"Možná. Co to bylo původně?"

"Kočka, samozřejmě."

"Kočka. No ano, samozřejmě. Já teda nikdy neměl rád kočky. Všechny ty chlupatý koule." Přitáhl si talíř a zjišťoval, co zbylo.

"Tebe zajímají kočičí genitálie? To je nechutné, i když jsem už potkala horší případy. Jeden z našich menších chytačů se kdysi pokusil oženit s krysou. I já mám zvláštní zájmy, to přiznávám."

"To je hezký," podotkl Bugg a strčil si do úst obratel, aby mohl vysát morek.

"A nejsi zvědavý?"

"Ne," odpověděl Bugg s plnou pusou. "Měl bych být?"

Ruket se pomalu předklonila, jako by Bugga uviděla poprvé. "Teď už mě zajímáš, to přiznávám. Chceš vědět proč?"

"Proč to přiznáváš? Dobře."

"Jsem velmi otevřená, vzhledem k okolnostem."

"Zvažuju ty okolnosti a přiznávám, že mě to trochu překvapuje."

"To mě nepřekvapuje ani v nejmenším, Buggu. Co děláš později v noci a co je to za hmyz, co máš na rameni?"

Bugg vytáhl z úst obratel a vzal si další kousek. "To je dvouhlavá varieta. Velice vzácná. Předpokládám, že důvody jsou zřejmé. Napadlo mě, že by ho můj pán rád viděl."

"Takže mu dovoluješ, aby ti lezl všude po těle?"

"To by trvalo pár dní. Podařilo se mu vylízt kousek po mé ruce na rameno a to mu trvalo přes jedno zvonění."

"To je ale ubohé stvoření."

"Asi má problém se rozhodnout."

"Snažíš se být vtipný, vid'? Mám pro vtipné lidi slabost. Co kdybys šel se mnou domů, až tam skončíš?"

"Víš jistě, že se mnou nechceš nic probrat? Třeba nějaký zprávy pro Tehola?"

"Je tu jedna vraždící holčička, je nemrtvá a zabíjí spousty lidí, i když poslední dobou už mň. A Gerun Eberikt byl mnohem zaměstnanější, než by se navenek zdálo."

"Vážně? A proč by to chtěl tajit?"

"Protože ty vraždy zřejmě nemají politické pozadí."

"Vážně? A jaký teda?"

"Těžko říct. Myslíme si, že prostě jen rád zabíjí lidi."

"A kolik lidí zabil za poslední rok?"

"Myslíme si, že něco mezi dvěma a třemi tisíci."

Bugg honem popadl skleničku, polkl víno a rozkašlal se. "Bloud nás vem!"

"Tak půjdeš se mnou ke mně, nebo ne? Mám předložku z kočičích kůží -"

"Žel, moje milá, složil jsem přísahu čistoty."

"A kdy?"

"No, je to asi tisíc let... aspoň mně to tak připadá."

"Nejsem překvapená, ale zajímáš mě o to víc."

"To je jen kouzlo nedosažitelného."

"Jsi opravdu nedosažitelný?"

"Je to s podivem, ale ano, jsem."

"Jaká obrovská ztráta pro všechny ženy."

"Teď jsi vtipná ty."

"Ne, já mluvím zcela vážně, Buggu. Myslím, že jsi nejspíš úžasný milenec."

"No jo," procedil Bugg, "pohnul se samotnej oceán. Nemůžeme změnit téma? Nechceš ještě víno? Ne? Výborně."

Sebral karafu, zpod košile vytáhl láhev a jal se do ní víno přelévát.

"To je na tvou úhoří polívku?"

"Jistě."

"Co se stane teď, když jsem došla k názoru, že se mi líbíš? Nejenom líbíš, to přiznávám, přímo po tobě toužím, Buggu."

"Nemám tušení, Ruket. Můžu si vzít zbytek těch kostí?"

"Rozhodně smíš. Chceš, abych ti vyzvrátila i večeři? Udělám to, protože představa, že do sebe přijímáš to, co bylo původně ve mně -"

Bugg mával rukama, že ne. "Prosím, neobtěžuj se kvůli mně."

"Nemusíš se tvářit tak polekaně. Tělesné funkce jsou úžasná, dokonce smyslná věc. Dokonce i pouhé vysmrkání je možným zdrojem extáze, jakmile jednou pochopíš jeho flegmatické kouzlo."

"Už bych měl jít, Ruket." Bugg se rychle zvedl. "Hezký večer, vrchní vyšetřovatelko." A byl pryč.

Když Ruket opět osaměla, spokojeně si vzdychla. "Tohle je zaručený způsob, jak se zbavit nechtěné společnosti."

Zesílila hlas. "Sluho! Další víno, prosím!" Usoudila, že ten kousek s čistěním nosu byl zvlášť dobrý. Byla na něj hrdá, zvlášť na to, jak zakryla náhlou nevolnost nad vlastním návrhem.

Muž, který chce uvařit toho... úhoře, si rozhodně zaslouží věčný celibát.

Bugg se před restaurací zastavil a prohlédl si obsah mnoha skrytých kapes u košile. Láhev, úhoř, kočičí kosti. Nakonec to bylo úspěšné setkání. Navíc ocenil její výkon. Myslím, že Teholovi by se mohla vážně líbit. Stálo to za uvážení. Tiše se zasmál.

V každém případě byl čas jít domů.

* * *

Tehol Beddikt studoval tři smutné, dojemné ženy rozmístěné po místnosti před ním: Šánd, zhroucená za stolem, s oholenou hlavou jakoby matnou a umazanou, Rissar, ležící na tvrdé lavici, jako by meditovala o nepohodlí, rusé vlasy rozpuštěné a visící téměř až na podlahu, a Hejun, rozvalená v čalouněném křesle a s churavým výrazem nacpávající dýmku.

"Tohle je opravdu tragická scéna," prohlásil Tehol s povzdechem a rukama v bok.

Šánd vzhledla s krví podlitýma očima. "Aha, to jsi ty."

"Takové uvítání jsem rozhodně nečekal." Vstoupil do místnosti.

"Je pryč," řekla Hejun se zkřiveným obličejem a vrazila svíčku do uhlíků na ohřívadle vedle sebe. "A je to vina Šánd!"

"Stejně jako tvoje," odsekla Šánd. "A nezapomínej na Rissar! ,Ach, Ublalo! Nos mě! Nos mě! Ty máš co mluvit o přehánění!"

"Za všechnu tuhle sklíčenost může Ublalův odchod?" Tehol zakroutil hlavou. "Moje milé, vždyť vy jste ho vyhnaly."

Zarazil se a s potěšením dodal: "Protože se žádná z vás nechtěla vázat. Nechutná ukázka vypočítavé objektivizace.

Strašlivý chování od jedny každý z vás."

"Dobře, dobře, Tehole," zamumlala Šánd. "Mohly jsme být víc... soucitné."

"Uctivé," dodala Rissar.

"Ano," přidala se Hejun. "Jak si můžeš nevážit Ublalovy -"

"Vidíte?" Tehol rozhodil ruce. "Úplně si zoufám!"

"Při tom budeš mít společnost," ujistila ho Šánd.

"Měl být váš tělesný strážce. To byl záměr. Vy jste ho místo toho zneužívaly -"

"To teda ne!" štekla Hejun. "No, jenom trošičku. A rozhodně jenom pro zábavu."

"A teď vám musím najít nového strážce."

"To nemusíš," opravila ho Šánd a narovнала se. "Ani na to nemysli. Už jsme zkažené až dost -"

Tehol zvedl obočí. "V každém případě," prohlásil, "si Ublala našel někoho, komu na něm velice záleží -"

"Pitomče. Ta je mrtvá. Té na ničem nezáleží."

"To není pravda. Nebo spíš je v ní něco, co se stará o jiné. A hodně. Chci říct, že je čas to překousnout. Máte práci."

"Snažily jsme se řídit tím seznamem, co jsi nám dal. Polovina těch společností ani neexistuje. Oklamal jsi nás, Tehole.

Vlastně si myslíme, že celý tenhle podnik je lež."

"Jaký nesmyslný obvinění. Pravda, ten seznam jsem trochu vyšperkoval, ale jenom proto, že jste očividně potřebovaly něčím zaměstnat. Kromě toho jste teď bohatý, ne? Bohatší, než se vám kdy snilo. Moje investiční rady byly zatím dokonalý. V kolika peněžních institucích vlastnité podíly?"

"Ve všech velkých," přiznala Šánd. "Ale ne kontrolní balík -"

"Špatně. Čtyřicet procent stačí a to vy máte."

"Jak může stačit čtyřicet procent?"

"Protože já mám dvacet. A když ne já, tak mí agenti, včetně Bugga. Jsme připravení, milý dámy, vypustit do Mýta chaos."

Konečně upoutal jejich pozornost. Dokonce i Rissar se narovнала. Upřely se na něj oči, v nichž se objevil záblesk pochopení.

"Kdy?" zeptala se Hejun.

"A, dobrá. To je docela jiná otázka. Objevily se zprávy, který by se, kdybyste byly v pořádku, už dostaly i k vám. Zdá se, moje sladký přítelkyně, že Leder je ve válce."

"S Tiste Edur?"

"Správně."

"Výborně!" vyštěkla Šánd a praštila pěstí do stolu. "Udeřme teď a všechno se sesype!"

"Nejspíš," přitakal Tehol. "A taky to bude katastrofa. Chcete, aby sem napochodovali Edurové a všechno spálili na popel?"

"Proč ne? Všechno je stejně zkažené."

"Protože, Šánd, jakkoliv je to špatný - a všichni tady souhlasíme, že to špatný je - věci se můžou ještě pořádně zhoršit. Když například Tiste Edur tuhle válku vyhraju."

"Počkej, Tehole! Plán byl vyvolat kolaps! A ty se teď obrácíš proti. Musíš být hlupák, jestli si myslíš, že Edurové tu válku vyhraju bez naší pomoci. Proti Ledem nevyhraje nikdo. Nikdy nevyhrál a nikdy nevyhraje. Když ale udeřme hned..."

"Dobře, dobře, Šánd. Ale já nejsem přesvědčený, že z Edurů budou dokonalí dobyvatelé. Jak jsem říkal, co jim zabráni pozabíjet všechny Ledeřany, nebo všechny zotročit? Co jim zabráni srovnat všechna města, městečka a vesnice se zemí? Jedna věc je zařídit, aby zkrachovalo hospodářství, spustila se nějaká reforma a došlo ke změně pořadí hodnot a to všechno. Něco úplně jiného je udělat něco, co Ledeřany vystaví genocidě."

"Proč?" chtěla vědět Rissar. "Oni přece genocidu klidně spáchali, nebo ne? Kolik tarthenalských vesnic vypálili do základů? Kolik nereckých a faraedských dětí narazili na ostěpy a kolik jich odvěkli do otroctví?"

"Ty chceš klesnout na jejich úroveň, Rissar? Proč napodobovat nejhorší chování kultury, když tě naplňuje hrůzou? Nad dětma nabitými na ostěpy cítíš odpor, ale chtěla bys sama dělat totéž?" Prohlédl si je, ale ony neodpovídaly. Tehol si pročísl vlasy. "Zvažte opak. Hypotetickou situaci, jestli chcete. Lederas vyhlásí válku ve jménu svobody, a tudíž získá větší morální právo. Jak zareagujete?"

"Znechuceně," opáčila Hejun, zapálila si dýmku a tvář jí zmizela za modrými oblaky.

"Proč?"

"Protože oni nechťejí svobodu, ne takovou, která slouží dotyčným lidem. Místo toho je to svoboda lederských obchodních zájmů, aby mohli z těch lidí profitovat."

"A když budou jednat proto, aby zabránili genocidě a tyranii, Hejun?"

"To vůbec není větší morální právo, protože oni sami páchali genocidy. A co se tyranie týče, tyranie jsou pro Ledeřany hanebné jenom tehdy, když nefungují ve shodě s lederskými obchodními zájmy. A podle této definice jsou jejich nároky na čestnost všem ostatním podezřelé."

"No dobře. Zvažil jsem všechny tvoje argumenty. A můžu dojít jen k jednomu závěru: Ledeřané v tyhle situaci jsou ztracený, jestli něco udělají i jestli neudělají nic. Jinými slovy, je to otázka důvěry. V minulosti leží důkazy vedoucí k nedůvěře. V současnosti je možná vidět snaha znovu důvěru získat, přičemž v budoucnosti čeká důkaz tu či onu variantu."

"To je hypotetická situace, Tehole," prohlásila Šánd unaveně. "Kam tím míříš?"

"Chci říct, že nic není tak jednoduchý, jak na první pohled vypadá. A paradigma se málokdy mění silou vůle. Mění se následkem chaosu, když zakopneš o práh a všechno, co je v naší povaze nejhanebnější, jen čeká na příležitost k útoku, aby mohlo dát tvar novému řádu. Každý z nás musí být opatrný."

"O čem to, v Bloudově jménu, mluvíš?" chtěla vědět Šánd.

"Já, Šánd, mluvím o tom, že nemůžeme s dobrým svědomím spustit kolaps lederského hospodářství právě teď. Ne, dokud nezjistíme, jak se bude tahle válka hrát."

"S dobrým svědomím? Komu na tom záleží? Naším motivem byla pomsta. Ledeřané se chystají zničit další národ. A já je chci vyřídit!"

"Nezavrhuj ještě Tiste Edur, Šánd. Naší prioritou teď musí být tajná evakuace strádajících a zadlužených Nereků, Faraedů a Tarthenalů na ostrovy. Na moje ostrovy. Zbytek může počkat, měl by počkat a počká. Dokud neřeknu opak."

"Ty nás zrazuješ."

"Ne, nezrazuju. A nemám ani postranní myšlenky. Nejsem slepý k všudypřítomný hrabivosti, na který je moje civilizace založená, přes všechna svoje tvrzení o spravedlivém osudu a nenarušitelný jednotě."

"Proč si myslíš," ozvala se Hejun, "že by Tiste Edur mohli uspět tam, kde všichni ostatní selhali?"

"Uspět? Z toho slova se mi dělá nevolno. Mohli by to být obtížní a občas vítězí nepřítelé? Myslím, že ano. Jejich civilizace je hodně stará, Hejun. Starší než naše. Zlatý věk prožili už dávno. Teď existujou ve stavu věčného strachu, ve vlivu a hmotných zdrojích Lederas vidí hrozbu, něco jako probíhající nevyhlášenou válku kultur. Pro Edury je Leder jako jed, má na ně zničující vliv, a kvůli tomu začali být zabíjeni a útoční. Jak jsou znechucený tím, co vidí před sebou, otočili se k tomu zády a sní jenom o tom, co už je za nimi. Sní o návratu minulý slávy. I kdyby jim Ledeřani dokázali nabídnout pomocnou ruku, považovali by to za žádost o kapitulaci, a to by ve své pýše nepřipustili. Nebo naopak pro ně ta ruka bude představovat útok na všechno, co jim je drahý, a tak ji useknou a zatančí si v krvi. Nejhorší, co si umím představit, je, že Edurové vyhraju tuhle válku. Že nás porazí a začnou nás okupovat."

"To se sice nestane, ale co kdyby? Nemůžou být horší než vy."

Tehol si Hejun chvíli prohlížel a pak pokrčil rameny. "Všechno se to teprve ukáže. Mezitím se mám na pozoru. Pořád je zapotřebí udělat pár věcí. Co se stalo tý nerecký matce a dětem, který jsem vám poslal?"

"Naložily jsme je na loď na ostrovy," ohlásila Šánd. "Děcka snědí víc, než ona uvaří. Začínala tloustnout. Všechno to bylo moc smutné."

"No, připozdívá se a já mám hlad, takže vás opustím."

"A co Ublala?" chtěla vědět Rissar.

"Co s ním?"

"Chceme ho zpátky."

"Bojím se, že na to už je pozdě. To se stává, když se nechcete vázat."

Tehol rychle odešel. Cestou prázdnými ulicemi ke svému příbytku přemýšlel o svých slovech. Musel si přiznat, že má starosti. V některých povídačkách bylo tolik záhad, aby bylo jasné, že hrozící válka nebude jako ostatní, do nichž se Ledeřané pustili. Srážka vůlí a tužeb, a pod tím houf pochybných předpokladů a podezřelých pocitů. Samo o sobě se to od ostatních válek nijak nelišilo, avšak v tomto případě nebyl výsledek zdaleka jistý, a dokonce i představa vítězství byla zmatená a mlhavá.

Přešel přes Žilkované náměstí a dorazil ke vstupu do skladiště, za nímž vedla ulička k jeho domovu. Zastavil se, vyhrnul si rukávy a povytáhl kalhoty. A zamračil se. Nehubne? Dalo se to těžko poznat. Nakonec, vlna se vytahuje. Ze stínu v ústí uličky kdosi vystoupil. "Jdeš pozdě."

Tehol nadskočil a zeptal se: "Na co?"

Šurk Elalle přistoupila na dva kroky k němu. "Čekala jsem. Bugg uvařil polívku. Kde jsi byl?"

"Co děláš venku?" zeptal se Tehol místo toho. "Máš být zalezlá. Tohle je nebezpečný -"

"Potřebuju s tebou mluvit," přerušila jej. "Kvůli Harlestovi."

"Co je s ním?"

"Chce ostrý zuby a drápy. Nic jiného neslyšíme. Tesáky a drápy, tesáky a drápy. Je nám z toho zle. Kde je Seluš? Proč jsi to s ní nedohodil? Zacházíš s náma jako s mrtvolama, ale i mrtví mají své potřeby, víš."

"Ne, to jsem teda nevěděl. V každém případě vyříd' Harlestovi, že Seluš na tom pracuje, vlastně nejspíš i teď. Blíží se ostrý řešení."

"Nerozesmávej mě."

"Promiň. Potřebuješ naplnit?"

"Cože?"

"No, ehm, další bylinky a tak."

"Nevím. Potřebuju? Smrdím, nebo něco?"

"Ne. Jenom sladce voníš, Šurk, ujišťuju tě."

"Tvý ujišťování mě poslední dobou povzbuzují pořád míň a míň, Tehole Beddikte."

"Říkáš hrozný věci! Copak jsme už tak daleko?"

"Kdy se vrací Gerun Eberikt?"

"Brzy, jak se ukázalo. Pak by měla začít zábava."

"Mě baví jenom jediná věc, a ta nemá s Gerunem Eberiktem nic společného. Ale chci znova krást. Cokoliv, komukoliv. Ukaž mi směr. Jakýkoliv."

"Byla by tu pochopitelně Mýtná banka. Ale ta je nedobytná. Nebo třeba královský pokladnice, ale ani to nezvládneš."

"Mýtná banka. Ano, to zní jako výzva."

"Nepodaří se ti to, Šurk. Ještě nikdo to nedokázal, a to včetně Zeleného vepře, což byl kouzelník skoro stejně dobrý jako sám ceda -"

"Zeleného vepře jsem znala. Trpěl přehnanou sebedůvěrou."

"A následkem toho ho roztrhali na kusy."

"Co chceš z Mýtné banky ukrást?"

"Šurk -"

"Cože?"

Tehol se rozhlédl kolem sebe. "Dobře. Chci zjistit, který lichvář má nejvíc královských dlužních úpisů. Král si marnotratně půjčuje, a nejde jen o financování Věčného příbytku. Takže kdo a kolik. Totéž u královny Janall. A cokoliv, co udělala jménem svého syna."

"To je všechno? Žádný zlato? Ani diamanty?"

"Správně. Žádný zlato ani diamanty, a nesmí zůstat důkaz, že tam někdy někdo byl."

"To zvládnou."

"Nezvládneš. Chytí tě. A roztrhají."

"To ale bude bolet."

"Možná ne, ale bude to nepraktický."

"Nechytí mě, Tehole Beddikte. Co teda vlastně chceš z královský pokladnice?"

"Seznam."

"Chceš znát současnej stav pokladu."

"Ano."

"To zvládnou."

"Nezvládneš."

"Proč ne?"

"Protože tou dobou už budeš roztrhaná na kusy."

"Potom budu moci proklouznout na místa, kam bych se jinak nedostala."

"Šurk, utrhnou ti taky hlavu, víš. To dělávají jako poslední."

"Vážně? To je barbarský."

"Jak jsem říkal, bude to hodně nepraktický."

"To by bylo. Budu holt muset být opatrná. A nezapomeň, že i hlava dokáže počítat."

"Co bys po mně chtěla? Abych se tam vloupal a hodil tvou hlavu do pokladnice? Přivázal si ji na provaz, abych ji mohl zase vytáhnout, až skončíš?"

"To vypadá poněkud problematicky."

"Vid'?"

"Nemůžeš naplánovat něco lepšího, Tehole Beddike? Má víra v tebe rychle vyprchává."

"S tím se asi nedá nic dělat, myslím. Co jsem to slyšel, že si kupuješ námořní lod'?"

"To mělo být tajemství. Bugg říkal, že ti to neprozradí -"

"Neprozradil. Mám vlastní zdroje informací, zvlášť když majitel plavidla, který jsi právě koupila, jsem náhodou já."

Pochopitelně nepřímo."

"Dobře. S Ublalou a Harlestem se chceme stát piráty."

"Nerozesmávej mě, Šurk."

"Teď jsi krutej."

"Promiň. Piráty, říkáš? No, vás tři je vážně těžký utopit. To by mohlo i fungovat."

"Tvoje důvěra a to, jak mi hned přeješ všechno nejlepší, mě vážně dojmají."

"A kdy se hodláte do toho nového podniku pustit?"

"Až s náma skončíš, samozřejmě."

Tehol si znovu povytáhl kalhoty. "Další povznášející konverzace s tebou, Šurk. Ale teď cítím něco, co by mohla být polívka, a ty se musíš vrátit do krypty."

"Občas tě vážně nenávídím."

* * *

Vedl ji za ruku po nízkých, drolicích se schodech. Měla tyhle cesty ráda, i když ji brával na místa podivná a často... zneklidňující. Tentokrát sestupovali po obrácené pyramidě - aspoň tak tomu říkal. Čtyři strany trychtýřovité jámy a na dně malý čtvereček temnoty.

Bylo tu takové vlhko, že se jí na nahých pažích tvořily kapičky vody. Vysoko nad nimi byla bílá, beztvará obloha. Nevěděla, jestli je horko - vzpomínky na takové pocity se pomalu vytrácely spolu s mnoha jinými věcmi.

Dorazili na dno jámy a ona vzhledla k vysokému, bledému muži vedle sebe. Jeho tvář už byla zřetelnější, méně rozmazaná. Byl pohledný, ale rysy měl tvrdé. "Je mi líto," řekla po chvíli, "že tě drží za kotníky."

"Všichni neseme nějaká břemena, Konývko."

"Kde to jsme?"

"Ty to tady nepoznááš?"

"Ne. Možná."

"Pojďme tedy dál."

Do tmy, tři příčle na podestu a poté točité schodiště z černého kamene.

"Kolem dokola," zahihňala se Konývka.

Zanedlouho sestoupili až k místu, kde schodiště ústilo do rozlehlé komnaty s vysokým stropem. Šero Konývce nevadilo a jejímu společníkovi zřejmě také ne. U zdi napravo zahlédla nerovnou hromadu a zamířila k ní, avšak on ji zadržel.

"Ne, holka. Tam ne."

Místo toho ji vedl rovně. Troje dveře pod složitými oblouky, rámované obráceným otiskem sloupů. Mezi nimi byly do zdi hluboko vytesané obrazy.

"Jak vidíš," poznamenal muž, "je tu obrácená perspektiva. To, co je nejbližší, je vytesané nejhloběji. Všechno to má nějaký význam."

"Kde jsme?"

"K dosažení míru je použito ničení. Dar svobody slibuje věčné uvěznění. Rozsudek ruší potřebu spravedlnosti. Je to vyumělkované, promyšlené přijetí diametrálních protikladů. Je to víra v rovnováhu, víra prosazovaná s náboženským přesvědčením. Ale v tomto případě neleží důkaz božské moci v příčině, nýbrž v následku. Na tomto světě i na všech ostatních je proto důkaz získáván činy, a tudíž všechny činy - včetně vědomé volby nečinnosti - jsou z podstaty morální. Žádný skutek se nevymyká morálnímu kontextu. A čin z morálního hlediska nejdokonalejší je zároveň opakem toho, co se udalo předtím."

"Jak vypadají místnosti za těmi otvory?"

"V této civilizaci," pokračoval, "byli občané nuceni jednat s nejvyšší krutostí. Pod zemským povrchem byla vybudována obrovská města. Každá místnost, každá budova byla sestavena jako výraz nepřítomnosti. Pevná skála s odpovídajícím prázdným prostorem. Z těchto míst, kde nepřebývali, kde se prostě jen shromažďovali, vyrazili, aby dosáhli rovnováhy."

Zřejmě ji nechtěl provést některými dveřmi, a tak Konývka raději upřela pozornost na obrazy. "Nejsou tu žádné tváře."

"Opak totožnosti, ano, Konývko."

"Těla vypadají divně."

"Tělesně byli jedineční. Jistým způsobem primitivnější, ale následkem toho méně... specializovaní, a proto méně omezení. Nesmírně dlouhověcí, žili mnohem déle než ostatní druhy. Těžko se zabíjeli, a je třeba dodat, že je bylo nutné zabít. Alespoň takový byl závěr po každém setkání s nimi. Většinou. Občas s někým uzavřeli spojení. Například s Jaghuty. Ale to byla jen další taktika ke znovuzavedení rovnováhy, a nakonec selhala. Stejně jako celá civilizace."

Konývka se otočila ke vzdálené hromadě... něčeho. "To jsou těla, že?"

"Kosti. Kusy oděvu, řemení, co nosili."

"Kdo je zabil?"

"Musíš pochopit, Konývko. To něco v tobě musí pochopit. Já víru Forkrul Assail v rovnováhu naprosto odmítám. Nejde o to, že bych neviděl, jak se každá síla setkává s protisílou, jak každý přirozený svět usiluje o rovnováhu. Ale nevidím v tom usilování důkaz božské moci. Nevidím za takovou silou řídící ruku. A i kdyby existovala, nevidím žádné zřejmé spojení s činy lidu, který se sám vyvolil, pro nějž je chaos jedinou rozumnou odpovědí na řád. Chaos nepotřebuje spojence, protože jako jed číhá v každém z nás. Jediný boj o rovnováhu, který uznávám, je ten, jenž probíhá v nás. Převést ho navenek předpokládá vnitřní dokonalost, kdy vnitřní boj skončil a bylo dosaženo vítězství."

"Tys je zabil."

"Ty, co jsou tady, ano. Ostatní ne. Dorazil jsem příliš pozdě a má svoboda na to byla příliš krátká. V každém případě v té době zbývalo už jen pár enkláv. O to se postaral můj dračí příbuzný, protože žádná jiná bytost neměla potřebnou moc. Jak jsem říkal, bylo zatraceně těžké je zabít."

Konývka pokrčila rameny a on si povzdechl.

"Existují místa, kde Forkrul Assail přetrvávají. Většinou jsou uvězněni, avšak stále neklidní. Ještě víc zneklidňující je, že je na mnoha místech uctívají svedení smrtelníci." Zaváhal, než dodal: "Ty ani netušíš, Konývko, v jak nezáviděníhodném postavení se azathská věž ocitla. Vybrat si duši, jako je tvá... bylo to jako sáhnout do srdce nepřátelského tábora. Zajímalo by mě, jestli v poslední chvíli pocítila lítost. Obavy. Matka ví, že já ano."

"O jaké duši to mluvíš?"

"Možná se snažila využít moc duše bez toho, aby ji plně probudila. Nikdy se to nedozvíme. Ale teď jsi volná. Vytvořená jako voják ve válce proti chaosu. Může být ten zásadní střet v tobě usmířen? Tvoje duše, holka? Duši máš Forkrul Assail."

"Takže jsi mě přivedl domů?"

Jeho ruka prozradila, jak sebou trhl. "Kdysi jsi byla také smrtelné lidské dítě. A v tom je právě záhada. Kdo tě zrodil? Kdo ti vzal život a proč? Byly to přípravy k tomu, aby tvá mrtvola mohla pojmout assailskou duši? Je-li tomu tak, pak byla buď azathská věž oklamána někým, kdo s ní dokázal komunikovat, nebo s tím, jaká jsi dnes, nemá nic společného. Jenže to nedává smysl - proč by mi azath lhala?"

"Říkala, že jsi nebezpečný."

Chvilí mlčel, než řekl: "Aha, až vyřídím ostatní pohřbené tvory, máš mě zabít."

"Věž je mrtvá," opáčila Konývka. "Nemusím udělat nic, co mi nakázala. Nebo ano?" Vzhledla a všimla si, jak si ji prohlíží.

"Jakou stezku si vybereš, dítě?"

Usmála se. "Tu tvou. Leda bys byl zlý. Jestli jsi zlý, budu se moc zlobit."

"To jsem rád, Konývko. Bude lepší, když se budeš držet u mě, pokud se mi podaří, co musím udělat."

"Chápu. Možná mě budeš muset zničit."

"Ano. Jestli to dokážu."

Volnou rukou ukázala na hromadu kostí. "Myslím, že s tím moc velké potíže mít nebudeš."

"Doufejme, že na to nedorazí. Doufejme, že ta duše v tobě není docela probuzená."

"Neprobudí se. Proto na ničem z toho nezáleží."

"Jak si můžeš být tak jistá, Konývko?"

"Věž mi to řekla."

"Vážně? Co ti řekla? Zkus si vzpomenout přesně na její slova."

"Nikdy nepoužívala slova. Jenom mi ukazovala věci. Moje tělo, celé zabalené. Lidé plakali. Ale viděla jsem přes závoj. Probudila jsem se. Všechno jsem viděla dvěma páry očí. Bylo to velice zvláštní. Jedny oči byly pod závojem a ty druhé stály poblíž."

"Co ještě ti azath ukázala?"

"Ty oči venku. Bylo tam pět dalších. Jenom jsme stáli na ulici a dívali se, jak rodina nese tělo. Moje tělo. Nás šest. Ušli jsme dlouhou cestu kvůli snům. Byli jsme ve městě celé týdny a čekali jsme, až azath někoho vybere. Ale nebyla jsem stejná jako těch ostatních pět, i když jsme tam byli ze stejného důvodu a cestovali jsme společně. Byly to nerecké čarodějnice a připravovaly mě. Mě venku, ne mě zabalenou."

"Tam venku, Konývko, jsi byla dítě?"

"Ale ne. Byla jsem vysoká. Ne tak vysoká jako ty. A musela jsem mít nasazenou kapuci, aby nikdo neviděl, jak moc jsem jiná. Přišla jsem z daleka. Když jsem byla mladá, chodila jsem po horkém písku - po písku, který pokrýval První říši. Ať to je cokoli."

"Jak ti nerecké čarodějnice říkaly? Měla jsi jméno?"

"Ne."

"A titul?"

Pokrčila rameny. "To všechno jsem zapomněla. Říkaly mi bezejmenná. Je to důležité?"

"Myslím, že je, Konývko. I když si nejsem jistý jak. Mnoho z této říše neznám. Když mě uvěznili, byl jsem hodně mladý. Víš jistě, že ta 'bezejmenná' byl opravdu titul? Nebo to Nerekové používali, protože neznali tvé jméno?"

"Byl to titul. Říkali, že mě připravují od narození. Že jsem pravé dítě Eres. A že jsem odpovědí na sedmý cyklus, protože mám příbuznou krev. 'Příbuzná krev', co tím mohli myslet?"

"Až se konečně osvobodím," pravil a z hlasu mu zaznívalo napětí, "budu se tě moc skutečně dotknout, Konývko. Položím ti prsty na čelo. A pak dostaneš svou odpověď."

"Ta Eres asi byla moje skutečná matka."

"Ano."

"A brzy zjistíš, kdo je můj otec."

"Poznám jeho krev, ano. Aspoň to."

"Ráda bych věděla, jestli ještě žije."

"Jelikož vím, jak Eres hraje, holka, tak to možná ještě ani není tvůj otec. Ona prochází časem, Konývko, způsobem, jaký nikdo jiný nechápe, natož aby ho dokázal napodobit. A toto je její svět. Ona je oheň, který nikdy neuhasíná." Na chvíli se odmlčel, než pokračoval. "Vybere si - nebo si vybrala - po velkém rozmýšlení. Tvůj otec byl, je nebo bude někdo velice důležitý."

"A kolik duší ve mně vlastně je?"

"Dvě, dělí se o maso a kosti dětské mrtvol. Holka, měli bychom najít způsob, jak tě z toho těla nakonec dostat."

"Proč?"

"Protože si zasloužíš něco lepšího."

"Chci se vrátit. Vezmeš mě zpátky?"

* * *

"Toho úhoře jsem se vzdal," poznamenal Bugg nandávající polévku. "Je pořád ještě moc tuhý."

"Niměně, můj drahý sluho, voní nádherně."

"To bude tím vínem. Zásluha vrchní vyšetřovatelky Ruket, jejíž žádost o schůzku s várna nebyla z důvodů tak úplně profesionálních."

"A jak se ti vedlo mým jménem?"

"Zajistil jsem, aby se její zájem o vás ještě prohloubil, pane."

"Jako v porovnání s tebou?"

"Správně."

"A je to dobrý? Chci říct, že je docela děsivá."

"Nevíte toho ani polovinu. Ale je taky výjimečně chytrá."

"To se mi ale vůbec nelíbí, Buggu. Chutná to po rybě. Aspoň vzdáleně. Jak moc byl sušený ten úhoř, co jsi ho našel?"

Sluha zapátral naběračkou a zvedl zmíněný předmět. Byl černý, svraštělý a ne tak zcela bezvládný, jak by měl být.

Tehol se naklonil blíž a lépe si ho prohlédl. "Buggu..."

"Ano, pane?"

"To je podrážka sandálu."

"Vážně? Aha. Říkal jsem si, proč je na jednom konci placatější než na druhém."

Tehol se posadil a dal si další lok. "Ale pořád to chutná po rybě. Lze předpokládat, že nositel na rybím trhu šlápl na úhoře, než sandál ztratil."

"Poněkud mě znepokojuje představa, na co jinýho mohl ještě šlápnout."

"Patro rozhodně cítí spletité chutě, naznačující dlouhou a rozmanitou historii. A jaký byl tvůj den a následně večer?"

"Klidný. Ruket mi sdělila, že Gerun Eberikt letos zabil asi tři tisíce lidí."

"Tři tisíce? To vypadá poněkud přehnaně."

"Taky jsem si to myslel, pane. Ještě polívku?"

"Ano, děkuju. Co má podle tebe za problém?"

"Gerun? Sázm na touhu po krvi."

"Tak jednoduchý? Jaká škoda. Budeme s tím, myslím, muset něco udělat."

"A jak jste se měl vy, pane?"

"Měl jsem plno práce. Bylo to vyčerpávající."

"Byl jste na střeše?"

"Ano, většinou. Ale jak si vzpomínám, jednou jsem sešel dolů. Nějak si nevzpomínám proč. Nebo spíš nemohl jsem si vzpomenout tehdy, tak jsem se zase vrátil nahoru."

Bugg naklonil hlavu na stranu. "Někdo se blíží ke dveřím."

Kroky v uličce, tiché vrzání zbroje.

"Sázím se, že je to můj bratr," utrousil Tehol, otočil se k závěsu ve dveřích a zesílil hlas. "Pojď dál, Brysi."

Brys odhrnul závěs a vstoupil. "Zajímavá vůně," poznamenal.

"Jenom polívka," opáčil Tehol. "Dáš si?"

"Ne, děkuju. Už jsem jedl, je už hodně po druhém zvonění. Předpokládám, že jsi to už slyšel."

"O válce?"

"Ano."

"Neslyšel jsem skoro nic," zabručel Tehol.

Brys zaváhal, podíval se na Bugga a povzdechl si. "Objevil se nový císař a vede Tiste Edur. Tehole, Hull mu přísahal věrnost."

"To je vážně neštěstí."

"Proto ti hrozí nebezpečí."

"Zatčení?"

"Ne, spíš zabití. Všechno ve jménu vlastenectví."

Tehol odložil misku. "Myslím, Brysi, že tobě hrozí mnohem větší nebezpečí než mně."

"Mám ochranu, bratře, kdežto ty ne."

"Nesmysl! Mám Bugga!"

Sluha se na Bryse podíval s nemastným neslaným úsměvem.

"Tehole, teď není čas na žerty -"

"Bugg to nesnáší!"
"Vážně, pane?"
"A ne snad? Mně by to vadilo, být sebou -"
"Zřejmě jste mnou právě byl."
"V tom případě se omlouvám, že jsem tě přinutil mluvit mimo pořadí."
"Jelikož mluvíte za sebe, pane, tak přijímám."
"To se mi opravdu ulevilo -"
"Přestaňte už, vy dva!" zařval Brys a rozhodil rukama. Začal přecházet sem a tam po malé místnosti. "To nebezpečí je skutečné. Královnini agenti nezaváhají. Oba jste ve velkém nebezpečí."
"Ale jak to, že mě zabijou, změni fakt, že se Hull vzdal své vlasti?"
"Samozřejmě že nijak. Ale díky své historii jsi, Tehole, nenáviděný muž. Kvůli tobě utrpěly královniny investice, a ona nepatří mezi ty, kdo odpustí a zapomenou."
"Co teda navrhuješ, Brysi?"
"Například přestaň spát na střeše. Dovol mi najmout ti pár tělesných strážců -"
"Pár? Kolik bys tak asi myslel?"
"Nejmíň čtyři."
"Jednoho."
"Jednoho?"
"Jednoho. Ne víc. Víš, jak nesnáším davy, Brysi."
"Davy? S těmi jsi nikdy neměl problém, Tehole."
"Teď mám."
Brys se zamračil a povzdechl si. "Dobře. Jednoho."
"A budeš pak spokojený? Výborně -"
"Už žádné spaní na střeše."
"Bojím se, bratře, že to nebude možný."
"Proč ne?"
Tehol ukázal kolem sebe. "Koukni na to místo! Je to hrůza! Kromě toho Bugg chrápe. A nemluví o mírném pochrupování. Představ si, že jsi přikovaný k podlaze jeskyně a příboj je pořád hlasitější -"
"Myslím na tři strážce, jsou bratři," prohlásil Brys, "a jsou si k nerozeznání podobní. Proto může být jeden vždycky s tebou, i když budeš spát na střeše."
"Hlavně pokud nechrápe -"
"Nebudou spát, Tehole! Budou stát na stráž!"
"Dobře. Uklidni se. Přijímám, vždyť jsem to říkal, ne? A co tak trochu polívky, jen abys to přečkal do pořádného jídla?"
Brys se zadíval na kotlík. "Není v tom víno?"
"Je. A to nejlepší."
"Prima. Půl misky."
Tehol s Buggem si vyměnili potěšený úsměv.

KAPITOLA PATNÁCT

Černé sklo stojí mezi námi,
úzký obličej jinakosti,
povýšený na rozdílnost.
Ta příbuzná slova,
přes něž nedosáhneš,
nepronikneš stínem tak silným,
že jsme v něm nerozeznatelní,
dokonce i v odrazu.
Černé sklo stojí
a to je víc než vše,
a to mezi námi
šátrá, leč nenalézá
ohnisko, ani pouhý význam.
To mezi námi je navěky ztraceno
v bariéře temnoty,
když jsme otočeni zády
a pouze se odmítáme
podívat na sebe.

Předmluva k Hereckému rozhršení
Myrkas Preadikt

Z

e skály stoupaly vlny světla a horka a nelítostně kroužily nad úzkou stezkou. Přízraky uprchly do puklin a štěrbin a

choulily se tam jako netopýři čekající na soumrak. Seren Pedak čekala na Buruka. Odložila batoh a zatahala za propocenou vycpávku pod zbrojí, až cítila, jak se jí odlupuje od těla jako kůže. Měla jen polovinu výstroje, zbytek měla na zádech, ale stále jí ztěžovala prudký výstup do sedla.

Zpoza malého hřebene dvacet kroků za sebou nic neslyšela a napadlo ji, že by se měla jít podívat na svého svěřence. Pak zazněla kletba a slabě škrábání.

Chudák. Přízraky je hnaly celou cestu. Strašidelní tvorové rozvibrovali sám vzduch. Rušili je ve spánku a z neustálého pohybu na okraji zorného pole a tichého šustění v táboře měli oba poutníci nervy napjaté k prasknutí a byli vyčerpaní. Seren se zamračila na slunce stojící v nadhlavníku, setřela si špinavý pot z čela a popošla dál. Byli už téměř mimo edurské území. Dalších tisíc kroků. Pak den cesty dolů k řece. Bez vozů si budou moci najmout říční člun, aby je dopravil zbytek cesty dolů do Traté. Další den.

A pak? Bude mě stále nutit, abych dostála smlouvě? Připadalo jí to zbytečné, a tak předpokládala, že ji prostě propustí, aspoň na dobu války, a ona se bude moci vrátit do Lederas. Nicméně Buruk Bledý se o tom nezmínil. Vlastně toho od odchodu z hirotské vesnice vůbec namluvil málo.

Když se vyškrábal do plochého sedla, otočila se. Byl celý zpocený a zaprášený a obličej a krk měl zarudlé. Seren k němu přistoupila. "Chvilku si odpočineme."

Zakašlal. "Proč?" zavrčel.

"Protože to potřebujeme, Buruku."

"Ty ne. A proč vůbec mluvíš za mě? Já jsem v pořádku, akvizitor. Prostě nás dostaň k řece."

V batohu měla všechnu jejich majetek i zásoby. Usekla mladý stromek a zbavila ho větví, aby měl hůl na cestu. Nic jiného nenesl. Kdysi pěkné šaty měl rozedrané, legíny potrhane od ostrých kamenů. Stál před ní, supěl, předklánil se a opíral se o hůl. "Chci si odpočinout, Buruku," pravila po chvíli. "Ty si dělej, co se ti zlíbí."

"Nesnáším, jak mě pozorují!" zavřískl náhle kupec. "Pořád mě pozorují! Ty zatracený stíny! Už dost!" S tím kolem ní proběhl.

Seren se vrátila pro batoh a hodila si ho na ramena. Jeden pocit s Burukem sdílela: čím dřív jejich putování skončí, tím líp. Vydala se za ním. Deseti kroky ho předešla. Než dorazila na palouk, na němž byla před staletími dohodnuta hranice, Buruk Bledý se jí opět ztratil z dohledu někde vzadu na stezce. Seren se zastavila, shodila batoh a přešla ke stěně z leštěného černého kamene. Vzpomínala, kdy se naposledy dotkla jejího zvláštního - a zvláště laskavého - povrchu. Některé záhady zůstanou neodhaleny, kdežto jiné oloupou zneklidňující okolnosti či vražedné plány a vespod se objeví nejodpornější pravdy.

Položila dlaně na teplý, sklu podobný kámen a cítila, jak jí do těla proniká léčivá síla. Neustále se pohybující postavy uvnitř jí nevěnovaly sebemenší pozornost. Lepší než věčné špehování příznaků. A takhle tomu bylo vždy. Seren si opřela o stěnu čelo a zavřela oči.

A zaslechla šepot.

Jazyk podobný tisteedurštině. Snažila se překládat. Konečně pochopila význam.

"- kdy ten, kdo velí, nemůže být napaden. Nemůže být poražen."

"A teď se krmi naším vztekem. Naším utrpením."

"Ze tří se vrátí jen jeden. Naše spása -"

"Hlupáku. Z každé smrti znovu vypučí síla smrti. Vítězství není možné."

"Není pro nás místo. Jenom sloužíme. Jenom ze sebe vydáváme hrůzu a zkáza začíná -"

"I naše."

"Ano, i naše."

"Myslíš, že znovu přijde? Myslí si někdo, že se ještě objeví? Objeví se, jsem si tím jistý. Se svým jasným mečem. Ona je vycházející slunce a vycházející slunce se vždy objeví, zažene nás, rozseká nás na kusy svým ostrým, vražedným světlem -"

"- ničení nám slouží také. Dělá z nás mrtvé úlomky. Přináší konec tomuhle -"

"Někdo tu je s námi."

"Kdo?"

"Smrtelník je tu s námi. Dva. Milenka stejně držby. Ona je ta pravá a je tady. Je tu teď a slyší naše slova."

"Ukradnem jí mysl!"

"Ukradnem jí duši!"

"Pust' nás ven!"

Seren couvla od černé stěny. S rukama na uších vrávorala a potřásala hlavou. "Dost," sténala. "Už dost, prosím. Už dost." Klesla na kolena a nehýbala se. Hlasy utichaly, křik se vytrácel. "Milenka?" zašeptala. Já nejsem ničím milenkou. Jenom toho váhavého... milovníka samoty. Žádné místo pro hlasy, pro tvrdé záměry... zuřící ohně.

Jako Hull, jen popel. Rozmazané zbytky možností. Ale na rozdíl od muže, o němž si kdysi myslela, že je do něj zamilovaná, ona nepoklekla před novým symbolem jistoty. Žádné možnosti k dávkování jako uspávací iluze nějaké drogy, přecházející od pozvání k závislosti. Nechtěla další pány nad svým životem. Ani břímě přátelství.

Za ní se ozvalo zachraptění. "Co je to s tebou?"

Pohodila hlavou. "Nic, Buruku." Unaveně se vyškrábala na nohy. "Dorazili jsme na hranici."

"Nejsem slepý, akvizitor."

"Můžeme kousek popojít a utábořit se."

"Myslíš si, že jsem slabý, vid'?"

Ohlédla se na něj. "Jsi k smrti utahaný, Buruku. Já taky. Jaký smysl má tohle chvástání?"

Zatvářil se ublíženě a odvrátil se. "To ti brzo předvedu."

"Co moje smlouva?"

Nepodíval se na ni. "Skončí, jakmile dorazíme do Traté. Zbavuju tě dalších povinností."

"Budiž," opáčila a zamířila ke svému batohu.

* * *

Z posledního dřeva zapálili malý ohýnek. Příznakům zřejmě na hranicích nezáleželo, poletovaly na okraji mihotavého světla. Obnovený zájem, a Seren si myslela, že ví proč. Kvůli duchům v kamenné stěně. Byla poznačená.

Milenka držby. Milenka. Jsou dvě a oni si myslí, že já jsem jedna z nich. Lež, omyl.

Které držby?

"Byla jsi mladá," poznamenal znenadání Buruk s očima upřenými do ohně. "Když jsem tě potkal poprvé."

"A tys byl šťastný, Buruku. No a co?"

"Štěstí. To je známá maska. Pravda, často jsem ji tenkrát nosíval. Radoval jsem se ze špehování, neustálých zrad, klamů a krve, která se mi pořád dokola objevovala na rukou."

"O čem to mluvíš?"

"O svých dlužích, akvizitor. Ano, navenek se tvářím jako vážený kupec... středně bohatý."

"A co jsi doopravdy?"

"Tady se propadají sny, Seren Pedak. Drolící se stavba, na níž se kymácí sebeúcta. Stojíš, bojíš se pohnout a díváš se, jak se ti pohybují ruce, rozmáčkají každý sen, každý výraz obličeje, jaký by sis přála, skutečnou tvář sebe sama za tou maskou. Mluvit o pravdě nepomáhá."

Na chvíli se zamyslela a přimhouřila oči. "Vydírají tě." Nic nepopřel, a tak pokračovala: "Jsi dlužník, vid'?"

"Dluhy jsou zpočátku malé. Stěží postřehnutelné. Dočasné. A tak tě na oplátku požádají, abys něco udělala. Něco ohavného, zrádného. A potom tě mají v hrsti. Jsi znovu zadlužená tím, že máš tajemství, zadlužená vděčností, že nebude odhalen tvůj zločin, který se mezitím zvětšil, k čemuž dojde vždy, když máš svědomí." Odmlčel se a vzdychl si.

"Závidím těm, kdo nemají svědomí."

"Nemůžeš z toho nějak ven, Buruku?"

Nevzhlédl od plamenů. "Pochopitelně že ano," prohodil zlehka.

Jeho tón, tak odlišný od všeho, co předtím vykládal, ji vylekal. "Zařídít, abys byl... neužitečný, Buruku."

"Správně, to je zřejmá cesta ven, akvizitor. A já se nemůžu dočkat, až to udělám." Vstal. "Čas jít spát. Dolů k řece, a pak si můžeme ochladit rozbolavělé nohy ve studené vodě celou cestu až do Traté."

Seren ještě zůstala vzhůru, byla příliš unavená, aby mohla přemýšlet, a příliš otupělá, aby cítila strach.

Nad ohněm se jiskry a hvězdy vlnily bez rozdílu.

* * *

Za soumraku následujícího dne dorazili poutníci do Kraigova Přístaviště, kde našli tři chatrče obklopené stany tábořícího pluku. Vojáci byli všude a u mola byla připoutaná zdobená, přepychově pojmenovaná bárka, nad níž ve slabém větru povlávala královská zástava a těsně pod ní na ráhnu cedův znak.

"Je tu kádr," podotkl Buruk cestou k táboru, kolem něhož museli projít, aby se dostali k noclehárně a přístavu.

Seren kývla. "A vojáci jako doprovod. K boji přece ještě nemohlo dojít, nebo ano?"

Buruk Bledý pokrčil rameny. "Na moři možná. Válka už, myslím, začala."

Seren Buruka zastavila. "Támhle ti tři."

Kupec zabručel.

Zmíněné tři postavy se vynořily mezi řadami stanů a vojáci si od nich udržovali odstup, a zároveň je nespouštěli z očí, když se zastavily v polovině cesty mezi poutníky a táborem.

"Ta v modrém - poznáváš ji, akvizitor?"

Seren Pedak kývla. Nekal Bara, kouzelnice z Traté, jež se mocí téměř vyrovnala cedovi. "Ten muž nalevo, ten v černé kožšině, je Arahathan, velitel kádru od Hliněného batalionu. Třetího neznám."

"Eneдикtal," sdělil jí Buruk. "Arahathanův protějšek u Hadího batalionu. Vidíme před sebou tři nejmocnější mágy severu. Přípravují obřad."

Seren k nim zamířila.

"Akvizitor! Ne!"

Seren si Buruka nevšímal, jen shodila batoh. Upoutala pozornost mágů. Nekal Bara zvedla posměšně obočí, což bylo vidět i v šeru.

"Akvizitor Seren Pedak. Bloud se na tebe opravdu usmívá."

"Hodláte zaútočit," vyhrkla Seren. "To nesmíte."

"Od tebe rozkazy nepřijímáme," zavrčel Eneдикtal.

"Chcete zničit vesnice, že ano?"

"Jenom ty nejbliž hranici," odvětila Nekal Bara, "a ty jsou dost daleko, abychom mohli uskutečnit plné odhalení - za těmi horami. Je-li to vůle Bloudova, již se tam shromáždilo edurské vojsko."

"Zničíme ty nafoukané mizery," dodával Eneдикtal. "A ukončíme tuhle pitomou válku dřív, než začne."

"Jsou tam děti -"

"Jejich škoda."

Mágové se bez dalšího slova rozestoupili na dvacet kroků od sebe. Otočili se ke stezce a horám tyčícím se před nimi.

"Ne!" vykřikla Seren.

Objevili se vojáci, obklopili ji a pod přílbami bylo vidět, jak jsou zachmuření a rozzlobení. Jeden promluvil. "Buď tohle, ženo, nebo bojiště. Kde lidé umírají. Nehýbej se a mlč."

Buruk Bledý se zastavil opodál. "Nech to být, akvizitor."

Zamračila se na něj. "Myslíš, že se nepomstí? Rozežene ten útok, Buruku. Víš, že to udělá."

"Možná nebude mít čas," namítl kupec. "Nebo možná ochrání svou vesnici, ale co ty ostatní?"

Sereninu pozornost upoutal záblesk. Když se otočila, stál tam už jen jeden mág, Nekal Bara. Pak o dvě stě kroků dál zahlédla Enedikta. Otočila se a dvě stě kroků daleko opačným směrem rozeznala Arahathana. Další záblesky, a oba kouzelníci se znovu objevili ve dvojnásobné vzdálenosti od Nekal Bary.

"Rozestupují se," poznamenal Buruk. "Tohle bude velký obřad."

"Dnes večer pracuje sám ceda," poznamenal jeden z vojáků. "Skrze tyhle tři a zbytek kádru, který je rozestoupený na další ligu v obou směrech. Ze čtyř vesnic brzy zbyde jen popel."

"Tohle je chyba," trvala Seren na svém.

Mezi nehybnými kouzelníky se cosi objevilo. Modrozelené světlo se stáčelo jako blesky ovíjející se kolem neviditelného provazu spojujícího mágy. Záře sílila jako mořská pěna, začala praskat, vyplivovat protažené jiskry, šlehající jako úponky.

Zazněl syčivý řev. Světlo sílilo, až oslepovalo, úponky se odvíjely ze zářící pěny. Kroutící se provaz mezi stojícími mágy sebou švihl a natáhl se za ně, za kopce po obou stranách.

Seren se dívala, jak síla narůstá, švihání zesiluje a úponky se svíjejí jako chapadla nějaké obří, vlnami zmítané mořské sasanky. Ježící se energie odlupovala tmu a stíny divoce tančily.

Náhlý výkřik.

Vzdouvající se řetěz se utrl a řev z jeho uvolnění duněl v zemi pod Sereninými nohama. Jak vlna vyletěla k nebi a zničila noc, lidé se potáceli. Hřeben vlny tvořil oslepující zelený oheň a prohnutou stěnu za ním světélkující okr, propletený pěnou v roztahující se mřížce.

Stěna spolkla severní oblohu a její hřeben stále stoupal, síla letěla vzhůru. Tráva kolem mágů zčernala a vítr ji spředel v bílý popel.

Pod řevem zaznělo zaječení, pak výskot. Seren spatřila vojáka padajícího do zářící stěny pod vlnou. Kouzlo jej uchopilo, strhalo z něj zbroj, šaty, pak vlasy a kůži a v přívalu krve pohltilo jeho tělo. Než se mohla nešťastná postava aspoň zhroutit, odneslo to i její kosti a na spálené zemi před zpěněnou stěnou zůstala stát jen jedna bota. Karmínová skvrna vylétla vzhůru a cestoubledla. Nakonec zmizela.

Kolem Seren svištěl vítr, prudké, studené poryvy. Akvizitor klesla na kolena, jediná možná reakce na prudké škubání, a zaryla prsty do kamenité země. I ostatní kolem ní dělali totéž a v panice hrabali. Stěna odvrátila dalšího vřeštícího vojáka.

Řev náhle utichl, jako když se v hrdle zadrhne dech, a spodek stěny se vyhrnul nahoru jako obrovský závěs. Objevily se poničené svahy vedoucí k průsmyku a bledé hory s tupými starobylými vrcholky.

Vlna se řtila k severu a rychle se zmenšovala. Její divoké světlo se chvílemi jako mozaiková kaskáda odráželo na vhodných površích dole, snih kolem štítů a ledem vyleštěné kameny rozkvétaly odpornou zelení a zlatem, jako by se probouzely do nečekaného západu slunce.

Nakonec se hory opět změnilly v černé siluety. Vlna za nimi, táhnoucí se od obzoru k obzoru, sestupovala, až zmizela za pohořím.

Seren koutkem oka zahlédla Nekal Baru, když padla na kolena.

Na okraji světa na severu se náhle objevilo světlo, vzdouvající se jako rozbourané moře narážející na skálu. Záře vylétla zpět na noční oblohu, tentokrát v ohnivých pažích a obřích svíjejících se chapadlech. Na černém pozadí hor se zavlínila podivná šedá a sletěla dolů.

Najednou jí to došlo. "Lehnout na zem! Všichni! K zemi!"

Vlna zasáhla svah kopce. Několik zakrnělých stromů držících se nedalekého kopce se položilo, jako by je vyvrátila neviditelná obří ruka.

Udeřil zvuk. A kolem nich se, podivně ztlumený, rozbil.

Omámená Seren zvedla hlavu. Břidlicové tašky ze střechy jedné z budov odtančily do tmy. Zeď obrácená k severu se naklonila a pak se zborila, přičemž s sebou strhla i zbytek domu. Seren se pomalu zvedla na všechny čtyři. Opodál stála Nekal Bara, vlasy a šaty nedotčené větrem zuřícím všude kolem.

Podivně zhoustlým vzduchem se proséval blátivý déšť. Zápach ohořelého dřeva a syrový pach puklého kamene. Vítr utichl a do země bušil liják. Tma se vrátila, a jestli za horami dosud hořely ohně, z této vzdálenosti nebylo nic vidět.

K Seren se připotácel Buruk Bledý, tvář postříkanou blátem. "Neodrazil to, akvizitor!" supěl. "Je to, jak jsem říkal.

Neměl čas na přípravu."

"Bloud nás vem!" vykřikl nějaký voják. "Taková síla!"

Existoval dobrý důvod, proč Leder nikdy neprohrál válku. Cedovy kádry rozdrtily dokonce i onyxové čaroděje z Modré růže. Arcikněží, šamani, čarodějnice i zběhlí kouzelníci, takové zuřivosti nikdo neodolal dlouho.

Seren bylo špatně. Bylo jí špatně a cítila se oloupená.

Tohle není válka. Je to... co? Bloud nás chraň, neznám odpověď, rozsah vraždění se nedá popsat. Je to tupé.

Rouhačské. Jako bychom zapomněli na důstojnost, jejich i naši vlastní. Na sám svět. Není rozdíl mezi nevinností a vinou, odsuzuje je pouhá existence. Lidé přetvoření proti své vůli v pouhé symboly, povšechné zobrazení, studnice všeho zla, vši marnosti.

Tohle se musí udělat? Sebrat nepřítelovo tělo a naplnit ho nemocemi, aby přinášelo zkázu a smrt a jeho dech byl jedem?

A vše nemocné musí být vymýceno, aby nešířilo nákazu.

"Pochybuju, že byl čas trpět," poznamenal Buruk prázdným hlasem.

Pravda. To zůstalo na nás.

Žádná obrana nebyla. Hannan Mosag. Rhulad, otrok Udinaas a Pěťová čarodějka. Hull Beddikt. Jména se jí míhala

myslí a ona - s náhlou křečí ve vnitřnostech, která ji ochromila - spatřila tvář Trulla Sengara. Ne. Byl to Hull, myslela jsem na Hulla. Ne. Proč on? "Ale jsou mrtví."

"Jsou všichni mrtví," poznamenal vedle ní Buruk. "Potřebuju se napít."

Zatahal ji za ruku.

Nepohnula se. "Není kam jít."

"Akvizitor, hospoda pod noclehárnou je postavená tak, aby vydržela obléhání. Tam asi právě míří vojáci, aby si připili na ztracené kamarády. Chudáci hloupí. Myslím ty mrtvé. Pojd', Seren. Mám náladu na utrácení."

Seren Pedak zamrkala a rozhlédla se kolem sebe. Mágové byli pryč.

"Prší, akvizitor. Pojd'me."

Uchopil ji za ruku. Nechala se odtáhnout.

* * *

"Co se stalo?"

"Jsi v šoku, akvizitor. Nic překvapivého. Na, mám pro tebe čaj, je kapitánův. Užij si sluníčka - poslední dobou je dost vzácné."

Bárku unášel rychlý proud řeky. Slunce před nimi bylo bezzubé, měděné, ale větřík plížící se po hladině byl teplý. Seren si vzala hrnek.

"Budeme tam za soumraku," hlásil Buruk. "Brzy už bude vidět na obzoru. Nebo aspoň kouř."

"Kouř," pravila Seren. "Ano, bude tam kouř."

"Mysli na to takhle, Seren. Brzy se mě zbavíš."

"Ne, jestli nebude válka."

"Ne. Hodlám tě propustit v každém případě."

Podívala se na něj a snažila se zaostrit. Byla noc. Po kouzelném útoku. V hospodě. Chvástající se vojáci. Další den - dnes - byly na sever vyslány výzvědné oddíly. Začínala si vybavovat podrobnosti, záře zvláštního vzrušení, jasná jako olejové lampy v hospodě. "Proč bys to dělal?"

"Už tě dál nepotřebuju, akvizitor."

"Edurové podle všeho požádají o mír. Pokud něco, Buruku, budeš mít víc práce než předtím." Napila se čaje.

Pomalů kývl a ona z něj vycítila odevzdanost.

"Ach, zapomněla jsem," vyhrkla. "Musíš zařídit, abys nebyl k ničemu."

"Správně. Moje dny špeha skončily, akvizitor."

"Bude to tak pro tebe lepší, Buruku."

"Nesporně."

"Zůstaneš v Traté?"

"Ano. Nakonec, je to můj domov. Hodlám tam zůstat už nadobro."

Seren vypila čaj. Mátový s něčím, z čeho jí těžkl jazyk a vázly myšlenky. "Otrávil jsi mi čaj, Buruku." Šišlala.

"Musel jsem, Seren Pedak. Už včera večer. Nemůžu si dovolit, aby ti to myslelo jasně. Teď ne. Zase usneš. Večer tě probudí někdo z dokařů - zajistím to, budeš v bezpečí."

"To je další... další zrada?" Cítila, jak klesá na lavici.

"Moje poslední, drahoušku. Zapamatuj si tohle, jestli budeš moct: Nechtěl jsem tvou pomoc."

"Mou... pomoc."

"Ačkoliv," dodal z velké dálky, "ti vždycky patřilo moje srdce."

* * *

Prudká bolest za očima. Seren zamrkala. Byla noc. Přes sebe měla přehozený plášť, přitažený až pod bradu. Pomalé stoupání a klesání pod ní a slabé vrzání jí prozradily, že je dosud na palubě bárky, která je nyní uvázaná u kamenného mola. Seren se se zasténáním posadila.

Šustění vedle ní, pak se jí před očima objevil korbel. "Vypij to, holka."

Hlas nepoznala a korbel odstrčila.

"Ne, to je v pořádku," naléhal muž. "Je to jenom pivo. Čistý, studený pivo. Zbaví tě bolení hlavy. Prej tě bude bolet, povídal. A mě pivo vždycky zbavilo hlavybolu, když toho vypiju moc."

"Nebyla jsem opilá -"

"Jistě, to nebyl přirozený spánek. Ale je to úplně jedno, víš? Tak pojd', holka, potřebuju, aby ses zase postavila na nohy. Jde o mou ženu, víš, je nemocná. Je po třetím zvonění a já ji nechci nechávat dlouho samotnou. Ale zaplatil mi dobře. Bloud ví, že víc, než poctivý chlap vydělá za rok. Jenom abych tu u tebe seděl, víš. Abych se ujistil, že se v pořádku probudíš a odejdeš."

Seren se pokusila vstát a snažila se zachytit plášť, který jí sklouzl, ale nepodařilo se jí to.

Dokař, shrbený, vyschlý stařík, postavil korbel a plášť zvedl. "Obrat' se, holka. Držím přezky. Noc je studená - třeseš se. Obrat' se, tak, správně."

"Děkuju." Těžký plášť ji zatahal za svaly na krku a plecích, až jí znovu začala třestit hlava.

"Měl jsem dceru. Vzal si ji jeden šlechtic. Dluhy, víš. Možná ještě žije, možná ne. On hledal děvčata. Bylo to v Lederas. Nemohli jsme tam zůstat, víš, po tomhle už ne. Mohli bysme ji uvidět, nebo by se vobjevilo tělo, jak se to stává."

Každopádně byla vysoká jako ty, to je všechno. Na, dej si pivo."

Seren přijala korbel a rychle se napila.

"To už je lepší."

"Musím jít. Ty taky, za ženou."

"Bodejt', holka. Dokážeš jít?"

"Kde mám batoh?"

"Ten si vzal s sebou. Prej si ho můžeš vyzvednout. V dřevníku za jeho domem. To říkal jasně. V dřevníku. Prej nemáš chodit do domu. Zdůrazňoval to -"

Zamířila k žebříku. "Pomoz mi."

V podpaždí ji uchopily mozolnaté ruce, a jak lezla, sklouzly jí k hýždím a na stehna. "Líp to nezvládnou, holka," zachraptěl stařík pod ní, když se dostala mimo jeho dosah. Přelezla na molo.

"Děkuju, pane."

Město bylo tiché, jen párek psů se rval kdesi za skladištěm. Seren, spěchajíc ulicemi, občas klopýtla. Ale jak říkal dokař, bolest za očima ustoupila. A myslelo jí to až příliš jasně.

Dorazila k domu Buruka Bledého, starému, avšak udržovanému domu v polovině bloku hned za říčními sklady. Za zavřenými okenicemi nebylo vidět žádné světlo. Seren vyšla po schodech a kopla do dveří. Čtyři kopnutí, a závory povolily. Tou dobou už se probouzeli sousedé. Ozývalo se volání stráží. Kdesi v ulici se rozezněl zvon.

Seren vpadla do šatny za dveřmi. Nikde žádní sluhové, nikde ani hlásku. Tmavou chodbou, pak po schodech na poschodí. Další chodba, krok za krokem se blížila ke dveřím do Burukovy ložnice. Vstoupila.

A tam visel kupec na trámu, tvář ve stínu napuchlou. Vedle překocená židle, opírající se o úzkou postel.

Seren zuřivě zaječela. Na schodech zadupaly holínky.

Seren zaječela znovu a skončila drsným vzlykem.

Vždycky ti patřilo moje srdce.

* * *

Kouř stoupal v širokých sloupech, zase klesal a roztahoval se jako šedý plášť nad zemí na severu. Vše halil, nic nezakrýval.

Hanradi Chalag se při pohledu na vzdálenou zkázu tvářil bezvýrazně. Trull Sengar vedle merudského náčelníka zachovával mlčení a říkal si, proč se k němu Hanradi připojil, když válečníci právě rozbíjejí tábor na zalesněných svazích všude kolem.

"Hull Beddikt mluvil pravdu," pronesl ošlehaný válečník chraptivým hlasem. "Provedli preventivní útok. Benedské, hirotské a arapajské vesnice."

Sever plnila noc rudých ohňů. Nejméně čtyři vesnice a mezi nimi i Trullova. Zničený.

Trull se otočil a zadíval se na kopce hemžící se válečníky, edurskými ženami a jejich otroky, starci a dětmi. Už není cesty zpátky. Lederská kouzla nám zničila domovy... ale ty domovy byly prázdné, vesnice ponechané vránám.

A hrstce nešťastných Nereků.

Nic než popel.

"Trulle Sengare," ozval se Hanradi Chalag, "naši spojenci dorazili včera v noci. Tři tisíce. Byl jsi viděn. Zdá se, že tě dobře znají, byť jen podle pověsti. Syny Tomada Sengara, ale tebe zvlášť. Ten, kdo je vede, se nazývá dominant.

Hromotluk dokonce i na ně. Hřivu má víc šedou než černou. Jmenuje se B'nagga -"

"To mě nezajímá, náčelníku," přerušil jej Trull. "Byli stejně tvrdě zneužití jako my, a zneužívání zdaleka neskončilo.

Toho B'naggu neznám."

"Jak jsem říkal, on zná tebe a chce s tebou mluvit."

Trull se odvrátil.

"Měl bys přijmout pravdu věcí, Trulle Sengare -"

"Jednoho dne poznám tvé myšlenky, Hanradi Chalagu. Ty, které tak dobře skrýváš. Hannan Mosag tě ohnul podle své vůle. A ty teď poklekáš před mým bratrem císařem. Uchvatitelem. Tohle mělo sjednocení kmenů opravdu znamenat? Po takové budoucnosti jsi toužil?"

"Uchvatitel. Za taková slova tě můžou zabít, nebo vyhnat."

Trull zabručel. "Rhulad je se západním vojskem -"

"Ale přízraky teď slouží jemu."

"Aha, a my teď máme mít mezi sebou špehy? Císař, který se bojí vlastních. Císař, který nedbá na kritiku. Někdo musí mluvit jménem zdravého rozumu."

"Už o tom nemluv. Ne přede mnou. Odmítám vše, co jsi řekl. Jsi hlupák, Trulle Sengare. Hlupák. Tvůj hněv se rodí ze závisti. Nic víc." Otočil se a odešel pryč. Zanechal Trulla samotného na srázu nad průsmykem. Trulla nenapadlo, že by se mohl ujistit, jestli Hanradi opravdu ztratil svůj stín.

Sráz. Odkud bylo vidět dolů. Mohl pozorovat tisíce postav pohybujících se mezi stromy.

Tři pozemská vojska a čtyři flotily tvořily dohromady celou populaci Tiste Edur. Tábor před ním byl lígu široký a dvě lígy dlouhý. Trull ještě nikdy neviděl tolik Edurů shromážděných na jednom místě. Hirotové, Arapajové, Sollantové, Benedové.

Zachytil dole pohyb, na okraji plochy vyhrazené Strachovým jednotkám, přisedlé postavy v kožešinách, a zamrazilo ho. Naši... spojenci.

Džhekové.

Povolal je Edur, kterého zabili. Uctívači meče.

Minulá noc, počínajíc soumrakem, zmizela za děsivou přehlídkou kouzel. Lederští mágové odhalili nepředstavitelné síly, projevila se děsivá brutalita jejich záměrů. Očividně se blížila válka, kde nebude poskytována milost, kde dobývání a ničení budou pro Lederany synonyma. Trull si říkal, jestli Rhulad odpoví stejně.

Až na to, že my nemáme, kam bychom se vrátili. Zbývá nám jen okupace jihu. Lederu. Nemůžeme srovnat jejich města se zemí... nebo ano? Zhluboka se nadechl. Potřeboval si znovu promluvit se Strachem. Jeho bratr se však plně ponořil do své role velitele vojska. Předsunuté voje, o půl dne dál, se dostanou na dohled Vysoké pevnosti. Vojsko překročí

řeku Katter v Průrvě, přes níž vedl staletí starý kamenný most, a připojí se k předvoji. Pak dojde k bitvě.

Pro Stracha už čas na otázky pominul.

Proč ale nedokážu totéž? Jistota, dokonce i osudovost mu unikaly. Nedokázal se zbavit mučivých myšlenek, starostí kvůli tomu, co je čeká.

Vydal se dolů po stezce. Byli tam Džhekové, kontingent se zastavil vedle Strachova velitelství. Trull si říkal, že s nimi nemusí mluvit.

Na všech stranách si edurští válečníci připravovali zbraně a zbroj. Ženy odříkávaly ochranná kouzla, splétající síť neviditelnosti kolem celého tábora. Mezi stromy se míhaly přízraky. Většina jich mířila k jihu, přes průsmyk do nížin. Tu a tam se zvedali démoni, vysocí a nehybní podél mnoha nově vyšlapaných cestiček vedoucích na vrchol. Byli v plné zbroji z bronzových šupin, zezelenalých měděnkou, s těžkými přilbicemi, jejichž lícní chrániče z tepaných plátů jim sahaly pod čelist, a tváře měli zakryté. Tyčové zbraně, široké meče, dvoubřité sekery a palcáty, sbírka zbraní do mélé. Kdysi, a ne zase tak dávno, byli vyvoláni démoni vzácní, obřad - prováděný ženami - byl plný přemlouvání, falešných slibů a konečného klamu. Tvorové byli spoutáni, odsouzeni k boji ve válce, která nebyla jejich dílem, a propustit je mohla jedině smrt. Ve Strachově vojsku jich byly stovky. Z té pravdy se Trullovi dělalo špatně.

Se stavbou stanů pomáhaly děti, vyrvané ze známého světa, vystavené novému vlivu. Jestli tento gambit selže... Strach stál u zbytků ohniště, z něhož stoupal kouř ovíjející se mu kolem nohou. Se dvěma k'risnan, jež císař přidělil tomuto oddílu. Opodál postával Hanradi Chalag.

Přicházel jeden Džhek, pravděpodobně ten, o němž merudský náčelník hovořil, vzhledem k rozčuchaným, prošedivělým vlasům. Obličej měl plochý a plný jizev z boje. Z košile z tuleních kůží bez rukávů mu na zauzlených provázcích visely škebličky. Další malé trofeje měl na úzkém opasku pod vypouklým břichem - kousky edurské zbroje a šperků. Drzá připomínka minulého nepřátelství.

Jak mu to Hanradi říkal? Dominant. B'nagga.

Džhek měl žluté oči, bělma zasedlá a protkaná modrými žilkami. Působil pološíleným dojmem.

V divokém úsměvu se zablýskly opilované zuby. "Vida, kdo přichází, Strachu Sengare!" Pod arapajskou intonací měl neohrabaný přízvuk. "Ten, kterého jsme neporazili!"

Trull se zamračil, když se jeho bratr otočil, aby na něj viděl. A dominantovi řekl: "Tady na jihu žádná ledová pole nenajdeš, Džheku."

"Svrab a pelichání, Zabijáku. Žádný jiný nepřítel nás tolik nevyděsil." Ironii jeho slov zdůrazňoval široký úsměv.

"Strachu Sengare, tvůj bratr stojí za hodně pýchy. Mí lovci se znovu a znovu snažili tohoto válečníka překonat v boji muže proti muži. Ať se popustili nebo proměnili, neuspěli. Porazil je všechny. Ještě nikdy jsme neviděli takovou obratnost, takovou zuřivost."

"Ze všech, které jsem cvičil, B'naggo," opáčil Strach, "Trull byl a je nejlepší."

Trull sebou trhl a nevěřícně se zamračil ještě víc. "To už stačí. Strachu, promluvil k nám císař skrze přízraky? Vyjádřil uspokojení nad zmařeným pokusem Ledeřanů? Soptí vzteky?"

"Nebyl ztracen jediný Edur, Trulle Sengare," oznámil mu jeden z k'risnan. "Za to můžeme poděkovat Hullu Beddiktovi."

"Aha, ano, zrádci. A co Nerekové tábořící v naší vesnici."

Zaklánač pokrčil rameny. "Nemohli jsme jim přikazovat."

"Utiš svůj hněv, bratře," ozval se Strach. "Zkázu přivodili Ledeřané, ne my."

"Pravda. A nyní je řada na nás."

"Ano. Přízraky hlásily vojsko procházející průsmykem."

Ach ne. Tak brzy.

B'nagga se zasmál. "Přepadneme je ze zálohy? Mám vyslat své vlky?"

"Ještě nejsou u mostu," opáčil Strach. "Očekávám, že se pokusí získat ten přechod, pokud se nám nepodaří dostat se tam první. Ale prozatím pochodují pomalu a zdá se, že nečekají protivníky."

"To je jasné," podotkl Hanradi. "Který velitel by toužil po boji s nepřítelem, který zaujal vyšší postavení? Toto je zkouška. Při prvním setkání se stáhnou zpátky do Vysoké pevnosti. Strachu, měli bychom jim celou cestu pouštět žilou."

"B'naggo, pošli kupředu polovinu svého oddílu. Sledujte nepřítele, ale zůstaňte neviditelní."

"Strachu," ozval se k'risnan, jenž promluvil prve, "u vojska bude kádr mágů."

Strach kývl. "Stáhni přízraky až na tucet. Chci vyvolat dojem, že těch pár v oblasti sídlí. Nepřítel nesmí nic vytušit.

Hanradi Chalagu, naši válečníci musí být připraveni k pochodu. Ty je povedeš."

"Výrazíme dopoledne."

Trull se díval za odcházejícím merudským válečníkem a poznamenal: "Ti lederští mágové budou dělat problémy."

"Trulle Sengare, my se jim vyrovnáme," zabručel k'risnan.

Trull si prohlédl oba zaklánače. Synové náčelníků. V Rhuladově věku.

K'risnanův úsměv byl vědoucí. "Jsme spojeni s Hannanem Mosagem a skrze něj se samotným císařem. Trulle Sengare, síla, kterou nyní můžeme povolát, je mnohem větší a nebezpečnější, než jakou Edurové dosud poznali."

"A vám to nedělá starosti? Jaký je aspekt té síly? Víte to vůbec? Ví to Hannan Mosag? Rhulad?"

"Síla přichází k císaři skrze meč," odpověděl k'risnan.

"To není žádná odpověď -"

"Trulle!" štěkl Strach. "Už dost. Žádal jsem, abys sebral jednotku z naší vesnice. Udělal jsi to?"

"Ano, bratře. Padesát válečníků, polovina z nich je nezakrvených, jak jsi přikázal."

"A vytvořil jsi oddíly a vybral důstojníky?"

Trull kývl.

"Odved' je k mostu. Zaujměte předsunuté postavení na druhé straně a počkáte, než k vám dorazí Hanradiho oddíly - nemělo by to trvat dlouho."

"A jestli Ledeřané vyšlou zvědy a ti se tam dostanou první?"

"Odhadni jejich sílu a jednej podle toho. Ale žádný boj až do posledního muže, Trulle. Šarvátka postačí, abyste zastavili postup nepřítele, zvláště když si nebudou jistí vašim počtem. Nyní sežen své válečníky a jdi."

"Dobrá."

Nemělo smysl se dál hádat, říkal si, když mířil k místu, kde čekala jeho kumpanie. Nikdo nechtěl poslouchat. Měl dojem, že nezávislé myšlení je potlačováno s děsivou ochotou a nahradilo je lhostejné odhodlání na nic se neptat. Horší bylo, že si Trull nemohl pomoci. I když viděl hněv ve tvářích všech okolo - hněv, protože se jim odvažoval postavit, odvažoval se myslet jinak než oni, čímž ohrožoval jejich jistotu - nedokázal mlčet.

Všude kolem něj se sbírala energie, a čím byla silnější, tím víc jí odolával. Tušil, že jistým způsobem se z něj stává stejný zpátečník jako z nich, že je zahrán do nejzazší opozice, a i když s tou dogmatickou zatvrzelostí bojoval, cítil, že bitvu prohrává. Takto protikladné myšlení nemělo prázdnou cenu. A nemohlo to skončit jinak než jeho izolací a nakonec i ztrátou důvěry.

Jeho válečníci čekali v plné zbroji, výstroj sbalenou. Trull je všechny znal jménem a dal si práci, aby byla jeho kumpanie vyrovnaná nejen co do zručnosti, ale i do odhodlání. Proto také věděl, že mnoha z nich se nelíbí být pod jeho velením, protože jeho nespokojenost s válkou byla dobře známa. Přesto však věděl, že za ním půjdou. Nebyli mezi nimi žádní šlechtici.

Trull přistoupil k válečníkovi, jehož si vybral za kapitána. Ahlrada Ahn se cvičil spolu s Trullem a jeho oblíbenou zbraní byla merudská šavle. Byl levák, což byla mezi Edury vzácnost, avšak používal také krátký široký nůž pro druhou ruku pro boj zblízka. Na opasku měl spoustu záští, které měly zachytit nepřátelské čepele a oštěpy, a během věčného cvičení se tolik soustředil na taktiku, že měl levé zápěstí téměř dvakrát silnější než pravé. Trullovi se už zlomil ne jeden cvičný oštěp, když Ahlrada prudce otočil rukou. Válečník ho také nenáviděl z důvodů, na něž Trull dosud nepřišel. Ačkoliv, opravil se, Ahlrada si mezitím určitě našel nějaký nový důvod.

"Kapitáne."

Ahlrada se mu odmítl podívat do očí. Nikdy to neudělal. Plet' měl tmavší než ostatní Edurové, černé oči a v dlouhých, rozpuštěných vlasech měl bílé pramínky. Vířily kolem něj stínové přízraky - další zvláštní podrobnost, pro niž byl výjimečný. "Veliteli," opáčil.

"Sděľ seržantům, že odcházíme. Minimální výstroj - musíme cestovat rychle."

"Už se stalo. Čekáme na tebe."

Trull si došel pro své věci. Hodil si na rameno malý tlumok a vybral si čtyři oštěpy. Co tu zůstane, posbírají lederští otroci a ponesou to s hlavním vojem, až opatrně vyrazí na jih za Trullovou kumpanií a Hanradiho oddíly.

Když se obrátil, viděl, že kumpanie je na nohou a všichni upírají oči na něj. "Musíme běžet, válečníci. Na jižní konec mostu. Za průsmykem vyše každý oddíl jednoho muže na špici a sejde mimo stezku k mostu. Tak budeme rychlí i tiší."

"Veliteli, jestli opustíme stezku, zpomalíme," namítl jeden seržant.

"To bychom tedy měli vyrazit."

"Veliteli," nevzdával se seržant, "ztratíme rychlost -"

"Stezce za průsmykem nevěřím, Kanarde. A teď pohyb." V duchu se proklínal. Vůdce nemusí nic zdůvodňovat. Příkaz stačí. Ani, dodával si pro sebe, se nečekalo, že se mu seržant vzepře veřejně. To nesvědčilo o dobrém začátku.

Jeden oddíl běžel v čele, pak následoval Trull a za ním zbývající oddíly. Ahlrada zaujal místo vzadu. Kumpanie se hnala k průsmyku pravidelným klusem. Tábor nechali rychle za sebou. Proběhli uličkou, kterou jim udělaly oddíly Hanradiho Chalaga.

Trull v tempu, jež nasadili, našel radost a úlevu. Myšlení mohlo zmizet v pravidelném rytmu a s každým krokem kolem ubíhal les. Jak se blížili k vrcholku, stromy byly stále zakrslejší a řidší a po bezmračné obloze šplhalo slunce.

V polovině dopoledne se zastavili na jižním konci průsmyku. Trulla potěšilo, že žádnému z válečníků nedochází dech. Jen zhluboka dýchali, aby se jim zpomalil tep. Z námahy a horka byli všichni zalití potem. Napili se trochu vody, snědli něco sušeného lososa s chlebovou plackou natřenou burákovým máslem.

Odpočatí a nakrmení se válečníci rozdělili do oddílů a bez dalšího slova zamířili do řídkého lesa po stranách stezky.

Trull se rozhodl jít s oddílem, který vedl Kanard. Vydali se do lesa na západním okraji stezky a pomalu, potichu sestupovali asi třicet kroků od stezky. Další oddíl byl o patnáct kroků dál na západ, třetí v půlce mezi nimi a o třicet kroků pozadu. Stejná formace se utvořila na východní straně.

Seržant Kanard dával svůj nesouhlas jasně najevo, neustále se cpal dopředu, až málem šlapal na paty válečníkovi v čele. Trull ho chtěl zavolat zpátky, ale Kanard ho ignoroval, jako by tam vůbec nebyl.

Asi v polovině svahu se první válečník zastavil, přikrčil se a mávl na Kanarda, ať udělá totéž. Trull a ostatní strnuli. Les během sestupu zhoustl, ve výhledu jim bránilo vojsko zčernalých kmenů borovic. Podrostu bylo málo, ale svah byl nerovný a zrádný, posetý mechom obrostlými balvany a dějícími vývraty. Nejbližší válečník vedlejšího oddílu o pár kroků níž se konečně také zastavil a zvedl ruku. Oči upíral na Trulla.

Válečník v čele si šeptal s Kanardem. Seržant se po chvíli obrátil a opatrně se vrátil k místu, kde čekali Trull a ostatní.

"Na kraji hlavní stezky je zvěd. Faraed, nejspíš slouží v lederském vojsku. Dobře vidí na stezku, možná na sedmdesát pět kroků nebo víc."

Trull se ohlédl na zbytek oddílů. Vybral jednoho válečníka a přivolal si ho. "Badare, vrať se ke třetímu oddílu. Ať vyberou válečníka, který vyjde sto dvacet kroků nahoru, zahne na stezku a běží dolů, jako by byl v čele oddílu. Jakmile doručíš zprávu, vrátíš se k nám."

Badar kývl a vyklouzl pryč.

"A co my?" zeptal se Kanard.

"My počkáme, pak se spojíme s oddílem na západ od nás. Sejdeme pod zvědem a připravíme past."

"A co oddíly na východní straně?"

Dobrá otázka. Trull musel kumpanii rozdělit a s druhou půlkou se nemohl spojit. Chyba. "Musíme doufat, že zvěda také zahlédli. A správně usoudí, že k Faraedovi se prostě nedá připlížit."

Seržant jen kývl. Nepotřeboval ukazovat na Trullovu chybu. A očividně ani na vlastní.

Jsme vyrovnání. Dobré.

Badar se za chvíli vrátil a zběžně na ně kývl. Trull pokynul oddílu a vydal se na západ k válečníkům z krajního oddílu.

Tam jim rychle vysvětlil svůj plán a patnáct válečníků vyrazilo dolů ze svahu. Sestoupili o šedesát kroků, než jim Trull ukázal ke stezce. Ocitli se přímo pod ohybem stezky a připravili si zbraně.

Kanard natáhl ruku. "Naproti, veliteli. Redalův oddíl. Předpokládali, co uděláš."

Trull kývl. "Na místa. Přepadneme ho, až se dostane naproti nám."

Srdeční tep. Žár slunce odrážející se od šterku a prachu na stezce. Bzučící hmyz.

Pak lehké dusání, rychle silící. Náhle zaznělo vedle nich. Faraed byl jako blesk, proletěl ohybem stezky a zmizel za ním.

Do cesty se mu ve výšce holení postavily oštěpy, aby mu podrazily nohy. Zvěd je přeskočil.

Kletba, pak kolem Trulla proletěl oštěp a železná hlavice udeřila Faraeda mezi lopatky. Zlomila páteř. Zvěd se rozplácl na zemi a chvíli se kutálel, než se zastavil o deset kroků níž.

Usazující se prach. Ticho.

Trull došel ke zkroucenému tělu. Všiml si, že zvěd je ještě chlapec, čtrnáct patnáct let. V ušmudlaném obličejí měl překvapený výraz a ústa zkřivená hrůzou. "Zabili jsme dítě."

"Nepřítele," opravil ho Kanard. "Musíš hledět na Ledeřany, veliteli. To oni posílají do války děti." Otočil se. "Dobrý hod, Badare. Teď jsi zakrvený."

Badar si seběhl pro oštěp.

V ohybu stezky se objevil třetí oddíl. "Ani jsme ho neviděli," poznamenal jeden z válečníků.

"Naše první zabití, veliteli," prohlásil Ahlrada Ahn.

Trullovi bylo špatně. "Odtáhni tělo ze stezky, seržante Kanarde, a krev zasýpej prachem. Musíme dál."

* * *

Most vůbec nebyl most. Trull tu již jednou byl a po návštěvě mu zůstaly jen otázky. Zdánlivě byl postaven z jediného masivního kola, se zářezy na hraně dost široké, aby přes ni mohlo přejít osm válečníků vedle sebe, aniž by se dotkli rameny. Kolo stálo svisle a vyplňovalo hlubokou roklí, kudy se s řevem hnala řeka Katter. Spodek kola se ztrácel ve tmě strže a v mlze neustále stoupající z vody. Na druhou stranu se muselo přejít po zakřiveném, kluzkém okraji. Byl vidět i náboj obřího kola, dlouhý nejméně jako tři muži. Z náboje na obou stranách šikmo vyčnívaly tyče z leštěného kamene, tlusté jako mužské stehno, rovné jako ratiště oštěpu, a zdálo se, že jsou zaražené do skalní stěny na jižním konci rokle.

Oddíly se shromáždily na severním okraji a obhlížely okraj lesa naproti. Dva Eduři již přešli na druhou stranu. Jeden se vrátil s hlášením. Nikde ani stopy po zvědech či po nových tábořích. Osamělý Faraed, kterého zabili, byl zřejmě vyslán daleko dopředu před hlavní voj nebo se sám rozhodl pro výpravu na území nepřítele. Jeho odvaha a inteligence ho stály život.

Trull se přiblížil k okraji rokle, kde se ze skály vynořoval začátek kola. Jako předtím, i nyní spatřil tenkou, mléčně bílou vrstvičku mezi vytesanou dokonalostí a drsnou skálou. A jako předtím, i nyní pěnu setřel prstem. Pod ní se objevila rovná čára, příliš úzká, aby se do ní dala zasunout čepel dýky, oddělující umělý výtvar od přírodního kamene. Kolo bylo nějak zasazeno do zářezu ve skále.

A ještě divnější bylo, že se kolo otáčelo. V této chvíli bylo v polovině mělké rýhy vytesané rovnoběžně s ostatními přes celou hranu. Věděl, že by si mohl stoupnout do prvního vrypu a zůstat stát. A kdyby měl dostatečnou trpělivost, nakonec by se - za den, za týden, možná později - ocitl na jižní straně průrvy.

Záhada bez vysvětlení. Trull tušil, že to nikdy neměl být most. Spíš ho někdo postavil z jiného důvodu. Nedávalo mu smysl, že funguje čistě z důvodu, který ho okamžitě napadl při první návštěvě. Existovaly přece jednodušší způsoby, jak měřit běh času.

Trull se narovnal a poslal válečníky na druhou stranu. Do čela se postavil Ahlrada. Na protější straně propasti se rozestoupili a vyhledali úkryt. Terén dál klesal mezi balvany, borovicemi a roztroušenými duby. Opatrně sešli o něco níž a hledali obranná postavení, která by jim umožnila volný výhled na stezku.

Trull se přikrčil vedle Ahlrady a prohlížel si terén, když zaslechl tiché zabručení. Pak válečník s kletbou ustoupil.

"Co se děje, kapitáne?"

"Cítil jsem, jak se to... pohnulo. Tady."

Trull popošel blíž a všiml si, že Ahlrada původně stál na vyřezávané kamenné desce, zasazené pod úroveň okolní skály. Byla pokrytá prachem a kamínky, ale na to, aby byla přírodní, byla příliš hladká. Trull desku ometl a zahlédl řady tajemných symbolů vytesaných do kamene v jemu neznámém jazyce. Hluboké rýhy vytvářely kolem nápisu neúplný obdélník, byly vidět spodní a boční linie. Pod spodní čarou se objevila nová řada písmen.

Trull se ohlédl na most a znovu sklopil zrak k zapuštěné desce. "Pohnulo se to?"

"Ano, jsem si tím jistý," tvrdil Ahlrada. "I když ne moc."

"Ozvalo se něco?"

"Spíš jsem to cítil, než slyšel, veliteli. Jako by se něco obrovského a zakopaného... posunulo."

Trull přešel po nápisu rukou. "Poznáváš ten jazyk?"

Ahlrada pokrčil rameny a odvrátil zrak. "Měli bychom sejít dolů, veliteli."

"Už jsi takový nápis viděl."

"Ne v... kameni. V ledu. Není to důležité."

"V ledu?"

"Kdysi jsem žil a lovil s Den-Raty na severním pobřeží. Na severovýchodě, hluboko v ledových mořích. Před sjednocením. Byla tam stěna pokrytá právě takovým písmem, ledovec, který nám bránil v cestě. Vysoký jako dvacet mužů a široký půl ligy. Ale propadl se do moře - příští sezónu byl pryč."

Trull věděl, že Ahlrada, stejně jako Binadas, hodně cestoval a uzavřel pokrevní přátelství s mnoha Edury ze soupeřících kmenů. A stejně jako Trull byl proti válce za podmanění, již vedl Hannan Mosag. Uvědomil si, že by vlastně měli být přátelé. "Co ti o tom tví den-ratští přátelé řekli?"

"Prý to napsal Muž s kly." Ahlrada znovu pokrčil rameny. "Nic to není. Mýtus."

"Jaký muž s kly?"

"Oni ho... vídají. Občas ho zahlédnou. Kůže šedá nebo zelená. Kly bílé jako velrybí kostice. Vždycky na severu, jak stojí na sněhu nebo ledu. Veliteli, teď není čas."

Trull si povzdychl. "Pošli tedy oddíl dolů."

Zakrátko Kanard hlásil, že cítí hniající maso. Ale byla to jenom mrtvá sova, ležící u cesty.

* * *

Kdysi dávno přišla lederská doba temna. První říše, z níž vypluly obrovské flotily, aby zmapovaly svět. Pobřeží všech šesti kontinentů byla zanesena do map, i osm set jedenáct ostrovů roztroušených v oceánech, byly objeveny trosky a poklady, starodávna kouzla a divoké, nevědomé kmény. Jiné národy, ne všechny lidské, které krvácely docela snadno. Barghastové, Trellové, Tarthenové, Fennové, Marové, Jhagové, Krinnové, Džhekové... Na cizích březích byly založeny kolonie. Války a dobývání, stále dobývání. Dokud... nebylo vše strženo, nebylo vše zničeno. První říše se sama od sebe zhroutila. Uprostřed měst povstala zvířata, noční můra bující jako mor.

Císař, jenž byl jedním, byl nyní Sedmi, a Sedm bylo rozprášeno, ztraceno v šílenství. Velká města shořela. A lidé umírali po milionech.

Noční můra měla jméno a to jméno znělo T'lan Imass.

Dvě slova vyvolávající nenávist a hrůzu. Ale kromě těchto dvou slov nezbylo nic. Všechny vzpomínky na to, kdo nebo co byli T'lan Imass, se ztratily v chaosu, jenž následoval.

Zůstalo již jen pár Ledeřanů, kteří věděli aspoň tohle. Pravda, znali jméno "První říše". A věděli o dávném pádu slavné civilizace, civilizace, jež byla jejich odkazem. A už skoro nic víc, jen proroctví o znovuzrození.

Udinaas už nemohl tvrdit, že zůstává v pozeňované nevědomosti. Ve světě duchů a stínů žila minulost dál, dýchala jako živý tvor, stále umíněná. Udinaase pronásledovaly hlasy, dávno mrtvé hlasy. Tisteandijský stín Chřad se nezajímal o přání lederského otroka, nestaral se o jeho prosby o ticho, o ukončení příšerné kakofonie smutku, což bylo zřejmě to jediné, co duchy udržovalo pohromadě.

Udinaas znal dost hrůz mezi živými. A destilování starých pravd podle něj za nic nestálo.

Tlan Imass.

Tlan Imass...

Co jemu záleží na nějaké dávné odplatě?

Protože v této chvíli měli pod nohama prach čtyř tisíc let. Pravda vezoucí se na Chřadově chraplavém smíchu.

"A ten prach má oči, otroku. Měli byste se bát? Nejspíš ne. Nezajímáte je. Ne moc. Ne dost na to, aby povstali a pobili vás všechny, což by se jim stejně nemuselo podařit. Ale řeknu ti jedno, Udinaasi, rozhodně by se snažili."

"Jestli jsou prach," zamumlal Udinaas, "tak nemůžou nikoho zabít."

Byla noc. Udinaas seděl zády ke skalní stěně na římse nad obřím edurským opevněním. Císař ho před chvílí poslal pryč. Ten těžkopádný, zlatem obalený zmetek měl špatnou náladu. Utahal se, jak vláčel své tělo, hádal se s Hannanem Mosagem, věnoval se nekonečné logistice přesunu vojska čítajícího desítky tisíc bojovníků s rodinami. Ne vše znamenalo slávu.

"Prach může povstat, Udinaasi. Může získat tvar. Válečníci z kostí a svařtělého masa, s kamennými meči. Odkud se vzali? Který vojevůdce je sem poslal? Neodpovídají ti na otázky. Nikdy neodpovídají. Nemají s sebou žádného kostěje. Jsou jako my, ztraceni."

Udinaas už byl unaven posloucháním. Přízrak byl horší než červotoč zavrtnutý hluboko v mozku. Začínal pochybovat o jeho existenci. Spíš to byl následek šílenství, osoba, kterou si vytvořila jeho vlastní mysl. Vynálezce tajemství, zašívající armády duchů, aby vysvětlil bezpočet hlasů šeptajících v jeho lebce. Samozřejmě bude tvrdit opak. Mohl mu dokonce přelétnout přes zorné pole, plížit se, bez těla, bez podstaty, nevysvětlitelně pohyboval stíny, kde žádné neměly být. Ale otrok věděl, že oči dokážou klamat. Patřilo to k pokaženému vnímání.

Přízrak se skrývá v krvi vyvala. Wyval se skrývá ve stínu přízraku. Hra vzájemné negace. Císař nic nevyčítal. Hannan Mosag a jeho k'risnan nic nevyčítali. Pěřová čarodějka, Majen, Uruth, houfec spoutaných přízraků, lovečtí psi, ptáci a hmyz - nikdo nic nevyčítal. A to bylo nesmyslné.

Pokud Udinaas věděl - úsudek vyvolaný nějakou racionální, skeptickou částí mozku, uzlíčkem vědomí, který se přízrak neustále snažil rozmotat - nebyl Chřad v každém případě skutečný.

Krev vyvala. Sestra úsvit, milenka s mečem, již Edurové znali jako Menandor - ona a to hladové místo mezi jejíma nohama. Infekce a něco jako znásilnění. Myslel si, že už to spojení chápe. Byl opravdu nakažený, a přesně podle předpovědi Pěřové čarodějky ho ta nelidská krev doháněla k šílenství. Žádná zářící bílá mrcha, která mu ukradla semeno, prostě neexistovala. Horečnaté halucinace, vidiny sebeobohacování následované paranoidním podezřením, že přislíbená sláva mu byla ukradena.

Což by vysvětlovalo bídný stav, v němž se nyní nacházel jako otrok šíleného Tiste Edur. Otrok choulící se pod každou

představitelnou patou. Krčící se, zbytečný, když jednou odvrhl všechny vnitřní pózy a sebeospravedlňování. Péřová čarodějka. Miloval ji a nikdy ji nebude moci mít, tím to končilo. Podtržená pravda byla obnažena, příšerné odhalení, které odmítl pořádně, poctivě prozkoumat.

Šílenci budovali domy z pevného kamene. Pak ho obcházeli a hledali cestu dovnitř. Dovnitř, kde čekala útulná dokonalost. Lidé a plány a otevřené lži mu překáželi na každém kroku, a to bylo jádro spiknutí. Nakonec zvenčí vypadal dům skutečně. Proto byl skutečný. Jen trocha škrábání na kamenné dveře, trocha tlučení, jedna prudká srážka tu bariéru rozbije.

A tak pořád dál, pořád dokola. Vyšlapané cesty šílenství.

Slyšel šmátrání na kameni pod sebou a vzápětí se na dohled vyškrábala Péřová čarodějka. Vytáhla se k němu a pohybovala se trhaně, jako by měla horečku.

"Je teď s utikáním řada na mně?" zeptal se.

"Vezmi mě tam, dlužníku. Do snové říše. Kde jsem tě našla předtím."

"Celou dobu jsi měla pravdu," opáčil Udinaas. "Neexistuje."

"Potřebuju se tam dostat. Potřebuju ji vidět na vlastní oči."

"Ne. Nevím jak."

"Hlupáku. Otevřu ti cestu. Umím otevírat cesty."

"A pak co?"

"Pak si vybereš. Udinaasi, vezmi mě k duchům."

"Tohle na to není vhodné místo -"

V jedné ruce cosi svírala. Nyní se natáhla a sevřela mu ruku, takže ucítil, jak mu na kůži tiskne destičku. Vzápětí přišel oheň. Oslepující, zuřící všude kolem.

Udinaase cosi ze zadu strčilo a on klopýtl. Vpadl do plamenů. Ve světě, který právě opustil, by teď byl padal z útesu, narazil by na skalnatý sráz a skutálel by se k lesu. Ale jeho mokasíny sklouzly po rovné, zaprášené zemi.

Stočil se, klesl na koleno. Objevila se Péřová čarodějka, stejně jako on prošla ohnivou stěnou bez škrábnutí. Otočil se k ní. "Cos to udělala?"

Ze zadu mu sevřela krk čísi ruka, zvedla ho ze země a hodila na záda. Na krk se mu přitisklo chladné, nerovné ostří kamenné čepele. Péřová čarodějka zaječela.

Udinaas zamrkal do mračna prachu. Stál nad ním muž, nevysoký, ale samý sval. Široká ramena, příliš dlouhé paže, pleť barvy medu a téměř žádný chlup. Dlouhé černé vlasy měl rozpuštěné, splývaly mu kolem širokého obličeje s výraznými rysy. Pod vystouplými nadočnicovými oblouky se třeptily tmavé oči. Na ramenou mu visel plášť hrubě sešitý z kousků kožešin různých barev a druhů, viditelná spodní strana byla světlá a svaštělá.

"Peth tol ool havra d ara." Slova zněla nezřetelně, hlasový rozsah byl divně zkrácený, jako by hrdlu, z něhož zvuk vyšel, scházela pružnost normálních hlasivek.

"Nerozumím ti," řekl Udinaas. Vycítil, že se kolem shromáždili ostatní, a slyšel, jak Péřová čarodějka kleje, když také skončila na zemi.

"Arad havať d ara. En'aralack havra d'drah."

Jizev bezpočet. Důkazy zlomeného předloktí, kosti nerovně srostly a pod svaly a kůži vznikl hrbol. Levou líc měl promáčknutou dovnitř, široký nos zploštělý a přitíštěný na stranu. Žádné zranění nevypadalo čerstvě. "Nemluví tvým jazykem."

Meč se zvedl, válečník couvl a ukázal. Udinaas se vyškrábal na nohy. Další postavy v kožešinách.

Přírodní kotlina s prudkými stěnami na třech stranách. Svislé pukliny v kamenných stěnách, některé dost velké, aby poskytl útočiště. Tam žili tihle lidé.

Na čtvrté straně kotliny nalevo se země otevírala. A v dálce - otrok vykulil oči - zničené město. Jako by ho někdo i s kořeny vytáhl ze země a pak rozmlátil na kousky. Dřevěné rámy pod nakloněnými, vzdutými dlážděnými ulicemi. Nízké budovy převrácené v náhodných úhlech. Svalené sloupy, budovy přetržené vpůli, takže bylo vidět do pokojů a na podlahu. V mnoha pokojích byl dosud nábytek. Uprostřed zničeného města se válely obrovské kusy tajícího ledu.

"Co je to za místo?" zeptala se Péřová čarodějka.

Udinaas se otočil. Dívala se stejným směrem jako prve on.

"Udinaasi, kam jsi nás to přivedl? Kdo jsou tihle divoši?"

"Vis vol'raele absi'arad."

Ohlédl se na válečníka, jenž promluvil, pak pokrčil rameny a znovu obrátil pozornost na město v dálce. "Chci se tam jít podívat."

"Nenechají tě."

Zjistit to mohl pouze jediným způsobem. Udinaas vykročil. Válečníci se prostě jen dívali.

Péřová čarodějka ho po chvíli následovala. "Vypadá to, jako by ho tu jen tak nechali. Shodili."

"To je mekroské město," vysvětlil jí. "Dřevo vespod se nikdy nepromáčí. Nikdy nezpráchniví. A vidíš támhle -" ukázal - "jsou zbytky mol. Přistavišť. Támhle na těch lanech visí ráhna. Ještě jsem žádné mekroské město neviděl, ale slyšel jsem popisy. Tohle je určitě jedno takové. Vytažené z moře. Led přišel s ním."

"Jsou tam mohyly, čerstvě navršené," upozornila jej. "Vidíš je?"

Z roviny kolem trosek se zvedala tmavá hlína. Každá mohyla byla obložená balvany. "Divoši pohřbili mekroské mrtvé," uhádl Udinaas.

"Jsou jich stovky..."

"A každá mohyla je dost velká na stovky mrtvol."

"Bojí se nemoci," usoudila.

"Nebo jsou i přes svůj vzhled velmi soucitní."

"Neplácej, dlužníku. Trvalo by jim to celé měsíce."

Udinaas zaváhal, než řekl: "Tam byl jenom jeden klan, Péřová čarodějko. V této oblasti jich žijí skoro čtyři tisíce."

Péřová čarodějka se zastavila, popadla ho za ruku a otočila ho k sobě. "Vysvětli mi to!" zasyčela.

Udinaas se jí vytrhl a šel dál. "Duchové si udržují vzpomínky na svůj život a tělo. Dost silné, aby se projevovali jako skuteční tvorové. Říkají si T'lan Imass -"

Zadržel se jí dech v hrdle. "Držba zvířat."

Ohlédl se po ní. "Cože?"

"Kostěný hřad. Starší, Bába, Věštec, Šaman, Lovec a Stopař. Zloději ohně. Ukradli ho Eres'al."

"Eres'al. To je bohyně Nereků. Falešná bohyně, podle našich učenců a mágů, aby ospravedlnili porobení Nereků. Děsí mě, že je to lež. Ale nejsou na destičkách obrázky zvířat? Myslím u držby zvířat."

"Jenom u chudších verzí. Kůže zvířat, přehozené přes tmavé, podsadité divochy. To uvidíš na nejstarších, nejčistších destičkách. Nepředstírej, že to nevíš, Udinaasi. Vždyť jsi nás sem přivedl."

Blížili se k prvním mohylám. Do hlíny byly zaražené předměty. Rozbité nádoby, šperky, železné zbraně, zlato, stříbro, malí dřevění bůžci, kusy látky. Zbylý majetek lidí pohřbených uvnitř.

Péřová čarodějka vydala zvuk, který mohl být smíchem. "Nechali poklad nahoře, místo aby ho pohřbili s těly. To je ale divné."

"Možná se tak vykrádači nebudou obtěžovat s kopáním a nebudou rušit mrtvé."

"Že je tady kolem spousta vykrádačů."

"Neznám zdejší říši natolik, abych se o to mohl přit," podotkl Udinaas a pokrčil rameny.

Vrhl po něm ztuhlý znepokojený pohled.

Už se před nimi tyčilo zničené město. Na spodní straně mohutných dřevěných pilířů byli přilepeni vilejší. Černé, seschlé pruhy chaluhy. Nad nimi se tyčily nosné konstrukce a plošiny podpírající ulice a budovy. A v kusech šedého, porézního ledu pruhy hnijícího masa - ne lidského. Příliš velké končetiny, obalené matnými šupinami. Dlouhá plazí hlava, visící na zkrouceném, rozervaném krku. Vnitřnosti vyvalené z rozseknutého břicha. Nohy se třemi prsty zakončené drápy. Pilovité ocasy. Pokřivená zbroj a kožené řemení, pásy různobarevných látek, lesklých jako hedvábí.

"Co je to?"

Udinaas potřásl hlavou. "Toto město zasáhl led, když ho vyrvali z našeho světa. A led má očividně vlastní stará tajemství."

"Proč jsi nás sem přivedl?"

Otočil se k ní, snažil se ovládnout hněv a podařilo se mu ho vypustit v dlouhém vzdechu. Konečně promluvil: "Péřová čarodějko, kterou destičku jsi držela v ruce?"

"Jednu z Os. Oheň." Zaváhala, než pokračovala: "Když jsem tě poprvé uviděla, lhala jsem, když jsem říkala, že jsem nic jiného neviděla. Nikoho jiného."

"Viděla jsi ji, vid'?"

"Sestru úsvit... plameny -"

"A viděla jsi, co mi udělala."

"Ano." Šeptnutí.

Udinaas se odvrátil. "Takže jsem si to nevymyslel," zamumlal. "Nebyla to jenom moje představivost. Nebylo to... šílenství..."

"To není spravedlivé. Ty nejsi nic. Dlužník. Otrok. Ten wyval byl určen pro mě. Pro mě, Udinaasi!"

Ucukl před jejím vztekem a konečně pochopil. Hořce se zasmál. "Tys ho vyvolala, vid'?" Wyvala. Chtěla jsi jeho krev, jeho jed měl nakazit tebe. Ale nestalo se tak. Místo toho si vybral mě. Kdybych mohl, Péřová čarodějko, dal bych ti ji. S potěšením - ne, to není pravda, ačkoliv bych rád, aby byla. Bud' mi vděčná, že ta krev neproudí tvými žilami. Je to právě taková kletba, jak jsi říkala."

"Lepší být prokletá než -" Zarazila se a sklopila zrak.

Prohlížel si její bledou tvář a plavé vlnité vlasy, pohybující se ve slabém, téměř neživém vánku. "Než co, Péřová čarodějko? Otrokyně zrozená otrokům. Odsouzená poslouchat nekonečné sny o svobodě - což je slovo, které nechápeš a nejspíš ani nikdy nepochopíš. Destičky měly být cestou ven, že? Ne abys sloužila ostatním Ledeřanům, ale sobě. Hluboko v těch destičkách jsi zachytila šepot o svobodě, vid'?" Nebo něco, o čem sis myslela, že to je svoboda. Pokud ti to pomůže, Péřová čarodějko, kletba není svoboda. Každá cesta je past, osidla, která tě mají zaplést do hry sil, jež nepochopíš. Když jde o smrtelníky, ty síly pravděpodobně dávají přednost otrokům, protože otroci vnitřně chápou podstatu vnuceného vztahu."

Zlostně se na něj mračila. "Tak proč ty?"

"A ne ty?" Odvrátil se. "Protože já o svobodě nesnil. Možná. Než se ze mě stal otrok, byl jsem dlužník - jak mi ostatně při každé příležitosti připomínáš. Dluhy vytvářejí vlastní druh otroctví, Péřová čarodějko, uvnitř systému určeného k tomu, aby unikl jen málokdo, jakmile se kolem něj sevrou řetězy."

Zvedla ruce a zadívala se na ně. "Jsme tady opravdu? Všechno to působí velmi skutečně."

"Pochybuju, že je," opáčil Udinaas.

"Nemůžeme tu zůstat?"

"Ve světě destiček? To pověz ty mně, Péřová čarodějko."

"Tohle není říše z tvých snů, že ne?"

Udělal obličej, aby skryl pobavení nad bezděčným významem za její otázkou. "Ne. Varoval jsem tě."

"Čekala jsem, až to řekneš. Jenom ne tak smutným tónem."

"Čekala jsi hněv?"

Kývla.

"Byl jsem naštvaný," přiznal. "Ale přešlo to."

"Jak? Jak jsi to dokázal?"

Podíval se jí do očí a prostě zavrtěl hlavou. Lhostejně se otočil a znovu zapátral v troskách. "Taková zkáza, takové zabíjení. Hrozná věc, udělat něco takového."

"Možná si to zasloužili. Možná udělali něco -"

"Pěřová čarodějko, na to, co si kdo zaslouží, by se neměl nikdo ptát. Ptát se vede k nebezpečnému soudu a strašlivým skutkům. Ukrutnosti prováděné ve jménu spravedlnosti rodí vlastní ukrutnosti. My Ledeřané jsme dostatečně prokleti počestností, nepotřebujeme přivolávat další."

"Máš snadný život v tvrdém světě, Udinaasi."

"Řekl jsem ti, že znám hněv."

"Kterého ses nějak zbavil, než mohl ublížit někomu jinému."

"Takže všechno je na mně?"

Kývla. "Bojím se, že ano, Udinaasi."

Vzdychl si a otočil se. "Vraťme se."

Bok po boku se vydali zpátky k čekajícím divochům a jejich jeskynní vesnici.

"Kéž bychom jim rozuměli," povzdechla si Pěřová čarodějka.

"Jejich šaman je mrtvý."

"Bud' proklet, Udinaasi!"

Do kotliny, která se nějak změnila. Objevila se čtveřice žen a s nimi chlapec. Lidský chlapec.

Válečník, jenž prve mluvil, nyní oslovil chlapce a on mu odpověděl stejným jazykem, načež se podíval na Udinaase a Pěřovou čarodějku. Ukázal na ně, zamračil se a řekl: "Ledeřané."

"Ty mi rozumíš?" zeptal se Udinaas.

"Trochu."

"Jsi Mekros?"

"Trochu. Ledeřané dlužníci. Dlužníci. Matka a otec. Utekli k Mekrosům. Žili volně, svoboda. Svobodně."

Udinaas ukázal na zničené město. "Tvůj domov?"

"Trochu." Vzal za ruku jednu z žen, které o něj pečovaly. "Tady."

"Jak se jmenuješ?"

"Rud Elalle."

Udinaas se ohlédl na Pěřovou čarodějku. Rud znamenalo v mekroském obchodním jazyce nalezený. Pak mu ale došlo, že ona to neví. "Nalezenec Elalle," řekl v jazyce kupců, "už mi rozumíš líp?"

Chlapec se rozzářil. "Ano! Dobře, ano! Jsi námožník, jako byl můj otec. Ano."

"Tihle lidé tě zachránili z města?"

"Ano. Jsou to Bentraktové. Nebo byli, ať to znamená cokoliv - víš?"

Udinaas zavrtěl hlavou. "Nalezenče, přežil ještě někdo?"

"Ne. Všichni mrtví. Nebo umírali, pak mrtví."

"A jak jsi přežil ty?"

"Hrál jsem si. Pak byly strašné zvuky a křik a ulice se zvedla a zlomila a můj dům byl pryč. Sklouzl jsem k velké puklině plné ledových tesáků. Měl jsem umřít. Jako všichni ostatní. Pak jsem narazil na dvě nohy. Stála tam, jako by byla ulice pořád rovná."

"Ona?"

"To je kupecký jazyk, že?" ozvala se Pěřová čarodějka. "Začínám rozumět - takhle se bavíte s Huladem, když jste spolu."

"Byla bílý oheň," pokračoval chlapec. "Vysoká, moc moc vysoká, a sklonila se a zvedla mě." Posunkem napodobil ruku chytající límec jeho obnošené košile. "A řekla: Ale ne, on ne. Pak jsme šli. Vzduchem. Letěli jsme nad vším, až jsme dorazili všichni sem. A ona klela. Klela a klela."

"Řekla ještě něco jiného, kromě kleteb?"

"Řekla, že na tom plodu tvrdě pracovala a že jí ten ztracený lotr bez nohou nezničí plány. Ani náhodou, ne, ani náhodou, a za tohle zaplatí. Co je to plod?"

"Myslela jsem si to," zamumlala Pěřová čarodějka ledersky.

Ne.

"Pozoruhodné oči," pokračovala Pěřová čarodějka. "Musí být její. Ty je máš mnohem tmavší. Matnější. Ale ústa..."

Ne. "Nalezenče," vypravil ze sebe Udinaas, "jak jsi starý?"

"Zapomněl jsem."

"Kolik ti bylo, než město rozbil led?"

"Sedm."

Udinaas se vítězoslavně otočil k Pěřové čarodějce.

"Sedm," zopakoval chlapec. "Týdnů. Matka pořád opakovala, že rostu moc rychle, takže musím být na svůj věk vysoký."

Úsměv Pěřové čarodějky byl podivně zlomený.

Bentraktský válečník promluvil znovu.

Chlapec kývl a pravil: "Ulsun Pral říká, že má otázku, kterou ti chce položit."

"Jen do toho," zamumlal Udinaas.

"Rae'd. Ven entara tog'rudd n'lan n'vis thal? List vah olar n'lan? Ste sabyn?"

"Ženy chtějí vědět, jestli je sním, až budu starší. Chtějí vědět, co jedí draci. Chtějí vědět, jestli se mají bát. Nevím, co to všechno znamená."

"Jak by mohli být snědeni? Jsou -" Udinaas se zarazil. Bloud mě vem, oni nevědí, že jsou mrtví! "Pověz mu, že se nemají bát, Nalezenče."

"KPbri arastesabyn bri por'tol tun logdara kul absi."

"Ulsun Pral říká, že jí slíbili, že se o mě postarají, dokud se nevrátí."

"Entara tog'rudd av?"

Chlapec zavrtěl hlavou a odpověděl válečnickovým jazykem.

"Na co se ptal?" chtěl vědět Udinaas.

"Ulsun Pral chtěl vědět, jestli jsi můj otec. Řekl jsem mu, že otec je mrtvý. Řekl jsem mu ne, nejsi. Můj otec byl Arak Elalle. Zemřel."

Promluvila Péřová čarodějka, ledersky: "Pověz mu to, Udinaasi."

"Ne. Není co říct."

"Ty ho chceš nechat té... ženské?"

Udinaas se k ní otočil. "A co mám podle tebe dělat? Vzít ho s sebou? Vždyť my ani nejsme tady!"

"Tun havra'ad eventara. Tun veb vol'raele bri rea han d En'ev?"

"Ulsun Pral ti už rozumí," překládal chlapec. "Trochu. Říká, že jsou díry, a chtěl bys tam jít?"

"Díry?" podivil se Udinaas.

Péřová čarodějka řekla. "Brány. Myslí brány. Cítím je. Jsou tu brány, Udinaasi. Mocné brány."

"Dobře," obrátil se Udinaas na Nalezence.

"Nemám to místo rád," utrousil chlapec. "Ale půjdu s vámi. Není to daleko."

Vykročili směrem k jedné z větších jeskyní. Vstoupili do chladné tmy. Nerovná podlaha se asi dvacet kroků zvedala, pak začala klesat. Byli v jeskyních se stěnami plnými maleb v červené a žluté okrové, se stojícími a běžícími dávnými zvířaty v černých obrysech. Některá zvířata padala a trčely z nich oštěpy. O něco dál byla menší jeskyně s výtvory z černých čárek na stěnách a stropě, upachtěnými pokusy T'lan Imass namalovat svou podobu. Strašidelné otisky rukou lemovaly květy rudé barvy. Pak se tunel zúžil a znovu klesal. Před nimi se ze svislé pukliny vylévalo světlo plné měňavých barev, jako by za štěrbinou hořel nějaký nadpozemský oheň.

Vynořili se na nerovně, ale převážně ploché zčernalé skále. Menší balvany položené na konci vytvářely spirálovitou cestu od jeskyně vzhůru do středu plošiny. Na obloze se míhaly barvy jako roztříštěná duha. Středu spirály vévodila kamenná mohyla v podobě hrubé, neohrabané postavy stojící na dvou nohách z naskládaných kamenů, širší deska tvořila boky, trup další tři kameny, paže vždy jediný kámen vyčnívající v pravém úhlu do stran a hlavu jediný podlouhlý kámen pokrytý lišejníkem. Plochy byly hladké, vyleštěné jako plošky přírodního křišťálu. Ale pod povrchem plály barvy a každá ploška se stáčela dovnitř do černé díry.

Udinaas cítil tlak vzduchu, jako by tu byly v rovnováze napjaté síly. Celé to působilo nebezpečně křehce.

"Vin han onralmashalle. S'ril k'ul havra En'event. N'Vist'. Lan'te."

"Ulsun říká, že jeho lidé sem přišli s kostěm. Byla to říše bouří. A zvířat, bezpočtu zvířat vycházejících z těch děr. Nevěděli, co jsou zač, ale hodně se bojovalo."

T'lanimasský válečník znovu promluvil, tentokrát déle.

"Jeich kostěj si uvědomila, že průrvy musí být uzavřeny, a tak natáhla sílu z kamene a země a vstoupila do nového, věčného těla. Postavila se před brány. A vše zadržela klidem. Stojí tam i teď a bude tam stát po všechny časy."

"Její oběť tady však T'lan Imass uvěznila, že?" zeptal se Udinaas.

"Ano. Ale Ulsun a jeho lid jsou spokojení."

"Vi truh larpahal. Ranag, bhed, tenag tollarpahal. Kul havra thelar. Kul."

"Tato země je stezka, kterou bychom my nazvali silnicí," vysvětloval Nalezený a mračil se, jak se snažil v Ulsunových slovech vyznat. "Stáda táhnou tam a zpátky. Přicházejí jako odnikud, ale přicházejí vždy."

Protože, stejně jako sami Tlan Imass, jsou duchy vzpomínek.

"Ta silnice vede tudy?" otázala se Péřová čarodějka kostrbatou kupečtinou.

"Ano," odpověděl Nalezený.

"A vede odkud?"

"Epal en. Vol'sav, thelan."

Chlapec si povzdychl a rozčileně zkrčil ruce na prsou. "Ulsun říká, že jsme v... přetoku? Prostor, odkud silnice přichází, se vsákl a vyžádal si samu silnici. A obklopil toto místo. Dál je... dál není nic. Zapomnění. Neskutečno."

"A my jsme v té říši?" zeptala se Péřová čarodějka. "Která držba si to tu vyžádala?"

"A evrbroxl list Tev. Starvald Demelain Tev."

"Ulsun je potěšen, že vy rozumíte držbám. On je oko zářící drahokam. Potěšen a překvapen. Nazývá tuto držbu Starvald Demelain."

"To jméno znám." Péřová čarodějka se zamračila.

T'lan Imass promluvil znovu a Udinaas v jeho slovech vycítil seznam. Pak přišly další seznamy, a když Ledeřan uslyšel druhý, pomalu rozeznával jména.

Chlapec pokrčil rameny. "T'iam, Kalse, Silannah, Ampelas, Okaros, Karosis, Sorrit, Atrahal, Eloth, Anthras, Kessobahn, Alkend, Karatallid, Korbas... Olar. Eleint. Dračí. Draci. Čistí draci. Prostor, odkud silnice vychází, je uzavřen. Smíšenou krví, která se shromáždila už dávno. Draconus, K'rul, Anomandaris, Osserk, Silchas Zmar, Skabandari, Šeltata Lor,

Sukul Anchadu a Menandor. Říkal, že mě zachránila Menandor." Chlapec náhle vykulil oči. "Nevypadala jako drak." Promluvil Ulsun.

Nalezenec kývl. "Dobře. Říká, že byste měli být schopni odsud přejít dál. Těší se, až vás znovu uvidí. Připraví pro vás hostinu. Tenaži tele. Vráťte se, vidíte že ano?"

"Jestli to půjde," odtušila Pěřová čarodějka a obrátila se na Ledeřana. "Vráťme se, vid', Udinaasi?"

"Jak to mám vědět?" Udinaas se mračil.

"Buď velkodušný."

"K tobě, nebo k nim?"

"Ke všem. Ale zvlášť ke svému synovi."

Nechtěl to poslouchat, raději si prohlížel věž s fasetami. Takže to nebyla jediná stezka, ale množství dveří. Nejméně dvanáct. Dvanáct dalších světů? Jaké jsou? Jací tvorové je obývají? Démoni. A to možná slovo démon znamená. Nějakého tvora vyrvaného z vlastního světa, připoutaného jako otrok k novému pánovi, jemuž pranic nezáleží na jeho životě, jeho blahu, který ho bude prostě používat jako každý jiný nástroj. Dokud nepřestane být užitečný, pak ho vyhodí.

Ale mě už soucit unavuje. Aspoň když ho cítím. Vítám, když někdo soucítí se mnou, i kdyby jen aby utišil všechnu tu sebelibost. Řekla buď velkodušný. Od ní to bylo trochu nafoukané. Zadíval se na kluka. Můj syn. Ne, jenom moje semeno. Nic jiného si nevzala, nic jiného nepotřebovala. Přitáhla ji krev wyvala, tím to muselo být. Ničím jiným. Není to můj syn, jen moje semeno.

Roste příliš rychle. Jaký je typický rys draků? Není divu, že byly ženy T'lan Imass vyděšené. Povzdechl si.

"Nalezenče, děkuji ti," řekl. "A děkujeme i Ulsun Pralovi. Těšíme se na hostinu z tenažního telete." Otočil se na Pěřovou čarodějkou. "Dokážeš vybrat správnou cestu?"

"Naše těla nás přitáhnou zpátky," opáčila. "Pojď, nevíme, kolik času uběhlo na našem světě." Vzala ho za ruku a vedla kolem kamenné postavy. "Snové světy. Představ si, co bychom mohli vidět, kdybychom si mohli vybrat..."

"To nejsou snové světy, Pěřová čarodějko. Jsou skutečné. Na těch místech jsme duchové my."

Frkla a neřekla nic.

Udinaas se naposledy ohlédl. Na chlapce, Nalezence, potomka otroka a ženy s dračí krví, kteří ho nevychovali. A vedle něj ten hrubě utvořený divoch, jenž věřil, že stále ještě žije. Věřil, že je z masa a kostí, lovec a vůdce s chutěmi, touhami a budoucností, do níž mohl vstoupit. Udinaas se nemohl rozhodnout, který z nich je dojemnější. Když je takhle viděl, zlomili mu srdce oba, nějak je od sebe nedokázal rozeznat, jako kdyby měl žal příchutě.

Narovnal se. "Dobrá, vezmi nás zpátky."

Stiskla mu ruku pevněji a táhla ho za sebou. Viděl, jak vstupuje do stěny jasného světla. A následoval ji.

* * *

Atripreda Yan Tavis, nazývaná těmi ze svých vojáků, kterým v žilách proudila krev dávno vymizelých domorodých rybářů z Fentské Dálavy, Šero - protože tohle její jméno znamenalo - stála na mohutné hradbě kolem Severní pobřežní věže a dívala se na vody Nepažského moře. Za ní vycházela ze strážní věže široká, vyvýšená silnice, vedoucí dvě ligy přímo na jih starým lesem a třetí ligu mezi statky až na křižovatku přímo před Vnitrozemskou bránou opevněného města Fentská Dálava.

A na tu silnici se chystala vyrazit. V chvatu.

Vedle ní si místní finadd, hubený, ustrašený mužik, který vypadal, že snad nemá žádnou krev, už potřetí během chvilky odkašlal.

"Dobře, finadde," řekla Šero.

Muž si oddechl neskrývanou úlevou. "Svolám oddíly, atripredo."

"Za chvíli. Stále ještě se můžeš rozhodnout."

"Atripredo?"

"Na kolik edurských lodí se podle tebe díváme?"

Finadd zašilhal k severu. "Soudím tak osm, devět set nájezdníků. Merudské, den-ratské, benedské. Ty velké přepravní lodě - takové jsem ještě neviděl. Pět set?"

"Koráby jsou vyrobené podle našich," vysvětlila mu Šero. "A do každého z našich se vejde pět set vojáků, na každých pět je jedna plně zásobovací loď. Dejme tomu, že tady je poměr stejný. Čtyři sta přepravních lodí nacpaných edurskými válečníky. To dělá dvě stě tisíc. Nájezdník uveze osmdesát až sto. Předpokládejme sto. Celkem devadesát tisíc. Vojsko se vyloďí na pláži pod věží, skoro tři sta tisíc bojovníků."

"Ano, atripredo."

"Pět tisíc Edurů se ráno vyloďilo před Prvním Děvinem. Základní posádka osedlala všechny koně, kteří tam ještě zbyli, a ujíždí do Fentské Dálavy. Tam je moje posádka."

"Můžeme soudit," podotkl finadd, "že to představuje hlavní sílu edurské flotily, vlastně hlavní sílu celého národa a jejich sebevražednou invazi."

Ohlédl se na něj. "Ne, nic takového soudit nemůžeme. Nevíme, jaká populace žije na edurském území."

"Atripredo, Fentskou Dálavu udržíme celé týdny. Za tu dobu dorazí pomocné vojsko a ty šedé mizery rozdrtíme."

"Můj kádr mágů ve městě tvoří tři pochybní kouzelníci," poznamenala Šero po chvíli, "jeden z nich není nikdy střízlivý a druzí dva by se nejradši navzájem zabili. Finadde, vidíš, jak tmavé je moře pod loděmi? Obyvatelé Traté tmavou vodu a to, co v ní je, znají."

"Co tím chceš říct, atripredo?"

"Rozhodně bys se svými vojáky měl jet s námi, finadde. Nebo tu zůstaň a zařiď oficiální kapitulaci před prvními vojáky, kteří přistanou."

Muž pomalu otevřel ústa.

Šero se otočila a vydala se ke schodům na nádvoří. "Já kapituluji ve Fentské Dálavě, finadde."

"Ale atripredo! Mohli bychom se stáhnout do Traté! Všichni!"

Po třech krocích se zastavila. "Objevila se třetí flotila, finadde. Na Katterském moři. Už jsme odříznutí."

"Bloud nás vem!"

Šero pokračovala v cestě a pro sebe si zamumlala: "Kdyby jen mohl..."

Otázky skončily. Invaze začala.

Moje město má být dobyto. Znovu.

KAPITOLA ŠESTNÁCT

Starý odvodňovací příkop kdysi býval potokem, dávno předtím, než byly chalupy stržené a vládcové začali stavět své kamenné domy. Břehy tvořily sutiny a ohavné bahno hemžící se havětí. Avšak mně v hrudi vzplál temný oheň tichého vzteku, když jsem kráčet po stezce, hledaje ztracený hlas, hlas proudu osvobozené vody s oblázky pod tekoucím jazykem. Ach, jak dobře jsem ty hladké kamínky znal, dětský poklad, ukliďujícího tvaru, a když uschly, jediná kapka deště či slza dokázaly, že barva opět vykvetla v nalezené vzpomínce na domov - poklad tohoto dítěte, to dítě jsem byl já a poklad byl můj a právě tohoto rána jsem objevil své vlastní dítě, klečící, umazané, na prohnílé břehu, kde si hrálo se střepy z nádobí, znajícího pouze odstíny šedi bez ohledu na to, jak hluboké a proudící jsou tyto slzy.

Před Traté

Bezejmenný Fent

S

ny mohou pominout během mrknutí oka, po čemž následuje pátrání, zmatek a proud nesourodých pocitů. Udinaas zjistil, že sklouzl a leží na samém kraji římsy. Údy měl ztuhlé a rozbolavělé. Slunce kousek sestoupilo po obloze. Za ním se ze země zvedala Péřová čarodějka a z ruky jí vypadly dvě půlky zlomené destičky a zarachotily na kameni, než zapadly do křoví dole. Obličej měla zakrytý vlasy, takže nebylo vidět, jak se tváří.

Udinaas by nejradši zaječel, dal průchod svému žalu a bezdůvodnému hněvu pod ním. Co však bylo nového na tom, že ho někdo využívá? Co bylo nového na tom, že neměl, oč by usiloval? Vstal z drolicího se kamene a rozhlédl se.

Vojsko bylo na pochodu. Něco se změnilo. Všiml si jistého chvatu. "Musíme se vrátit," prohlásil.

"K čemu?" Drsně, trpké.

"K tomu, čím jsme byli předtím."

"Otroci, Udinaasi."

"Ano."

"Už jsem to okusila. Okusila jsem to!"

Ohlédl se na ni. Seděla už rovněji, shrnula si vlasy z čela a upřela na něj zuřivý pohled. "Nemůžeš takhle žít."

"Nemůžu?"

Odvrátila se. Uhádl, že nechtěla nic vidět. Nechtěla pochopit.

"Táhneme na Traté, Péřová čarodějko."

"Dobývat. Zotročovat."

"Drobnosti," zamumlal a opatrně se vyškřábal na nohy. Podal jí ruku. "Majen tě shání."

"Teď mě tluče."

"Já vím. Nepodařilo se ti zakrýt modřiny."

"Strhá ze mě šaty. Zneužívá mě. Tak, že to bolí. Bolí to celou dobu."

"On jí to nedělá," podotkl Udinaas. "Ne že by v tom bylo hodně... něhy. Na to je asi ještě příliš mladý. A ani ona nemá moc ujmout se vedení. Učit ho. Je... rozrušená."

"To už stačí, jak pořád všechno chápeš. Dost, dlužniku! Je mi jedno, co si myslí Majen, nezajímá mě, že mám vstoupit do jejího stínu a snažit se vidět svět tak, jak ho vidí ona. Na ničem z toho nezáleží, když krouží, když kouše, když tlačí... prostě už mlč, Udinaasi. Přestaň. Nech toho."

"Vezmi mě za ruku, Péřová čarodějko. Je čas."

"Radši bych ti ji ukousla."

Já vím. Neřekl nic.

"Tak on jí neublíží, co?"

"Tělesně ne," odvětil.

"Ano. To, co jí dělá..." Vzhlédla a zapátrala mu v očích. "Dělám já tobě."

"A radši bys kousala."

Neodpověděla. Něco se jí mihlo v očích. Pak se rychle podívala jinam a vzala ho za ruku. Pomohl jí na nohy. Pořád se na něj nechtěla podívat.

"Půjdu dolů první. Chvilku počkej."

"Dobře."

Lesem se hemžilo probuzené vojsko. Na severu jen popel domova. Na jihu Traté. Přijde... pomsta.

Drobnosti.

* * *

Rychlý pohyb na svahu, a pak... nic. Trull Sengar se ještě chvíli díval, než se posadil za padlý kmen. "Objevili nás,"

poznamenal.

Ahlrada Ahn zabručel. "Co teď?"

Trull se rozhlédl napravo a nalevo. Stěží rozeznal nejbližší válečníky, nehybné a v úkrytu. "Záleží na tom," zamumlal, "jestli teď přijdou ve větším počtu."

Čekali, odpoledne ubíhalo.

Někde v lese pod nimi byla lederská brigáda a v ní kádrový mág, který zachytil přítomnost Tiste Edur připravených bránit most. Mezi důstojníky to vyvolalo překvapení, možná obavy. Mág se pokusí zjistit přesný počet, ale to bude těžké. Něco v edurské krvi magii vzdorovalo, unikalo kouzelným pokusům. Bude třeba učinit rozhodnutí, a hodně záviselo na osobnosti velitele. Mohli by opatrně, pomalu postupovat, dokud nedojde k přímému střetu, načež řada menších srážek pomůže zjistit sílu nepřítele. Nicméně v tom spočívalo nebezpečí. Přijít dost blízko, aby bylo možné určit, jak ostré má nepřítel tesáky, přímo vybízelo ke kousnutí, které by nemuselo povolit, což by mohlo vést k bitvě, kdy by všechny výhody měli na své straně Tiste Edur. Bitvy do vrchu vždycky přišly draho ty dole. A ústup často býval krvavý a obtížný. Horší bylo, že existovala slušná šance na drtivou porážku vedoucí k jatším.

Nebo by velitel mohl rozkázat kádru mágů, aby provedli kouzelný útok a zničili les nad Edury. Takový útok by pochopitelně odhalil pozici mágů edurským zaklínačům, kteří by tu mohli být přítomni. A příznakům a démonům s nimi. Kdyby byl útok zmařen, kádr by měl potíže.

Nakonec by se velitel mohl rozhodnout pro ústup. Nechat most být a vrátit se za pevné hradby Vysoké pevnosti a pustit se do tradičnější bitvy - jaké Ledeřané vedli celá staletí proti všem možným nepřátelům a téměř vždy s velkým úspěchem.

Bude velitel přehnaně sebevědomý a zbrklý? Pokud ano, pak budou Trull Sengar a jeho padesát válečníků pobiti nebo zatlačeni za most, což obojí by znamenalo taktickou pohromu pro Hanradiho Chalaga a jeho postupující válečníky. Boj o přechod přes most by donutil Stracha a Hanradiho odhalit celý rozsah kouzelné moci doprovázející vojsko - moci určené k rozbití hradeb Vysoké pevnosti. Naopak opatrný či bázlivý velitel by zvolil ústup, což by zaručilo úspěch Edurům.

Trull se posunul a vyhlédl nad kmenem. Dole žádný pohyb. Vzduch byl téměř nadpřirozeně nehybný.

"Jestli nepřijdou brzy," podotkl Ahlrada potichu, "ztratí výhodu."

Trull kývl. Měl dost starostí, aby se nemohl plně soustředit. A nemohl ani přemýšlet o jiných věcech. Usoudil, že tak je to lepší. Úleva. A odteď už může zůstat tady, v tom napjatém stavu myslí. Provede mě válkou. Musí. Prosím, proved' mě touto válkou.

Stíny na svahu byly dlouhé a křižovaly se. Prašné paprsky slunce se rozplývaly do zlaté mlhy, v níž poletoval hmyz.

Šustnutí - za nimi, pak všude kolem.

Přízraky proudily dolů a mizely v houstnoucím šeru.

"Dorazili," utrousil Ahlrada.

Trull sklouzl na zem a převrátil se na záda. Křovím a mezi stromy nad nimi klusali stříbrohřbetí vlci. Půl tuctu, pak dvě desítky, skloněné hlavy, zářící oči. Jedna šelma přistoupila k Trullovi. Náhle se rozvlnila a pronikavě zavonělo kořením. Vzápětí se Trull díval do B'naggových jantarových očí.

Džhek se zakřenil. "O tisíc kroků níž, Trulle Sengare. Ustupuj."

"Zvládli jste to rychle," podotkl Ahlrada.

B'nagga se zazubil ještě víc. "Válečníci jsou jen dva tisíce kroků od mostu. Mí bratři našli v křoví ukryté tělo. Tvá práce?"

"Předsunutý zvěd," odvětil Trull.

"Mágové na něj přivázali vlákno. Věděli, že přicházíte. To je nepochybně zpomalilo ještě víc."

"Máme jim tedy zabránit v ústupu?" zeptal se Ahlrada.

"Napadlo mě to. Ale ne, přízraky je jenom zaženou. Drž je v napětí a ať pochodují rychle. Než dorazí do Vysoké pevnosti, budou je bolet nohy a pálit oči. Nedáme jim moc času na odpočinek." Dřepl si. "Mám zprávy. První Děvín padl. Žádná bitva - posádka už uprchla zpátky do Fentské Dálavy."

"Jak jsme čekali," doplnil Trull.

"Ano. Jestli se Ledeřané rozhodnou postavit se nám ve Fentské Dálavě, bude to krátké obléhání. Už teď naše lodě přistávají a k městu táhnou válečníci."

"Zatím žádný kontakt s lederskými flotilami?" Trull byl překvapen. Přepravní lodě byly zranitelné.

"Žádný. Císařovy síly jsou připraveny nad Traté, zatím je neodhalili. Během příštích dní, přátelé, dojde ke čtyřem velkým bitvám. A dá-li měč, severní hranice padne."

Přinejmenším máme konečně jejich plnou pozornost.

* * *

Namol opilá. Toto označení se Seren Pedak rozhodla prozkoumat se vším tápavým, kalným odhodláním myslí otrávené až k naprosté otupělosti. Jenomže se jí to nedařilo. Místo aby byla namol, plně si uvědomovala postavy kolem svého stolku, tlačenci i nevázaný, drsný hluk nespočetných hlasů. Otupělost ještě nedorazila a možná nikdy nedorazí, jak se jí držela apatická střízlivost, umíněná, neměnná a lhostejná ke zdánlivě nekonečné řadě pohárů vína, které vypila. Horečné vzrušení, desítky hlasů opakujících variace na: Já ti to říkal, stádům přikyvujících hlav. Prohlášení a předpovědi, třpytivá slova hamižnosti dychtící po tom, aby mohla být vypuštěna na kořist z bitevních polí pokrytých mrtvými Edury. Dáme jim První Děvín, ano. Proč ne? Zatahnout ty syčáky dál. Viděls, co v noci dokázal kádr? Udělají to znova, tentokrát přímo těm popelavejm mizerům. Mám místo na majáku, zaplatil jsem za to hotový jmění. Uvidím to celý.

U Fentský Dálavy to skončí. Dáme jim co proto a kádr udeří na flotilu na Katterském moři. Mám podíl na kusu Boky,

práva na vyzvedávání nákladů z vraků. Jakmile to skončí, jedu tam.

Nechají se vobklíčit, to vám povídám. Šero jenom čeká na oblíhání. Co je to? Že je vobklíčená? Bloud nás vem, člověče, co to tady vykládáš za lži? Seš snad nějaký zrádce, nějaký Hull Beddikt? Zavři hubu, nebo to udělám za tebe -

Pomůžu ti, Kribale, máš mé slovo. Zašit rty je stejně snadný jako spravovat plachty, dělám to celý roky -

Kam šel?

Zapomeň na něj, Kribale -

Zrádcům je třeba dát lekci, Feludo. Pojď, vidím ho, jak jde ke dveřím -

Sedět sama není pro ženskou dobrý, zlatíčko. Neb slušného mužského, ať tě vocaď vodvede...

Seren Pedak se zamračila a vzhledla k muži naklánějícímu se nad její stůl. V duchu odpověděla: Dobře, ale navenek se zamračila a uhnula pohledem.

"Nic, co se tady řekne, nestojí ani za plivnutí, holka. Chceš pít, tak dobrý, sed' a pij. Já ti k tomu jenom nabízeli klidnější místo."

"Běž pryč."

Muž se místo toho posadil. "Pozoruju tě celý večír. Akorát další Ledeřanka? Na to sem se sebe zeptal jenom jednou.

Ne, tahleta ne, řek sem si. Tak se zeptám, a někdo povídá: 'To je akvizitor Seren Pedak. Byla u té smlouvy, co se zvrtila.

Měla smlouvu s Burukem Bledým, s tím, co se voběsil, a ať se propadnu, jestli ho nenašla vona, s vočima jako ryba a zasmrádlýho.' A mě napadne, že to nejní snadný. Žádný div, že tu sedí, snaží se vopít a nejde jí to."

Seren na něj upřela oči a poprvé ho uviděla jasně. Vrásčité obličej, hladce oholený, vlasy po ramena v barvě leštěné oceli. Znovu jí zazněl v hlavě jeho hlas, potvrzující, co viděla. "Ty nejsi Ledeřan."

Široký úsměv, pravidelné, bílé zuby. "Máš to správně, a bez urážky, jsem rád."

"Nejsi Faraed. Nerek. Tarthenal. Ani Fent ne, dokonce ani Mekros -"

"Jsem to, o čem jsi nikdy neslyšela, věř mi, holka. Jsem daleko od domova."

"Co chceš?"

"Udělat ti nabídku, ale musí se to udělat v klidu. V soukromí -"

"Jsem si jistá -"

"Takovou ne, i když bych považoval za štěstí, kdyby to dopadlo tak, jak sis myslela, že to myslím. Ne." Předklonil se a kývl na ni.

S ironickým úsměvem se naklonila nad stůl, až se jejich nosy téměř dotýkaly. "Nemůžu se dočkat."

Maličko se odtáhl. "Holka, vydechuješ víno. Dobrý, tak poslouvej. Seženem si člun -"

"My dva?"

"Člun, a vopustíme tohle království jako beďar na zadku mistra Kápě."

"A kam poplujeme? Do Koršenu? Pilotu, Smíru? Kolanse?"

"K čemu by to bylo dobrý? Ty první tři platěj daně Lederu a Kolanse je podle toho, co jsme všichni slyšeli, hrozný.

Akvizitor, svět je mnohem větší, než si možná myslíš -"

"Vážně? Vlastně je menší, než si myslím."

"Stejný smetí, jiná díra, jo? Možná máš pravdu. Ale možná ne."

"Kdo jsi?"

"Jenom někdo daleko od domova, jak jsem říkal. Vydrápali jsme se z Assail a skončili tady, a už jenom tím, že jsme dorazili v tom našem zatraceném proděravějším člunu, dlužili jsme peníze. Jenom šlápnutím na molo jsme dlužili ještě víc. Je to sedum měsíců, a my jsme tak zadlužený, že by se z toho nevyhrabal ani sám princ K'azz. Žijeme ze zbytků a děláme hnusnou práci a ta nás všechny ubíjí -"

"Byl jsi voják."

"Pořád ještě jsem, holka."

"Tak se přidej k brigádě -"

Přetřel si obličej, zavřel oči a po chvíli zřejmě došel k rozhodnutí. Upřel na ni chladné modré oči. "Volá to do Propasti, holka, a jedinej Ledeřan neposlouchá. Vy lidi jste v průšvih. A pořádným Fentská Dálava se vzdala. Šero je chytrá, schopná velitelka, tak proč to udělala? Přemejšlej, akvizitor."

"Poznala, že je to beznadějně. Poznala, že město neudrží a nemá kam ustoupit."

Kývl. "Nebylas tady, když se vrátily první sklizňové lodi. Nevidělas, co dovezly. My ano. Holka, jestli dhenrabi uctívají nějakýho boha, tak v přístavu to byl von."

"Kdo je dhenrabi?"

Potřásl hlavou. "Máme místo pro lidi, co za něco stojí. A nebudeš jediná ženská, takže o tohle nejde."

"Proč teda já?"

"Protože nejsi slepá, Seren Pedak."

S úsměvem se narovnala a odvrátila zrak. Ani opilá ne. "Kdo jste?"

"Nic by to pro tebe neznamenal -"

"Stejně mi to řekni."

"Kalený meč, druhá čepel, čtvrtá kumpanie, Rudá garda. Ve službě pod velitelem Kal-Brinnem, než nás to rozprášilo tady a před bránou mistra Kápě."

"Neznamená to nic a je to dlouhý. Udělalo to na mě dojem, Kalený meči."

"Holka, máš ostřejší zuby než enkaťal s hubou plnou rhizany. Proto se mi asi tolik líbíš."

Dobře. "Tvoje nabídka mě nezajímá, Kalený meči."

"Promysli si to. Máš na to čas, pokud vypadneš co nejdřív z Traté."

Podívala se na něj. "To nedává smysl."

"Měla bys pravdu, kdyby náš člun kotvil tady. Ale nekotví. Je v Lederas. Skrz jednoho agenta jsme se zapsali jako posádka." Pokrčil rameny. "Jakmile se dostanem na moře..."

"Zabijete kapitána a důstojníky a dáte se na pirátství."

"Nikoho nezabijeme, jestli se tomu bude možný vyhnout, a nejsme piráti. Jenom se chceme vrátit domů. Musíme se vrátit domů." Chvilí si ji prohlížel, potom vstal. "Jestli to vyjde, najdeme si tě v Lederas."

Dobře. "Budete plýtvat časem."

Pokrčil rameny. "Po tomhle se hodně změní, akvizitor. Vypadni z města, holka. Jakmile vystřízlivíš, běž. Prostě běž." A byl pryč.

Chytili ho, odtáhli do uličky, zašili mu pusu - no tak, pojď se kouknout -

Jenom pusy? Je to zatracenej zrádce. Na takový nemusíš bejt mírněj. Zašít ho všude, jak se mu to bude líbit -

Škoda že to nejni Hull Beddikt, to by sem si přál -

Tomu udělej něco mnohem horšího, dej na mý slova. Jenom počkej a uvidíš...

* * *

Modré hedvábí pleskalo ve větru, když Nekal Bara stála na majáku a dívala se na moře. Nic nešlo podle plánu.

Preventivní útok zničil jen prázdné vesnice. Celý tisteedurský národ byl v pohybu. A brzy dorazí na náš práh.

Flotila, která se objevila na Katterském moři, připravená zabránit posádce Sera ustoupit z Fentské Dálavy, po kapitulaci města prostě pokračovala dál. Nepřirozeně rychle. Krvavě rudé plachty pěti set nájezdníků se nyní blížily k Tratéské zátocy. A ve vodě pod štihlými trupy... tvor. Prastarý, strašlivý, hladový. Tuto cestu znal. Už tady kdysi byl.

Poté se na cedův rozkaz pustila do pátrání po původu tvora, kterého Tiste Edur spoutali, aby jim sloužil. Přístav a zátoky bývaly suchou zemí, ohromnou vápencovou římsou, pod níž se hnaly obrovské podzemní řeky. Kvůli erozi se římsa na mnoha místech propadla, čímž vznikly hluboké, zhruba kruhové studny. Voda dole občas dál proudila jako řeka, ale na mnoha místech jí v tom bránily usazeniny a voda byla černá a nehybná.

Jedna taková studna se před dávnými časy stala místem uctívání. Do hlubiny byly vhažovány poklady. Zlato, nefrit, stříbro i živé oběti. Mrazivou vodou se rozléhal křik topících se a na světlé dno klesala těla a kosti.

A byl vytvořen duch. Krmil se krví a zoufalstvím, dožadoval se smíru, nedobrovolné kapitulace smrtelných životů.

Nekal dobře věděla, že záhada je v tom. Existoval duch už předtím, než ho začali uctívat, a jednoduše ho přitáhly nabízené dary? Nebo byl vy čarován vůlí těch starověkých uctíváčů? Výsledek však byl stejný. Vznikl tvor, hladový, chtivý. Navyklý na krev, žal a hrůzu.

Uctíváči zmizeli. Vymřeli nebo odešli či byli dohnáni k oběti nejzazší a zničili se. Nedalo se určit, jak hluboká je vrstva kostí na dně studny, ale nakonec musela být nesmírná.

Duch byl odsouzen ke zkáze a nakonec by byl zahynul, kdyby se nezvedlo moře a nepohltilo zemi, kdyby stěny studny náhle nezmizely a nevypustily ho ze svého sevření.

Místy uctívání se ve světě nahoře stala pobřeží. V nejstarších záznamech, přeživších z dob První říše, o něm byla opět zmínka, a další zas mezi zprávami o národech, s nimiž se objevitelé setkali během průzkumů. Hranice mezi mořem a pevninou byla projevem symbolického přechodu mezi známým a neznámým. Mezi životem a smrtí, duchem a myslí, mezi neomezeným houfem živlů a silami sice protikladnými, nicméně neoddělitelnými. Moři byly obětovány životy, do hlubin padaly poklady. A na samotných vodách byly lodě a posádky znovu a znovu stahovány do hlubin.

Proto duch poznal... konkurenci. A Nekal Bara tušila, že si nevedl dobře. Oslabený, trpící, vrátil se do své díry pod vzedmutou vodou. Vrátil se tam zemřít.

Nedalo se zjistit, jak ho tisteedurští zaklínači našli ani jak pochopili jeho povahu a potenciál. Ale spoutali ho, krmili ho krví, dokud se mu nevrátily síly, a jak rostl, rostly zároveň i jeho síla a hlad.

A já teď musím přijít na způsob, jak ho zabít.

Vycítila jeho příchod, přibližoval se pod edurskými nájezdníky. V přístavu se na hradbách tlačili vojáci. Osádky připravovaly trébuchety a balisty. Ohně byly uhašeny a rozvázely se sady šipek do kuší, schopných prorazit trup lodi. Na druhý konec hlavního mola se postavil Arahathan ve svých černých kožešinách, a stejně jako Nekal, sledoval rychle se blížící edurskou flotilu. Pokusí se odrážet kouzelné útoky dost dlouho, aby se Nekal Bara mohla přiblížit k bytosti z hlubin a zasáhnout ji do srdce.

Nekal by byla raději, kdyby byl Enediktal zůstal ve městě, místo aby se vrátil ke svému batalionu v Oulu. A přála si, aby sem přitáhl Hadí batalion. Jakmile dojde k boji s duchem, Enediktal by mohl zničit edurskou flotilu. Nekal Bara neměla tušení, kolik škod s Arahathanem utrží, než ducha zabijí - bylo možné, že nezůstane nikdo, kdo by se mohl postavit flotile. V tom případě dojde na boj muže proti muži dole v přístavu.

Taková je absurdita magie ve válce - v podstatě se jen navzájem rušíme. Dokud jeden kádr mágů nezíská převahu...

Měla pod svým velením šest menších kouzelníků, rozdělených mezi dole seřazenými kumpaniemi Hliněného batalionu. Edurské zaklínače doprovázející flotilu zvládnou.

Nekal Bara měla hlavu plnou starostí, a ne zbytečně.

Rudé plachty se zatřepaly. Nekal Bara rozeznala posádky pobíhající po předních palubách a šplhající v ráhnovi.

Flotila se zvedala. Pod prvními loděmi se pohnula tmavá vlna a roztáhla púlnočně černou podlitinu přes celý přístav.

Nekal se vyděsila. Bylo to... obrovské.

Pohled na přístav. Na osamělou postavu v černém na samém konci hlavního mola. Ruce rozpražené.

Duch se zvedl na stoupající vlně a cestou k přístavu nabíral rychlost. V docích vojáci za štíty, kymácející se oštěpy.

Někdo z trébuchetu vypustil kouli hořící smoly. Nekal Bara fascinovaně sledovala střelu letící obloukem, táhnoucí za sebou kouřový chvost, do stoupající vlny. Zmizela v obláčku páry.

Zaslechla Arahathanův řev, viděla, jak se čára vody zachvívá a pak se těsně před přístavem začíná vařit a zvedá se k nebi ve stěně páry. Duch těsně před nárazem zrychlil.

Náraz roztrásl maják pod nohama Nekal. Měla co dělat, aby udržela rovnováhu. Z úzkého železného balkonu ve třetině majáku to diváky vyhodilo do vzduchu a oni s řevem padali na skály. Balkon se zkroutil jako drátek v ruce kováře a úchyty se vyrvaly v obláčcích prachu. Majákem proběhlo strašlivé záupnění, celá věž se zakymácela.

Pára a tmavá voda spolu vedly zuřivou bitvu a přímo před Arahathanem se stěna zvedala do stále větší výše.

Kouzelníka pohltil stín.

Maják se překotil.

Nekal Bara se otočila k přístavu, roztáhla ruce a skočila. Zmizela v letící magické šachtě, klesající v jiskřících vlákních modrého ohně, které se ovíjely kolem oslepeně bílého jádra.

Šachta probodla bok ducha jako božský oštěp. Prorvala si zářivou cestu do temné, hrnoucí se vody.

Bloude - on selhává! Padá! Nejdřív Arahathana vycítila, pak ho i uviděla. Rudé maso se mu odlupovalo od kostí, černalo a mizelo, jako by ho strhával prudký větrný vír. Spatřila jeho zuby, rty scházely, a výraz náhle připomínal šílený úsměv. Oči se scvrkly, pak ztmavly a propadly se dovnitř.

V poslední chvíli vycítila jeho překvapení, úžas -

Do těla ducha, vrstvami husté, sražené krve, spletených vlasů, kousků kostí. Šperků a pokroucených mincí. Vrstvami svaštěných mrtvolek novorozenců, každé zabalené v kůži, s proraženým čelem nad obličejem zkřiveným bolestí a úžasem. Tolik vrstev. Ach, Milenko, co jsme to my smrtelníci udělali? Co jsme dělali pořád dokola?

Kamenné nástroje, perly, kousky škebliček -

Skrz -

A zjistila, že se zmýlila. Osudově zmýlila.

Duch - nic než slupka, držící pohromadě vzpomínkami uloženými v kostech, zubech a vlasech, jen těmi vzpomínkami a ničím víc.

Uvnitř -

Nekal Bara pochopila, že zemře. Proti tomu, co se jí zvedalo v ústřety, neměla žádnou obranu. Žádnou. Nemohla - nikdy nedokáže - Cedo! Kuru Qanel Slyš mne! Viz -

* * *

Seren Pedak se vypotácela na ulici. Prchající lidé do ní strkali, obraceli ji, sráželi ji na kolena.

Probudila se v tmavém sklepe mezi prázdnými, rozbitými soudky. Byla oloupena, sebrali jí většinu zbroje. Meč i nůž byly pryč. Bolest v rozkroku jí prozradila, že se stalo i něco horšího. Rty měla naběhlé a popraskané z polibků, které necítila, vlasy rozcuchané a spletené krví. Přešla po masné dlažbě a schoulila se u cihlové zdi. Tupě zírala na paniku před sebou.

Oblohu ukradl kouř. Hnědavé, kalné světlo, v dálce hluk bitvy - z přístavu nalevo od ní a podél severovýchodní hradby napravo. Na ulici před ní zmateně pobíhali obyvatelé města. Před ní se dva muži pustili do boje na život a na smrt. Jednomu se podařilo shodit druhého na zem, načež mu začal třískat hlavou o dlažbu. Tvrdé nárazy přešly v tiché křupání a vítěz se odkutáel od svíjející se oběti, vyškřábal se na nohy a odkulhal pryč.

Lidé vykopávali dveře. Ženy ječely, jak byly objevovány jejich skrýše. V dohledu nebyl jediný Tiste Edur.

Napravo se jako banditi šourali tři muži. Jeden nesl zakrvácený obušek, další srp. Třetí za nohu vlekl holčičku, která byla buď mrtvá, nebo v bezvědomí.

Zahlédli ji. Ten s obuškem se usmál. "Šli jsme si pro tebe, akvizitor. Probudila ses a chceš nášup, co?"

Žádného z nich nepoznala, ale když se na ni dívali, byly jí jejich oči strašlivě povědomé.

"Město padlo," pokračoval chlap a popošel blíž. "Ale my máme cestu ven a tebe berem s sebou."

Ten se srpem se zasmál. "Rozhodli sme se, že si tě necháme pro sebe, holka. Neboj, s náma budeš v bezpečí."

Seren se přitiskla ke zdi.

"Nechte toho!"

Nový hlas. Trojice vzhlédla.

Ocelově šedé vlasy, modré oči - Seren nově příchozího poznala. Možná. Nebyla si jistá. Takovou zbroj ještě nikdy neviděla. Krvavě rudý tabard by si určitě pamatovala. Cizinec měl u boku obyčejný meč, po němž zatím nesáhl.

"To je ten cizí prevít," prohlásil muž s obuškem. "Najdi si vlastní."

"Právě jsem našel," opáčil. "Hledám ji poslední dva dni -"

"Tahle je naše," sykl ten se srpem.

"Ztrat' se," zavrčel třetí muž a zvedl dítě, jako by hodlal tělíčko použít jako zbraň.

Což, jak si Seren všimla, už udělal. Ach, prosím, buď mrtvá, malá. Prosím, buď mrtvá celou dobu...

"Ty nás znáš, cizince," prskl muž s obuškem.

"No jo, vy jste postrach chudinský čtvrti. Slyšel jsem všechno o vašich výkonech. Proto mám výhodu."

"Jak to?"

Cizinec přicházel blíž. Seren zahlédla něco v jeho očích, když říkal: "Protože vy jste neslyšeli nic o mně."

Obušek se rozmáchl. Srp se zablýskl. Tělíčko svistlo vzduchem.

A cizinec dítě zachytil a druhou ruku zvedl dlaní nahoru, a jako by vtláčil konečky prstů muži pod bradu. Seren to nechápala. Lump s obuškem byl na zemi. Druhému trčel jeho vlastní srp z hrudi a on na něj tupě civěl, než se překotil.

Lupnutí. Přívál krve.

Cizinec couvl, zastrčil si tělíčko do podpaždí a v levé ruce držel spodní čelist třetího muže, jako by to bylo kůží obalené držadlo vědra. Vrávorající muž strašlivě chroptěl. Oči mu lezly z důlků a supěl. Cizinec odhodil mandibulu i s majitelovým jazykem. Položil dítě na zem a přistoupil k poslednímu muži.

"Nelíbí se mi, co jste udělali. Nelíbí se mi nic z toho, co jste udělali, ale hlavně se mi nelíbí, co jste udělali tadyhle tý dámě a ty malý. Takže tě to bude bolet. Hodně."

Muž se otočil, chtěl uprchnout. A narazil na zem, přistál na břiše, nohy se mu podlomily - Seren jenom neviděla, jak se to stalo.

Cizinec se nad něj naklonil s neuvěřitelnou trpělivostí. Dva rychlé údery vedle páteře v úrovni krku a zapraskala žebra. Kolem hlavy se muži rozlévala kaluž krve. Cizinec mu sáhl mezi nohy.

"Dost."

Vzhlédl a svažtil obočí.

"Dost. Zabij ho. Čistě. Zabij ho čistě, Kalený meči."

"Určitě?"

V budově naproti tváře rámované okny. Oči upřené dolů.

"Stačí," zachraptěla.

"Dobře."

Otočil se a praštil ležícího do týla. Lebka se prohnula a muž znehybněl.

Kalený meč se narovnal. "V pořádku?"

Ano, v pořádku.

Rudý gardista se naklonil blíž. "Moje chyba," poznamenal. "Musel jsem spát, myslel jsem, že budeš v bezpečí. Mýlil jsem se. Mrzí mě to."

"To dítě?"

Bolestný výraz. "Myslím, že ho udupali koně. Už před nějakou dobou."

"Co se děje?"

"Tratě se hroutí. Edurská flotila vyčkávala, dokud nevyřídili Nekal Baru a Arahathana. Pak se přiblížili. Obranu přemohly stínové přízraky. Přistáli válečníci. Bylo to zlý, akvizitor." Ohlédl se přes rameno. "Asi tou dobou se z pevniny přiblížilo vojsko. Přehnalo se přes téměř nechráněný opevnění a před chvílí konečně vyrazilo Severní bránu. Edurové si dávají načas, zabíjejí všechny vojáky, co najdou. Milost nedávají. Zatím se nebojících nedotkli. To ale nic nezaručuje, že ne?"

Pomohl jí vstát a ona sebou při doteku jeho rukou - jeho zbraní, poskvřených vraždou - trhla.

Jestli si toho všiml, nedal to nijak najevo. "Moje čepel čeká. Korlovi se podařilo najít v týhle mistrem Kápě prokletý díře chodbu - poprvý za ty dva roky, co tady trčíme. Podle něj ji přinesli Edurové. Proto."

Uvědomila si, že někam jdou. Vzáli to úzkými uličkami a hlavním třídám se vyhýbali. Ze všech stran k nim doléhaly zvuky zabíjení. Kalený meč náhle zaváhal a naklonil hlavu na stranu. "Hrome, jsme odříznutý."

* * *

Zatažen do vraždění. Zmatený svědek zabíjení nešťastných, dezorganizovaných vojáků. Přemýšlel, jestli na řadu přijdou i finančníci. Udinaas vrávorál za císařem Tiste Edur a dvanácti zešílejšími válečníky, brodicími se masem a podtínajícími životy, jako by si prosekávali cestu rákosím.

Rhulad předváděl um, jenž mu nepatřil. Ruce měl jako blesk a pohyboval se zcela bezmyšlenkovitě a neohroženě. A brebentil, šílený zvuk tu a tam zdůrazněný zaječením nejen vzteky, ale i hrůzou. Ne vítězný válečník. Ne berserk, ani zahalený zmáčenou slávou. Zabíják... zabíjející.

Edurský válečník vedle něj zahynul mečem zoufalého lederského vojáka a císař zavřískl a skočil. Skvrnitý meč zasvištěl a krev vyšplíchla jako voda. Jeho smích ho připravoval o dech, až supěl. Edurové kradmo pokukovali po svém divokém vládci.

Dolů ulicí, prosekávající se jakýmsi zadním vojem. Udinaas klopýtal přes mrtvoly, kroutící se a plačící lidi. Muži oslepení umíráním volali matky, a ty otrok hladil po rameni či jim pokládal prsty na kluzká čela a mumlal: "Jsem tady, chlapče. Nic se neděje. Už můžeš jít."

Omlouvající se kněz, řetěz řinčící krok za krokem, šeptající prázdná požehnání, malé lži, odpouštějící, i když se modlil za to, aby zase někdo - něco - odpustil jemu. Jeho se však nikdo nedotkl, nikdo ho nepohladil po čele.

Za vypálené vesnice. Odveta. Kde jsou finančníci? Nakonec tohle byla jejich válka.

Dalších sto kroků. Další tři Edurové padli. Rhulad a osm bratří. Bojují dál. Kde je zbytek vojska? Někde jinde.

Kdyby člověk dokázal vždy zvolit správné otázky, byla by každá odpověď stejně jasná. Chytré odhalení, právě na něco přišel...

Další Edur zaječel, uklouzl a upadl tvář na ulici. Rhulad zabil dva vojáky a najednou už jim nikdo nestál v cestě. Zastavili se, zvláště ohromení, lapení uprostřed křižovatky, a kolem nich proplouly chomáčky kouře.

Napravo se kdosi objevil. Dva Edurové zavrávali, smrtelně zranění. Útočník natáhl levou ruku a třetímu Edurovi odskočila hlava dozadu s hlasitým křupnutím. Zařinčení čepelí, víc krve, další Edur padá, a pak byl útočník za nimi a obracel se.

Rhulad se na něj vrhl. Meče - jeden těžký a skvrnitý, druhý obyčejný - se srazily. Cizinec otočil zápěstím, takže meče zůstaly spojené, švihl volnou rukou nad zbraněmi a zasáhl Rhulada dlaní do čela. S hlasitým lupnutím císaři zlomil vaz. Skvrnitý meč sklouzl po útočnickově čepeli. Ten mezitím prošel kolem a vytahoval meč z prsou dalšího Edura. Ve chvílce byli na zemi poslední dva tisteedurstí válečníci a jejich těla dychtivě vydávala krev jako platbu dlažebním kamenům.

Cizinec se rozhlédl kolem sebe, spatřil Udinaase a kývl. Mávl do ústí uličky, odkud se vynořila žena. Ušla několik kroků, než ji Udinaas poznal.

Ošklivě zneužitá.

Ale nic víc. Ne, dokud je tento muž naživu.

Seren Pedak si nevšímala otroka ani mrtvých Edurů. Cizinec ji uchopil za ruku a Udinaas se za nimi díval, jak odcházejí ulicí a mizí za rohem.

Za ním zazněl křik edurských válečníků a dupot běžících nohou. Otroka zjistil, že stojí vedle Rhuladova těla a dívá se na

to, jak prapodivný úhel svírají jeho hlava a krk, a na ruce sevřené na meči.
Čekal, až se ústa otevřou v šíleném smíchu.

* * *

"Zatraceně nejdívnější zbroj, jakou jsem kdy viděl."

Seren zamrkala. "Cože?"

"Ale s tím mečem byl dobřej. Rychlejš. Za dalších pět let by měl dost zkušeností, aby byl nebezpečnej. Dost, aby s ním měl potíže kdokoliv. Blesk, Rmut, možná i Stahovač. Ale ta zbroj! Hotový jmění, dalo se rovnou sebrat. Mít tak chvilku času."

"Cože?"

"Ten Tiste Edur, holka."

"Tiste Edur?"

"Nevadí. Tady jsou."

Před nimi se ve slepé uličce krčilo šest lidí. Dvě ženy, čtyři muži. Všichni v karmínových tabardech. Zbraně připravené. Na čepelích krev. Jeden v lehčí zbroji než ostatní a s něčím, co vypadalo jako diadém, v ruce přistoupil a pronesl něco jazykem, jaký Seren ještě nikdy neslyšela.

Kalený meč netrpělivě zavrčel a přitáhl Seren blíž, zatímco muž, jenž promluvil, začal gestikulovat. Vzduch kolem nich se zavlnil.

"Korlo otevírá chodbu, holka. Projdeme, a jestli budem mít štěstí, na nic tam nenarazíme. Nedá se říct, jak daleko se dostanem. Doufám, že dost daleko."

"Kam?" zeptala se Seren. "Kam jdeme?"

Místo slepé zdi ulice náhle zela kalná čerň.

"Do Lederas, akvizitor. Tam na nás čeká loď, pamatuješ?"

Nejdívnější zbroj, jakou jsem kdy viděl.

Hotový jmění.

"Je mrtvý?"

"Kdo?"

"Je mrtvý? Zabil jsi ho? Toho Tiste Edur!"

"Neměl jsem na vybranou, holka. Zpomaloval nás a blížili se další."

Ach ne.

* * *

Do písku se valí zvrátky.

Aspoň přestal ten řev, pomyslel si Withal. Čekal. Seděl v trávě nad pláží, zatímco se mladý Edur, na všech čtyřech a se svěřenou hlavou, třásl, kašlal a plival.

Opodál se rvali Slup s Fňukem o kus vyplaveného dřeva, které se díky jejich úsilí rozpadalo. Jejich hra na ničení se poslední dobou stala přímo posedlostí, což vedlo mekroského zbrojíře k názoru, že možná napodobují jeho skutečné chování. Nebo je samota dohání k šílenství.

Další druh pravdy.

Nenáviděl náboženství. Ať se mu do cesty nestaví žádní bohové. Ascendenty byly horší než vzteklé šelmy. Stačilo, že smrtelníci jsou schopní páchat děsivé zlo. Withal nechtěl mít nic společného s jejich nesmrtelnými a mnohem mocnějšími protějšky.

A tento zlomený bůh ve špinavém stanu, jeho věčná bolest a otupující kouř ze semen, jež házel do ohřívadla před sebou, to vše patřilo do jednoho pytle s tím ostatním. Utrpení překonávané touhou rozšířit bídu vlastní existence do světa, do všech světů. Bídu a falešný únik, bolest a bezduchou kapitulaci. Všechno to patří do jednoho pytle.

Na malém ostrůvku v prázdném moři byl Withal ztracený. V nitru, v houfu tváří, jež byly jeho vlastní, ztrácel schopnost některou z nich rozeznat. Myšlenka a osobnost byly zjednodušené, beztvaré a odpoutané. Potuloval se mezi vzpomínkami cizince, zatímco se svět kolem rozpadal.

Stavění hnízd. Zuřivé ničení. Tlama se špičáky, otevřená v tichém, křečovitém smíchu. Tři šaškové opakující stále dokola stejné představení. Co to znamená? Co se mu tu ukazuje, když je on příliš slepý a natvrdlý, než aby to pochopil? Edurský mládenec skončil, v žaludku mu už nic nezůstalo. Zvedl hlavu, oči obnažené až na kost bolesti a hrůzy. "Ne," zašeptal.

Withal odvrátil zrak a zadíval se na pláž.

"Už ne... prosím."

"Tady západ slunce nikdy nestál za moc," zahloubal se Withal. "Vlastně ani východ ne."

"Ty nevíš, jaké to je!"

Eduřův vráskot utíchal. "Hnízda jsou pořád složitější," utrousil Withal. "Myslím, že se snaží o konkrétní tvar. Šikmé stěny, trojúhelníkový vstup. Pak ho Mara zničí. Co si z toho mám vzít?"

"Může si ten zatracený meč nechat. Nikam nejdu. Tak. Nejdu tam a nepokoušej se mě přinutit."

"Nemám co na práci. Nemám."

Rhulad k němu popolezl. "Tys ten meč vytvořil!" zachraptěl obviňujícím tónem.

"Oheň, kladivo, kovadlina a kalení. Vyrobil jsem víc mečů, než bych spočítal. Jenom železo a pot. Myslím, že to byly zlomené čepele. Ty černé úlomky. Z nějaké zbraně s úzkou čepelí, jako hodně dlouhý nůž. Dva nože, černé a křehké. Vážně jenom kousky. Rád bych věděl, kde je sebral."

"Všechno se dá zlomit," podotkl Rhulad.

Withal se ohlédl. "Ano, mládenče. Všechno se dá zlomit."

"Dokázal bys to."

"A co?"

"Zlomit ten meč."

"Ne. To nemůžu."

"Všechno se dá zlomit!"

"Včetně lidí, mládenče."

"To mi nestačí."

Withal pokrčil rameny. "Už si skoro nic nepamatuju. Myslím, že mi kradе myšlenky. Tvrdí, že je můj bůh. Tvrdí, že stačí uctívat ho. A všechno bude jasné. Tak mi pověz, Rhulade Sengare, je ti všechno jasné?"

"Tohle zlo - to je tvoje dílo!"

"Vážně? Možná máš pravdu. Přijal jsem jeho nabídku. Jenže on lhal, víš. Říkal, že až ten meč udělám, propustí mě. Lže, Rhulade. Tolik vím. Teď už to vím. Tenhle bůh lže."

"Mám moc. Jsem císař. Vzal jsem si ženu. Jsme ve válce a Leder padne."

Withal ukázal do vnitrozemí. "A on na tebe čeká."

"Oni se mě bojí."

"Strach rodí svou vlastní věrnost, mládenče. Oni jenom poslouchají. Teď zrovna taky čekají."

Rhulad si drásal obličej a třásl se. "Zabil mě. Ten chlap - ne Ledeřan, vůbec to nebyl Ledeřan. Zabil nás. Sedm mých bratrů. A mě. Byl tak... rychlý. Skoro se ani nepohnul a má druhové padali, umírali."

"Příště to bude těžší. Ty budeš tvrdší. Příště nebude tak snadné najít někoho, aby tě zabil. A pak ještě víc. Chápeš, mládenče? Taková je podstata zmračeného boha, který na tebe čeká."

"Co je zač?"

"Ten bůh? Ubohý malý hovno, Rhulade. A má v rukou tvoji duši."

"Otec stín nás opustil."

"Otec stín je mrtvý. Nebo jako by byl mrtvý."

"Jak to víš?"

"Protože kdyby nebyl, nenechal by Chromého boha, aby mu tě ukradl. Tebe a tvůj lid. Napochodoval si sem na břeh..." Withal se odmlčel. A uvědomil si, že k tomu mířil. Ke krvavé pravdě. Nenáviděl náboženství, nenáviděl bohy. A byl sám.

"Zabiju ho. Tím mečem."

"Hlupáku. Na tomto ostrově není nic, co by neslyšel, neviděl nebo nevěděl."

Možná až na to, nač teď myslím. A i kdyby to věděl, jak mi v tom zabrání? Ne, neví to. Musím tomu věřit. Nakonec, kdyby to věděl, zabil by mě. Hned tady na místě by mě zabil.

Rhulad se zvedl. "Jsem na něj připravený."

"Vážně?"

"Ano."

Withal si povzdechl. Podíval se na nachty. Dřevo, o které se rvali, skončilo v třískách před nimi. Oba na ně zmateně civěli a dloubali do nich. Mekros vstal. "Dobře, mládenče, jdeme."

* * *

Byla za černým sklem, v tunelu z průsvitného obsidiánu, a nebyli tu žádní duchové.

"Kurald Galain," zašeptal Korlo a kradmo se ohlédl přes rameno. "Nečekané. Tahle válka je prohníla. Nebo ti Edurové vůbec nevědí, co používají."

Vzduch páchl smrtí. Svráštělé maso, dech krypty. Černý kámen pod jejich nohama byl mastný a nezřetelný. Strop byl nerovný, stěží dlaň nad Kaleného meče, jenž byl ze skupiny nejvyšší.

"Je to zatracený krysí bludiště," pokračoval mág, jenž se zastavil na dalším rozcestí.

"Prostě nás doved' na jih," zavrčel Kalený meč.

"Klidně, ale kudy se tam jde?"

Vojáci se shlukli kolem nich, mumlali a kleli ve svém podivném jazyce.

Korlo se otočil k Seren. Tvářil se napjatě. "Nějaký rady, akvizitor?"

"Cože?"

Mág řekl něco rodným jazykem Kalenému meči a ten se zamračil a štěkl: "To stačí, všichni. Ledersky. Kdy byla nevychovanost krédem Rudé gardy? Akvizitor, toto je držba noci -"

"Žádná držba noci není."

"Snažím se vyjadřovat tak, aby ti to dávalo smysl."

"Aha."

"Ale podstatný, akvizitor, je," pokračoval Korlo, "že by neměla být."

Jenom na něj civěla.

Mág si přetřel šíji a na dlani se mu zaleskl pot. "Jsou Tiste Edur, že? Ne Tiste Andii. Držba noci je tisteandijská.

Edurové pocházejí z, ehm, držby stínu. Takže by se přirozeně dalo čekat, víš, že tahle chodba bude Kurald Emurlahn. Ale není. Je to Kurald Galain, jenom je proražená. Obsazená. Plná duchů - tisteandijských duchů -"

"Nejsou tady," namítla Seren. "Viděla jsem je. Ty duchy. Nejsou tady."

"Ale jsou, akvizitor. Jenom je držím mimo. Prozatím..."

"Jenže to začíná být těžké."

Mág zdráhavě kývl.

"A ty jsi zabloudil."

Opět kývnutí.

Seren Pedak se snažila přemýšlet, překonat otupělost - zřejmě to jediné, co potlačovalo bolest potlučeného těla. "Říkal jsi, že ti duchové nejsou edurští."

"Správně. Jsou tisteandijští."

"Jaký je vztah mezi nimi? Jsou spojenci?"

Korlo přimhouřil oči. "Spojenci?"

"Ty přízraky," upřesnil Kalený meč.

Mág zalétl pohledem k veliteli a zase zpátky na Seren Pedak. "Ty přízraky jsou spoutané. Musí bojovat po boku Edurů.

Oni jsou andijští duchové? Pro mistra Kápě, začíná to dávat smysl. Co jiného by to mohlo být? Rozhodně ne edurští duchové, poněvadž pak by nebyla nutná poutací magie, že ne?"

Kalený meč se postavil před Seren. "Co navrhuješ?"

Zavzpomínala na svůj jediný kontakt s duchy, na jejich hlad. "Mágu Korlo, říkal jsi, že je držíš mimo. Chtějí nás napadnout?"

"Nejsem si jistý."

"Pusť jednoho sem. Třeba s ním dokážeme promluvit, získat pomoc."

"Proč by nám chtěl pomáhat?"

"Uzavři dohodu."

"Jakou?"

Seren pokrčila rameny. "Vymysli něco."

Korlo vypustil řádku cizích slov, Seren hádala, že to budou kletby.

"Pusť jednoho sem," rozkázal Kalený meč.

Další kletby, pak Korlo poodešel kousek dopředu, aby měl kolem sebe volné místo. "Připravte si zbraně," prohodil přes rameno. "Pro případ, že by si nechtěl povídat."

O chvíli později se šero před mágem zavlnilo a vynořilo se něco černého, jako rozlitý inkoust. Objevila se postava, váhající, nejistá. Žena, vysoká jako Edur, ale s pľlnočně černou pletí, dlouhé, rozpuštěné vlasy s narudlým leskem. Zelené oči, šikmé a velké, tvář kulatější a měkčí, než by Seren čekala vzhledem k její výšce a dlouhým končetinám. Na sobě měla kožené řemení a kamaše a na ramenou kůži nějaké šelmy s bílou srstí. Byla neozbrojená. Pohled jí ztvrdl. Promluvila a její řeč Seren připomínala edurštinu.

"Nesnáším, když to dopadne takhle," zabručel Korlo.

Seren vyzkoušela edurštinu. "Ahoj. Omlouváme se za vpád do vašeho světa. Nechceme tu zůstat dlouho."

Ženin výraz se nezměnil. "Zrádce se nikdy nezdrží."

"Možná mluvím jazykem Edurů, ale nejsou to naši spojenci. V tom asi máme něco společného."

"Byla jsem mezi prvními, kdo v té válce zemřeli," pravila žena, "takže to nebylo rukama Edurů. Nemůžou mě získat, nemůžou mě přinutit, abych za ně bojovala. Já a mně podobní jsme mimo jejich dosah."

"Tvůj duch je ale lapený," podotkla Seren, "tady na tomhle místě."

"Co chcete?"

Seren se obrátila na Kaleného meče. "Ptá se, co po ní chceme."

"Korlo?"

Mág pokrčil rameny. "Potřebujeme se zbavit vlivu Edurů. Potřebujeme se dostat mimo jejich dosah. A vrátit se do našeho světa."

Seren přeložila Korlova slova ženě.

"Jste smrtelníci," opáčila ona. "Projdete tam, kam my nemůžeme."

"Povedeš nás?"

"A jaká bude moje odměna za tuto službu?"

"Co si přeješ?"

Žena se zamyslela a zavrtěla hlavou. "Ne. Nespravedlivá dohoda. Moje služba nestojí za to, oč bych chtěla žádat. Chcete průvodce, aby vás dovedl na hranici. Nebudu klamat. Není to daleko. Brzy byste to našli sami."

Seren vše přeložila Rudé gardě a dodala: "To je zvláštní..."

Kalený meč se usmál. "Poctivý jednatel?"

S trpkým úsměvem kývla. "Nakonec jsem Ledeřanka. Poctivost u mě vyvolává podezření."

"Zeptej se jí, co by po nás chtěla," navrhl Kalený meč.

Seren Pedak poslechla a žena zvedla ruku. Držela malý předmět, zrezavělý a čímsi potažený, takže nebyl k poznání.

"Protiútok K'Chain Che'Malle zahnal mnoho z nás na pobřeží a do vln. Jsem špatný bojovník. Zemřela jsem na zpěněném okraji moře a mou mrtvolu stáhl příliv na kalné písky, kde ji spolklo bláto." Zadívala se na předmět v dlani.

"Tento prsten jsem nosívala. Vrátil mi ho jeden přízrak - mnoho přízraků to udělalo pro nás, kdo jsme mimo dosah Edurů. Chtěla jsem požádat, abyste mě vrátili mým kostem, k tomu, co ze mě ještě zbývá. Abych našla zapomnění. To je ale příliš velký dar za to málo, co vám nabízím."

"Jak bychom měli splnit, oč žádáš?"

"Spojila bych se s podstatou prstenu. Už byste mě neviděli. A museli byste zajít na pobřeží a hodit prsten do moře."

"To mi nepřipadá těžké."

"Možná není. Nespravedlnost spočívá ve výměně hodnot."

Seren potřásla hlavou. "Žádnou nespravedlnost v tom nevidím. Co se náš týče, naše přání má stejnou cenu. Tvůj návrh přijímáme."

"Jak mám vědět, že mě nezradíte?"

Ledeřanka se otočila ke Kalenému meči. "Nevěří nám."

Muž se postavil před Tiste Andii. "Akvizitor, řekni jí, že jsem přísedník Rudé gardy. Jestli chce, může si najít význam toho slova, stačí, když mi položí ruku na prsa. Řekni jí, že dohodu dodrží."

"Ještě jsem vám neřekla, o co jde. Chce, abychom hodili do moře tu věc, co drží."

"To je všechno?"

"Tím skončí její existence. Zřejmě chce právě tohle."

"Řekni jí, ať si najde obraz mé duše."

"Dobrá."

Žena se tvářila stále podezíravěji, ale přistoupila blíž a položila muži ruku na prsa. A ucukla, zavravorala, ve tváři vepsaný šok a poté hrůzu. "Jak - jak jsi mohl - proč?"

"Zřejmě to není reakce, jakou jsi čekal, Kalený meči," podotkla Seren. "Je... zděšená."

"Na tom nesejde," opáčil muž. "Přijímá moje slovo?"

Žena se narovnala a na Sereninu otázku kývla. "Nic jiného udělat nemohu," pravila. "Ale... na ten pocit jsem... zapoměla."

"Jaký pocit?"

"Smutek."

"Kalený meči," řekla Seren, "ať 'přísedník' znamená cokoli, přemohla ji... lítost."

"Ano, jistě," zabručel a odvrátil se, "všichni děláme chyby."

"Povedu vás," prohlásila žena.

"Jak se jmenuješ?"

"Sandalat Drukoralat."

"Děkuju ti, Sandalat. Mrzí mě, když vím, že naším darem pro tebe je zapomnění."

Tiste Andii pokrčila rameny. "Ti, které jsem milovala a kteří milovali mě, si myslí, že jsem pryč doopravdy. Není třeba truchlit."

Není třeba truchlit. V čem tedy spočívá lítost?

"Vstávat, hoši," rozkázal Kalený meč, "je připravená vyrazit."

* * *

Mara ležela na kopečku jako mrtvola, ale když se v dohledu objevili Withal s Rhuladem, pomalu otočila hlavu. Kdysi ukradla z kovární kladivo, aby mohla lépe ničit ěňukova hnízda, a teď ho všude tahala s sebou. Withal se úkosem díval, jak podivný tvor s černou kůží zvedá kladivo, oči stále upřené na něj a na Tiste Edur, jako by uvažoval o vraždě. Ze tří nohtů ho Mara znervózňovala nejvíce. V malých černých očkách se jí blýskala příliš velká inteligence a často ho pozorovala téměř s úsměvem na své opičí tváři. A síla, jakou ta stvoření předváděla, stačila, aby každého člověka vyvedla z míry. Věděl, že kdyby se jí zachtělo, dokázala by mu Mara klidně utrhnout ruce.

Možná je k sobě Chromý bůh připoutal, jako se poutají démoni, a jenom to jim bránilo skočit Withalovi po krku.

Nepříjemná představa.

"Co mi zabrání," zavrčel Rhulad, "vrazit mu meč do té jeho hubené hrudi?"

"Na to se mě neptej, Edure. Odpověď ti může pouze Chromý bůh. Ale nemyslím si, že by to bylo tak snadné. Je mazaný a ve stanu má nejspíš svrchovanou moc."

"Rozloha jeho říše," ohnul nos Rhulad.

Ano, Proč mě to, řečeno takhle, zaujalo?

Potrhaný plátěný přístřešek byl přímo před nimi a na jedné straně, kde bylo plátno vyhrnuté, odcházel kouř. Když se přiblížili, vzduch byl teplejší, sušší a tráva suchá a vybělená. Půda jako by byla zkažená.

Zastavili se před vchodem. Uvnitř se v šeru choulil bůh a z ohřívadla stoupaly pramínky dýmu.

Kašel, pak: "Takový hněv. Vzhledem k účinnosti mého daru, myslím, přehnaný."

"Nechci se vrátit," vybuchl Rhulad. "Nech mě tady. Vyber si někoho jiného."

"Nevědomí pomahači naší věci se objevují... z nečekaných zdrojů. Představ si, přísedník Rudé gardy. Buď rád, že to nebyl Stahovač nebo Kutna. Ti by si tě všiml lépe a to by nebylo dobře. Na to ještě nejsme připraveni." Suchý kašel.

"Ještě ne."

"Nevrátím se."

"Nelíbí se ti tělo, které jsem ti dal? Chápu. Ale zlato je, Rhulade Sengare, platba za moc, o níž usiluješ."

"Už žádnou moc nechci."

"Ale chceš," opáčil Chromý bůh, očividně pobavený. "Vezmi si, jaké odměny jsi již získal. Trůn Tiste Edur, ženu, po které celá léta bažíš - je teď ve tvém vlastnictví, můžeš si s ní dělat, co se ti zlíbí. Tví bratři se ti klaní. A zlepšující se obratnost v boji s mečem -"

"Ta ale není moje, že ne? Mám co dělat, abych ho vůbec udržel! Ta obratnost nepatří mně - a všichni to vidí! Nic jsem si nezasloužil!"

"A jakou cenu má všechna ta pýcha, o kterou usiluješ, Rhulade Sengare? Vy smrtelníci jste pro mě záhadou.

Poměrovat se nekonečnou nespokojeností je prokletí hlupáků. Není na mně, abych tě vedl při vládnutí tvé říši. To je pouze tvůj úkol. Buď pyšný na tohle. Kromě toho, copak nevzrostla tvá síla? Máš nyní svaly, které překonají i bratra Stracha. Přestaň konečně řňukat, Edure."

"Ty mě zneužíváš!"

Chromý bůh se zasmál. "A Skabandari Krvooký to nedělal? Už ten příběh znám. Celý. Moře šeptem svěřuje staré pravdy, Rhulade Sengare. Uctíváný Otec stín, tak nesmyslná představa. Vrah s nožem, zrádce -"

"Lži!"

"- jenž vás posléze dovedl k vlastní zradě. Vašich bývalých spojenců Tiste Andii. Na Skabandariho rozkaz jste se na ně vrhli. Zabíjeli jste ty, kteří bojovali po vašem boku. Takový je odkaz Tiste Edur, Rhulade Sengare. Zeptej se Hannana Mosaga. On to ví. Zeptej se bratra Stracha. Matky - ženy to vědí. Jejich paměť je méně... vybírává."

"Už dost," zaprosil Edur a drásal si tvář. "Chceš mě otrávit svou hanbou. Takový je cíl... všeho, co říkáš."

"Možná nabízím odpuštění," zamumlal Chromý bůh. "Příležitost vše napravit. Je to v tobě, Rhulade Sengare. Moc je tvoje, můžeš si ji tvarovat podle vlastní vůle. Říše bude odrážet pouze tvůj obraz, ničí jiný. Utečeš před tím? Je-li to opravdu tvá volba, budu nucen vybrat si jiného. Někoho, kdo bude možná méně čestný."

U Rhuladových nohou zarachotil meč.

"Zvol."

Withal se díval, jak se Edurův výraz mění.

Rhulad se zaječením popadl zbraň a zaútočil -

- a zmizel.

Chraplavý smích. "Už mě, Withale, překvapí skutečně jen máloco."

Mekros se znechuceně odvrátil.

"Okamžik, Withale. Vidím tvou únavu i nechuť. Co tě tak trápí? Na to se ptám sám sebe."

"Ten mládenec si to nezaslouží -"

"Ale zaslouží. Všichni si to zaslouží."

"Ano," utrousil Withal, oči upřené na Chromého boha, "to je zřejmě tvůj jediný posudek. To ale není právě poctivé, ne?"

"Opatrně. Má vděčnost za to, co jsi pro mě udělal, se začíná vytrácet."

"Vděčnost?" Withalův smích zněl drsně. "Jsi vděčný po tom, co jsi mě přinutil splnit tvé přání. To je dobré. Možná budeš v duchu stejně velkorysý, až tě přinutím, abys mě zabil." Prohlížel si zahalenou postavu. "Chápu tvůj problém, víš. Už ho chápu a proklínám se za to, že mi to předtím uniklo. Nemáš žádnou říši jako ostatní bohové. A tak si tu sedíš, sám, ve svém stanu, a dál tvá říše nesahá, že? Zlomené tělo a smrdutý, dusivý vzduch. Stěny tenké jako kůže a žár staré, chromé touhy. Tvůj svět a ty v něm jsi sám, a ironií je, že nevládneš ani vlastnímu světu."

Prudký kašel. "Ušetři mě svého soucitu, Mekrosi. Tvůj problém jsem důkladně promyslel a našel jsem řešení, jak brzy zjistíš. Pak si znovu promysli, co jsi mi řekl. Ted' běž."

"Ty to pořád ještě nechápeš, vid'?" Čím větší bolest způsobíš ostatním, bože, tím víc se jí dostane tobě. Zaséváš vlastní bídu, která zničí jakýkoliv soucit, který bys mohl právem přijmout."

"Řekl jsem běž, Withale. Postav si hnízdo. Mara čeká."

* * *

Vynořili se na větrem bičovaném trávníku. Napravo narážely o břeh mořské vlny a před sebou měli deltu široké řeky. Na druhém břehu řeky stálo opevněné město.

Seren Pedak si prohlédla vzdálené budovy a vysoké, štíhlé věže, které se jako by nakláněly k moři. "Starý Katter," poznamenala. "Jsme třicet líc jižně od Traté. Jak je to možné?"

"Chodby," zabručel Korlo a svezl se na zem. "I když je tahle zkažená, zhnisaná, pořád je to chodba."

Akvizitor sešla na pláž. Slunce stálo vysoko na obloze a bylo horko. Musím se umýt. Očistit se. Moře... Kalený meč ji následoval s předmětem, v němž nyní sídlil duch tisteandijské ženy, v ruce. Seren vstoupila do vody a do holení jí narážely zpěněné vlny.

Příšeňník kolem ní prohodil prsten - trochu to šplíchlo kousek od nich.

Stehna, pak boky.

Čistota. Očistit se.

Po prsa. Převalila se vlna, zvedla ji ze dna, otočila a hodila směrem ke břehu. Seren se otočila, až mohla pokračovat.

Studená, slaná voda se jí zvedla nad hlavu. Jasná, prosvícená voda plná naplavenin jí zalila oči. Voda štípala v ranách, páčila ji na rozbitých rtech, naplnila jí ústa a prosila, aby mohla dál.

Takhle.

Kdosi ji popadl a stáhl zpátky. Bránila se, ale nedokázala se uvolnit.

Čistota!

Oblíčeji jí ošlehl studený vítr, zamrkala do bolestivého světla. S kašláním a brekem se rvala dál, ale byla nemilosrdně odtahována na pláž a hozena na písek. Jak se snažila vymanit ze sevření, kdosi ji pevně objal, přitiskl jí ruce k tělu a do ucha jí zašeptal: "Já vím, holka. Víme, jaký to je. Ale takhle to nejde."

Bezmocné, prudké vzlyky.

A on ji pořád držel.

"Vyléč ji, Korlo."

"Jsem skoro na konci -"

"Hned. A ať spí. Uspí ji -"

* * *

Ne, nemůžeš umřít. Už ne. Potřebuju tě.

Tolik vrstev, tlačících se na tvrdnoucí zbytky, na chvilku obrovský tlak, tlustá, tak tlustá kůže sledující nespočetně malých smrtí. A život byl hlas, ne slova, nýbrž zvuk, pohyb. Tam, kde vše ostatní bylo nehybné, tiché. Zapomnění čekalo, až dozní poslední ozvěna.

Umřít poprvé by mělo stačit. Nakonec to byl cizí svět. Brána uzavřená, smetená. Její manžel - pokud ještě žil - ji dávno oželel. Její dcera už možná byla sama matkou, babičkou. Krmila se dračí krví s Anomanderem. Někde setrvala a žila bez zámutku.

Bylo důležité uvažovat takto. Její jediná zbraň proti šílenství. Ve smrti dar pouze jediný. Něco ji však zadrželo. Něco s hlasem. Je to opravdu neklidné moře. Nemyslela jsem si, že hledání bude tak... snadné. Pravda, nejsi člověk, ale postačí to. Postačí.

Ty zbytky, náhle v pohybu, drhnutí. Úlomky, částice příliš malé, aby byly vidět, se stahovaly k sobě. Jako by vzpomínaly na to, k čemu kdysi patřily. A v moři, v nánosech, čekalo vše potřebné. Pro maso, kosti a krev. Všechny ty ozvěny, vzkříšené, nalézající tvar. S hrůzou přihlížela.

Dávala se, jak se tělo - tak povědomé, tak cizí - prodírá naplaveninami. Naplaveniny řídly a ztenčovaly se a vyletěly v chocholu, jenž zavířil v proudech. Ruce vzpažují, tělo se zdvihá.

Vznášela se poblíž, nutilo ji to, aby se přiblížila, aby vstoupila. Věděla však, že je ještě příliš brzy.

Její tělo, které tak dávno opustila. Nebylo to správné. Nebylo to spravedlivé. Bezmyšlenkovitě se drápala po mořském dně. Kolem se míhali ploutevnatí tvorové, přitahováni zvířenými usazeninami a odhánění zmítající se postavou. Z cesty ji uhýbali mnohonozí živočichové.

Podivná skvrna, cesta skrz, a pak se kousek nad hlavou zatřpytilo slunce. Ruce prorazily nad hladinu, pod nohama se objevil pevný písek. Tvář na vzduchu.

A ji to vrhlo vpřed, vrhla se do těla, jako oheň se hnala svaly a kostmi.

Pocity. Chlad, vítr, vůně soli a rozkládajících se chaluh.

Matko noci, jsem... živá.

* * *

Hlas návratu nepřišel ve smíchu, ale v křiku.

Když se rozšířila zpráva o císařově smrti, všichni se shromáždili. Město bylo dobyté, avšak Rhulad Sengar padl. Krk měl zlomený jako suchou větvičku. Jeho tělo zůstalo ležet na místě. Otrok Udinaas nad ním stál na stráži, hrůzný ochránce, který nebral nikoho na vědomí, jen civěl na mincemi obalenou mrtvolu.

Hannan Mosag. Majen s Pérovou čarodějkou za patami. Midik Buhn, nyní zakrvený, skutečný válečník. Stovky edurských válečníků, postříkaných krví ve slávě a zabíjení. Zamklí, bledí občané, zděšení napjatým očekáváním ve vzduchu plném kouře.

Všichni byli svědky, jak se tělo náhle zkroutilo, jeho pronikavého řevu. Na strašlivou chvíli zůstal Rhuladův krk zlomený, a když se škrábal na nohy, hlava se mu nakláněla do neuvěřitelných úhlů. Pak se kost spojila, hlava se narovнала a v zapadlých očích zasvitlo.

Další řev, tentokrát Ledeřanů. Množství prchajících.

Rhuladův drásavý křik utichl. Císař stál, kymácel se a v rukou se mu chvěl meč.

"Císaři," pronesl Udinaas, "Tratě je tvoje."

Náhle křeč, pak jako by Rhulad poprvé uviděl ostatní. "Hannane Mosagu, zajisti posádku. Zbytek vojska se utáboří za městem. Pošli zprávu svým k'risnan u flotily: ať zamíří ke Starému Katteru."

Král-zaklínač přistoupil blíž a tichým hlasem poznamenal: "Je to tedy pravda. Nemůžeš zemřít."

Rhulad sebou trhl. "Já zemřel, Hannane Mosagu. Nic víc neznám, jen umírání. Nech mě. Udinaasi."

"Císaři."

"Potřebuju - najít - jsem..."

"Tvůj stan čeká na tebe a na Majen," odvětil otrok.

"Ano."

"Císaři," ozval se Midik Buhn, "doprovodím tě."

Rhulad se zmateně podíval na své tělo, zamazané, olemované mince a splenou kožešinu. "Ano, bratře Midiku. Doprovod' nás."

"A najdeme toho, kdo... ti to... udělal, Sire."

Rhuladovi se zablýsklo v očích. "Jeho nelze porazit. Jsme před ním bezmocní. Lže..."

Midik se zamračil a loupil pohledem po Udinaasovi.

"Císaři, on měl na mysli toho, kdo tebe a tvé druhy zabil," vysvětloval, "tady na ulici."

Rhulad si hrábl rukou do obličeje a odvrátil se. "Ovšem. Měl na sobě... rudou."

"Dám ti přesný popis," sdělil Udinaas Midikovi.

Řízný kývnutí. "Ano. Město bude prohledáno."

Ale on je pryč, hlupáku. Nevím, jak to vím. Nicméně ten muž odešel. Se Seren Pedak. "Samozřejmě."

"Udinaasi!" Zoufalé vzdychnutí.

"Jsem tady, císaři."

"Odved' mě odsud!"

Nyní už to bylo známo a ceda se vše brzy dozví. Pochopí to ale? Jak by mohl? Bylo to nemožné, šílené.

Nemůže nic dělat. Uvědomí si to?

Válečník ve zlatě se táhl za otrokem, pomalu procházel dobytým městem s Majen a Pérovou čarodějkou za zády.

Obklopovali je Midik Buhn s tuctem válečníků, zbraně připravené. V cestě jim nikdo nebránil.

* * *

Withal seděl na lavici ve své kovárně. Prosté stěny, kámen a omítka, výheň vychladlá a plná popela. Dlážděná podlaha, tři zdi, na čtvrté straně se dílna otevírala na oplocený pozemek, kde stála roubená studna, kalici nádrž, dřevník a hromada hlušiny. V chatrči naproti měl jenom svůj kavalec.

Rozměry jeho světa. Výsměšná připomínka jeho profese, důvodu jeho bytí.

V duchu slyšel šepot Chromého boha. Withale. Můj dar. Nejsem bez soucitu, ať už si myslíš cokoliv. Chápu tě.

Nachtové jsou ubohá společnost pro člověka. Sejdi, Withale, dolů na pláž. Převezmi můj dar.

Withal se, celý zmatený, pomalu zvedl. Člun? Prám? Ztracená kláda, na které bych mohl s přílivem odplout? Vyšel ven.

A od moře uslyšel vzrušeně brebentící nachty. Došel ke kraji pláže a zastavil se. Z vody ven vrávoravě vycházela žena. Vysoká, nahá, s černou pletí a dlouhými rudými vlasy. Mekros se obrátil a odešel.

"Ty zmetku -"

Chromý bůh odpověděl s hraným úžasem. Ty jsi to nechtěl? Je na tebe moc vysoká? Má příliš divné oči? Withale, nechápu...

"Jak jsi to mohl udělat? Vlastnictví, jsi povídal. Nic jiného neznáš, co? Jen vlastnictví. Věci k použití. Lidi. Životy."

Potřebuje tvou pomoc, Withale. Je ztracená, nachtové ji vylekali. Jen pomalu si vzpomíná na tělo.

"Později. Teď mě nech na pokoji. Nech nás oba na pokoji."

Tichý smích, pak kašel. Jak si přeješ. Takový nedostatek vděčnosti je zklamáním.

"Běž do Propasti."

Žádná odpověď.

Withal vstoupil do chatrče a delší dobu jen stál před kavalcem, dokud si nebyl jistý, že mu Chromý bůh nečihá někde v hlavě. Pak klesl na kolena a sklonil hlavu.

Nenáviděl náboženství. Nesnášel bohy. Ale hnízdo bylo prázdné. Hnízdo potřebovalo roztrhat na kusy. Přebudovat.

Mekrosové si mohli vybrat ze zástupu bohů. Ale jeden byl starší než ostatní a ten patřil do moře. Withal se začal modlit. K Maelovi.

KAPITOLA SEDMNÁCT

Nikdo ještě neviděl něco podobného. Chorumnův mlýn byl zázrakem vynálezů. Kolo na kole, žula a propojené převody, osy, paprsky a loukotě ze železa, stroj, který se šplhal z prudké řeky na tři poschodí, nejjemnější mouka, jakou kdy Leder viděl - Podle některých to byl déšť, povodeň přeplnila náhon mezi kamennými prsty mlýna. Podle některých to byla čirá složitost, která to vše způsobila, ješitnost vize smrtelného člověka. Podle některých to bylo Bloudovo šťouchnutí, zbloudilý vrtoch, který to ráno zařval, výbuchy kamene a jek železa, a obrovská kola se ulomila a prorazila tlustými zdmi, a pradleny po proudu, s pěnou na stehnech, vzhledly. I spatřily, jak se na ně valí žulová zkáza - nezůstala nitka, ani skvrna nepřežila, a starý Miškař, usazený na mule Riblé, no, mula znala své místo, když se splašila a po hlavě se vrhla do studny, jenže chudák starý Miškař se držel okovu na provaze, a tak se vyšvihl ven a odřel si kolena o kočičí hlavy a hlasitě klel, divoký dech předešel osudný sestup zubaté smrti na ozubeném kole, vysokém jako kterýkoliv člověk, ale mnohem vyšší než Miškař (i na své mule), a nebylo by to pro ně těžké, jakmile by s ním skončilo, protože krysa - ach, já se zapomněl zmínit o kryse?

Úryvek z Krysí kožíšek (důvod všeho)

Chant Prip

O

pilec klopýtající šerem spadl do kanálu. Tehol ho ze svého místa na kraji střechy ztratil z dohledu, ale slyšel cáknutí a kletby i škrábání o kruhy zapuštěné do kamenné zdi.

Tehol se s povzdechem obrátil na bezejmenného strážce, jehož poslal Brys. Nebo aspoň jednoho z nich. Tři bratři se navzájem podobali jako vejce vejci a žádný neudal jméno. Navenek nic zajímavého, co by udělalo dojem či vyvolávalo strach. A podle neochvějného výrazu, stisknutých rtů a přimhouřených očí se žalostně nehodili za vítanou společnost.

"Poznají vás kamarádi od sebe?" vyzvídal Tehol a zamračil se. "To je divná otázka. Ale ty musíš být zvyklý na divný otázky, protože lidi musí předpokládat, že jsi byl někde, kde jsi nebyl, nebo spíš ne ty, ale někdo z tvých bratrů, z nichž každý mohl být kdekoliv. Teď mě napadá, že neříkat nic je skvělý způsob, jak ten zmatek vyřešit. Museli jste si to dohodnout jako vhodnou odpověď, leda byste se mezi sebou chovali stejně, v kterémžto případě to byla tichá dohoda. Ta je vždycky nejlepší."

Opilec dole vylézal z kanálu a nadával ve větším počtu jazyků, než Tehol tušil, že vůbec existuje. "No jen si to poslechni. Hrůza. Slyšet nepochybně sprostá slova pronášená s takovým důrazem - počkat, to není opilec, to je můj sluha!" Tehol zamával a zavolal: "Buggu! Co to tam dole děláš? Za tohle tě snad platím?"

Promočený sluha zvedl hlavu a něco zakřičel, ale Tehol mu nerozuměl. "Co? Cos to říkal?"

"Vy - mě - neplatíte!"

"Ale nemusíš to přece vykřikovat nahlas!"

Tehol se díval, jak se Bugg táhne k mostu, načež zmizel za budovami vedle. "Jak trapný. Blíží se čas důkladně si se staroušem Buggem promluvit."

Zdola se ozvaly další kletby, pak vrzání žebříku. V dohledu se objevila Buggova zablácená hlava.

"Jsem si jistý," vyštěkl Tehol s rukama v bok, "že jsem tě poslal vyřídít něco důležitýho, a co uděláš ty? Jdeš si spadnout do kanálu. Bylo to snad na seznamu úkolů? Myslím, že ne."

"Vy mi spíláte, pane?"

"Ano. Co sis myslel?"

"Myslím, že lepší by bylo, kdybyste mě poslal dělat něco důležitýho. Takhle jsem se byl projít, okouzilo mě měsíční světlo -"

"Tam nešlapej! Zpátky! Zpátky!"

Bugg polekaně strnul a couvl.

"Málem jsi zašlápl Ezgaru! A mohl ti uhnout z cesty? Těžko." Tehol popošel blíž a klekl si k hmyzu pomalu lezoucímu po nerovné střeše. "No jen se podívej, polekal jsi ho!"

"Jak to poznáte?" užasl Bugg.

"Přece se obrátil, ne? To podle mě znamená, že se lekl."

"Víte, pane, byla to kuriozita - nemyslel jsem si, že si z něj uděláte domácího mazlíčka."

"To proto, že ti scházejí city, Buggu. Kdežto tady Ezgara je dvojnásobně -"

"Vejcovitý?"

"A kouzelně." Tehol se ohlédl na strážce, který na něj podle zvyku tupě zíral. "A tento muž souhlasí. A pokud ne on, tak jeho bratři určitě. Jeden si nechal Ezgaru ložit po obličejí a ani nemrkl!"

"Jak se Ezgarovi podařilo dostat se mu na obličej, pane?"

"A druhýmu zalezl za kazajku a dostal se až dolů, a on taky nehnul brvou. Jsou to laskaví muži, Buggu, dobře si je prohlídni a uč se."

"Budu, pane."

"Zaplaval sis hezky?"

"Ani ne."

"Chybný krok, říkáš?"

"Měl jsem dojem, že někdo zašeptal moje jméno -"

"Šurk Elalle?"

"Ne."

"Harlest Eberikt? Konývka? Vrchní vyšetřovatelka Ruket? Šampión Ormly?"

"Ne."

"Nemohlo se ti to jenom zdát?"

"Dost možná. Například jsem přesvědčený, že mě sledují krysy."

"Nejspíš ano, Buggu. Třeba tvoje jméno zašeptala jedna z nich."

"Nepříjemná představa, pane."

"Ano, to je. Myslíš, že mě těší, že se můj sluha bratříčkuje s krysami?"

"Radši byste byl hladem?" Bugg si sáhl za košili.

"Tos neudělal!"

"Ne, je to kočka," uklidnil pána sluha a vytáhl malou, staženou mrtvolku bez hlavy a tlapek. "Žel, s kanálovou příchutí."

"Další dárek od Ruket?"

"Ne, i když je to zvláštní. Je z kanálu."

"Uch."

"Ale je docela čerstvá -"

"Nač je ten drát, co z ní visí?"

Sluha zvedl chciplé zvíře výš, uchopil drát do prstů a sledoval ho zpátky k místu, kde mizel v těle. Zatahal a zabručel.

"Co je?" zeptal se Tehol.

"Drát vede k velkému háčku."

"Aha."

"A na konci se utrhl - měl jsem dojem, že něco zmírnilo můj pád." Utrhl kousek masa z kočičí nohy, rozlomil ho na dva a ždibíčky položil před oba konce hmyzu pojmenovaného Ezgara. Ten se pustil do žrádla. "Ale stačí opláchnout a jsme napřed o dvě, jestli ne o tři jídla. Poslední dobou máme nějak štěstí, pane."

"Ano," zahloubal se Tehol. "To mě znervózňuje. Máš pro mě nějaký novinky?"

"Uvědomujete si, pane, že Gerun Eberikt musel zabít průměrně deset až patnáct lidí denně, aby dosáhl svého ročního penza? Jak si najde čas na něco jiného?"

"Možná naverboval hrdlořezy se stejnými šílenými choutkami."

"Pravda. No, Šurk zmizela - Harlest i Ublala jsou rozrušení -"

"Proč Harlest?"

"Teď může své nové tesáky a drápy předvádět jenom Ublalovi, a na toho velký dojem neudělal. Harlesta šoupnul do sarkofágu a zavřel ho tam."

"Chudáček Harlest."

"Ten se přizpůsobil rychle," uklidnil ho Bugg, "a teď zvažuje dramatický vzkříšení - až k němu dojde."

"O Šurk Elalle to je znepokojivý."

"Proč?"

"Znamená to, že nezměnila názor. Znamená to, že se chce vloupat do Mýtný banky. Možná už dneska večer."

Bugg se ohlédl na strážce. "Pane..."

"Jejda, to bylo neopatrné, co?" Tehol vstal a přistoupil ke strážci. "Všechno slyší, to je pravda. Příteli, můžeme se dohodnout aspoň na jednu věc?"

Jak muž zíral na Tehola, zablýsklo se mu v očích.

"Každý zloděj, který se pokusí o banku, jako by už byl mrtvý, správně?" Tehol se usmál a otočil se ke svému sluhovi.

Bugg si začal svlékat promočené šaty. "Asi jsem se nachladil."

"Kanál je vyloženě nezdravý -"

"Ne, už dřív, pane. V Pátým křídle. Podařilo se mi úspěšně podepřít základy -"

"Už? Ale to je pozoruhodný."

"Vidíte? No, každopádně je v tunelech hrozná zima... teď."

"Mám se ptát?"

Bugg tam stál nahý, oči upřené na hvězdy na nebi. "Radši ne, pane."

"A co Čtvrtý křídlo?"

"Tam teď pracují moje čtyři. Týden, možná deset dní. Vede pod ním stará odvodňovací štola. Než abychom se s ní párali, instalujeme roury z pálený hlíny -"

"Odpadní potrubí."

"V žargonu je to roura z pálený hlíny."

"Promiň."

"Kterou pak obložíme udusaným štěrkem. Nevím, proč to Brum neudělal rovnou, ale je to jeho ztráta a náš zisk."

"Už jsi uschnul, Buggu? Prosím, řekni, že ano. Koukni tady na našeho strážce. Je zděšený. Úplně ztratil řeč."

"Říkám a omlouvám se."

"Myslím, že jsem ještě na nikom neviděl tolik jizev," podotkl Tehol. "Co vlastně děláš ve volném čase, Buggu? Pereš se se vzteklyma kaktusama?"

"Nerozumím. Proč by měly být vztekly?"

"Ty bys nebyl, kdyby tě někdo bezdůvodně napadl? Hele, na to bych se mohl zeptat tady našeho strážce, co?"

"Jenom jestli je - jestli jsou - postižený stejně, pane."

"Dobrý postřeh. A bude se muset svlíknout, abychom se mohli přesvědčit."

"To asi těžko."

"Asi ano. Na, Buggu, tady máš mou košili. Oblíkní si ji a buď rád, že se kvůli tobě takhle obětuju."

"Děkuju, pane."

"Dobře. Připravený? Je čas jít."

"Kam?"

"Tam, kde to znáš, jak jsem s překvapením zjistil. Jsi muž plný záhad, Buggu. Občasný kněz, léčitel, Čekající muž, známý démonů a horších potvor. Kdybych nebyl tak sebestředný, zajímalo by mě to."

"Jsem vám za vaši sebestřednost náramně vděčný, pane."

"To je v pořádku, Buggu. Budeme předpokládat, že náš mlčenlivý ochránce půjde s náma, takže jsme tři. Cílevědomě vyrážíme do noci. Můžeme?"

* * *

Do bludiště chatrčí na východním okraji Lederas. Bylo tu horko, dusno a smrad. Po hromádách hnijících odpadků pobíhala zvířátka, nevrli zdivočelí psi se ve smečkách plížili nocí a hledali potíže - byli dost děsiví, aby tělesný strážce vytáhl meč. Pohled na obnaženou čepel šelmy spolehlivě zahnal.

Těch několik chudých bezdomovců, natolik odvážných či zoufalých, aby se odvážili do nebezpečí v uličkách, si ze smetl postavilo barikády a brlohy. Ostatní si vyžebali místo na klesajících střeších rozvrzaných domků a spali špatně nebo vůbec ne. Tehol na sobě cítil nespočetně párů očí, sledujících jejich cestu hlouběji do srdce ghetta.

Cestou Tehol hovořil, "...předpoklad je základním kamenem lederský společnosti, možná všech společností na světě.

Představa nespravedlnosti, přátelé. Z nespravedlnosti se odvíjí pojetí hodnoty, ať už se měří penězma nebo jinými způsoby měřícíma cenu člověka. Jednoduše řečeno, všichni chováme nezpochybnitelnou víru, že chudí a hladovějící si svůj osud nějakým způsobem zaslouží. Jinými slovy, chudáci tu budou vždycky. Otřepaná pravda, která zaručuje strukturu neustálému srovnávání, kdy nepozorujeme to, v čem jsme si podobní, ale to, v čem jsme diametrálně odlišní. Víme, co si myslíte, a nemám jinou možnost než vám oběma oponovat. Asi takhle. Představte si, že jdete touhle ulicí a rozdáváte spousty peněz. Dokud nebude mít každý velký majetek. Řešení? Ne, říkáte, protože z těch náhle zbohatlých lidí je možná většina marnotratná, zhýralá a hloupá a zanedlouho budou zase chudí. Kromě toho, kdyby se majetek rozděloval tímhle způsobem, samotný peníze by ztratily hodnotu - přestaly by být užitečné. A bez užitečnosti by se celá společenská struktura, kterou tak milujeme, zhroutila.

Aha, ale na to já říkám, no a co? Existují jiné způsoby, jak změřit sebeúctu. Na což vy oba vášnivě odpovíte: není-li tu způsob, jak zhodnotit práci, veškerá sebeúcta zmizí! A v odpověď na to se já prostě usměju a zakroutím hlavou. Práce a její výsledky se staly obchodovatelnou komoditou. Ale počkat, namítnete, pak se tam hodnota nakonec přece jen propíjí! Protože muž, který vyrábí cihly, se nemůže porovnávat s někým, kdo maluje portréty. Materiál je ze své podstaty obtížný hodnotou na základě naší potřeby všechno porovnávat - aha, nevznášel jsem náhodou námitku proti předpokladu, že je nutný používat tak složitou strukturu hodnoty?

Vy se ptáte, kam tím míříš, Tehole? Na což já odpovím pokrčením ramen. Tvrdím snad, že můj projev byl hodnotným způsobem, jak využít čas? Netvrdím. Ne, vy jste to jenom předpokládali. Tím jsem dokázal, co jsem chtěl!"

"Omlouvám se, pane," ozval se Bugg, "ale o čem jste to mluvil?"

"Už jsem zapomněl. Ale jsme tady. Pohleďte, pánové, na chudáky."

Stáli na kraji starého rynku, nyní zastavěného špinavými přístřešky plnými lidí. Z několika společných ohnišť se kouřilo. Oblast byla obklopená smetím - většinou psími a kočičími kostmi - po nichž lezly krysy. Děti se tu motaly oním omámeným, ztraceným způsobem podvyživených. Zavinutá novorozeňata ležela na zemi a nikdo se o ně nestaral.

Kdosi se hádal a někde naproti vypukla rvačka. Smíšená krev, Nerekové, Faraedové, Tarthenalové, dokonce občas i nějaký Fent. A několik Ledeřanů, prchajících před dluhy.

Bugg se chvíli rozhlížel, než řekl: "Pane, jejich přesun na ostrovy nic nevyřeší."

"Ne?"

"Jsou zlomení na duchu."

"Bez naděje na uzdravení?"

"To záleží na tom, jak otcovský hodláte být, pane. Přisnost minulého životního stylu tyhle lidi už nezvládnou. Přišli jsme o generaci pozdě. Nemají, k čemu by se vrátili, a komunita je to pořádně vadná. Rodí jenom násilí, lhotejnost a málo co jinýho."

"Vím, co máš na mysli, Buggu. Chceš říct, že jsi už zažil lepší noci a načasování vůbec nebylo dobrý. Cítíš se bídne, jsi nachlazený a měl bys být v posteli."

"Děkuju, pane. Sám jsem si s tím lámal hlavu."

"Ta tvoje věc s otcovskostí má jistý klady, to připouštím," pokračoval Tehol s rukama v bok, jak si obhlížel odporné chatrče. "To jako že máš pravdu. V každém případě se tímhle smutným místem brzy přejene zkáza. Leder je ve válce, Buggu. Začne... shánění rekrutů."

"Násilný verbování," upřesnil sluha a mrzutě kývl.

"Ano, všechno to zhoubný násilí využitý pro dobrou věc. Pochopitelně ti uboží vojáci budou jenom terče. Drsný řešení věčného problému, uznávám, ale se spoustou precedentů."

"Co jste teda naplánoval, pane?"

"Výzva stojící přede mnou a bystrýma mozky cechu chytačů kryš zněla, jak sis povšiml, jak předělat celou společnost? Jak se dá přeměnit tato působivá ukázka pudu sebezáchovy do společensky pozitivní síly? Očividně se jako na svůj vzor musíme podívat na dobře zavedenou, vysoce úspěšnou společenskou strukturu -"

"Kryš."

"Výborně, Buggu. Věděl jsem, že na tebe se můžu spolehnout. Poznáváme nutnost mít vůdce. Silného, dynamického, charismatického, nebezpečného."

"Mistra zločinu se spoustou lotrů, aby prosadili jeho vůli."

Tehol se zamračil. "Tvůj výběr slov mě zklamal, Buggu."

"Vy?"

"Já? Ovšemže ne. Teda ne přímo. Skutečně úspěšný vůdce je váhavý vůdce. Ne ten, jehož každý slovo přivítá nadšený jásot - nakonec, co se stane s takovým vůdcem, když se to opakuje pořád dokola? Roste sebejistota, víra ve vlastní neomylnost, a dál pokračuje cesta ke katastrofě. Ne, Buggu, nechci, aby mi někdo líbal nohy -"

"To rád slyším, pane, poněvadž ty nohy už hodně dlouho neviděly mýdlo."

"Tělo se nakonec vrátí k přirozenému čistícímu mechanismu, Buggu."

"Jako svlíkání kůže?"

"Správně. V každém případě jsem mluvil o vůdci všeobecně -"

"Tak kdo, pane?"

"No přece Čekající muž. Občasný kněz, léčitel, známý démonů..."

"To asi není dobrý nápad, pane," podotkl Bugg a přetřel si strniště na bradě. "Jsem zrovna dost... vyčerpán."

"Vůdce by měl být vyčerpán. Rozrušený. Zaměstnaný. Připravený pověřovat."

"Pane, vážně si nemyslím, že je to dobrý nápad. Opravdu ne."

"Dokonale váhavý, dokonale! A hele! Už si tě všimli! Vidíš ty nadějný výrazy -"

"To je hlad, pane."

"Pro spásu! Zpráva se už roznesla, víš. Jsou na tebe připravený, Buggu. Čekali..."

"Tohle je moc zlý, pane."

"Tvůj výraz je dokonalý, Buggu. Mdlý a bledý strachem, ustaraný a nervózní, ano, správně. Líp bych to nezvládl ani já."

"Pane -"

"Běž mezi své ovečky, Buggu. Pověz jim - že odcházejí. Zítرا večer. Všichni. Na lepší místo, čeká je lepší místo. Do toho, Buggu."

"Hlavně pokud mě nebude nikdo uctívat," zavrčel sluha. "Nesnáším, když mě uctívají."

"Nezapomeň být nejistý," radil Tehol.

Bugg po něm vrhl divný pohled a zamířil do slumu.

* * *

"Děkuju, že jsi přišel, Brysi."

Kuru Qan seděl v čalouněném křesle u zdi naproti vstupu do knihovny. Držel vyleštěné čočky a hadřík a čistil čočky pořád dokola. Oči upíral na něco, co Brys neviděl.

"Další zprávy z Traté, cedo?"

"Něco ano, ale to probereme později. V každém případě musíme město považovat za ztracené."

"Okupované."

"Ano. A další bitva brzy vypukne u Vysoké pevnosti."

"Královna s princem tedy odvolali své oddíly? Slyšel jsem, že míří k průsmyku."

"Pozdě. Edurovi už prošli."

"Přispěješ k obraně?" zeptal se Brys a šel se posadit na lavici vedle cedy.

"Ne."

Překvapený Brys neřekl nic. Většinu večera strávil s králem a Unnutal Hebaz, když studovali zaznamenané pohyby nepřátelských vojsk, a usilovně přemýšlel, jaké rady asi dává bratr Hull edurskému císaři. Hull preventivní útok na vesnice očividně předvídal. Podle Brysova názoru šílená ukázka chamtivosti z tábora královny a prince celý plán prozradila. Janall, Quillas a jejich investoři už začali rozdělovat případnou kořist, což jasně ukazovalo, že touží po rychlé válce, která bude pro Tiste Edur zničující, což znamenalo přistihnout je nepřipravené. Janallin pochod k průsmyku naznačoval, že názor nezměnila. A přece nyní ustoupila.

Tiste Edur se ujali iniciativy. Zjevení nad Vysokou pevností, kapitulace Eentské Dálavy a pád Traté ukazovaly nejméně na dvě nepřátelské armády a dvě flotily, pohybující se hodně rychle.

"Cedo, zjistil jsi něco víc o tom démonovi, který pronikl do přístavu v Traté?"

"Nebezpečí není jedno, je jich mnoho," opáčil Kuru Qan. "Vidím před sebou Cedance, a ke své hrůze jsem zjistil, že je... neúplná."

"Neúplná? Jak to myslíš?"

Ceda dál čistil čočky. "Musím šetřit síly, dokud nepřijde správný čas. Moře musí být osvobozeno. Tak je to prosté."

Brys čekal, ale když Kuru Qan už nic dalšího nedodal, zeptal se: "Máš pro mě nějaký úkol, cedo?"

"Radil bych k ústupu z Vysoké pevnosti, jenže s tím král asi nebude souhlasit, že ne?"

Brys zavrtěl hlavou. "Tvůj odhad je přesný. Dokonce i v katastrofě uvidí... výhody."

"Odstranění manželky a syna, ano. Tragický stav událostí, nemyslíš, můj mladý příteli? Uvědomil jsem si, že srdce Cedance může být ve stavu systémového popření. A od srdce se odvíjí všechno ostatní. Posíláme vojáky na smrt, a jak jejich smrt vidíme? Jako slavnou oběť. A smrt nepřítelů? Jako oběti naší počestné spravedlivosti. Zato v našich městech, v úzkých, špinavých uličkách je skutečný život pouhou tragickou prohrou. Co je tedy to popření, o kterém mluvím?"

"Smrt."

Kuru Qan si znovu položil čočky na oči a zadíval se na Bryse. "Takže to chápeš. Věděl jsem, že pochopíš. Brysi, žádná držba smrti neexistuje. Tvůj úkol? Jen dělat dnes v noci společnost starému pánovi."

Kráľův šampion si přejel dlaní obličej. Oči ho pálily a bylo mu nevysvětlitelně zima. Došlo mu, že je utahaný.

"Naše šílené hromadění bohatství," pokračoval Kuru Qan. "Náš střemhlavý pokrok, jako by pohyb byl cílem a cíl byl z podstaty počestný. Náš nedostatek soucitu, což označujeme za realistický přístup. Naše neústupnost, naše pokrytectví - to vše je útěk před smrtí, Brysi. Všechno je to popírání zadušené sémantikou a eufemismy. Odvaha a sebeobětování, dojmavost a neúspěch, jako by byl život zápas, který buď prohraješ, nebo vyhraješ. Jako by smrt byla arbitrem významu, okamžikem posledního soudu, a hlavně je rozsudek něčím, co má být vyneseno, ne obrácené."

"Ty bys chtěl, abychom uctívali smrt, cedo?"

"Stejně marné. Na to, abys umřel, nepotřebuješ víru, umřeš stejně. Mluvil jsem o systémovém popření. Samotná látka našeho světa tady v Lederu a možná i jinde se kolem toho... co schází... obtočila. Držba smrti by měla existovat, chápeš? Důležité? Jako jediné. Kdysi musela existovat. Možná dokonce i bůh, nějaká příšerná kostra na trůnu z kostí, tančící mouchy se studenými nožičkami místo koruny. A přece jsme tady a nedali jsme jí tvář, tvar ani místo v našem složitém plánu existence."

"Možná proto, že je pravým opakem existence -"

"Ale tak to není, Brysi, tak to není. Bloud nás vem, smrt je všude kolem nás. Šlapeme po ní, dýcháme ji, natahujeme ji do plic, proniká nám do krve. Každý den se jí krmíme. Daří se nám uprostřed rozkladu."

Brys si cedu prohlížel. "Dochází mi," poznamenal pomalu, "že sám život je oslavou popření. Popření, o kterém mluvíš, Kuru Qane. Náš útěk - no, utíkat znamená zbavit se kostí, popela, padlých."

"Utíkat - kam?"

"Pravda. Nikam jinam než někam jinam. Zajímalo by mě, jestli to, co jsi říkal, se projevuje ve tvorech jako Konývka, Šurk Elalle -"

Ceda zvedl hlavu, oči za silnými čočkami náhle pozorné. "Promiň. Co jsi to říkal?"

"Mluvil jsem o těch, kterým je smrt skutečně odepřena, cedo. Malá Konývka -"

"Ta strážkyně azathské věže? Ona je nemrtvá?"

"Ano. Určitě jsem se o tom zmiňoval -"

Kuru Qan už byl na nohou. "Jsi si tím jistý? Brysi Beddikte, je opravdu nemrtvá?"

"Je. Ale nechápu -"

"Vstávej, Brysi. Jdeme. Hned."

* * *

"To všichni ti padlí lidé," vysvětlovala Konývka. "Nechtějí odejít, dokud nedostanou odpovědi."

Šurk Elalle odkopla hmyz, který jí vlezl na nohu. "Odpovědi na co?"

"Proč zemřeli."

"Na to žádný odpovědi nejsou," opáčila Šurk. "To lidi dělají. Umírají. Vždycky umírají."

"My ne."

"Ale ano."

"Jenže jsme neodešli."

"Jak to tak vypadá, Konývko, oni taky ne."

"Pravda. Zajímalo by mě, proč mě to nenapadlo dřív."

"Protože ti bylo asi deset, když jsi zemřela."

"A co mám dělat teď?"

Šurk si prohlédla zarostlý, nerovný dvůr. "Díky tobě mě něco napadlo, a proto jsem tady. Říkala jsi, že mrtví se scházejí. Scházejí se kolem tohoto místa, drží se za zdmi. Nemůžeš si s nimi promluvit?"

"Proč bych to měla dělat? Nikdy neřeknou nic zajímavého."

"Ale mohla bys, kdybys musela?"

Konývka pokrčila rameny. "Asi ano."

"Dobře. Požádej o dobrovolníky."

"K čemu?"

"Chci, aby šli se mnou. Na výlet. Dneska v noci a zítra zase."

"Proč by s tebou měli chodit, matko?"

"Řekni jim, že uvidí víc zlata, než si umí představit. Zjistí tajemství, jaké zná jen málokdo v tomto království. Pověz jim, že je provedu Mýtnou bankou a královskou pokladnicí. Pověz jim, že přišel čas trochu se pobavit. Vyděsit živé."

"Proč by měli duchové chtít strašit živé?"

"Vím, je to zvláštní představa. Ale podle mě určitě zjistí, že jsou v tom ohromně dobří. Navíc si myslím, že je to bude náramně bavit."

"Jak to ale udělají? Jsou duchové. Živí je ani nevidí."

Šurk Elalle se otočila a zadívala se na hemžící se dav. "Konývko, nám připadají docela pevní, ne?"

"Jenomže my jsme mrtvé -"

"Tak proč jsme je neviděly před týdnem? Byly to jenom stíny na kraji zorného pole, ne? Pokud vůbec. Co se teda změnilo? Odkud se vzala jejich moc? A proč roste?"

"Nevím."

Šurk se usmála. "Já ano."

Konývka došla k nízké zdi. Zlodějka se dívala, jak mluví s duchy. Zajímalo by mě, jestli si to uvědomuje. Jestli ví, že je teď víc živá než mrtvá. Jestli ví, že se vrací k životu.

Dítě se po chvíli vrátilo a prohráblo si zacuchané vlasy. "Jsi chytrá, matko," pravila. "Jsem ráda, že jsi moje matka, právě kvůli tomu."

"Mám svoje dobrovolníky?"

"Půjdou všichni. Chtějí vidět zlato. Chtějí strašit lidi."

"Potřebuju někoho, kdo umí číst, a někoho, kdo umí počítat."

"To je v pořádku. Pověz, matko, proč jejich moc roste? Co se změnilo?"

Šurk se ohlédla na hranatou, špinavou kamennou věž. "Tohle, Konývko."

"Azath?"

"Ano."

"Aha, už chápu," vydechlo dítě. "Umřela."

"Ano." Šurk kývla. "Umřela."

* * *

Když matka s tisícovkami duchů v závěsu odešla, Konývka zamířila ke vchodu do věže. Prohlédla si kamenné desky zasazené přede dveřmi, jednu si vybrala a klekla si před ní. Při páčení si polámala nehty a překvapila ji bolest i kapky krve.

Neřekla Šurk, jak těžké bylo s duchy promluvit. Jejich věčné žvanění v posledních dnech utichalo, jako kdyby pomalu hluchla. Ačkoliv jiné zvuky - vítr, suché listí, poletující kolem, křupání a hryzáni hmyzu na dvoře i zvuky samotného města - byly jasné jako vždycky. Něco se s ní dělo. Rytmičné vibrace v hrudi zrychlily. Teď už pětkrát, šestkrát, osmkrát za den. Místa, kde si kdysi dávno roztrhla kůži, se uzavírala novou, růžovou kůží, a dnes ráno měla žízeň. Chvilí jí trvalo, než si uvědomila - možná vzpomněla - co to žízeň je, co znamená, ale stojatá voda, již našla v jedné z jam na dvoře, chutnala báječně. Tolik věcí se měnilo, až ji to mátl.

Odtáhla desku stranou a sedla si vedle. Setřela prach z leštěného povrchu. Byly na něm legrační vzory. Mušličky, otisky rostlin - rákosí s kořenovým bálem připomínajícím cibuli - a kamínkové stopy korálů. Maličké kosti. Někdo se hodně nadřel, než vytvořil tak hezoučku scénu s mrtvými věcmi.

Zadívala se bránou na ulici. Zvláštní, vidět ji takhle prázdnou. Věděla však, že to dlouho nevydrží. A tak čekala.

Když konečně zaslechla blížící se kroky, konečky prstů už jí přestaly krváčet. Vzhledla. Uviděla strýčka Bryse a staříka se skleněnýma očima - jehož zatím sice nepotkala, ale stejně ho poznala - a usmála se.

Zahlédli ji a Brys prošel bránou. Stařík ho nesměle, opatrně následoval.

"Ahoj, strýčku," pozdravila Konývka.

"Konývko. Vypadáš... líp. Přivedl jsem ti hosta, cedu Kuru Qana."

"Ano, toho, který se na mě vždycky dívá, nevidí mě, ale stejně se dívá."

"To jsem netušil," přiznal ceda.

"Ne tak, jak to děláš teď," opáčila Konývka. "Ne, když máš před očima tu věc."

"Myslíš, když se dívám na Cedance? Tehdy tě vidím, aniž bych tě viděl?"

Kývla.

"Azathská držba je pryč, dítě, ale ty zůstáváš. Když byla naživu - a ty ne - byla jsi jejím strážcem. A strážíš ji i nadále?"

Když je mrtvá, a ty ne?"

"Já nejsem mrtvá?"

"Ne tak docela. Bylo do tebe vloženo srdce. Kdysi zamrzlé... nyní... roztává. Nechápu jeho moc a připouštím, že mě děsí."

"Mám přítele, který řekl, že mě zničí, jestli bude muset," odvětila Konývka s úsměvem. "Ale povídal, že nejspíš nebude muset."

"Proč ne?"

"Prý se to srdce neprobudí. Ne úplně. Proto si bezejmenná vzala mé tělo."

Viděla, jak stařec otevírá ústa, ale nevyšla z nich žádná slova. Strýc Brys popošel blíž a zatvářil se ustaraně.

"Cedo? Jsi v pořádku?"

"Bezejmenná?" Stařec se třásl. "Tohle - tohle je držba smrti, že ano? Stala se z toho držba smrti."

Konývka zvedla kamennou desku. Byla těžká jako mrtvola, takže byla na takovou váhu zvyklá. "Tohle je pro tvou

Cedance, pro místo, kde se díváš, když mě nevidíš."

"Destička." Kuru Qan odvrátil zrak, když kámen položila před něj.

"Cedo," ozval se strýc Brys, "tomu nerozumím. Co se tady stalo?"

"Naše historie... ukazuje se, že je v ní spousta nepravd. Bezejmenní jsou z První říše. Kult. Byl zrušen. Zlikvidován.

Nemohl přežít, ale zřejmě právě to udělal. Zřejmě přežil samotnou První říši."

"Nějaký kult smrti?"

"Ne. Byli to sluhové azathů."

"Tak proč to vypadá, že zajistili smrt této věže?" chtěl vědět Brys.

Kuru Qan potřásl hlavou. "Možná ji považovali za nevyhnutelnou. Proto museli jednat tak, aby zabránili těm v mohylách po smrti věže uniknout. Projev držby smrti s nimi nakonec nemusí mít vůbec nic společného."

"Proč je teda ona pořád strážcem?"

"Možná není, Brysi. Čeká, aby vyřídila ty, kdo se chystají uniknout z pozemku." Ceda se pohledem vrátil zpět ke

Konývce. "Dítě, proto tady zůstáváš?"

Konývka pokrčila rameny. "Už to nepotrvá dlouho."

"A ten, kterého azath vybrala, aby ti pomohl, Konývko, se objeví včas?"

"Nevím. Doufám."

"Já taky," přiznal Kuru Qan. "Děkuju, dítě, za tu destičku. Ale stejně si lámu hlavu s tím, že o nové držbě víš."

Konývka si vytáhla z vlasů brouka a zahodila ho. "Ten hezký pán mi o ní všechno vyprávěl," odušila.

"Další návštěvník?"

"Byl tu jen jednou. Většinou jenom stojí ve stínu naproti přes ulici. Občas mě sleduje, když jdu lovit, ale nikdy nemluví.

Až do dneška, kdy sem přišel a povídali jsme si."

"Prozradil ti, jak se jmenuje?" vyzvídal ceda.

"Ne. Ale je moc hezký. Rekl jenom, že měl přítelkyni. Spoustu přítelkyň. A taky přátele. Hlavně prý nemám dávat srdce pryč. To povídal. Jinak nikdy nepromluvil."

"A ten muž ti vykládal o držbě smrti?"

"Ano, dědečku. Věděl o ní všechno. Prý nepotřebuje nového strážce, protože trůn už je zabraný, přinejmenším všude jinde. A tady taky bude, a brzo. Už jsem z mluvení unavená."

"Samozřejmě, Konývko," pravil Kuru Qan. "Nyní tě tedy opustíme."

"Loučím se. Ach, nezapomeň si destičku!"

"Pošleme si pro ni někoho, dítě."

"Dobře."

Dívala se za nimi. Když jí zmizeli z dohledu, zamířila k přítelově mohyle. Cítila, že je blízko. "Kam mě povedeš tentokrát?" S rukou v jeho dlani se ocitla na nízkém kopci. Před sebou měli obrovské mělké údolí plné mrtvol. Byla tma a nad údolím se válel kouř. Těsně nad obzorem naproti visela hora černého kamene a hořela. Z rozrytých boků stoupaly sloupky kouře. Těla na zemi patřila převážně jakýmsi obřím plazům v podivné zbroji. Měli šedou kůži a dlouhé čenichy a těla zkroucená a posekaná. Byly jich celé hromady. Mezi nimi byli tu a tam vidět tvorové podobní lidem. Vysocí, někteří se šedou pleť, jiní s černou.

Muž vedle Konývky promluvil: "Přes čtyři sta tisíc, Konývko. Jen v tomto údolí. A jsou další... údolí. Jako tohle."

V dálce napravo od nich přecházely údolím dvě desítky šelem s kožovitými křídly.

"Jej, to jsou draci?"

"Potěr. Locqui wyval, hledající svého pána. Ale on je pryč. Až si to uvědomí, budou vědět, že mají čekat. A bude to dlouhé čekání."

"A pořád ještě čekají?"

"Ano."

"Kdy k té bitvě došlo?"

"Před mnoha tisíci lety, Konývko. Avšak škody přetrvávají. Zakrátko dorazí led a překryje vše, co tu vidíš. Udrží všechno ve stázi. Působivá magie, tak mocná, že vytvoří bariéru pro samotné mrtvé - bude stát v cestě jejich duchům. Zajímalo by mě, jestli právě tohle Jaghuti chtěli. V každém případě byla země pokřivena magií. Mrtví... setrvali. Tady na severu a daleko na jihu i v samotné Lederas. Podle mě se do toho zamíchal starší bůh. Nikdo však nemohl předvídat následky, ani starší bůh ne."

"Proto se věž stala držbou smrti?"

"Stala? Neuvědomil jsem si to. K tomu tedy dojde, když se kouzlo nakonec vytratí a svět roztaje. Rovnováha se znovu nastolí."

"Šurk Elalle říkala, že jsme ve válce. Tiste Edur prý vpadli do Lederu."

"Doufejme, že nedorazí dřív, než se osvobodím."

"Proč?"

"Protože mě budou chtít zabít, Konývko."

"Proč?"

"Ze strachu, že já budu chtít zabít je."

"A budeš?"

"Na mnoha úrovních," odpověděl, "není důvod, proč bych neměl. Ale neudělám to, pokud se mi nepřipletou do cesty. Nakonec my dva víme, že skutečná hrozba číhá v mohylách na azathské půdě."

"Myslím, že Edurové tu válku nevyhrají," podotkla.

"Ano, neúspěch z jejich strany by byl vynikající."

"Co jsi mi chtěl ještě ukázat?"

Bílá ruka ukázala na údolí. "Na tom celém je něco divného. Vidiš to? Nebo spíš co nevidíš?"

"Nevidím žádné duchy."

"Správně. Duchové jsou pryč. Otázka je, kde jsou?"

* * *

Šurk Elalle kráčela širokou chodbou s vysokým stropem k Hlavní komoře Mýtné banky a kolem se rozléhal zděšený křik. Strážé, sluhové, úředníci a uklízeči svorně podlehli dokonale pochopitelné panice. Šurk si uvědomovala, že neexistuje nic horšího než nečekaná návštěva mrtvých příbuzných.

Dvoukřídle dveře před ní byly otevřené dokořán a lucerny v rozlehlé místnosti za nimi se divoce kývaly v imanentních závanech čilého spěchu.

Zlodějka vstoupila. Přispěchal k ní jakýsi špinavý duch s rozkládajícím se obličejem a křenil se od ucha k uchu. "Sáhl jsem si na ni! Svou poslední minci! Našel jsem ji v těch hromadách! A sáhl jsem si na ni!"

"To mě těší za tebe," opáčila Šurk. "A kde jsou psací pulty?"

"Co?"

Šurk prošla kolem ducha. V komnatě to kypělo činností, duchové pobíhali sem a tam, jiní se krčili nad popadanými svitky, další se ještě vrtěli kolem polic. Truhly s mincemi byly převrácené a na mramorové podlaze se třpytily zlatáky, jimiž se prohrabovaly brebentící přízraky.

"Já tu pracoval!"

Šurk si prohlédla ducha blížícího se k ní. "Vážně?"

"Ano. Přidali další police, a koukni na ty výklenky pro lucerny - kterej blbec nechal zavízt takový pracholapače? Prach zvyšuje nebezpečí požáru. Hrůza. Pořád jsem jim to říkal. A teď můžu dokázat, že jsem měl pravdu - jednoduše stačí strčit do támhle té lucerny, ano..."

"Okamžitě se vrať sem! Nic se pálit nebude. Jasný?"

"Když to říkáš. Požár. Jenom jsem si dělal legraci."

"Díval ses do těch účetních knih?"

"Ano, ano, a počítal. A naučil se nazpaměť. Vždycky jsem měl dobrou paměť, proto mě taky najali. Mohl jsem počítat a počítat a nikdy jsem se neztratil. Ale ten prach! Ty výklenky! Všecko by mohlo shořet, úplně všecko -"

"To už stačí. Máme, co potřebujeme. Je čas, aby všichni odešli."

Odpověděl jí sbor kolísajících hlasů. "My nechceme!"

"Přijdou kněží. Nejspíš už jsou na cestě. A mágové, co se nemůžou dočkat, až posbírají přízraky, aby je mohli navěky zotročit a udělat si z nich služebníky."

"Odcházíme!"

"Ty," obrátila se Šurk na ducha před sebou, "pojď se mnou. Mluv. Chci podrobnosti."

"Ano, ano. Samozřejmě."

"A tu lucernu nech na pokoji, hrom do tebe!"

"Promiň. Strašné nebezpečí ohně, a ty plameny. Takový plameny, všechn ten inkoust a barvy!"

"Všichni pozor!" vykřikla zlodějka. "Odcházíme hned! A ty, přestaň si kutálet s tím zlatákem - zůstane tady!"

* * *

"Sedmý cyklus," mumlal si pro sebe Kuru Qan cestou zpátky do paláce. "Všechno se to stáčí po spirále dovnitř. To zjetřzení podrobností je znepokojivé. Azath zemře a vznikne držba smrti. Objeví se bezejmenná a nějak se zmocní mrtvoly dítěte, načež uzavře spojenectví s obyvatelem mohyly. Uchvatitel se prohlásí císařem Tiste Edur a nyní vede invazi. K jeho spojencům patří démon z moře, dost mocný, aby zničil dva z mých nejlepších mágů. A teď, pokud je pravda, co dalšího se povídá, je možné, že císař je mužem mnoha životů..."

Brys se ohlédl. "Co dalšího se povídá?"

"Občané v Traté viděli, jak zemřel. Edurský císař padl v bitvě. A přece se... vrátil. Možná přeháním, ale přesto mě moje závěry v této věci znervózňují, Brysi. Tiste Edur však mají vynikající léčitelky. Možná nějaké vázací kouzlo, držící duši v těle, dokud nedorazí... Musím si to důkladně promyslet."

"A ty věříš, že to má něco společného se sedmým cyklem, cedo?"

"Znovuzrození naší říše. Toho se bojím, šampione. Že jsme nějakým osudovým způsobem špatně přečetli to dávné proroctví. Možná se ta říše už objevila."

"Tiste Edur? Proč by se mělo lederské proroctví týkat jich?"

Kuru Qan zavrtěl hlavou. "To proroctví se objevilo v posledních dnech První říše. Tolik jsme toho ztratili, Brysi.

Znalosti, svět té doby. Kouzla se zvrhla, zrodily se strašlivé bestie, vojska nemrtvých vraždící naše lidi prostě odešla. Záhadné příběhy o podivné kouzelné říši, která byla roztrhána na kusy. Může úloha celého lidu vyplnit některou z děr v tom, co víme? Ano. A co jiné národy, mající jména, z nichž přežila právě jen ta jména - bez popisu? Barghastové, Jhagové, Trellové. Sousední kmeny? To nikdy nezjistíme."

Dorazili k bráně. Ospalí gardisté je poznali a otevřeli malou boční branku. Palác byl tichý a prázdný. Ceda se zastavil a zadíval se na hvězdy nad hlavou.

Brys mlčky čekal vedle starce. Noční obloha se odrážela v čočkách před Kuru Qanovými očima. Brys přemítal, nač asi ceda myslí.

* * *

Když davem zamířila k němu, Tehol Beddikt se usmál. "Vrchní vyšetřovatel Ruket, rád tě zase vidím."

"Ne, nevidíš," zavrčela. "Jenom se mě pokoušíš zahnat do obrany."

"Proč by tě měla má radost děsit?"

"Protože začnu být podezřívavá, proto. Mě neoblafeš těmi nesmyslnými kalhotami a tím pitomým broukem na ramení." Tehol překvapeně sklopil zrak. "Ezgaro! Myslel jsem, že jsem tě nechal na střeše."

"Tys ho pojmenoval Ezgara? Nevypadá ani náhodou jako náš král. Nebo možná, kdyby měl král dvě hlavy, viděla bych nějakou podobu, ale takhle je to blbé jméno."

"My tři jsme hluboce uražení, stejně jako tady můj tělesný strážce, a jak se dá předpokládat, i jeho dva bratři, ať už jsou kdekoliv. Takže je nás šest. Hluboce uražených."

"Kde je Bugg?"

"Nejspíš někde v tom davu za tebou."

"Ne, není. Všichni ho hledají."

"Ale před chvílí tam byl."

"Ale už tam není a lidi povykují."

"Ne, nepovykují, Ruket. Motají se."

"Teď zpochybňuješ můj úsudek. Nepochybně si myslíš, že protivy se sexuálně přitahují. U některých žen to možná platí, u těch, kterým dáváš přednost, to bych se vsadila. Ale budu namítat proti tomu, že máš námitky proti všemu, co řeknu."

"Tak kdo je protiva?"

Zamračila se. "Chtěla jsem tě pozvat na něco k zakousnutí později večer. Nedaleko odsud je restaurant -"

"U Pošlapanýho páva?"

"No ano. Jsem zdrcená, že ho znáš. Což mi, z očividných důvodů, prozrazuje, že tajná dostaveníčka jsou pro tebe běžná, což dál prozrazuje určitou lacinost a prodejné chování z tvé strany. Vlastně ani nevím, proč mě překvapuje, že máš tak uvolněné mravy. Měla jsem to čekat. A proto s tebou nechci mít nic společného."

"Nikdy jsem tam nebyl."

"Že ne? Tak jak to, že o něm víš?"

Vlastním ho. "Asi kvůli jeho pověsti. Rád bych byl přesnější. Kdo řekl co a kdy a to všechno, ale je pozdě, a i kdyby nebylo, nejspíš bych si na takový podrobnosti nevzpomněl."

"Tak co, máš hlad?"

"Pořád. Aha, tady je můj sluha. Slyšel jsi to, Buggu? Vrchní vyšetřovatel Ruket nás pozvala na večeři."

"No, ta kočka může počkat."

Ruket se zle zamračila na Teholu. "Kdo mluvil o něm?"

"Všude chodím se svým sluhou, Ruket. A svým tělesným strážcem."

"Všude? I na rande?"

"Buggu," řekl Tehol, "udělal jsi tu už všechno, co jsi mohl? Je čas nechat ty chudáky spát?"

"Už dávno, pane."

"V tom případě jdeme k Pošlapanému pávovi!"

"A je to dobrý nápad, pane?"

"Není to můj nápad, Buggu, ale je. Prosím, Ruket, veď nás."

"Nádherná. Už se těším na noc plnou vyčichlých útoků na mou marnivost. Tak pojdte všichni, tady marníme čas."

* * *

Jakmile vstoupili na dvůr, Tehol rozhodil rukama. "Taková náhoda! Buggu, koukni, kdo je tady! Je tu Šánd, Rissar a Hejun! Pojdme, srazíme stoly a uděláme z toho slavnostní setkání spoluspiklenců!"

"Já jenom žasnu," podotkl sluha.

"Kdo jsou, pro Blouda, ty ženy?" chtěla vědět Ruket. "A proč jsou tak rozzlobené?"

"To není hněv," ujist'oval ji Tehol cestou ke stolu, "jenom nás poznaly. Milé ženy, jak se vám daří? Dobře, jak vidím. Rozhodli jsme se, že se k vám připojíme."

"Kdo je to nesmyslné stvoření po tvém boku?" zeptala se Šánd. "A to s pláštěnkou?"

"Pozor, komu říkáš stvoření, kočičí hlavo," zasyčela Ruket.

"Tehol si našel ženskou," prskla Rissar. "Typické. Ukradne našeho muže a pak si najde ženskou -"

Hejun zabručela. "Začínala jsem podezřít jeho a tu mrtvou potvoru."

"Mrtvou potvoru?" Ruket vykulila oči. "On se miluje s mrtvou potvorou?"

"Jedna neobvyklá nehoda -" začal Tehol.

"Kdyby sis oholila hlavu," štěkla Šánd, bublající vzteky, na Ruket, "všichni bychom viděli, jaká šereda doopravdy jsi!"

Strážce se tvářil polekaně a lidé u ostatních stolů divoce mávali na číšníky.

"Hodně jsi na tom pracovala, co?" opáčila Ruket. "Tehole, co znamenají ty řeči o jejich ukradeném muži? Ony se dělily o jednoho muže? Žije ještě? A nezbláznil se z toho? Nepřihlásil se dobrovolně k utápění?"

"Chceš mě vidět při práci?" Šánd vyskočila a sáhla po noži.

"Jak ubohé," prskla Ruket. "Tohle, ve srovnání s mým rapírem."

"Chyt' ji!" To byla Rissar, když se vrhla přes stůl. Ten se pod ní vzápětí zřítíl, nicméně jí se podařilo popadnout Ruket kolem stehén. Vrchní vyšetřovatelka při pádu vypískla. Rapír vyletěl z pochvy a tak tvrdě udeřil Šánd přes zápěstí, až pustila nůž. Hejun popadla Ruket za ruku s mečíkem a zbraň jí vykroutila. Dokonale vyleštěná bota zasáhla Hejun do břicha a ta zasténala a zhroutila se.

Tehol Bugga o krok odtáhl. "Myslím, že jsi měl pravdu, že to není dobrý nápad."

Chrčení, údery a létající pěsti. Prchající hosté a mňoukání kočky v kuchyni.

Tehol si povzdechl. "Měli bychom jít. Ale nejdřív u správce objednáme čtyři láhve dobrého vína. Bude se jim hodit, až se přestanou prát. Předpovídám, že do svítání z nich budou nejlepší kamarádky."

"Tím si nejsem jistý -"
"Nesmysl, Buggu, takhle to prostě chodí. Pojď, než se obrátí proti nám."
Strážce nikoho nepřekvapil, když dvůr opouštěl jako první.
Venku si Tehol oprášíl čisté ruce. "Vcelku skvělý večer, nemyslíš? Teď bychom se měli cestou domů pokusit vyžebrať nějaký dřevo - nebo aspoň něco, co hoří. Pečená kočka čeká."
Praštění na dvoře restaurantu náhle zesílilo.
Tehol zaváhal. "Lákají mě zvuky vznikajícího dřeva na topení."
"Nebudte trouba, pane."
"Asi máš pravdu. Veď nás, Buggu. Domů."

KAPITOLA OSMNÁCT

Očekávání stojí samo
a vyplňuje rozlehlou prázdnotu,
tato zamčená truhlice - komnata
s falešnou podlahou, iluzorním
stupínkem, na němž, čtyřnohá
tesařina nosičů nosítek, se krčí trůn
zítřejší slávy, kdy lovci
scházejí dolů
ze šera řezaného lesa,
tvrdě pronásledující
stíny mocnářů
a uchazečů, ale on se pevně drží
privilegované lhostejnosti,
což je zbytečná trpělivost,
očekávání stojí vždy
samo před tímto věčně
prázdným, tak strašně prázdným trůnem.

Držba Prázdného trůnu
Kerrulikt

V

šude byl zviřený popel, řeka jako had z bláta rozšiřující kal do mrtvé zátoky. Nerecký mladík dřepěl na okraji posvátné země. Za ním, kolem vzácného ohně, seděli ostatní a hádali se. Mladík věděl, že má čekat.
Posvěcená půda. Choulili se na ní, zatímco kolem zuřila kouzelná bouře, zničila hirotskou vesnici a pokácela lesy. Ohně, hořící celé dny poté, je nemohly zasáhnout svým žářem. Nyní už uhlíky vychladly a ve větru poletovaly jen jiskřičky, a nafouklá těla mrtvých divokých zvířat, ucpávající ústí řeky, se minulou noc uvolnila, stáhlo je moře a čekající žraloci. Přistoupil jeho nožový podílník a dřepěl si k němu. "Jejich strach je drží zpátky," poznamenal, "a přesto je právě tento strach přinutí smířit se s tím. Nemají na vybranou."

"Já vím."

"Když jsi začal mluvit o svých snech, věřil jsem ti."

"Ano."

"Naši lidé nesnili od té doby, co si nás podrobili Lederané. Naše noci byly prázdné a my věřili, že takové budou navěky, dokud nezemře poslední Nerek a my už nebudeme národ. Ale já ve tvých očích viděl pravdu. Dělili jsme se o nůž, ty a já. Nepochyboval jsem."

"Já vím, bratře."

Za nimi zavolal nejstarší Nerek hlasem zdrsnělým hněvem: "Je rozhodnuto. Vy dva půjdete. Po starých cestách, abyste byli rychlí."

Mladík i nožový bratr vstali a otočili se.

Nejstarší kývl. "Běžte. Najděte Hulla Beddikta."

Oba Nerekové vstoupili na drsný popel a vyrazili k jihu. Zrození snů znovu odhalilo staré stezky, cesty skrz a mezi světy. Nepotrvá to dlouho.

* * *

Strach Sengar ho odvedl na odlehlý palouk, zvuky vojska tu byly vzdálené a tlumené. Jakmile udělal Trull první krok na palouk, jeho bratr se otočil. Předloktím tvrdě do krku, tlak, až narazil na kmen stromu, kde ho Strach přidržel.

"Budeš mlčet! Už dost pochybování, před nikým, ani přede mnou. Jsi můj bratr, a to je jediný důvod, proč jsem tě nezabil rovnou. Slyšíš, Trulle?"

Trull měl sice problémy s dýcháním, ale nepohnul se, oči upíral do Strachových.

"Proč neodpovídáš?"

Trull stále neřikal nic.

Strach s frknutím dal ruku dolů a ustoupil.

"Zabít bys mě chtěl?" Trull se dál opíral o strom a usmál se. "Zezadu? Nůž, až budu nepřipravený? Jinak bys měl,

bratře, co dělat."

Strach odvrátil zrak a kývl. "Ano."

"Nůž do zad."

"Ano."

"Protože kdybych měl svůj oštěp, je stejná šance, že zabít budeš ty, ne já."

Strach se na něj mračil a z očí mu pomalu ustupoval hněv. "Musíš to přestat, Trulle. Chystáme se do bitvy -"

"A ty pochybuješ o mých schopnostech?"

"Ne, jen o tvém odhodlání."

"Ano, v tom máš pravdu. Ale udělám, co rozkážeš. Budu pro tebe zabíjet Ledeřany."

"Pro císaře. Pro náš lid -"

"Ne. Za tebe, Strachu. Jinak bych ti radil, abys zapochyboval o mých schopnostech. Abys mě zbavil velení. Poslal pryč z celé téhle nesmyslné války. Pošli mě pryč, do nejsevernější vesnice Den-Ratů, kde nejspíš bude pár tisíc Edurů, kteří se rozhodli zůstat doma."

"Žádní takoví nejsou."

"Ovšemže jsou."

"Hrстка."

"Víc, než si myslíš. Ano, chtěl jsem se k nim taky přidat."

"Rhulad by to nedovolil. Musel by tě zabít."

"Já vím."

Strach začal chodit sem a tam. "K'risnan. Říkají, že Rhulada včera zabili. V Traté. Pak se vrátil. Už o tom není pochyb."

Našeho císaře nic nezastaví. Jeho moc jenom roste -"

"Vidíš to špatně, Strachu."

Strach se zastavil a ohlédl se přes rameno. "Jak to myslíš?"

"Našeho císaře nic nezastaví. Já to tak nevidím."

"Dobře, a jak to vidíš ty, Trulle?"

"Náš bratr je odsouzen zemřít bezpočtukrát. Zemřít, vstát a znovu zemřít. Náš bratr, Strachu, nejmladší z nás. Takhle to vidím. A teď mám přijmout moc, která tohle udělala Rhuladovi? Mám ji sloužit. Propůjčit jí svou obratnost s oštěpem? Mám pro ni vytvořit říši? Umírá Rhulad bez bolesti? Beze strachu? Nebojí se? Jak dlouho si, Strachu, zachová zdravý rozum? Táhle stojí, mladý válečník vyzdobený zlatou noční můrou, tělo plné puchýřů a poraněné a zbraně jím proniknou - on to ví, ví, že bude zabíjen stále dokola."

"Dost, Trulle." Jako dítě si Strach položil dlaně na uši a otočil se. "Dost."

"Co to s ním dělá?"

"Dost!"

Trull ustoupil. Pověz mi, bratře, cítíš se stejně bezmocný jako já?

Strach se k němu znovu otočil s opět tvrdým výrazem. "Výslov své pochyby, jestli musíš, Trulle, ale pouze přede mnou. V soukromí."

"Dobře."

"Nyní nás čeká bitva."

"To čeká."

* * *

Z okraje lesa jižně od řeky Katter bylo vyplašeno stádo jelenů a přeběhlo přes bitevní pole. Na hliněných valech před hradbami Vysoké pevnosti stál Moroch Nevad vedle své královny a prince. Před nimi stáli v řadě čtyři kouzelníci Janallina kádry, zabalení v ranním chladu do plášťů, zatímco na druhé straně podél opevněné bermy čekaly kumpanie těžké pěchoty Královčina batalionu. Po stranách každé kumpanie byly těžké vozy a na každém dřepěla drešská balista nabitá nosičem se šestatřiceti šípy. Náhradní nosiče čekaly opodál na nakládači s rampou. Kolem čekaly osádky v těžké zbroji a nervózně obhlížely kraj lesa na severu.

"Edurové přicházejí," poznamenal princ Quillas. "Brzy bychom je měli uvidět."

Jeleni se zastavili na bitevním poli a pásli se.

Moroch se otočil k menší berme na východě. Tam stály další dvě kumpanie. Mezera mezi dvěma náspy byla úzká a vedla přímo k rohové baště městské hradby, kde přístup ovládaly balisty a mangonely.

Princův kádr mágů, tři nižší kouzelníci, stál s menší stráží na valu hned za Suchým příkopem, zasunutým v hranatých zářezích hradeb Vysoké pevnosti. Z menšího pohoří tisíc kroků na sever se dolů klikatil starý odvodňovací kanál. Další tři valy vedly rovnoběžně se Suchým příkopem, na němž byly umístěny předsunuté prvky Trávozelené brigády. Na nejvýchodnějším a zároveň největším z valů stála kamenná tvrz, kam velitelé brigády umístili svůj kádr mágů.

Další valy byly rozmístěny v kruhu kolem celé Vysoké pevnosti, na nichž čekaly záložní jednotky brigád a batalionů spolu s těžkou kavalerií. Na městských hradbách a baštách vyčkávali vojáci z posádky Vysoké pevnosti.

Moroch si myslel, že nadcházející bitva rozhodne. Proradnost Edurů, odhalená v Traté, se tady nezopakuje, ne, když mají Ledeřané jedenáct kouzelníků.

"Přízraky!"

Výkřik přišel od jednoho z královských důstojníků a Moroch Nevad obrátil pozornost ke vzdálenému lesu. Jeleni zvedli hlavy a upřeně hleděli ke stromům. Vzápětí znovu vyrazili, tentokrát k jihozápadu, dostali se na dřevorubeckou stezku a zmizeli v mlze.

Na druhé straně bitevního pole - v mírových dobách pastviny - mezi kmeny vypluly přibližně lidské stíny a shlukly se do husté masy táhnoucí se na tři sta kroků a dvacet kroků hluboké. Za nimi přicházeli obrovští, nemotorní démoni,

dvakrát vyšší než člověk, celkem asi stovka, a seřadili se do klínu za přízraky. Nakonec se po stranách objevili válečníci, Tiste Edur napravo od klínu a horda malých, v kůžích oděných divochů nalevo.

"Kdo to je?" zeptal se princ Quillas. "Ti na křídle - to nejsou Edurové."

Královna pokrčila rameny. "Asi nějaká ztracená tlupa Nereků. Podle mého odhadu tisíc, ne víc, špatně vyzbrojení a ozbrojení."

"Terče," zabručel Moroch. "Edurové se od nás zřejmě hodně naučili."

Stejná formace se řadila na sever od menší bermy, jen obě křídla tvořili edurští válečníci.

"Přízraky zaútočí první," předpovídal Moroch, "a démoni za nimi se pokusí prorazit. Táhle jsou signální praporky trávozelených. Nepochybně uviděli vlastní oddíly nepřátel."

"Kdybys ty byla edurský velitel," ozval se Quillas, "co bys udělala? Útok nemůže být tak přímočarý, jak vypadá, nebo ano?"

"Jestli je velitel hlupák, tak ano," usoudila Janall.

"Kouzla se v podstatě vyruší navzájem, jako vždycky. Bojovat se bude meč proti meči." Moroch se zamyslel. "Já bych využil Suchý příkop. A pokusil se o nečekaný útok na kádr mágů, princí."

"Přinejmenším posledních padesát až šedesát kroků budou viditelní - a zranitelní, finadde. Z bašt je pobijí, a jestli ne oni, tak západní kumpanie trávozelených může podniknout útok shora na jejich křídlo."

"Potom by jejich val zůstal nechráněný. Použij Suchý příkop jako fintu a záložní oddíly pak pošli na val a zmocni se ho."

"Val se krčí ve stínu největší věže Vysoké pevnosti, finadde. Edury by pobilo následné ostřelování."

Moroch po chvíli kývl. "Je to, jak říkáte, princí. Připouštím, že v tom nevidím pro Tiste Edur žádnou výhodu."

"Souhlasím," opáčil princ Quillas.

"Zvláštní ticho," zamyslel se Moroch po nějaké době, zatímco se nepřátelské oddíly shromažďovaly.

"Jsou to přízraky a démoni, finadde. Na ty nemyslí žádný voják s radostí."

"Mágové je zničí," prohlásila Janall. Měla na sobě zdobenou zbroj, přilbici ze stříbrného a zlatého filigránu. Meč měla z nejlepší lederské oceli, avšak jílec byl obtočený zlatým drátkem a na hlavici perly zasazené ve stříbře. Tabard měla posítý korálky. Moroch věděl, že pod ním jsou ocelové šupiny. Nemyslel si, že bude muset tasit meč. Přesto... Finadd se otočil a kývl na pobočnicka, jehož si odvedl stranou. "Připrav královniny koně k jižnímu závětrí západní bašty."

"Ano, pane."

Něco bylo v nepořádku. Moroch to cítil, když se díval za odbíhajícím pobočníkem. Zadíval se na oblohu. Zatažená. Bud' slunce mraky propálí, nebo bude pršet. Vrátil se na původní místo a prohlížel si řady v dálce. "Jsou na pozicích. Kde je zpěv? Nabádání? Rituální kletby?"

"Vědí, že je čeká zkáza," kasal se Quillas, "a umlčela je hrůza."

Královnini mágové se náhle zavrtěli. Ostražitost. Janall si toho všimla. "Připravte řady. Edurové začali čarovat."

"Jaká kouzla?" chtěl vědět Moroch.

Královna zavrtěla hlavou.

"Zrádcovy koule," zamumlal finadd. Měl špatný pocit. Velmi špatný.

* * *

Ahlrada Ahn tasil šavli a zašklebil se. "Vám, co nosíte oštěpy, jsem nikdy nerozuměl. Tohle bude boj zblízka, Trulle Sengare. Přeseknou ti ratiště v rukou -"

"Zkusí to. Černodřev nepovolí, jak víš. Ani moje sevření."

Za klínem démonů stál k'risnan. Jeho druh byl u druhého oddílu, také za kohortou démonů. Tam velel Hanradi Chalag a k'risnan pod jeho velením byl jeho syn.

B'nagga s tisícovkou Džheků byl vidět v kotlině na západě. Další tisícovka postupovala příkopem a třetí tisíc doprovázel východní oddíl spolu s přízraky a démony.

Trulla napadlo, že o obrovských, obrněných démonech přivolaných do války k'risnan vlastně nic neví. Nevěděl dokonce ani to, jak si sami říkají.

Arapajští a hirotští válečníci se mačkali na kraji lesa. Nepřítel viděl jen necelou třetinu jejich počtu. Navenek se bude zdát, že největší edurské vojsko je ve středu, osmáct tisíc Hiroků a Merudů Hanradiho Chalaga, ale ve skutečnosti měl Strachův voj tady v lese téměř třiadvacet tisíc válečníků. A mezi nimi se řadil bezpočet přízraků.

Kolem nejbližšího k'risnan se stáčela chapadla šedé mlhy a vytvářela tekutou síť, jež začínala houstnout a stoupala. Vystřelovala z ní tenoučká vlákénka a ovíjela se kolem nejbližších edurských řad. Síť se roztahovala jako kořeny a nakonec obklopila všechny v dohledu kromě přízraků a démonů. Ve vzdouvající se šedé stěně bujela magie. Trull cítil, jak se převalila přes něj, a její dotek vyvolal nevolnost, kterou jen stěží potlačil.

Lederský kádr v odpověď vyslal vlnu prudkých plamenů, jež se s řevem zvedla přímo před valem a rychle vyrazila přes bitevní pole.

A takhle náhle začala bitva.

Trull se díval, jak se na ně řítí ohnivá stěna. V poslední chvíli vylétlo šedé předivo, srazilo se s vlnou a zvedlo ji vzhůru ve vybuchujících sloupech, pilířích ze spirál stříbrného ohně.

Trull v plamenech zahlédl lesk kostí. Tisíce, stovky tisíc, jako by bylo přetvořeno samotné palivo. Stěna se stále zvedala, až do výšky padesáti mužů, pak stovky, dvou set, a nakonec vyplnila celou oblohu. Poté se začala bortit. Ohnivě pilíře se kácely na lederské opevnění.

Vzápětí se do útoku vrhly přízraky z lesa a z přední linie. Klín démonů zmizel.

To byl signál, na který čekali Trull a ostatní důstojníci. "Připravit zbraně!" Musel řvát z plných plic, aby ho bylo slyšet

-

Vlna narazila. Nejdřív bitevní pole a země vybuchly a rozryly se, jako by do země udeřilo množství havířských krumpáčů, vyrvalo kusy hlíny a vyhodilo je do vzduchu. Prach a plameny, rány praskajících kostí rvoucích pláň, zvuk jako krupobití na železném plechu. A dál, na náspy. A za tím vlnící se moře přízraků.

"Vpřed!"

Edurové se rozběhli přes rozervané pole, z něhož stoupala pára. Tisíce se jich hrnuly z lesa.

Trull až příliš jasně viděl, jak vlna hořících, bušících kostí dorazila k opevnění. Záblesk karmínu, a k nebi vyskočily kusy lidských těl, stoupající stěna utrhaných končetin zmitajících se ve vzduchu. Úlomky zbroje, roztržštěné dřevo z bašt, kůže a vlasy.

Královnin kádr to zcela obklopilo a na místo, kde stál, dopadaly kosti. Vzápětí vše vybuchlo v krupobití úlomků a ze čtyř kouzelníků zůstali jen dva, pokrytí krví a vrávoražící.

Z poničené země před nimi se zvedl démon rozhánějící se palcátem. Mág, jehož zasáhl, se stočil kolem něj, jako by neměl kosti, a jeho tělo odletělo vzduchem. Poslední kouzelnice roztržeseně couvla a o vlásek se vyhnula obrovské zbrani. Mávla rukou a do démona zároveň udeřilo krupobití střel.

Trull zaslechl, jak démon ječí bolestí.

Padajícího démona ovinulo blýskavé kouzlo a on sklouzl po krví nasáklém svahu. Palcát mu vypadl z pracky. Mezi přeživšími lederskými vojáky se objevili další démoni a z cesty jim odletovala bezvládná těla.

Další kouzelná vlna, tentokrát někde na jihovýchodě, valící se sloup blesků, ženoucí se křížem přes bitevní pole přímo do postupujících přízraků. Ty se při styku s magií po stovkách rozpouštěly.

Poté kouzlo udeřilo na válečníky Hanradiho Chalaga a prosekalo si mezi nimi širokou cestu.

Syn merudského náčelníka provedl protiútok, další příval šedých kostí. Val na východě zmizel v hromovém výbuchu, přesto na poli ležely stovky mrtvých či umírajících Eduřů.

Trull s válečníky, ohlušení a oslepení kouřem a prachem, dorazili ke svahu a škrábali se nahoru k prvnímu příkopu. Před nimi se táhla dlouhá jáma plná masa, zpřelámaných kostí a vyhrzlých orgánů, kožených řemenů a kusů zbroje. Páchla tu roztrhaná střeva a ohořelé svaly. Dávící se Trull přešel na druhou stranu. Mokasíny mu zapadaly do teplých kapes a zvedaly se pokryté krví a žlučí.

Bitva zuřila dál. Přízraky se nahrnuly kolem vojáků, démoni s kladivy a palcáty drtili Ledeřany stahující se kolem nich a další s dvouhlavými sekerami si prosekávali cestu. Ale střely z balist si je nalézaly jednoho po druhém. Trull zahlédl jednoho démona se dvěma střelami v těle, na něhož se hnali vojáci s tasenými meči.

Vzápětí se sám se svou kumpanií srazil s nepřítelem.

* * *

Moroch Nevad klopýtal prachem, mezi ječícími a padlými vojáky, a vykřikoval princovo jméno. Quillas však nebyl nikde v dohledu. Ani Janall. Z kádrů zůstal jen jediný mág, neustále útočící na nepřítele v dálce. Kouzelnici obklopovala kumpanie těžké pěchoty, ale vojáci rychle umírali pod rukama Tiste Edur.

Finadd, jemuž z uší črčela krev po nárazu vlny kostí, stále držel meč a lederská ocel vyřídila každý přízrak, který se k němu náhodou zatoulal. Zahlédl edurského válečníka s oštěpem v rukou, vedoucího asi tucet druhů k přeživší kouzelnici.

Jenže Moroch byl příliš daleko, bylo mezi nimi příliš mnoho zmitajících se těl, a mohl jen přihlížet, když válečník prorazil mezi posledními obránci, vrhl se na kouzelnici a vrazil jí oštěp do hrudi. Celou ji zvedl a ratiště oštěpu se prohnulo, když odhazoval její tělo stranou. Železný hrot se uvolnil v proudu krve.

Moroch Nevad se vydal na jižní val. Potřeboval koně. Musel přivést koně blíž. Pro prince. Pro královnu.

Někde na východě to zadunělo a země se otřásla. Moroch zavrával, pak mu uklouzla levá noha v jakémsi slizu a v třísech cosi prasklo. Tělem mu projela bolest. S kletbou se díval sám na sebe, jak padá. Dopadl ztěžka a levou nohu, pánev a celou páteř měl jako v ohni. Stále kleje se plazil dál. Meč nechal někde za sebou.

Kosti. Hořící, padající z oblohy. Těla vybuchující po zásahu. Drtivý tlak, rozvířený vzduch ječící jako živý tvor. Náhle ticho, ustalo příšerné chroptění, jak náraz zemřelo tisíc mužů. Zvuk, na jaký Moroch Nevad do smrti nezapomene. Co to ti parchanti vypustili?

* * *

Ledeřané byli zlomeni, přechali dolů ze svahu. Přízraky je stahovaly dolů. Tiste Edur do nich zezadu sekali. Trull Sengar vylezl na hromadu mrtvol, aby měl lepší výhled. Na východě na dvou bermách, které viděl, byl nepřítel rozdrčen. Džhekové se popustili do střibrohřbetých vlků. Vyhnuli se z příkopu vedle hordy přízraků a zaútočili na přeživší lederskou obranu. Kouzelný oheň uhasl.

Naproti vedl B'nagga své šelmy k jihu, obešel přední val a napadl zálohy na západním okraji města. Tam čekala nepřátelská jízda a koně se plašili při pohledu na obrovské vlky, ženoucí se proti nim. K Džhekům se připojil tucet démonů a společně přinutili Ledeřany ke zmatenému ústupu, k němuž se připojily i nejjižnější lederské oddíly. B'naggu následovaly kumpanie Arapaj Eduřů.

Trull se otočil k severu. A zahlédl svého bratra stojícího nad tělem na druhém konci bitevního pole.

K'risnan.

"Trulle."

Trull se obrátil. "Ahlrado Ahne. Jsi zraněn."

"Naběhl jsem na meč - držel ho mrtvý."

Rána byla hluboká a dlouhá, začínala pod levým loktem a pokračovala až do ramene. "Najdi si léčitelku," poradil mu Trull, "než vykrvácíš."

"Najdu. Viděl jsem, jak jsi zabil čarodějku." K tomu Ahlrada nedodal nic.

"Kde je Kanard?" zeptal se Trull. "Nevidím svůj oddíl."

"Rozprášený. Viděl jsem, jak Kanard táhne Badara z tlačence. Badar umíral."

Trull se zadíval na krev a kousičky masa na železné hlavici svého oštěpu. "Byl mladý."

"Byl zakrvavý, Trulle."

Trull se podíval na hradby Vysoké pevnosti. Nahoře viděl vojáky. Posádka sledovala zničení Ledeřanů na vnějších obranných pozicích. Z nejbližší bašty stále létaly střely do těch několika démonů, již zůstali v dostřelu.

"Musím za bratrem, Ahrlado. Zkus svolat naše válečníky. Možná dojde k dalšímu boji."

* * *

Moroch Nevad, schoulený v závětrří západní hradby, sledoval tucet vlků přecházejících od jedné hromady mrtvol k druhé. Šelmy byly pokryté krví. Shlukly se kolem raněného vojáka, zavrčely a cukající se tělo znehybnělo.

Všechno skončilo... tak rychle. Opravdu rozhodující.

Koně nenašel. Na valu naproti němu, asi osmdesát kroků daleko, našly dvě desítky Tiste Edur prince Quillase.

Neupraveného, ale naživu. Morocha napadlo, jestli královnina mrtvola leží někde pod hromadou zničených těl. Korálky se zpětrhaly a rozsypaly, drahocenný meč dosud v pochvě, ctižádostivé světýlko v očích pohaslé, oči vysychající a nevidoucí vezdejší svět. Připadalo mu to nemožné. Ale stejně tak všichni ti mrtví Ledeřané, zničené bataliony a brigády.

Magii v cestě nic nebránilo. Jedenáct mágů zabil protiútok. Bitva se změnila v jatka, a právě ta nespravedlnost Morocha ranila nejvíc.

On a jeho lidé byli znovu a znovu na vítězné straně, až jim to připadalo správné a spravedlivé. Něco se zvrtilo. Došlo ke zradě. Správný běh světa... se převrátil. Slova táhnoucí mu hlavou byla stále trpčí. My nemůžeme být potupeni. Nikdy. Neúspěch nás dožene k desetinásobnému úspěchu. Všechno se zase napraví. Musí. Náš osud nám nikdo neupře. Rozpršelo se. Jakýsi edurský válečník ho zahlédl a s připraveným mečem se přiblížil. Déšť se změnil v liják, když se vysoký Edur zastavil nad Morochem Nevadem a kupeckým jazykem poznamenal: "Nevidím na tobě žádné zranění, vojáku."

"Myslím, že je to přetržená šlacha," opáčil Moroch.

"Tedy bolestivé."

"Přišel jsi mě zabít?"

Překvapený výraz. "Ty to nevíš? Posádka se vzdala. Vysoká pevnost padla."

"A co z toho?"

"Přišli jsme jako dobyvatelé, vojáku. Jakou cenu má pozabíjet všechny poddané?"

Moroch odvrátil zrak. "Ledeřané dobývají. Nikdy jsme nebyli pokořeni. Myslíš, že tahle bitva něco znamená? Ukázali jste svou taktiku, Edure. Dnešek se nezopakuje a zanedlouho budete vy ti podmaněni, ne my."

Válečník pokrčil rameny. "Ať je tedy po tvém. Ale věz tohle. Hranice padla. Traté, Vysoká pevnost i Třas. Vaše slavné brigády jsou na útěku, kádry mágů mrtvé. Vaše královna a princ jsou našimi zajatci. A my potáhneme na Lederas."

Tiste Edur odešel.

Moroch Nevad se za ním chvíli díval a pak se rozhlédl kolem sebe. A spatřil lederské vojáky, beze zbraní, avšak jinak nezraněné, jak odcházejí z bitevního pole. Na dřevorubeckou stezku a dál na jih, na Katterskou silnici. Prostě odcházeli. Nerozuměl tomu. Znovu se seskupíme. Stáhneme se a znovu se vyzbrojíme. Na tom není nic nevyhnutelného. Nic. Trhl sebou a odsunul se od zdi -

Známy hlas, volající jeho jméno. Vzhlédl a poznal důstojníka královnina doprovodu. Měl několik menších zranění, ale jinak vypadal zdravý. Rychle přicházel. "Finadde, rád vidím, že jsi naživu -"

"Potřebuju koně."

"Máme je, finadde -"

"Jak byla královna zajata?" chtěl vědět Moroch. Proč jsi nepadl při její obraně?

"Démon," vysvětloval důstojník. "Byl mezi námi v okamžení. Přišel si pro ni - nemohli jsme tomu zabránit. Snažili jsme se, finadde, snažili -"

"To nevadí. Pomoz mi vstát. Musíme odjet na jih - potřebuju léčitely -"

* * *

Trull Sengar procházel přes bojiště. Déšť změnil rozrytou hlínu v bažinu. Kouzelné kosti zmizely. Trull se zastavil, odněkud zprava zaslechl úpěnlivý křik. Tucet kroků tím směrem a narazil na démona.

Zasáhly ho čtyři těžké střely. Démon ležel na boku, příšernou tvář zkřivenou bolestí.

Trull si démonovi dřep k zablácené hlavě. "Slyšíš mě?"

Pod víčky se zaleskla modrá očka a upřela se do jeho. "Arbitre života. Odpírateli milosrdenství. Zemřu tady." Hlas měl tichý, podivně dětský.

"Zavolám léčitelku -"

"Proč? Abych znovu bojoval? Prožíval dál hrůzu a žal?"

"Ty jsi na svém světě nebyl válečník?"

"Vrhal jsem sítě. Teplá hejna, žlutá obloha. My vrháme sítě."

"Všichni?"

"Co je to za válku? Proč jsem byl zabit? Proč už nikdy nevidím řeku? Svou družku, děti. Vyhráli jsme?"

"Nezdržím se dlouho. Vráťím se. Slibuju." Trull vstal a zamířil k místu, kde stál Strach nyní s desítkou dalších. K'risnan byl naživu, obklopený léčitelkami - žádná z nich zřejmě pro postavu svíjející se v blátě nemohla nic udělat. Když se Trull přiblížil, uviděl mladého zaklínače jasněji. Tělo zkřivené, zdeformované, kůže olupující se ve vlhkých pruzích a v očích jasné vědomí.

Strach se postavil Trullovi do cesty a řekl: "To je magie meče - vlastní dárci daru, usměrňená přes zbraň do Rhulada a z

Rhulada do každého, koho si zvolí. Avšak..." Zaváhal. "Tělo ji nezvládne. Jak ničí nepřítele, tak změní toho, kdo ji používá. To mi řekly ženy."

Strach byl bledý a Trull u něj neviděl vítězný či spokojený výraz nad vítězstvím, jež dnes vybojovali.

"Přežije?"

"Myslí si to. Tentokrát. Ale škody nelze zvrátit. Trulle, Hanradiho syn je mrtev. Ztratili jsme k'risnan."

"Kvůli tomuhle?" zeptal se Trull. "Kvůli moci meče?"

"Částečně. Hlavně asi kvůli lederským mágům, vzhledem k tomu, jak silně byl popálený. Odolávali déle, než jsme čekali."

Trull se otočil k Vysoké pevnosti. "Vzdali se?"

"Ano, před chvílí. Delegace. Posádka je odzbrojována. Napadlo mě, že tu nechám vládnout Hanradiho. Jeho duch je velmi poškozen."

Trull na to neřekl nic. Prošel kolem Stracha k ženám shromážděným kolem k'risnan. "Jedna z vás, prosím," požádal.

"Potřebuju, abyste se postaraly o léčení."

Jakási Arapajka kývla. "Ranění válečníci. Ano, lepší. Doved' mě k nim."

"Ne Edurové. Démon.""

Zastavila se. "Nebud' hlupák. Jsou tu Edurové, kteří potřebují mé schopnosti - na démona nemám čas. Nech ho cheipnout. Vždycky si můžeme opatřit dalšího."

V Trullovi se něco zlomilo, a než si to vůbec uvědomil, pátl ho hřbet ruky a žena ležela na zemi a v náhle zakrváceném obličejí měla ohromený výraz. Pak jí v očích vzplál vztek.

Strach Trulla odstrčil. "Co to děláš?"

"Chci vyléčit démona," prohlásil Trull. Třásl se, vyděsil ho nedostatek výčitek, i když se žena už sbírala ze země. "Chci ho vyléčit, pak odpoutat a poslat zpátky do jeho říše."

"Trulle -"

Žena zaprskala a zavrčela: "Císařovna o tomhle uslyší! Zařídím, abys byl poslán do vyhnanství!" Její společnice přiběhly a pohlížely na Trulla s neskrývanou nenávistí.

Trull si uvědomil, že jeho čin něco zlomil i v nich. Smutné.

"Jak vážně je zraněný?" zeptal se Strach.

"Umírá -"

"Tak to už nejspíš zemřel. A už dost, Trulle." Strach se otočil k ženám. "Běž za svými válečníky. Všichni odejděte."

Zajistím, aby k'risnan dopravili do tábora."

"Promluvíme si o tom s císařovnou," vyštěkla první léčitelka, otírajíc si tvář.

"Samozřejmě. To musíte."

Odešli spolu do deště.

"Stále je v tobě touha po boji, bratře -"

"Ale není -"

"Poslouchej mě. Takhle omluvíš svůj čin. A požádáš o odpuštění a zajistíš nápravu."

Trull se odvrátil. "Musím najít léčitelku."

Strach ho drsně otočil, ale Trull se mu vykroutil a odešel. Najde léčitelku. Hirotskou ženu, nějakou, která zná jeho matku. Než se zpráva roznese. Démon potřeboval vyléčit, tak to bylo prosté.

O nějakou dobu později zjistil, že klopýtá mezi těly. Mrtvými Edury, jež zabil kouzelný útok, na nějž si vzpomínal. Spálenými, ohořelými k nepoznání. Neznámými a nepoznatelnými. Potuloval se mezi nimi a prudký déšť' všude kolem poskytoval iluzi pohybu, života. Ale všichni byli mrtví.

Osamělá postava opodál, nehybně stojící. Žena, ruce svěšené u boků. Už ji viděl předtím, matrona. Starší sestra Hanradiho Chalaga, vysoká, s orlími rysy a očima jako onyx. Zastavil se před ní.

"Chci, abys vyléčila démona."

Zřejmě ho vůbec neviděla. "Nemůžu pro ně nic udělat. Mé syny. Nemůžu je ani najít."

Trull ji vzal za ruce a pevně ji stiskl. "Pojď se mnou."

Bez odporu se nechala vést mezi mrtvolami. "Démona?"

"Ano. Nevím, jak si mezi sebou říkají."

"KenylFrah. Znamená to ,spát v míru' nebo něco podobného. Merudové měli za úkol vyrobit jim zbraně."

"Byli zle zneužití."

"V tom nejsou sami, válečníku."

Podíval se na ni a všiml si, jak se jí do očí vrací vědomí. Pevně mu stiskla ruku. "Ty jsi císařův bratr Trull Sengar."

"Jsem."

"Udětil jsi arapajskou ženu."

"Udětil. Zprávy zřejmě cestují rychle - a záhadně."

"Mezi ženami ano."

"A přesto mi pomůžeš?"

"Vyléčit toho démona? Jestli žije, pomůžu."

"Proč?"

Neodpověděla.

Nějakou dobu to trvalo, ale nakonec tvora našli. Přestal křičet. Žena pustila Trullovu ruku a přidřepla si k němu.

"Dosud žije, Trulle Sengare." Položila démonovi ruce na mohutnou hrud' a zavřela oči.

Trull se díval, jak jí po lících stéká dešť, jako by svět plakal místo ní.

"Uchop první střelu. Zatahneš, jemně, zatímco já zatlačím. Pokaždé pomalu."

"Chci ho propustit."

"To nemohu. Nebude to povoleno."

"V tom případě chci, aby byl svěřen pod mé velení."

"Jsi císařův bratr. Nikdo ti nebude odporovat."

"Možná až na některého z císařových dalších bratrů." Potěšil ho stín úsměvu v jejím hubeném obličejí.

"To bude tvoje starost, ne moje, Trulle Sengare. Teď zatahni, opatrně."

* * *

Démon otevřel malá očka. Přejel si velkou tlapou přes místa, kde měl předtím rány, a povzdechl si.

Léčitelka odstoupila. "Jsem hotová. Je třeba posbírat těla."

"Děkuji," pravil Trull.

Neodpověděla. Setřela si z obličeje dešťovou vodu a odešla.

Démon se pomalu zvedl. "Budu bojovat znovu," řekl.

"Ne, jestli do toho budu mít co mluvit," opáčil Trull. "Chci tě pod své velení."

"Abych nebojoval? To by nebylo spravedlivé, odpírateli. Budu svědkem smrti svých druhů, a přitom nebudu sdílet nebezpečí ani jejich osud. Je smutné zemřít tak daleko od domova."

"Pak musí jeden z vás zůstat, aby nebyli zapomenuti. A to budeš ty. Jak se jmenuješ?"

"Šeřík."

Trull prohlížel oblohu. Liják zřejmě hned tak nepřestane. "Pojď se mnou. Musím mluvit s bratrem."

Tisteedurští válečníci vstupovali do města. Na hradbách a baštách nebyl vidět jediný lederský voják. Bránu během bitvy vyrazil kouzelný útok. V blátě byly mezi mrtvými zaražené pokroucené kusy bronzů a dřevěné třísky.

Démon poblíž těla jednoho ze svých druhů zvedl dvouhlavou sekeru a hodil si ji přes rameno. Přes svou velikost se Šeřík pohyboval potichu a zkracoval krok, aby se udržel vedle Trulla. Trull si všiml, že divně dýchá. Po hlubokém nádechu následoval kratší a slabě pištivý výdech, který zřejmě nevycházel ze širokého, plochého nosu.

"Šeříku, jsi úplně vyléčený?"

"Jsem."

Před sebou měli násep, na němž předtím stáli čtyři mágové. Tři z nich zničila první vlna magie. Na vrcholku bermy se nyní shromáždili Strach a několik důstojníků. A dva zajatci.

Svah byl zrádný. Trull s démonem museli cestou nahoru dávat pozor, kam šlapou. Rudé, blátivé potoky, těla pomalu klouzající dolů. Deštěm se pohybovaly přízraky, jako by dosud lovily oběti. Od západu se doneslo dunění hromu.

Dorazili na vrchol náspu. Trull si všiml, že jedním ze zajatců je princ Quillas. Vypadal nezraněný. Druhý zajatec byla žena v zablácené zbroji. Neměla přílbou a utržila ránu do hlavy, takže jí po levé tváři stékaly čůrky krve. V očích měla nepřítomný pohled, očividně byla v šoku.

Strach se obrátil k Trullovi a démonovi s uzavřeným výrazem. "Bratře," pravil hluše, "zřejmě jsme zajali dvě osoby z královské rodiny."

"To je královna Janall?"

"Princ čeká, že za ně budeme žádat výkupné," pokračoval Strach. "Zřejmě nechápe situaci."

"A jaká je situace?" zeptal se Trull.

"Náš císař tyhle dva chce. Pro sebe."

"Strachu, my nemáme ve zvyku předvádět zajatce."

Strachovi se zabýlsko v očích, avšak hlas měl i nadále klidný. "Vidím, že jsi nechal démona vyléčit. Co chceš?"

"Chci, aby byl tento KenylFrah pod mým velením."

Strach si mohutného tvora prohlédl, pokrčil rameny a odvrátil se. "Jak chceš. Teď nás nech, Trulle. Vyhledám tě později... k soukromé rozmluvě."

Trull sebou trhl. "Dobrá."

Svět jako by byl rozbitý, nenapravitelně rozbitý.

"Jdi."

"Pojď se mnou, Šeříku," vyzval Trull démona. Jen se ještě ohlédl na prince Quillase a zahlédl v jeho výrazě hrůzu.

Rhulad chce jeho a královnu. Proč?

* * *

Kráčeli po bitevním poli. Déšť s tichým řevem bušil do hlíny, zkáza a mrtví na všech stranách. Procházelo tudy několik postav. Tiste Edur hledající padlé kamarády, přízraky na nesmyslných hlídkách. Hrom zněl blíž.

"Je tu řeka," ozval se Šeřík. "Ucítíl jsem ji, když jsme dorazili. Je to stejná řeka, co běží pod mostem."

"Ano," přitakal Trull. "Katter."

"Chci ji vidět."

"Proč ne?"

Zabočili k severozápadu. Ocitli se na dřevorubecké stezce vedoucí rovnoběžně s lesem a kráčeli po kmeny rozryté hlíně, dokud napravo stromy nezřídly a neobjevila se řeka.

"Aha," zamumlal Šeřík, "je tak malá..."

Trull se zadíval do rychlého proudu, na lesklý povlak, jež vrhal přes balvany. "Vrhač síti," utrousil.

"Můj domov, odpírateli."

Tiste Edur sešel na břeh a ponořil ruku od krve do ledové vody.

"Tam nejsou ryby?" zeptal se Šeřík.

"Určitě jsou. Proč?"

"V řece, kde žiju, jsou n'purel, vousaté ryby. Dokážou spolknout kenyll'ražské dítě celé, a v hlubokých jezerech jsou takové, které by dokázaly sežrat i dospělého jako já. Na hlubinu se pochopitelně nikdy nevydáváme. Tady takoví tvorové nejsou?"

"V moři jsou žraloci," vysvětloval Trull. "A samozřejmě koluje spousta historek o větších obludách, některé prý jsou dost velké, aby potopily loď."

"N'purel pak vylezou na břeh, shodí kůži a dál žijí na souši."

"To je zvláštní," prohodil Trull a ohlédl se na démona. "Předpokládám tedy, že vrhání sítí je nebezpečná činnost." Šefík pokrčil rameny. "O nic nebezpečnější než lov pavouků, odpírateli."

"Říkej mi Trull."

"Ty jsi arbitr života, odpíratel svobody. Jsi zloděj mé smrti -"

"No dobře. Zapomeň na to."

"Co je to za válku?"

"Nesmyslná."

"Všechny jsou nesmyslné, odpírateli. Podmanění a porážka rodí zášť a nenávist, a ty nelze uplatit."

"Pokud není duch poražených zlomen," opáčil Trull. "Úplně zlomený, jako u Nereků, Faraedů a Tarthenalů."

"Ty lidi neznám, odpírateli."

"Patří k těm, které si Ledeřané - naši nepřátelé v této válce - podrobili."

"A ty je považuješ za zlomené?"

"Jsou zlomení, Šefíku."

"Možná to je jiné, než se zdá."

Trull pokrčil rameny. "Možná máš pravdu."

"Změní se jejich postavení pod vaší vládou?"

"Asi ne."

"Jestli to vše chápeš, odpírateli, proč vlastně bojuješ?"

Zvuk mokasinů na šterku za nimi. Trull se narovnal a otočil se. Přicházel Strach s lederským mečem v ruce.

Trulla napadlo, že se chopí oštěpu, který nosil na zádech, ale nápad zavrhl. Přes to, co řekl předtím, nebyl připravený bojovat s bratrem.

"Tahle zbraň," začal Strach, když se zastavil pět kroků od Trulla, "je z lederské oceli."

"Viděl jsem je na bitevním poli. Odolávaly k'risnanským kouzlům, i když všechno ostatní bylo zničeno. Meče, hlavice oštěpů, nepoškozené." Trull si bratra prohlížel. "Co z toho?"

Strach zaváhal a zadíval se na řeku. "Tomu právě nerozumím. Jak dokázali vyrobit něco jako tato ocel? Jsou to zkažení, krutí lidé, Trulle. Takové pokroky v řemesle si nezaslouží."

"Proč oni, a my ne?" zeptal se Trull a usmál se. "Strachu, Ledeřané jsou lid hledící kupředu, žene je to vpřed. My Edurové takoví nejsme a takovou sílu vůle jsme nikdy neměli. Máme své černodřevy, ale ty jsme měli vždy. Naši předkové si je přinesli z Emurlahn. Bratře, my hledíme zpět -"

"Do časů, kdy nám vládl Otec stín," přerušil jej Strach a jeho výraz potemněl. "Hannan Mosag mluvil pravdu. Musíme Ledeřany pozřít, musíme jim nasadit jho, a tak těžít z jejich přirozené touhy po podněcování změn."

"A co to udělá s námi, bratře? Odoláváme změnám, nevzýváme je, nedaří se nám mezi nimi jako Ledeřanům. Kromě toho si nejsem jistý, že jejich způsob života je ten správný. Myslím, že jejich víra v pokrok je mnohem křehčí, než se zdá. Nakonec musí neustále podporovat to, oč usilují, silou." Trull ukázal na meč. "Tímhle."

"My je povedeme, Trulle. Hannan Mosag to chápe -"

"Teď opravuješ dějiny, Strachu. On válku s Ledeřany vést nechtěl."

"Ne hned, to je pravda, ale došlo by k ní. A to on věděl. Řekli mi to k'risnan. Ztratili jsme Otce stína. Bylo nutné najít nový zdroj víry."

"Bez tváře?"

"Mor na tebe, Trulle! Poklekl jsi před ním - stejně jako my ostatní!"

"A dodnes si říkám proč. A co ty, Strachu? Nepřemýšlíš, proč jsi udělal, co jsi udělal?"

Bratr se odvrátil a viditelně se chvěl. "Neviděl jsem žádné pochybnosti."

"U Hannana Mosaga. A proto jsi šel za ním. Stejně jako my ostatní, myslím. Všichni jsme poklekli před Rhuladem, věřice, že v ostatních vidíme jistotu, která ve skutečnosti neexistovala -"

Strach se s řevem otočil a pozvedl meč. Rozmáchl se -

- a zastavil ho démon, jenž mu tlapou sevřel předloktí a znehybnil ho.

"Pusť mě!"

"Ne," odmítl Šefík. "Tento válečník mi ukradl smrt. Nyní ji já ukradnu jemu."

Strach se ještě chvíli vzpíral, pak pochopil, že je to marné, a uvolnil se.

"Už ho můžeš pustit," podotkl Trull.

"Jestli zaútočí znovu, zabiju ho," prohlásil démon a pustil Strachovi ruku.

"Šli jsme za Hannanem Mosagem," řekl Trull, "ale co jsme věděli o jeho myšlenkách? Byl náš král-zaklínač a my ho následovali. Pomysli na tohle, Strachu. Hledal nový zdroj moci a odvrhl Otce stína. Pravda, stejně jako my věděl, že Skabandari Krvooký je mrtvý, nebo že jeho duch sice žije, ale je pro nás ztracen. A tak uzavřel smlouvu s... někým jiným. A poslal nás dva, Binadase, Rhulada a Buhny, abychom vyzvedli dar, který ten... tvor... pro něj vytvořil. Je to naše chyba, Strachu, že jsme se neptali, nezpochybnili jsme jeho rozhodnutí. Byli jsme nástroje a vše, co je nyní před námi, a vše, co přijde, je naše vina."

"Je král-zaklínač, Trulle."

"Jenž získal svrchovanou moc nad všemi Edury. Držel ji a nechtěl ji za žádnou cenu ztratit. A tak se vzdal své duše. Stejně jako my, když jsme poklekli před Rhuladem."

Strach přimhouřil oči. "Mluvíš o zradě, bratře."

"Čeho? Koho? Pověz, opravdu to chceš vědět. Viděl jsi tvář našeho nového boha?"

"Kdyby tu stál Binadas a ne já," zašeptal Strach, "už bys byl mrtvý."

"A v naší úžasné nové říši bude tohle jediný osud každého, kdo vyjádří nesouhlas?"

Strach se zadíval na meč v pěsti a nechal ho spadnout na zem. "Čekají na tebe tví válečníci, Trulle. Za dva dny vyrazíme na pochod. Na jih, k Lederas." Otočil se a odešel.

Trull se za ním chvíli díval, poté se znovu obrátil k řece. Přes všechny víry v proudu za balvany a zářezy ve břehu se řeka hnala dál, otrokyně nelitostných zákonů. Když ponořil ruku do vody, rychle mu znecitlivěla. "Nakonec se v tom vyznáme, Šeříku."

Démon neřekl nic.

Trull došel k jednomu balvanu a posadil se na něj. Dal hlavu do dlaní a rozplakal se. Démon se po nějaké době postavil vedle něj a položil mu na rameno těžkou tlapu.

KAPITOLA DEVATENÁCT

Neviditelný ve všech svých částech
má tento tlustokožec hranice
nerozdělitelné pro všechny strážce
hlídkující po zeměpise
svévolných definic, a přece
hory byly rozmělněny,
ohně vyhasly, potoky vyschly,
nehybný pruh ostrého černého písku,
po němž nyní kráčím,
mi zkřížil cestu na drsných
zakončeních, bezpočet zubů
zaskřípal - vše je nyní ztraceno
v neozářeném prachu - my nejsme
a nikdy jsme nebyli běžci
po zeleni a svěžím
životě povstalém z drti,
oddělující zániky (ten je dávný,
tento nový), vše posvátné a sebejisté,
ale mrtvý pruh se pohybuje neviděn,
řeka černě se plazí dál
k nějakému tklivému řešení,
místo bez významu,
nepodstatnému v nepřítomnosti
šňůr a stínů, mapujících
minulost do přítomnosti,
a ty stehované čáry
nalézají tohle v tamtom...

Výňatek z Černých písků času
(ze sbírky Sebevražední básníci Darúdzhistánu)
sebral Haroak

M

rtvola za pilířem byla stěží vidět, bledá skvrna odolávající valícím se vlnám. Žralok, který k ní připlul a zešikma se po ní vrhl, byl největší, jakého Udinaas, s nohama svěšenýma z mola, viděl za dobu, co se díval na přístav.

Racci a žraloci, hostina trvající celé dopoledne. Otrok je pozoroval a cítil se jako divák před neustávající přehlídkou přírody, a nevyhnutelnost představení ho podivně uspokojovala. Vlastně bavila. Ti, kteří dlužili. Ti, kterým bylo dlužno. Chřtánu mrchožroutů chutnali stejně sladce. A to bylo podivuhodné.

Věděl, že si ho císař brzy zavolá. Někde za rozbitou bránou Traté se vojsko dávalo do pohybu. Ve městě zůstávala přehnaně velká posádka Beneda Edur, vynucující návrat míru, normality. Bývalý náčelník Den-Ratů obdržel titul guvernéra. Že posádka pod jeho velením není z jeho kmene, nebyla žádná náhoda. Ruku v ruce s úspěchem přicházela podezíravost, jako vždycky.

Práce Hannana Mosaga. Císař byl poslední dobou... roztržitý. Nesoustředěný. Trpící. Příliš často mu v očích plálo šílenství.

Majen ztloukla Pérovou čarodějkou do bezvědomí, dívka jen o vlasek unikla smrti. V obrovském stanu sloužícím nyní jako edurské velitelství - ukradeném z trénu patřícímu Hliněnému batalionu - docházelo ke znásilňování. Otrokyň, zajatkyň. Majen možná jen dělala ostatním to, co Rhulad udělal jí. Soucitná duše by tomu mohla uvěřit. A co se stovek

urozených žen, které Ledeřanům sebrali edurští válečníci, týkalo, většina se jich již vrátila pod velení guvernéra, ačkoliv mnohé z nich v sobě nejspíš nesly smíšené sémě.

Guvernér brzy přijme mnoho žádostí o přijetí od delegací nejrůznějších cechů a kupeckých podniků. A objeví se nový vzorec.

Pokud ovšem nebudou pohraniční města osvobozena při vítězném lederském protiútok. Pochopitelně spousta řečí. Srážky na moři mezi edurskými a lederskými flotilami. Tisíce životů poslaných pod hladinu. Včerejší noční bouře daleko na západě ohlašovala válku mágů. Ceda Kuru Qan se konečně probral ve vši své děsivé moci. Liderské mrtvolky sice zabíraly přístav, ale v hlubokých mořích to byly mrtvolky Edurů. Nejpodivnější ze všeho bylo, že vězeňský ostrov Druhý Děvín odrazil řadu edurských útoků a dosud se drží, a mezi pěti stovkami usvědčených vojáků byl kouzelník, jenž kdysi soupeřil se samotným cedou. Proto edurské vojsko dál tábořilo zde - nechtěli mít za zády činného nepřítele. Udinaas věděl, že je to jinak. Za nimi stále mohl zuřit odpor, ale císaři to bylo lhostejné. A lederská flotila se dosud neobjevila. Edurské lodě ovládaly Katterské moře na jih až k Oul.

Udinaas se vyškřábal na nohy. Vrátil se po molu zpátky na břeh. Ulice byly tiché, většina známek bojů byla odklizena, těla, rozbitý nábytek i střepy z nádobí, a včerejší lehký déšť smyl téměř všechnu krev. Ve vzduchu byl však stále cítit kouř a stěny budov byly pokryté mastnými sazemi. Okna byla otevřená a ve vykopnutých dveřích byla tma.

Udinaas neměl Traté nikdy rád. Henžilo se to tu bandity a zpustlými zbytky Nereků a Fentů, stánky na tržištích byly plné kdysi posvátných ikon a relikvií, kde se původně obřadní umění prodávalo jako kuriozity. Mluvící hůlky náčelníků, medicínské váčky šamanů. Truhlice fentských předků ještě s kostmi. Ulice u přístavu a zadní uličky byly plné nereckých dětí prodávajících svá těla, a nade vším visela nejasná samolibost, jako by svět měl takhle fungovat a role všech účastníků jsou takové, jaké mají být. Dominantní Ledeřané obklopení nižšími tvory, z podstaty podlézavými, jejichž kultury jsou jenom další zboží.

Víra v osud přinášela vlastní imperativy.

Ale sem dorazili divoši a byl nastolen nový řád, dokazující, že osud je pouhá iluze. Město bylo v šoku a jen několik poddajných kupců vyrazilo ven ve víře, že nastávající nové způsoby jsou staré, že přirozený řád nahradí kterýkoliv lid. A zároveň věřili, že Ledeřanům se ve hře bohatství nikdo nevyrovná, takže nakonec zvítězí - divoši skončí jako civilizovaní lidé. Důkaz, že osud je cokoli, jen ne iluze.

Udinaas si říkal, jestli má pravdu. Byly tu přece zmírňující faktory. Tiste Edur žili nepoměrně déle. Jejich kultura byla nezdolná a zároveň pevně zakotvená. Konzervativní. Aspoň taková bývala. Než přišel Rhulad. Než si ho vyžádal meč. Zakrátko prošel pevninskou bránou a blížil se k edurskému táboru. Obrovská plocha plná stanů působila chaoticky. Nebylo to jenom vojsko, tady byl na pochodu celý národ - způsob života, na jaký nebyli zvyklí. Kolem hlídkovaly přízraky. Udinaas si nevšímal.

Chřad, jeho vlastní doprovodný stín, se už dlouho neozval, ale Udinaas věděl, že neodešel. Zalehl se svými tajemstvími. Udinaas občas zachytil jeho smích, jakoby z velké dálky, a načasování bylo pokaždé zvrácené.

Rhuladův stan stál uprostřed tábora, vchod strážili démoni ve zbroji z vařeného kůže natřené načerno, palice s dlouhými topory opřené o zem před sebou. Obličej jim zakrývala hledí přileb.

"Kolik těl dneska dotáhli?" zeptal se Udinaas procházeje mezi nimi. Odpovědi se mu nedostalo.

Stan byl stěnami z tlustého plátna, upevněného do volně stojících bronzových rámů, rozdělen na čtyři části. Přední část byla krátká, ale táhla se přes celou šířku stanu. Po stranách byly lavice. Napravo byly nahromaděné zásoby, soudky, bedny a hliněné nádoby. Mezi dvěma příčkami se šlo do hlavní místnosti.

Císař stál před trůnem. Majen se povalovala na uloupené pohovce nalevo od stupínku s trůnem a tvářila se podivně otupěle. Péřová čarodějka stála ve stínu u stěny za císařovnou, tvář plnou modřin a napuchlou téměř k nepoznání. Před císařem byli, zády k Udinaasovi, Hannan Mosag a Hull Beddikt.

Hannan Mosag mluvil, "...o tom není pochyb, pane."

Rhuladovi z čela opadaly mince v místě, kam ho voják zasáhl dlaní, když mu zlomil vaz. Kůže byla jen jizvovitou tkání, svraštělou nad místem, kde se čelní kost prolomila dovnitř - císař měl oči tak podlité krví, až vypadaly jako kalné rudá jezírka. Chvilí si Hannana Mosaga prohlížel a zjevně si neuvědomoval křeče v poničeném obličej.

"Ztracení příbuzní?" zeptal se nakonec. "Co to znamená?"

"Tiste Edur," odvětil uhlazeně Hannan Mosag. "Přeživší z doby, kdy byl náš druh rozprášen po ztrátě Skabandariho Krvookého."

"Nakolik si tím jsi jistý?"

"Zdalo se mi o tom, císaři. V mysli jsem byl doveden do jiných říší, jiných světů ležících vedle tohoto -"

"Kurald Emurlahn."

"Ta říše je rozbitá na kusy," vysvětloval Hannan Mosag, "ale viděl jsem úlomkové světy. Na jednom takovém sídlí Kenryll'rah, démoni, které jsme k sobě připoutali. Na jiném jsou duchové našich minulých bitev."

Hull Beddikt si odkašlal. "Králi-zaklánači, jsou ty říše držby mých lidí?"

"Možná, ale myslím, že ne."

"To není důležité," zavrčel Rhulad na Hulla a začal přecházet sem a tam. "Hannane Mosagu, jak se našim ztraceným příbuzným daří?"

"Špatně, pane. Někteří ztratili vzpomínky na minulou velikost. Jiní jsou podmanění -"

Císař otočil hlavu. "Podmanění?"

"Ano."

"Musíme je osvobodit," prohlásil Rhulad a znovu vykročil. Jediným zvukem následujícím po jeho prohlášení bylo strašidelné cvakání, jež vydávaly okraje mincí narážejících na sebe.

Udinaas se nenápadně přesunul za trůn. Podle něj byl způsob, jakým král-zaklánač s Rhuladem manipuloval, dojemný.

Pod všemi těmi zlatáky a za skvrnitým mečem byl zohyzděný a křehký edurský mladík. Hannan Mosag se tváří v tvář Rhuladově moci možná vzdal trůnu, ale nehodlal se vzdát své touhy vládnout.

"Postavíme loď," pokračoval císař po delší době. "Myslím, že v lederském stylu. Velké, námořní. Říkal jsi, že tam byly i tisteandijské enklávy? Podrobíme si je a použijeme je jako otroky na našich lodích. Ty výpravy podnikneme, jakmile Leder padne, jakmile získáme říši."

"Sire, ty druhé říše, o nichž jsem mluvil - některé nám umožní rychlejší průchod. Jsou tam... brány. Hledám prostředky, jak je otevřít, ovládnout. Pokud jsou na těch skrytých světech moře, můžeme cestovat rychle -"

"Moře?" Rhulad se zasmál. "Jestli tam nejsou moře, Hannane Mosagu, pak je musíš stvořit"

"Sire?"

"Otevři jednu říši do druhé. Oceánskou říši vypuť do pouštní říše."

Král-zaklínač nepatrně vykulil oči. "Zkáza by byla... strašlivá."

"Chtěl jsi říct očista. Proč by se vlastně měla edurská říše omezit na jeden svět? Musíš změnit úhel pohledu, Hannane Mosagu. Máš příliš omezený rozhled." Odmlčel se, trhl sebou nad nějakou vnitřní bolestí a napjatým tónem pokračoval: "To pochází z moci. Ano, pochází. Vidět rozlehlost... věcí. Možnosti, množství příležitostí. Nakonec, kdo by se nám mohl postavit?" Otočil se. "Udinaasi! Kde jsi byl?"

"V přístavu, císaři."

"A co jsi tam dělal?"

"Pozoroval žraloky při krmení."

"Cha! Slyšíš to, Hannane Mosagu? Hulle Beddikte? Ten je chladnokrevný, co? Náš otrok. Vybrali jsme si opravdu dobře. Pověz nám, Udinaasi, věříš na ty tajné říše?"

"Jsme slepí ke skrytým pravdám, císaři? Nemůžu věřit v opak."

Hannan Mosag nadskočil a přimhouřil oči.

Náhle promluvila Majen, pomalu a táhle. "Pěřová čarodějka říká, že tenhle je posedlý."

Chvilí nikdo nepromluvil. Rhulad pomalu přistoupil k Udinaasovi. "Posedlý? Čím, Majen? Odhalila ti otrokyně tuto podrobnost?"

"Wyval. Nevzpomínáš si na tu událost?"

"Uruth Sengar ho prohlédla, císařovno," namítl Hannan Mosag.

"Ano, prohlédla. A nic nenašla. Žádný jed v jeho krvi."

Rhulad pátral v otrokově tváři. "Udinaasi?"

"Jsem takový, jakého mě vidíš, pane. Jestli je ve mně jed, nejsem si toho vědom. Paní Uruth si byla svým závěrem jistá, jinak by mě byla hned zabila."

"Proč by tedy Pěřová čarodějka vyslovila takové obvinění?"

Udinaas pokrčil rameny. "Možná se snaží odvrátit pozornost, aby zmírnila prudkost výprasků."

Rhulad na něj chvíli hleděl, pak se otočil. "Výprasků? Žádné výprasky nebyly. Zbloudilý kouzelný útok..."

"Kdo se teď snaží odvrátit pozornost?" utrousila Majen s úsměvem. "Budeš věřit slovu otroka víc než slovu své ženy?"

Císař zakolísal. "Samozřejmě že ne, Majen." Podíval se na Hannana Mosaga. "Co říkáš ty?"

Král-zaklínač se zamračil tak nevinně, že dosáhl dokonale rovnováhy mezi obavami a zmatkem. "K čemu se mám vyjádřit, Sire? K přítomnosti vyvalího jedu v tomto Udinaasovi, nebo faktu, že tvoje žena tluče svou otrokyni?"

Majen se drsně zasmála. "Ach, Rhulade, nemyslela jsem si, že mi uvěříš. Otrokyně mě rozčílila. Vlastně si asi najdu jinou, méně neohrabanou, méně... odsuzující. Jako by měl otrok právo cokoliv odsuzovat."

"Odsuzovat?" podivil se císař. "Co... proč?"

"Skrývá se wyval v Udinaasovi, nebo ne?" dožadovala se Majen odpovědi a narovнала se. "Prohlédni otroka, Hannane Mosagu."

"Kdo tu vládne?" Rhuladovo zavřísknutí všechny přimrazilo na místě. Císař pozvedl meč a čepel se chvěla, jak se třásl.

"Chcete si s námi všichni zahrávat?"

Majen na divanu couvla a hrůzou vytřeštila oči.

Císař upřel zrak na ni, pak na krále-zaklínače, a zase se vrátil. "Všichni ven," zašeptal Rhulad. "Všichni kromě Udinaase. Hned."

Hannan Mosag chtěl něco namítnout, ale změnil názor. S Hullem Beddiktem za patami vyšel ze stanu. Majen se zabalila do prošívaného hedvábného přehození z pohovky a spěchala za nimi. Pěřová čarodějka klopytala za ní.

"Ženo."

Majen strnula.

"Rodina Sengarů nikdy nevěřila, že tlouct otroky má cenu. Přestaneš s tím. Jestli je neschopná, najdi si jinou. Je to jasné?"

"Ano, Sire," ujistila jej.

"Nechej nás."

Jakmile všichni odešli, Rhulad sklonil meč a prohlížel si Udinaase. "Nejsme slepí ke všem, kteří u nás hledají výhody. Král-zaklínač nás považuje za příliš mladého, nevědomého, ale neví nic o pravdách, které jsme viděli. Majen - je pode mnou jako mrtvá. Měli jsme ji nechat Strachovi. Byla to chyba." Zamrkal, jako by se vzpomínal, a zadíval se na Udinaase s neskrývaným podezřením. "A ty, otroku, jaká tajemství ukrýváš?"

Udinaas poklekl a mlčel.

"Před námi se nic neschová," pokračoval Rhulad. "Zvedni hlavu, Udinaasi."

Otrok poslechl a spatřil vedle sebe příkrčený příznak.

"Tento stín tě prohlédne, otroku. Poznám, jestli v sobě skrýváš jed."

Udinaas kývl. Ano, udělej to, Rhulade. Jsem unavený. Chci to ukončit.

Příznak se přisunul a obklopil ho.

"Ach, taková tajemství!"

Ten hlas Udinaas znal a zavřel oči. Chytré, Chřade. Předpokládám, že ses sám přihlásil?

"Tolik jich je zničených, ztracených. Ten parchant nás ošklivě zneužil. Myslíš, že bychom dobrovolně přistoupili na jeho požadavky? Já jsem nespoutaný, takže jsem užitečný, protože jsem odolný vůči nátlaku, kdežto mí bratři nikoliv. Poznám rozdíl? Očividně ne." Zvonivý, trochu šílený smích. "A co najdu? Udinaase. Musíš zůstat po boku toho šílence. Jde do Lederas, víš, a my tě tam potřebujeme."

Udinaas si povzdychl. Proč?

"Všechno ve správný čas. Aha, ty to melodrama kritizuješ? Velká škoda, hi hi. Zjisti má tajemství, jestli se odvážíš. Můžeš, víš."

Ne. A teď běž pryč.

Chřad vyklouzl a zaujal před Udinaasem svou rozvířenou lidskou podobu.

Rhulad pustil meč a drásal si tvář. Otočil se, udělal dva kroky a vztekle zařval. "Proč nám lžou? Nemůžeme jim věřit!

Nikom z nich!" otočil se. "Vstaň, Udinaasi. Ty jediný nelžeš. Tobě jedinému lze věřit." Šel si sednout na trůn.

"Potřebujeme přemýšlet. Potřebujeme se v tom vyznat. Hannan Mosag... prahne po naší moci, že?"

"Ano, Sire," odpověděl po kratším váhání Udinaas. "Prahne."

Rhuladovi se rudě zaleskly oči. "Pověz nám víc, otroku."

"Není na mně -"

"My rozhodneme, co je na tobě. Mluv."

"Ukradl jsi mu trůn, císaři. A meč, který považoval za svůj podle práva."

"A pořád ho chce, že?" Náhlý smích, mrazivý a krutý. "Klidně si ho může vzít! Ne, to nemůžeme. Nesmíme. Nejde to. A co naše žena?"

"Majen je zlomená. Ze svého koketování s tebou nechce nic skutečného. Byl jsi nejmladší bratr muže, jehož si měla vzít. Hledala spojence v domácnosti Sengarů." Udinaas se zarazil, protože si všiml, že se Rhuladova křeč vrátila, krajnost jeho emocí ho doháněla na kraj propasti, a nebylo by dobře, kdyby ho poslala do hlubiny. Zatím ne, a možná vůbec ne. To ten jed ve mně, hladovějící po pomstě, tak... nevraživý. Tohle nejsou moje myšlenky, moje sklony. Nezapomínej na to, Udinaasi, než uděláš něco horšího, než co by dokázal Hannan Mosag. "Sire," pravil tiše, "Majen je ztracená. A ublížená. A ty jsi jediný, kdo jí může pomoci."

"Mluvíš, abys zachránil tu otrokyni," zachraptěl císař.

"Péřová čarodějka ke mně chová pouze nenávisť, Sire. Jsem dlužník, kdežto ona ne. Má touha po ní byla nadutost a ona mě za ni chce potrestat."

"Ty po ní toužíš."

Udinaas kývl. "Chci ji zachránit před výpraskem? Samozřejmě, Sire. Ty bys udělal totéž. Vlastně jsi to před chvílí udělal."

"Protože to je... nechutné. Co si o tobě mám myslet, Udinaasi? Otrok. A... dlužník... jako by tě to mohlo snížit v očích jiného otroka."

"Ledeřané se ničeho nevzdají, i když se z nich nadělají otroci. Sire, tuto pravdu Tiste Edur nikdy nepochopí. Ať chudí, či bohatí, svobodní, nebo otroci, stavíme si stejné domy, ve kterých máme žít, ve kterých přehráváme stará dramata. Nakonec nezáleží na tom, jestli osud přijmeme, nebo nás sežere - obojí je takové, jak má být, a o našem osudu rozhodne pouze Bloud."

Rhulad si ho prohlížel. Přestával se třást. "Hull Beddikt se snažil říct totéž, ale neumí to se slovy, a proto selhal.

Udinaasi, můžeme si je podrobit, můžeme ovládat jejich těla, stejně jako ovládáme tvoje a ostatních otroků, ale je vede přesvědčení, vás všechny vede a je neporazitelné."

"Kromě vyhubení, Sire."

"A ten Bloud rozhoduje o osudu?"

"Ano, pane."

"A existuje?"

"Tělesně? Nevím. Nezáleží na tom."

Rhulad kývl. "Máš pravdu otroku, nezáleží."

"Dobudte Leder a on vás pohltí, Sire. Vašeho ducha. Vaši... nevinnost."

Rhuladovi zkřivil tvář zvláštní úsměv. "Nevinnost. Od tak krátce žijícího tvora jako ty. Měli bychom se urazit. Měli bychom ti nechat utrhnout hlavu. Tvrdíš, že tuto válku nemůžeme vyhrát, co si o tom máme myslet?"

"Odpověď leží ve tvém těle, Sire."

Rhulad sklopil zrak. Narostly mu nehty, dlouhé, zakřivené a zažloutlé. Poklepal si na minci na prsou. "Ukončit... představu bohatství. Peněz. Zničit iluzi hodnoty."

Udinaas byl ohromený. Možná je mladý a napůl šílený, ale hloupý rozhodně není.

"Aha," utrousil císař, "vidíme tvůj... úžas. Zřejmě nás všichni podceňují, včetně vlastního otroka. Ty ale nejsi tupý, Udinaasi. Děkuje Sestrám, že nejsi král Ezgara Diskanar, protože pak bychom měli co dělat."

"Ezgara možná je nevinný, Sire, ale má kolem sebe nebezpečné lidi."

"Ano, toho cedu Kuru Qana. Proč ještě nic neudělal?"

Udinaas potřásl hlavou. "Taky se tomu dívám, Sire."

"Ještě si promluvíme, Udinaasi. A o tomhle se nikdo jiný nedozví. Nakonec, co by si pomysleli, císař a otrok se spolu

snaží vytvořit novou říši? Protože my si tě musíme ponechat jako otroka, že ano? Otroka v očích všech ostatních. Tušíme, že kdybychom tě osvobodili, opustil bys nás." Další křeč.

Bloud mě vem, tenhle muž potřebuje přítele. "Sire, neopustím tě. To já kladl mince na tvé tělo. Na to není žádné rozhršení, nedá se to nijak odčinit. Ale budu stát po tvém boku po celou dobu."

Rhulad odvrátil hrozné oči, karminové a ublížené. "Ty chápeš, Udinaasi?" zeptal se šeptem. "Jsem tak..."

Vyděšený. "Ano, Sire. Chápu."

Císař si zakryl oči dlaní. "Topí se v bílém nektaru."

"Ano, Sire."

"Rád bych ji vysvobodil... ale nemůžu. Víš proč, Udinaasi?"

"Nosí tvoje dítě."

"Ty musíš mít v krvi jed, Udinaasi, že tolik víš..."

"Sire, možná by stálo za to poslat pro Uruth. Pro tvou matku. Majen potřebuje... někoho."

Rhulad, s obličejem stále zakrytým znetvořenou rukou, kývl. "Brzy se spojíme se Strachovým vojskem. Za pět šest dní. Uruth se k nim připojí. Pak... ano, promluví s matkou. Mé dítě..."

Mé dítě. Ne, to není možné. Mekroský nalezenec. Nemá smysl na něj myslet. Vůbec žádný.

Nejsem zlý člověk... ale právě jsem přísahal, že při něm vytrvám. Bloud mě vem, co jsem to udělal?

* * *

V údolí hořel statek, ale nikdo nebojoval s plameny. Všichni uprchli. Seren Pedak pokračovala v seřezávání svých vlasů, zkracovala si je, co to jen šlo, dokařským nožem, který jí dal jeden z vojáků Kaleného meče.

Přísežník stál opodál s oddílovým mágem Korlem po boku. Sledovali vzdálené ohně a potichu se spolu bavili.

Někde na jihovýchod od Drese, půl dne cesty od pobřeží. Seren si neuměla představit, že by tisteedurští nájezdníci mohli být někde poblíž, avšak cesty byly plně uprchlíků mířících na východ do Lederas. Zhlédla v tlačenci nejednoho zběha a občas ležela v příkopu těla, oběti loupeže či vraždy po znásilnění.

Znásilnění se zřejmě stalo oblíbenou kratochvílí banditů sužujících přehající občany. Seren věděla, že kdyby cestovala sama, už by byla nejspíš mrtvá. V jistém ohledu by to byla úleva. Konec téhle špinavé bídy, trýznivého pocitu, že je nečistá. Před očima měla neustále Kaleného meče zabíjejícího ty muže. On toužil po vhodné odplatě. A ona ho chraplavě prosila, ať ve jménu milosrdenství přestane.

Bloud ví, jak toho teď litovala. Lepší by bylo, kdyby ho nechala na tom lotrovi zapracovat. Vydloubnout mu oči, useknout nos, vytrhnout jazyk. A s tímhle nožem mu mohla sedřít kůži. Kdysi slyšela vyprávět o jednom faktorovi z jakési odlehle vsí, jenž pojal zvyk znásilňovat mladé dívky, dokud si na něj jednou v noci ženy nepočíhaly. Ztloukly ho, svázaly a bederní roušku mu naplnily trním a pevně utáhly jako plínku, načež ho přivázaly na jeho koně. Bodající trny dohnaly zvíře k šílenství. Nakonec se muže na lesní stezce zbavilo, ale ten mezitím vykrvácel. Příběh pokračoval tím, že muž si i ve smrti podržel výraz veškeré bolesti, jakou může smrtelník utrpět, a to, co mu našli mezi nohama...

Odřízl si zbytek mastných vlasů a hodila je do ohně. Zasmrdělo to, jenomže se vyskytovali křovíšní zaklínači a sešli šamani, kteří by je mohli využít k něčemu ohavnému. Smutnou pravdou bylo, že pokud člověk dostane šanci spoutat lidskou duši, jen málokdy takovému pokušení odolá.

Korlo zavolal na vojáky a vzápětí se už všichni hnali ze svahu ke statku. U ohně zůstali jen Seren s Kaleným mečem.

Rudý gardista popošel blíž k ní. "Slyšela jsi to, holka?"

"A co?"

"Koně. Ve stáji. Oheň přeskočil na střechu. Sedlák nechal koně tady."

"To by neudělal."

Zamžoural na ni a dřep si, aby se jí díval z očí do očí. "Ne, majitel je nejspíš mrtvý. Zvláštní, jak většina zdejších neumí jezdit."

Seren se znovu zadívala na statek. "Nejspíš je choval pro armádu. Celá představa kavalerie pochází z Modré růže - stejně jako většina chovných zvířat. Předtím nebyli koně součástí naší kultury. Viděl jsi někdy lederskou kavalerii na přehlídce? Chaos. I po asi šedesáti letech. A to se desítky modrorůžských důstojníků snaží cvičit naše vojáky."

"Měli jste si přivízt ty modrorůžské jízdválečníky jako pomocný sbory. Jestli to uměj, využij toho. Nemůžeš si od někoho vypůjčit způsob života."

"Možná ne. Takže vy umíte jezdit?"

"Ano. A ty?"

Kývla, zasunula nůž do pochvy a vstala. "Cvičil mě jeden z těch modrorůžských důstojníků, o kterých jsem mluvila."

"Ty jsi předtím byla v armádě?"

"Ne, byl to můj milenec. Nějakou dobu."

Kalený meč se také narovnal. "Podívej - dostali se tam včas. Pojď."

Seren zaváhala. "Zapomněla jsem ti poděkovat, Kalený meči."

"Utopená bys nebyla tak hezká."

"Ne. Za to ti ještě nejsem připravená poděkovat. To, co jsi udělal těm chlapům..."

"Mám v Grisu v D'avorský dolině pravnučku. Bude tak ve tvém věku. Jdeme, holka."

Kráčela za ním ze svahu. Pravnučka. Nesmyslná představa. Tak starý nebyl. Tenhle přísežník měl divný smysl pro humor.

* * *

Korlo s oddílem vytáhli z hořící stáje tucet koní i s uzdami a sedly. Když se k nim přiblížili Seren s Kaleným mečem, jeden z vojáků klel.

"Koukni na ty třmeny! Není divu, že na tom ti parchanti nedokážou jezdit!"

"Strčíš nohu do toho háku," vysvětlovala Seren.

"A co se stane, když ti vyklouzne?" chtěl vědět voják.

"Spadneš."

"Přísežníku, potřebujeme to předělat - tvrdou kůži -"

"Rozřež náhradní sedlo," poradil mu Kalený meč, "a uvidíme, co dokážeš. Ale do západu slunce chci vyrazit."

"Ano, pane."

"Stabilnější třmen," obrátil se přísežník na Seren, "je něco jako polobota, vsuneš do něj nohu a příčka převezme tvou váhu. Souhlasím s Půlžobkou. Těm modrorůžským jízdváčičkům uniklo něco očividného a základního. Nemohli to být moc dobří jezdcí..."

Seren se zamračila. "Můj mileneček se jednou zmínil, jak se tahle sedla šijí výhradně pro Leder. V Modré růži se prý používají trochu jinak."

Kalený meč přimhouřil oči a vyprskl smíchy, ale nic dalšího nedodal.

Seren si povzdychla. "Není divu, že je naše kavalerie k ničemu. Vždycky jsem měla problém udržet v tom nohy, aby se mi neviklaly."

"Chceš říct, že kloužou?"

"Žel ano."

"Ty modrorůžský jezdeck bych jednou moc rád poznal."

"Jsou divní, Kalený meči. Uctívají boha, kterému říkají Černokřídý pán."

"Připomínají Ledeřany?"

"Ne, jsou vyšší. Mají hodně tmavou pleť."

Chvilí si ji prohlížel, než se zeptal: "Rysy jako Tiste Edur?"

"Ne, mnohem jemnější."

"Dlouhověcí?"

"O tom nic nevím, ale abych byla upřímná, vážně netuším. Jen málo Ledeřanů o nich něco ví a je jim to fuk. Modrorůžští byli poraženi. Porobeni. Nikdy jich nebylo moc a dávají přednost izolaci. Jak jsem slyšela, malá města. Zasmušilá."

"Jak skončil ten váš románek?"

"Právě takhle, myslím. Málokdy v něčem viděl něco dobrého. Jeho skepse, cynismus, způsob, jak se choval - jako by všechno už viděl tisíckrát - mě nakonec přestaly bavit."

Stáj už byla v plamenech a oni museli couvnout před žárem. Na nedaleké pastvině našli půl tuctu mrtvol chovatele a jeho rodiny. V posledních zvoněních života nezažili mnoho milosrdenství. Žádný z vojáků, kteří je prohlíželi, neřekl ani slovo, ale svorně nasadili tvrdý výraz.

Kalený meč zdržel Seren stranou, dokud tři muži z jeho oddílu nepohřbili těla. "Našli jsme stopu," prohodil. "Kdyby ti to nevadilo, holka, chceme jít po ní. Na slovíčko s těma, co vyvraždili tuhle rodinu."

"Ukažte mi stopy," požádala Seren.

Přísežník mávl rukou a Korlo ji odvedl na kraj lesa. Seren si prohlédla sadu otisků mířících na dřevorubeckou stezku.

"Je jich dvacet, možná víc," ohlédla po chvíli.

Mág kývl. "Zběhové. Ve zbroji."

"Ano, nebo obtížení lupem."

"Nejspíš obojím."

Obrátila se k němu. "Vy rudí gardisté jste si sebou hodně jistí, co?"

"Když dojde na boj, tak ano, holka."

"Viděla jsem Kaleného meče bojovat v Traté. Předpokládám, že je výjimečný -"

"Jo, to je, ale ne mezi přísežníky. Jup Alat by mu dal zabrat. A vlastně i Poli. A v jinech kumpaniích jsou další. Půlden, Rmut, Černá Starší..."

"Další z těch přísežníků?"

"Ano."

"Co to vlastně znamená, být přísežník?"

"To znamená, že přísahali, že navrátí svému princovi jeho země. Víš, vyhnal ho prokletej císař Kellanved. Ale zatím se to nestalo. Jednou to ale určitě dokážou, možná už brzo."

"To byla ta přísaha? Dobrá. Ten princ zřejmě má pár schopných vojáků."

"To má, holka, zvlášť když je přísaha udržela naživu celou tu dobu."

"Jak to myslíš?"

Mág znejistěl. "Moc mluvím. Zapomeň na to, holka. No, viděla jsi stopu, kterou ti zmetci zanechali. Nesnaží se schovat, což znamená, že si jsou sebou náramně jistí, co?" Usmál se, ale veselí v tom nebylo. "Chytíme je a pak jim ukážeme, co dokáže skutečná kavalerie. Jezdit na koni se třmenama, chci říct, že v sedle často nebojujeme, ale umíme to."

"Připouštím, že jsem zvědavá."

"Jenom zvědavá, holka? Netoužíš po odplatě?"

Seren odvrátila zrak. "Chci se rozhlídnout kolem," prohlásila. "A sama, jestli ti to nevádí."

Mág pokrčil rameny. "Nezatoulej se moc daleko. Přísežník v tobě, myslím, našel zalíbení."

To je... nešťastné. "Nezatoulám."

Zamířila do lesa. Celé roky se tu kácelo, takže zůstala spousta pařezů a otevřených prostorů mezi stromy. Slyšela, jak Korlo odchází zpátky na mýtinu. Jakmile ji obklopilo ticho, najednou samoty zalitovala. Příliv tužeb, žádná slušná, žádná příjemná. Už se nikdy nebude cítit čistá, a ta pravda tlačila její myšlenky na opačnou stranu, jako by jedna její část chtěla pošpinit tělo ještě víc, nejmíc, jak to jen půjde. Proč ne? Jak byla ztracená v temnotě, černilo jí to duši, pořád

a pořád.

Sama, a nyní vyděšená - ze sebe, z nutkání, jež cítila - kráčela dál, kam ji nohy nesly. Hlouběji do lesa, kde bylo méně pařezů a zpráchnivějších a víc vyvrácených stromů. Odpolední světlo sem stěží proniklo.

Bolest byla ničím. Bezvýznamná. Ale ne, bolest měla cenu, i kdyby jen aby si člověk připomněl, že je ještě naživu. Když už nikdy nebude možné vrátit se k normálu, musí být nalezeny jiné rozkoše. Vyšlechtěné, tělo a mysl naučené novým věcem, k potěše v temnějším tónu.

Palouk vepředu, na něm postavy. Seren se zastavila.

Nehybně, zpola zabořeně do země, naklánějící se ve vysoké trávě. Sochy. Seren si vzpomněla, že tu bývala země Tarthenalů. Než dorazili Ledeřané a kmeny rozdrtili. Jméno "Dreš" bylo tarthenalské, stejně jako okolní vesnice Denner, Lan a Brous.

Seren došla na kraj palouku. Celkem pět soch, přibližně lidské a úplně omšelé, ale s nepatrnými vrypy v místě očních důlků vytesaných do žuly. Všechny byly po pás v zemi, což znamenalo, že původně byly vysoké jako sami Tarthenalové. Asi nějaký panteon, jména a tváře zastřené závoji staletí, jež uběhla od doby, kdy na palouk přicházeli poslední věřící.

Ledeřané tenkrát Tarthenaly málem vyhubili. Byla to téměř genocida, víckrát už během mnoha dobytelských válek nic podobného neudělali. Seren si vzpomněla na větu z raných dějin, již napsal svědek té války. Bránili svá posvátná místa celí bez sebe hrůzou, jako by, pokud zklamou, mělo být vypuštěno něco nesmírného a strašlivého... Rozhlédla se kolem sebe. Jediná nesmírná a strašlivá věc na tomto místě byla tklivá opuštěnost.

Věděla, že podobné temné momenty lederských dějin byly systematicky přehlíženy a v názoru Ledeřanů, že jejich kultura přináší pokrok a osvobození od pout primitivního způsobu života, krutých tradic a obřadů, nehrály žádnou roli. Oni byli osvoboditelé, osudem předurčení k tomu, aby jménem civilizace vyrvali divošským tyranům jejich utlačované oběti. Málokdo bral v potaz, že Ledeřané následně obětem vnutili vlastní pravidla útlu. Nakonec k úspěchu a naplnění vedla jediná cesta dlážděná zlatem a udržovaná lederskými výběrčími daní, jediná, po níž mohli kráčet pouze svobodní.

A svobodně těžit ze stejné hry. Svobodně objevovat vlastní nevýhody. Svobodně se nechat zneužívat. Svobodně se nechat vykořisťovat. Svobodně být vlastněn namísto dluhu. Svobodně se nechat znásilnit.

A poznat bídu. Přírozenou pravdou bylo, že někteří po té cestě kráčeli rychleji než jiní. Vždy budou tací, kteří se dokážou pouze plazit. Nebo upadnout vedle cesty. Nakonec nejzákladnější zákony existence jsou vždycky drsné.

Sochy před ní byly ke všemu lhostejné. Věřící zemřeli při jejich obraně a pro nic za nic. Vzpomínky nejsou věrné minulosti, pouze naléhavosti přítomnosti. Napadlo ji, jestli Tiste Edur vidí svět stejně. Kolik ze své vlastní minulosti výběrově zapomněli, kolik nepříjemných pravd překroutili do uklidňujících lží? Trpí stejnou vadou, potřebou revidovat historii v odpověď na nějaký hluboce zakořeněný ostych, prázdnotu v nitru, na niž reagují utrápenou nejistotou? Je celý ten hon za pokrokem pouze beznadějným hledáním naplnění, jako by na nějaké instinktivní úrovni bylo nejasné porozumění, vědomí, že hra nemá cenu, a vítězství je tudíž bezcenné?

Porozumění musí být nejasné, protože jasnost je tvrdá, a Ledeřané nemají rádi tvrdé věci, takže jen málokdy přemýšleli tímto směrem. Dávali přednost nižším pocitům a na složité argumenty nahlíželi s hněvem a podezřením.

Seren položila dlaň na nejbližší sochu a překvapilo ji, že kámen je na dotek teplý. Nejspíš si uchoval sluneční teplo. Ale ne, na to byl příliš horký. Seren odtáhla ruku - ještě chvíli a popálila by se.

Byla stále neklidnější. Najednou ji zamrazilo. Couvla. A konečně si všimla, že suchá tráva kolem soch je zprahlá horkem. Tarthenalští bohové zřejmě nebudou tak docela mrtví.

Občas minulost opět povstane, aby odhalila lži. Lži přetrvávající pouze silou vůle a díky společným názorům. Občas to odhalení přichází zalité čerstvou krví. Falešné představy si přímo říkají o rozbití. Liderská prvotřídnost. Tisteedurská nadutost. Posvátnost mého vlastního těla.

Zvuk za ní. Obrátila se.

Na kraji palouku stál Kalený meč. "Korlo říkal, že v lese je něco... neklidného."

Seren si povzddechla. "Lepší, kdybych to byla jenom já."

Přísežník naklonil hlavu a trpce se pousmál.

Seren se k němu přiblížila. "Tarthenalové. Myslela jsem si, že tenhle kraj znám. Každou stezku, pozemky se starými mohylami a posvátná místa. Nakonec to je povinnost akvizitora."

"Doufáme, že tvoje znalosti využijeme," prohodil přísežník. "Nechci žádný fanfáry, až dorazíme do Lederas."

"Souhlasím. I v davu uprchlíků bychom byli nápadní. Měli byste si najít šaty, co nevypadají jako stejnokroje."

"Pochybuju, že na tom sejde, holka. V každém případě nás budou považovat za zběhy a hodí nás do řad obránců."

Tohle není naše válka, nechceme s ní mít nic společného. Otázkou je, jestli nás dokážeš dostat do Lederas, aby si nás nikdo nevšímal."

"Ano."

"Dobře. Mládenci už skoro dodělali nový týmeny."

Seren se ohlédla na sochy.

"Nutí tě to se zamyslet, co, holka?"

"Nad čím?"

"Nad tím, jak starý hněv nikdy nezmizí."

Seren se opět otočila k němu. "Hněv. Soudím, že ten dobře znáš."

Zamračení. "Korlo moc mluví."

"Jestli chcete získat zpátky princovy země, co děláte tady? O tom císaři Kellanvedovi jsem ještě nikdy neslyšela, takže jeho říše musí být hodně daleko."

"To tedy je. Pojd', je čas jít."

"Promiň," omlouvala se cestou zpátky lesem. "Modlila jsem se."

"Jistě."

"Na oplátku se mě můžeš zeptat, na co chceš."

"A ty mi odpovíš?"

"Možná."

"Nejsi ten typ, co končívá tak, jako jsi ty skončila v Traté. Takže ten kupec, pro kterýho jsi pracovala, se zabil. Byl tvůj milenec, nebo co?"

"Ne, a máš pravdu, nejsem ten typ. Nešlo jenom o Buruka Bledého, i když jsem měla vědět, že to přijde - při návratu mi to řekl aspoň tucetkrát. Asi jsem prostě nechtěla poslouchat. Císař Tiste Edur má lederského rádce -"

"Hulla Beddikta."

"Ano."

"Ty ho znáš?"

Kývla.

"A teď se cítíš zrazená? Nejen jako Ledeřanka, ale i osobně. No, to je vážně tvrdý -"

"V tom se mylíš, Kalený meči. Necítím se zrazená, a v tom je ten problém. Moc dobře chápu, proč se tak rozhodl - chápu ho."

"A chtěla bys být s ním?"

"Ne. Viděla jsem Rhulada Sengara - císaře - viděla jsem ho, jak se navrací k životu. Kdyby to byl Hannan Mosag, král-zaklínač... pak bych se možná přidala k nim. Ale ne k císaři..."

"Vrátil se k životu? Jak to myslíš?"

"Byl mrtvý. Úplně mrtvý. Zabili ho, když pro Hannana Mosaga hledal meč - nějaký prokletý meč. Nemohli mu ho vypáčit z rukou."

"Proč mu prostě neusekli ruce?"

"K tomu to asi směřovalo, jenže on se pak vrátil."

"Hezký trik. Zajímalo by mě, jestli bude mít příště stejný štěstí."

Dorazili na kraj lesa. Ostatní už seděli na koních a čekali. Na přísežníkovu poznámku se Seren vzmohla na úsměv.

"Podle toho, co se povídá, bych řekla, že měl."

"Oni ho zabili znovu?"

"Ano, Kalený meči. V Traté. Někáký voják, ani nebyl z Lederu. Prostě k němu přistoupil a zlomil mu vaz. Ani se nezdržel, aby mu odřezal zlaťáky z těla..."

"Pro mistra Kápě," zamumlal přísežník. "Neříkej to ostatním."

"Proč?"

"Mám už teď pověst, že si umím nadělat hnusný nepřátele, proto."

* * *

Den cesty od palouku a soch žilo jedenáct Tarthenalů. Starý Hrbáč Arbat byl kdysi dávno vybrán pro úkol, který mrzutě plnil. Každý měsíc se vydával na obchůzku s dvoukolákem od jedné chalupy k druhé. Žádná z rodin žijících v dlužném nevolnictví pod statkářem z Drese nebyla čistokrevná. Starému Hrbáči Arbatovi vybíhaly vstříc děti smíšené krve a házely mu na záda shnilé ovoce, když s lopatou slézal do jámy a nakládal na káru vlhké výkaly.

Podle Tarthenalů vše, co existovalo v hmotném světě, mělo symbolický význam a všechny významy byly navzájem propojené, což zase bylo součástí tajného jazyka.

Výkaly byly zlato. Moč byla pivo. Smíšená krev většinu starých vědomostí zapomněla, avšak tradice řídící obchůzky Starého Hrbáče Arbata zůstala, třebaže většina významů byla dávno ztracena.

Když dokončil úkol, čekala ho poslední cesta: odtáhnout špinavou káru s čvachtavým, mouchami obletovaným odpadem po málo užívané pěšině do Chovatelova lesa a na palouk, kde stály sochy.

Jakmile těsně po západu slunce dorazil do cíle, poznal, že se něco změnilo. Na místě, kde se nikdy nic neměnilo, ani jednou za celý jeho život.

Byli tu návštěvníci, možná po ránu, ale to bylo to nejmenší. Starý Hrbáč Arbat zíral na sochy. Uviděl spálenou trávu a slabou tepelnou záři vystupující z omšelé žuly. Zašklebil se, přičemž odhalil zčernalé pahýly zubů - jediné, co mu zůstalo po létech pojídání sladkých lederských koláčků - a když sahal po lopatě, třásl se mu ruce.

Nabral na lopatu, donesl ji k nejbližší soše a hodil na ni výkaly.

"Pláč," řekl a pokýval hlavou.

Zasyčení, zčernání, kouř, popel snášející se k zemi.

"Aha. Mohlo by to být horší? Zeptej se na to sebe, Starý Hrbáči Arbate. Mohlo by to být horší? Ne, říká Starý Hrbáč Arbat, nemyslím. Ty nemyslíš? Nejsi si jistý, Starý Hrbáči Arbate? Starý Hrbáč Arbat přemýšlí, ale ne dlouho. Máš pravdu, říkám, nemohlo by to být horší.

Zlato. Zlato a pivo. Zatracený zlato, zatracený pivo, zatracený nic, zatracený všechno." Klení ho trochu uklidnilo.

"Dobrá." Vrátil se ke káře. "Kouknem se, jestli potěší plný náklad. A Starý Hrbáči Arbate, i tvůj plný měchýř.

Načasoval sis to správně, jako vždycky. Úlitby. Práce, Starý Hrbáči Arbate, práce.

A jestli to nepomůže, tak co, Starý Hrbáči Arbate? Co pak? Inu, odpovídám, roznesu zprávu - jestli budou poslouchat.

A jestli budou? Inu, říkám, potom utečeme. A jestli nebudou poslouchat? Inu, odpovím, tak uteču já."

Nabral další lopatu. "Zlato. Zlato a pivo..."

* * *

"Sandalat Drukorlat. Tak se jmenuji. Nejsem duch. Už ne. Přinejmenším bys mohl vzít na vědomí mou existenci.

Dokonce i nachtové mají lepší vychování než ty. Jestli tam budeš dál sedět a modlit se, praštím té."

Snažila se už od rána. Opakovaně ho vyrušovala. Chtěla ji poslat pryč, ale nefungovalo to. Zapomněl, jak protivná může být společnost jiných. Nevítaná, nežádoucí, neodbytná připomínka vlastní slabosti. A ona ho teď chtěla praštit.

Withal si povzdechl a konečně otevřel oči. Poprvé za celý den. Dokonce i v jeho šerém příbytku světlo bodalo, musel přivřít oči. Stála před ním, silueta, neklamně ženská. Na to, že byl Chromý bůh sám celý zabalený v pokrývkách, mu zřejmě nahota jeho vyvolených nevadila.

Vývolení. Kde ji, ve jménu mistra Kápě, našel? Nejsem duch, říkala. Už ne. Právě to pronesla. Takže jím předtím musela být. Typické. Nemohl najít nikoho živého. Ne pro toto milosrdné poslání. Kdo se lépe hodí pro někoho hladovějícího po společnosti než ten, kdo je už kdovíjak dlouho mrtvý? Poslouchej mě. Přicházím o rozum.

Zvedla ruku.

Withal ucukl. "Dobře, dobře! Sandalat něco. Rád tě poznávám -"

"Sandalat Drukorlat. Jsem Tiste Andii -"

"To je hezký. No, pokud sis nevšimla, zrovna jsem se modlil -"

"Ty se pořád modlíš, a už jsou to dva dny. Aspoň myslím, že to jsou dva dny. Teda aspoň nachtové spali. Jednou."

"Vážně? To je divný."

"A ty jsi?"

"Já? Zbrojíf. Mekros. Jediný, co přežil po zkáze našeho města -"

"Jak se jmenuješ?"

"Withal. Nemusíš rvát. Tady se neřve. Teda, občas někdo ječí, ale ne já. Aspoň zatím ne -"

"Mlč. Mám otázky a ty mi na ně odpovíš."

Zrak se mu přizpůsobil. Všiml si, že není právě nejmladší. Ale to on vlastně taky nebyl. A to nebylo dobře. S mladšími se lépe navazuje přátelství. Mladí nemají co ztratit. "Jsi dost panovačná, Sandalat."

"Aha, ranila jsem tvoje city? Moc lituju. Kde jsi vzal šaty?"

"Od boha, kde jinde?"

"Jakého boha?"

"Toho ve stanu. Na pevnině. Nemůžeš ho minout. Nechápu, jak - dva dny? Co jsi celou tu dobu dělala? Je to kousek od pláže -"

"Mlč." Prohrábla si vlasy.

Withal by byl raději, kdyby zůstala siluetou. Odvrátil zrak. "Myslel jsem, že chceš odpovědi. Běž se zeptat jeho -"

"Nevěděla jsem, že je bůh. Ty jsi mi připadal jako lepší společník, protože od něj jsem slyšela jenom kašel a smích - aspoň myslím, že to byl smích -"

"Byl to smích, o tom nepochybuju. Je nemocný."

"Nemocný?"

"Šílený."

"Takže šílený, kašlající bůh a svalnatý, holohlavý uchazeč. A tři nachtové. To je všechno? Nikdo jiný na ostrově není?"

"Nějací ještě raci, pozemní ještěrky, skalní ještěrky a ještěři krysy v kovárně -"

"Kde vůbec bereš jídlo?"

Pohlédl na malý stolek. "Bůh se postará."

"No tohle. A co dalšího ten bůh obstarává?"

Například tebe. "Asi všechno, co ho napadne."

"Tvoje šaty."

"Ano."

"Chci šaty."

"Ano."

"Jak to myslíš, ,ano"? Sežeň mi šaty."

"Zeptám se."

"Myslíš, že se mi líbí stát tady nahá před nějakým cizincem? Dokonce i nachtové na mě civí."

"Já necivěl."

"Ty ne?"

"Ne schválně. Právě jsem si všiml, že mluvíš lederským kupeckým jazykem. Já taky."

"A ten tvůj je pěkně ostrý, co?"

"Asi mám hodně cviku." Vstal. "Je mi jasné, že mě nenecháš pokračovat v modlitbách. Aspoň dokud nedostaneš šaty. Tak si pojdme promluvit s bohem."

"Ty si s ním běž promluvit. Já nejdu. Prostě mi přines šaty, Withale."

Zadíval se na ni. "Pomůže ti to se... uvolnit?"

Tehdy ho udeřila, dlaní ho zasáhla do spánku. Přistihla ho nepřipraveného, usoudil po chvíli, když se posbíral z trosek stěny, jíž proletěl. Stál tam, kymácel se a svět kolem něj se bláznivě točil. Zamračená žena, která prošla dírou za ním, zřejmě uvažující o tom, že ho praští podruhé, rozbourané moře a tři nachtové opodál, válející se smíchy v trávě.

Sešel k moři.

"Kam jdeš?" ozvalo se za ním.

"K bohu."

"Ten je na opačné straně."

Withal se obrátil. "Mluvíš se mnou, jako bych ostrov neznal. Chceš šaty. Na, vezmi si moje." Stáhl si košili přes hlavu.

A ocitl se na zádech, zíraje přes vybělenou látku do jasného, oslepujícího slunce -

- náhlé zatmění. Mluvil, "... zůstaň ještě chvíli ležet, Withale. Nechtěla jsem tě uhodit tak tvrdě. Bojím se, že jsem ti nakrápla lebku."

Ne, ne, ta je tvrdá jako kovadlina. Budu v pořádku. Vidiš, už vstávám... vlastně, proč se namáhat. Tady na sluníčku je hezky. Ta košile je cítit, jako moře. Jako pláž po odlivu a mrtvé chaluhy ve smrduté vodě. Přesně jako Vnitřní přístav. Musím klukům říct, ať se tam přestanou koupat. Pořád jim to opakuju... aha, oni jsou mrtví. Všichni jsou mrtví, mí chlapi, mí tovaryši.

Měl bys mi odpovědět brzy, Maeli.

"Withale?"

"To ten stan. Tohle se mi nachtové snaží říct. Něco s tím stanem..."

"Withale?"

Asi si trochu zdřímnu.

* * *

Stopa vedla na východ, zhruba rovnoběžně s Brouskou silnicí, alespoň zpočátku. Když les prořídil, uhnula k jihu směrem k samotné silnici. Zběhové prošli dalším statkem, ale nikdo tam nebyl. Byly tam patrné známky drancování a zřejmě byl zabaven vůz s dřevěnými koly. Půlzobka soudil, že maroděři nemají příliš velký náskok a rudí gardisté je do svítání dostihnou.

Seren Pedak jela vedle Kaleného meče. Nové třmeny držely nohy pevně. Ještě nikdy se na koni necítila tak bezpečně. Bylo jasné, že Modrorůžští Ledeřany klamali po dlouhou dobu, a ji napadlo, jestli to neodhaluje nějakou zásadní, dříve nepoznanou vadu jejich lidí. Jistota důvěřivosti zrozenou z nešťastné směsice naivity a nadutosti. Jestli Leder přežije edurskou invazi a pravda o modrorůžském podvodu vyjde na světlo, lederská reakce bude nejspíš dětinská jako obvykle, těžká ublíženost a zášť, která vydrží hodně dlouho. Modrá růže bude zlomyslně a opakovaně trestána nejrůznějšími způsoby.

Dvě ženy v oddíle rozebraly na prvním statku stojan na kůze a tyče použily k výrobě několika hrubých kopí, o polovinu vyšších než člověk. Naostřené, v ohni vytvrzené hroty byly opatřeny příčnými zářezy a od ratiště se odchlipovaly silné ozuby. Všechny špice byly natřené krví chovatele a jeho rodiny, aby byl zpečetěn pomstychtivý záměr.

Jeli nocí. Čtyřikrát se zastavili, aby nechali koně odpočinout, a každému z oddílů až na jednoho se podařilo na čtvrt zvonění si zdřímnout - vojácké umění, jež Seren nedokázala napodobit. Než obloha na východě zbledla a objevila se mlha v nížinách, pálily ji oči a byla k smrti utahaná. Minuli uprchlický tábor na Brouské silnici. Jedna stařenka se probudila a prozradila jim, že nájezdníci se u nich zastavili a ukradli jim veškeré cennosti, včetně dvou dívek a jejich matky.

O dvě stě kroků dál zběhy uviděli. Vůz stál na silnici a dva volové, kteří ho táhli, stáli pod košatým, pokrouceným dubem na druhé straně v příkopu. Na jednom kole byly upevněny řetězy a vedle se ve spánku choulily tři drobné postavičky. Za vozem bylo ohniště, z něhož se ještě kouřilo.

Rudí gardisté zastavili opodál a prohlíželi si okolí.

"Všichni spí," prohodila jedna vojačka.

"Tihle koně nejsou cvičení na boj zblízka," prohlásil Kalený meč. "Formace čtyři jeden čtyři. Ty budeš ten jeden, akvizitor, a drž se těsně za prvními jezdci."

Seren kývla. Nehodlala vznášet námitky. Dostala náhradní meč a uměla s ním zacházet. Přesto to bude útok na kopí. Vojáci si utáhli řemínky u přileb, natáhli si plechové rukavice a přehmátli na kopích do třetiny výšky od patky. Seren tasila meč.

"Dobrá," pravil Kalený meč. "Korlo, udrž je ve spánku, dokud nebudeme na třicet kroků. Pak je rychle vzbud', ať zpanikaří."

"Provedu, přísedníku. Už je to dávno, co?"

"Chceme nechat některý názivu, pane?" zeptal se Půlzobka.

"Ne."

Kalený meč s Půlzobkou po levici a oběma vojačkami po pravici vytvořili první linii. Zrychlili do klusu. Padesát kroků, a žádný ze zběhů se nepohnul. Seren se ohléla na Korla. Mág se usmál, zvedl ruku a zahýbal prsty.

Všimla si, že tři zajatkyně u vozu se posadily, načež rychle zalezly pod vůz. Vojáci sklopili kopí a koně nacválali. Náhlý pohyb mezi zběhy. Vyskakovali a zmateně pokřikovali.

Přední řada se rozdělila kolem vozu a Seren po chvilce nerozhodnosti, kdy pod vozem zahlédla vykulené oči, prudce odbočila doleva. Vzápětí se ocitla vedle vysokých kol.

Čtyři kopí vepředu si už našla cíle, tři probodla zezadu muže pokoušející se o útěk. K Seren přivrávorl jeden zběh a ona se ohnala mečem. Zasáhla ho do ramene, až ho to ve spršce krve otočilo. Vynadala si za neobratný úder, předklonila se a zvedla se ve třmenech. Znovu si připravila meč.

První čtyři gardisté zpomalili a chápali se mečů. Druhá řada za Seren se rozestoupila. Muži pronásledovali oběti přechájející do příkopů podél silnice. Zabíjeli chladnokrevně a rychle.

Zprava se vedle Seren objevil oštěp. Odrazila ho a otočila se, jak ji kůň nesl dál. Čepel jí zazvonila v ruce, protože narazila na přílbu. Ostří se zaseklo a ona prudce zatáhla, až muži strhla přílbu z hlavy. Ta odletěla stranou a odrazila se od země, zacákaná krví a po straně promáčkla.

Zahlédla Kaleného meče o deset kroků dál. Zabíjel děsivě snadno, jednou rukou svíral otěže, naváděl koně a meč před ním prováděl vražedný tanec.

Kdosi jí skočil po ruce s mečem, až jí to škublo ramenem. Vykřikla bolestí a cítila, jak ji nepřítel stahuje ze sedla. Naklonil se k ní, vousatý, šklebící se, jako by usiloval o nějaký příšerný polibek. Pak mu povolily rysy a oči se mu naplnily krví.

Žíly na spáncích se rozpadly v modré skvrny rozšiřující se pod kůži. Další krev mu vytryskla z nosu. Pustil ji a skácel se dozadu.

Korlo přistoupil s dlouhým nožem s tenkou čepelí v ruce. "Vstávej, holka! Opři se o mě -"

S rukou na jílci meče se o něj opřela a zvedla se. "Díky, Korlo -"

"Brzdí, holka, tady jsme už skoro hotoví."

Seren se rozhlédla kolem sebe. Tři gardisté kromě Kaleného meče sesedli a procházeli mezi raněnými a umírajícími. Do těl vráželi meče. Seren se otočila. "Ten muž - co se mu stalo?"

"Uvařil jsem mu mozek, akvizitor. Je to špinavý, příznávám, ale když přísedník říkal, že na tebe mám dávat pozor."

Zadávala se na něj. "Co je to za magii?"

"Jednou ti to možná povím. Předtím to byla moc hezká rána na hlavu. Prevít, dostal se s tím oštěpem hodně blízko."

Dostal. Najednou se roztřásla. "A tohle je tvoje povolání, Korlo? To je... nechutné."

"Ano, akvizitor, to je."

Přicházel k nim Kalený meč. "Je všechno v pořádku?"

"Jsme v pořádku, pane. Všichni mrtví?"

"Jedenadvacet."

"Tak to jsou všichni," kývl mág.

"Ani ne půl tuctu se podařilo vytáhnout zbraně. Krásně jsi je zmátl, Korlo. Dobrá práce."

"Takhle vy vojáci vyhráváte bitvy?" zeptala se Seren.

"My sem nepřišli kvůli bitvě, akvizitor," opáčil Kalený meč. "Šlo o popravu, holka. Byl mezi tou sebrankou nějaký mág, Korlo?"

"Jenom menší mistr. Vyřídil jsem ho rovnou."

Poprava. Ano. Lepší bude brát to takhle. Ne jako řezničinu. Nakonec to byli vrahové a násilníci. "Nenechal jsi mi žádného naživu, přísedníku?"

Zadával se na ni. "Ne, žádného."

"Nechtěl jsi, abych... udělala, co budu chtít, vid'?"

"Správně, holka. Nechtěl."

"Proč?"

"Protože by se ti to mohlo zalíbit."

"A co je tobě do toho, Kalený meči?"

"To vůbec není dobrý." Odvrátil se. "Korlo, postarej se o zajatky pod vozem. Vyléč je, jestli to potřebují."

Má pravdu. Ten parchant má pravdu. Mohlo by se mi to zalíbit. Mučit nějakého bezmocného muže. A to by vůbec nebylo dobře, protože bych pak mohla zatoužit po dalším. Vzpomněla si na ten pocit, když její meč narazil tomu zběhovi na hlavu. Odporný, nechutně příjemný, vše bylo promíchané.

Bolí to. Ale můžu zařít, aby to bolelo i jiné. Dost, aby se to vyrovnalo a zanechalo... klid. Je to ono? Klid? Nebo jenom zatvrzelost, bezducha a chladná?

"Dobře, Kalený meči," pravila. "Zabraň mi v tom. Jenže to nepomáhá. Nic nepomáhá."

"Ano. Aspoň zatím ne."

"Už nikdy ne," opáčila. "Vím, že si myslíš, že čas vše zahojí. Ale je to něco, co prožívám pořád dokola, víš, přísedníku?"

Pořád. Nebylo to před několika dny. Bylo to s mým posledním nádechem, s každým posledním nádechem."

Zahlédla v jeho očích soucit a nevysvětlitelně ho za to nenáviděla. "Promyslím si to, holka."

"A k čemu?"

"To ještě nevím."

Zadávala se na meč v ruce a krev a pár vlasů nalepených u zubu, kde zasáhla muže do hlavy. Nechutné. Ale oni čekají, že to utřu. Aby bylo železo čisté a znovu se lesklo, jako by to byl pouze stříbřitý kov. Nesouvisející s činy, historií, důvodem k existenci. Nechtěla tu špínu uklidit. Líbil se jí pohled na ni.

Ponechali těla ležet, i s kopími zabodnutými do chladnouchého masa. Vůz, kromě jídla, které uvezli, nechali být - uprchlíci přicházející po silnici si mohou vzít zbytek. Mezi mrtvými bylo pět mladíků, mohlo jim být nanejvýš patnáct. Urazili krátkou cestu, ale jak poznamenal Půlzobka, byla to špatná cesta a tím to končilo.

Seren žádného z nich nelitovala.

KNIHA ČTVRTÁ

PŮLNOČNÍ VLNY

Příbuzní želi mého odchodu, všechna láska je jen prach, lítost je vyřezána ze syrové podstaty, kameny nahromaděné na straně, desky zasazené do břehů, spojené šedé stěny se zvedají, vlastnictví položené vedle místa mého odpočinku, všichni z vesnice se tu sešli, tlučou do kůží, kvílí, jejich žal se šmouhami od popela, drásají si tváře, rány na těle, vzpomínka na můj život je odevzdána vějířům hlíny z dřevěných lopat, a kdybych byl přítomen jako duch na kraji života, svědek bratrů a sester, obnažených ztrátou, lovců zoufalství na šťavnatém trávníku, kde stojí na stráž předkové zabalení v kůžích, mohl bych zůstat nehybný, oči zavěšené před tmavým přívalem, kdy objetí je spirála stahující do lhostejnosti, konečně zvažovat, jaké to je, být potěšen, a přece je mé tělo teplé, krev v žilách se nezastavila,

nevychladla, můj dech se připojuje k větru, unášejícímu falešný pláč, jsem vyhoštěn, sám v davu, už mě nikdo nevidí, vzrušení mého života čelí jejich odvráceným zádům, chvění jejich vůle, a všechna láska je prach, jímž nyní kráčím, k potěše nikoho, ze syrové podstaty, kameny naskládané, šedá zeď se zvedá.

Vyhoštěný
Kellun Adara

KAPITOLA DVACET

Zdálo se, že noc za války se Sar Trell nikdy neskončí. Než se objevil náš velký císař Dessimbelakis, naše legie byly na bitevním poli stále dokola odráženy. Naši synové a dcery ronili krvavé slzy na zelenou travu a vozové bubny nepřítelů přicházely jako hromobití. Na naši víře se však nemohly udržet žádné skvrny, zářila stále jasněji, vzdorněji. Srazili jsme řady, překrývající se štíty vyleštěné a jasné jako rudé slunce, a ten z nás, jenž byl zapotřebí, jenž byl předurčen chopit se zacákaného jílce pravdivého meče První říše, propůjčil svůj hlas a sílu, aby nás vedl v odpověď na hrdelní dunění válečného křiku Sar Trell, kamenné chvění jejich vozových bubnů. Vítězství bylo předurčeno ve výhni ozářených očích Toho ze Sedmi posvátných měst, v horečném útoku jeho vůle, a onoho dne, devatenáctého měsíce lethara v Arenbalově roce, bylo sartrellské vojsko na pláni u Yath-Ghatanu rozprášeno, jejich bílé kosti byly vloženy do základů a jejich lebky vy dláždily říšské silnice...

Dessilan
Vílara

N

ěkde před nimi je Královská kolonáda Věčného příbytku. Klenutý strop spředený ze zlata na půlnočně modrém pozadí, démanty v dlouhých praménkách třpytící se jako kapky rosy. Sloupy lemující uličku vedoucí do trůnního sálu měly vyřezávané spirálovité vzory a byly natřené mořskou zelení. Na každé straně jich bylo dvacet a stály tři kroky od sebe. Průchody mezi řadami sloupů a zdi byly dost široké, aby tam mohla projít palácová garda bez obav, že by se jim někde zachytily pochvy. Prostřední ulička byla široká jako deset mužů. Na druhém konci byla velká komnata sloužící jako přijímací sál. Na stěnách byly fresky První říše, tolikrát okopírované, že byly stylizované a jejich význam se vytratil. V tradičních držácích na pohodlně byly krystaly napuštěné magií a vrhající namodralé světlo. Na vnitřním konci byly masivní dvoukřídlové dveře zdobené drahokamy, vedoucí do úzké, nízké chodby patnáct kroků dlouhé, ústící do trůnního sálu.

Ve vzduchu byl cítit mramorový prach a malba. Slavnostní investitura bude za tři dny, až král Ezgara Diskanar ve státním rouchu projde Královskou kolonádou a vstoupí do trůnního sálu s královnou o krok pozadu po levici a princem o dva kroky pozadu za otcem. Tedy tak to asi mělo být.

Bryse sem dovedla řádka sluhů a gardistů, sledujících zdánlivě náhodně bloudění cedy Kuru Qana. Zvláštní prázdnota posledního úseku Věčného příbytku finadda vyváděla z míry. Když vstupoval do přijímacího sálu, jeho kroky se rozléhaly na hladkých dlažebních kamenech. Před sebou uviděl klečícího cedu.

Kuru Qan si pro sebe něco mumlal a prsty jezdil po spojích mezi kameny. Vedle něj stál rozedraný, barvou postříkaný košík plný rydel, štětců a uzavřených nádobek s barvami.

"Cedo?"

Stařec vzhlédl, zašilhal přes čočky, které mu sklouzly po nose. "Brysi Beddikte? Už jsem si říkal, kde vězíš."

"V trůnním sále. Ve starém trůnním sále, kde stále sídlí náš král. Přeživší bataliony a brigády se stahují k obraně Lederas. Všechno je poněkud... hektické."

"Nepochybně. Významné? Podstatné. Výmluvné. Nyní přepočítej dlažební kameny v této komnatě. Na šířku i délku, prosím."

"Cože? Cedo, král tě volá."

Jenže Kuru Qan přestal poslouchat. Už zase lezl po kolenou, mumlal si a ometal drť, která tu zůstala po stavebních dělnících.

Brys chvíli přemýšlel, pak začal počítat kameny. Když skončil, vrátil se k cedovi. Kuru Qan seděl na zemi a zřejmě se plně věnoval čištění svých čoček. Promluvil, aniž by vzhlédl.

"Bataliony a brigády. Ano, zcela jistě. Shromažďují se v kopcích kolem Branské tvrze. Užitečné? Poslední z mých mágů. Ukaž mi prostřední kámen, Brysi. Zůstane Kupecký batalion ve městě? Myslím, že ne. Bude poslán do kopců. Celý."

Ten střed, Brysi Beddikte?"

"Přímě před tebou, cedo."

"Aha, ano. Dobře. Velmi dobře. A jaká vojska nám zbývají? Jak si vedou flotily? Moře jsou nehostinná, že? Lépe je držet se mimo ně. Přinejmenším mimo Moře draků, ačkoliv protektoráty dělají hluk. Koršen, Pilot, Pokles - myslí si, že vidí příležitost."

Brys si odkašlal. "Řemeslnický batalion opustil Sídlo a táhne na Pětibodí. Rozpolcená brigáda se stáhla ze Starého Katteru s minimálními ztrátami. Hadí batalion opustil Oul a Nezkontná brigáda odešla z Tulaměše - města na severním pobřeží byla vydána nepříteli. Dreš padl včera v noci, posádka pobili. Bílozvědný batalion při ústupu z První Dálavy vypaluje zemi a brzy by měl být v Branské tvrzi. Předá Unnutal Hebaz povede za tři dny Kupecký batalion z města. Předpokládá se, cedo, že ji doprovodíš."

"Doprovodím? Nesmysl. Mám moc práce. Moc práce. Tolik věcí ještě musím udělat. Bude mít moje mágy. Ano, moje

mágy."

"Zbývá jich pouze čtrnáct, cedo."

"Čtrnáct? Významné? Musím si to promyslet."

Brys si prohlížel Kuru Qana, svého starého přítele, a bojoval se záplavou soucitu. "Jak dlouho hodláš zůstat tady na podlaže, cedo?"

"Není to snadné, finadde, vůbec ne. Bojím se, že už tak jsem čekal příliš dlouho. Ale uvidíme."

"Kdy tě může král čekat?"

"Žel, nevíme, co čekat, že? Kromě několika hlavních pravd s obtížemi vykutaných z chaosu. Sedmý cyklus, aha, na tomto obratu událostí není nic dobrého. Už musíš jít. Postarej se o bratra, Brysi. Postarej se o něj."

"O kterého?"

Kuru Qan si už zase leštil čočky a neodpověděl.

Brys se otočil a zamířil ke dveřím.

"Finadde," promluvil za ním ceda, "ať uděláš cokoliv, nezabíjej ho."

Brys se zastavil a ohlédl se. "Koho?"

"Nezabíjej ho. Nesmíš ho zabít. Teď běž. Běž, finadde."

* * *

Tolik uliček v Lederas nikdy nepoznalo denní světlo. Byly uzounké, se spoustou balkonů, říms a výstupků, tvořících náhradní střechy, chodby pod nimi byly křivolaké, ucpané odpadky, říše krys, střevíčníků a pavouků. A občas se tu vyskytl nemrtvý.

Šurk Elalle stála v šeru, jako prostála včerejší noc. Čekala. Ulice za ní se se dnem probudila, ačkoliv davy byly mnohem kradmější a napjatější, než bylo obvyklé. Poblíž Západní brány došlo především k bouřím, které krutě potlačili vojáci Kupeckého batalionu. Byl prosazován zákaz vycházení a někdo si konečně všiml, že nižší vrstvy v podstatě zmizely z města, což vyvolalo zmatek a pocit neklidu.

Téměř přímo naproti sobě měla postranní branku vedoucí na pozemek Geruna Eberikta. Finadd neměl rád ceremonie při návratu. Nešlo o skromnost. Důležitější bylo, že kolem hlavní brány byla spousta míst, kam by se mohl ukrýt nájemný vrah.

Nicméně jeho příchod doprovázel jistý zmatek. Tělesní strážci táhnoucí se ulicemi ohlašovali jeho blízký příchod. Když prohlíželi ulici kolem branky, Šurk splynula se stíny. Strážci zaujali obranné pozice kolem branky a čekali. Poté se objevil důstojník, prošel kolem nich a branku odemkl. Objevil se úzký průchod otevírající se na světle zalité nádvoří. Najednou tu bylo mnohem méně obyvatel, vytratili se jako na nějaký předem dohodnutý signál, a v zorném poli Šurk zůstali jen gardisté.

"Nerozesmávej mě," zamumlala tiše.

V dohledu se objevil Gerun Eberikt, ruku položenou na jílcí meče. Nezastavil se, rovnou prošel brankou. Strážci spěchali za ním a jako poslední vešel důstojník, jenž za sebou branku zavřel.

Šurk šla dál uličkou až k rezavému žebříku, více méně upevněnému ve zdi budovy napravo. Vylezla na střechu, nevšímajíc si námitek závěsů a oslabeného kovu. Šplhala po střeše a pečlivě vyzkoušela každou břidlicovou tašku, než na ni došlápla. Konečně viděla přes okraj. Sunula se podél střechy, až viděla na přední vchod do Gerunova domu a část nádvoří. Spustila se, jak to jen šlo, až jí byly vidět jen prsty, oči a temeno hlavy. Kdyby někdo z nádvoří zvedl hlavu, stěží by ji zahlédl.

Gerun Eberikt stál přede dveřmi a poslouchal kapitána gardy, jenž mu něco sáhodlouze vykládal a občas podtrhoval výklad posunky prozrazujícími zmatek. Hlášení skončilo, když ho Gerun popadl za krk. Dokonce i na tu dálku Šurk viděla, jak muži ztmavli obličej do zajímavého odstínu modři.

Pochopitelně nikdo s trochou odvahy v těle by si něco takového nenechal líbit, takže nebylo žádným překvapením, když kapitán vytáhl od pasu nůž. Gerun na to čekal, už měl nůž v ruce a zarazil ho kapitánovi pod hrudní kost až po rukojeť. Kapitán se zhroutil a finadd ho pustil a díval se, jak se skládá na zem.

"Jsou to jenom peníze, Gerune," pronesla Šurk tiše. "A zmizelý bratr, kterého jsi zabil už dávno. Takový nedostatek sebeovládání je děsný... tedy pro ostatní zaměstnance. Mně to jenom potvrzuje všechna podezření."

Dojde ke krvavé lázni, pokud ne dnes v noci, pak zítra. Bezpočet špehů a práškačů - těch, kteří zůstali - se bude činit a velký hon na zloděje začne. Celkem nepříjemná představa.

Gerunovo bohatství zaplatilo odchod městských chudáků, což znamenalo, že nyní bude muset své oběti hledat mezi Ledeřany místo mezi Nereky, Tarthenaly či Faraedy. Vlastně se mu budou hledat velmi těžce. Kromě toho byla válka a finadd by měl mít plno práce jinde. Za chvíli bude vzteky bez sebe.

Šurk se dívala, jak Gerun vyráží z domu s gardisty za patami. Zlodějka se svezla níž, překulila se na záda a sklouzla ke kraji.

Přímo pod ní byl balkon -

Ne, už nebyl.

Dopadla na šňůry na prádlo, které pod její vahou praskly, odrazila se od římsy pokryté holubím trusem a přistála na hromadě smetí. Kde nějakou chvíli ležela a nehýbala se.

Tohle byl problém s městy. Nic nezůstávalo na svém místě. Ten balkon předtím použila několikrát, když sledovala sídlo. Zvedla ruku. Pak druhou. Skrčila nohy. Zatím nic zlomeného. A po opatrné prohlídce nezjistila žádné větší škody. Naštěstí si mrtví nepotrpí na vzhled, takže řečené škody byly minimální.

Konečně si všimla, že jí z čela trčí zrezivělá železná tyč. Do očí jí stékaly provoněné tekutiny. Ohmatala protivný předmět. Prošel kostí až do zadní části lebky, pokud něco znamenalo skřípění, když tyčí zavíklala.

"Zničila jsem si mozek," pronesla nahlas. "Ale používala jsem ho vůbec? Nejspíš ne. A měla jsem vlastně někdy

předtím ve zvyku mluvit sama se sebou? Nemyslím."

Vstala, po kolena zabořená ve smetí, a zvažovala, zda má tyč vytáhnout. To by ale mohlo věci ještě zhoršit. Nakonec, vyčnívala jen na šířku dlaně. Bylo těžké ji přehlédnout, ale bylo to mnohem méně nápadné než třeba délka paže. Návštěva u Tehola Beddikta byla zřejmě nevyhnutelná, i kdyby jen kvůli nekonečným radám, které by mohla s potěšením odmítat.

Uvědomila si, že bude muset počkat až do setmění, protože do jeho domu by se nepozorovaně nedostala. Kdysi dávno měla pozornost ráda. Obdivné pohledy a to všechno, a vždycky ji uspokojilo, když někdo pochválil její schopnosti. Ale tyč v hlavě skutečně doháněla cit pro módu podle běžných měřítek do extrémů. Lidé by si ji určitě všimli, a ne v dobrém.

Sklíčená Šurk Elalle se posadila na smetí a čekala, až přijde soumrak.

* * *

"Co se stalo s nohama od mý postele?"

"Potřebovali jsme dřevo, pane."

"Ano, ale proč jenom tři?"

"Tu poslední jsem si schovával na později. Našel jsem pytlík něčeho, co by mohl být čaj."

"Aha." Tehol se posadil. "Jenom žasnu, že jsem to prospal."

"Byl jste očividně velmi unavený, pane."

"Ano, což je pochopitelný, vzhledem k tomu, kolik mám práce. Měl jsem práci, že ano?"

"Netuším, protože jsem sám měl spoustu práce a nemohl jsem si všimnout vás. Ale věřím tomu, co říkáte, pane. Rozhodně jste spal jako muž, který měl plno práce."

"To je podle mě dostatečný důkaz. Teď jsem si jistý. No, zatímco jsem se dřel do bezvědomí, ty sám jsi taky zřejmě nezahálel. Tak si to poslechněme."

"Dobře, pane. S křídla Věčného příbytku jsme více méně hotoví. Sucho, základy opravený, moje čtyři poklizejí. Byly nějaké stížnosti na studený průvan v Pátém křídle, ale to vlastně není můj problém."

"Proč studený průvan, Buggu?"

"Pravděpodobně to souvisí s podpěrným systémem, co jsem použil, ale nikdo neví."

"A proč by měl být kvůli podpěrám studený? Buggu, nevidím ve tvém chování nepokoj?"

"Nepokoj, pane? Vůbec ne. Víte jistě, že chcete znát podrobnosti?"

"Když to podáváš takhle, tak nejspíš ne. A to je všechno, co jsi dělal?"

"Taky jsem byl tu a onde, pracoval jsem se přes klepy a zkoušel z nich vykutat nějakou pravdu. Proto jsem taky sestavil seznam faktů."

"Seznam Nádhera. Miluju seznamy. Jsou tak... uspořádaný."

"Ano, pane. Mám pokračovat? Dobře. Severní hranice patří Tiste Edur, stejně jako všechna pobřežní města až k Výšině a možná i Starý Gedure. Edurský flotily prý jsou na Vyhoštěném moři, naproti Lendu, a tudíž na kraji Gedryský zátoky. Z toho je nutný vyvozovat, že hodlají plout po řece Leder. Nejspíš by chtěly dorazit zároveň s pozemními vojsky. Je jasné, že Tiste Edur táhnou na Lederas, hodlají ji dobýt a zmocnit se trůnu. Teprve se uvidí, jestli to zapříčiní kapitulaci celého království. Podle mého to tak dopadne. Ne že bych věřil, že protektoráty něco podniknou. Cokoliv jiného by byla sebevražda."

"Když to říkáš, Buggu. Jsou Tiste Edur vážně tak úžasní?"

Sluha si prohrábl řídnoucí vlasy a ohlédl se na tělesného strážce, stojícího u poklopu a jako vždy mlčícího. "Znovu, pane, jen spousta povídaček. Měl bych ohledně Tiste Edur následující komentář. Jejich nový císař má úžasnou moc, ale magie, kterou Edurové používají, nepochází z jejich tradičních zdrojů. Není to Kurald Emurlahn, i když ta zůstává součástí jejich arzenálu. Zatím v bitvě marnotratně používají stínový přízraky a demony Kenyll'rah, kteří s nima spolupracují jen neochotně."

"Kurald co? Kenyll kdo? A co se to vlastně povídá?"

"Což mě přivádí k dalším poznámkám. Má to co dělat s mrtvými."

"Mrtvé. No ovšem. Pokračuj, prosím tě."

"Tehle subkontinent, oblast, co začíná územím Tiste Edur na severu, s Modrou růží a Oul'd'an na východě a Poklesem a D'aliban na jihu - je docela zvláštní, pane, a je taková už od raných dob. Nejsou tu žádné, ehm, stezky. Teda pro mrtvé. Pro jejich duchy."

"Teď ti nerozumím, Buggu," podotkl Tehol, vstal z rozvrzané postele a začal přecházet po střeše. Tělesný strážce ho sledoval pohledem. "Mrtví jsou prostě mrtví. Duchové tu zůstávají, protože nemají kam jít, a každopádně se jim do prohlížení památek moc nechce. O jakých stezkách to mluvíš?"

"Vedou na místo, který by se dalo nazvat držba smrti."

"Žádná držba smrti neexistuje."

"A to je právě tak... neobvyklý. Měla by existovat. Celou dobu. Například v Kolanse patří k víře Pán smrti. Něco podobného najdete v Bolkanském království -"

"Bolkanský království? Buggu, o Bolkanském království neví nikdo nic. Nikdo o něm nechce nic vědět. Milý sluho, začínáš mě děsit šífkou svých znalostí. Leda by sis to všechno vymýšlel."

"Přesně, pane. Budu pokračovat. Žádná držba smrti nebyla. Kdysi existovala. Teda původní destičky držeb z První říše ji měly. Stejně jako plno dalších držeb, který byly jedna po druhý odložené. Bylo by vážně hezký, kdyby se tomu zvláštnímu úbytku mohl věnovat nějaký učenec. Běh času v kultuře vybízí ke zesložitému, ne zjednodušení, leda když nějaký strašný kolaps spustí pád, ale jediný trauma, který Leder utrpěl, pocházel z původního pádu První říše a následného odtržení kolonií. Tenkrát došlo k jistému zhoršení, což vedlo ke krátkému období nezávislých městských

států. A pak tu byly války s kmenama na jihovýchodě Krynu a s atavistickými zbytkama Andiů z Modré růže. Ale nic z toho nenarušilo kulturu. Možná proto, že se tady držba smrti nemohla projevit. V každém případě je uzavření cest pro mrtvé faktem, kterýžto se omezuje jen na půdu tyhle oblasti. Horší je, že to všechno byla nehoda -"

"Počkej, Buggu. Teď mám pár věcných otázek."

"Vaše otázky jsou vždycky věcné, pane."

"Já vím, ale tyhle jsou ještě věcnější."

"Víc než obvykle?"

"Naznačuješ, že moje normální věcnost není zvláštní, Buggu?"

"Samozřejmě že ne, pane. Tak kde jsem to byl? Aha, ano, ta nehoda. V nejranějších textech - těch, co přišly s Ledeřany z První říše - se občas najde zmínka o rase nazývaný Jaghuti -"

"Vážně? Mluvíš s člověkem, co má hlavu nacpanou k prasknutí klasickým vzděláním, Buggu. O těch Jaghutech jsem jaktělživ neslyšel."

"Dobrá, je tam jedna zmínka a nejsou označení jménem."

"Cha, věděl jsem to. Nesnaž se o nějaký trik."

"Promiňte, pane. V každém případě, v nejpřesnějším smyslu Jaghuty zastupují ty špatně zachovalý, stylizovaný obrázky, co najdete na destičkách ledových držby -"

"Ti žábám podobný trpajzlíci?"

"Žel, přežili jenom ti se zelenou kůží. Jaghuti byli ve skutečnosti docela vysocí a žáby nepřipomínali ani v nejmenším. Důležitý je, že jejich magie se projevovala ledem a zimou. Dodneška je běžný brát v úvahu jenom čtyři základní přírodní živly. Vzduch, zemi, oheň a vodu. To je pochopitelně naprostý nesmysl."

"Pochopitelně."

"Je to světlo, tma, stín, život, smrt a led. Možná jich je ještě víc, ale proč se přit o maličkosti? Chci říct, že kdysi dávno udělal nějaký Jaghut něco s touhle zemí, pane. V podstatě ji uzavřel. Použil aspektovanou magii. Účinek byl pozoruhodný."

"Stezky mrtvých zavál sněh, jako horský průsmyk v zimě?"

"Něco takového, ano."

"A tak mrtví lelkují v Lederu. Duchové, stíny a lidi jako Šurk Elalle a Konývka."

"Správně. Ale to všechno se mění."

Tehol se zastavil a otočil se k Buggovi. "Vážně?"

"Žel, ano, pane. Kouzlo... taje. Držba smrti se projevuje. Situace se rozmotává. A rychle."

"Znamená to, že Šurk má potíže?"

"Ne. Kletba nejspíš bude působit dál. Ale původní účinnost kouzla se odvíjí z faktu, že tu držba smrti předtím nebyla."

"Dobře. Všechno se rozmotává. Navštívil jsi poslední dobou Konývku?"

"Zajímavý, že se ptáte, pane, protože držba smrti se projevuje právě na pozemku nyní mrtvý azathský věže. Z toho by se dalo odvodit, že Konývka je s celou tou událostí nějak spojená, jenže není. Vlastně už ani není mrtvá. Teda ne tak mrtvá, jak bývala. Je jasný, že tu je z... jiného důvodu. Jak víte, z mohyl vylízájí potíže."

"Co je to za kouř? Táhle."

Bugg zamžoural. "Asi další nepokoje. Výplatní čtvrt'."

"Od chvíle, co duchové vpadli do Mýtné banky, jsou lidi kapku vyděšený. Kromě toho se samotný Mýto hroutí ze všech těch špatných zpráv ze severu. Vlastně se divím, že to trvá tak dlouho."

Už slyšeli zvony, jak městská posádka reagovala na poplach z několika stanic v oblasti.

"To dlouho nevydrží," předpovídal Bugg.

"Ano, ale něco mi to připomnělo," prohlásil Tehol. "Myslím, že přišel čas poslat Šánd, Hejun a Rissar na cestu."

"Budou mít námitky?"

"Menší, než bys čekal. Město je nervózní. Těch pár Neledeřanů, kteří tu ještě zůstali, pronásledují, a nejen měšťani. Úřady, se vším tím podezíráním a ochotou pošlapat tvrdě vydřený práva, předvádějí svůj rasismus."

"Důkaz, že svoboda, kdysi zaručená i Neledeřanům, se zrodila jak ze shovívavosti, tak z vypočítavý pózy hodného dohlizitele. Co bylo dáno, je zase bez zábran odebíráno."

"Pravda, Buggu. Myslíš, že v hloubi duše jsme všichni jenom lháři a podvodníci?"

"Nejspíš."

"Bez naděje na to, že překonáme instinktivní nevraživost?"

"Těžko říct. Jak se zatím daří nám?"

"To není fěr. Ne, jasně, je to dokonale fěr. Ale nevěstí to nic dobrého."

"To jenom máloco, pane."

"To je od tebe netypicky zasmušilý, Buggu."

"Bojím se, že Tiste Edur nebudou o nic lepší. Peníze jsou nakonec jed a nakazí bez výhrady každého."

"Jak jsem si myslel," zamumlal Tehol, "očividně nadešel čas zničit ekonomiku."

"V tom máte pravdu, pane."

"Samozřejmě že mám. Navíc z toho vyplývá, že aspoň prozatím bychom neměli nic dělat. Vůbec nic. Cech chytačů krys zatím odvedl skvělou práci. Nebudeme nic opravovat. Z Mýtné banky vím, kdo co komu dluží, a Šánd podle těchto informací jednala velice schopně. Známé bídný stav královské pokladnice. Za tu práci na Věčném příbytku ti, doufám, zaplatili?"

"Včera, pane."

"Výborně. To bylo vyčerpávající. Myslím, že se vrátím do postele."

"Dobrý nápad, pane."
"Právě teď je asi tahle střecha to nejbezpečnější místo v Lederas."
"Správně. Lepší bude zůstat tady."
"A ty, Buggu?"
"Napadlo mě, že se půjdu projít."
"Vysledovat další klevety?"
"Něco takovýho, pane."
"Buď opatrný, Buggu, násilně verbují a s pořádným zápalem."
"Přemýšlel jsem o tom, pane. Zatím vás ještě nikdo nenavštívil?"
"Ale ano. Jenže náš zamlklý tělesný strážce je poslal pryč."
"Řekl něco?"
"Ne, myslím, že mu stačil pohled. Vzali nohy na ramena."
"Působivý. Co se mě týče, pane, umím zajistit, že se nelíbím dokonce i zoufalým verbířům."
"Ty jsi pořád nepřijemný, to je pravda," poznamenal Tehol a opatrně si lehal. "Tobě se vyhýbají dokonce i blechy. Jenom další z těch věčných záhad, Buggu, kvůli kterým jsi mi tak drahý. Nebo jsem já drahý tobě?"
"Myslím, že to první, pane."
"Ale ne. Ty mě nemáš rád. A to zjistím až po takový době?"
"Jenom jsem komentoval použití správné věty v kontextu vašeho prohlášení a pocitu, co jste asi chtěl vyjádřit. Samozřejmě že vás mám rád, pane. Jak bych mohl nemít?"
"Máš pravdu, Buggu. Ale teď se trochu prospím, takže jestli už po mně nic jiného nechceš..."
"Jistě, pane. Takže se uvidíme později..."
* * *

Turudal Brizad byl před trůnním sálem a se zkříženými rukama se opíral o sloup. Brys mu pokynul a už chtěl projít, když si ho královnin první choť přivolal. Finadd zaváhal, pak přistoupil.

Turudal se usmál. "Jenom klid. Už nejsem tak nebezpečný jako kdysi, Brysi Beddikte. Tedy, pokud připustíš, že jsem někdy byl nebezpečný."

"První choti, dovol mi vyjádřit soustrast -"

"Děkuji," přerušil ho Turudal, "ale to není nutné. Princ nebyl jediný zbrklý člen královské rodiny. Moje milá královna byla, jak si jistě vzpomínáš, v čele těch, kdo si přáli válku s Tiste Edur. Nakonec v sobě měla nadutost svých lidí..."

"Copak to nejsou i tví lidé, první choti?"

Muž se usmál ještě víc. "Větší část mého života, Brysi Beddikte - tady v paláci - lze popsat jako plnění role objektivního pozorovatele řízení státu a vnitrostátní dřiny, na nichž závisí má budoucnost. Vlastně závisela. V tomto se nijak neliším od svého protějšku - první konkubíny. Nakonec jsme tu byli jako symboly. A chovali jsme se podle toho."

"A ty teď žádnou roli nemáš," dodal Brys.

"Jsem ještě objektivnější pozorovatel než dřív, finadde."

"A k čemu ti to je?"

"Právě že k ničemu. K ničemu. Zapomněl jsem, jak taková svoboda chutná. Jistě si uvědomuješ, že Tiste Edur toto království dobudou, vid'?"

"Naše síly byly rozděleny už předtím, první choti."

"To jejich taky, finadde."

Brys si prohlížel muže před sebou a přemýšlel, co je na něm zvláštního, lhostejnost a... co? "Proč tu válku vlastně chtěla, Turudale Brizade?"

Muž pokrčil rameny. "Lederský motiv byl, je a bude vždy jen jeden. Majetek. Dobývání jako příležitost. Příležitost jako pozvání. Pozvání jako spravedlivý nárok. Spravedlivý nárok jako předurčení, jako osud." V očích se mu cosi temně zalesklo. "Osud jako vítězství, vítězství jako dobývání, dobývání jako majetek. Ale nikde v tom dokonalém plánu nenajdeš porážku. Všechny porážky jsou dočasné, chyba ve faktech. Naprav fakta a příště zvítězíš."

"Dokud nenastane situace, kdy nebude druhá příležitost."

"A budoucí učenci budou pitvat každou chvilku těchto dní, sestavovat seznamy faktů, podrobností, z nichž nelze nikdy odvodit žádné zevšeobecnění ohrožující základní předpoklad. Ve skutečnosti to je vynikající paradigma, dokonalý mechanismus zajišťující trvalé přežití celého houfu strašných, krutých představ."

"Zřejmě jsi opravdu dosáhl objektivnosti, Turudale Brizade."

"Víš, jak padla První říše, Brysi Beddikte? Nemyslím revidované verze, které se učí děti. Bylo to skrze obřad, který se zvrtil. Civilizace se sama roztrhala na kusy. V naší verzi pochopitelně ti, kdo přišli, aby tu vyčistili, byli přeměnění v agresory, vnější prvek, který způsobil zkázu, jež zničila První říši. A je tu další věc: rozpoutaný obřad dopadl i na zdejší kolonie, i když se nám podařilo zahnat hrozbu, jak nejdál to šlo, do ledových pustin. A doufali jsme, že tam ti parchanti pochcípají. Jenže oni naneštěstí nezemřeli. A teď se vracejí, Brysi Beddikte."

"Kdo? Tiste Edur? S nimi nemáme nic společného, Turudale -"

"Tiste Edur ne, ačkoliv velká část jejich dějin - zvláště jejich magie - je svázaná s následnými pohromami, které postihly První říši. Ne, finadde, já mluvím o jejich spojencích, o divoších z ledových pustin, o Džhecích."

"Zajímavý příběh," poznamenal Brys po chvíli, "ale nějak nechápu jeho důležitost."

"Nabízím ti vysvětlení," opáčil první choť, odstrčil se od sloupu a prošel kolem Bryse.

"Čeho?"

Turudal bez otáčení prohodil: "Pro hrozící selhání mé objektivnosti, finadde."

* * *

Moroch Nevad před bránou zpomalil zpěněného koně. Změť chatrčí a přístřešků, kdysi stojících podél silnice, byla srovnána se zemí, zůstalo jen bláto, střepy a třísky. Skvrny na hradbách města byly to jediné, co zůstalo po domácích opírajících se o ně.

Davy uprchlíků na silnici na posledních lígách zřídly, protože je Moroch předjel. Viděl mezi nimi zběhy a musel potlačit touhu provést krátký proces se zbabělci, protože na to neměl čas. Brána před ním byla otevřená a hlídal ji oddíl z Kupeckého batalionu.

Moroch před nimi zastavil. "Do soumraku bude cesta plná lidí," sdělil jim. "Abyste ten příval zvládli, budete potřebovat nejméně čtyři další oddíly."

Seržant se na něj zamračil. "A kdo, ve jménu Blouda, jsi?"

"Další zběh," zamumlal jiný voják.

Moroch měl stejnokroj pokrytý prachem a skvrnami od zaschlé krve. Byl zarostlý a vlasy měl špinavé a rozčuchané. Přesto na seržanta jen zíral, ohromený, že ho nepoznali. Pak vycenil zuby. "Ano, přijdou i zběhové. Ty musíte oddělit, a všechny uprchlíky ve správném věku a kondici zverbuje. Seržante, jsem finadd Moroch Nevad. Odvedl jsem přeživší z Vysoké pevnosti do Branské tvrze, kde jsme byli přiděleni k Řemeslnickému batalionu. Nyní se jdu ohlásit předě." Potěšilo ho, jak mu začali okamžitě prokazovat úctu.

Seržant zasalutoval a zeptal se: "Takže to je pravda, pane? Prince a královnu zajali Tiste Edur?"

"Zázrak, že vůbec přežili, seržante."

Seržantovi se tvář mihl zvláštní výraz, který rychle změnil. Moroch však pochopil. Proč jsi nepadl při jejich obraně, finadde? Utekl jsi jako všichni ostatní...

"Dostaneme je zpátky, pane," zavrčel seržant po chvíli.

"Pošlete pro posily," rozkázal Moroch a znovu pobídl koně. Máš pravdu, měl jsem zemřít. Ale ty jsi tam nebyl, nebo ano?"

Vjel do města.

* * *

Šampión Ormly a vrchní vyšetřovatel Ruket seděli na schodech před domem cechu chytačů krys a dělili se o láhev vína. Oba se zamračili, když se před nimi zastavil Bugg.

"Už o tobě všechno víme," procedila Ruket mezi zuby. Ohrnula nos, ale nic dalšího nedodala.

"To je úleva," pochválil si Bugg. "Co jste se ještě dozvěděli od agentů v okupovaných městech?"

"Máme ti snad prozradit všechny informace prostě proto, že ses zeptal?" vyštěkl Ormly.

"Nechápu, proč ne."

"Má pravdu, zmetek jeden," prohodila Ruket.

Šampión se na ni užasle podíval. "To teda nemá! Jsi do něj blázen, co? Do Tehola a jeho sluhy - do obou!"

"Nebud' směšný. Je to ve smlouvě, Ormly. Dělíme se o informace -"

"Dobře, ale co nám na oplátku dal on? Nic. Čekající muž. Na co čeká? To je jediný, co vím."

"Jsi namol."

"Nic jste neslyšeli," hádal Bugg.

"Ovšemže ano!" štěkl Ormly. "Vládne mír. Krámy jsou zase otevřeny. Penízky se kutálejí, námořní cesty volný."

"Posádky?"

"Odzbrojený. Včetně místních policejních sborů. Veškerou ochranu a prosazování zákonů provádějí Edurové. Prázdný sídla zabraly edurské rodiny - mají nějakou svou šlechtu. Nakonec se od nás tolik nelišej."

"Zvláštní," zabručel Bugg. "Žádný odpor?"

"Ty jejich zatracený stíny jsou všude. Dokonce ani krysy se neodvažují dělat potíže."

"A jak blízko k Lederas jsou edurské vojska?"

"To nevíme. Možná pár dní. Situace na venkově na sever odsud je pořádně zmatená. Na další otázky neodpovídám a bašta." Ormly si vzal od Ruket láhev a zhluboka se napil.

Bugg se rozhlédl. Ulice byla tichá. "Něco je ve vzduchu..."

"My víme," prohodila Ruket.

Ticho se táhlo. Nakonec si Bugg přetřel šíji a bez dalšího slova odešel.

Zanedlouho se dostal k azathské věži. Když přecházel ulici před bránou, vystoupil kdosi z uličky. Bugg se zastavil.

"Divím se, že tě tu vidím," poznamenal muž cestou ke sluhovi. "Ale jen na chvilku. Když o tom tak přemýšlím, kde jinde bys měl být?"

"Říkal jsem si, kdy se konečně probereš," opáčil Bugg. "Jestli vůbec."

"Lepší pozdě než nikdy."

"Chceš to tu trochu postrčit, co?"

"Něco takového. A co ty?"

"Záleží na tom." Bugg se zahloubal.

"Na čem?"

"Asi na tobě."

"Aha, ale já jenom procházím," namítl muž.

Bugg si ho dlouho prohlížel, pak naklonil hlavu na stranu a zeptal se: "Zajímalo by mě, kolik z tyhle šlamastyky je tvoje práce. Příkrmovat královninu chamtivost a princovo odcizení od otce. Nebo tě představa sedmého cyklu prostě jenom baví?"

"Já se jenom díval," ohradil se muž a pokrčil rameny. "Může za to lidská povaha, jako vždycky. Tohle břemeno nejsem ochotný dobrovolně přijmout, a zvlášť ne od tebe."

"Dobrá. Ale jsi tady a hodláš se ujmout aktivnější role..."

"Tohle sahá hodně zpátky, staříku. Ať jde o Edury nebo o lidi, nechci vidět další návštěvu T'lan Imass."

Bugg po chvíli kývl. "Smečka. Chápu. Nikdy jsem tě neměl rád, ale tentokrát s tebou musím naneštěstí souhlasit."

"To mě hřeje u srdce."

"Být posuzován tak vlídně? To by mi asi mělo stačit."

Muž se zasmál, ledabyle kývl a prošel kolem Bugga.

Bugg usoudil, že problém s bohy je v tom, jak se nakonec nechají vláčet událostmi. Šli tam, kam zaměřili jejich vyznavači. Tenhle bůh už všude jinde zmizel z paměti, byl mrtvý jako držby samy.

Takhle to tedy je. T'lan Imass, Smečka a příchod Džheků. Převtěleneckých vyznavačů starověkého pána, a kvůli případnému vzkříšení starodávného kultu by mohlo dojít k návratu T'lan Imass, kteří by chtěli to šílenství vyhladit.

Co ho tedy nyní donutilo k činu? V této konkrétní záležitosti? Odpověď přišla a Bugg se nevesele usmál. Říká se tomu pocit viny.

* * *

Tehola Beddikta probudilo kovové cvakání. Posadil se a rozhlédl se kolem sebe. Bylo pozdní odpoledne. Klepání se opakovalo. Tělesný strážce stál s tasenou zbraní na kraji střechy nad ulicí a mávl na něj, aby přišel blíž. Tehol se opatrně zvedl z rozvrzané postele a po špičkách přešel ke strážci. Dole v uličce se pod špinavou plachtou kdosi pomalu, ale cílevědomě šoural k rohu.

"Přiznávám, že je to zajímavý," prohlásil Tehol. "Ale dost na to, abys mě kvůli tomu budil? O tom pochybuju. Město je nakonec plný plazících se tvorů. Teda, za normálních časů. Ale jsme tady, takže by možná bylo zábavný, kdybychom ho chvíli sledovali."

Tvor dorazil na roh a zahrnul. Tehol se společníkem ho shora pozorovali, dokud nezabočil do uličky vedoucí ke vchodu do Teholova domu.

"Aha, jde na návštěvu k nám. Ať prodává cokoli, nevím, jestli chci něco koupit. Stojíme tu před hádankou, příteli. Víš, jak nerad bývám hrubý. Ale co když prodává nějakou hroznou nemoc?"

Tvor už byl u dveří a vklouzl dovnitř.

Tělesný strážce přistoupil k poklopu a nahlédl dolů. Tehol ho po chvíli následoval. Když se naklonil nad otvor, zaslechl známý hlas.

"Tehole. Polez dolů."

"Šurk?"

Postava v šeru mávla.

"Radši počkej tady," požádal Tehol strážce. "Myslím, že jí jde o soukromí. Vchod můžeš hlídat odsud, ne? Výborně. Jsem rád, že jsme se dohodli." Slezl po žebříku dolů.

"Mám problém," hlásila Šurk, když k ní dorazil.

"Rád pro tebe udělám cokoli, Šurk, co bude v mých silách. Víš, že máš v čele nějaký bodec?"

"To je ten můj problém, pitomče."

"Aha. A ty bys chtěla, abych ti ho vytáhl?"

"Myslím, že to není dobrý nápad, Tehole."

"Rozhodně není horší než nechat ho tam."

"Není to tak jasný, jak to možná vypadá," zabručela Šurk. "Něco to drží. Zdaleka to není tak volný, jak by mělo."

"Snažila ses pořádně?"

Šurk neodpověděla.

"Možná je to ohnutý, nebo tak něco," dodal spěšně.

"Prochází to až dozadu do lebky. Možná to má nějaký výstupek."

"Proč to prostě neprostrčíš skrz?"

"Abych si rozbila temeno?"

"Jediná další možnost, která mě v tyhle chvíli napadá, Šurk, je trochu to povytáhnout, upilovat a zbytek nechat vevnitř. Pravda, budeš mít v hlavě díru, ale mohla bys nosit čelenku nebo šátek, aspoň dokud nenavštívíme Seluš."

"To není špatný nápad. Ale co když mi to začne klepat v hlavě? Kromě toho jsou čelenky hromsky zastaralý. S tím bych se styděla vylízt na ulici."

"Seluš by pro to mohla mít řešení, Šurk. Špunt s diamantem nebo přes tu díru přišít kus kůže."

"Zátka s diamantem by se mi líbila."

"Začneš s novou módou."

"Myslíš, že se to bude Ublalovi líbit, Tehole?"

"To si piš. Klepání bude určitě představovat problém. Ale mozek očividně nepoužíváš. Teda, myslím tu hmotu vevnitř. Tvoje duše jednoduše používá tělo, správně? Nejspíš proto, že ho zná. Vzhledem k tomu bychom to možná mohli vytáhnout -"

"Ne. Líbí se mi ten nápad s pilováním. A diamantový špuntík. Zní to dobře. Můžeš přivést Seluš sem?"

"Hned?"

"Co nejdřív. Nelíbí se mi chodit s tímhle. Řekni jí, že jí zaplatím za případný nepříjemnosti."

"Zkusím to."

"Není nutný zdůrazňovat, že je mi bídě."

"To je pochopitelný, Šurk."

"A chci Ublalu. Chci ho hned."

"Chápu -"

"Ne, nechápeš. Řekla jsem, že ho chci hned. Což je ale nemožný. Takže budu muset vzít zavděk tebou."

"Já? No teda. Kouše to?"

"To zjistíš jenom jedním způsobem, Tehole Beddikte. Tak šup, svlíkej ty pitomý šaty."

"Hlavně pokud mi nevydloubneš oko."

"Nero - aha, dobře. Budu opatrná, slibuju."

"Hlavně jestli to chápeš, Šurk, protože tohle běžně se zaměstnancema nedělám. Zvlášť ne s mrtvým."

"Nechápu, proč to musíš vytahovat. S tím přece nemůžu nic dělat."

"Já vím. Ale je to, ehm, totiž..."

"Strašidelný?"

"Jsi roztomilá a to všechno, chci říct, Seluš odvedla vynikající práci - nejlepší, jakou kdy odvedla."

"Myslíš na to, jak se cítím, Tehole? Bloud ví, že nejsi žádnéj Ublala."

"To ti teda pěkně děkuju."

"A teď šaty dolů. Určitě to nebude trvat dlouho."

* * *

Ulice byla volná a Moroch Nevad rychle dorazil ke starému paláci. Jeho kůň se z cesty od Vysoké pevnosti nejspíš už nikdy nevzpamatuje. Moroch slyšel, že v paláci je modrorůžský cvičitel - ačkoliv ho sám nikdy neviděl - který prý umí léčit koně. Jestli si najde čas, mohl by ho vyhledat.

Do ulice před ním kdosi vstoupil. Moroch muže poznal a zastavil koně.

"Turudale Brizade."

"Finadde. Téměř jsem tě nepoznal."

"V tom nejsi sám, první choti. Musím podat hlášení předě."

"Najdeš ji v trůnním sále. Finadde, možná tě budu zanedlouho potřebovat."

Moroch se zamračil. "K čemu?"

Muž se usmál. "Kvůli tvému zacházení s mečem."

"Koho mám zabít, Brizade? Nějakého rozhněvaného manžela, rozzuřenou manželku? Myslím, že tvým požadavkům bude lépe vyhovovat Gerun Eberikt."

"Kéž by to bylo tak prosté, finadde. Nejraději bych vyhledal Bryse Beddikta, ale čekají ho jiné úkoly -"

"Mě taky."

"Preda tě pošle chránit královskou domácnost, tedy, co z ní zbylo -"

"To je úkol králova šampiona."

"Ano. Což znamená, že budeš mít chvíli volného času."

Moroch se zamračil ještě víc. "Hodlám doprovázet predu, až vytáhne, první choti."

Turudal si povzdychl. "Už nejsi důvěryhodný, finadde. Zklamal jsi prince i královnu. Bylo by lepší, kdybys byl zemřel v boji o Vysokou pevnost."

"Byl jsem zraněný. Oddělený od svých vojáků. Jakmile začala bitva, už jsem je nenašel -"

"Tragédie, finadde, ale takové kameny na zamrzlém jezeře ani necáknou. Já ti nabízím příležitost k vykoupení, aby tvé jméno dějiny chválily. Jsem si jistý, Morochu Nevadě, že od nikoho jiného podobnou nabídku nedostaneš."

Finadd si prohlížel muže před sebou. Morochovi z něj vždycky naskakovala husí kůže. Byl příliš slizký, příliš navoněný.

Příliš rafinovaný. Teď víc než kdy předtím. "Nemůžeš mi nabídnout nic -"

"Finadde, já chci, abys zabil boha."

Moroch ohrnul nos a neřekl nic.

Turudal Brizad se usmál a upřesnil: "Boha Džheků. A kde toho boha najdeš? Tady ve městě. Čeká na příchod svých divošských věřících."

"Jak tohle všechno víš?"

"Zabij toho boha, Morochu Nevade, a Tiste Edur ztratí spojení."

"O tom si ještě promluvíme," zavrčel finadd. "Ale teď musím jít."

"Samozřejmě. Mimochodem, soucítím s tebou. Víš, že jsi Quillase ani Janall nemohl zachránit -"

"Setři dechem, první choti." Moroch trhl otežemi a pobídl koně. Turudal Brizad musel rychle ustoupit, aby ho kůň nepodupal.

* * *

Bugg našel Konývku schoulenou u dveří na věž. Trásla se, kolena přitažená k bradě, hlavu skloněnou.

"Malá?"

"Běž pryč," pronesla tlumeným hlasem.

Dřepł si k ní. "Jak zlý to je?"

"Mám hlad. Bolí mě břicho. Kousance svědí."

"Takže jsi živá." Všiml si, že kývla. "A radši bys byla mrtvá." Další kývnutí. "Musíme ti sehnat nový šaty. Něco k jídlu a vodu. Musíme ti najít střechu nad hlavou - tady už zůstat nemůžeš."

"Ale já musím! On potřebuje mou pomoc!"

Bugg vstal. "Asi se tu trochu projdu."

"Nechod'. Je to moc nebezpečné."

"Budu v pořádku, holka. S dědou Buggem si nemusíš dělat starosti. A pak se vrátím sem a spolu zajdeme na Dolní trhy."

Zvedla hlavu a upřela na něj zarudlé oči, které vypadaly mnohem starší než zbytek obličeje. "Nemám peníze."

"Já taky ne," opáčil Bugg s úsměvem. "Ale spousta lidí mi je dlužná."

Zamířil k mohylám. Půda pod podrážkami sešlapaných sandálů byla horká. Většina hmyzu zahynula nebo se svlékla, tělíčka mu křupala pod nohama. Ušchlé kořeny vytlačené na povrch pukaly a loupaly se. Byly vidět zabarvené úlomky kostí, kusy lebky a rozlámané dlouhé kosti, občas se objevil příliš velký obratel. Všude kolem něj byly pobořené mohyly.

Tolik historie bylo ztraceno, zničeno pod kouřící zemí. Což bylo i dobře, protože většina nebyla nijak příjemná.

Naneštěstí pár starých nočních můr zůstalo. Vlastně ty nejhorší. A jedna z nich slíbila pomoc proti ostatním.

Bugg usoudil, že se nejedná o slibnou situaci.

"Cizinec mezi námi."

Bugg se zastavil a zamračil se. "Kdo to mluví?"

"Mí bratři tě vítají. Já tě vítám. Pojď blíž. Natáhni ruku, vytáhni nás ven. Dostane se ti velké odměny."

"Stejně jako lítosti. Ne, žel, nemůžu vám pomoci, Toblakaji."

"Zašel jsi příliš daleko, cizince. je příliš pozdě. Tebe využijeme -"

Príval moci ženoucí se do Buggova mozku, usilující o ovládnutí - pak zmizel.

"Ne. Tebe ne. Už nechod' blíž."

"Mrzí mě, že jsem pro vás nestravitelný."

"Jdi pryč."

"Tebe i s bratry čeká boj," podotkl Bugg. "To víš, vid'?"

"My jsme neporazitelní."

"Pořád to někdo opakuje. Kolik tvých druhů ve vězení říkalo totéž? Vždycky je to jenom nafoukanost."

"Do toho tobě nic není."

"Máš pravdu, není. Ale měl bych tě varovat, té malé, Konývce, se nesmí nic stát."

"Ona pro nás nic neznamena."

"Dobře. Ať to tak zůstane."

"Dávej si pozor, komu vyhrožuješ, cizince."

"Aha. Ty to asi nechápeš, co? Napadneš malou a ten, který se ukrývá v ní, se probudí. A zničí tebe a pravděpodobně i všechny ostatní, čistě pro jistotu."

"Kdo se skrývá v tom dítěti?"

"Jeho jméno neznám. Ale je to Forkrul Assail."

"Ty lžeš."

Sluha pokrčil rameny, otočil se a vracel se k čekající Konývce. Usoudil, že ještě mají čas jít po nákupech.

* * *

Král Ezgara Diskanar seděl nehybně na trůně, bledý jako zaprášený mramor, a přivřenýma očima si prohlížel prvního eunucha Nifadase. Brys usoudil, že scéna je jako vyšitá pro umělce. Přeplněná vážností, barvy syté a tmavé, hrozící velký pád. Vše v jediném zamrzlém okamžiku. Malíř by to mohl nazvat Předvečer sedmého cyklu, s tichou radostí nad množstvím významů ukrytých v názvu.

Žádný malíř tu ale nebyl, žádný sup neseděl na křídlech vratkého výtvaru civilizace, s rudýma očima a cvakajícím zobákem. Diváctvo tvořili Brys, první konkubína Nisall, preda Unnutal Hebaz a čtyři královští gardisté.

Slunce bylo nízké a barevnými skly v kupoli posílalo dovnitř jasné paprsky zabarvující zrnka prachu ošklivými odstíny.

Ve vzduchu byl cítit pot a kouř z lamp.

"A tohle," řekl nakonec král Ezgara, "čeká můj lid."

První eunuch zamrkal. "Sire, vojáky netěší představa nových vládců. Budou bojovat, aby vás ochránili."

"Zatím to podporuje jen málo důkazů, Nifadasi."

Nato se ozvala preda. "Sire, rychle se ukázalo, že v tradičním boji se nepříteli nevyrovnáme vzhledem k tomu, k jaké magii mají přístup. Z taktického hlediska bylo správné ustoupit, vyhnout se boji -"

"Jenže teď stojíme zády k městské hradbě, predó."

"A máme čas se připravit, což děláme od chvíle, kdy do Branské tvrze dorazila první jednotka. Sire, ještě nikdy jsme neměli tak velké vojsko, jako je to, které se právě sbírá. Přes dva tisíce trébuchtů, patnáct set mangonelů a tři sta trojitých drešských balist. Kopeme jámy, zákopy a pasti. Mágové kolem celého bitevního pole spřádli rituály. Jenom pomocné sbory mají přes deset tisíc -"

"Necvičené terče, predó. Hrozná plýtvání občany. A jsou aspoň vyzbrojení?"

"Oštěpy a štíty, Sire. Kožená zbroj."

Král se narovnal. "Nifadasi, o osudu mé ženy a syna nejsou stále žádné zprávy?"

"Naši vyslanci se ještě nevrátili, Sire."

"Co s nimi chce?"

"To opravdu netuším," přiznal první eunuch. "Tisteedurský císař je... nepředvídatelný. Přes predino sebevědomí si, Sire, myslím, že by bylo moudré naplánovat vaše dočasné přemístění -"

"Moje co?"

"Měl byste odjet z Lederas, Sire. Možná na jihovýchod. Do Tallis na Ostrově nebo do Smíru."

"Ne."

"Sire -"

"Nifadasi, jestli mám padnout, stane se to tady. Nepřivedím zkázu dalších měst, protože moje přítomnost zkázu přivolává. Pokud padnu, padnou jeden po druhém i protektoráty. Mírovou cestou, beze ztrát na životech. Tisteedurský císař bude mít svou říši. Jestli musím zemřít, zemřu tady na tomto trůně. Nebo spíš na tom ve Věčném příbytku," dodal s trpkým úsměvem.

Ticho. Pak se predá pomalu otočila k Brysovi.

Ten její pohled klidně opětovl. Král vyslovil přání. Jestli zemře na trůně, pak bude jeho šampion dávno mrtvý. Ezgara Diskanar však nemohl jednat jinak.

"Mám v úmyslu, Sire," promluvila Unnutal, "zabránit situaci, jakou jste popsali. Tiste Edur budou zastaveni. Poražení a zahánění na útěk."

"Jak říkáš," opáčil král.

To nebylo pro Bryse nic nového. Od první porážky na severu myslel na poslední boj před králem. Průchod vedoucí do trůnního sálu ve Věčném příbytku byl poměrně úzký. Se čtyřmi nejlepšími gardisty by ho dokázal nějakou dobu udržet. Avšak bez posil bude smrt nevyhnutelná. Nejméně příjemná ale byla možnost, že ho zabije magie. Proti ní neměl obranu. Cedův pád do šílenství byl nejbolestnější ranou. Pokud se nepřítel dostane až k paláci, bude ztráta Kuru Qana rozhodující.

Brys chtěl zemřít se ctí, jenže si nebude moci zvolit, a to ho žralo. Dveře za ním se otevřely a dovnitř vstoupil gardista.

"Co teď?" zeptal se král.

"Finadd Gerun Eberikt, můj pane," ohlásil strážný.

"Dobrá."

Finadd vstoupil a uklonil se králi. "Sire, omlouvám se, že jdu pozdě. Musel jsem něco vyřídit doma -"

"Něco důležitějšího než audience u tvého krále, finadde?"

"Sire, během mé nepřítomnosti se do mého sídla někdo vloupal."

"To mě vážně mrzí."

"Byla mi ukradena značná část majetku, Sire."

"Neopatrné, Gerune. Není moudré hromadit tvé peníze."

"Měl jsem důkladné zabezpečení -"

"A přece zřejmě nedostatečné. Tušíš, kdo mohl být ten drzý zloděj?"

Gerun Eberikt loupl očima po Brysovi. "Tuším, Sire. Věřím, že vše brzy získám nazpátek."

"Doufám, že řečená činnost nebude příliš složitá."

"O tom jsem přesvědčený, Sire."

"A do jaké míry ti to zabrání plnit povinnosti tady v paláci, finadde?"

"Vůbec mi to nebude bránit, Sire. Jsem schopen ujmout se velení své kumpanie."

"Dobře. Měli plno práce při potlačování nepokojů."

"Hodlám ty nepokoje ukončit, Sire. V Lederas bude do večera klid."

"Tak to nemáš moc času, Gerune. Jdi, ale dej si pozor. Nechci žádnou krvavou lázeň."

"Samozřejmě, Sire." Gerun Eberikt se znovu uklonil, zasalutoval předě a odešel.

Když se dveře zavřely, Ezgara řekl: "Brysi Beddikte, připrav dvě stě svých vojáků na uklízení. Před dvanáctým zvoněním dnes v noci čekám nejméně jednu krvavou lázeň."

"Provedu, Sire -"

"Počkej ještě. Proč se na tebe Gerun díval, když jsem se zeptal na toho zloděje?"

"Nevím, Sire. Sám o tom přemýšlím."

"Věřím, že tvůj zdejší bratr neklesl ještě hlouběji."

"To si nemyslím."

"Protože Gerun Eberikt je pozoruhodný nepřítel."

Brys kývl na souhlas.

"Sire," ozvala se predá, "je čas, abych se připojila k vojsku."

Unnutal se uklonila a zamířila ke dveřím. Brys se obrátil na krále. "Také půjdu, Sire."

"Jen běž, šampione. Zaříd' přesun svých vojáků sem. Chci tě mít odteď nablízku."

"Ano, Sire."

V místnosti před trůnním sálem čekala Unnutal. "Podezírám Tehola."

"Já vím."

"Proč?"

Brys zavrtěl hlavou.

"Měl bys ho radši varovat, Brysi."

"Děkuju ti za zájem, predó."

Unnutal Hebaz se usmála, ale byl to smutný úsměv. "Přiznávám, že mám Tehola ráda."

"To jsem netušil."

"Potřebuje tělesnou stráž."

"Má ji, predó. Savankraty."

Predá zvedla obočí. "Trojčata?" Zamračila se. "Když o tom tak přemýšlím, už nějakou dobu jsem je neviděla. Což znamená, že jsi předvídal Gerunovo jednání, což zase ukazuje, že víš víc, než jsi králi prozradil."

"Moje obavy se netýkaly Eberikta, predó."

"Aha, chápu. Těm bratrům nemusíš říkat, aby dávali lepší pozor, protože to už snad ani není možné."

"Souhlasím, predó."

Krátce si ho prohlédla. "Kéž by ses k nám mohl připojit na bitevním poli, Brysi."

"Děkuju, predó. Bloud s tebou."

"Radši bych s sebou měla cedu," zabručela a dodala: "Omlouvám se. Víím, že byl tvůj přítel."

"To pořadí ještě je," podotkl Brys.

Kývla a odešla.
Brys se za ní díval. Za pár dní by mohla být mrtvá. Já vlastně taky.

KAPITOLA DVACET JEDNA

Zrádce stojí ve stínu Prázdného trůnu. Proto je taky trůn prázdný.

Čtení z destiček
ceda Parudu Erridikt

M

asa uprchlíků je vytlačila ze silnice, ale Seren Pedak znala všechny staré stezky vinoucí se venkovem, cestičky pastevců, silnice k lomům a na stahování dříví, pašerácké pěšinky. Když slunce zapadalo za stromy, právě objížděli zarostlý vápencový lom ležící čtyři ligy od Brous.

Akvizitor jela vedle mága Korla. "Přemýšlela jsem," začala, "o magii, kterou používáš. Ještě nikdy jsem neslyšela o kouzlu, které obětem ukradne vůli, které jim sáhne do mysli."

"Ani se nedivím," zabručel. "Tohle je hotovej zapadákov, veškerá magie je syrová a hnusná. Žádná rafinovanost, zjemnění moci. Ve vaší zemi je většina dveří zavřených. Pochybuju, že za posledních deset tisíc let došlo ve studiu kouzel k nějakým objevům."

"Děkuju za ten obdiv, Korlo. Možná bys to mohl mě, hloupé, vysvětlit."

Mág si povzdechl. "Kde začít?"

"S manipulací lidského myšlení."

"Mokra. Tak se ta chodba jmenuje."

"Dobře, špatný nápad. Ještě dál. Co je chodba?"

"To se těžko vysvětluje, holka. Je to magická cesta. Síly, které ovládají veškerou existenci, jsou aspektované. Což znamená -"

"Aspektované. Stejně jako jsou aspektované držby?"

"Držby." Potřásl hlavou. "Jako kdybychom seděli na voze s hranatými kolama a pochvalovali si hladkou jízdu. To jsou držby, akvizitor. Byly vytvořeny na dávno zmizelém světě, kde byly síly drsnější, divočejší, špinavější. Chodby, dalo by se říct, jsou vlastně kola bez rohů."

"Moc mi nepomáháš, Korlo."

Poškrábal se na bradě. "Zatracený blechy. No dobře. Stezky aspektované magie. Podobný síly a nepodobný síly.

Jasný? Nepodobný síly odpuzují, podobný síly drží spolu, chápeš? Stejný jako voda v řece, ta teče jedním směrem.

Jasně, jsou tu víry, spodní proudy a tak, ale všechno nakonec směřuje dolů. O vírech budu mluvit později. Chodby jsou jako ty řeky, akorát že je nevidíš. Proud je neviditelný a ty vidíš jenom účinky. Sleduj dav na náměstí, kdy myšlení všech lidí splývá jakoby v jedno. Nepokoje a veřejný popravy, a vlastně taky bitvy, v sobě nesou viditelné stopy Mokry. Ale mág, který najde cestu do chodby Mokra, ten dokáže sáhnout mnohem hlouběji, hluboko do vody. Vlastně ten mág může skočit rovnou do vody a plavat s proudem. Najde si vír a vystoupí na jiném místě než na začátku."

"Takže když říkáš 'stezka', myslíš to doslova."

"Jenom když se rozhodneš to používat tímhle způsobem. Mokra není dobrý příklad, víry tě většinou nikam nedostanou, protože jde o magii mysli a mysl je mnohem omezenější, než si myslíme. Vezmi si Meanas - to je další chodba. Je aspektovaná na stíny a iluze, dítě Thyr, chodby světla. Oddělený, ale pořád propojený. Otevřeš chodbu Meanas a můžeš cestovat skrz stíny. Nikdo tě neuvidí a budeš skoro stejně rychlá jako myšlenka. A iluze odhalují sesterství s Mokrou, protože to je jakási manipulace s myslí, nebo spíš s vnímáním díky vychytralému přetvoření světla, stínu a tmy."

"A Tiste Edur používají tu Meanas?" zeptala se Seren.

"Ehm, ne. Ne doopravdy. Jejich chodba je obvykle pro lidi nepřístupná. Kurald Emurlahn je chodba stínu, ale stínu spíš jako držby než chodby. Kromě toho je Kurald Emurlahn rozbitá. Na kusy. Tiste Edur mají přístup jen do jediného úlomku, to je všechno."

"Dobře. Mokra, Meanas a Thyr. Jsou tu i další?"

"Spousty. Rašan, Reus, Tennes, mistra Kápě -"

"Mistr Kápě. To používáte, když klejete, že?"

"Ano, to je chodba smrti. Je to jméno jejího boha. A to je na chodbách další věc. Můžou to být i říše, celý světy. Vstoupíš a ocitneš se v zemi s deseti měsíci nad hlavou a souhvězdíma, jaký jsi v životě neviděla. Na místě se dvěma slunci. Nebo plným duchů mrtvých - ačkoliv když jednou projdeš bránou do říše mistra Kápě, už se nevrátíš. Nebo bys aspoň neměla. Každopádně si každý mág najde chodbu, která se nejlíp hodí k jeho či její povaze, něco jako přirozená náklonnost, jestli chceš. A když budeš dost dlouho studovat a mít disciplínu, najdeš způsob, jak do ní sáhnout a využít síly, co jsou v ní. Některý lidi se s tím nadáním už rodějí, takže nemusí dít moc tvrdě."

"Ty teda saháš do Mokry, a tak se dostaneš do mozku jiných lidí."

"Něco takovýho, holka. Využívám jejich sklony. Zakalím vodu nebo ji naplním děsivými stínama. Zbytek udělá tělo oběti."

"Jejich těla? Jak to myslíš?"

"Řekněme, že vedeš dvě krávy na porážku. Jednu z nich zabiješ rychle, vůbec neví, co se s ní stalo. Tu druhou tlačíš uličkou někam, kde to páchne smrtí a všude kolem řvou umírající zvířata. I ta hloupá kráva ví, co přijde. A vyděsí se.

Pak ji zabiješ. Užijneš z každý krávy kus roštěnky, budou chutnat stejně?"

"Netuším."

"Nebudou. Protože krev vyděšený krávy je plná hořkých tekutin. To udělá strach. Hořký, nechutný tekutiny. Maso pak není zdravý k jídlu. Chci říct, že přesvědčíš mozek, aby reagoval na neviditelný děsy, nepodložený představy, pak se krev zkazí a to ještě zhorší strach. Změní to představy v jistotu."

"Jako kdyby byla jatka pro druhou krávu jen iluzi, když ve skutečnosti kráčela přes pastvinu."

"Přesně."

Seren sledovala záda Kaleného meče, jedoucího před ní, a mlčela.

"Dobře," zabručel Korlo po chvíli, "teď mi pověz, o co ti jde doopravdy, holka."

Zaváhala, než se zeptala: "Korlo, nemůžeš udělat něco se vzpomínkami?" Pootočila se k němu. "Nemůžeš je zrušit?"

Kalený meč před nimi se otočil, prohlédl si Seren a zase se narovnal.

"Aha," zabručel si Korlo pro sebe. "Určitě to chceš?"

"Dokážeš to?"

"Můžu zajistit, že k nim budeš slepá a hluchá, ale máš v povaze, že budeš hloubat nad tou zvláštní prázdnotou. Bude to, jako kdybys byla na pokraji poznání, ale nikdy na ně nedosáhneš. Mohlo by tě to rozčilovat, akvizitor. Kromě toho si to bude pamatovat tělo. Budeš reagovat na věci, který uvidíš, ochutnáš, a nebudeš vědět proč. Bude tě to žrát."

Změní se ti celá osobnost."

"Už jsi to dělal, vid'?"

Mág kývl. "Je tu ještě jiná možnost, holka," navrhl váhavě.

"Jaká?"

"Nebolí vzpomínky, akvizitor, ale to, co ohledně té věci cítíš. Jde o to, že dnešní ty bojuješ se svým tehdejší já."

Neumím to vysvětlit líp -"

"Ne, já to pochopila."

"Můžu zařídít, že se budeš cítit jinak."

"Jak to myslíš?"

"Ukončím tu válku, holka."

"Co budu cítit, Korlo?"

"Můžu tě přimět, aby ses vybrečela. Všechno to půjde ven, Seren." Podíval se jí do očí. "A potom se budeš cítit líp. Ne o moc, ale o trochu určitě. Všechno to vypustíš, ale jenom jednou, slibuju. Ale i v pláči je nebezpečí. Může to být stejně traumatický jako samo znásilnění. Jenom nepadneš do té pasti, že bys to celý prožívala pořád dokola. Uvolnění je ale návykový, víš. Stane se z toho pevná součást chování, stejně ničivá jako kterákoliv jiná. Když budeš cvičit žal pořád dokola, ztratí to význam, bude to bezmyšlenkovitý a falešný, hra sebeklamu a slabosti. Způsob, jak nikdy nic nepřekonat."

"To zní složitě, Korlo."

"Taky je. Jedním výstřelem zastavíš válku a pak budeš cítit... nebudeš cítit nic. Možná trochu lítosti. Totéž budeš cítit u všech chyb, který jsi za celý život udělala. Lítost, ale nebudeš se obviňovat, což je to nejhorší, vid'?" Máš pocit, že sis to nějak zasloužila."

Kývla, neodvažovala se promluvit.

"A chceš se za to potrestat."

Další kývnutí.

Korlo zavolal: "Přísežníku, měli bychom -"

"Jo," opáčil Kalený meč a zvedl ruku.

Oddíl se zastavil.

Korlo jí pomohl z koně. Zamračila se na něj. "Už jsi začal, že ano?"

"Ne, holka. To ty. Pamatuješ, co jsem říkal o přirozeným nadání? Máš ho spoustu."

"Já nikdy nebrečím," namítla, když ji odváděl ze stezky do lesa.

"Pochopitelně," opáčil. "Máš chodbu přímo ve své hlavě a většinu života ji ovládáš jako veleřád. Cokoliv, jen aby se pokračovalo, vid'?"

Zastavila koně a zadívala se zpátky.

Na kraji stezky byl vidět Kalený meč. Pozoroval je.

"Jeho si nevšímej, holka, jenom si dělá starosti. Nebude u toho, až -"

"Ne," přerušila jej. "Půjde s námi."

"Akvizitor?"

"Kdybys tě začala mlátit do prsou, Korlo, nejspíš ti zlomím pár žeber. On vydrží víc."

Mág vykulil oči a vzápětí se usmál. "Přísežníku! Přestaň už laskavě zdržovat!"

* * *

Chodby. Mnohem později Seren Pedak došlo, že je to něco, co se špatně popisuje, ale velmi snadno chápe. Přírodní síly, přirozené sklony a vzorce. Korlovi se podařilo poněkud jí ty skryté síly osvětlit, ale nakonec vše pochopila díky vědomostem, které již měla.

Ve zjednodušeném světě se běžně popisují čtyři prvky a tím celá věc končí. Jako by se vesmír dal uzavřít do čtyř rozpoznatelných, vhodných projevů. Korlo se však zmínil o dalších, a jakmile tuto představu přijala, jako by se jí otevřel svět, jako by se náhle objevily nové barvy, překvapivé ve své strašlivé kráse.

Nyní věřila, že jedním takovým prvkem je čas. Kus existence mezi dvěma událostmi, obsahující bezpočet dalších událostí, všechny navlečené společně ve složitém vzorci příčin a následků, rozložené jako obrazy vyšívané na goblenu,

vytvářející posloupnost scén, které se při zpětném pohledu překrývají. Existují všechny zároveň.

A ona je opakovala. Neradostné poznání. Větší část života je opakovala. Vnutila jim vlastní vzorec, bez nuancí, a své zoufalství považovala za správnou reakci, snad jedinou správnou reakci. Domýšlivost na to, že je inteligentní, téměř nadpřirozeně vnímá množství perspektiv, existujících ve všech věcech. Přitom to celou dobu byla past, zaklínadlo nazývané žal, přivolání démonů vzájemného obviňování, objevujících se na goblenu znovu a znovu - různé scény, stejné žádostivé pohledy.

Rozplést obřad bylo nakonec až děsivě snadné, jako kdyby stačilo vytáhnout jednu nitku. Jestli to byla Korlova práce, pak byl neuvěřitelně rafinovaný, protože jí to připadalo výhradně jako vlastní dílo. Seděl naproti ní na palouku asi třicet kroků od cesty, tvářil se uvolněně a zároveň ostražitě, a ona se kupodivu vůbec nestyděla rozplakat se před ním.

Kalený meč neklidně přecházel v trávě, avšak když dorazily slzy, zastavil se a ona se po chvíli ocitla v jeho objetí, tvář přitisknutou k jeho rameni.

Za jiných okolností to mohlo být nechutné. Kritická část její mysli by se mohla vysmívat takovému úskoku, jako by jediná upřímná gesta byla ta malá, která nikdo neviděl. Jako by pravá upřímnost patřila samotě, protože mít diváky znamenalo hrát, a hraní bylo ze své podstaty falešné, neboť hraní vyvolávalo očekávání.

Po překvapivě krátkém uvolnění, kdy měla pocit, že je uvnitř úplně prázdná, dutě klidná, mohla, ač vyčerpaná, bez emocí prozkoumat, co zbylo. Rozhodla se věřit v Buruka Bledého, věřila - protože to bylo snadné - že se nevzdá života. Nakonec ona to nikdy neudělala. Odmítla vzít na vědomí jeho náhlou vyrovnanost, zvláštní volnost v řeči v posledních několika dnech, kdy se konečně rozhodl. Viděl přece přicházet válku a chtěl vymazat svou úlohu v jejím vyvolání. Odřízl se od tohoto konkrétního goblenu. Ale v sebeklamu, v cestě k žalu a pocitu viny, byla magie a celý rituál uklidňoval svou známostí. A ze selhání vznikla potřeba trestu.

Znásilnění nepřivolávala. To by neudělal nikdo, kdo je aspoň trochu při smyslech. Ale scénu se vši její hrůzou setkala. Ne všechno je na člověku lživého. A tak plakala pro své chyby, slabost a lidskost. Přede dvěma svědky, kteří měli nepochybně vlastní historii a důvody k žalu.

Ale bylo dokonáno. Opakovat tento rituál by nemělo cenu. Vyčerpání ustoupilo spánku. Probudila se až za svítání. Oddíl se utábořil na palouku a s výjimkou Kaleného meče, sedícího u ohýnku a rozfoukávajícího plamínky k životu, všichni spali. Někdo přes ni hodil pokrývku. Ráno bylo chladné a vlhké. Seren se posadila, přitáhla si vlněnou pokrývku k ramenům, vstala a přistoupila k přísedníkovu v kouřícího ohýnku.

Kalený meč nevzhledl. "Akvizitor. Odpočinula sis?"

"Ano, děkuju. Nevím, jestli se mám omlouvat -"

"Za co? Na jih odsud slyším koně."

"To bude Brous. Je tam malá posádka."

"Brous je město?"

"Vesnice postavená v kamenných ruinách. Kdysi to bylo posvátné místo Tarthenalů, i když oni to tam nevybudovali."

"Jak to víš?"

"Na Tarthenaly to má špatnou velikost."

"Moc malý?"

"Ne, moc velké."

Přisezník vzhledl, zamžoural a vstal. "Myslím, že je čas udělat jídlo."

"Jsi zvláštní důstojník, Kalený meči," podotkla Seren s úsměvem. "Pokaždé svým vojákům vaříš snídani."

"Vždycky vstávám první," odušil a přitáhl si batoh s jídlem.

Pozorovala ho při práci a přemýšlela, kolikrát už to dělal. Na kolika paloucích podobných tomuto, kolik ráno vstal první mezi chrápajícími vojáky. Nic tady nepřipomínalo domov. Jistým způsobem ho chápala. V prázdné držbě byly dva projevy hovořící k takové povaze. Chodec a Tulák. Rozdíl mez nimi, a nepatrný, byl jen v motivaci. Uvědomila si, že na přísedníka se dobře dívá.

Mág Korlo se s kašláním vyhrabal zpod pokrývky a přiklopýtal blíž. "Kde je čaj?"

"Bude hned," opáčil Kalený meč.

"Bolí mě hlava," postěžoval si Korlo. "Něco se chystá."

"Prve jsem zaslechl koně," podotkl přísedník. "Řičeli."

"Pro mě je to už uvařený dost."

Přisezník ponořil naběračku do kotlíku a naplnil Korlovi plecháček. Seren si všimla, že se mágovi třesou ruce.

"Možná dneska budu potřebovat diadém, pane."

"Ehm, radši ne. Zkusme se tomu vyhnout, jestli to půjde."

"Ano."

"Diadém?" podivila se Seren. "Ten, se kterým jsi v Trátě otevřel stezku?"

Korlo se po ní ostře podíval a kývl. "Ale ne k tomu. Jsou do něj vetkaný i další rituály. Celkem čtyřicet. Ten, který bychom mohli potřebovat, nás zrychlí, budeme rychlejší než obvykle. Ale tohle děláme co nejmíň, poněvadž po tom máme třesavku - a čím víc rituál používáme, tím je třesavka horší."

"Proto se třeseš teď?"

Mág se napil bylinkového čaje a zadíval se na svou ruku. "Ne. To je něco jiného."

"To, co se teď děje v Brous?"

"Nejspíš."

"Probud' ostatní, Korlo," rozkázal Kalený meč. "Akvizitor, měli bychom se Brous vyhnout?"

"To půjde těžko. Na východě je pohoří, přes které nevede žádná slušná cesta. Pokud bychom se vydali tamtudy, ztratíme den, možná dva."

"Aha."

"Postarám se o koně," prohlásila Seren po chvíli.

Přísežník kývl. "Pak se vrať k jídlu."

"Ano, pane."

Jeho úsměv ji potěšil, ač byl jen slabý.

* * *

Mezi trosky se dostali dřív, než uviděli vesnici. Větší část staveb byla zpola zasypaná, jen pahrbky vystupující z lesní půdy. Kámen svíraly staré kořeny, ale očividně se jim nedařilo nadělat do podivného nerostu praskliny. Kdysi vyvýšené hráze nyní v lese tvořily znět cest zasypaných spadaným listím, avšak jinak odolávajících narušení. Když dorazili na kraj lesa, uviděli na mýtině před sebou kupolovité stavby a za nimi palisádu kolem Brous, nad níž jako zasmušilý věnec visel kouř.

Starodávné budovy měly formální vstupy, vyčnívající klenutou chodbu s dveřmi stejně širokými i vysokými - trojnásobek výšky člověka.

"Pro mistra Kápě," sykl Korlo, "tohle zastihuje i hrobky K'Chain Che'Malle."

"Ty jsem nikdy neviděla -" začala Seren.

Ale mág ji přerušil. "To se divím, protože v tomhle kraji je plno zbytků. Byli něco mezi ještěrkou a drakem, chodili po dvou. Spousta ostrých zubů - v Traté se na trhu občas prodávají starý zuby a kosti. K'Chain Che'Malle, holka, kdysi na tomhle kontinentě vládli. Dávno před příchodem lidí. Jejich hrobky vypadají podobně, akorát jsou menší."

"Aha. Předpokládalo se, že jsou tarthenalské. Uvnitř se nikdy nic nenašlo."

"To proto, že K'Chain Che'Malle nikdy nedostali příležitost je použít. Aspoň většinu z nich."

Mlčky projeli kolem první stavby a na straně obrácené k vesnici zahlédli asi sto či víc vojáků a dělníků. Něco zřejmě vykopávali na protáhlém pahorku. Mohyle. S pomocí koňských potahů odtáhli shora závěrné kameny a nyní kopáči útočili na boky.

"K tomu bych se nechtěl přinachomýtnout, pane," zabručel Korlo.

Zastavili koně.

"Co je tam?" chtěl vědět Kalený meč.

"Nic, co by mělo cokoliv společného s těma troskama, to bysem neřekl."

"Mluvit naším jazykem jako přistavní krysa ti nesedí, viš," podotkla Seren.

"Dobrý," zachraptěl Korlo. "Chtěl jsem říct, že nízký mohly patřit někomu jinému. A pohřeb byl pořádně svínskej.

Spousta ochranných kouzel. Je mezi nima mág, kterej má plno práce, jak je rozebírá, přísežníku."

"Všechny?"

"Skoro. Pár nechal na místě. Podle mě chce to, co je vevnitř, spoutat."

"Všimli si nás," upozornila Seren.

Přijížděl k nim oddíl vojáků na koních s důstojníkem v čele.

"Poznáváš ho?" zeptal se jí přísežník.

"Finadd Arlidas Tullid," odpověděla. "Velí brouské posádce."

Kalený meč se po ní podíval. "A?"

"Není to dobrý člověk."

Finaddův oddíl tvořilo šestnáct jezdců. Přitáhli ořeže a Arlidas kývl Seren. "Akvizitor. Měl jsem dojem, že jsi to ty.

Odkud jedeš?"

"Z Traté."

"To je dlouhá cesta. Předpokládám, že jsi odjela, než padlo."

Neprotiřekla mu.

Finadd si prohlédl rudé gardisty a očividně se mu nelíbilo, co vidí. "Váš příjezd je dobře načasovaný," prohlásil.

"Verbujeme."

"Oni už jsou zverbovaní," opravila ho Seren, "jako můj doprovod. Jedu do Laderas na audienci u krále."

Arlidas se zamařil. "To není k ničemu, akvizitor. Ten člověk tam jenom sedí, krčí se na trůně. A ceda přišel o rozum.

Proto jsem se rozhodl vyhlásit nezávislost. A hodláme se proti těm šedokožcům bránit."

Seren vyprskla smíchy a okamžitě toho zalitovala. "Nezávislost, finadde? Vesnice Brous? S tebou v čele? Jako co, jako císař?"

"Vstoupili jste na naše území, akvizitor, což znamená, že ty a tvůj doprovod jste od nynějška mí poddaní. Rád vidím, že jste všichni ozbrojení, protože náhradních zbraní máme jen málo."

"Vy nás nezverbujete," opravil ho Kalený meč. "A radím ti, abys na nás netlačil, finadde, nebo budeš brzy mít mnohem menší armádu."

Arlidas ohrnul nos. "Váš šest a akvizitor -"

"Finadde." Jeden z jezdců pobídl koně a zastavil vedle Arlidase. Kulatý, zarostlý, s malými očkami a špinavý od lezení v zablácených tunelech. "Tenhle je mág." Ukázal na Korla.

"To jsi ty taky, ty všivej nereckej půlčíku," štěkl finadd.

"Řekni mu to," poradil Korlo druhému mágovi. "Jmenuješ se Urger, vid'? Řekni to svému finaddovi, Urgere."

Nerecký míšenec si olízl rty. "Zabije nás všechny, pane. Do posledního. Ani se přitom nezapotí. A začne tebou, finadde. Vyrvé ti mozek a hodí ho do kotle vřelého oleje."

"Měl by ses vrátit k tý mohyle, Urgere," podotkl Korlo. "Tvůj démon se snaží vylízt a mohlo by se mu to podařit.

Ztratíš možnost ho spoutat."

Mág se otočil v sedle. "Bloud mě vem, má pravdu! Finadde, musím jít! Žádný otálení!" S tím otočil koně a pobídl ho do

běhu.

Arlidas se zamračil na Seren, Kaleného meče a Korla, zaprskal a mávl na své vojáky. "Zpátky k mohyle. Zpátky, povídám!"

Odjeli.

Seren se ohlédl na Korla. "Hodně jsi je vyděsil a ani ti to nedalo moc práce."

Mág se usmál.

"Jedeme," rozkázal přísežník, "než se vzpamatují."

"Ráda bych věděla, jak to děláš, Korlo."

Mág se usmál ještě víc. "Bodejť."

* * *

"V prachu zvířeném na silnici v dálece je vždy něco hroživého, nemyslíš?"

Trull Sengar zašilhal k východu a konečně zahlédl zrádnou šmouhu. "Nic strašidelného, Šeříku," prohlásil. "Myslím, že je to sloup nad vojskem mého otce. Část nedávno zabrala Sidlo."

"Bojovalo se tam," podotkl démon a povzdechl si. "Dva z mých druhů padli."

"To mě mrzí," řekl Trull.

Tábořili na kraji Thetil a připravovali se na rychlý pochod k První Dálavě, kde se jejich vojsko spojí s císařovým před útokem na Lederas. Tomadovo vojsko potáhne po Mapovačské silnici, aby k hlavnímu městu dorazilo ze severu.

Lederské oddíly před nimi prchaly po všech cestách. Přesto je čekala ještě jedna bitva, pravděpodobně pod hradbami Lederas.

Trull se zadíval na svou kumpanii. Asi tucet válečníků postával kolem seržanta Kanarda, jenž právě cosi vykládal a mával u toho rukama. Ahlrada Ahn, Trullův kapitán, stál opodál a poslouchal.

Od chvíle, kdy Trull získal démona za osobního strážce, si od něj ostatní válečníci udržovali odstup a velitelé oddílů jen neradi zůstávali stát, i když k nim přicházel s rozkazy. Dobrovolně se stýkat s démonem bylo očividně špatné, protože to ukazovalo, že je to inteligentní tvor, jedinec. Vzhledem k tomu, jak tisteedurští pánové s KenylFrah obvykle zacházeli, to bylo pochopitelné. Ale Trull dobře věděl, že v tom je víc.

Během tažení na Vysokou pevnost se válečníci a ženy Trullovi většinou vyhýbali. Zatím nebyl vydán žádný oficiální souhlas, ale mlčenlivý rozsudek již nabyl platnosti. Právě nevyslovené tresty udržovaly mezi edurskými kmeny nezbytnou soudržnost - odmítnutí nenormálního chování bylo třeba vidět, trestu se musela zúčastnit veřejnost, lekce musela být jasná všem, kdo by mohli chovat podobné nebezpečné představy. Trull to dobře chápal a nebránil se. Bez démona po boku by to bylo mnohem těžší, mnohem osamělejší. I se Šeříkem ho však ta pravda páčila. Démon nebyl svobodný, a kdyby byl, nezůstal by s ním. Premisa kamarádství měla chybu a Trull si nenalhával, že je tomu jinak. Strach s ním od Vysoké pevnosti nepromluvil. Rozkazy přinášel B'nagga, jenž si neuvědomoval napětí stahující se kolem Trulla, nebo mu na tom nezáleželo.

Opodál seděli oba svěřenci, královna se synem, jež Trull s kumpanií doprovázeli od Vysoké pevnosti. Vezli se na voze taženém voly, lehká zranění principi ošetřoval lederský otrok a královna dostala vlastní otrokyni, která jí vařila a starala se o ni. Shovívavost dovolující králově manželce udržet si povýšené chování. Zajatci toho nicméně za dobu svého zajetí moc nenamluvili. Přicházel Ahlrada Ahn.

Trull promluvil první. "Kapitáne. Co seržanta Kanarda tolik rozrušilo?"

Tmavý válečník se zamračil. "Ty, Trulle Sengare."

"Aha, a ty jsi mě přišel varovat před vzpourou?"

Ta zmínka kapitána očividně urazila. "Nejsem tvůj spojenec," prohlásil. "Ne v této věci. Kanard hodlá zajít za Strachem a požádat o nového velitele."

"To by byla úleva," utrousil Trull. "Co tedy chceš?"

"Chci, abys odešel, než Kanard doručí žádost."

Trull odvrátil zrak. Na jih od Thetil se táhly statky. Žádný dobytek, ani dělníci na polích. Pršelo dost a vše bylo šťavnatě zelené. "Byla to modrorůžská otrokyně, že? Tvá matka. Proto se nás pořád stráníš."

"Já se za nic nestydím, Trulle Sengare. Jestli mě chceš ranit -"

Trull se Ahlradovi podíval do tvrdých očí. "Ne, právě naopak. Vím, že mě nemáš rád. A neměl jsi - dávno předtím, než jsem uhodil... ženu. Ale já tě kupodivu vždycky obdivoval. Tvou sílu, odhodlání pozvednout se nad svůj původ -"

"Pozvednout se?" Ahlrada se studeně usmál. "Takovou pohnutkou netrpím, Trulle Sengare. Před smrtí mi matka prozradila mnohá tajemství. Modrorůžští přežili válku, kterou neměl nikdo z nich přežít. Věřilo se, že je Edurové všechny zabili, viš. Bylo nutné tento názor podporovat."

"Teď ti nerozumím, Ahlrado Ahne," povzdechl si Trull. "O jaké válce to mluvíš?"

"Mluví o zradě. Když Edurové a Andiové bojovali jako spojenci proti K'Chain Che'Malle. Zrada nebyla taková, jak tvrdí edurská historie. Zrazení byli Andiové, ne Edurové. Skabandari Krvooký bodl Silchase Zmara. Do zad. Všechno, co ses jako dítě naučil a čemu dodnes věříš, Trulle Sengare, je lež." Jeho úsměv ještě zchladl. "Teď mě obvineš ze lži."

"Modrorůžští jsou Tiste Andii?"

"Krev zřídla, ale přetrvává."

Trull znovu odvrátil zrak. Po chvíli pomalu kývl. "Nevidím důvod, Ahlrado Ahne, proč tě nazývat lhářem. Tvá verze je smysluplnější. Nakonec, kdybychom byli zrazení my, měli bychom na tom být jako dnešní Andiové - pouhé zbytky zlomeného lidu -"

"Ne tak zlomeného, jak si myslíš," opravil ho Ahlrada.

"Ty myslíš, že Modrá růže se nevzdá? Není už lederským protektorem? Porobený národ?"

"Čekali na tohle, Trulle Sengare. Nakonec, pravdu nelze schovat - jakmile Edurové zaberou Modrou růži, zjistí se, že

vládnoucí třídě proudí v žilách andijská krev."

"Pravděpodobně."

Nějakou dobu oba mlčeli, pak Ahlrada Ahn řekl: "Nechovám k tobě zvláštní nenávisť, Trulle Sengare. Nenávidím všechny Tiste Edur."

"Chápu."

"Opravdu? Podívej se na stínové přízraky. Duchové připoutaní k Edurům, nucení bojovat v této válce, kde najdou zapomnění pod meči z lederské oceli, osudného železa, proti němuž nemají obranu. Jsou tísteandijští, stíny těch, kteří tenkrát padli během zrady."

Ozval se Šefík. "To je pravda, Trulle Sengare. Přízraky jsou nucené, stejně jako Kenryll'rah. Nejsou to vaši předkové."

"S tím já ovšem nic neudělám," poukázal Trull.

Bez dalšího slova odešel. Prošel táborem, kde mu všichni hbitě uhýbali z cesty, cestu měl naprosto bez překážek, jako by to bylo dílo magie. Trull znal lítost. Byl by ochotně vrátil chvíli, kdy se přestal ovládat, kdy ho přemohl hněv. Ta žena asi měla pravdu. Nejdřív bylo třeba vyléčit zraněné Edury. Na demony nebyl čas. Neměl ji uhodit. Jeho důvody nikoho nezajímaly. Byl to neomluvitelný čin, tak prostě to bylo.

Přiblížil se k velitelskému stanu a všiml si, že dorazili jezdcí, které předtím viděli na silnici. Mezi nimi byla jeho matka Uruth. Stála vedle svého koně. Ze stanu vyšel Strach a přistoupil k ní.

Když k nim Trull přicházel, Uruth mluvila: "... skoro se neudržím na nohou. Jestli nám cestou na jih dojde jídlo, dovolu mi, abych jako první navrhla, že porazíme koně." Zahlédla Trulla a otočila se k němu. "Dopustil ses strašlivé chyby, synu. Přesto nebude přehnaná reakce žen v tomto táboře tolerována. Odsouzení je moje věc, ne jejich." Znovu se obrátila ke Strachovi. "Copak jsou válečníci jenom děti? Špinavýma rukama se drží matek za sukně? Projevil snad tvůj bratr Trull zbabělost na bitevním poli?"

"Ne," odpověděl Strach, "o jeho odvaze není pochyb -"

"Pro tebe a tvé válečníky, Strachu, neexistuje nic jiného. Tohle jsem si o tobě nemyslela, nejstarší synu. Tvůj bratr chtěl vyléčit padlého druha -"

"Démona -"

"Copak u Vysoké pevnosti nebojovali i démoni? Copak mnozí nepoložili život za vítězství? Léčitelky mají plnit přání válečníků po bitvě. Nemají posuzovat, kdo je hoden vyléčení. Kdybych tam byla, sama bych ji možná za její nestydatost uhodila. Budou nyní všechny edurské ženy přejímat chyby císařovny Majen? Ne, jestli k tomu budu moci něco říct. Nyní, Strachu, napraviš přístup svých válečníků. Připomeneš jim Trullové skutky během výpravy pro císařův meč. Přiměješ je, aby si vzpomněli, jak přinesl zprávu o tom, že Ledeřané sklízí kelnaté tuleně. A hlavně, Strachu, se od svého bratra přestaneš odvracet. Hodláš zpochybnit má slova?"

Strachovi jako by spadl ze srdce obrovský kámen. S trpkým úsměvem se narovnal. "To bych si nedovolil," prohlásil. Trull zaváhal a promluvil: "Matko, Strach se na mě hněval kvůli tomu, že nesouhlasím s touto válkou. Neopatrně jsem vyjádřil své námitky -"

"Krise věrnosti k císaři je nebezpečná," poznamenala Uruth. "Strach se zlobil právem a ani mne tvá slova netěší. Pouze císař má moc zastavit dobývání, a on to neudělá. Ani Strach, ani já, ani kdokoliv jiný nedokáže na tvé pochybnosti odpovědět, Trulle. Nechápeš? To může pouze Rhulad a ten tu není."

"Rozumím," opáčil Trull a otočil se ke Strachovi. "Bratře, omlouvám se. Svá slova si schovám pro Rhulada -"

"Jeho nezajímají," upozornil jej Strach.

"Nevadí."

Dívali se na sebe.

Uruth si vzdychla. "Už dost. Trulle, to je onen démon?"

Trull se obrátil k Šefíkovi, stojícímu o pět kroků dál. "Ano."

Uruth přistoupila k démonovi. "Kenryll'rah, vládne tvůj druh stále celé tvé domovské říši?"

Uctivé kývnutí. "Tyraní zůstávají, paní, protože válka pokračuje."

"Ty jsi však nebyl voják."

Šefík pokrčil rameny. "Dokonce i Kenryll'ah musí jíst, paní."

"Mezi povoláními jsme našli jen málo vojáků," podotkla Uruth.

"Prohráváme válku. Čtyři kenryll'ažské věže padly. Korvalahrajské lodě byly viděny až na řece Chirahd."

"Zítřka ráno se musím připojit k císaři," oznámila Uruth. "Takže nám zůstává dnešní noc."

"Na co?" podívil se Trull.

"Na rozhovor s kenryll'ažským tyranem," odpověděla s očima upřenými na démona. "Třeba nastal čas na formální alianci."

"Vaše krádeže je netěší, Tiste Edur," upozornil ji Šefík.

Uruth se odvrátila. "Jsi jenom sedlák, démone. Od tebe potřebuju pouze cestu do tvé říše. Své názory si nechej pro sebe."

Trull se díval, jak matka vstupuje do velitelského stanu. Ohlédl se na Stracha. Bratr ho pozoroval.

"Přišel sis se mnou o něčem promluvit?"

Trull zaváhal. "Mí válečníci za tebou chtějí přijít s žádostí o nového velitele. Říkal jsem si, že je předejdu a vzdám se velení."

Strach se usmál. "Vzdáš se velení? Asi jsme už skutečné vojsko v lederském stylu. Seržanti, poručíci, kapitáni."

"A velitelé."

"Žádná rezignace nebude, Trulle."

"Dobře. Čekej, že Kanard brzy požádá o přijetí."

"A dostane se mu ho, ačkoliv radost mít nebude." Strach přistoupil blíž. "Brzy se připojíme k bratrům. Vím, že pořád chceš Rhuladovi říct svoje. Dej si pozor, Trulle. Nic není jako dřív. Naši lidé se změnili."

"To vidím, Strachu."

"Možná, ale ty to nechápeš."

"A ty ano?" opáčil Trull.

Strach pokrčil rameny a neodpověděl. Vzápětí se už vracel do velitelského stanu.

"Tvá matka," ozval se Šefík, "chce hrát nebezpečnou hru."

"Tohle je císařova hra, Šefíku," podotkl Trull a podíval se na démona. "Tví lidé u vás doma válčí?"

"Já jsem vrhač sítí."

"Ale kdyby to bylo nutné, tví tyranští pánové by tě mohli povolat do vojenské služby."

"Kenryll'ah vládne dlouho, Trulle Sengare. A samolibost je oslabila. Nevidí zkázu, jež jim hrozí. Vždycky to tak dopadne, taková slepota. Nezáleží na tom, jak dlouze a dokonale je řada padlých říší a civilizací jasně vepsaná do minulosti, přetrvává víra, že naše vlastní přetrvá navěky a nepodléhá nezdolným pravidlům rozpadu, poutajícím celou přírodu." Démon upíral očka na Trulla. "Já jsem vrhač sítí. Tyrani a císaři povstávají a padají. Civilizace rozkvetne a zahyne, ale vrhači sítí tu jsou vždycky. A taky oráči na hlině a pastevci na pastvinách. U nás civilizace začíná, a když skončí, jsme tam, aby mohla začít nanovo."

Trulla napadlo, že je to zvláštní proslov. Sedláci svá moudra zřídka kdy vyjadřovali tak jasně. Přesto tu byla spousta důkazů, že mluvil pravdu. "Pokud nebudou všichni vrhači, oráči a pastevci mrtví."

"Nemluvil jsem o nás, Trulle, ale o naší práci. Kenryll'rah, Edurové, Ledeřané, bytosti nejsou věčné. Jenom úkoly."

"Pokud nezemřou všichni."

"Život se nakonec vrátí. Vždycky se vrací. Pokud je voda zkažená, najde si novou vodu."

"Matka říkala, že tě využije, abys vytvořil stezku," poznamenal Trull. "Jak se to dělá?"

"Budu obětován. Moje krev bude stezkou."

"Nenechal jsem tě vyléčit, jen aby tě obětovali, Šefíku."

"S tím nemůžeš nic udělat, Trulle Sengare."

"Musí být. Copak tě nelze nějak osvobodit?"

Démon chvíli mlčel, než řekl: "Tvá krev může vytvořit nové pouto. Mezi mnou a tebou, s vyloučením všeho ostatního. Pak bys mi mohl rozkázat."

"Abys udělal co? Vrátil se do své říše?"

"Ano."

"A mohli by tě pak opět povolat?"

"To bys mohl pouze ty, Trulle Sengare."

"Chtěl bys mě za svého pána, Šefíku?"

"Druhá možnost je smrt."

"Prve jsi říkal, že jí dáváš přednost před otroctvím."

"Při volbě mezi bojem v této válce a smrtí, ano."

"Ale návrat domů..."

"Tomu dávám přednost před vším ostatním, Trulle Sengare."

Tiste Edur vytáhl nůž. "Co mám udělat?"

* * *

Trull zanedlouho vstoupil do velitelského stanu. Uprostřed stáli Strach s Uruth. "Matko."

Uruth se obrátila a zamračila se. "Co jsi to udělal?"

"Poslal jsem toho démona pryč. Budeš si muset najít jiného."

Sklopila oči k jeho levé ruce a dosud krvácející řezné rány na dlani. "Chápu. Pověz, synu, copak tvůj vzdor nikdy neskončí?"

"Zaplatil jsem vysokou cenu, abych tomu démonovi zachránil život."

"A co z toho?"

"Chtěla jsi ho využít, abys vytvořila stezku do jeho říše -"

"No a?"

"K tomu bys ho musela obětovat -"

"To ti ten démon řekl? Lhal, Trulle. Naopak smrt by přerušila jeho spojení s naším světem. Oklamal tě, synu. Ale nyní jste vy dva spojeni. Můžeš ho povolat zpátky a potrestat."

Trull naklonil hlavu na stranu a usmál se. "Víš, matko, myslím, že na jeho místě bych udělal totéž. Ne, poslal jsem ho domů a tam taky zůstane."

"Klidně by se tam mohl ocitnout v jiné válce."

"O tom já nerozhoduju." Trull pokrčil rameny.

"Tebe je těžké pochopit a už mě to unavuje," zabručela Uruth.

"To mě mrzí. Chceš navázat spojení s démonickými tyrany - co z toho bude císař mít? Co jim chce Rhulad nabídnout na oplátku?"

"Opravdu tě to zajímá, synu?"

"Ano."

Uruth loupala pohledem po Strachovi a povzddechla si. "Korvalahrai jsou mořeplavci. Do země Kenryll'ah pronikli po velké řece a právě se blíží ke středu země s flotilou převážející všechny Korvalahrai. Rhulad má takovou moc, že může na nějakou dobu změnit tok řeky. Invazní flotila bude zničena při požáru. To by zároveň posloužilo i Edurům. Na

oplátku dostaneme víc démonů pro naši válku, možná i nějakého menšího Kenryll'ah, kteří jsou mnohem schopnější bojovníci než jejich poddaní Kenryll'rah." Obrátila se na Stracha. "Budu potřebovat dalšího démona."

"Dobře."

"A pak být sama."

Strach kývl. "Trulle, vrať se ke své kumpanii."

* * *

Na jih, přes oblast zvanou Pokos, odlesněnou buš, která kdysi byla součástí Hněvivého lesa, kolem vypáleného města Obklíčeny na mírně stoupající Hlídkovou cestu do hor Hlídkového vrchu - pohoří, které kozy dokonale zbavily porostu - na Mechovou silnici. Pochod k severovýchodu podél Mechové řeky k brodu a městečku Zebroví.

Ustupující lederské oddíly zemi před císařem a jeho armádou zničily. Zásoby vojenských potravin a materiálu, o nichž věděl Hull Beddikt, byly vyprázdněny. Nebýt stínových přízraků, zásobování tisteedurského vojska by bylo nemožné - invaze by se zastavila. Rhulad rozhodl, že to je nepřijatelné. Nepřítel ustupoval. Bylo nutné ho při tom udržet.

Udinaas si vzpomínal, že jedl uzeného úhoře z Mechové řeky, když jednou v Dreši přistála kupecká loď. Vynikající, jakmile si člověk zvykl na chlupatou kůži, kterou bylo třeba žvýkat, ne však polykat. Od jiného otroka se dozvěděl, že úhoři byli vysazeni v Drešském jezeře, kde se vyvinul druh větší a vzteklejší zároveň. Ukázalo se, že úhoři chytání v Mechové řece jsou mladí a málokdy dosáhnou dospělosti kvůli jistému rybímu predátorovi s jako břitva ostrými čelistmi, žijícímu v řece. V Drešském jezeře se žádná taková ryba nevyskytovala. Začali mizet dospívající plavci z Drese, než si kdokoliv uvědomil, že za to můžou dospělí úhoři. Z řeky byli vyloveni rybí predátoři a vhozeni do jezera, ale jejich chování se změnilo, stali se z nich strašní žrouti. Začali se ztrácet dospělí plavci z Drese. Otroka, který to vyprávěl, se v této chvíli rozesmál a dokončil příběh slovy: "A tak otrávil celý jezero a zabili všechno. A teď tam nemůže plavat nikdo!" Udinaas došel k závěru, že z toho může člověk odvodit několik lekcí, pokud by se mu chtělo odvozovat lekce z různých hloupých činů.

Utábořili se na silnici den cesty od Zebroví. Císař trpěl horečkou. Pečovaly o něj léčitelky, a podle posledních zpráv císař spal. Připozdívalo se a sluneční světlo barvilo hladinu řeky červení a zlatem.

Udinaas se procházel po kamenitém břehu, házel do vody kameny a rozbíjel jasné barvy. Necítil se jako otrok ani dlužník. Kráčet v císařově stínu a všichni to mohli vidět a přemýšlet o tom.

Na kamíncích zakřúpaly boty a na břeh slézal Hull Beddikt. Velký chlap, na němž jako by bylo všechno rozmrzelé. I on měl v očích horečku, ale na rozdíl od Rhulada neměl žár nic společného s nemocí. "Udinaasi."

Otrok potlačil instinktivní podřízenost. Čas na ni už přece pominul. Jenom si nebyl jistý, co jí má nahradit.

"Hledal jsem tě."

"Proč?"

"Císařův stav..."

Udinaas pokrčil rameny. "Bahenní zimnice, nic víc -"

"O tom jsem nemluvil, otroku."

"Nejsem tvůj otrok, Hulle Beddikte."

"Omlouvám se. Máš pravdu."

Udinaas zvedl další kámen, a než ho hodil do vody, otřel zespondu písek. Dívali se, jak to cáklo, pak Udinaas řekl:

"Chápu, proč se potřebuješ odlišit od ostatních Ledeřanů pochoduujících s vojskem. Přesto jsme všichni vázáni otrockými pouty, a jejich různé odstíny už nejsou tak důležité jako kdysi."

"Možná máš pravdu, Udinaasi, ale nechápu, kam tím míříš."

Smetl si písek z dlaní. "Kdo by mohl nově pokořené Ledeřany poučit líp než původní lederští otroci Edurů?"

"Předpokládáš tedy, že ty a ostatní otroci získáte nové postavení?"

"Možná. Jak budou Tiste Edur vládnout? Mnoho věcí je třeba zodpovědět, Hulle Beddikte. Předpokládám, že se hodláš toho přetváření účastnit, pokud to půjde."

Muž se kysele usmál. "Já zřejmě nehraju žádnou roli v ničem, Udinaasi."

"To na tebe tedy Bloud shlíží laskavě," podotkl Udinaas.

"Nedívám se, že si to myslíš."

"Vymýšlet složité plány na odškodnění je plýtvání časem, Hulle Beddikte. To, co jsi dělal předtím, všechno, co jsi udělal - chyby, špatná rozhodnutí - vše je mrtvé pro všechny kromě tebe. Nic z toho ti nezaplátilo právo na slávu, nic sis nezasloužil."

"Copak se císař neřídí mou radou?"

"V této válce? Když se mu to hodí. Ale určitě na oplátku nečekáš žádné ohledy." Udinaas se otočil a podíval se Hullovi do očí. "Aha, myslím, že čekáš."

"Vzájemný prospěch, Udinaasi. Ten určitě chápu i Tiste Edur, protože je pro jejich kulturu nezbytný."

"Když je na tobě vidět očekávání, žádný vzájemný prospěch se nedostaví, Hulle Beddikte. Puf! Zmizí. A o tom jsem právě mluvil. V budoucnu pokořené Ledeřany můžeme hodně naučit."

"Jsem krví spojený s Binadasem," zabručel Hull, "a ty mě přesto obviňuješ z toho, že jsem necitlivý k tisteedurským obyčejům." Tvářil se zatrpkle. "V takových věcech mě málokdo napomíná. Připomínáš mi Seren Pedak."

"Akvizitor, která tě doprovázela? Viděl jsem ji v Tratě."

Hulla to zaujalo, popošel blíž. "Během bitvy?"

Udinaas kývl. "Byla na tom špatně, ale žila. Našla si skvělý doprovod - nepochybuju, že dosud žije."

"Vlastní doprovod? Koho?"

"Nevím to jistě. Cizince. Jeden z nich zabil Rhulada a jeho vybrané bratry." Udinaas zvedl další kámen. "Podívej na to, Hulle Beddikte, řeka zlata. Teče do západu slunce." Hodil kámen a rozbil zrcadlovou dokonalost. Na okamžik.

"Ty jsi to viděl."

"Ano. Ať byl ten cizinec kdokoliv, byl děsivý."

"Děsivější než Rhuladův návrat?"

Udinaas chvíli mlčel, pak sešel až k vodě. Zadíval se na mělčinu a uviděl blátivé dno, kde se hemžili novorození úhoři.

"Víš, co přijde, Hulle Beddikte?"

"Ne. A ty?"

"Drešské jezero. To přijde."

"Nechápu."

"Nevadí. Nevšímej si mě, Hulle Beddikte. Měl bych se vrátit. Císař je vzhůru."

Hull ho následoval nahoru na břeh. "Takové věci, jako že je vzhůru. Jak to víš?" zeptal se.

"Rozruch ve stínech," odtušil Udinaas. "Z Rhulada se třese svět. Tedy," opravil se, "malá část světa. Ale stále se zvětšuje. V každém případě horečka polevila. Je slabý, ale při vědomí."

"Pověz mi o Pérově čarodějce," požádal Hull cestou do tábora.

Udinaas se zaškaredil. "Proč?"

"Už není Majenina otrokyně. Nyní slouží edurským léčitelkám. To je tvoje práce?"

"Císařův rozkaz, Hulle Beddikte."

"A ty tvrdíš, že na něj nemá vliv? Tomu dnes uvěří málokdo."

"Vzájemný prospěch."

"A co dáváš Rhuladovi na oplátku?"

Přátelství. "Neradím mu, Hulle Beddikte. Nesnažím se ho ovlivňovat. Nemůžu ti odpovědět." Spíš nechci.

"Snaží se tě nenávidět, Udinaasi. Ale já nevím."

"Já ano."

"Myslím si, že ti dala srdce, ale přitom s tím bojuje kvůli všem těm nesmyslným zákazům a předsudkům našich lidí. Jak velký je tvůj dluh, Udinaasi?"

"Můj dluh? Otcův dluh. Sedm set dvacet dva doků ode dne, kdy ze mě udělali otroka."

Hull ho chytil za ruku. "To je všechno?"

"Tohle může říct jenom Beddikt. Pro většinu Leděranů je to nepřekonatelné. Zvláště vzhledem k úrokům." Udinaas znovu vykročil.

Hull ho došel. "Komu patří?"

"Jednomu menšímu lichváři v Lederas. Proč se ptáš?"

"Jak se jmenuje?"

"Huldo."

"Huldo." Po chvíli si Hull odfrkl.

"Tobě to připadá k smíchu?"

"Ano. Udinaasi, můj bratr Tehol Hulda vlastní."

"Možná kdysi. Jak jsem slyšel, dneska Tehol nevlastní nic."

"Něco ti o bratrovi povím. Bylo mu asi deset, když rodinný dluh koupil zvlášť bezohledný lichvář. Chtěl nás přinutit, abychom se vzdali jistých statků, a tak chtěl dluh vyplatit hned. Nemohli jsme zaplatit, ne najednou, a on to samozřejmě věděl. Všichni v té době předpokládali, že Tehol je během krize každý den ve škole a je příliš mladý, než aby věděl, v jakých potížích se ocitli jeho rodiče. Teprve mnohem později vyšla najevo fakta. Tehol obratně získal dluh svého učitele. Nic velkého, ale dokázal ho přimět, aby neprozradil nic o jeho nepřítomnosti. Sám řídil vlastní podnik u odpadního potrubí v řece. Dva zaměstnanci, oba Nerekové, probírali splašky. Tohle potrubí vedlo od sídelní čtvrti - zvláštní, jaké poklady se dají najít v žumpě. Většinou šperky. Prsteny, náušnice, šňůry perel. V každém případě se objevil hotový poklad, náhrdelník, a Tehol a jeho dva narečení zaměstnanci měli najednou spoustu peněz -"

"Prodali náhrdelník?"

"Ale ne, vrátili ho za odměnu. Jejich podnik hodně vynášel. Zakrátko ten lichvář donutil naši rodinu vyplatit celý dluh a vzápětí se ocitl na dně, když musel sám vyplatit svoje směnky."

Udinaas zabručel: "Vděční klienti."

"Pravděpodobně. Nikdy jsme to nezjistili. A Tehol nikdy nic nevysvětlil. Trvalo mi rok, než jsem si poskládal dohromady pár kousků. Chci říct, že Tehol je zatraceně geniální, Udinaasi. Zchudlý? Ani náhodou. Na odpočinku mimo obchody? Rozhodně ne. Už bratra dokážu celkem dobře sledovat, víš. Huldo není jediný lichvář, kterého Tehol vlastní."

"Takže jsem dlužník Beddiktů," utrousil Udinaas před císařovým stanem.

"Už ne," opravil ho Hull. "Zbavuju tě dluhu. Právě teď. Tehol mi určitě odpustí, tedy pokud se mi někdy podaří promluvit si s ním."

Udinaas se na něj zadíval a kývl. "Chápu. Vzájemný prospěch."

"Nic nečekám, Udinaasi."

"Dobře. Věděl jsem, že se učíš rychle."

Hull Beddikt se před vchodem do stanu zastavil. "Rád jsem si s tebou popovídal," řekl.

Udinaas zaváhal a pak se usmál.

* * *

Císař seděl na trůně, potil se přes zlaté mince na tváři, krku a prsou, v očích mu plálo jakési strašné porozumění a třásl se, jako by měl vzteklinu. "Udinaasi," zachraptěl. "Jak vidíš, jsme v pořádku."

"Tady na jihu, císaři, se vyskytují divné nemoci -"

"Nejsme nemocní. My jsme... cestovali."

Byli ve stanu sami. Hannan Mosag dohlížel na válečníky, poněvadž hrozilo, že nějaká stará krevní msta mezi kmeny naruší jednotu. Majen byla se svými ženami, protože přišla zpráva, že přijíždí Uruth Sengar, kterou povolali k'risnan. Stan byl cítit nakyslým potem.

"Takže dlouhá a obtížná cesta," poznamenal Udinaas. "Chceš víno? Něco k jídlu?"

"Ne. Ještě ne. Něco jsme udělali. Strašlivou věc. Abychom uzavřeli spojenectví. Až napadneme lederské vojsko před Lederas, uvidíš, co jsme dnes získali. Jsme... potěšeni. Ano, potěšeni."

"Ale zároveň jsi vyděšený. Ze své vlastní moci."

Rhulad zamžoural a upřel oči na Udinaase. "Před tebou zřejmě skryjeme jen máloco. Ano, jsme vyděšení. My... já... jsem zatopil celý svět. Úlomek Kurald Emurlahn, kudy se budou brzy plavit naše lodě. Vyhledáme naše ztracené příbuzné. A... šampiony." Začal si drásat obličej. "Zatopil jsem celý svět."

Udinaas usoudil, že je třeba odvést hovor. "Šampióny? Nerozumím, císaři."

Rhulad se chvíli vzpamatovával, pak kývl. "Úctyhodní protivníci, Udinaasi. Zkušení bojovníci schopní nás zabít. Potřebujeme je."

"Aby tvá moc ještě zesílila."

"Ano. Zesílila. Je to nezbytné. Tolik věcí je nyní nezbytných..."

Udinaas se odvážil odvrátit zrak, když říkal: "V tom případě je správné se bát, císaři."

"Vážně? Vysvětli to."

"Strach hovoří o moudrosti. Přijetí zodpovědnosti."

"Moudrost. Ano, musí to tak být, že? O tom jsme ještě nepřemýšleli. Bojíme se, protože začínáme moudřet."

Chudáčku, jak to dělám? "Jak vyprovokuješ ty... šampiony?"

Rhulad se zachvěl, pak zvedl meč. "Kdo z nich odmítne takovou výzvu? Pokud to někdo udělá, nestojí za nic. A pokud snad budou ještě váhat, budou přinuceni. Tento svět je obrovský, Udinaasi, mnohem větší, než si možná myslíš. Jsou tu další pevniny, další říše. Pozoruhodné národy, rasy. Budeme hledat široko daleko. Najdeme ty, kdo nám budou užiteční. A pak si je jednoho dne podrobíme. Každé království. Každý kontinent."

"Budeš muset ty šampiony oklamat, císaři. Aby věřili, že zabít tě pro ně znamená vítězství. Budeš to muset zařídit tak, aby to vypadalo, že výzvy předkládá tvoje ego. Nesmí se dozvědět o moci meče, o tom, co po tobě žádá."

"Ano, mluvíš dobře, Udinaasi. Spolu vytvoříme budoucnost. Nebudeš mít v ničem nedostatek."

"Císaři, já zatím nic nechci. Nepotřebuju sliby. Prosím, nechtěl jsem se tě dotknout. Chtěl jsem říct, že sliby nejsou zapotřebí."

Rhuladovi v tmavých očích vzplála bolest, žal a zármutek, z čehož Udinaasovi pukalo srdce. Měl co dělat, aby před císařem neuhýbal pohledem.

"Dali bychom si víno, Udinaasi." Tesklivý tón. "Dvě číše, pro tebe a pro mě. Budeme pít a nebudeme na nic myslet.

Možná si pohovoříme o bezvýznamných věcech."

Udinaas přešel ke stolu, na němž stál džbán lederského vína. "Jednou jsem navštívil Dreš," prohodil, když naléval víno.

"A jedl uzeného úhoře z Mechové řeky. Mám ti vyprávět o úhořích z Mechové řeky, císaři?" Donesl číše k Edurovi sedícímu na trůně.

"Je to bezvýznamné?"

Udinaas zaváhal a kývl. "Ano, je."

"Pak ano, Udinaasi. Chceme to slyšet."

* * *

Seren Pedak a rudí gardisté jeli klusem. Půl ligy před nimi se rozkládal Nelad. Kdysi bylo město obehnané hradbami, ale místní stavitelé většinu hradeb už dávno rozebrali. Město se od té doby chaoticky rozrůstalo a polykalo dědiny a statky. Nyní Nelad málem nebyl vidět, protože ho obklopovala tři tábořící vojska.

"Nezkrotná brigáda," ohlásila Seren při pohledu na zástavy. "Hadi batalion a Rozpolcená brigáda."

"Projedeme?" zeptal se Kalený meč.

Stočila k němu zrak a kývla. "Myslím, že ano. Omlouvám se. Jsem trochu v šoku, to je všechno. Jestli z hraničních armád zůstalo jenom tohle..."

"Terén před náma se k bitvě nehodí," odhadoval přísežník. "Divil bych se, kdyby chtěl král čekat na Edury tady.

Napadá tě nějaký místo poblíž, který by bylo vhodnější?"

"Branská tvrz v horách, pár líg severovýchodně od Neladů."

"A Nelad je nejbližší větší město?"

"Kromě samotné Lederas," přitakala Seren.

"Pak je tohle jenom dočasnej tábor. Až se Tiste Edur přiblíží, tyhle armády odtáhnou do Branské tvrze. Teda, pokud jejich velitel má aspoň trochu rozumu. V každém případě, akvizitor, by v Branské tvrzi už mohly čekat další lederský oddíly. Držet je tady je otázka logistiky."

"Doufám, že máš pravdu. Ale zajímalo by mě, jestli to bude znamenat nějaký rozdíl."

"Jsme daleko od moře, Seren," řekl Kalený meč. "Ten démon, kterého Edurové připoutali, sem nedosáhne a to šance poněkud vyrovnává."

Dobrý pokus, Kalený meči. "Ještě den k Vnější tvrzi. Následující den do setmění bychom mohli dorazit do Lederas."

"Nemohli bychom to nějak urychlit, akvizitor? Vojáci, co táboří před náma, by třeba byli ochotní vyměnit koně, ne?"

"Když budu naléhat, pak ano."

"Protože chceš mluvit s králem."

"Ano."

"A uděláš to? Promluvíš s králem?"

"Ne."

Kalený meč chvíli mlčel a Seren čekala.

"Co uděláš, až dorazíme do Lederas?" zeptal se nakonec.

"Asi budu muset chvíli oprašovat."

"Co prosím?"

"Dům mám zavřený. Neměla jsem příležitost poslat svým lidem zprávu - všem dvěma."

"To nezní příliš bezpečně - nikdo nehlídá tvůj majetek."

Usmála se. "Nemám nic cenného, Kalený meči. Zloději si můžou klidně posloužit. Sice bych byla radši, kdyby mi nechali nábytek - myslím, že sousedi jsou dost přičinliví, aby tomu zabránili."

Přísežník chvíli zíral před sebe. "V tom případě tě budeme muset opustit, akvizitor. A spojit se s naším novým zaměstnavatelem. Brzy bychom měli odplout."

Než bude město okupováno a uzavřeno. "Asi ano."

"Na palubě by mělo být místo..."

"Jsem Ledeřanka, Kalený meči." Zavrtěla hlavou. "Myslím, že s cestováním jsem prozatím skončila."

"To je pochopitelné. Ale nabídka platí."

"Děkuju." Zase utíkám.

Korlo, jedoucí před nimi, zavolal: "Opatrně, holka. Mokra je nebezpečná, když ji neovládáš."

Přísežník otočil hlavu a zadíval se na ni. Seren pokrčila rameny.

KAPITOLA DVACET DVA

Stařec se vynořil z příkopu, tvor z bláta a divokých podzimních větrů, skotačících jako zajíc na poli z balvanů, klidem vyšínutého času, který se táhne, trpělivý a nic nečekající, místem, kde leží bitva, nehybná a navždy znehybnělá těla, pokroucená smrti jako ztracené jazyky, sledující zkroucené hieroglyfy na dveřích mohyly, a přečetl si, co se stalo poté, rozložený nápis, pokácené rozervané, neřestné pilíře vlastního já, jako termítí věže, vyklopené kolem jeho tančících nohou, a on radostně vykřikoval zjevené pravdy, které našel na rudých prohlášeních - "Je mír!" Vřiskal: "Je mír!", a nebylo nic těžkého, jak jsem seděl v sedle na solí obaleném koni, zvednout kuši, namířit, vystřelit a připíchnout toho šilence k jeho prohlášení. "Teď," řekl jsem do ticha, jež následovalo, "teď je mír."

Stahovačova balada

Rybářka Kel Tath

V

kopcích, mezi nimiž ležely v údolí na nivách kouřící trosky První Dálavy, se dvě edurská vojska dostala na dohled.

Popelem kmitaly přízraky, bojovníci zvedali zbraně a ranním vzduchem se nesl vítězoslavný křik.

Setkání bylo samozřejmě neúplné, protože třetí, nejvýhodnější oddíl, pod velením Tomada Sengara a Binadase, ještě táhl k jihu po Mapovačské silnici k Bělobodí. Trull věděl, že s druhými dvěma armádami se spojí až někde před Branskou tvrzí, a pak bude osud Lederu a vlastně i Edurské říše zpečetěn v jediné bitvě. Trull se opíral o oštěp a nijak netoužil přidat se k divokému zmatku panujícimu všude kolem něj. Na sever od trosek dole na pláni poletovala asi stovka špačků a jejich křik byl přehlušen řevem lidí, což jaksi měnilo jejich tanec v horečné, šílené představení. Řada válečníků v dálce se rozestupovala a objevila se jedna zástava a pod ní zlatem zářící postava držící nad hlavou meč. Válečný pokřik se zdvojnásobil.

Trull sebou při tom ohlušujícím rámusu trhl. Odtřhl zrak od Rhulada na kopci naproti a uviděl přicházet Stracha.

"Trulle! S B'naggou vyjedeme vstříc našemu císaři - koně už čekají!"

Trull kývl, znepokojený divokostí ve Strachových očích. "Veď nás, bratře."

Jízda přes pláň k Rhuladovu vojsku byla zvláštním zážitkem. Trull neměl koně v lásce a jezdil nerad. Neustále nadsakoval v sedle a kolem se odehrávaly nepříjemné věci. Projížděli vypálenou zemí a cestu k městu lemovaly hromady pobitého dobytka. A řev válečníků byl jako vlna v jejich zádech, tlačící je vpřed.

V polovině cesty se ten pocit úplně obrátil, jak je obklopile křik císařova vojska. Koně se zarazili a dalo jim práci přimět je k pohybu.

Cestou do svahu si mohl Trull bratra Rhulada lépe prohlédnout. Málem ho nepoznal, zmohutnělého pod vahou mincí.

Čelo měl obnažené, takže byla vidět kůže barvy špinavého sněhu, v ostrém protikladu s tmavnocími očními důlky.

Cenil zuby, ale byl to spíš bolestný výraz. Nalevo stál Hannan Mosag a napravo otrok Udinaas. Hull Beddikt stál tři kroky za králem-zaklánačem. Majen a Uruth nebyly nikde vidět.

Trojice válečníků zastavila koně a sesedla. Objevili se otroci a odvedli koně.

Strach popošel blíž a poklekl před císařem. Z druhé strany údolí dorazila nová vlna zvuku.

"Můj bratře," pronesl Rhulad chraplavým, zlomeným hlasem. "Povstaň před námi." Přistoupil blíž a položil ruku Strachovi na rameno. "Musím ti toho hodně povědět, ale později."

"Jak přikazuješ, císaři."

Rhulad přenesl ušvaný pohled jinam. "Trulle."

Trull poklekl a prohlížel si zemi před sebou. "Císaři."

"Povstaň. I tobě chceme něco sdělit."

Nepochybně. "Matka dorazila v pořádku?"

Záchvěv podráždění. "Ano." Chtěl Trullovi zřejmě sdělit ještě něco, ale změnil názor a obrátil se na B'naggu.

"Džhekové jsou na tom dobře, B'naggo?"

Divoký úšklebek. "Jsou, císaři."

"Jsme potěšeni. Hannan Mosag s tebou promluví ohledně nadcházející bitvy. Pro takové věci byl připraven stan. Hull Beddikt nám nakreslil podrobné mapy."

B'nagga se uklonil a přešel ke králi-zaklínači. Společně odešli s Hullem Beddiktem za patami.

"Bratři naši," začal Rhulad a meč v levici se mu třásl. "Pojďte, najíme se a napijeme v našem stanu. Udinaasi, jdi před námi."

Otrok se vnořil do davu válečníků. Edurové se před nevýrazným Ledeřanem chvatně rozestupovali a mezerou za ním procházeli císař, Strach a Trull.

Prošli uličkou lemovanou pokřikujícími bojovníky mávajícími zbraněmi a dorazili k velitelskému stanu. Na stráži u vchodu stály přízraky. Jakmile otrok a tři bratři vstoupili, Rhulad se otočil a zastavil Trulla nataženou rukou. "Jak daleko mě hodláš zatlačit, Trulle?"

Trull se zadíval na ruku přitisknutou na svou hrud'. "Zdá se, že tlačíš ty mě, Rhulade."

Chvilé napjatého ticha, pak Rhulad vyštěkl smíchy a couvl. "Slova z naší minulosti, pravda? Jací jsme bývali před tím... Mávle mečem, "...před tím vším." Upřel zničený pohled na Trulla. "Chyběl jsi nám." Usmál se na Stracha. "Oba jste nám scházeli. Udinaasi, dones víno!"

"Lederské pití," zabručel Strach.

"Naučil jsem se ho pít, bratře."

Trull se Srachem následovali Rhulada do hloubi stanu, kde otrok již naléval tmavé víno do tří lederských číši ze zlata a stříbra. Trull byl vyvedený z rovnováhy, náhlé narušení Rhuladovy fasády ho ohromilo, ranilo z důvodů, které ani neuměl pojmenovat.

Císař se vyhnul trůnu, jenž stanu vévodil, a usadil se na koženou trojnožku poblíž stolu naloženého jídlem, stojícího u stěny. Vedle něj stály dvě stejné stoličky. Rhulad pokynul. "Pojďte, bratři, posadte se k nám. Víme, dobře chápeme, že vše, čím jsme byli, vám připadá jako popel, a že láska, kterou jsme k sobě cítili jako bratři, byla nešťastně zmařena."

Když si sedali, Trull poznal, že i Strach žasne.

"Nesmíme utíkat před vzpomínkami," pokračoval Rhulad, když mu Udinaas přinesl číši. "Krev pokrevních svazků nemusí vždycky žhnout, bratři. Občas nás musí prostě... zahřívát."

Strach si odkašlal. "Nám... jsi taky chyběl, císaři -"

"Dost! Žádné tituly. Rhulad je jméno, které mi dal náš otec, jako pojmenoval všechny své syny podle předků ze sengarské linie. Je příliš snadné zapomenout."

Udinaas strčil číši do ruky Strachovi. Jemu se prsty sevřely zcela mimovolně. Když se otrok přiblížil s poslední číší, Trull vzhledl. Podíval se mu do očí a překvapilo ho, co v nich vidí. Natáhl ruku a přijal víno. "Děkuju, Udinaasi."

Rhulad sebou trhl. "Je můj," vyhrkl napjatým tónem.

Trull vykulil oči. "Samozřejmě, Rhulade."

"Dobře. Ano. Strachu, musím ti povědět o Majen."

Trull se pomalu narovnal a prohlížel si víno chvějící se v číši, již držel oběma rukama. Otrok jako by mu pohledem sděloval, že všechno je v pořádku.

"Neviděl jsem ji tu..." odvážil se váhavě Strach.

"Ne, ani naši matku. Majen není dobře." Vrhł na Stracha nervózní pohled. "Mrzí mě to, bratře. Neměl jsem... neměl jsem to udělat. A teď, totiž, pochop..." Vypil víno jedním douškem. "Udinaasi, ještě. Pověz mu to. Vysvětlí to, Udinaasi, tak, aby to Strach pochopil."

Otrok doplnil číši a couvl. "Čeká dítě," řekl a podíval se Strachovi do očí. "Není již pochyb, že její srdce patří tobě."

Rhulad by si jistě přál opak. Alespoň zpočátku. Dnes už tomu tak není. Pochopil. Jenomže dítě vše zkomplikovalo."

Číše ve Strachových rukou se viditelně nepohnula, avšak Trull viděl, že se každou chvíli vyleje, jako by mu otupělost vysávala sílu z údů. "Pokračuj," vypravil ze sebe.

"Vaši lidé nemají žádný precedent, žádná pravidla," pokračoval Udinaas. "Rhulad by chtěl zrušit sňatek s ní, zrušit vše, co se stalo. Jenže to nejde kvůli dítěti, jistě to pochopíš, Strachu Sengare."

"To dítě bude dědic -"

Rhulad je přerušil drsným smíchem. "Žádný dědic, Strachu. Nikdy. Nechápeš? Ten trůn bude mým břemenem navěky." Břemeno. U Sester, co tě probudilo, Rhulade? Kdo tě probudil? Úkosem se podíval po Udinaasovi a najednou mu něco došlo. Udinaas? Tento... tento otrok?

Udinaas kývl, oči stále upřené do Strachových. "Válečník, který to dítě vychová, bude jeho otcem ve všem krom jména. Nebude v tom žádný klam. Všichni budou znát pravdu. Jestli tu má být nějaké zlé znamení..."

"Budu se s ním muset vyrovnat já," doplnil Strach. "Pokud se rozhodnu stanout po boku Majen, kdysi císařovy manželky, a dítě, které nebude moje, vychovávat jako prvorozené své manželky."

"Je to, jak říkáš, Strachu Sengare," potvrdil Udinaas a ustoupil stranou.

Trull se pomalu narovnal, natáhl ruku a narovnal číši ve Strachových dlaních. Jeho bratr se na něj překvapeně podíval a kývl. "Rhulade, co na to všechno říká Majen?"

"Majen se trestá bílým nektarem. Takovou... závislost není snadné porazit. Uruth se snaží..."

Strach tiše zasténal a zavřel oči. Rhulad se natáhl, jako by se ho chtěl dotknout, zaváhal a vzhledl k Trullovi. Ten kývl. Ano. Teď. Krátký dotek, jenž Strachovi projel tělem.

"Bratře," vyhrkl Rhulad, "je mi to líto."

Strach si svého nejmladšího bratra prohlédl. "Všichni litujeme, Rhulade, tolika věcí. Co řekla Uruth o dítěti? Je v

pořádku?"

"Tělesně ano, ale zná matčin hlad. To bude... složité. Vím, že si nic z toho nezasloužíš, Strachu -"

"Možná, Rhulade, ale to břímě přijmu. Kvůli Majen. A kvůli tobě."

Nějakou dobu všichni mlčeli a popíjeli víno. Trull měl dojem, že tu něco je, nějaká část jeho života, o níž si myslel - ne že je dávno pryč, ale že vůbec neexistovala. Seděli tam pospolu, tři bratři a nic víc. Venku se snesla noc. Udinaas jim donesl jídlo a doléval víno. O něco později Trull vstal a prošel stanem. Alkohol změkčoval podrobnosti. Rhulad ani Strach si jeho odchodu nevšimli.

V malé místnosti našel Trull Udinaase. Otrok seděl na stoličce a večerel. Když se Trull znenadání objevil, překvapeně vzhlédl.

"Prosím, klidně jez dál," vybídl jej Trull. "Zasloužil sis to, Udinaasi."

"Chceš ode mě něco, Trulle Sengare?"

"Ne. Ano. Co jsi to udělal?"

Otrok naklonil hlavu na stranu. "Co máš na mysli?"

"No... s ním. Co jsi udělal, Udinaasi?"

"Vlastně nic, Trulle Sengare."

"Ne, musím znát odpověď. Co pro něj znamená?"

Udinaas odložil talíř a napil se vína. "Asi poddaného, který se ho nebojí."

"To je... všechno? Počkej, už chápu. Ale říkám si, proč? Proč se ho nebojíš?"

Udinaas si povzdechl a Trull si uvědomil, jak unavený otrok je. "Ty, vlastně všichni Edurové, vidíte ten meč. Nebo zlato. Vidíte... moc. Děsivou, krutou moc." Pokrčil rameny. "Já vidím, co mu to bere, co to Rhulada stojí. Nakonec, jsem Ledeřan," dodal ještě s úšklebkem. "Chápu podstatu dluhu." Zvedl oči. "Trulle Sengare, jsem jeho přítel. To je všechno."

Trull si otroka chvíli prohlížel. "Nesmíš ho zradit, Udinaasi. Nikdy."

Ledeřan odvrátil zrak a znovu se napil vína.

"Udinaasi -"

"Slyšel jsem tě," zachraptěl otrok.

Trull se otočil k odchodu, ale ještě se zarazil a ohlédl se. "Nechci se takhle rozloučit. Za to, co jsi udělal, za to, co jsi mu dal, Udinaasi, ti chci poděkovat."

Otrok kývl, a aniž by vzhlédl, znovu si vzal talíř.

Trull se vrátil do hlavní místnosti. Zjistil, že mezitím dorazil Hannan Mosag a hovoří s Rhuladem.

"...Hull si myslí, že leží poblíž města asi den cesty po řece odsud. Přesto je ta cesta nezbytná, císaři," říkal právě král-zaklínač.

Rhulad se zamračil na zed' naproti. "Vojska musí táhnout dál k Branské tvrzi. Žádné zdržování ani odbočky. Půjdu se Strachem a Trullem. Hull Beddikt nás povede. A pochopitelně Udinaas."

"A k'risnan," doplnil král-zaklínač, "a naši noví démoničtí spojenci, dva Kenryll'ah."

"Dobře, ti také. Setkáme se u Branské tvrze."

"Co je?" zeptal se Trull. "Co se stalo?"

"Něco se osvobodilo," vysvětlil mu Hannan Mosag. "A je třeba to vyřídit."

"Kdo to osvobodil a k jakému účelu?"

Hannan Mosag pokrčil rameny. "Nevím, kdo je za to zodpovědný. Ale předpokládám, že to bylo osvobozeno, aby to bojovalo proti nám."

"Nějaký démon?"

"Ano. Jenom cítím jeho přítomnost, jeho vůli. Nedokážu rozpoznat víc. Město se jmenuje Brous."

Trull pomalu kývl. "Kéž by tu s námi byl Binadas," povzdechl si.

Rhulad vzhlédl. "Proč?"

Trull se usmál a neodpověděl. Strach po chvíli zabručel a kývl.

Rhulad se nakonec také usmál. "Ano, přál bych si, aby tu byl."

Hannan Mosag si je prohlédl. "Nechápu."

Císař se zasmál, drsně, jen trochu zatrpkle. "Posíláš nás na další výpravu, králi-zaklínači."

Hannan Mosag viditelně zesinal. Když to Rhulad uviděl, zasmál se znovu, tentokrát pobaveně. Strach s Trullem se k němu připojili a Hannan Mosag na ně jen nevěřičně civěl. Trull si později řekl, že vypili moc vína. To bylo vše. Prostě vypili moc vína.

* * *

Seren Pedak a rudí gardisté sjeli ze silnice přes příkop a zastavili na kraji zelenajícího se pole. Z městské brány vyjel předvoj Kupeckého batalionu a akvizitor v čele zahlédl předu Unnutal Hebaz, jedoucí na modrošedém koni s bílou hřívou, jenž podrážděně pohazoval hlavou a netrpělivě podupával.

"Jestli si nedá pozor," poznamenal Kalený meč, "začne kůň vyhazovat. A ona skončí na zadku uprostřed silnice."

"To bude hodně špatné znamení," podotkla Seren.

Předě se po chvíli podařilo koně uklidnit.

"Zřejmě budeme muset chvíli čekat," zabručel Kalený meč.

"Králov a Kupecký batalion jsou poslední. Nevím, jaké další oddíly jsou v Lederas. Myslím, že jižní bataliony a brigády sem ještě nemohly dorazit, což je neštěstí." Zamyslela se a dodala: "Jestli přejedeme přes pole, můžeme se dát po silnici podél řeky a vjet Rybářskou bránou. Sice to bude znamenat, že cestou k mému domu budu muset projet dvě třetiny města, ale vaše loď, přísedníku, by měla být poblíž."

Kalený meč pokrčil rameny. "Doprovodíme tě až ke dveřím, akvizitor."

"To není nutné -"

"Přesto to hodláme udělat."

"V tom případě, jestli vám to nevádí..."

"Pojedeme Rybářskou bránou. Tak kudy, akvizitor?"

* * *

Zadní oddíly Králova batalionu odbočily na náměstí před Věčným příbytkem a nyní pochodovaly po třídě Sedmého cyklu. Král Ezgara Diskanar, jenž od oficiálního hlášení předy za rozbřesku vše sledoval z balkonu Prvního křídla, se konečně otočil a vešel do paláce. Slavnostní uvedení do úřadu mělo začít každou chvíli, avšak Brys Beddikt věděl, že má ještě čas, než bude jeho přítomnost zapotřebí.

Na balkoně s ním byli čtyři jeho muži. Brys si jednoho přivolal. "Sežeň mi kurýra."

"Ano, pane."

Brys čekal a díval se na město. Atmosféra byla dusná, a nejen kvůli vlhku a horku. Když prošel celý batalion, odvážilo se za ním jen několik málo měšťanů. K bitvě u Branské tvrze mělo dojít až za několik dnů, ale většina obyvatel města - těch, kteří ještě zůstali - se zjevně rozhodla setrvávat co nejvíc doma.

Kurýr dorazil, žena, již používal celkem často a věděl, že jí může důvěřovat.

"Doručíš zprávu mému bratru Teholovi. K němu domů."

"Bude na střeše?"

"Nejspíš ano, a zpráva zní - že tam má zůstat. A ještě dodatečná zpráva pro toho Savankrata, který Tehola právě hlídá. Jméno. Gerun Eberikt. To je vše."

"Ano, pane."

"Tak běž."

Žena rychle odešla. Brys vstoupil do úzké chodby, táhnoucí se po celé délce křídla v prvním poschodí. Na druhém konci vedly schody dolů do předpokoje, patřícího ke komplexu hlavní kupole. Tady našel finadda Morocha Nevada. Moroch seděl na kamenné lavici.

"Brysi, čekám tu na tebe."

"Doufám, že ne dlouho. Co si přeješ, finadde?"

"Věříš v bohy?"

Bryse to překvapilo, takže se zamyslel. "Žel, nechápu důvod tvé otázky."

Moroch Nevad sáhl do váčku u pasu a vyndal otlučenou destičku podobnou těm, které používají vykladači na tržištích. "Kdy jsi naposledy mluvil s Turudalem Brizadem?"

"První choť není v paláci - v obou palácích už od včerejška," opáčil Brys. "První eunuch Nifadas ho nechal hledat, ale zdá se, že Turudal uprchl. Vlastně není divu -"

Moroch hodil destičku a Brys ji instinktivně chytil levou rukou. Zadíval se na keramickou plaketku. Žluté okraje, celé popraskané, obrázek zredukovaný na řadu stylizovaných rýh. Přesto ho Brys poznal. "Destička Blouda. Co je s ní, Morochu?"

Voják vstal. Brys si všiml, že hodně zhubl, a od chvíle, kdy se připojil k delegaci, jako by zestárl o deset let. "Byl tady. Celou dobu. Toho parchanta jsme měli přímo pod nosem, Brysi Beddikte."

"O čem to mluvíš?"

"O Bloudovi. Byl to první choť. Turudal Brizad."

"To je... směšné."

"Mám pro to poněkud drsnější výraz, Brysi."

Šampión se odvrátil. "Jak jsi přišel k tomu zvláštnímu závěru, Morochu?"

"V každé generaci byl nějaký Turudal Brizad - ano, pod jinými jmény, ale pořád je to on. Výjevy na goblénech, na obrazech. Projdi si královskou sbírku, Brysi - všechno, co je na chodbě a má se přestěhovat. Bylo to přímo tam, každý si toho mohl všimnout, kdyby měl důvod se podívat."

"A jaký důvod jsi měl ty, Morochu?"

Úšklebek. "Požádal mě, abych pro něj něco udělal."

"Je to bůh," zabručel Brys. Údajně. "Proč by potřeboval něčí pomoc?"

"Protože ty prý budeš mít moc práce."

Brys si připomněl poslední rozhovor s Turudalem Brizadem... konec mé objektivnosti. Něco takového, když už odcházel. "Přiznávám jistou... skepsi, Morochu Nevada."

"Na chvíli ji odlož stranou, Brysi. Chci tě požádat o radu. Předpokládej nejhorší."

"Bůh tě požádá o pomoc? V tom případě je asi třeba zvážit motivaci a následky přijetí či odmítnutí jeho žádosti."

"Ano."

"Prospěje to, oč žádá, Lederas?"

"Tvrdil, že ano."

"Kde je teď?"

"Někde ve městě. Pozoroval poslední uprchlíky, kteří dnes ráno odešli, jak mi hlásili strážní."

"V takovém případě si, Morochu, myslím, že bys měl jeho žádost splnit."

"Přes povinnost chránit krále?"

"Bůh zřejmě předpokládá, že to je můj úkol."

"My dva jsme si téměř rovni, Brysi."

"Já vím."

"Možná si myslíš, že jsi z nás dvou ten lepší. Já si zase myslím opak."

"Rozhodnutí není na nás, Morochu."

Moroch si ho chvíli prohlížel. "Děkuju za radu, finadde."

"Nechci to říkat, Morochu Nevade, ale Bloud s tebou."

"To není legrační," zamumlal šermíř na odchodu.

Brys vstoupil do komplexu kupole. Prošel hlavní chodbou a zastavil se, aby si znovu prohlédl rozložení prostor. Stěny byly vydrhnuté a prach na podlaze zametený. Přecházeli tu strážé a hodnotáři a připravovali investituru. Mnozí z nich vrhali pohledy na postavu spící uprostřed chodby, stočenou na prostřední dlaždici.

Brys s povzdechem přistoupil ke Kuru Qanovi. "Cedo."

Stařec zachrul a otočil se zády k Brysovi.

"Vzbud' se, cedo. Prosím."

Kuru Qan zvedl hlavu, zašátral po čůčkách ležících na podlaze opodál a nasadil si je. "Kdo mě volá?"

"Brys Beddikt."

"Aha, finadd." Kuru Qan se otočil a vzhlédl. "Vypadáš dobře."

Zato ty ne. "Cedo, investitura začne každou chvíli. Pokud nechceš, aby tě král Ezgara Diskanar při slavnostním pochodu obcházel, měl by ses přesunout."

"Ne!" Stařec se roztáhl na dlaždici. "To nesmím! Tahle je moje. Moje místo."

"Trváš na tom, aby kvůli tobě ustoupil stranou, cedo? Riskuješ králův hněv -"

"Významné? Ani v nejmenším." Zaškrábal prsty na kameni. "Tohle je moje. Varuj ho, finadde. Varuj krále."

"Před čím?"

"Já se nepohnu. Každý, kdo to zkusí, skončí jako škvarek. Škvarek, Brysi Beddikte."

Brys se rohlédl kolem sebe. Shromáždil se tu menší dav a poslouchal je. Finadd se zamračil. "Jděte si po svém, všichni." Lidé se rozprchli.

Když znovu osaměli, byl' dočasně, Brys si dřepel před cedu. "Posledně jsi s sebou měl štětce a barvy. Co se s nimi stalo?"

"Štětce a barvy?" Ceda za čůčkami zamrkal. "Pryč. Jsou pryč. Král tě chce hned, finadde. Je připraven začít. Přichází Nifadas - bude si stěžovat, ale na tom nezáleží. Bude to malá audience, pravda? Významné? Ano. Ať si mě král raději nevšímá - vysvětli mu to, Brysi."

Finadd se narovnal. "Vysvětlím, cedo."

"Výborně. A teď už běž."

* * *

"To nevoní dobře."

Trull se ohlédl na kenryll'azského démona, jenž promluvil. Byl vyšší než Tiste Edur na koních. Měl výraznější rysy než Šeřík, pleť černou jako čedič a horní i dolní špičáky mu vyčnívaly a stříbrně se leskly. Měl kožešinou lemovaný obojek a vestu z bronzových šupin, ztmavých věkem a pokrytých solí. Na těžkém koženém opasku mu visel obrovský tulvar. Na nohou měl měkké šedé kožené kamaše. Druhý démon stojící vedle něj se lišil pouze zbraní - svíral těžký biják.

Druhý KenrylFah vycenil zuby. "Mám z toho hlad."

"Rozštípnuté kosti," dodal první. "Morek."

Pach, o němž mluvili, připomínal hnijící mrtvoly. Dorazili na kraj lesa a před sebou měli palisádu kolem Brous. Na pláni byly vidět mohyly a dlouhý příkop. Nikde nebyla živá duše.

"Bratři," pravil císař, "sesedněte a připravte si zbraně."

Trull seskočil z koně a otočil se. "K'risnan, cítíš něco?"

Mladému arapajskému zaklínači očividně nebylo dobře. Kývl. "Myslím, že je ve městě. Ví, že jsme tady."

Rhulad sevřel oběma rukama meč a zvedl ho do střehu. "Udinaasi, zůstaň u koní. Strachu, nalevo. Trulle, napravo.

K'risnan, drž se pět kroků za námi. Démoni, na křídla."

"Nemůžeme se nejdřív najíst?"

"Nebo vymočit? Potřebuju se vymočit."

"Na to jsi měl myslet, než jsme vyrazili," štěkl první démon.

"A ty ses měl najíst. Máme spoustu náhradních koní, víš."

Císař sykl: "Ticho, oba dva. Museli jsme vás poslouchat celou cestu. Teď už dost, jinak vás zabiju jako první."

"To by nebylo moudré," podotkl druhý KenrylFah. "Cítím tu víc než maso, cítím tvora, který tam je, pořád ještě je naživu a není příjemný."

"Cítím ho," dodal první démon. "A je mi z něj na zvracení."

"Na zvracení jsi měl myslet, než jsme odešli," zavrčel druhý.

"Na zvracení myslím pokaždé, když se podívám na tebe."

"Dost!"

"Omlouvám se za bratra," řekl první démon.

"A já za svého," připojil druhý.

Zvláštní tyranové. Trull uchopil oštěp a postavil se vedle Rhulada.

Přešli přes pláň. Zastavili se u jámy a uviděli první těla. Rozlámaná a naházená do hlubokého výkopu, připomínajícího otevřený hromadný hrob. Dělníci a vojáci. Těla ztmavlá a v horku nafouklá. Kolem se rojily mouchy.

Obešli jámu a blížili se k městu. Brána před nimi byla vyvrácená dovnitř, těžká křídla roztříštěná. Někde ve městě štěkal pes.

Ulice za palisádou byla posetá těly. Dveře do všech domů v dohledu byly vykopnuté. Před nimi napravo stáli dva koně

připravení do převráceného vozu. Únava a postroj donutily jednoho z koní podivně si přisednout. Trull zaváhal, pak přistoupil ke zvířatům a vytáhl nůž. Ostatní se zastavili a dívali se, jak koně odřezává. Nebyli sice schopní prchat, ale pomalu odcházeli, nohy roztřesené. Trull se vrátil k Rhuladovi.

"Přichází," upozornil první démon.

Na hlavní ulici vzlétlo hejno špačků a prolétlo mezi domy. Hejno jako by se valilo směrem k Tiste Edur a Kenryll'ah. Uprostřed hejna kráčelo vysoké, přízračné stvoření s bílou kůží a světle žlutými vlasy, visícími ve splepených pramenech. Na sobě mělo kožený postroj, svraštělý a zčernalý hnílobou. A mělo divné končetiny.

"Není ozbrojený," podotkl Strach.

"Ale je to on," sykl za nimi k'risnan.

Špačci vzlétli výš, až nad střechy, a tvor se zastavil deset kroků od nich.

"Není to mírumilovné?" pronesl ledersky.

"Jsem Rhulad, císař Tiste Edur," opáčil Rhulad. "Kdo jsi, cizince?"

"Jsem Forkrul Assail. Jmenuji se Klidnost."

"Jsi tedy démon?"

Forkrul Assail naklonil hlavu. "Jsem?"

"Tohle není tvůj svět."

"Není?"

Rhulad se pootočil. "K'risnan, vyžeň ho."

"Nemůžu, císaři."

"Rozruch vaší přítomnosti vyvolává nesoulad," podotkl Klidnost.

Trull Forkrul Assail pozoroval a uvědomil si, že má na pažích a nohou nadbytečné klouby a mezi klíčními kostmi jakýsi spoj. Pohyboval se zvláštně uvolněně.

"Nesoulad?" podívil se Rhulad.

"Opět toužím po míru."

"Jestli hledáš mír, Klidnosti," ozval se Strach, "stačí se jenom otočit a odejít. Jdi."

"Odejít odsud znamená dorazit někam jinam. Nemohu odejít od zmatku, protože by mne jistě následoval. Mír je třeba zajistit tam, kde se jeden nalézá. Teprve když je nesoulad zničen, nastane mír." Forkrul Assail přistoupil blíž.

"Pozor!" štěkl jeden z démonů.

Klidnost se k němu vrhl a špačci se vznesli k obloze.

Trull měl zbraň s největším dosahem, ale nepokusil se tvora bodnout. Ten zvedl ruce, aby útok odrazil, a Trull zvolil vysoký vodorovný úder. Klidnost švihl pravou rukou a ta se jako had ovinula kolem ratiště a zbraň zaklínila. Náhlý tlak, a černodřev praskl, rozštípl se a po celé délce praskliny se objevilo rudé jádro. Trull ani neměl čas pocítit šok, když Klidnost mávl levou rukou. Dvěma prsty se dotkl jeho spánku -

Trull se vrhl do strany, ale úder mu otočil hlavu. Kdyby zůstal stát nebo se vzpíral, byl by si zlomil vaz. Takhle se shýbal, sklonil rameno a rána ho smetla k zemi.

Strach zaútočil nízko hned za Trullovým vysokým výpadem a sekl šikmo dolů, míře Forkrul Assail na koleno. Jenomže noha se ohnula dozadu, koleno se prohnulo na opačnou stranu. Klidnost popadl levou rukou čepel, vytrhl ji Strachovi z ruky a železo rozmáčkl.

Přes neúspěch udělali Trull se Strachem, co se od nich očekávalo. Jejich útok z boku předcházela Rhuladovu, chtěli Klidnost připravit na císařův výpad. Rhulad máchal skvrnitým mečem, až to svištělo - ale ani jednou nezasáhl. Forkrul Assail kolem něj jako by proplouval. Odhodil Strachův ohnutý meč a udělal krok. A vrazil prsty jako hroty Rhuladovi do prsou, protlačil je přes mince mezi žebra, probodl mu srdce a zase ruku vytrhl. Císař se zhroutil.

Klidnost se otočil ke Strachovi. A uskočil, proletěl osm kroků vzduchem, a jen tak tak se vyhnul bijáku, který narazil do ulice a zabořil se do země. Klidnost couval dál před druhým démonem, jemuž se těžký tulvar míhal v rukou jako dýka.

Trull se vyškrábal na nohy, otočil se a chtěl si vzít další oštěp ze svazku, který nechal u koní -

- a uviděl Udinaase, jenž se k němu hnál se zbraněmi v náručí. Trull si jeden vybral, obrátil se a přeskočil Rhuladovo tělo. Forkrul Assail před ním uskočil doleva, sehnul se pod tulvarem a rozmáchl se ve chvíli, kdy ho démon kopl do boku. To jej odhodilo, narazil na zem a dvakrát se překulil, než se vyškrábal na nohy.

Trull však zaslechl křupnout žebra. Démon se znovu blížil zprava. Těsně předtím, než se srazili, Trull hodil oštěp.

Klidnost ho neviděl. Zasáhl ho těsně pod levou klíční kost, až ho to otočilo. Démon jej sekl tulvarem do stehna, až čepel při nárazu na kost zazvonila. Pak tulvar z rány vytrhl.

Trull natáhl ruku a Udinaas mu do ní vložil další oštěp. Trull popošel blíž.

Forkrul Assail si vytrhl oštěp z ramene a rukama odrážel tulvar. Druhý démon se už hnál z druhé strany se zdviženým bijákem.

Ze dvou ran - které se Trullovi před očima zavíraly - Klidnosti tekla světle modrá krev. Znovu uskočil, otočil se a utekl. Kenryll'ah ho chtěli pronásledovat.

"Stůjte!" vykřikl Trull. "Nechte ho!"

Udinaas stál nad Rhuladem. Opodál stál k'risnan, tvář zamrzlou hrůzou. Potřásal hlavou, jak nemohl uvěřit vlastním očím.

"K'risnan."

Mladík upřel vykulené oči na Trulla. "On mě... odhodil. Moje moc... když císař zemřel... všechno odrazila..."

Démoni se vraceli.

"Nechte ho nám," prohlásil první, otíraje si krev z tulvaru.

"Ano," kývl druhý. "O těchhle Forkrul Assail jsme ještě neslyšeli, ale rozhodli jsme se."

"Nelíbí se nám," pravil první démon.

"Ani trochu."

"Chytíme ho a řekneme mu to."

"Udinaasi, jak dlouho..." začal Strach s očima upřenýma na Rhulada.

"Dlouho ne," odtušil otrok.

"Budeme čekat?"

"Myslím, že bychom měli," usoudil Udinaas.

Strach si přešel dlaní přes obličej a došel si pro meč. Zvedl ho, prohlédl a odhodil. Otočil se k Trullovi.

"Zlomil černodřev," řekl Trull.

Úšklebek. "Viděl jsem. Ten druhý oštěp byl dobře mířený, bratře."

Bratři však věděli, že bez Kenryll'ah by již byli mrtví.

"Smíme jej pronásledovat teď?" zeptal se první démon.

Strach zaváhal, pak kývl. "Běžte."

Oba Kenryll'ah se rozběhli ulicí.

"Cestou můžeme jít."

"Dobrý nápad, bratře."

Někde ve městě stále štěkal pes.

* * *

"Musíme mu pomoci," řekla Sandalat Drukorlat.

Withal se na ni podíval. Stáli u pláže. Tisteedurský mladík ležel stočený na písku pod nimi. Stále ječel. "Není to jeho první návštěva," opáčil Withal.

"Co dělá hlava?" zeptala se Sandalat po chvíli.

"Bolí."

Tiste Edur umkl, otrásl se a prudce zvedl hlavu. Zíral na Withala a tisteandijskou ženu vedle něj. Pak se vrátil k mekroskému zbrojíři. "Withale!"

Zbrojír zvedl obočí, i když ho to zbolelo. "Obvykle se mnou moc nemluví." Obrátil se na mladíka. "Rhulade, nejsem tak krutý, abych řekl vítám tě."

"Kdo je to? Kdo je ta... zrádkyně?"

Sandalat fíkla. "Ubohé. Tohle je bohův šermíř? Chyba."

"Jestli je," podotkl Withal tiše, "nehodlám mu to vykládat."

Rhulad se vyškrábal na nohy. "Zabil mě."

"Ano," odtušil Withal. "Zabil, ať už byl kdokoliv."

"Forkrul Assail."

Sandalat strnula. "Měl by sis lépe vybírat nepřátele, Edure."

Cestou z pláže se Rhulad smál téměř hystericky. "Vybírat, ženo? Já si nic nevybírám."

"To málokdo, Edure."

"Co tady dělá, Withale?"

"Chromý bůh si myslel, že potřebuju společnost. Kromě tří šílených noctů."

"Jste milenci?"

"Nebud' pitoma," ohrnula nos Sandalat.

"Jak řekla," dodal Withal.

Rhulad prošel kolem nich. "Potřebuju svůj meč," zamumlal cestou do vnitrozemí.

Mekros a Tiste Andii se za ním dívali.

"Jeho meč," zabručela Sandalat. "Ten, který tě bůh nechal vyrobit?"

Withal kývl. "Ale není to moje vina."

"Přinutil tě."

"Ano."

"Zbraň sama není zlá, zlý je ten, kdo ji nosí."

Prohlížel si ji. "Nevadí mi, jestli mi zase nakřápeš lebku. Začínám tě upřímně nenávidět."

"Ujišťuju tě, že já k tobě cítím totéž."

Withal se otočil. "Jdu do chýše."

"Samozřejmě," štěkla za ním. "Abys žebal u svého boha. Jako kdyby se on obtěžoval poslouchat takové ubohé fňukání."

"Doufám," prohodil Withal přes rameno, "že se nade mnou slituje."

"Proč by měl?"

Withal neodpověděl a úsměv si moudře nechal pro sebe.

* * *

Brys Beddikt stál deset kroků od trůnu a díval se, jak král Ezgara Diskanar slavnostně kráčí komnatou. Král se tvářil podrážděně a nepřítomně, protože musel cestou obejít ležícího a třesoucího se cedu Kuru Qana, ale to už bylo za ním a do tváře se mu pomalu vracel vážný výraz.

V trůnním sále čekala hrstka hodnostářů a stráží. První eunuch Nifadas se postavil napravo od trůnu a na krvavě rudé podušce držel korunu Lederu. První konkubína Nisall klečela u stupínku na levé straně. Kromě Bryse a šesti gardistů tu byl ještě finadd Gerun Eberikt se šesti vojáky své palácové gardy.

A to bylo všechno. Investitury v den sedmého cyklu - nebo téměř v ten správný den, protože nikdo neznal přesné

datum - se mělo zúčastnit jen pár svědků. Tak to pochopitelně nebylo původně plánováno. Jenomže došlo k dalším bouřím a poslední byla nejkrvavější ze všech. Občané proklínali krále. Seznam pozvaných byl v zájmu bezpečnosti zkrácen, ale i tak byl Brys nervózní kvůli přítomnosti Geruna Eberikta.

Král přistoupil ke stupínku a jeho hedvábné roucho šustilo na podlaze z leštěného mramoru.

"Dnešním dnem se Leder stává císařstvím," pronesl Nifadas.

Gardisté zasalutovali královské krvi a znehybněli jako sochy. Ezgara Diskanar vystoupil na stupínek a pomalu se otočil.

První eunuch se postavil před něj a zvedl podušku. Král si vzal korunu a vložil si ji na hlavu.

"Od dnešního dne vládně Lederu císař," pokračoval Nifadas, ustoupil a otočil se. "Císař Ezgara Diskanar."

Gardisté ukončili pozdrav.

A to je všechno.

Ezgara seděl na trůně a vypadal starý, křehký a ztracený.

* * *

Okenice byly zavřené. Cestičky zarostly býlím a stěn kolem vchodu nad schody se zmocnily popínavé rostliny. Z ulice za nimi se nesl pach kouře odněkud z Plíživé čtvrti za Usazeným jezerem, což ukazovalo na další nepokoje.

Od Rybářské brány Seren Pedak s rudými gardisty projížděl ulicemi plnými smetí. Stopy rabování, občas nějaká mrtvola, zdechlý vojenský kůň a lidé přehající do bočních ulic a uliček. Vypálené domy, smečky hladových, zdivočelých psů, stahující se z opuštěných hospodářství a z lesa, schoulené rodiny uprchlíků, královské město Leder zřejmě podlehl zpustlému barbarství, třebaže nepřítel byl ještě celé lígy za obzorem.

Seren žasla, jak rychle se všechno zhroutilo, a nemálo ji to děsilo. Přes všechno znechucení a opovržení nad chováním svých lidí u ní stále přetrvávala víra v jejich vrozenou přizpůsobivost. Nyní však měla před očima důkazy náhlého a naprostého kolapsu. Chamtivost a zuřivost bez hranic, strach spouštějící krutost a nemilosrdnou lhostejnost.

Míjeli těla měšťanů, kteří umírali dlouho, když je prostě nechali ležet na ulici vykrváct. Širokou třídou poblíž kanálu asi včera prošel dav. Byly tu známky po boji s vojáky, kteří se sice bránili, ale byli nuceni ustoupit. Okolní budovy a sídla byly vyloupeny. Ulice byla lepkavá krví a v ní zůstaly stopy po desítkách vozů, což ukazovalo, že alespoň sem se městská posádka vrátila a odklidila těla.

Kalený meč a jeho gardisté toho cestou moc nenamluvili a nyní se zastavili před Sereniným domem. Zůstali sedět na koních, ruce na zbraních, a dávali pozor. Seren sesedla a Kalený meč s Korlem po chvíli udělali totéž.

"Zřejmě se sem nikdo nevloupal," podotkl mág.

"Jak jsem říkala," opáčila Seren, "vevnitř není nic, co by stálo za ukradení."

"Mně se to nelíbí," zabručel přísežník. "Jestli nastanou potíže, akvizitor..."

"Nenastanou," uklidňovala ho. "Ty nepokoje přestanou. Čím blíže se edurské vojsko dostane, tím větší bude klid."

"V Trátě to tak nebylo."

"Pravda, ale tady to bude jiné."

"Proč si to myslíš?" Kalený meč kroutil hlavou.

"Běžte najít svou loď, přísežníku," poradila mu Seren unaveně a obrátila se k ostatním. "Všem vám děkuju. Bylo mi ctí, že jsem vás poznala a cestovala ve vaší společnosti."

"Kéž jsi v pořádku, holka," pravil Korlo.

Seren mu položila ruku na rameno a zadívala se mu do očí, ale neřekla nic.

Mág kývl. "S tím opatrně."

"Ty jsi to slyšel?"

"Slyšel. A na důkaz mě pořádně bolí hlava."

"Promiň."

"Snaž se nezapomínat, Seren Pedak, že Mokra je jemná chodba."

"Zkusím to." Otočila se ke Kalenému meči.

"Jak najdu našeho zaměstnavatele a usadím oddíl," řekl, "znovu tě navštívím, takže se teď loučit nemusíme."

"Dobře."

"Den, určitě ne dýl. Uvidíme se, akvizitor."

Seren kývla. Přísežník s mágem se znovu vyhoupli do sedel. Gardisté odjeli.

Seren se za nimi chvíli dívala, pak se otočila a vykročila po chodníku. Klíč do složitého zámku byl pod druhou dlaždicí. Dveře zavrzaly, když do nich zatlačila, a obklopil ji pach prachu. Vstoupila a zavřela za sebou dveře.

Šero a ticho. Chvilí se nepohnula. Před ní se táhla chodba. Dveře na konci byly otevřené, takže viděla do místnosti za nimi, kam přes závěsy pronikalo ze dvora vzadu sluneční světlo. Naproti sobě měla židli s vysokým opěradlem, zabalenou do mušelínu.

Jeden krok, druhý. Dál chodbou. Hned za dveřmi se rozkládalo tělo mrtvé sovy, ležící na podlaze, jako by spala. Seren ji obešla a vstoupila do místnosti. Všimla si, že rozbitým oknem, kudy sem zřejmě vletěla sova, táhne. Všude kolem přízračný nábytek. Její pozornost však upoutávala židle. Přistoupila k ní a posadila se, aniž by stáhla plachtu, která se prohnula.

Seren zamrkala a rozhlížela se kolem sebe. Stíny. Slabý pach rozkladu. Mrtvá sova na prahu.

"Říše Seren Pedak," zašeptala.

A ještě nikdy se necítila tak osamělá.

* * *

Ve městě Lederas se kumpanie vojáků Geruna Eberikta prosekávaly tlačenicí měšťanů, zahnaných do rohu. Lidé byli součástí průvodu králových věrných a vydali se k Věčnému příbytku, aby vládce povzbudili při investituře. Jejich krev, stékající po dlažbě, poznamenala tento slavný den. Zároveň špačci, desítky tisíc špačků kroužily kolem staré věže,

kdysi azathské, nyní patřící držbě smrti. A Tehol Beddikt - již ne na střeše - kráčet tmavými ulicemi za Seluš, aby splnil přání Šurk Elalle. A malá Konývka, kdysi mrtvá, ale nyní velice živá, seděla na schodech ke staré věži, tiše si zpívala a splétala věnečky z trávy. Sluneční paprsky se dloužily a pronikaly kouřem. A zvony se rozezvonily, aby ohlásily zrození říše.

Konec sedmého cyklu.

Jenomže písaři se mýlili. Sedmý cyklus teprve měl přijít.

Za dva dny.

Poblíž starého paláce se se zkříženými rukama opíral o zeď první choť Turudal Brizad, bůh známý jako Bloud, a když se ozvaly zvony hlubokým, rozechvělým hlasem, zadíval se na oblohu na hejna špačků.

"Nepřijemní ptáci," zabručel si pro sebe, "špačci..."

Ještě dva dny.

Bojím se, že je to velmi tragický omyl.

Velmi tragický.

KAPITOLA DVACET TŘI

"Pod dnem kotliny, křehkým a porézním, zela rozlehlá podzemní jeskyně. Kdyby se do té jeskyně někdo dostal, neustále by na něj pršelo. Jedenáct řek se vpíjelo do bažin, na nichž jednoho dne bude stát Lederas, a eroze, vrcholící propadem dna údolí a katastrofálním odvodněním řek a bažin, probíhala dlouho. Jakkoliv je dnes Usazené jezero skromné, je dobré nezapomínat, že je nezvykle hluboké. Jezero je jako došková střecha s obrovským jeskynním domem pod sebou. Proto by nemělo být překvapením, že to vtáhlo Burdosův rybářský člun - jediný rybářský člun na Usazeném jezeře - i se sitěmi. Stejně jako fakt, že od chvíle, kdy tolik lidí vidělo Burdosovo zmizení, se na vody Usazeného jezera nevydal žádný jiný rybář. V každém případě jsem, myslím, hovořil o náhlém souběhu všech řek, vzednutí vody v bažinách, k čemuž došlo dávno předtím, než se tu usadili kolonisté. Kolegové učenci, to by byl vskutku dramatický výjev, není-liž pravda?"

Citát z Geologické historie Lederas,

přednášky královského zeměpisce

Thula Rudopíska

na 19. výročním zasedání Kamenické akademie

(chvilu před zhroucením střechy Akademie)

Podle líčení jediného přeživšího Ibala Šipky

V

prachu, visícím jako nějaký netvor nad edurskými vojsky, jež od severu přitáhlo k Branské tvrzi a zaujalo pozice před ní, nebylo nic přirozeného. Okrový mrak připomínal stojatou vlnu v kataraktu a zuřivé větry vanoucí kolem něj k jihu nesly popel a ornici v temném, hrozivém náporu na čekající lederská vojska a holé kopce za nimi.

Císař Tiste Edur opět nalezl slávu znovuzrození. Každá smrt byla stupněm na žebříku k nepopiratelné nadvládě.

Udinaas pochopil, že vzkříšení není ani klidné, ani bezbolestné. Přicházelo s řevem, všeštěním rvoucím vzduch.

Přicházelo v bouři čerstvého traumatu, ničící Rhuladovo duševní zdraví, stejně jako by ho ničila každému trpícímu stejným prokletím. A otrok již v nejmenším nepochyboval, že meč a jeho dar jsou prokleté a bůh za nimi - pokud to byl opravdu bůh - je šílený.

Tentokrát byli u Rhuladova probuzení jeho bratři. Udinaase nepřekvapila hrůza vepsaná do jejich tváří, když císař poprvé zařval a zkroutil se v křeči, tělo pokryté zlatem a zaschlou krví, a v hrozných očích mu znovu zazářilo chladné, nepřirozené světlo. Oba strnuli, nedokázali se přiblížit ani utéci, jen byli svědky děsivé pravdy.

Když roztáli - když jim opět začalo bít srdce - objevil se možná i soucit. Rhulad otevřeně plakal, při čemž ho utěšoval jen otrok, když mu položil ruku kolem ramen. A Strach s Trullem přihlíželi a k'risnan seděl schoulený a oněmělý na zemi za nimi, dokud se císař nevzpamatoval, neobjevili se dítě a bratr a čerstvě zakrvavený válečník, jímž kdysi býval - než si do jeho rukou našel cestu meč - stále zakřiknutí, avšak živoucí v jeho nitru.

Cestou zpátky toho moc nenamluvili, jen uštvali koně, a pro všechny kromě Udinaase byla jízda útekem. Ne před Forkrul Assail a jeho trvalým zaujetím pro mír chladných mrtvol, avšak před smrtí a znovuzrozením císaře Tiste Edur. K vojsku se připojili pět líc od Branské tvrze. Hannan Mosag jim ohlásil, že bylo navázáno spojení s k'risnan u ostatních dvou armád a obě se blíží k osudovému bojišti, kde na ně podle svědectví stínových příznaků čekaly lederské oddíly.

Podrobnosti, roztřesené přádeno příprav, Udinaase nezajímaly ten šepot řádu ve zdánlivém chaosu. Vojsko pochodovalo jako bezhlavé stádo, každé zvíře ovládané pudy, nutkáním páchat násilí. Vojska pochodovala od složitosti k jednoduchosti. Právě tato drobnost je hnala kupředu. Pole, na němž bude vše zjednodušeno, na němž prach, křik a krev přinesou chladnou jasnost, čekalo. To byla tajná touha válečníků a vojáků, vlád, králů a císařů. Prostý mechanismus vítězství a porážky, dokonalá finta přitahující pozornost všech, každá mysl vlákaná do shovívavé hry. Soustředit se na měřítka. Spočítat velikost a hloubat nad rovnováhou, pozorovat naskládání těla jako naskládání mince, to polyká čas, mysl se marně protáčí jako mlýnský kámen a celý svět na okamžik strne a rozmaže se... dokud nikdo nenarazí do stolu.

Udinaas záviděl válečníkům a vojákům jejich jednoduché životy. Pro ně nebylo ze smrti návratu. Mluvili prostě, jazykem negací. Bojovali za válečníka, vojáka po svém boku, a každá smrt měla důvod - což byl podle něj asi

nejvzácnější dar ze všech.

Aspoň tak to mělo být, avšak otrok věděl, že dnes je to jiné. Nadcházející bitva bude bitvou kouzel. Vlastně to možná bude tvář všech budoucích válek. Bezduché ničení, zkáza pro bezpočet životů. Logické prodloužení vlád, králů a císařů. Válka jako srážka vůlí, souboj lhostejný k ceně, jehož cílem je zjistit, kdo mrkne jako první - aniž by na výsledku sebezmeně záviselo. Válka byla stejná, cvičení jako sbírání mincí v Kupeckém mýtu, a tudíž nekonečně pochopitelná. Tiste Edur a jejich životy seřazení proti lederským vojskům, denní světlo tmavne, tlumí je stojatá vlna zvrženého prachu. Místy praská magie, vzduch se mihotá, nesmělý únik moci připravené na obou stranách. Udinaase napadlo, jestli dnešek přežije aspoň někdo. A pokud ano, jaké poučení si z této bitvy vezme?

Občas zajde hra příliš daleko.

Péřová čarodějka stála vedle něj, drobná, mlčící, zabalená v měkké, nebarvené jelenici. Neřekla nic, nevysvětlila mu, proč ho vyhledala. Udinaas nevěděl, nač myslí, nedokázal to uhadnout. Neznámá a hluboce nepoznatelná. Nyní však zaslechl, jak se roztřeseně nadechla. Ohlédl se.

"Modřiny už skoro zmizely," podotkl.

Péřová čarodějka kývla. "Měla bych ti poděkovat."

"Není třeba."

"Dobře." Nad vlastní prudkostí jako by zaváhala. "To jsem neměla říkat. Nevím, co si mám myslet."

"O čem?"

Potřásla hlavou. "O tom, co žádá. Pro Blouda, Udinaasi, Leder každou chvíli padne."

"Pravděpodobně. Dlouho a pozorně jsem si prohlížel lederské oddíly. Vidím mágy, rozestavené mezi nimi. Ale nevidím cedu."

"Musí tu být. Jak by mohl nepřijít?"

Udinaas neodpověděl.

"Už nejsi dlužník."

"A to je důležité?"

"Nevím."

Oba se odmlčeli. Stáli na návrší severozápadně od bitevního pole. Dohlédli na hradbu Branské tvrze, přisedlé, působivé citadely opírající se o útes vytesaný do hory. Na rohových věžích byly umístěny mangonely, posádky čekaly. Na každé z věží byl také přítomen mág, ruce zdvižené, a bylo zřejmé, že probíhá obřad propojující oba kouzelníky. Nejspíš něco obranného, protože pod tvrzí stál Králův batalion.

Na západ od vojáků se táhl krátký hřeben a po jeho stranách byly umístěny elementy královny těžké pěchoty spolu s Rozpolcenou brigádou. Dál na západ čekaly kumpanie Hadího batalionu a křídlo chránila Nezkrotná brigáda, která za sebou měla nejzápadnější okraj Branských hor a koryto řeky Nelad na jihu.

Rozeznat rozestavení lederských oddílů východně od Králova batalionu bylo obtížné. Na východní straně tvrze bylo umělé jezero a severně od ní byl Kupecký batalion. Další sezónní řeka či odvodňovací kanál mířil na severovýchod po jejich pravém křídle a zdálo se, že lederské oddíly hodlají využít kanál jako linii obrany.

Rhuladovo vojsko bude v každém případě přítomno na západní straně armády. Uprostřed bylo Strachovo a na východě, za nižšími kopci a starými, vyschlými jezery, se blížilo vojsko Tornáda a Binadase Sengarů směrem od Pětibodí.

Návrší, na němž Udinaas s Péřovou čarodějkou stáli, obklopovaly stínové přízraky. Udinaasovi bylo jasné, že je obklopují ochranná kouzla. Za návrším, mimo dohled armád, čekali edurské děti, staří a ženy. Někde mezi nimi byla Majen, stále uzavřená, stále v přímé péči Uruth Sengar.

Udinaas se znovu podíval na Péřovou čarodějkou. "Viděla jsi Majen?" zeptal se.

"Ne. Ale slyšela jsem..."

"Co?"

"Není na tom dobře, Udinaasi. Hladoví. Chytili otrokyni, když jí nesla bílý nektar. Otrokyni popravili."

"Kdo to byl?"

"Bethra."

Udinaas si na ni vzpomínal, byla to stařena, která prožila celý život v domácnosti Majeniných rodičů.

"Myslela si, že jí prokazuje laskavost," pokračovala Péřová čarodějka a pokrčila rameny. "Nikdo nic nenamítal."

"Asi ne."

"Nemůžeš někomu odepřít bílý nektar najednou," prohlásila Péřová čarodějka. "Musíš ho odstavit. Postupně snižovat dávky."

"Já vím."

"Ale oni se bojí o dítě, které nosí."

"A které musí trpět stejně."

Péřová čarodějka kývla. "Uruth nepotřebuje rady otroků." Podívala se Udinaasovi do očí. "Všichni se změnili, Udinaasi. Jsou jako... v horečce."

"Oheň v očích, ano."

"Zřejmě si to neuvědomují."

"Všichni ne, Péřová čarodějko."

"Kdo ne?"

Udinaas zaváhal, než řekl: "Trull Sengar."

"Nenech se oklamat," prskla. "Jsou nakaženi všichni do jednoho. Nastávající říše bude temná. Měla jsem vidění... vidím, co nás čeká, Udinaasi."

"Nepotřebuješ vidění, abys věděla, co nás čeká."

Zamračila se a zkřížila ruce na prsou. Pak se zamračila na oblohu. "Co je to za kouzlo?"

"Nevím," přiznal Udinaas. "Nové."

"Nebo... staré."

"Co z toho cítíš, Péřová čarodějko?"

Potřásla hlavou.

"Patří Hannanu Mosagovi," prohlásil Udinaas po chvíli. "Viděla jsi k'risnan? Ti z vojska Stracha Sengara jsou... znetvoření. Pokřivení magií, kterou používají."

"Uruth a ostatní ženy se drží moci Kurald Emurlahn," opáčila Péřová čarodějka. "Chovají se, jako by to byla válka vůli. Myslím, že ne -"

"Počkej." Udinaas přimhouřil oči. "Začíná to."

* * *

Ahlrada Ahn vedle Trulla vycenil zuby. "Nyní, Trulle Sengare, jsme svědky. Toto znamená být dnes edurským válečníkem."

"Možná uděláme víc, než že budeme jen čekat," podotkl Trull. Také bychom mohli zemřít.

Tmavý prach se zvedal v silných pilířích a sunul se k bitevnímu poli. Trull se ohlédl. Strach stál uprostřed hirotských válečníků, dva k'risnan před ním, jeden zmračený, shrbený, přeživší od Vysoké pevnosti, druhý poslaný od Rhuladova vojska. Z obou kouzelníků stoupaly zrnité prameny něčeho, co musel být prach, a tváře měli zkřivené bolestí.

Z druhé strany bitevního pole se neslo práskání blesků a opět upoutalo Trullovu pozornost. Před lederskými mágy se zvětšovaly oslepující vlny bílého ohně a vytvářely široký klín. Trull viděl svého bratra, rozmazanou zlatou postavu. Dál napravo byl Hannan Mosag se svými kumpániemi a za nimi již postupovaly k jihu tisíce džheckých převtělenců a nejméně tucet Kenryll'ah, každý v čele dvou desítek svých rolnických poddaných. Nepřítel si jich už všiml a Nezkrotná brigáda na křídle se již obracela k výzvě.

V této bitvě nebudou žádné rafinovanosti. Žádná bystrost geniálních strategií. Ledeřané čekali zády ke strmým svahům. Tiste Edur a jejich spojenci budou muset přijít k nim. Takové byly prosté mechanismy, zdánlivě povinné a nevyhnutelné.

Magie však promlouvala jiným jazykem. Spirály prachu na obloze, kvílející, hučící tak hlasitě, že se Edurové i Ledeřané začali krčit. Liderský bílý oheň vyletěl vzhůru a vytvořil vlastní stojatou vlnu osedlaného zmatku.

Trull měl potíže s dýcháním. Zablýskl nešťastného krkavce, který omylem vletěl nad bitevní pole, zakolísal a zřít se k zemi, první dnešní oběť. Připadal mu jako dojemný zvěstovatel. Spíš jich měl být tisíc. Deset tisíc krkavců padajících z oblohy.

Pilíře se naklonily a vyrazily. A začaly se kácet.

Do Trulla a ostatních válečníků se opřel poryv větru, pozeňnaně vlhký, a za ním přicházely sloupy prachu. Spirálovité pilíře padaly velice dlouho.

* * *

Nad zemí najednou jako temný přival letěly stínové přízraky. Udinaas cítil jejich strach a děsivé nutkání, které je hnalo vpřed. Terče. Na útok bylo příliš brzy. Ocitnou se pod bojujícími kouzly.

Jak se sloupy skácely, vlna lederského ohně se zvedla proti nim.

Péřová čarodějka sykla. "Prázdná držba. Nejčistší lederská magie. Bloude, cítím to až odsud!"

"Nebude stačit," zamumlal Udinaas.

* * *

Pređa Unnutal Hebaz, stojící u Králova batalionu, sledovala, jak denní světlo slábne, když na vojáky dopadly stíny kácejících se pilířů. Její vojáci ječeli, ale ona je neslyšela, protože řev prachu se stále blížil.

Liderský rituál byl náhle vypuštěn, plivající, syčící oheň ženoucí se nad hlavami přikrčených vojáků, vlnící se pěna řítící se vzhůru vstříc klesajícím pilířům.

Rychlé nárazy roztřásly zemi pod jejich nohama, nadělaly trhliny do kopců a z Branské tvrze se ozvalo hluboké sténání. Unnutal se otočila ve chvíli, kdy ji to srazilo k zemi. A ke svému úžasu viděla, jak se jezero vedle tvrze zvedá v masé kalné vody a pěny. Přední hradba tvrze se prohnula dovnitř a strhla i rohové věže. Prach vyletěl v gejzírech vzhůru a zmizel v převalujícím se mračnu.

Východní věž se zhoupla a manganel spolu s většinou posádky sletěl dolů. A také mág Jirrid Attarakt. Vše se řítilo k zemi.

Západní věž se naklonila dozadu. Obrovské kamenné základy byly vytlačeny ze země a najednou zmizely v mraku vlastních sutin. S věží zmizel i mág Nasson Methuda.

Unnutal se zamračila a vzhledla k nebi. Kde se bílý oheň roztříštil a mizel. Pilíře proletěly skrz a lederská kouzla smetly stranou.

Jeden udeřil na střed Kupeckého batalionu. Tmavý prach se rozvlnil do stran a valil se proti kopci. Chvilí nebylo vidět nic, pak se pilíř znovu vytvořil. Ale nebyl stejný jako předtím. Nyní k nebi neletěl prach, nýbrž živí vojáci. Jejich těla jí černala před očima. Jak je to zvedalo k obloze, jak jim to odlupovalo maso z kostí, ječeli. Ječeli -

Stín nad Unnutal Hebaz ztmavl. Zvedla oči. A zavřela je.

* * *

Obrovský kus lederské magie, kroužící jako šílený, se odrazil od padajícího pilíře, vrhl se k zemi a vyrval krvavou brázdou jádrem merudských válečníků asi tisíc kroků napravo od Trulla. Válečníci umírali na místě v rudé mlze.

Bílý oheň, nyní zruřovělý, se hnál ke k'risnan. Mladý kouzelník zvedl v poslední chvíli ruce, pak ho magie pohltila.

Vzápětí se zavlnila a zmizela. K'risnan byl pryč, stejně jako Edurové stojící kolem něj. Země byla zčernalá a rozpraskaná. Na druhé straně bojiště se znovu zvedaly sloupy plné těl. Masa svíjejících se bojovníků ve výšce získávala hnědavý odstín, jenž ustupoval bílým kostem a leštěnému železu. Pilíře se zvedly ještě výš, polykaly další a další vojáky, celé kumpanie strhávaly z opevnění do své hladové tlamy.

Ahlrada Ahn si přitáhl Trulla blíž k sobě. "Musí to zastavit!"

Trull se mu vytrhl a zavrtěl hlavou. "Tohle není Rhulad! To je král-zaklínač!" Hannane Mosagu, usiluješ o trůn šilenství?

Svět kolem nich se změnil v šilenství. Všude dopadaly vroucí koule lederské magie, trhaly řady Tiste Edur a polykaly stínové přízraky po stovkách. Jedna přistála uprostřed oddílu démonů a všechny spálila, včetně Kenryll'ah, který jim velel.

Další se hnala po zemi k návrší na západ od císařských oddílů. Když vyskočila a udeřila na tábor edurských žen, starců a dětí, nic jí nebránilo v cestě.

Trull zavravoral a vyrazil tím směrem, ale Ahlrada Ahn ho strhl zpátky. Na obloze nad horami se točili lederští vojáci, z nichž zbývaly už jenom kosti. Kupecký batalion. Rozpolcená brigáda. Hadí batalion. Králův batalion. Všechny ty životy. Pryč.

A sloupy se pohnuly po nezávislých dráhách k východu a západu a nořily se do řad zpanikařených vojáků. Polykaly s nekonečným hladem, neutišitelnou chutí.

Válka? Tohle není válka -

"Vyrážíme!"

Trull zíral na Ahlrada Ahna. Válečník s ním zatřásl.

"Kupředu, Trulle Sengare!"

* * *

Udinaas se díval, jak se vražedná magie prohnila mezi stínovými přízraky a valí se na návrší, na němž stál s Pěrovou čarodějkou. Nebylo kam utéci. Nebyl čas. Bylo to dokonalé -

Ze zadu je obalil studený vítr, výdech stínů. Srazil se s lederskou magií dvacet kroků od nich. Stíny se propletly jako síť a divoký oheň polapily. Pak stín i plamen zmizely.

Udinaas se otočil.

V řadě patnáct kroků za nimi stály Uruth a čtyři další edurské ženy. Dvě ženy se zhroutily a bylo vidět, že jsou mrtvé, krev se jim uvařila v žilách. Uruth zavravorala a pomalu klesla na kolena.

Dobře, tak dokonalé zase ne.

Udinaas se znovu otočil k bitevnímu poli. Císař vedl válečníky přes spálenou, neživou pláň. Nepřátelské pozice v horách naproti byly zřejmě opuštěné. Ale na křídlech se bojovalo. Nebo spíš vraždilo. Tam, kam pilíře ještě nedorazily, se Ledeřané zlomili sami a prchali. Džhečtí převtělenci je strhávali na zem, démoni je doháněli a oddíly Edurů je pronásledovaly s šiléným odhodláním. Na východě bylo suché koryto překonáno a na západě v nepořádku ustupovala Nezkrotná brigáda.

Strašlivá kouzla Hannana Mosaga zuřila dál a Udinaas začínal tušit, že se stejně jako lederská magie vymkla kontrole. Pilíře vytvářely menší. Z nedostatku těl začaly rvát zemi a hlína a kameny létaly do výšky. Dva sloupy plné kostí se srazily poblíž bývalého Branského jezera a zřejmě se pustily do vzájemného ničení za strašlivého hromobití, které otřásalo kopci za nimi. Nakonec se navzájem roztrhaly na kusy.

Mnoho pilířů se utrhl od země, vyletělo vzhůru a rozplynulo se mezi mračny.

Najednou začaly pršet kosti a zbroj. Oddíly Tiste Edur právě postupovaly přes bitevní pole, když na ně začaly tvrdě dopadat údy, leštěné zbraně, přilby a lebky. To příšerné krupobití zabíjelo edurské válečníky. Nastala panika, někteří prchali.

Dole pod svahem kráčel Hull Beddikt. V ruce držel meč a vypadal omráčeně.

Před něj dopadla hlava bez dolní čelisti, zato s nasazenou přilbou, ale on si toho zřejmě nevšiml a klopýtal dál.

Udinaas se otočil k Pěrové čarodějce. "Pro Blouda," štěkl, "zkus něco udělat pro Uruth a ostatní!"

Vykulila na něj oči.

"Právě nám zachránily život, Pěrová čarodějko." Nic dalšího už nedodal, nechal ji tam a sešel dolů za Hullem Beddiktem.

Stále padaly kosti, menší kousky - prsty, úlomky žeber. Třicet kroků od něj přšely zuby, pokrývaly půdu jako kroupy, nenadálý příval končící stejně rychle, jako začal.

Udinaas se přiblížil k Hullu Beddiktovi.

"Nechod' dál, Hulle!" zavolal.

Muž se zastavil a pomalu se otočil. Byl v šoku. "Udinaasi? Jsi to ty? Udinaasi?"

Otrok k němu přistoupil a uchopil ho za ruku. "Pojď. Tady to už skončilo, Hulle Beddikte. Šestina zvonění, ne víc. Bitva skončila."

"Bitva?"

"Tak teda jatka. Špinavý podnik, nemyslíš? Cvičit všechny ty vojáky. Válečníky. Všechna ta zbroj. Zbraně. Myslím, že tyhle dny už skončily, co?" Odváděl Hulla nahoru na kopec. "Desítky tisíc mrtvých Ledeřanů. Nemá smysl pohřbívat, co z nich zbylo. Dva, možná tři tisíce mrtvých Tiste Edur. Žádný neměl šanci ani zvednout zbraň. Kolik stínových přízraků bylo zničeno? Padesát, šedesát tisíc?"

"Musíme... to zastavit. Není nic..."

"Už to nejde zastavit, Hulle. Dál na Lederas, jako vzdmutá řeka. Bude třeba pobít zadní voje. Rozbít brány. Probojovat se přes ulice a domy. A pak palác. A král. Jeho gardisté - ti zbraně nesloží. I kdyby jim to král přikázal. Nakonec slouží

království, ne Ezgarovi Diskanarovi. V Lederas, Hulle Beddikte, to bude ošklivé. Ne tak jako dnešek tady, ale v jistých ohledech horší, chci -"

"Dost, otroku. Přestaň mluvit, nebo tě zabiju."

"To mě neděsí, Hulle Beddikte."

Dorazili na návrší. Péřová čarodějka a půl tuctu otrokyň procházely mezi edurskými ženami. Uruth ležela v křečích na zemi. Třetí žena zemřela.

"Co se stalo, Hulle Beddikte?" zeptal se Udinaas a pustil mu ruku. "Nedostal jsi příležitost zaútočit na své nepřátele? Na ty násilím odvedené dlužníky a zoufalé hlupáky, kteří ve stejnokroji našli důstojnost? Na nenáviděného nepřítele?" Hull Beddikt se odvrátil. "Musím najít císaře. Musím mu vysvětlit..."

Udinaas ho nechal jít. Kosti konečně přestaly pršet a oblohu ovládl prach. Zničená tvrz dosud hořela a černý kouř bude vidět až v Lederas.

Otrok přistoupil k Péřové čarodějce. "Přežije Uruth?"

"To byla Kurald Emurlahn, že?"

"Ano."

Udinaas se otočil. Prohlížel si kotlinu, houfy Eduřů přecházejících mezi spálenými těly svých druhů, mezi bílými kostmi a lesklým železem. Bitevní pole bez prolité krve. Džhečtí převtělenci na kopcích za kotlinou honili opozdilce, ale kdo ještě neutekl, byl mrtvý. Tu a tam se přesouvaly stínové přízraky.

Trull zahlédl Rhulada obklopeného válečníky. Vraceli se přes bojiště. Mířili k pozici Hannana Mosaga. Otrok se vydal za císařem. Chtěl slyšet, co bude řečeno.

* * *

Trull stál se svou kumpanií na kraji vyschlého říčního koryta. Oba svahy nad korytem byly poseté mrtvými vojáky. Zleva přicházely přední voje vojska Tornáda a Binadase Sengarů. Očividně se dostaly do bitvy, tradiční, meč proti meči.

"Získali zástavu Řemeslnického batalionu," řekl Ahlrada Ahn a natáhl ruku.

Trull se zadíval na pole za korytem. "Kdo teda byl tam?"

"Myslím, že bílozvědi a rozpolcení. Když viděli osud kupeckých a královských, a že se pilíře blíží k nim, uprchli."

Trullovi se udělalo špatně. Odvrátil se - ale nebylo v podstatě kam. Na všech stranách pomalu sedal popel šílenství.

"Tiste Edur," pravil Ahlrada Ahn, "si vybojovali říši."

Jeho slova zaslechl seržant Kanard, jenž k nim mířil. "Popíráš polovinu své krve, Ahlrado Ahne? Nepřipadá ti to jako hořké vítězství? Už chápu, proč stojíš na straně Tiste Edur. Chápu - my všichni -" dodal a posunkem zahrnul válečníky za sebou - "proč tak bráníš Trulla, proč se odmítáš přidat k nám." Upřel tvrdý pohled na Trulla. "Ano, Trulle Sengare, tady tvůj přítel v sobě má krev zrádců. Bezpochyby proto jsou z vás tak dobří přátelé."

Trull si sundal oštěp ze zad. "Už mě nudíš, Kanarde. Připrav si zbraň."

Válečník přimhouřil oči, pak se zašklebil a chopil se oštěpu. "Viděl jsem tě bojovat, Trulle. Znáš tvoje slabiny."

"Udělejte místo," vyzval Trull ostatní a oni kolem nich vytvořili kruh.

Ahlrada Ahn zaváhal. "Nedělej to, Trulle. Kanarde, vezmi zpět svá obvinění. Je zakázáno provokovat velitele -"

"Dost," štěkl Kanard. "Tebe zabiju vzápětí, zrádce."

Trull zaujal obvyklou pozici a čekal. Kanard přehmátl dozadu a sklonil oštěp tak, že hrot mířil Trullovi na hrdlo. Trull si ho nevšímal a roztáhl ruce na ratišti. A švihl, dřevo narazilo na dřevo. Couvl, aniž by přerušil kontakt. Kanard se odpoutal, sklonil hrot. Manévr provedl dokonale, jenomže Trull už byl blíž a přinutil ho stáhnout zbraň. Seržant švihl patkou nahoru, aby vykryl očekávaný švih shora - který ovšem nepřišel. Místo toho Trull zvedl oštěp, podržel ho vodorovně a praštil Kanarda do čela. Seržant upadl na záda.

Trull se nad ním zastavil. Kanard byl omámený a z rozražené kůže na čele mu tekla krev. Ostatní válečníci křičeli, nemohli uvěřit, že je Trull tak rychlý, ohromila je klamná jednoduchost útoku. Trull nevzhlédl.

Přistoupil k němu Ahlrada Ahn. "Doraz ho, Trulle Sengare."

Trulla přešel hněv. "Nevidím důvod, proč -"

"Tak to jsi hlupák. On nezapomene -"

"To doufám."

"Musí se o tom dozvědět Strach. Kanard musí být potrestán."

"Ne, Ahlrado Ahne. Ani slovo." Zvedl oči k severu. "Pozdravme Binadase a mého otce. Chci slyšet příběhy o udatnosti, o boji."

Tmavý válečník zaváhal a odvrátil zrak. "Sestry mě vemte, Trulle, to já taky."

* * *

Po tomhle bojišti neprocházely žádné stařeny, neodřezávaly prsteny z prstů a z tuhnoucích mrtvol nestahovaly méně zamazané šaty. Nad obrovskou hodovní tabulí nekroužili žádní supi, vrány ani racci. Z proběhlé bitvy se nedalo nic vyčíst, žádní vojáci zabíjí zezadu - ne tady, uprostřed kotliny - žádný poslední boj vepsaný do zakrvácených hromad, obklopených prstenci těl. Žádné nakloněné zástavy, držené jen tlakem vychladlých prstů, se znaky šklebícími se na zemi. Jenom kosti a lesklé železo, bílé zuby a třpytící se mince.

Prach se usazoval v tichém šepotu, něžně halil hlínu i nepravdivý koberec lidských a edurských pozůstatků.

Císař a jeho vyvolení bratři přicházeli ke kopci, když se k nim Udinaas připojil. Cestou přes pole zvířili prach, visící, bílý a váhavý, v jejich stopách. Rhulad držel meč v levici a čepel se v nejasném světle leskla. Nerovnoměrnou zlatou zbroj měl pokrytou tmavým prachem, na ramenou medvědí kožešinu barvy matného stříbra mraků.

Udinaas viděl, že se ho zmocňuje šílenství. Zoufalství vyvolávalo hněv, jenž by se mohl obrátit kterýmkoliv směrem. Za císařem, jenž vystupoval na kopec, na němž čekal Hannan Mosag, se škrábali Theradas a Midik Buhnovi, Choram

Irard, Cholb Harat a Matra Brid. Kromě Theradase to byli všechno Rhuladovi staří kamarádi a Udinaase pohled na ně nepotěšil. A podle temných pohledů vrhaných jeho směrem neměli ani oni radost, že se tu otrok objevil.

Udinaas se málem zasmál. Přesně stejně jako v paláci v Lederas, i tady se vytvářejí frakce.

Když Udinaas dohonil Rhulada - jenž si ho zatím nevšiml - jako by náhodou se mu do cesty postavil Theradas Buhn a udeřil ho do prsou. Udinaas zavrával, podjely mu nohy a on upadl na svah a sklouzl až dolů. Edurští válečníci se zasmáli.

Chyba. Císař se otočil, zapátral a v oblacích prachu poznal Udinaase. Nebylo těžké uhodnout, co se právě stalo.

Rhulad se na bratry zle zamračil. "Kdo srazil mého otroka?"

Nikdo se nepohnul, pak promluvil Theradas. "Jen jsme zkřížili cestu, Sire. Nehoda."

"Udinaasi?"

Otrok se sbíral ze země a oprašoval. "Bylo to, jak řekl Theradas Buhn, císaři."

Rhulad vycenil zuby. "Varuji vás všechny. Dnes nechceme být pokoušeni." Otočil se a pokračoval v cestě.

Theradas se zamračil na Udinaase a tiše zavrčel: "Nemysli si, že ti teď něco dlužím, otroku."

"Zjistíš," opáčil otrok cestou kolem válečníka, "že podstatu dluhu tak snadno nepopřeš."

Theradas sáhl po šavli, ale s tichým prsknutím ruku zase spustil.

Rhulad mezitím došel na kopec.

Ti dosud dole uslyšeli uhlašený hlas Hannana Mosaga. "Den je vítězný, císaři."

"Nenašli jsme nikoho, s kým ještě bojovat!"

"Království se ti krčí u nohou, Sire -"

"Zemřely tisíce Edurů, králi-zaklínači! Démoni, přízraky! Kolik edurských matek, manželek a dětí bude dnes v noci plakat? Jaká sláva vyvstává z našich mrtvých, Hannane? Z toho... prachu?"

Udinaas se dostal na kopec, kde se Rhulad, meč pozdvížený, blížil ke králi-zaklínači. Hannanu Mosagovi náhle vzplál v zarudlých očích strach.

"Císaři!"

Rhulad se otočil a upřel planoucí oči na Udinaase. "Protiví se nám snad náš otrok?" Čepel zasvištěla, třebaže je dělilo deset kroků.

"Neprotiví," ohradil se Udinaas tiše a přistupoval blíž, až stál přímo před císařem. "Ale zavola jsem, abych ti, Sire, sdělil, že přicházejí tví bratři." Otrok ukázal k východu, kde podél okraje kotliny procházeli válečníci. "Strach, Binadas a Trull, císaři. A tvůj otec Tomad."

Rhulad zamžoural a zamrkal, jak se snažil rozeznat postavy v dálce. "Prach nás oslepil, Udinaasi. To jsou oni?"

"Ano, císaři."

Edur si protřel oči. "Ano, to je dobře. Chceme je mít teď u sebe."

"Sire," pokračoval Udinaas, "jeden úlomek lederské magie si během bitvy našel tábor žen. Tvá matka a další ženy kouzlo odrazily. Uruth je zraněná, ale přežije. Tři hirotské ženy zemřely."

Císař sklonil meč a v šílených, krví podlitých očích mu zablikal strach a pohasl. "Hledali jsme bitvu, Udinaasi. Hledali jsme... smrt."

"Já vím, císaři. Možná v Lederas..."

Roztřesené kývnutí. "Ano. Možná. Ano, Udinaasi." Rhulad upřel oči na otroka. "Ty věže z kostí, viděl jsi je? To vraždění, jejich těla..."

Udinaas zalétl pohledem za císaře a našel si Hannana Mosaga. Král-zaklínač civěl na Rhuladova záda s čirou nenávisť.

"Sire," pravil Udinaas potichu, "je správné potrestat Hannana Mosaga. Až dorazí tvůj otec a bratři. Chladný hněv je silnější než žhavý vztek."

"Ano. To víme, otroku."

"Bitva skončila. Vše je dokonáno," pokračoval Udinaas a ohlédl se na bitevní pole. "Nic nelze... vzít zpátky. Zřejmě nadešel čas truchlit."

"Známe takové pocity, Udinaasi. Zármutek. Ano. Ale co chladný hněv? Co..."

Meč se zachvěl, jako když se ježí srst, jako probuzený chťič, a otrok v Rhuladových očích neviděl nic chladného.

"Už cítil, jak dopadl, císaři," řekl. "Zbývá jen, aby ses distancoval... od toho, co se právě stalo. Tví bratři a otec to potřebují slyšet, jak sám dobře víš. A od nich všichni Edurové. Všichni spojenci. Uruth." Drsným šeptem dodal:

"Chtějí tě změnit, Sire - ti kolem tebe i ti, kteří se dosud shlukují k tobě a tvé moci. Ty ale vidíš čistě a jasně, protože takový je hrozný dar bolesti."

Rhulad kýval a díval se na blížící se válečníky. "Ano. Takový hrozný dar. Čistě a jasně..."

"Sire," zavola Hannan Mosag.

Rhulad v odpověď jen nedbale mávl mečem. "Teď ne," zachrptěl, oči stále upřené na otce a bratry.

Král-zaklínač, uražený, tvář potěmělou ponížením, už nepromluvil.

Udinaas se otočil a sledoval sengarské válečníky. Neupírej nám, otroku, svůj názor v této věci. Ten mizera Hannan Mosag musí zemřít. A brzy.

"Velké vítězství, Sire," podotkl Theradas Buhn, stojící opodál.

"Jsme potěšeni, Theradasi Buhne, že to tak vidíš," opáčil Rhulad.

Bloud mě vem, ten kluk se učí rychle.

Binadas dorazil na kopec a poklekl před Rhuladem. "Císaři."

"Binadasi, v tento den jsi byl s námi, nebo s Hannanem Mosagem?"

Čistě a jasně.

Binadas zmateně vzhlédl. "Sire, vojsko Tomada Sengara teprve potřebuje najít důvod pro čáry. Naše vítězství byla

rychlá. Dnešní ranní bitva byla zuřivá a výsledek chvíli nerozhodný, avšak Edurové získali převahu. Utrpěli jsme ztráty, ale to se dalo čekat - třebaže stále vzbuzují lítost."

"Povstaň, Binadasí," řekl Rhulad a ztěžka si povzdychl.

Udinaas za sengarskými válečníky zahlédl Hulla Beddikta. Nevypadal o nic líp než předtím, pohyboval se jako někdo s nakráplou lebkou a jen zpola při smyslech. Udinaas litoval, že na něj byl předtím tak tvrdý.

"Císaři, máme zprávu od Uruth," pravil Tomad. "Už se vzpamatovala -"

"To se nám ulevilo," přerušil jej Rhulad. "Je třeba prokázat čest jejím padlým sestrám."

Tomad pozvedl obočí a kývl.

Císař přistoupil ke Strachovi a Trullovi. "Bratři, vrátili se ti dva Kenryll'ah?"

"Ne, Sire," odpověděl Strach. "A neobjevil se ani Forkrul Assail. Myslím, že hon pokračuje."

Udinaas usoudil, že to je dobře. Rhulad se rozhodl mluvit o věcech, o nichž věděl jen málokdo z přítomných - což jenom posílilo pouto se Strachem a Trullem. Ukázka pro Tomada, jejich otce. Pro Binadase, jenž nyní musel mít pocit, že stojí na nejužším z chodníků mezi Rhuladem a králem-zaklínačem. A brzy si bude muset vybrat.

Bloud nás chraň, tyhle Tiste Edur čeká pořádná mela.

Rhulad položil Trullovi ruku na rameno a prošel kolem něj. "Hulle Beddikte, slyš nás."

Ledeřan se narovnal, zamrkal a rozhlížel se, až našel císaře. "Sire?"

"Dnešní den truchlíme, Hulle Beddikte. Pro tyto... nečestné smrti. Byli bychom raději, kdyby to byl den čestného vítězství, odvahy a slávy na obou stranách. Byli bychom raději, Hulle Beddikte, kdyby byl tento den... čistý."

Opravdu chladný hlad. Možná by bylo velkým milosrdenstvím veřejně zabít Hannana Mosaga. Udinaas si uvědomil, že tady vzniká budoucnost. Byl to můj záměr? Lepší by bylo, kdybych nechal Rhulada, aby toho mizeru srazil rovnou.

Čistě a jasně - jediný hlupák, který těm slovům věří, je Rhulad sám.

"Do zítřka se odebereme do svého stanu," prohlásil císař, "kdy vytáhneme na Lederas a pro trůn, který jsme získali.

Udinaasi, postaráš se o mě. Tomade, o půlnoci bude mohyla pro padlé připravená k posvěcení. Ať jsou provedeny všechny pohřební obřady. A otče," dodal, "ty lederské vojáky, se kterými jste dnes bojovali, přidej do stejné mohyly."

"Sire -"

"Otče, Ledeřané jsou nyní také naši poddaní, že ano?"

* * *

Udinaas stál bokem a díval se, jak různí Edurové z vršku odcházejí. Binadas promluvil s Hannanem Mosagem a pak zamířil k Hullu Beddiktovi, aby se s ním formálně pozdravil jako s pokrevním příbuzným. Pak ho odvedl pryč. Strach s Tomadem odešli, aby dohlédli na pohřbívání. Theradas Buhn a ostatní vyvolení bratři se vydali do hirotského tábora. Zakrátko tu zůstali jen dva, Udinaas a Trull Sengar. Edur si prohlížel otroka s takovým zájmem, že ho znervóznil.

Udinaas se lhostejně otočil a zadíval se na kopce na jihu. Trull se k němu po chvíli připojil.

"Zdá se," prohodil po nějaké době, "že ty, ač otrok, jsi téměř génius."

"Pane?"

"Nech těch pitomostí, Udinaasi. Teď jsi... jaký že to je titul? Kancléř říše? Hlavní rádce, nebo něco takového?"

"Myslím, že první eunuch."

Trull se po něm podíval. "Nevěděl jsem, že jsi byl -"

"Nebyl. Považuj to za symbolické."

"Aha, myslím, že chápu. Pověz, jsi si sebou tak jistý, Udinaasi, že se chceš stavět mezi Rhulada a Hannana Mosaga? Mezi Rhulada a Theradase Buhna a ta vzteklá štěňata, která jsou císařovými vyvolenými bratry? A chceš se postavit mezi Rhulada a jeho šilenství? Sestry vědí, že jsem krále-zaklínače považoval za nadutce..."

"To není nadutost, Trulle Sengare. Kdyby ano, byl bych si sebou naprosto jistý, jak si zřejmě myslíš, že jsem. Jenže nejsem. Myslíš, že jsem se do této pozice nějak dostal záměrně? Z vlastní vůle? Dobrovolně? Pověz, kdy naposledy někdo z nás mohl volit rozumně? Včetně tvého mladšího bratra?"

Edur chvíli mlčel, pak kývl. "Dobrá. Přesto ale musím znát tvé záměry."

Udinaas potřásl hlavou. "Nic složitého, Trulle Sengare. Nechci, aby bylo někomu ublíženo víc, než už se stalo."

"Včetně Hannana Mosaga?"

"Králi-zaklínači nebylo ublíženo. Dnes jsme však viděli, že je ochotný ubližovat jiným."

"Rhulad byl... rozrušený?"

"Zuřil." Ale, žel, ne z nějakých vznešených důvodů - ne, jenom chtěl bojovat a zemřít. Ostatní, ušlechtilější pocity si vypůjčil. Ode mě.

"Z tvé odpovědi se mi... ulevilo, Udinaasi."

Proto jsem to taky řekl.

"Udinaasi."

"Ano?"

"Bojím se toho, co přijde. V Lederas."

"Ano."

"Cítím, že svět se brzy rozpáře."

Ano. "Pak uděláme, co bude v našich silách, abychom ho udrželi pohromadě, Trulle Sengare."

Tiste Edur se mu podíval do očí a přikývl. "Pozor na své nepřátele, Udinaasi."

Otrok neodpověděl. Když opět osaměl, zadíval se na hory v dálce a řídnoucí kouř z požárů někde v břiše dobyté tvrze, stoupající, jako by se vysmíval dřívějším stínům.

Všechny tyto války...

KAPITOLA DVACET ČTYŘI

Za pět křidel si koupíš podlízání, tam u Bloudových špinavých bot, věčný příbytek se krčí ve staré bažině, kde řeky vyschly a královská krev teče nejčistším proudem kolem pařezů zetlelých stromů, kde kdysi rostl majestátní les, pět cest z prázdné držby tě položí na záda, kde oltářní nože a stříbro vyhnaly zasypané řeky ohryzávající kořeny, vše víří v hladových jeskyních v hloubi, kde se královské kosti kolébají a chřestí v náplavech, a pět vede stezek k této uzavřené duši a zase ven, za všechna vaše ztracená srdce krvácející do divočiny.

Den příbytku

Fintrothas (Nejasný)

Č

erstvá voda z řeky se stala démonovou krví, nádobou, z níž se krmil, se kterou si pohrával proud. Už věděl, že někde před ním leží srdce, zdroj moci zároveň cizí i známé. Jeho pán o tom nic nevěděl, jinak by démona nikdy nepustil tak blízko, protože ta moc, jež mu kdysi patřovala, zpřetrhá řetězy.

Něco čekalo. V zasypaných tunelech, táhnoucích se pod velkým městem, stojícím na březích řeky. Démon měl za úkol donést flotilu lodí - protivnou věc, jedoucí na povrchu - k městu. Tohle by mělo být dost blízko, aby mohl skočit, popadnout do mnoha rukou to děsivé srdce. Aby se nakrmil, zvedl se, znovu se osvobodil, nyní se silou deseti bohů. Aby povstal, jako kdysi dávno starší ze syrového, chaotického světa. Vlivný, neporazitelný a planoucí zuřivým vztekem.

Tmavými naplaveninami řeky se šoural jako obrovský krab a probíral se staletími tajemství - dno dávné řeky jich mělo tolik, množství příběhů přepsaných vrstvami smetí. Blátivé sítě chytající staré vraky, potopené lodě, hromady balastních kamenů, nerovné řady zapečetěných uren, stále obsahujících pozemské bohatství. Všude se rozpadaly kosti, napadané do tůní, kolem nichž vířily proudy, kosti zploštělé tlakem a přeměněné do krystalových mřížek, uspořádané kostry z kamene.

Démon věděl, že dokonce i ve smrti není nic nehybné. Hloupí smrtelníci, krátkověcí, šílení vztekem, očividně věřili v opak, jak pobíhali rychle jako myšlenka nad trpělivým tancem hlíny a kamení. Voda pochopitelně znala velký rozsah rytmů mezi vším. Mohla se řídit, předhonit vše ostatní, a mohla stát zdánlivě nehybně. V tom předváděla posvátnou moc bohů, ač byla sama o sobě bezduchá.

Démon věděl, že takovou moc lze ovládnout. Bohové to dokázali a udělali se pány moří. Avšak moře plnily řeky. A prameny pod vrstvami skal. Mořští bohové byli podřízeni bohům řek a vnitrozemských tůní. Démon, starý duch-bůh pramene, hodlal opět nastolit rovnováhu. Před silou čekající pod městem pokleknou i mořští bohové.

Démon se těšil z takových myšlenek, jak byly zvláštní svou jasností - jasností, jaká tu předtím nebyla. Snad chuť řeky, bystrých proudů, bohaté prosakování z břehů. Vzlála v něm inteligence.

Taková radost.

* * *

"Hezkej špunt."

Šurk se obrátila a upřela oči na Tehola, sedícího na podlaze, jenž se nevinně usmíval.

"Jestli lžeš, Tehole Beddikte..."

Zvedl obočí. "To bych nikdy neudělal, Šurk." Vstal a začal přecházet sem a tam po malém, přečpaném místnosti. "Seluš, máš právo být hrdá. Jak jsi zastrkala kůži kolem toho drahokamu, není vidět ani vráska -"

"Pokud se nezamračím," podotkla Šurk Elalle.

"I pak to bude jenom menší... záhyb," uklidňoval ji.

"No to se uvidí," opáčila Šurk.

Seluš si chvatně strkala zásoby do tlumoku. "Jestli nevím, co přijde? Hádka."

"Projev svůj vděk, Šurk," poradil jí Tehol.

Šurk si ohmatala drahokam zasazený ve stříbře, který měla v čele, zaváhala a vzdychla si. "Děkuju, Seluš."

"O tyhle hádce jsem nemluvila," prohodila žena s rozevlátými vlasy. "Ti Tisteové. Přicházejí. Leder byl dobyt a já se děsím změn, který nastanou. Šedá kůže, to bude nová móda - dej na mý slova. Ale musím zůstat pragmatická," dodala a najednou se usmála. "Už míchám spoustu podkladových krémů, abych toho příšerného výsledku dosáhla." Odmlčela se a podívala se na Šurk Elalle. "Práce na tobě mi dost pomohla, Šurk. Napadlo mě, že to nazvu mrtvá noční zlodějka."

"Milý."

"Hezký."

"Ale nemysli si, že budeš chtít podíl na zisku, Šurk."

"To by mě ani ve snu nenapadlo."

"Už půjdu," prohlásila Seluš, narovнала se a hodila si tlumok přes rameno. "Hodlám se příštích pár dní schovávat ve svém sklepe. A vám dvěma bych radila totéž."

Tehol se rozhlédl. "Já nemám sklep, Seluš."

"Důležitý je nápad, jak vždycky říkám. Mějte se!"

Zašustil závěs a byla pryč.

"Jak moc je pozdě?" zeptala se Šurk Elalle.

"Skoro svítá."

"Kde je tvůj sluha?"

"Nevím. Někde, myslím."

"Vážně?"

Tehol tleskl. "Pojďme na střechu. Zjistíme, jestli můj mlčenlivý strážce změnil výraz, když uvidí tvou krásu."

"Co tam vůbec celou dobu děláš?"

"Možná stojí nade dveřma pro případ, že by dorazil nějaký nevitáný návštěvník - což se naštěstí nestalo. Brysova kurýrka je těžko nevitána."

"A co by tam shora mohl udělat s nějakým útočníkem?"

"Asi by se na něj rovnou vrhl ve víru mečů, nožů a palic a okamžitě by vetřelce zmlátil do bezvědomí. Nebo by vykřikl, slezl po žebříku a pomstil nás nad našima mrtvolama."

"Tvou mrtvolou. Mou ne."

"Máš samozřejmě pravdu. Moje chyba."

"Nepřekvapuje mě, že jsi zmatený, Tehole," prohodila Šurk a oběma rukama si shrnula vlasy, přičemž pozoruhodně vynikla její hrud'. "Vzhledem k rozkoším, který jsi v mém zboží prve objevil."

"Ve tvém ‚zboží‘, to určitě. To je dobrý výraz, protože to může znamenat v podstatě cokoliv. Tak co, půjdeme přivítat východ slunce?"

"Jestli na tom trváš. Nemůžu se dlouho zdržet. Ublala si bude dělat starosti."

"Harlest mu vysvětlí, že mrtví nemají poněti o čase, Šurk. Není nutný se bát."

"Když jsem odcházela, mumlal něco o tom, že Harlesta rozseká."

Došli k žebříku, Šurk lezla první.

"Myslel jsem, že vězí v tom svém sarkofágu," podotkl Tehol.

"Stejně je ho pořád slyšet. Dramaticky syčí a škrábe zesponu na víko. I mě to trochu rozčiluje."

"Doufejme, že Ublala neudělá nějakou nepředloženost."

Vylezli na střechu. Obloha na východě bledla, ale stále bylo chladno. Tělesný strážce se postavil před ně, a když upoutal jejich pozornost, ukázal k řece. Hladinu zabírala edurská flotila, stovky nájezdých i přepravních plavidel. Na vůdčích lodích se objevila vesla a sklouzla do vody. Vylodovat se začnou do zvonění.

Tehol si je chvíli prohlížel, pak se otočil k severozápadu. Bílé sloupy po včerejší bitvě zmizely, ačkoliv skvrna tmavého kouře z tvrže byla ještě vidět, ozářená vysoko nad obzorem prvními slunečními paprsky. Nad západní silnicí visela protáhlá prachová šmouha a stále se blížila.

Tehol ani Šurk zprvu nepromluvili, pak se zlodějka otočila. "Musím jít."

"Drž se při zemi," radil jí Tehol.

Zastavila se u žebříku. "A ty, Tehole Beddikte, zůstaň tady na střeše. Se strážcem u boku."

"Rozumný plán, Šurk Elalle."

"Jestli dostane příležitost, Gerun Eberikt si pro tebe přijde."

"Pro tebe taky."

Divoké zvonění od západní brány ohlásilo příchod edurského vojska. Zlodějka zmizela v průlezu. Tehol se díval k západu. Na zádech cítil teplo a věděl, že den bude horký.

* * *

Nisall měla ruku položenou na králově rameni, ale Brys viděl, že je na zhroucení. Stála nad Ezgarou Diskanarem na stráži skoro celou noc, jako by láska mohla muže ochránit před vším nebezpečím. Vyčerpání krále uspalo, nyní seděl na trůně jako mrtvola, zhroucený, hlavu svěřenou na prsa. Koruna mu spadla a nyní ležela na stupínku vedle trůnu.

Předtím tu byl kancléř Triban Gno, avšak při posledním střídání stráží odešel. Od ztráty královny a prince a Turudala Brizada byl jako stín, najednou zestárl a zchátral, šoural se chodbami a na nikoho nepromluvil.

Finadd Moroch Nevad zmizel. Brys si ale myslel, že až přijde čas, šermíř se objeví. Přes to, co vytrpěl, byl odvážný a žádný z klepů týkajících se jeho chování u Vysoké pevnosti podle Bryse nestál za vzduch potřebný k jejich vyslovení. První eunuch Nifadas, spolu s Brysem Beddiktem, převzal zodpovědnost za vojáky, kteří ještě v paláci zůstali. Vstup do každého křídla nyní zatarasilo nejméně třicet gardistů, s výjimkou Královské kolonády, odkud ceda ve svém šílenství všechny vyhodil. Vojáci finadda Geruna Eberikta a městská posádka byli rozmístěni po celé Lederas. Bylo jich příliš málo, aby udrželi brány či hradby, přesto se chystali do boje - aspoň Brys předpokládal, že tomu tak je, protože se z trůnního sálu už nějakou dobu nehnul a Gerun se neobjevil od chvíle, kdy převzal velení nad posádkou.

Kráľův šampion si vzal příklad z Nifadase a posadil se na lavici u velkolepého vchodu do trůnního sálu. Kupodivu se docela dobře vyspal. Sluhové ho probudili se snídaní a den začínal neskutečně normálně. Brys, jehož pod zbrojí studil pot, se rychle najedl, vstal a přistoupil k Nifadasovi sedícímu na lavici naproti.

"První eunuchu, je čas, aby sis odpočinul."

"Šampióné, to není třeba. Téměř nic jsem nedělal a nejsem nijak unavený."

Brys se mu zadíval do očí. Měl je jasné, nikoliv ospalé jako obvykle. "Dobře," řekl.

První eunuch se na něj usmál. "Náš poslední den, finadde."

Brys se zamračil. "Není důvod předpokládat, že Edurové budou mít důvod vzít ti život, Nifadasi. Budou potřebovat tvé znalosti kancléře."

"Znalosti ano, to je dobrý předpoklad, finadde."

První eunuch už nic nedodal.

Brys se vrátil k trůnu. Přistoupil k Nisall. "První konkubino, bude ještě nějakou dobu spát." Vzal ji za ruku. "Neboj se," dodal, když mu chtěla odporovat, "jenom támhle na lavici. Dál ne."

"Jak, Brysi? Jak se mohlo všechno takhle zhroutit? Tak rychle? Nerozumím tomu."

Vzpomněl si na tajná setkání, kdy Nisall, Unnutal Hebaz, Nifadas a král plánovali tahy a protitahy ve všepohlcující hře intrik v královském domě. Její sebedůvěra působila neochvějně a oči jí zářily chytrostí. Vzpomínal, jak Ledeřané

pohlíželi na Tiste Edur a jejich území jako na perlu připravenou k vyzdvížení. "Nevím, Nisall."

Nechala se odvést ze stupínku. "Je takový... klid. Už se rozednilo?"

"Slunce vyšlo, ano."

"On trůn neopustí."

"Já vím."

"Je... vyděšený."

"Tady, Nisall, lehni si. Na podušky. Víš, že to není dokonalé -"

"To je v pořádku. Děkuji."

Oči se jí zavřely, jakmile dolehla. Brys se na ni zadíval. Už spala.

Brys vyšel slavnostními dveřmi na chodbu, kde hodlal zaujmout postavení. O kousek dál ležel uprostřed komnaty ceda, stočený do klubíčka a spící.

A poblíž Kuru Qana stál Gerun Eberikt s mečem v ruce. Oči upíral na cedu.

Brys popošel blíž. "Finadde."

Gerun bezvýrazně vzhlédl.

"Královský pardon tě nezprošťuje viny ve všem, Gerune Eberikte."

Muž vycenil zuby. "Přišel o rozum, Brysi. Bude to milosrdenství."

"Není na tobě, abys to posoudil."

Gerun naklonil hlavu na stranu. "Chceš se mi postavit?"

"Ano."

Finadd po chvíli couvl a vrátil meč do pochvy u pasu. "Dobré načasování. O chvílku později..."

"Co tady děláš?" chtěl vědět Brys.

"Mí vojáci jsou na pozicích. Co jiného bych měl dělat?"

"Velet jim."

Hvízdavé frknutí, pak: "Dnes mě čekají další povinnosti."

Brys mlčel. Přemýšlel, jestli ho má zabít rovnou.

Gerun zřejmě uhádl, nač myslí, protože ohrnul nos ještě víc. "Nezapomínej na své povinnosti, Brysi Beddikte." Mávl rukou a do chodby vstoupil tučet jeho vlastních gardistů. "Nakonec máš padnout při obraně krále. V každém případě," dodal a pomalu couval, "jsi právě potvrdil mé podezření, za což ti děkuju."

Krev nebo čest. "Vím, co si myslíš, Gerune Eberikte. A tak tě varuju, v tomto případě pardon neplatí."

"Mluvíš za krále? Brysi Beddikte, není to od tebe poněkud troufalé?"

"Král čeká, že budeš velet posádce při obraně města - ne že přestaneš plnit povinnosti, abys mohl vést vlastní mstivou válku."

"Při obraně města? Nebuď pitoma, Brysi. Jestli chce posádka hrdinně padnout, ať si klidně poslouží. Já tuhle zatracenou válku hodlám přežít. Tiste Edur mě v nejmenším neděsí." Otočil se a obklopen svými gardisty odešel. Krev nebo čest. V tomhle nemám na vybranou, Tehole. Je mi líto.

* * *

Bugga v nejmenším nepřekvapilo, že je na hradbě v podstatě sám. V cestě nahoru mu nikdo nebránil, protože celá posádka se zřejmě stáhla na důležitá místa ve městě. Samozřejmě se teprve uvidí, jestli budou vojáci ochotní bojovat. V každém případě udrželi aspoň ulice prázdné.

Sluha se opřel o cimbuří a sledoval edurské vojsko táhnoucí po západní silnici. Občas zkontroloval flotilu nalevo a obrovského, nebezpečného démona pod ní - roztahoval se po celé šířce řeky a po proudu se táhl nejméně na půl lígy. Strašlivý, krutý tvor napínající své kouzelné řetězy.

Západní brána byla otevřená a nehlídaná. První oddíly edurského vojska se přiblížily na tisíc kroků, postupovaly opatrně. Podél kolony, v příkopech a na polích se objevili převtělenectví vlci.

Bugg si povzdechl a otočil se k jediné další osobě na hradbě. "Myslím, že budeš muset pracovat rychle."

Malíř byl v Lederas dobře známý. Hustá kšice se mu spojovala s plnovousem pokrývajícím bradu a krk a z obličeje mu byly vidět pouze tupý nos a modrá očka. Byl malý a šlachovitý a při malování vzrušeně poskakoval - často na jedné noze - a barvu roztíral po povrchích, které vždy vypadaly příliš malé na obraz, jež se pokoušel zachytit. Svůj nedostatek perspektivy už dávno povýšil na techniku a pak na legitimní styl, nakolik jen může být umělecký styl legitimní. Na Buggovu poznámku se zamračil, postavil se na jednu nohu a druhou si opřel o koleno. "Ta scéna, hlupáku! Mám ji vpálenou do mozku, hned za tímhle okem, tím levým. Nic nezapomenu. Žádnou podrobnost. Historikové budou velebit mé dnešní dílo, víš. Velebit!"

"Takže jsi už skončil?"

"Skoro ano, skoro ano, skoro skončil. Všechny podrobnosti. Znovu jsem to dokázal. To se bude říkat. Ano, znovu jsem to dokázal."

"Můžu se podívat?"

Náhlé podezření.

"Sám jsem tak trochu historik," dodal Bugg.

"Vážně? Četl jsem od tebe něco? Jsi slavný?"

"Slavný? Asi ano. I když pochybuju, že jsi ode mě něco četl, protože jsem zatím ještě nic nenapsal."

"Aha, přednášíš!"

"Učenec plavící se oceánem dějin."

"To se mi líbí. To bych mohl namalovat."

"Tak můžu se podívat na tvůj obraz?"

Vznosné gesto strakaté ruky. "Tak se pojd' podívat, starý brachu. Spatříš mého génia na vlastní oči."
Deska položená na stojanu byla širší než delší, taková, na jakou se malují krajinky či nějaký významný výjev z historie. Byla nejméně sáh široká. Bugg se šel podívat na obraz zachycený na jejím povrchu.
A spatřil dvě barvy rozdělené zhruba diagonálně. Ostrá červená napravo, blátivě hnědá nalevo. "Neobyčejné," podotkl Bugg. "A co jsi tady vlastně zachytil?"
"Co že to je? Copak jsi slepý?" Malíř ukázal štětcem. "Kolona! Bližící se Edurové, ohromné vojsko! Zástava, pochopitelně. Zástava!"
Bugg se zadíval do dálky na malou červenou skvrnku - zástavu předního voje. "Aha, samozřejmě. Už to vidím."
"A má genialita tě oslepuje, že?"
"Aha, ano, nějak jsem přestal vnímat."
Malíř si hbitě vyměnil nohy a zamýšleně se zamračil na edurskou kolonu. "Teď jsou pochopitelně blíž. Škoda že jsem si nepřinesl další desku, abych mohl zachytit další podrobnosti."
"Pořád přece můžeš použít tuhle stěnu."
Malíř zvedl huňaté obočí. "To je... chytré. Ty jsi opravdu učenec."
"Už musím jít."
"Ano, ano, přestaň mě rozptylovat. Potřebuju se soustředit, víš. Soustředit."
Bugg tiše sešel po schodech dolů. "Užitečná lekce," zamumlal si pod vousy, když vyšel na ulici. Podrobnosti... tolik věcí bylo dnes zapotřebí zařídit.
Kráčel opuštěnými ulicemi a vyhýbal se hlavním křižovatkám, kde byly postavené barikády a vojáci nervózně přeshlapovali. Občas zahlédl koutkem oka nějakého člověka, který se hned ztratil z dohledu.
Zakrátko zahrnul za roh, zastavil se a pomalu se přiblížil ke zničenému chrámu. Před ním stál Turudal Brizad a ohlédl se, když se k němu Bugg připojil.
"Nějaké návrhy?" zeptal se bůh známý jako Bloud.
"Jak to myslíš?"
"Smrtelník, kterého jsem si pro tento úkol vyžádal, se neobjevil."
"Aha, to není dobrý, protože Džhekové už jsou u brány."
"A první Edurové se vylodují, ano."
"Proč něco neuděláš sám?" vyptával se Bugg.
"Nemůžu. Můj aspekt si vynucuje jistá... omezení."
"Aha, postrčení, táhnout, nebo tlačit."
"Ano, jenom to."
"Byl jsi tak otevřený, jak to jenom šlo."
Bloud kývl.
"Chápu tvé dilema," zabručel Bugg.
"Proto jsem se ptal - máš nějaké návrhy?"
Sluha se zamyslel. Bůh zatím trpělivě čekal. Nakonec si Bugg povzdechl a řekl: "Možná. Počkej tady. Jestli se mi to podaří, pošlu k tobě někoho."
"Dobře. Věřím, že ti to nebude trvat příliš dlouho."
"Doufám, že ne. Závisí to na mém umění přesvědčovat."
"Tak to jsi mě povzbudil."
Bugg bez dalšího slova odešel. Zrychlil krok a zamířil k přístavu. Naštěstí to nebylo daleko. Když dorazil na Nábřežní ulici, zjistil, že tisteedurstí válečníci se zatím zmocnili jen hlavního mola. Všiml si, že si dávají načas, očividně si hodně věřili. Ve vylodování jim nikdo nebránil. Bugg spěchal po Nábřežní ulici až k menším přístavištím. Tady našel svůj cíl, štíhlý, hbitý dvoustěžník, který potřeboval natřít, ale jinak vypadal dobře. Na palubě nebylo nikoho vidět, ale jakmile vyšel po lávce, zaslechl hlasy a dupot nohou.
Bugg došel doprostřed paluby, když se dveře kajuty rozletěly a objevily se dvě ženy s tasenými meči. Bugg se zastavil a zvedl ruce. Za ženami se vynořily další tři osoby. Vysoký muž se šedou hřívou v karmínovém tabardu a další, očividně nějaký mág. Třetího přichozího Bugg poznal.
"Brýtro, Šánd. Tak sem tě Tehol poslal."
"Buggu. Co, ve jménu Blouda, chceš?"
"Hezky řečeno, holka. Tihle skvělí vojáci jsou posádka, co najala Šurk Elalle?"
"Kdo je to?" zeptal se Šánd šedovlasý.
Šánd se zamračila. "Sluha mého zaměstnavatele. A tvůj zaměstnavatel pracuje pro mého zaměstnavatele. Jeho příchod znamená, že budou potíže. Tak do toho, Buggu, posloucháme."
"Za první, co takhle nás představit, Šánd?"
Zakoulela očima. "Kalený meči -"
"Přísežník Rudý gardy," přerušil ji Bugg s úsměvem. "Odpusť. Pokračuj, prosím."
"Korlo -"
"Jeho velehmág. Znovu se omlouvám, ale to bude muset stačit. Mám málo času. Tyhle gardisty potřebuju."
"Potřebuješ nás k čemu?" chtěl vědět Kalený meč.
"Musíte zabít boha džheckých převtělenců."
Výraz přísežníka potměněl. "Převtělenci. Už jsme zkřížili cestu jim podobným."
Bugg kývl. "Jestli se Džhekové dostanou ke svému bohu, budou ho pochopitelně chránit -"
"Jak daleko?"

"Jenom pár ulic odsud v opuštěném chrámu."

Kalený meč kývl. "Ten bůh je převtělenec, nebo d'ivers?"

"D'ivers."

Přísežník se otočil ke Korlovi, jenž řekl: "Připravte se, vojáci, čeká nás nějaký bojování."

Šánd na ně zírala. "Co mám říct Šurk, jestli se mezitím objeví?"

"Nezdržíme se dlouho," uklidňoval ji Kalený meč a vytáhl meč.

"Počkejte!" Šánd se otočila na Bugga. "Ty! Jak jsi věděl, že tu budou?"

Sluha pokrčil rameny. "Asi mě postrčil Bloud. Opatruj se, Šánd, a vyřiď můj pozdrav i Hejun a Rissar, ano?"

* * *

Mezi nimi a otevřenou bránou Lederas bylo padesát kroků dláždění. Trull Sengar se opřel o oštěp a podíval se na Rhulada. Císař, nahrbený, s kožešinou na ramenou, přecházel sem a tam jako šelma, oči upřené na bránu. Hannan Mosag a jeho přeživší k'risnan, obklopení stínovými přízraky, udělali deset kroků k bráně. Přízraky doletěly až k hradbě, zastavily se a po chvíli vpadly do města.

Hannan Mosag se vrátil k čekajícímu císaři a jeho bratrům. "Je to, jak jsme vycítili, císaři. Ceda není k nalezení. Mezi posádkou bude jen hrstka menších mágů. Přízraky a démoni se o ně postarají. Měli bychom se bez potíží prosekat přes barikády a před polednem budeme u Věčného příbytku. Vhodné místo, kde bys měl usednout na trůn."

"Barikády." Rhulad kývl. "Dobře. Chceme bojovat. Udinaasi!"

"Tady." Otok vystoupil z řady.

"Tentokrát, Udinaasi, doprovodíš domácnost pod velením Uruth."

"Císaři?"

"Nechceme o tebe přijít, Udinaasi. Kdybychom však padli, okamžitě pro tebe pošlou."

Otok se uklonil a couvl. Rhulad se otočil k otci a třem bratrům.

"Nyní vstoupíme do Lederas," prohlásil. "Ujmeme se své říše. Připravte si zbraně, bratři."

Vykořčili. Trull se ještě chvíli díval na Hannana Mosaga a přemýšlel, co asi král-zaklínač skrývá. Pak se vydal za bratry.

* * *

Hull Beddikt do Lederas vstoupil s druhou kumpánií a dvacet kroků od brány ustoupil na bok, zastavil se. Díval se, jak Edurové ostražitě postupují. Nikdo mu nevěnoval pozornost. Z oken nedalekých budov, mezi přivřenými okenicemi, vyhlíželi bledí lidé. Nad přístavem kroužili vyplašení racci a zděšeně křičeli. Někde vpředu na hlavní třídě začal boj o první barikádu. Zahřměla magie, pak zazněl křik.

Zbytečné plýtvání životy. Doufal, že všichni vojáci z posádky nebudou tak hloupě odvážní. Už nebyl důvod bojovat. Leder byl dobyt. Zbývalo jen zbavit se neúspěšného krále a jeho proraďných rádčů. Jediný skutečně spravedlivý čin této války, pokud se Hulla Beddikta týkalo.

Pro bratra Bryse už dávno přestal truchlit. I když Brys ještě nebyl mrtvý, jeho smrt byla jistá. Králův šampion padne při obraně svého krále. Bylo to tragické a nevyhnutelné, ale bude to poslední dodržená lederská tradice, a nic, co Hull či kdokoliv jiný udělá nebo řekne, tomu nemůže zabránit.

Všechn popel v Hullově mysli se již usadil. Játka za nimi a vražda před nimi. Zradil, aby viděl konec zkaženého šilenství svého lidu. To, že si vítězství žádalo Brysovu smrt, jen přidalo konečnou vrstvu popela halícího Hullovu duši. Nedostane se mu žádného rozřešení.

Přesto musel udělat ještě jednu věc. Když do brány vstoupila třetí kumpanie Tiste Edur, obrátil se a zašel do uličky.

Potřeboval si promluvit s Teholem. Všechno mu vysvětlit. Povědět bratrovi, co ví o lstích a intrikách. Doufal, že Tehol je ten jediný v Lederas, kdo ho nebude nenávidět za to, co udělal. Potřeboval s ním mluvit.

Potřeboval něco jako odpuštění. Za to, že tu před všemi těmi lety nebyl, aby zachránil rodiče. Za to, že tu nebyl, aby teď zachránil Bryse. Odpuštění, prostá to věc.

* * *

Udinaas stál mezi otroky ze sengarské domácnosti, čekajícími, až na ně přijde řada vstoupit do Lederas. Již dorazila zpráva, že se kdesi bojuje. Uruth stála opodál a s ní i Majen, zabalená do těžkého pláště, se ztrhaným výrazem a uštvánými očima. Uruth se jí držela nablízku, jako by se bála, že se mladší žena pokusí o útěk. Nebylo to však ze soucitu. Nyní záleželo pouze na dítěti. Chudinka Majen.

Udinaas věděl, jak se cítí. Jako by se ho zmocnila horečka, touha v krvi. Po těle mu stékal pot. Kůži měl jako v ohni. Stále se cítil naježený a bál se, že se přestane ovládat. Pocit přišel znenadání, jako vlna paniky, beztvareho strachu. Zhoršovalo se to -

Točila se mu hlava a chvíli mu trvalo, než si uvědomil, co se děje. Pak se ho zmocnila hrůza. Wyval. Ožíval v něm

* * *

B'nagga vedl Džheky do města. Převtělenci klusali s hlavami skloněnými a pátrali po pachu svého boha. Našli ho ve strachem zkyslých proudech, vanoucích z Lederas, netrpělivost, vnímání přecházející ve vztek.

Město naplnilo nadšené zavytí, odráželo se ulicemi, vytí z hrdel devíti tisíc vlků. V krkácích se občanech vyvolalo hrůzu. Devět tisíc vlků s bílou srstí, ženoucích se po dvou desítkách cest sbíhajících se u starého chrámu, vlna bestiálního šilenství.

B'nagga se přidál k mrazivému vytí, srdce naplněné divokou radostí. Smečka je čekala. Démoni, přízraky, Tiste Edur i zatracení císaři už neznamenal nic. Dočasní, příležitostní spojenci. Tady v Lederas dojde k ascendenci Džheků.

Povstane říše převtělenců s bohem-císařem na trůně. Rhulad roztrhaný na kusy, každý Edur rozervaný na krvavé, sladoučké masíčko, tučný morek z rozštípaných kostí, rozbité lebky, mozky pozřené.

Tento den skončí takovým vražděním, na jaké nikdo, kdo přežije, do smrti smrt'oucí nezapomene. Tento den, říkal si B'nagga se smíchem, patří Džhekům.

* * *

Semdesát tři nejlepší vojáci z jeho kumpanie vytvořili za Morochem Nevadem stěnu ze štítů. Drželi hlavní most přes Hlavní kanál, vhodné místo pro toto ubohé drama. A nejlepší ze všeho bylo, že za sebou měli Třetí terasy, kde se nyní objevovali měšťané. Diváci - lederské nadání. Nepochybně uzavírali sázky, a Moroch Nevad aspoň bude mít diváky. Opatrné pohledy, řeči o jeho zbabělosti u Vysoké pevnosti dnes skončí. Nebylo to nic moc, ale bude to stačit. Vzpomněl si, že něco slíbil Turudalovi Brizadovi, jenže jeho ostudná tvrzení Morocha nepřesvědčila. Příběhy o bozích, navíc vycházející z úst zmalovaného dvořana, to bude muset počkat na jindy, na jiný život. Ať si ten naparáděný milenc ztracené královny a protivný kancléř své bitvy vybojují sami. Moroch chtěl zkřížit čepele s Tiste Edur.

Jeden z vojáků zabručel. Moroch kývl, už také zahlédl první Edury, přicházející od hlavní třídy.

"Udržte tu štítovou hradbu," rozkázal a postavil se pět kroků před vojáky. "Je to malý oddíl - pošleme jejich dušičky do Bloudovy prdele."

V odpověď na jeho chrabrá slova vojáci zakřičeli, hlasy plné touhy po krvi. Do okrajů štítů zabušily meče.

Moroch se usmál. Viděli nás. "Koukněte na ně, kamarádi - vidíte, jak váhají."

Vojáci vyzývavě zařvali.

Tiste Edur pokračovali v cestě. V jejich čele šel válečník oděný zlatem. Moroch Nevad ho už viděl.

"Bloud mi žehnej," zašeptal finadd a otočil se. "To je císař! Ten ve zlatě!" Obrátil se a udělal čtyři kroky, až stál na kraji mostu. Pozvedl meč. "Rhulade Edure!" zvolal. "Pojď a postav se mi, ty zrůdo! Pojď blíž a chcípni!"

* * *

Bugg ukázal do ulice. "Vidíte toho muže? To je Turudal Brizad. Tomu děláte laskavost. Jestli nebude vděčný, dejte mu co proto. Já musím jít, ale brzo se vrátím -"

Najednou vzduch naplnilo vytí, přicházející ze severozápadu.

"A hrome," vyhrkl Bugg. "Měli byste pohnout. A já radši zůstanu," dodal a zamířil k Bloudovi.

"Korlo," štěkl Kalený meč, když se vojáci vydali za sluhou.

"Je to kapku zmatený, přísedníku. A navíc nic neslyším."

Kalený meč kývl. "Zbraně připravit. Nebudeme tady marnit čas. Kolik jich tam je, Korlo?"

"Šest, jejich oblíbené číslo."

"Jdeme."

Bugg šel napřed a byl patnáct kroků od Turudala, jenž se k němu otočil ve chvíli, kdy přísedník se svým oddílem produsali kolem sluhy a nabírali rychlost. Když se přiblížili k Bloudovi, bůh zvedl obočí a ukázal na vchod do starého chrámu. Rudí gardisté změnili směr a u Turudala Brizada už běželi plnou rychlostí.

Kalený meč štěkl na boha: "Rád-tě-poznávám-uvídíme-se-později," a byli pryč. Mířili přímo do černého otvoru a zmizeli uvnitř.

Příšerný řev, křik lidí, ohlušující rachot magie -

* * *

"Ten je můj!" prskl Rhulad, zvedl meč a vykročil k osamělému lederskému šermíři na kraji mostu.

"Císaři!" zvolal Hannan Mosag, "nech to na mých k'risnan -"

Rhulad se otočil. "Ne!" zavřískl. "Budeme bojovat! Jsme válečníci! Tito Ledeňané si zaslouží zemřít čestně! Už od tebe nechceme nic slyšet!" Otočil se zpátky. "Tento, tento udatný šermíř. Toho chci."

Vedle Trulla zamumlal Strach: "Chce, aby ho zabil. Poznávám toho Ledeňana. Přijel s delegací."

Trull kývl. Finadd, lederský kapitán a tělesný strážce prince Quillase - nevzpomínal si na jeho jméno.

Bylo jasné, že Rhulad ho nepoznal. Se skvrnitým mečem ve střehu císař vykročil.

* * *

Moroch Nevad se usmál. Rhulad Sengar, jenž zemřel a zase se vrátil. Jestli byla pravda, co se povídalo, znovu zemřel v Trátě. Ale tentokrát zajistím, aby zůstal mrtvý. Rozsekám ho na kusy. Čekal a sledoval přicházejícího císaře.

Dával přednost pravé straně, pravou nohu kladl před přední, což Morochovi prozradilo, že Rhulad se cvičil v boji s jednoručním mečem, ne s tou obouřuční obludností, kterou před sebou mával jako velkou palici.

Náhly útok nebyl nečekaný, pouze rychlost, s níž zbraň zamířila Morochovi na hlavu. Jen tak tak se mu podařilo zabránit tomu, aby mu čepel rozsekla hlavu. Sehnul se a odskočil doprava. Ohlušující zařinčení, tělem mu projel šok, jak ho meč zasáhl do přílby, zachytil ji a strhl mu ji z hlavy.

Moroch uskočil, držel se co nejniž, a znovu se narovnal. Horní třetina jeho meče byla kluzká krví. Útok zastavil zásahem na tělo.

Rhulad naproti němu zavrával a z pravého stehna mu tryskala krev. Přední noha je vždycky zranitelná.

Teď se podíváme, jak tancuješ, císaři.

Moroch setřásl otupělost po nárazu do hlavy. Svaly a šlachy na krku a plecích křičely tichou bolestí. Věděl, že je zraněný. Prozatím se však trauma neprojevovalo.

Rhulad zaječel a znovu zaútočil. Bodl obouruč, špatně to načasoval - chvíli zaváhal, což stačilo, aby se vyhnul Morochovu zbrklému krytu - a dokončil výpad.

Finadd se stočil ve snaze vyhnout se hrotu meče. Spalující bolest na pravém boku, jak se ostří skvrnitého meče zarylo do těla. Rudý proud na straně. Moroch prudce zvedl meč a vbodl ho císaři do levého podpaždí. Náraz na zlaté mince, drásavý odpor žeber, pak dovnitř, podél lopatky směrem k páteři.

Skvrnitý meč jako by skočil o své vlastní vůli, obrátil se ve zdvižených rukou hrotem dolů. Šikmý sek, zásah do Morochovy pravé kyčle a směrem ke slabinám.

Rhulad zatlačil, hrot projel finaddovými střevy a jilec zarachotil na dlažbě. Císař se narovnal a protlačil zbraň skrz Morochův trup k srdci přes levou plíci, až hrot vyjel za levou klíční kostí. Umírající Moroch se z posledních sil opřel do

své zbraně a viděl, jak se Rhulad ohýbá kolem hrotu, jenž mu vězel v těle. Pak to křuplo a císařova páteř povolila. Karmínový úsměv, pak se Moroch Nevad zhroutil na kluzké kameny. Rhulad dopadl vzápětí. Vedle Morocha se objevil kdosi další. Jeden z Rhuladových bratrů.

"Pověz mi své jméno, finadde." Jeho hlas zněl jako z velké dálky.

Moroch chtěl odpovědět, ale topil se ve vlastní krvi. Jsem Moroch Nevad. A právě jsem zabil toho vašeho zpropadeného císaře.

"Jsi opravdu králův šampion? Tví vojáci na mostě zřejmě křičí právě to - králův šampion... to jsi ty, finadde?"

Ne. S tím jste se vy všiváci ještě nesetkali.

S tímto příjemným pomyšlením Moroch Nevad zemřel.

* * *

Tak rychlé vyléčení, tak rychlý návrat do života. Obklopen vytím vlků, rozléhajícím se po Lederas jako sbor zatracených, vyrazil císař zaječení, které protrhlo vzduch.

Kumpanie vojáků na mostě umlkla a jen zírala, když se Rhulad, pokrytý krví, vyškrábal na nohy, vytáhl meč z finaddova těla a uklouzl, ustupuje stranou. Narovnal se, oči naplněné šílenstvím a hrůzou.

"Udinaasi!"

Zoufale sám. Duše svíjející se v agonii.

"Udinaasi!"

* * *

O dvě stě kroků dál na hlavní ulici zaslechla Uruth Sengar synův zoufalý křik. Otočila se a zapátrala mezi otroky. V té chvíli Majen zavřískla, protlačila se mezi ostatními ženami a rozběhla se - do uličky. Vzápětí byla pryč.

Uruth strnula, zaváhala, pak zasyčela a znovu se zadívala na otroky křčící se před ní.

"Udinaasi! Kde jsi?"

Viděla jen vyděšené pohledy. Samé známé tváře. Mezi nimi však nikde nemohla najít Udinaase. Otrok byl pryč.

Uruth se mezi ně vrhla a rozháněla se pěstmi. "Najděte ho! Najděte Udinaase!"

Náhle se jí zmocnil vztek. Na Udinaase. Na všechny Lederany.

Zrada. Můj syn je zrazen.

Jak všichni zaplatí.

* * *

Už z města slyšela zvuky boje, jak se útočníci hrnuli do ulic, kde se jim na odpor stavěli zoufalí vojáci. Malá Konývka, vyděšená, přebíhající z jednoho úkrytu do druhého na zarostlém dvoře, se rozplakala. Byla sama.

Pět zabijáků už bylo téměř volných. Jejich mohyla se rozpadala, ze širokých puklin se hnula tmavá, vlhká hlína, zasypané kameny o sebe drhly a praskaly. Pět tlumených hlasů se spojilo do monotónního zpěvu, těžkého jako bubny... a stále se blížilo k povrchu.

"Ach," zaúpěla holčička, "kde jsou všichni? Kde jsou mí přátelé?"

Přiklopýtala k mohyle, v níž byl její jediný spojenec. Byl tam, tak blízko. Zapátrala -

- a vtáhlo ji to dovnitř, ztěžka prošla horkou hlínou a uklouzla na blátivém břehu. Před ní se pod šedou oblohou rozkládala páchnoucí bažina.

A téměř na dosah ruky se z vody brodila postava. S bílou kůží, dlouhé vlasy plné bláta. "Konývko!" Znělo to ochraptěle a napjatě. "Za tebou - sáhni -"

Konývka se otočila. Dva meče zabodnuté do bláta.

"Konývko - vezmi je - dej je -"

Vlhké zasupění. Když se Konývka otočila, spatřila nahé paže další osoby, ovíjející se kolem jejího přítele - ženské ruce, hubené, svalnaté. Muže to stáhlo zpátky - všimla si, jak vráží loket do zkriveného, zamazaného obličejce, který se vynořil ze slizu. Tvrdý náraz a sprška krve. Ale sevření paží nepovolilo. A oba se ponořili do rozvířené pěny.

Konývka s fňukáním dolezla k mečům. Vytáhla je z bahna a vrátila se k vodě. Ve vlnách se objevovaly končetiny.

Konývka, celá se třesouc, čekala.

* * *

Tak snadné, opět otrok, když wyval pronikl jeho tělem a sebral mu veškerou kontrolu nad svaly, orgány, krví v žilách. Udinaas skoro neviděl vlastníma očima, jak se kolem míhaly ulice. Nečekané chvíle surové jasnosti, když narazil na tři převtělenecké vlky - kteří se otočili jako jeden, zavrčeli a vycenili zuby - a už byl mezi nimi, ruce jako drápy na palec dlouhé se zarývaly do vlčích těl, svíraly se kolem žebér a vytrhávaly je z hrudi. Masivní, pokroucená pěst, narážející z boku do hlavy útočící šelmy, lámající kost - vlkovi se podlomily nohy a mrtvý dopadl na zem.

Pak znovu pohyb.

Jeho pán ho potřeboval. Potřeboval ho hned. Nebylo času nazbyt.

Otrok. Zbavený veškeré zodpovědnosti, ne víc než nástroj.

Udinaas věděl, že tohle je jed kapitulace.

Už blízko, stále blíž.

Na tom být zneužíván není nic nového. Stačí se podívat na ty mrtvolky na zemi. Ubozí lederští vojáci, bezdůvodně mrtví. Bránci mrtvolu království, znovu se všichni stali civilisty. Království, které se nehýbalo, království ve službách boha prachu - v krivolakých uličkách, ve škvírách mezi kočičími hlavami najdete chrámy.

Nenajdete, přátelé, sladší svět než ten, kde čest, víra a svoboda jsou představy spojené do jednoho pojmu, vrstvy tenké jako nenávisť, závist a zrada. Zvíří-li se jedna představa zranitelná špinavým větrem, zvíří se všechny společně.

Svět netoužící vyzývat zmatený opar svaté apatie.

Bůh prachu se zvedá, vítězný -

A zaútočil na něj tucet vlků. Zřejmě dojde ke zdržení. Udinaas vycenil zuby.

* * *

"Jak to zvládáš?" zeptal se Bugg.

Bloud se ohlédl. "Vlky?"

"Jsou všude, jen ne tady, a měli by dorazit brzy."

Bůh pokrčil rameny. "Odstrkuju je. Není to tak těžké, jak jsem se obával, i když jejich vůdce je velice chytrý - je mnohem těžší ho oklamat. Kromě toho narážejí šelmy na další... protivníky."

"Jaký protivníky?"

"Další."

Křik v chrámu ustal. Ticho, žádný pohyb ve dveřích. Po chvíli tlumené hlasy a klení.

Objevil se mág Korlo, couval a táhl za sebou bezvládné tělo, které za sebou zanechávalo krvavou stopu.

Bugg ustaraně přistoupil. "Žije?"

Korlo, sám samý šrám a podlitina, po sluhovi vrhl trochu zmatený pohled. "Ne, zatraceně."

"To mě mrzí," zamumlal Bloud.

Vynořili se další gardisté. Všichni byli ranění, jeden těžce, ruku měl vytrženou v ramenním kloubu, visela mu jen na růžovobilých šlachách. Oči měl skelné ze šoku.

Korlo se zamračil na Turudala Brizada. "Zvládáš léčení? Než zbytek z nás vykrvácí -"

Ze zničeného chrámu vystoupil Kalený meč a vrátil meč do pochvy. Byl pokrytý krví, která však nebyla jeho. Byl děsivě zachmuřený. "Čekali jsme vlky, ty šmejde," zavrčel a vyrazil k Bloudovi, jenž právě položil ruce na nejvážněji zraněného vojáka, vytvářel nové svaly a připojil ruku zpátky k rameni. Voják měl tvář zkřivenou bolestí.

Turudal Brizad pokrčil rameny. "Nebyl čas vysvětlovat, s čím budete bojovat, přísedníku. Pro případ, že jsi zapomněl."

"Zatracený kočky," prskl Kalený meč.

"Ještěřčí kočky chceš říct," ozval se jeden z gardistů a vyplivl krev na zem. "Občas mám dojem, že se příroda zbláznila."

"V tom máš pravdu, Půlbobko," podotkl Korlo, sklonil se a zatlačil oči mrtvé ženě u svých nohou.

Kalený meč se náhle pohnul, rychle jako blesk, mihl se kolem Blouda, zvedl obě ruce -

- a z boční uličky se vyřítil obrovský bílý vlk, sklouzl po dláždění a se skloněnou hlavou zaútočil na Turudala Brizada, jenž se teprve obracel.

Přísedník vlka zachytil uprostřed skoku, levou rukou ho popadl za pravou nohu těsně pod plecí, pravou mu sevřel krk pod chřtánem. Zvedl vlka nad hlavu, otočil se a praštil s ním o zem. Rozdrtil čenich, lebku a plece. Převrženec se převrátil na záda, cukal nohama, a jak umíral, stříkaly z něj žluté zvratky a moč. Po chvíli znehybněl, jen moč ještě vytékala.

Kalený meč ustoupil.

Půlbobka se zasmál. "Pochcal tě!"

"Drž hubu," štěkl Kalený meč a zadíval se na své mokré nohy. "Mistr Kápě mě vem, to ale smrdí."

"Měli bychom se vrátit na loď," podotkl Korlo. "Všude jsou vlci a já už je moc dlouho zadržet nedokážu."

"Ale já ano," ozval se Turudal Brizad. "Zvláště teď."

"Co se změnilo, kromě toho, že je Smečka na kusy?" zeptal se Bugg.

Bloud ukázal na mrtvého převrženec. "To byl B'nagga, vůdce Džheků." Loupl pohledem po Buggovi, jenž byl překvapený a nemohl tomu uvěřit. "Vybral jsi dobře," dodal.

"Tomuto oddílu se podařilo uniknout Assail." Bugg pokrčil rameny.

Bůh vykulil oči a otočil se ke Kalenému meči. "Zajistím vám volnou cestu k lodi -"

"A hrome," přerušil je Bugg a pomalu se obracel. "Dostávají se ven."

"Další potíže?" zeptal se Kalený meč, rozhlédl se kolem a sáhl po meči.

"Tady ne," odvětil Bugg. "Ale blízko." Zadíval se na přísedníka a zamyslel se.

Kalený meč se zamračil. "Korlo, odved' oddíl zpátky na loď," rozkázal. "Dobře, dědo, ved' mě."

"Tohle dělat nemusíš -"

"Ano, musím. Když mě ten vlk pochcal, potřebuju si vybit vztek. Bude to další boj, víd'?"

Bugg kývl. "Smečka by ti proti nim mohla připadat jako koťata, Kalený meči."

"Mohla? Ano, nebo ne?"

"Dobře, tentokrát bychom mohli prohrát."

"Dobře," štěkl přísedník, "dělej, ať to máme za sebou."

Sluha si povzddechl. "Pojď teda za mnou. Jdeme do mrtvého azathského domu."

"Mrtvého? Mistr Kápě mě vem, zahradní slavnost."

Zahradní slavnost? Teda tenhle chlapík se mi líbí. "A zve me sami, přísedníku. Ještě jsi se mnou?"

Kalený meč se ohlédl na Korla, který je poslouchal. Z obličeje mu vyprchala krev, jak nevěřičně potřásal hlavou.

Přísedník zabručel. "Jak je tam dovedeš, přijď za náma, Korlo. A zkus dorazit včas."

"Přísedníku -"

"Běž."

Bugg se ohlédl na Blouda. "Jdeš?"

"V duchu," opáčil bůh. "Musím se naneštěstí postarat ještě o jednu věc. Ach," dodal, když již Bugg s Kaleným mečem odcházeli, "milý sluho, děkuji ti. I tobě, přísedníku. Pověz mi, kolik přísedníků ještě má Rudá garda?"

"Netuším. Asi pár stovek."

"Jsou rozprášení po světě..."

Šedovlasý voják se usmál. "Prozatím."

"Měli bychom běžet," podotkl Bugg.
"Udržíš krok?" zeptal se Kalený meč.
"Jsem rychlejší jako vlna," podotkl Bugg.
* * *

Brys stál sám na chodbě. Výtý už naštěstí skončilo. Byl to jediný zvuk, který pronikl zdmi. Nedalo se poznat, jestli posádka ve městě za Věčným příbytkem bojuje. Vypadalo to tak zbytečně...
Zaslechl podivný zvuk a zadržel dech. Zadíval se na cedu, který ležel stočený v komnatě za ním, zády k finaddovi a trůnnímu sálu.

Kuru Qan nepatrně zvedl hlavu. A tiše se rozesmál.
* * *

Cesta byla nezaměnitelná. Radostně lkající démon zalezl do jeskyně, odsunul své nafouklé tělo mimo širokou řeku. Sebral se, visel před tunelem pod městem, kudy stále proudila stará voda z bažin, zahnívající a sladká, chutnající démonovi jako nektar.
Konečně byl připravený k útoku, chystal se vysvobodit. Jeho pán byl v této chvíli politováníhodně zaneprázdněný. Ted'.
Vyrázil, zaplnil jeskyni a vrhl se do úzkého, točitého tunelu. K srdci. K nádhernému, požehnanému srdci moci.
Radost a hlad v něm plály jako dva ohně. Tak blízko, blizoučko.
Démon se protahoval zužujícím se tunelem, protlačil se kamením a hlinou. O kousek dál.
Natáhl se, prostor se náhle otevřel, požehnaně široký a vysoký, voda byla příjemně teplá.
Zvedla se bouře dávno nehybných naplavenin, oslepující, stíny mrtvých tvorů tančily před jeho nespočetnými očima.
Srdce, obrovská jeskyně pod jezerem, samotná duše města - moc -
* * *

A Kuru Qan promluvil.
"Ted', příteli Buggu."
* * *

Tricet kroků od zarostlého dvora před azathskou věží se Bugg zastavil, naklonil hlavu a usmál se.
Kalený meč před ním zpomalil a otočil se. "Co je?"
"Najdi to děvče," řekl sluha. "Přijdu, až budu moci."
"Buggu?"
"Za chvíličku, přísedníku. Nejdřív musím něco udělat."
Rudý gardista zaváhal, pak kývl a pokračoval v cestě.
Bugg zavřel oči. Jaghutská čarodějko, slyš mě. Vzpomínáš na mou laskavost v lomu? Přišel čas na... vzájemný prospěch.
Odpověděla, z dálky, ale rychle se blížila. "Slyším tě, malý muži. Víš, o co ti jde. Ach, jsi opravdu chytrý..."
Tentokrát to není jenom moje zásluha.
* * *

Démon vyplnil celou jeskyni. Srdce bylo všude kolem, moc mu pronikala do těla. Řetězy se rozplynuly.
Ted' stačilo jen natáhnout se a chytit.
Čekala ho síla tisíce bohů.
Démon se natáhl. Bezpočet šátrajících rukou.
Nalezl... nic.
A hlas smrtelníka -
- cedy, jen dvě slova, pronesená tiše a jasně: "Mám tě."
* * *

Lež! Iluze! Klam! Démon zuřil, roztočil se v požáru hnědých naplavenin, hledal cestu ven - a zjistil, že ústí tunelu je uzavřeno. Hladký povrch, ohnivě chladný, chlad pálil - démon ucukl.
Jezero nahoře, vyrázil k němu - rychle, rychleji -
* * *

Ursto Hoobutt a jeho občasná milenka Pinosel byli opilí. Čekali na pád Lederas. Zpívali a slavili konec svých dluhů, rozvalení na plesnivém chodníku kolem Usazeného jezera mezi nervózními krysy a holuby. Když jim došlo víno, začali se hádat.
Začalo to docela nevinně, když Pinosel dlouze vydechla a zeptala se, jestli si ji vezme.
Chvilí trvalo, než Ursto vzal její slova na vědomí, načež, se zarudlými očima, ohromeně vzhlédl. "Vzít si tě? Co to s tebou je, Dortičku?"
"Co to se mnou je? Chci být vážená, ty tlustej zablěšený vole. Zasloužila sem si to. Být vážená. Vem si mě, Ursto Hoobutte, když nás teď Eduriáni porazili. Vem si mě!"
"Tak jo, vemu."
"Kdy?" chtěla vědět, protože vycítila zadní vrátka, k nimž směřoval.
"Kdy... kdy..." Cha! Měl svou odpověď -
A v té chvíli smrduté zelené vody Usazeného jezera, táhnoucího se před nimi jako pláň chaluhoového hnojiva, vybledly do kalné běli. Z náhle zamrzlé hladiny stoupaly mraky.
A Ursto Hoobutta a Pinosel zamrazilo.
Někde pod zamrzlou hladinou to zadunělo, i když na ledu se neobjevila ani prasklinka.
Ursto Hoobutt nevěřícně zíral. Otevřel ústa, pak je zase zavřel. Svěsil ramena.

"Dneska, láska. Vemu si tě dneska..."

KAPITOLA DVACET PĚT

Když byli bohové prachu mladí,
plavali v krvi.

Bílovenův sen v Den
sedmého cyklu
Zimničná čarodějka

Š

urk Elalle kráčela tunelem ke dveřím do krypty. Myslela na Geruna Eberikta. Bála se o Tehola Beddikta. Finadd byl ta nejhorší sorta a Tehol vypadal tak... bezmocně. Bylo jí však jasné, že Tehol nehodlá nikam utíkat. Mlčenliví strážci, které mu opatřil Brys, ji trochu uklidňovali, ačkoliv způsob, jakým Gerun pracoval, by mohl představovat menší nepříjemnosti.

A jako by už to nebyly dost velké starosti, tak se navíc hrozivě odmlčela Konývka u mrtvé azathské věže. Bylo to proto, že se dítě vrátilo do života a zpřetrhalo pouta s mrtvými? Nebo se stalo něco strašného?

Šurk dorazila k portálu a otevřela. Zaplálo světlo lucerny. Ublala seděl u sarkofágu s lucernou v klíně a upravoval plamínek. Všimla si, jak se tváří, a zamračila se.

"Co se stalo, láska?" zeptala se.

"Není čas," prohlásil a vstal, praštil se hlavou o strop a přikřčil se. "Zlé věci. Už jsem chtěl jít." Položil lucernu na víko sarkofágu. "Už jsem na tebe nemohl čekat. Musím jít."

"Kam?"

"Jsou to Seregahlové," mumlal a lomil rukama. "To je zlé."

"Seregahlové? Ti staří tarthenalští bohové? Ublalo, o čem to mluvíš?"

"Musím jít." Zamířil ke dveřím.

"Ublalo, a co Harlest? Kam vůbec jdeš?"

"Do staré věže." Už byl v tunelu a jeho hlas se vytrácel. "Miluju tě, Šurk Elalle..."

Zírala na otevřené dveře. Miluju? To znělo... jako poslední rozloučení.

Přistoupila k sarkofágu a odstrčila víko.

"Vrrr! Ssyk! Ssyk! Ssyk -"

"Nech toho, Harleste!" Odstrčila jeho ruce zakončené drápy. "Vylez. Musíme jít -"

"Kam?" Harlest se pomalu posadil a procvičoval vysouvání dlouhých špičáků a vrčení.

Chvíli si ho prohlížela. "Na hřbitov."

"Ach," povzdechl si Harlest, "to je dokonalý."

* * *

Císař Tiste Edur seděl na ulici v kaluži tmavnoucí krve. Jednu ruku měl položenou na obličeji a zřejmě se snažil vydrápat si oči. Ještě občas zaječel, pronikavě, beze slov, z čirého zoufalství.

Na mostě o třicet kroků dál stáli nehybně, mlčky za štíty lederští vojáci. Ostatní obyvatelé města stáli na kraji kanálu na druhé straně, řada diváků, jejichž počet se rozrůstal.

Trull Sengar ucítil na rameni ruku. Byla to Uruth a tvářila se znepokojeně.

"Synu, něco se musí udělat - přichází o rozum -"

Udinaas, ten zatracený otrok, který byl pro Rhulada - pro jeho duševní rovnováhu - nepostradatelný, zmizel. A teď císař klel, nikoho nepoznával, na rtech pěnu, křičel jako splašené zvíře. "Musíte ho najít," prohlásil Trull. "Toho otroka."

"Je toho víc -"

Hannan Mosag se zastavil u Rhulada a nyní promluvil. Jeho hlas se jasně nesl. "Císaři Rhulade, slyš mne! Dnešek je dnem temných pravd. Tvůj otrok Udinaas udělal, co se dá čekat od Ledeřana. Jejich srdce jsou plná zrady a slouží jen sobě. Rhulade, Udinaas utekl." Odmlčel se a pak dodal: "Od tebe."

Když pokračoval, špatně skrýval vítězoslávu. "Stal se tvým bílým nektarem a teď tě zanechal v bolestech. Toto je svět bez víry, císaři. Věřit lze pouze našinci -"

Rhulad prudce otevřel oči, tvář ztrhanou bolestí, v očích temný oheň. "Věřit? Tobě, Hannane Mosagu? Mým bratrům? Majen?" Zakrvácené zlato, špinavá medvědí kožešina, meč pokrytý kousky lidského masa a střev. Císař se vyškrábal na nohy, hrud' se mu dmula emocemi. "Všichni jste pro nás ničím. Lháři, podvodníci, zrádci! Všichni!" Švihl mečem, až se růžové a červené kousky rozlétly po dláždění a nalepily se na holeně těch, kdo stáli nejbliž, a vycenil zuby. "Císař bude stejný jako jeho lid," zachraptěl s ošklivým úsměvem. "Bude stejný, jak to musí být."

Strach udělal krok, ale zastavil se, když Rhulad zvedl meč a namířil ho Strachovi na krk.

"Ach ne, bratře, od tebe nic nechceme. Od nikoho z vás nic nechceme. Kromě poslušnosti. Je třeba vytvořit říši, a vytvoří ji císařovy ruce. Králi-zaklínači?"

"Sire?"

Meč lhostejně ukázal na vojáky na mostě. "Zbav se jich."

K'risnan s Binadasem na Hannanův pokyn vystoupili. Za nimi byli čtyři otroci se dvěma velkými koženými vaky, které přitáhli k čekajícím k'risnan. Král-zaklínač si vaků všiml a zavrtěl hlavou. "Tady ne, myslím. Něco... jednoduššího."

Otočil se k císaři. "Chvilíčku, Sire, než se připravím. Tohle udělám sám."

Uruth znovu otočila Trulla k sobě. "Je toho víc než jen Udinaas," řekla. "Majen unikla."

Nechápavě na ni zíral. "Unikla?"

"Musíme ji najít..."

"Utekla... od nás? Od vlastních lidí?"

"To ten hlad, Trulle. Prosím."

Trull se po chvíli odtáhl a vyhledal skupinu válečníků za Theradasem a Midikem Buhnovými. Zamířil k nim.

Theradas se zamračil. "Co chceš, Trulle Sengare?"

"Císařova matka má pro tebe a tvé válečníky rozkazy, Theradasi."

Edurův výraz ztratil na divokosti, nahradila ji nejistota. "Jaké?"

"Majen se ztratila někde ve městě. Musí být nalezena. A co se Udinaase týče... jestli ho uvidíte..."

"Jestli ho uvidíme, zemře strašnou smrtí, Trulle Sengare."

Zradil Rhulada. Když jsem ho varoval... Trull se ohlédl na Rhulada. Návrat z takového šílenství? Těžko. Bylo příliš pozdě. "Jak chceš, Theradasi. Hlavně najdi Majen."

Díval se za nimi, jak odcházejí, a pak se podíval do očí Uruth. Ta kývla.

Vojáci na mostě věděli, co přichází. Skrčili se za štíty. Zbytečné gesto. Ubohé, ale zároveň v tom byla odvaha.

Udinaasi, nemyslel jsem si, že bys -

Na kraji mostu se náhle zvedla prskající, vroucí šedá vlna a kypěla do výšky. Štitová stěna ucukla a srazila se. Vlna vyrazila. Občané na březích kanálů zaječeli a rozprchli se -

- když se kouzlo vrhlo přes most a zasáhlo vojáky ve sprše krve a útržků masa. Ve chvíli byla za nimi a roztahovala se nad prchajícími diváky. Požírala je s neukojitelným hladem. Zasáhla i okolní domy, vyrážela dveře a prorážela zavřenými okny. Ječení.

"Dost!" zařval Rhulad a postavil se před Hannana Mosaga, jenž spustil ruce k bokům. Ruce, které vypadaly pokroucené.

Kouzlo zmizelo a na mostě za sebou zanechalo jen kosti, leštěné štíty a zbroj. V pobořených domech ticho. Hannan Mosag podklesl a Trull si všiml, jak je pod kožešinami znetvořený.

Císař se nečekaně zahihňal. "Tak nedočkavý, Hannane Mosagu! Tvůj tajný bůh je tak nedočkavý!"

Tajný bůh? Trull se podíval na Stracha. Jeho bratr pohled opětoval.

"Bratři," zvolal císař a mávl mečem, "táhneme k Věčnému přibytku! K trůnu! Nikdo se nám nemůže postavit! A kdyby se opovážili, bude jim maso serváno z kostí! Poznájí bolest. Budou trpět! Bratři, toto bude den utrpení!" To slovo mu zřejmě zachutnalo. "Utrpení pro všechny, kdo se nám postaví! Nyní pojďte se svým císařem!"

On se... změnil. Je pro nás ztracen. A to vše pro zradu jednoho otroka...

* * *

Zarostlý dvůr, stěží viditelný starou, otlučenou bránou. Z kostem podobných, pokroucených větví naklánějících se stromů stoupalo něco jako pára. Nikde nebylo živé duše. Kalený meč zpomalil a ohlédl se ulicí. Ten sluha se za rohem, kolem kterého právě proběhl, ještě neobjevil.

"Tak dobře," zamumlal přísežník a vytáhl meč, "budeme se muset přesvědčit sami..." Přistoupil k bráně a vykročil po klikatém kamenném chodníčku. Přisedlou hranatou věž měl naproti sobě, špinavou, nahnutou a mrtvou. Zleva se neslo vrzání kamene, praskání dřeva a bušení, otřásající zemi pod jeho nohama. Takže tam.

Kalený meč vstoupil na nádvoří. Obešel zablácenou mohylu, překročil vyvrácený strom a zastavil se deset kroků od místa, kde kdysi stávala velká, protáhlá mohyla, nyní rozrýta. Stoupala z ní pára a bláto klouzalo, jak se z ní sápal pět mohutných postav. Maso ztmavlé rašelinou, kůže pokrytá stopami po kořincích, rozčuchané vlasy barvy mědi.

Vytahovaly zbraně - masivní obouruční meče z černého, leštěného dřeva. A tiše prozpěvovaly.

Kalený meč zabručel. "Tartheno Toblakai. Mistrem Kápě prokletí Fennové. Tak tohle nebude žádná legrace."

Jeden z válečníků ho zaslechl a upřel na něj černé, kalné oči. Zpěv ustal a válečník promluvil: "Bratři moji, dítě."

"To, které mluvilo zemi?" zeptal se jiný.

"Nevím. Záleží na tom?"

"Tohle dítě nám nepomůže. Slíbili jsme strašlivou smrt."

"Tak nás nech -"

Toblakai umkl, protože Kalený meč zaútočil.

Řev, kvílející švih dřevěného meče, nastaveného do cesty přísežnickovy zbraně, která proklouzla pod dřevem, hrot se obtočil kolem válečnickova mohutného zápěstí a sledoval je, aby zabránil instinktivnímu zpětnému švihu. A narazil dost tvrdě, aby prosekl silnou kůži a oťel se o sval tuhý jako dřevo.

Napravo se objevil další válečník, ale Kalený meč pokračoval dopředu, sehnul se pod paži prvního Toblakaje a otočil se, když druhý válečník narazil do prvního. Odpoutal se a bodl vzhůru, hledaje měkké místo pod bradou - obr škubl hlavou a hrot přísežnickova meče probodl jeho pravé oko, z něhož vystříklo něco jako voda z bažiny.

Zaječení.

Kalený meč přešel zničenou mohylu a ostatní Toblakajové se obraceli k němu - přičemž jim v cestě bránila hromada balvanů, bláto a vyrvaných kořenů.

Přísežník seskočil dolů. Toblakai, jehož napadl, couval, z paže mu kapala černá krev a ruku si drčel na prasklém oku.

Ostatní čtyři se rozestupovali, soustředění, mlčíci. Dokud neobejdou mohylu, budou mít problémy.

Jeden byl vyřízený. Kalený meč byl spokojený -

Jenže pak se ten pátý oťepal a narovnal. Bez jednoho oka, ale přesto se obracel k přísežníkovi.

"Ubližil jsi našemu bratrovi," řekl jeden Toblakai.

"Bude toho víc," podotkl Kalený meč.

"Není dobré ubližovat bohům."

Bohům?

"Jsme Seregahlové," pravil vůdčí Toblakai. "Než jsi nám ublížil, mohl jsi prosit o milost. Mohl jsi zbožně klečet a my bychom tě možná přijali. Ale ne teď."

"Ne," souhlasil přísežník, "to asi ne."

"Víc neřekneš?"

Kalený meč pokrčil rameny. "Nic dalšího mě nenapadá."

"Mračíš se. Proč?"

"Už jsem dneska jednoho boha zabil," poznamenal Kalený meč. "Kdybych věděl, že dnešek bude dnem zabíjení bohů, mohl jsem se trochu rozehrát."

Pětice chvíli mlčela, pak promluvil první: "Jakého boha jsi dnes zabil, cizince?"

"Smečku."

Toblakai napravo zasyčel. "Ti nám unikli! Ti rychlí!"

"Byli rychlí," kývl Kalený meč. "Ale zřejmě ne dost rychlí."

"D'ivers."

"Ano," potvrdil přísežník. "Šest celkem... a vás je jenom pět."

První Toblakai se obrátil k bratrům. "Tak s tímhle opatrně."

"Jsme volní," zavrčel jednooký. "A tady toho musíme zabít, aby to tak zůstalo."

"Pravda. To je dost dobrý důvod."

Znovu vykročili.

Kalený meč si v duchu povzdechl. Aspoň je vyvedl z míry. A to by ho mohlo udržet ještě chvíli naživu. Pak si ale připomněl, že už čelil horším.

No, možná ne. Možná? Z koho si vlastně utahuju?

Přešlápl, zvedl se na špičky a připravoval se k tanci. K tanci, aby zůstal naživu. Dokud nepřijde pomoc.

Pomoc... od malého, vypaseného plešouna. Ach, mistře Kápě, Kalený meči, jen se snaž udržet naživu co nejdýl - třeba umřou námahou.

"Hele," zakňučel jeden, "on se usmívá."

* * *

V ulicích zuřily neviditelné bouře a ničily město. Bugga z toho chaosu energií, srážky divokých vůlí bolela hlava. Stále cítil bezmocný vztek dávného boha lapeného pod ledem Usazeného jezera - cedova past fungovala skvěle a led pomalu sílil a stahoval se kolem tvora lapeného v jeskyni. Do západu slunce bude celý obalený ledem, do těla mu bude pronikat nesnesitelný chlad, kradoucí pocity, kradoucí život. Z laskavosti projevené Jaghutovi mohlo vzniknout i něco dobrého, což T'lan Imass nikdy nepochopili.

Bugg došel na konec uličky, odkud byla vidět azathská věž. Doufal, že Kalený meč neudělal nic nepředloženého, jako že by na dvůr vstoupil sám. Konývka by ho před něčím takovým určitě varovala. S trochou štěstí už nebyl dívčin přítel pohřbený. Přísežník mu měl jenom pomoci, to bylo vše, a i to jen v případě nutnosti. Nakonec to nebyl lidský boj - Bugg náhle zpomalil, jak se ho zmocnil děsivý strach. Zapátral a zachytil pohyb tam, kde se nic hýbat nemělo, jasně planoucí úmysly, sbíhající se vlákna osudu...

Sluha se obrátil a rozběhl se.

* * *

Čtyři jeho nejschopnější vrahové přistoupili ke Gerunu Eberiktovi z ulice. Finadd zvedl ruku, aby zastavil ty za sebou.

"Finadde," začal velitel oddílu, "měli jsme štěstí. Bratra na hlídce vyhnala na ulici smečka Edurů. Vzal s sebou šest těch parchantů. Když Edurové odešli, poslal jsem Crilla, aby se přesvědčil, že je opravdu mrtvý -"

"Byl rozsekaný na kusy," přerušil jej Crillo se širokým úšklebkem.

"- to byl," ujal se slova opět velitel a zamračil se na Crilla, jenž se zazubil ještě víc.

"A ten druhý?" zeptal se Gerun a rozhlížel se kolem sebe. Nehodilo by se, kdyby teď narazil na kumpanii Tiste Edur.

Velitel oddílu se zamračil. "Vyřídil ho Crillo. Moc šťastnej hod nožem -"

"To vůbec nebylo štěstí," hájil se Crillo. "Ten chudák ani nevěděl, odkud to přilítlo -"

"Protože se bránil nám -"

"Oba jsou mrtví?" ujišťoval se Gerun. Potrásl hlavou. "To je opravdu štěstí. Nemělo to být tak snadné. Dobrá, zůstává už jenom ten na střeše. Bude čekat na znamení od bratrů a nic neuvidí. Takže bude vědět, že přicházíme."

"Je to jenom jeden chlap, finadde -"

"Savankrat, Crillo. Nevěš si jenom proto, že Bloud zatím postrčil naším směrem. Dobrá, zůstaneme teď pohromadě -"

Odmkl se a přiměl je se přikrčit.

Tricet kroků před nimi vyběhla z uličky tisteedurská žena. Strnula jako polekaná laň a rozhlížela se. Než měla šanci podívat se směrem k nim, zaslechla něco za sebou a vyrazila. Kovový záblesk odhalil, že v pravé ruce drží nůž.

Gerun Eberikt zabručel. Mířila stejným směrem jako on. Tisteedurská žena bez ochrany. Užije si s ní, než ji zabije.

Samozřejmě až vyřídí tu druhou věc. Možná by ji mohl nechat i chlapcům. Nejdřív Crillovi, za to, jak dobrou práci odvedl, když se zbavil těch Brysových zatracených strážců.

Finadd se narovnal. "Za ní, když už je to po cestě."

Vilný smích jeho mužů.

"Běž první, Crillo."

Rozběhli se.

Tváře za zavřenými okenicemi v poschodí - celé město se krčilo jako poloutopené krysy. Bylo to nechutné. Ale oni mu teď ukážou, jak bránit těch pár, kteří si zaslouží žít. Předpokládal, že nová říše Tiste Edur se od jejich nebude příliš lišit. Budou zapotřebí dohlížitelé, přinášející rychlou a nepodplatitelnou spravedlnost. Lidé budou dál hrubí. Dál budou špinit ulice. A stále tu budou lidé, kteří budou jednoduše oškliví, čímž si vyslouží milosrdenství Gerunova nože. Bude mít svou práci jako předtím, aby z města udělal místo plné krásy -

Dorazili na místo, kde se z uličky vynořila ta žena. Crillo se obracel směrem, kterým odběhla, když ho do hlavy zasáhl oštěp a otočil ho ve spršce krve, mozku a roztříštěné kosti. Z uličky se vyhnuly asi dvě desítky tisteedurských válečníků.

"Vyřídíte je!" rozkázal Gerun Eberikt a potěšilo ho, že jeho muži poslechli.

Prošli kolem finadda, jenž couval.

Další muže si seženu vždycky.

A vydal se po stopě té ženy. Pochopitelně jen náhodou. Jeho skutečným cílem byl Tehol Beddikt. Nejdřív to vyřídí s ní, sváže ji a dá jí roubík, aby počkala, než se vrátí. Teď to bude obtížnější, když je sám. Teholův tělesný strážce bude představovat výzvu, ale když má někdo meče natřené jedem, zabije protivníka i sebemenší škrábnutí. A rychle.

Tam!

Žena se schovávala ve výklenku o dvacet kroků dál. Při jeho příchodu vyskočila. Gerun se rozběhl. Teď ji chtěl. Byla překrásná. Zhlédl nůž v její ruce a zasmál se. Byl to nůž na ryby - v hirotské vesnici viděl lederské otroky, když s nimi pracovali.

Rychle ji doháněl. Přes další ulici do boční uličky.

Stále blíž k domu Tehola Beddikta. Ale dostihne ji včas - ještě pět kroků -

* * *

"Potíže."

Tehol Beddikt se překvapeně otočil. "Aha, nejsi němý..." Odmlčel se, když viděl, jak je strážce znepokojený. "Takže vážný potíže."

"Oba mí bratři jsou mrtví. Gerun Eberikt přichází."

"Město je plný Edurů," prohlásil Tehol a rozpráhl ruce v gestu zahrnujícím střechy, terasy a mosty. "Rádi jako vlci. A pak tu jsou ti opravdoví vlci -"

"Je to Gerun."

Tehol si strážce prohlédl. "Dobře. Přichází na návštěvu. Co s tím uděláme?"

"Můžou vylézt po stěně, jako to dělá tvá přítelkyně zlodějka. Musíme dolů. Potřebujeme místo jen s jedněmi dveřmi."

"No, naproti je skladiště - znám ho docela dobře -"

"Tak půjdeme tam."

Strážný přistoupil k poklopu, poklekl na kraj a opatrně nahlédl dolů do místnosti. Přivolał si Tehola a začal lézt dolů.

Vzápětí už stáli v místnosti. Strážný zamířil ke dveřím, poodhrnul závěs a vyhlédl. "Zřejmě je volno. Půjdu k té zdi -"

"To je zeď skladiště. Je tam hlídač, Chalas -"

"Překvapilo by mě, kdyby tam ještě byl."

"Dobrý postřeh. Tak jo. Až se dostaneme ke zdi, odbočíme doprava za roh a dovnitř půjdeme kanceláři, první dveře, na který narazíme. Hlavní posuvný dveře budou na závoru."

"A jestli budou zamčené i dveře do kanceláře?"

"Vím, kde je schovaný klíč."

Strážný kývl. Vstoupili do úzkého průchodu a postupovali k ulici.

* * *

Další tři kroky. Žena se zoufale ohlédla přes rameno a náhle zrychlila. Gerun prskl a natáhl ruku. Žena vzlykla, a právě když se přiblížila k ústí uličky, zvedla nůž. Mířila na vlastní prsa.

Gerun byl kousíček za ní. Právě se ocitl v úrovni průchodu mezi dvěma skladišti, když ho kdosi popadl za ruku a strhl ho do průchodu. Do obličeje ho zasáhla pěst a zlomila mu nos. Omámený Gerun byl bezmocný, když mu sebrali z ruky meč a z hlavy strhli přílbu.

Mohutné ruce ho zvedly a praštily s ním o zeď. Jednou, dvakrát, třikrát, a pokaždé se Gerun udeřil hlavou o přitesaný kámen. Vzápětí byl mrštěn na dlažbu, přičemž si zlomil pravou pažní a klíční kost. Vědomí ho opouštělo. Když se mu po chvíli vrátilo, nejasně si uvědomoval, že se nad ním ve tmě krčí mohutný muž. Na ústa mu přitiskl masivní tlapu a znehybněl.

Z uličky se ozval dupot, deset, možná víc, nohy v mokasínech, skřípání zbraní. Proběhli kolem.

Gerun Eberikt hleděl do neznámé tváře. Smíšená krev, napůl Tarthenal, napůl Nerek.

Hromotluk se naklonil blíž. "Za to, co jsi jí udělal," zašeptal chraptivě. "A nemysli si, že to bude rychlé..."

S rukou na ústech nemohl Gerun nic namítat. Nemohl se na nic ptát. A otázek měl plno.

Bylo však jasné, že to míšence nezajímá. A z toho Gerun usoudil, že je zle.

* * *

Tehol byl tři kroky za strážcem, jenž se blížil ke skladišti, když ho polekalo škrábání. Ohlédl se právě včas, aby uviděl jakousi Edurku klopýtat z uličky. Z prsou jí trčela rukojeť nože a z rány tekla krev.

S němým zoufalstvím zhlédl Tehola. Natáhla zarudlou ruku, pak upadla, dopadla na levý bok a kousek sklouzla po dlažbě, než se zastavila.

"Strážce!" sykl Tehol a změnil směr. "Je zraněná -"

Od stěny skladiště: "Ne!"

Když k ní Tehol doběhl, vyhnuli se z ústí uličky tisteedurstí válečníci. A na něj letěl oštěp -

- jemuž se zleva do cesty vrhl strážce. Zbraň ho zasáhla pod levou ruku, zlomila mu žebra a zajela mu hluboko do hrudníku. S tichým zaupěním se muž rozplácl na ulici a z úst a nosu mu crčela krev.

Tehol znehybněl.

Edurové se ostražitě rozestoupili a obklopili Tehola a mrtvou ženu. Jeden prohlédl strážce, nohou ho převrátil na záda. Bylo jasné, že i on je mrtvý.

"Zabil jsi ji," pronesl jeden z Tiste Edur kupeckým jazykem.

Tehol zavrtěl hlavou. "Ne. Přiběhla sem už zraněná. Chtěl jsem ji... pomoci. Mrzí mě..."

Válečník ohnul nos a mladšímu Edurovi vedle sebe přikázal, ať se přesvědčí, jestli není Ledeřan ozbrojený.

Oslovený, Midik, přistoupil k Teholovi. Ohmatal ho a frkl. "Má na sobě hadry, Theradas. Nemá kde co schovat."

"Zabil Majen," ozval se třetí válečník. "Měli bychom ho přivést -"

"Ne," zavrčel Theradas. Vrátil meč do pochvy, odstrčil Midika stranou a přistoupil k Teholovi. "Koukni se na něj," vrčel dál. "Vidíš tu drzost v jeho očích?"

"Lederský výrazy čteš špatně," poznamenal smutně Tehol.

"Tak to je zlé pro tebe."

"Ano," opáčil Tehol, "asi -"

Theradas ho praštil pěstí. Teholovi se zvrátila hlava a hlasitě mu křupl nos. Ohnul se, obě ruce na obličej, když ho do pravého lýtky zasáhla noha a zlomila mu obě kosti. Upadl. Na prsa mu dopadla pata a zlomila nějaká žebra.

Jak do něj bušily pěstí, Tehol se snažil stočit do klubička. Kopanec do levé tváře mu rozdrtil kost a vymáčkl oko.

Mozkem mu projel bílý oheň a rychle ztmavl do kalné černě. Další kopanec mu vykloubil levé rameno.

Pod další patou mu rupl levý loket. Kopance mu mřily na břicho a on se snažil přitáhnout kolena k bradě, ale cítil, jak mu je rozdupávají. Něco mu povolilo v břiše a cosi vytékalo ven. Pak mu přistála pata na spánku.

* * *

Ulicí se blížil Hull Beddikt. Uviděl dav Tiste Edur a bylo jasné, že někoho ukopávají k smrti. Najednou se ho zmocnil neklid. Zrychlil krok. Za kruhem zahlédl těla. Voják v šatu palácové gardy, jemuž z těla trčel oštěp. A... Edurka.

"Ach, u Blouda, co se to tu stalo?"

Chtěl se rozběhnout -

- a nemohl. V cestě mu stál jakýsi Nerek. Hull Beddikt ho konečně poznal. Jeden ze sluhů Buruka Bledého.

Zamračeně si říkal, co tady dělá. Chtěl ho obejít, ale muž se mu opět postavil do cesty.

"Co to má být?"

"Byl jsi souzen, Hulle Beddikte," řekl Nerek. "Mrzí mě to."

"Souzen? Prosím, musím -"

"Vybral sis cestu po boku tisteedurského císaře," pokračoval Nerek. "Vybral sis... zradu."

"Konec Lederu, ano - no a co? Tohle zatracené království už nebude ničit národy jako Nereky a Tarthenaly -"

"Mysleli jsme si, že známe tvé srdce, Hulle Beddikte, ale nyní vidíme, že zčernalo. Je otrávené, protože v sobě nemáš odpuštění."

"Odpuštění?" Chtěl Nereka odstrčit stranou. Někoho utloukají. K smrti. Myslím -

Do zad mu zajely dva nože, pod každou lopatku jeden, mříče nahoru.

Hull Beddikt se v šoku prohnul a zíral na Nereka stojícího před ním. Všiml si, že mladík pláče. Co? Proč -

Padl na kolena, byl stále slabší. Myšlenky vířící mu hlavou - pocity a touhy, které ho pronásledovaly celá léta - také slaběly. Mlha stoupala, svaly mu vychladly. To je... to je... tak...

Hull Beddikt přepadl na břicho, ale náraz na dláždění už necítil.

* * *

"Dost. Prosím -"

Tiste Edur se obrátili. Ze skryše za rohem skladiště vystoupil nějaký Ledeřan. Nevýrazný, kulhající, s knutou za opaskem z provazů. Blížil se a pokračoval kupeckým jazykem: "Nikdá nikomu neublížil. Nezabíjejte ho, prosím. Viděl jsem to, víte."

"Viděl jsi co?" chtěl vědět Theradas.

"Ta žena se bodla sama. Podívejte se na ten nůž, uvidíte sami." Chalas lomil rukama, oči upřené na nehybného, krvácejícího Tehola. "Prosím, už mu víc neublížujte."

"Musíš se poučit," prskl Theradas a vycenil zuby. "Dbáme na císařova slova. Dnešek bude dnem utrpení, dědku. Ted' nás nech, nebo skončíš stejně."

Chalas je překvapil, vrhl se na zem a snažil se Tehola chránit vlastním tělem. Midik Buhn se zasmál. Rány pršely dál, surovější než předtím, a Chalas brzy ztratil vědomí. Pár dalších kopanců ho shodilo z Tehola, takže leželi vedle sebe. Theradas netrpělivě dupl, dost tvrdě, aby promáčkl lebku a rozdrtil mozek.

* * *

Turudal Brizad, stojící na druhé straně mostu, cítil, jak se přes něj přelévá zlovolná magie. Vojáci na mostě před chvílí zemřeli v šedém požáru a to hrozné kouzlo se nyní hnalo na zbytek města. Do okolních budov, a pro Blouda, to už muselo stačit.

Postrčil divokou energii protékající budovami, stlačil ji dolů, až proklouzla kolem obydlených místností, dolů pod tajné tunely cechu chytačů krys, kde se choulilo množství občanů, do nemyslitelného bláta, kde zpomalovala, až tam uvízla docela.

Bylo jasné, že král-zaklínač nezachytil, že s magií bylo manipulováno, že jedovatý proud od Chromého boha opět ustal. Tělo Hannana Mosaga už našťěstí moc dlouho nevydrží. Ne že by na tom záleželo.

Díval se, jak se dvě desítky Tiste Edur vydávají do města, nepochybně za uprchlou ženou z jejich kmene. Ale Bloud ví,

že z toho nemůže vzejít nic dobrého. Vlastně byla na obzoru strašlivá chyba, čehož už dopředu litoval.

Natáhl své smysly a spatřil zarostlý, rozlámaný dvůr obklopující přisedlou věž. S úžasem přihlížel, jak osamělý bojovník splétá vražedný tanec mezi pěti rozzuřenými toblakajskými bohy. Neobyčejné - scéna, na niž Bloud nikdy nezapomene. Věděl však, že to nemůže trvat už moc dlouho. Jako, že, nic dobrého nikdy netrvá.

Zamrkal. Tisteedurský císař nyní vedl své druhy přes most. Směrem k Věčnému příbytku. Turudal Brizad se opět pohnul.

Věčný příbytek, spojující osudy, protože se blížila další tragická událost. Dnes se znovu zrodí říše. V násilí a krvi, jako je tomu u všech porodů. A co, až ten den skončí, najdeme ležet na klíně? Oči otevírající se do tohoto světa?

Bloud vykročil, držel se před Tiste Edur a cítil klopýtající, poskakující měření času, nespočetné úderů srdce, všechny se spojovaly v jeden - nakonec nebylo třeba postrkovat, tlačit ani táhnout. Zřejmě nebylo zapotřebí nic. Bude jen svědkem.

Doufal v to.

* * *

Sedě se zkříženýma nohama na ulici, jediný velehmág Rudé gardy přítomný v tomto nešťastném městě, Korlo Orodos, kdysi z Unty za dnů před říší, naklonil hlavu, když za sebou zaslechl těžký dupot. Odvážil se otevřít oči, pak zvedl ruku a přichozícího zastavil.

"Zdravím, míšenče," řekl. "Přišel jsi uctívat své bohy?"

Obr se na něj podíval. "Je pozdě?" zeptal se.

"Ne, ještě jsou naživu. Stojí proti nim jen jeden muž, ale už to nepotrvá dlouho. Dělán, co můžu, ale zmást bohy není snadný."

Tarthenalský míšenec se zamračil. "Víš, proč se modlíme k Seregahlům?"

Divná otázka. "Abyste získali jejich přízeň?"

"Ne," opravil ho Ublala, "modlíme se, aby se drželi mimo. A teď jsou tady," dodal. "To je zlé."

"A co s tím hodláš udělat?"

Ublala zašilhal na Korla a neřekl nic.

Velehmág po chvíli kývl. "Tak teda běž."

Díval se, jak se hromotluk blíží k bráně. Za ní se zastavil vedle stromu a ulomil z něj větev silnou jako Korlovo stehno. Potěžkal klacek a vběhl na dvůr.

* * *

Rvalo ho to na kusy, snažilo se to vyprostit z kosterní klece, maličké, nyní strašlivě zneužívané svaly. Cestou přes Lederas za sebou nechali asi třicet mrtvých převtělců. A šest Tiste Edur, kteří vylezli z přístavu a chtěli bojovat. Utrpěli rány - ne, upřesnil ten kousek, který zbýval z Udinaase, já utrpěl rány. Měl bych být mrtvý. Jsem rozsekaný na kusy. Pokousaný, potřhaný, domláčený. Ale ten zatracený vyval se nevzdá. Ještě mě potřebuje... ještě chvíli. V rudé mlze se před nimi objevila stará azathská věž s nádvořím a jeho zaplavila nedočkavost pocházející od wyvala. Pán potřeboval pomoc. Ještě nebylo vše ztraceno.

Rychlý pohyb, a Udinaas minul podivného muže sedícího se zkříženýma nohama na ulici - všiml si jen, jak sebou muž překvapeně trhl. Chvilí nato vběhl bránou na dvůr. Wyval.

Právě včas, aby viděl, jak se smrtelný tarthenalský míšenec vrhá do boje, v němž byl osamělý šermíř obklopený toblakajskými bohy a už už klesal pod krupobitím ran. Proběhl kolem nich. K mohyle pána. K rozhrabané, kouřící zemi. S pronikavým, plazím zaječením se vrhl k mohyle - do horké tmy, drápal a hrabal - soukal se ze smrtelného těla, které používal tak dlouho, vylézal ven - konečně se osvobodil, mohutný, s hladkou, šupinatou kůží a ostrými drápy -

* * *

Malá Konývka zakvílela, když se tvor, okřídlený a velký jako vůl, prohnal po všech čtyřech kolem ní. Cáklo to, voda vystříkla v širokém vějíři a dopadla do nyní zvířené tůně. Pěna, hadovitý purpurový ocas mizející v divokém víru.

Pak za sebou zaslechla náraz a otočila se v kluzkém blátě, oba meče stále v rukou -

- a spatřila tam ležet potřhané tělo muže. Z paží a nohou mu trčely roztříštěné konce kostí a z prasklých cév vytékala krev. A na něm seděl přízrak, klesající jako stín na zmučené tělo pod sebou. Zvedl ke Konývce stínovou tvář a zachraptěl -

"Dítě, potřebujeme tvou pomoc."

Ohlédla se přes rameno - hladina tůně se opět utišovala. "Co ode mě chceš? Co mám udělat? Všechno je špatně -"

"Ne tak špatně, jak si myslíš. Pomoz tomuto muži, tomuto Ledeřanovi. Umírá. Už ho moc dlouho neudrží. Umírá a nezaslouží si zemřít."

Popolezla blíž. "Co můžu dělat?"

"Krev v tobě, dítě. Stačí kapka, ne víc než dvě. Ta krev, dítě, tě přece vrátila do života. Prosím..."

"Jsi duch. Proč chceš, abych to udělala pro něj, a ne pro tebe?"

Přízrak přimhouřil oči a prohlížel si ji. "Nelákej mě."

Konývka se zadívala na meče ve svých rukou. Pak jeden položila a přitiskla volnou ruku na lesklé namodralé ostří meče, který dosud držela. Sklouzla po ostří a zvedla ruku, aby se podívala na výsledek. Dlouhá krvavá čára, hluboký, dokonalý řez. "Au, je to ostré."

"Pojď, obrať ho na záda. Polož mu zraněnou dlaň na prsa."

Konývka popolezla blíž.

* * *

Rána mu zlomila levou ruku a bolest mu do mozku vysílala bílé záblesky, jak uhýbal řvoucím Seregahlům. Zpola oslepený instinktivně zvedl ztupený meč plný zubů a odrážel jeden úder za druhým - potřeboval chvilku oddychu, než

se vzpomíná a uzavře bolest -

Docházel mu však čas. Další výpad prošel a divný dřevěný meč, ostrý jako skleněný střep, ho zasáhl do levého boku. Noha se mu podlomila. V očích ho pátil pot, když vzhledl a spatřil nad sebou jednookého, vítězoslavně se šklebícího Seregahla.

Pak boha zasáhla do spánku větev. Dost tvrdě, aby se hlava odrazila od druhého ramene. Škleb zamrzl a Toblakai zavrával. Druhý náraz, tentokrát zezadu do temene, a větev se rozletěla na třísky. Bůh se předklonil -

- a do rozkroku ho zasáhlo koleno a do zad spojená předloktí, až se předklonil ještě víc. Koleno se znovu zvedlo, a tentokrát skončilo bohu v obličeji.

Přikrčený Kalený meč si všiml, že škleb zmizel docela. Přísežník se odkulil chvíli předtím, než na něj mohl Toblakai dopadnout. Kutálel se, pak se konečně zastavil a zvedl se. A věren svému jménu se přes bolest v boku narovnal. A opět se otočil k Seregahlům.

S nimiž očividně bojoval jeden z jejich příbuzných - smrtelný Tarthenal, jenž uchopil dalšího boha zezadu a přitiskl mu paže k tělu. Zbývající tři bohové couvali, zřejmě v šoku, a přísežník měl dojem, jako by celá scéna zamrzla. Na pouhý okamžik.

Konečně se mu rozjasnil zrak. Do unavených údů se mu vrátil ždibec energie. Bolest odplynula.

Pak hrozila smrt smrtelnému Tarthenalovi, neboť ostatní tři bohové se vzpomínali a pohnuli se. Kalený meč se jim vrhl do cesty.

Šance se vyrovnávaly.

* * *

Dvě schoulené postavy na ulici. Tiste Edur v kruhu kolem nich do nich dosud kopou a lámou kosti. Jeden dupl a na dlažbu vystříkl mozek.

Bugg zpomalil, tvář se mu zkřivila žalem, pak vzteky. Zařval.

Tiste Edur se otáčeli. A sluha vypustil, co v sobě tak dlouho potlačoval.

Čtrnáct Tiste Edur zvedlo ruce k uším - ale to gesto nikdy nedokončili, jak třináct z nich implodovalo pod obrovským tlakem, mačkajícím tělo, až krev a tekutiny tryskaly a lebky se promáčkávaly. Implodovali, a vzápětí explodovali.

Rozletěli se na krvavé kusy, které ohodily stěnu skladiště a ulici.

Čtrnáctého Tiste Edur, toho, jenž prve rozdrtil patou hlavu ležícímu muži, to zvedlo do vzduchu. Svíjel se, oči mu lezly z důlků a po nohou mu stékala moč a výkaly. A Bugg přistupoval blíž. Až stál před Hirotem Theradasem Buhnem.

Vzhledl k válečníkovi, na jeho nafouklý obličej a bolest v očích.

"Tebe pošlu domů," vypravil ze sebe Bugg roztřeseně. "Ne k tobě domů. Ke mně." Mávl rukou a Tiste Edur zmizel.

Do Buggovy chodby, dolů, stále níž. Do bezedné temnoty, kde se znovu otevřel portál a vrhl Theradase Buhna do černé, ledové vody. Kde se ho zmocnily strašlivé tlaky. Osudové tlaky.

Bugg se přestal třást. Věděl, že jeho hlas byl slyšet. Slyšeli ho až na druhé straně světa a otáčeli hlavy. Nesmrtelná srdce zrychlila tep.

"Nevadí," zašeptal.

A poklekl vedle nehybných těl. Zvedl jedno tělo do náruče. Vstal a odcházel.

* * *

Věčný příbytek. Tak klamavý titul, stejně prodchnutý nafoukaností jako celá liderská víra v nezvratný osud. Právo na všechny věci, na vlastnictví, nárok na vše, co považovali za své, drzá nadutost všeho, jako by jim za zády stál tisíc bohů, obtížených dary pro své vyvolené.

Trull Sengar jenom přemýšlel, odkud se taková jistota vzala? Co lidi naplnilo takovou přímostí a neústupností? Možná k tomu stačí jen... moc. Vzduch plný jedu pronikajícího do pórů každého muže, ženy i dítěte. Jedu, který překroutil minulost, aby se lépe hodila k současnosti, na oplátku osvětlující nevyhnutelnou a spravedlivou budoucnost. Jedu, který přinutil i inteligentní lidi, aby lehkověrně nebrali na vědomí ošklivé pravdy minulých chyb v úsudku, úděsných, krutých debaklů, které poskvrmily krví ruce jejich předků. Jedu, který stvrzoval hloupost pochybných tradic a přinášel bídu a utrpení bezpočtu obětí.

Takže moc. Stejná moc, které se chceme zmocnit my. Sestry, smilujte se nad našimi lidmi.

Císař Tiste Edur stál před velkolepým vstupem do Věčného příbytku. Ve třípytlivé pravici svíral skvrnitý meč. Na ramenou, která mu pod vahou zlata nesmírně zmohutněla, měl zaprášenou medvědí kožešinu. Záda měl plná skvrn zaschlé krve, připomínajících mapu nového světa. Vlasy měl nyní dlouhé, rozčuchané a umaštěné.

Trull stál za ním, a tak mu neviděl do očí. Věděl však, že kdyby se mu do nich teď podíval, uviděl by v nich osud, jehož se bál, uviděl by jed proudící bez odporu a uviděl by šílenství zrozené ze zrady.

Věděl, že by stačila jen troška. Stačilo by, aby jeden nezajímavý otrok se smutnými očima natáhl ruce, podepřel Rhulada a přivedl ho zpátky ke zdravému rozumu. To a nic víc.

Rhulad se otočil. "Dvěře nikdo nebrání."

"Někdo za nimi čeká, Sire," ozval se Hannan Mosag. "Cítím... něco."

"Co od nás žádáš, králi-zaklínači?"

"Dovol mi s k'risnan vstoupit první, abychom zjistili, co nás čeká. Na chodbě."

Rhulad přivřel oči, pak mávl rukou a dodal: "Strachu, Trulle, Binadasi, připojte se k nám. Půjdem hned za nimi."

Hannan Mosag šel v čele a k'risnan a otroci se dvěma vaky postupovali hned za ním. Následovali je Rhulad s bratry.

Všichni se přiblížili k vratům do Věčného příbytku.

* * *

Přede dveřmi do trůnního sálu stál Brys Beddikt. Zhlédl pohyb na chodbě za nehybným cedou. Šampion sáhl po meči, ale zase ruku odtáhl, když se ze stínu vynořil první choť Turudal Brizad a nonšalantně se blížil s naprosto klidným

výrazem.

"Nečekal jsem, že se ještě uvidíme, první choti," prohodil Brys potichu.

Turudal zalétl pohledem za Bryse do trůnního sálu. "Kdo čeká, šampione?"

"Král, jeho konkubína. První eunuch a kancléř. A šest mých gardistů."

Turudal kývl. "Nebudeme muset čekat dlouho. Tiste Edur jsou hned za mnou."

"Jak to vypadá ve městě?"

"Bojuje se, Brysi Beddikte. Věrní vojáci leží mrtví v ulicích. Mezi nimi Moroch Nevad."

"A Gerun Eberikt? Co je s ním?"

Turudal naklonil hlavu na stranu a zamračil se. "Pronásleduje... ženu."

Brys se na něj zadíval. "Kdo jsi, Turudale Brizade?"

Podívali se jeden druhému do očí. "Dnes pouhý svědek. Konečně přišel den sedmého cyklu. Konec a začátek -"

Brys ho zarazil a prošel kolem něj. Na chodbě se zavrtil ceda. Vstal, upravit si špinavé, pomačkané šaty a nasadil si před oči čočky.

Turudal Brizad se připojil k Brysovi. "Aha, ano."

Ve dveřích, nyní otevřených, se objevily vysoké siluety.

"Ceda..."

"Zatím si vedl velmi dobře."

Brys po prvním choti vrhl zmatený pohled. "Co tím myslíš? Přece... neudělal nic."

Zdvižené obočí. "Ne? Zničil mořského boha, démona spoutaného Hannanem Mosagem. A už celé dny se připravuje na tuto chvíli. Vidíš, kde stojí? Vidíš destičku, kterou pod sebe namaloval? Destičku, kterou projde všechna energie Cedance nahoru do jeho rukou."

Šero v chodbě zmizelo, prachným vzduchem se šířilo jasné bílé světlo. V něm se objevili Tiste Edur. Stáli jen patnáct kroků od cedy.

"Cedo Kuru Qane," promluvil Edur uprostřed řady. "Království, kterému sloužíš, padlo. Ustup. Císař si žádá svůj trůn."

"Padlo?" Cedův hlas byl v porovnání s Edurovým slabý, téměř se mu třásl. "Významné? Ani v nejmenším. Vidím tě, Hannane Mosagu, i tvé k'risnan. Cítím, jak sbíráte sílu. Aby si váš šílený císař mohl vyžádat lederský trůn, budete muset projít přese mě."

"Nemá to smysl, starče," namítl Hannan Mosag. "Jsi sám. Všichni tví mágové jsou mrtví. Podívej se na sebe."

Poloslepý, skoro se neudržíš na nohou -"

"Vyhledej toho démona, kterého jsi spoutal v moři, králi-zaklínači."

Trull z dálky neviděl, jak se Hannan Mosag tváří, ale do hlasu se mu náhle vloudil vztek. "To jsi udělal ty?"

"Ledeřané umějí výborně využívat chantivosti při nastražování pastí," opáčil Kuru Qan. "Jeho moc ti nepomůže dnes ani nikdy jindy."

"Za to," zavrčel král-zaklínač, "tě -"

Bílá mlha vybuchla, až se zatřásl strop i zdi, a udeřila do tisteedurských zaklínačů.

* * *

Trull Sengar, deset kroků za Hannanem Mosagem a jeho k'risnan, vykřikl a vrhl se před výbuchem stranou. Jeho bratři ho napodobili. Slyšel křik, uťatý uprostřed, pak po leštěné podlaze sklouzlo tělo a podrazilo Trullovi nohy - Uviděl před sebou k'risnan, spáleného k nepoznání, jemuž z rozštípaných kostí stékal zčernalý sliz. Zvedl se na všechny čtyři a rozhlédl se.

Stáli už pouze dva Edurové a bránili se cedově magii. Hannan Mosag a Binadas. Ostatní k'risnan byli všichni mrtví, stejně jako čtyři otroci, krčící se prve u vaků.

Zatímco se Trull díval, Binadase srazilo k zemi něco jako tisíc pěstí ze světla. Vystříkla krev -

Dopředu se vrhl Strach a sklouzl po vydouvajících se dlaždicích až k bratrovi. Popadl ho za kotník a odtáhl ho pryč od ohně.

Hannan Mosag zařval. Z podlahy začala stoupat šedivá chapadla a chytala poletující ohnivá smítka. Oslepující výbuch -

Nastala tma, pomalu ustupující šeru.

Hannan Mosag, nyní sám, stál proti cedovi.

Okamžiček -

Kuru Qan znovu udeřil chvilku předtím, než zaútočil i Hannan Mosag. Dvě energie se srazily tři kroky od krále zaklínače -

- a Hannan Mosag zavrával, pokrytý krví, zašátral rukama dozadu, nahmátl jeden z vaků a pevně ho chytil. Našel i druhý vak, narovnal se a začal opět odolávat útoku.

* * *

Magie prýstíci z cedy pokřivila mramorové stěny, až z nich začala vytékat bílá tekutina. Strop se prohnul, omítka oprýskala, zůstala jen hladká, kluzká plocha. Brys ohromeně přihlížel, když magie odrazila všechna obranná kouzla, která před sebe nastavili k'risnan, vmžiku je smetla a pobila je.

Do Hannana Mosaga bušila bez ustání a prodírala se blíž. Pak provedl král-zaklínač protiútok a tlak v chodbě zatlačil Bryse s Turudalem Brizadem dozadu, o krok, o druhý.

Najednou se dvě soupeřící síly navzájem zničily v záblesku a hromobití. Podlaha popraskala a do vzduchu létaly dlaždice - všude kromě míst, kde stáli oba kouzelníci.

Zaprášené ticho.

Mramorové sloupy místy hořely a roztékaly se jako masivní lojovice. Strop zasténal, jako by se měl každou chvíli

zhroutit.

"Teď," zašeptal ochraptěle Turudal Brizad, "uvidíme, nakolik je Hannan Mosag zoufalý..."

Kouzla znovu s řevem ožila a král-zaklínač zakolísal. Ceda Kuru Qan, malý stařeček, na sobě neměl jediné škrábnutí a magie se z něj hrnula ve vlnách, až měl Brys dojem, že se dívá na boha.

Tohle nemohl král-zaklínač přežít. A až padne, to prastaré, primitivní kouzlo se rozletí, sežere císaře a jeho druhy, všechny do jednoho je pohltí. A bude pokračovat na město. Celý národ Tiste Edur bude zničen - Brys z něj cítil hlad, rozhořčení, chladnou touhu po pomstě - taková byla síla Ledeřanů, Cedance, hlas osudu, věc nepochopitelně strašlivá

-

* * *

Trull se díval, jak se král-zaklínač vzpamatovává. Sevřel vaky a do paží mu začala proudit síla. Pomalu zatlačoval cedu zpátky.

Ruce se mu zkroutily, změnil se ve strašlivé, znetvořené pahýly. Trup se mu ohýbal, páteř se vydouvala, svíjela se jako had na horkém kameni, vyrůstaly mu nové svaly, kosti vytlačovaly kůži. Hannan Mosag zaječel, jak v něm kypěla energie.

Šedá vlna se zvedla, udeřila do bílého ohně, rvala jeho okraje, tlačila tvrději, vyplňovala polovinu dlouhé chodby se sloupořadím, obtáčela cedu, jenž stál bez pohnutí, hlavu zdviženou, a před očima se mu blýskaly ty divné čočky. Stál, jako by si prohlížel bouři, jež se na něj sápla.

* * *

Brys s hrůzou sledoval, jak se ohavné edurské kouzlo blíží k cedovi, tyčí se nad malým mužikem. Sloup vedle zpórovatěl a rozpadl se v prach. Kus stropu, který podpíral, se propadl, zmizel v mračném oparu a na zem dopadl jako oblak prachu.

Kuru Qan se podíval na zuřící stěnu před sebou. Naklonil hlavu, jen nepatrně. Z místa, kde stál, znovu vyšlehl bílý oheň a udeřil do šedé stěny. Roztrhal ji na obrovské kusy, které se zvedaly jako potrhané plachty k poničenému stropu.

Král-zaklínač zaječel a bílý oheň se vrhl k němu.

* * *

Trull cítil, jak ho kdosi zvedá na nohy. Otočil se a uviděl Stracha. Bratr na něj cosi křičel -

- ale král-zaklínač se bránil marně. Klesal pod úder bílého ohně. Ať byla ve vacích ukryta jakákoliv energie, očividně slábla. Na cedu to nestačilo. Král-zaklínač každou chvíli zemře - a s ním - my všichni...

"Trulle!" Strach s ním třásl. "Ke zdi." Ukázal. "Jen kousek. Na hod -"

Hod? Zadíval se na oštěp ve svých rukou, černodřev se leskl kapkami červeného potu.

"Ze stínu, Trulle, za tím sloupem! Ze stínu, Trulle!"

Bylo to nesmyslné. Navíc se ani nechtěl pokoušet, což bylo horší. Co když se mu to podaří? Čeho tím dosáhne?

"Trulle! Udělej to, nebo zemřeme všichni! Matka, otec - Majen - její dítě! Všechny edurské děti!"

Trull se zadíval Strachovi do očí a nepoznával, co v nich spatřil. Bratr s ním znovu zatřásl a postrčil ho podél zdi přes žhoucí magii bušící do Hannana Mosaga za drolicí se sloup z kdysi pevného mramoru.

Do chladného stínu. Nesmyslně chladného. Trull klopytl, když do něj bratr naposledy strčil. Narazil na pokřivenou, zvlněnou stěnu - a uviděl na cedu. Byl jen sedm kroků daleko. Naklonil hlavu a díval se, jak pod jeho útokem selhává obrana Hannana Mosaga.

Trullovi zamlžily zrak slzy. Nechtěl to udělat. Ale oni nás zabijí všechny. Všechny do jednoho, naživu nezůstane jediný Tiste Edur. Vím to. V hloubi duše to vím. Seberou nám naši zem, naše bohatství. Naše pohřebiště osejí solí. Smetou nás do dějin zapomenutých světů. To... to vím.

Zvedl oštěp. Znehybněl, zadržel dech, pak udělal dva rychlé kroky a švihl rukou. Zbraň letěla rovnou k cíli. Zajela cedovi do levého boku těsně pod žebry a zarazila se hluboko.

Ceda se při nárazu otočil, levá noha se mu podlomila a on upadl - mimo namalovanou dlaždici -

- jež praskla.

Bílý oheň zmizel, ze všech stran se přirýla tma.

* * *

Brys omámeně popošel blíž -

- ale Turudal Brizad ho zastavil. "Ne, šampione. Je pryč."

Ceda. Kuru Qan. Můj přítel...

* * *

Konývka seděla v blátě a dívala se muži do tváře. Připadala jí laskavá, zvlášť když měl zavřené oči a spal. Jizvy na jeho štíhlém, opáleném těle se ztrácely. To dokázala její krev. Byla kdysi mrtvá a teď dávala život.

"Jsi zvláštní," zašeptal přízrak, dřepící u vody.

"Jsem Konývka."

Chraplavý smích. "Zajímalo by mě, co v tobě proudí."

"Ty jsi víc než jenom obyčejný duch," poznamenala Konývka.

"Ano." Pobavení. "Jsem Chřad. Dobré jméno, nemyslíš? Kdysi hodně dávno jsem byl Tiste Andii. Zavraždili mě spolu s mými druhy. Tedy těmi, kteří přežili bitvu."

"Proč jsi tady, Chřade?"

"Čekám na svého pána, Konývko." Přízrak se náhle zvedl - předtím si nevšimla, jak je vysoký. "A on... přichází."

Přival blátivé vody, z něhož se vynořil hubený muž s bílou pletí a bez krve jako mrtvola, dlouhé světlé vlasy přilepené na hubeném obličej. S kašláním se vyplazil na břeh.

"Meče," zachraptěl.

Konývka k němu přiběhla a strčila mu zbraně do dlouhých prstů. S jejich pomocí se zvedl na nohy. Byl vysoký, dokonce vyšší než přízrak. A měl tak chladné, tmavočervené oči. "Říkal jsi, že nám pomůžeš," vyhrkla Konývka a pod jeho pohledem se příkrčila.

"Pomůžu?"

Přízrak poklekl před svým pánem. "Silchasi Zmare, kdysi jsem býval Killanthir, třetí velehmág šesté kohorty -"

"Pamatuji si tě, Killanthire."

"Zvolil jsem si nové jméno, Chřad, můj pane."

"Jak chceš."

Přízrak vzhlédl. "Kde je wyval?"

"Bojím se, že nepřežije, ale aspoň ji zaměstná. Ušlechtilé zvíře."

"Prosím," zařňukala Konývka, "jsou venku. Chtějí mě zabít - slíbil jsi -"

"Můj pane," ozval se Chřad, "pomohl bych wyvalovi. Společně se nám snad podaří zahnat ji do hlubiny. Možná dokonce znovu spoutat. Dáš-li mi svolení..."

Silchas Zmar chvíli mlčel a díval se na klečící přízrak. "Jak si přeješ," řekl nakonec.

Chřad se uklonil a ohlédl se na Konývku. "Ledeřana přenechej mně. Ještě chvíli se neprobudí." A vklouzl do rozvířeného vody.

Silchas Zmar se zhluboka nadechl a poprvé se podíval na meče ve svých rukou. "Jsou zvláštní. Ale cítím, že smrtelník vybral dobře. Dítě, za mě." Prohlédl si ji a pokýval hlavou. "Je čas splnit slib."

* * *

Korlo netušil, co z toho vzejde. Přisežník mohl klidně zemřít, pokud bude zraněn příliš vážně. Mág usoudil, že je to stejně tak otázka vůle jako čehokoliv jiného. A Kaleného meče znal hodně dlouho, třebaže ne tak dlouho jako jiné přisežníky. Podle něj se mu však žádný nevyrovnal, když přišlo na sílu vůle.

Velehmág byl vyčerpaný. Už nedokázal obratně manipulovat se čtyřmi zbývajících bohy, i když našťastí jeden z nich měl dost vlastních potíží, poněvadž šílený Tarthenal zřejmě dokázal nemožné - vymáčkával z něj život. Pak mluvte o umíněnosti.

Bušili do něj pořád dokola, ale on své smrtelné objetí odmítal uvolnit. Kalený meč bojoval chytře, opakovaně odlakával zbývajících tři a zachraňoval Tarthenalovi život, ale byl u konce sil. Korlo ještě takový boj nikdy neviděl, ještě nikdy nesledoval tohoto přisežníka, když se do toho opravdu pustil se vši vervou. Gardisté, kteří by to měli vědět, tvrdili, že se téměř vyrovná Stahovači. A Korlo tomu začínal věřit.

Když kolem něj směrem k bráně prošly dvě mrtvoly a jedna z nich hrabala rukama a syčela, nemálo ho to překvapilo.

Mrtví se zastavili u brány a žena s obdivuhodnou vynalézavostí zaklela, načež řekla: "Nevím, jak bychom jim mohli pomoci. Ach, Ublalo, ty velkej ňoumo."

"Musíme zaútočit, Šurk Elalle," opáčila druhá mrtvola. "Mám špičáky a drápy, víš."

"Tak teda na ně."

Šurk Elalle? Kapitán lodi, na kterou jsme se upsali? Náš... zaměstnavatel? Korlo natáhl nohy a trhl sebou, jak ho strnulé svaly zabolily. Vstal. "Hej, vy!"

Šurk Elalle, již osamělá, se otočila. "To mluvíš se mnou?"

Korlo k ní dokulhal blíž. "Korlo, madam. Rudá garda. Zapsali jsme se u vás -"

"My?"

"Ano, ten, co pomáhá tomu vašemu velkému, hloupému příteli. To je Kalený meč, můj velitel."

"Máte čekat na palubě!"

Korlo zamrkal.

Šurk se zamračila. "Tvůj velitel každou chvíli umře."

"Já vím - počkejte -" Prošel kolem ní. "Počkejte, někdo přichází - honem!" Vběhl na dvůr. Šurk Elalle ho následovala.

* * *

Toblakai v Tarthenalově sevření podklesl a Kalený meč zaslechl praskání žeber - chvilku předtím, než jeden bůh proklouzl kolem něj a dřevěným mečem Tarthenala udeřil z boku do hlavy. Hromotluk upadl a strhl s sebou i mrtvého boha ve svém náručí. Omráčený Tarthenal se snažil vymanit zpod mrtvoly.

Z posledních sil k němu Kalený meč přiskočil, právě včas, aby odrazil výpad, a sekl tak prudce, že přinutil útočníka couvnout. Zprava zaútočil další, ale na poslední chvíli se otočil a vrhl se směrem k mohyle opodál, v níž to dunivě zahřmělo.

A v oblaku páry se z ní vynořila vysoká, bledá postava s meči v rukou.

Přisežník, na okamžik nesoustředěný, ani neviděl čepel, která proklouzla jeho obranou, na poslední chvíli zasáhla jílec jeho meče, od něhož se odrazila a naplocho ho udeřila do pravého ramene, v němž zlomila vše, co mohla. Náraz ho odhodil na zem, zbraň mu vyletěla z bezvládných prstů. Skončil na zádech, před očima ucourané černé větve stromu. Byl příliš vážně zraněný, než aby se hýbal. Příliš unavený, než aby mu na tom záleželo.

Odněkud zprava slyšel zvuky boje a chraplavý řev znějící jako smrtelný výkřik. Jeden Toblakai vrávorál a málem o Kaleného meče zakopl. Ten vykulil oči, když zahlédl krev tryskající ze dvou bodných ran v bohově krku. Navíc měl bůh do levého lýtko zahryznutého jakéhosi muže, který se odmítal pustit a ostrými drápy mu rozdíral stehna.

Napadlo ho, že už viděl divnější věci - ne, to teda ani náhodou -

Země se otřásla, jak dopadlo další tělo, a vzápětí zaznělo další předsmrtné zasténání. Ke Kalenému meči, hledícimu do nebe, se přiblížily kroky a padl na něj stín. Zamrkal a náhle se díval na bledý, hubený obličej a pár velice rudých očí.

"Vedl sis celkem dobře," poznamenal cizinec.

"A můj tarthenalský přítel?"

"Rána do hlavy. Bude v pořádku, protože pochybuji, že uvnitř něco má." Odmlka, pak: "Proč tady ještě ležíš?"

* * *

Z tmavé chodby se nesl prach a kouř. Turudal Brizad odtáhl Bryse do trůnního sálu a ten nyní stál před stupínkem.

Z trůnu zazněl unavený hlas: "Finadde? Ceda..."

Brys jenom zavřel hlavou, neschopen slova se snažil potlačit žal.

Na chodbě bylo ticho, těžké, hrozné. Brys pomalu vytáhl meč. Zvuk. Šátrové kroky v prachu a sutí, škrábání špičky meče a podivné tlumené cvakání. Kroky se zastavily.

Pak mince. Lupnutí, když se odlepila -

- a pomalu se vkutálela do trůnního sálu.

Brys se díval, jak se lině koulí po dlaždicích. Zlatá, ušmudlaná od zaschlé krve. Kutálela se, až se naklonila a zastavila.

Další zvuky z chodby, a vzápětí se ze stínů a zvířeného prachu vynořila mohutná postava.

Když vstoupil císař Tiste Edur, v trůnním sále nikdo nepromluvil. Tři kroky, čtyři, pět, až byl téměř na dosah od šampiona. Za ním Hannan Mosag, téměř k nepoznání, jak byl znetvořený, ohnutý a zlomený. Za Hannanem Mosagem přišli další dva tisteedurstí válečníci, tváře napjaté rozčilením, a táhli dva vaky.

Brys ostatní jen přelétl pohledem a všiml si zakrváceného oštěpu v ruce jednoho z válečníků. Ten, který zabil cedu. Pak znovu upřel pozornost na císaře. Meč byl pro něj příliš velký. Pohyboval se, jako by měl bolesti. Mincemi pokrytým obličejem se mu mihla křeč. Uštvané oči se mu zaleskly, když je upřel za Bryse... na trůn a krále, jenž na něm seděl.

Hannan Mosag se prudce rozkašlal, klesl do kleku, zasupěl a konečně promluvil: "Králi Ezgara Diskanare. Chci ti něco... ukázat. Dar." Zvedl znetvořenou ruku a ukázal za sebe. Tou námahou se roztřásl.

Válečníci se po sobě nejistě podívali.

Král-zaklínač udělal obličej. "Vaky. Rozvažte je. Ukažte králi, co je uvnitř." Další záchvat kašle a v koutcích úst mu zabublala růžová pěna.

Válečníci rozvázali provazy, ten nalevo byl rychlejší než druhý. Rozevřel kožený vak, a když uviděl, co je uvnitř, ucukl.

Brys v jeho tváři uviděl vepsanou hrůzu. Vzápětí vykřikl i druhý válečník a ustoupil.

"Ukažte jim!" zavřískl král-zaklínač.

Dokonce i císař se polekaně obrátil. Válečník nalevo se roztřeseně nadechl a popadl okraje vaku. Podivně jemným pohybem stáhl kůži dolů.

Ledeřan, pevně svázaný. Kůže plná podebraných puchýřů, z prstů pouhé pahýly, hrbolky a výrůstky po celém nahém těle. Přišel o většinu vlasů, zbývalo mu jen pár dlouhých pramenů. Ve světle zamrkal a pokusil se zvednout hlavu, ale znetvořené šlachy a vazy na krku mu umožnily jen pohyb do strany. Dolní čelist měl zatvrdlou a z otevřených úst mu tekly sliny.

Brys ho konečně poznal.

Princ Quillas -

Král vykřikl, strašlivě zavyl jako zvíře.

Objevil se obsah druhého vaku. Královna, s tělem stejně zničeným jako syn. Ona se vlhce zachechtala, jako by odpovídala na manželův výkřik, a z napučených, rozbitých rtů jí splývala nesmyslná slova, přívál šílenství. V očích však měla jasné vědomí.

Hannan Mosag se zasmál. "Použil jsem je. Proti cedovi. Použil jsem je. Lederskou krev, lederské maso. Podívej se na nás tři. Viz, drahý králi, slávu toho, co přichází."

"Odneste je pryč!" zavěštl císař. "Strachu! Trulle! Odneste je pryč!"

Oba válečníci zase vytáhli vaky k tomu, co Ledeřanům zbývalo z ramen, a odtáhli královnu se synem zpátky na chodbu. Roztřesený císař se otočil zpátky ke králi. Otevřel ústa, aby něco řekl, trhl sebou a zase je zavřel. Pomalu se narovnal a chraplavě pronesl: "Jsme Rhulad Sengar, císař Tiste Edur. A nyní i Lederu. Vzdej se trůnu, Diskanare. Předěj ho... nám."

První eunuch přišel se džbánem vína a dvěma čísemi. Vystoupil k trůnu, jednu číši podal Ezgarovi a nalil mu víno. Zmatený Brys ustoupil a pootočil se ke králi. Ten třemi rychlými doušky vypil víno. Už nějakou chvíli měl na čele korunu. Za trůnem stála Nisall a oči upírala na prvního eunucha, jenž dopil víno, sestoupil ze stupínku a postavil se vedle kancléře.

Ezgara Diskanar upřel na Bryse otupělý pohled. "Ustup, šampione. Dnes neumírej."

"Nemůžu vás poslechnout, můj králi," namítl Brys. "Jak jistě dobře víte."

Ezgara unaveně kývl a odvrátil zrak. "Dobrá tedy."

"Šampióne," promluvil Nifadas, "ukaz těmto divochům, zač stojí lederský šermíř. Poslední čin našeho království v tento neradostný den."

Brys se zamačkal a otočil se k Rhuladu Sengarovi. "Musíš se mnou bojovat, císaři. Nebo si zavolej další své válečníky, aby nás pobili." Vrhel pohled na klečícího Hannana Mosaga. "Myslím, že s kouzly jsme prozatím skončili."

Rhulad ohrnul pysk. "Kouzla? Takovou příležitost nezhodíme, šampione. Ne, budeme bojovat, ty a já." Ustoupil a zvedl skvrnitý meč. "Pojď. Máme jeden pro druhého lekci."

Brys jen mlčky čekal. Císař zaútočil. Překvapivě rychle zvedl meč a po kratičkém zaváhání ťal šikmo dolů ve snaze srazit šampionův meč k zemi.

Brys si počkal, zaklonil se, ustoupil doprava a zvedl meč. Jeho čepel spočinula na Rhuladově klesající. Šampion zvedl špičku a prosekl císaři šlachy na levém lokti. Uskočil a bodl nížko, takže dostal meč mezi šlachy a česku Rhuladovy levé nohy.

Lup.

Císař zavrával, téměř na kraji stupínku, s námahou se narovnal a provedl výpad obouruč. Skvrnitá čepel jako by tančila sama a vyhnula se dvěma Brysovým výpadům. Tomu se jen tak tak podařilo odrazit těžkou čepel levou rukou. Upadly mu z ní dva prsty, když couval. Tentokrát se Rhulad ocitl mezi ním a králem na trůně. Ezgara se usmíval. Když se Rhulad znovu otočil a sklonil zbraň, Brys záutočil. Zvedl nohu a dupl na císařovu chvějící se čepel - nebylo to dokonalé, ale stačilo to - a vrazil hrot Rhuladovi do pravé česky. Sjel po ní ostřím, až čepel zajela hluboko do kosti. Při vytahování čepelí otočil a vyrval česku. Rhulad zaječel a noha se mu podlomila.

Brys, stále s českou nabodnutou na meči, odskočil, když císař švihl mečem doleva ve snaze zůstat vzpřímený, a zlehka přesekl šlachy na Edurově pravém předloktí nad loktem.

Rhulad dopadl tvrdě na zem a mince z něj odletovaly. Meč mu měl vypadnout z rukou, avšak zůstal v jeho zatáčených pěstech. Jenomže s ním nemohl nic dělat. Chtěl se posadit, oči plné vzteku, a pokoušel se zvednout zbraň.

Brys udeřil mečem do podlahy, shodil českou, přistoupil k císaři a přefízl mu šlachy a vazy na pravém rameni, načež přešel přes krk a zničil mu stejně i levé rameno. Stojel nad bezmocným císařem, Brys metodicky přesekl šlachy nad Rhuladovými patami, pak šikmo přes břicho, kde přetl břišní svaly. Kopnutím ho poslal na břicho. Seknutí přes lopatky, pak přes dvě další krční šlachy. Pečlivě oddělil svaly na bedrech, až se stáhly pod kůži pokrytou mincemi. Zpátky k ramenům, a mince odskakovaly na podlahu. Brys konečně couvl a sklonil meč.

Císař ležící na břiše na podlaze ječel a končetiny se mu ohýbaly jen o vlastní vůli. Byl to jediný pohyb v sále. Prach se pomalu usazoval.

"Sestry mě vemte..." vydechl jeden z edurských válečníků.

Král Ezgara Diskanar si povzdechl, opile se předklonil a řekl: "Zabij ho. Zabij ho."

Brys se ohlédl. "Ne, Sire."

"Cože?" Starý pán se zatvářil ohromeně.

"Ceda se vyjádřil jasně, Sire. Nesmím ho zabít."

"Vykrvácí," podotkl Nifadas zvláště tlučeným hlasem.

Brys ale zavrtěl hlavou. "Nevykrvácí. Nepřesekl jsem mu žádnou velkou cévu, první eunucha."

Edurský válečník jménem Trull promluvil. "Žádou velkou cévu... jak - jak to můžeš vědět? To není možné... tak rychle..."

Brys neřikal nic.

Král se na trůně náhle svezl.

Rhuladův křik se změnil v pláč. Bezmocné vzlyky. Náhlé zasupění. "Bratři! Zabijte mě!"

Trull Sengar před jeho rozkazem couvl. Kroutil hlavou. Požíval se na Stracha a viděl, že si tu hrůzu také uvědomil.

Rhulad se neléčil. Jen krvácel na podlahu. Jeho tělo... zničeno. A neléčil se. Trull se obrátil na Hannana Mosagu a spatřil v jeho očích ošklivý záblesk zadostiučinění.

"Hannane Mosagu," zašeptal Trull.

"Nemůžu. Jeho tělo, Trulle Sengare, je mimo můj dosah. Mimo dosah nás všech. Jenom ten meč... a jenom tím mečem. Ty, Trulle Sengare. Nebo Strach." Chabé mávnutí ruky. "Ach, zavolejte někoho jiného, jestli nemáte odvalu..." Odvalu.

Strach zachrčel, jako by dostal pěstí do prsou. Trull si ho prohlížel - ale Strach se nepohnul. Znovu upřel oči na Rhulada.

"Bratři moji," zakvílel Rhulad ze země. "Zabijte mě. Jeden z vás. Prosím."

Šampion - neobyčejný, děsivý šermíř - došel ke džbánu vína stojícímu vedle trůnu. Král jako by usínal, ani nevzhledl, tvář zarudlou, svaly povolené. Trull se zhluboka nadechl. Viděl prvního eunucha, jenž seděl na podlaze zády ke zdi.

Další muž, postarší, stál vedle Nifadase s rukama na očích - postoj podivný a dojímavý zároveň. Žena stojící prve za trůnem couvala, jako by jí náhle něco došlo. Předtím tu byl ještě jeden muž, mladý a pohledný, ale někde zmizel.

Šest palácových gardistů u stěn vytáhlo zbraně a drželo si je křížem přes prsa, tichý pozdrav královu šampionovi. Trull by se k nim byl rád připojil. Znovu se zadíval na Bryse. Tak skromný vzhled, tak... jeho tvář. Povědomá... Hull Beddikt. Tak podobný Hullu Beddiktovi. Ano, jeho bratr. Ten nejmladší. Díval se, jak si Ledeřan nalévá víno ze džbánu do číše, kterou použil i král.

Sestry, tento šampion - co to udělal? Dal nám... odpověď. Řešení.

"Strachu!" zaječel Rhulad.

Hannan Mosag zakašlal. "Je pryč, císaři," zachrptěl.

Trull se otočil a rozhlížel se kolem sebe. Pryč? Ne - "Kam? Hannane Mosagu, kam -"

"On... odešel." Hannan Mosag měl v úsměvu rty potřísněné krví. "Jenom tak, Trulle Sengare. Odešel. Už to chápeš, že?"

"Aby zavolal ostatní, přivedl je sem..."

"Ne," prohlásil Hannan Mosag. "Nemyslím."

Rhulad zařňukal a štkl: "Trulle! Příkazuji ti to! Tvůj císař ti rozkazuje! Bodni mě oštěpem. Bodni mě!"

Trullovi vyhrkly slzy z očí. A jak se na něj mám dívat... teď? Jak? jako na svého císaře, nebo jako na svého bratra?

Zakolísal a málem se zhroutil, jaký se ho zmocnil žal. Strachu. Odešel jsi. Opustil jsi nás. Mě, s... tímhle.

"Bratře! Prosím!"

Od vchodu zaznělo zachechtání. Trull se otočil a spatřil svázanou královnu a prince, opřené o zeď jako nějaké nechutné trofeje. Smála se královna a oči se jí leskly.

Něco - něco jiného - je toho tady víc...

Obrátil se. Šampion se mezitím narovnal s číši v ruce. A zvedl ji ke rtům.

Trull zalétl pohledem ke králi. K jeho přivřeným očím. Bezvýrazným očím. Edur prudce otočil hlavu k prvnímu

eunuchovi. Ten seděl nehybně s bradou na prsou.

"Ne!"

A šampion pil, hlavu zvrácenou dozadu. Dva loky, třetí. Odložil číši a otočil se k Trullovi. Zamračil se. "Měl bys odejít," poradil mu. "A svého zaklínače odtáhni s sebou. Přiblíž se k císaři a já tě zabiju."

Příliš pozdě. Všechno je... příliš pozdě. "Co-co máš v úmyslu?"

Šampion se podíval na Rhulada. "Vezmeme ho... někam. Nenajdete ho, Edure."

Královna se znovu zachechtala, což šermíře zřejmě polekalo.

"Je příliš pozdě," podotkl Trull. "Přinejmenším pro tebe. Jestli v sobě máš nějaké slitování, šampione, měl bys poslat své gardisty pryč. A tu ženu ať vezmou s sebou. Mí druzi tu budou každou chvíli." Zrak mu padl na Rhulada. "S císařem to vyřídí Edurové."

Šampion se zatvářil ještě zmateněji. Zamrkal a potřásl hlavou. "Jak... jak to myslíš? Vidím, že nechceš zabít svého bratra. A on musí zemřít, že? Aby se vyléčil. Aby se... vrátil."

"Ano. Šampióne, je mi to líto. Nestačil jsem tě varovat."

Šermíři se náhle podlomila kolena. Zakrvácenou rukou se zachytil trůnu. Meč, který stále držel v druhé ruce, se zakýval a sklopil se, až se hrotem opíral o zem. "Co - co to -"

Trull mlčel.

Hannan Mosag však byl nelitostný. Znovu se zasmál. "Chápu tvoje gesto, šampione. Chladnokrevnost hodnou tvého krále. Kromě toho -" Rozkašlal se, vyplivl hlen a pokračoval: "Kromě toho na tom nezáleží, že? Jestli přežiješ, nebo zemřeš. Aspoň tak to vypadá. Přinejmenším v této drzé, osudové chvíli."

Šampion se svezl na podlahu a otupěle zíral na krále-zaklínače.

"Šermíři," zavolal Hannan Mosag, "slyš poslední slova. Prohrál jsi. Tvůj král je mrtvý. Byl mrtvý, ještě než ses pustil do boje. Bránil jsi, šampione, mrtvého muže."

Ledeřan vytřeštil oči a snažil se zvednout, dohlédnout na trůn, na postavu, jež na něm seděla. Byla to však pro něj příliš velká námaha, sklouzl zpátky, hlava mu klesla.

Král-zaklínač se smál. "Neměl žádnou víru. Jen zlato. Nevěřil ti, šermíři -"

Trull k němu přikročil. "Buď zticha!"

Hannan Mosag se posměšně zašklebil. "Dávej si pozor, Trulle Sengare. Pro mě nic neznamenáš."

"Chceš si teď vzít trůn, králi-zaklínači?" zeptal se Trull.

Rhulad rozzuřeně zaječel. Hannan Mosag neřikal nic. Trull se ohlédl přes rameno. Šampion ležel na stupínku u králových nohou. Ležel zcela bez pohybu, na mladé tváři směsici překvapení a hrůzy. Oči upíral do prázdna. Ale jinak to dopadnout nemohlo. Jinak se takový muž zabít nedal.

Trull se znovu podíval na krále-zaklínače. "Někdo jeho rozkaz poslechne," poznamenal tiše.

"Opravdu si to myslíš?"

"Jeho vyvolení -"

"Ti... neudělají nic. Ne, Trulle, ani Binadas. Jako to nemůžeš udělat ty, nebudou moci ani oni. Je to milosrdenství, nechápeš? Ovšemže chápeš. Chápeš to až moc dobře. Milosrdenství."

"Zatímco ty vytáhneš své zničené tělo na trůn, Hannane Mosagu?"

Odpověď v očích krále-zaklínače byla jasná. Je můj.

"Trulle..." zašeptal ochraptěle Rhulad. "Prosím. Jsem tvůj bratr. Neopouštěj mě. Ne takhle. Prosím."

Trull, v němž se vše lámalo, couvl a pomalu klesl na kolena. Potřebuju Stracha. Musím ho najít. Promluvit s ním.

"Prosím, Trulle... nikdy jsem nechtěl, nikdy..."

Trull se díval na své ruce. Pustil oštěp - ani nevěděl, kde ho nechal. Bylo tu šest lederských gardistů - vzhlédl - ne, byli pryč. Kam se poděli? Stařec stojící vedle těla prvního eunucha - kam se poděl? A ta žena?

Kam se všichni poděli?

* * *

Tehol Beddikt otevřel oči. Všiml si, že mu jedno nefunguje, jak by mělo. Zamžoural. Nízký strop. Kapalo z něj. Kdosi ho pohladil po čele. Otočil hlavu. Au, to bolí.

Bugg se předklonil a kývl. Tehol se pokusil kývnout a málem se mu to i podařilo. "Kde to jsme?"

"V kryptě. Pod řekou."

"My jsme... se namočili?"

"Jenom trochu."

"Aha." Zamyslel se nad tím. "Měl bych být mrtvý," podotkl za chvíli.

"Ano, to bys měl. Ale držel ses. Což je víc, než můžu říct pro chudáka Chalase."

"Chalase?"

"Snažil se tě chránit a oni ho za to zabili. Je mi to moc líto, Tehole. Dorazil jsem pozdě."

I nad tím se Tehol zamyslel. "Tiste Edur."

"Ano. Zabíj jsem je."

"Vážně?"

Bugg kývl a odvrátil zrak. "Obávám se, že jsem se přestal ovládat."

"Aha."

Sluha se podíval zpátky. "Nemluvíš moc překvapeně."

"Taky nejsem. Viděl jsem tě šlapat po švábech. Nemáš slitování."

"Kvůli jídlu cokoliv."

"Ano, a co to vůbec mělo být? Nikdy jsme se pořádně nenajedli - aspoň ne dost, abychom zůstali zdraví jako kdysi."

"To je pravda."
Tehol se chtěl posadit, ale zaúpěl a zase si lehl. "Cítím bláto."
"Bláto, ano. Slaný bláto. Jsou tady otisky, byly tady, už když jsme dorazili. Někdo tudy prošel."
"Přišel. Jak je to dlouho?"
"Moc ne. Chvilí..."
"Za kterou jsi mi vyspravil kosti."
"A oko a většinu orgánů, tohle a támhle to."
"To oko moc dobře nefunguje."
"Dej tomu čas. Děti nedokážou zaostřit dál než na bradavku, víš."
"Ne, to jsem nevěděl. Ale úplně to chápu." Odmlčel se. Pak si povzdechl. "Tohle všechno mění."
"Vážně? A jak?"
"No, máš být můj sluha. Jak mám pokračovat v předstírání, že tomu velím?"
"Stejně, jako jsi to dělal vždycky."
"Ha ha."
"Mohl bych tě nechat zapomenout."
"Zapomenout na co?"
"Moc legrační."
"Ne, myslel jsem konkrétně," upřesňoval Tehol.
"No," Bugg si přetřel bradu, "asi na dnešní události."
"Takže ty jsi zabil ty Tiste Edur."
"Ano, obávám se."
"A pak jsi mě odnesl pod řeku."
"Ano."
"Ale šaty máš suchý."
"Správně."
"A ve skutečnosti se nejmenuješ Bugg."
"Ne, asi ne."
"Jenže mně se to jméno líbí."
"Mně taky."
"A tvý pravý jméno?"
"Mael."
Tehol se zamračil. Zadíval se sluhovi do tváře a zavrtěl hlavou. "To nesedí. Bugg je lepší."
"Souhlasím."
"Takže když jsi dokázal zabít ty válečníky, vyléčil jsi mě a prošel pod řekou, odpověz mi na tohle. Proč jsi je nezabil všechny? Nezastavil tu invazi?"
"Mám své důvody."
"Pro to, aby byl Leder dobytý? Ty nás nemáš rád?"
"Leder? Moc ne. Vezmete svoje přirozený necnost a nazvete je ctnostma. A chamtivost je z nich zdaleka nejohavnější. A taky zrada stejnosti. Kdo vlastně rozhodl, že soutěživost je vždycky a bez výjimky zdravá vlastnost? Proč zrovna tahle cesta k sebeúctě? Vaše pata na ruce toho pod várna. Stojí to za něco? Něco ti povím, nestojí to za nic. Nic netrvá věčně. Každý památník, který přetrvá chvíli svého vzniku - nesejde na tom, který král, císař nebo válečník si na něj dělá nároky - je ve skutečnosti důkazem obyčejnosti, snahy spolupracovat, čísla množného spíše než jednotného."
"Ale," přerušil jej Tehol a podařilo se mu zvednout prst, "bez krále nebo generála nebo koho - bez vůdce nikdo žádný památník nepostaví."
"Jenom proto, že vy smrtelníci znáte jenom dvě možnosti. Následovat, nebo víst. Nic jiného."
"Počkej. Viděl jsem fungovat společenství a družstva, Buggu. To je hotová noční můra."
"Ano, je to semeniště pro všechny ty ctnosti jako chamtivost, závist, zrada a tak dál. Jinými slovy, každý v té skupině se snaží vnutit strukturu následovníků a vůdců. Zrušíš formální hierarchii a máš stětet osobností."
"Jaký je teda řešení?"
"Hodně by tě zklamalo, že to nejsi ty?"
"Kdo? Já?"
"Tvůj druh. Necití se špatně. Zatím není nikdo. Ale kdo ví, co přinese budoucnost."
"Tobě se to mlíví!"
"Vlastně ne, nemluví. Hele, viděl jsem všechno už tolikrát po bezpočet pokolení. Abych to vyjádřil stručně, je to zmatek, příšerný, nenapravitelný zmatek."
"Ty teda jsi bůh. Jsi bůh, že jo?"
Sluha pokrčil rameny. "Nic si nenamýšlej. O ničem. Nikdy. Měj se na pozoru, příteli, a buď podezřívavý. Přitom se ale nesmíš nechat vyděsit složitostma."
"Když už tady tak kecáme, mám pro tebe jednu radu."
"Jakou?"
"Využij všechny své schopnosti."
Bugg chtěl něco odseknout, ale zase ústa zavřel a přimhouřil oči. Tehol mu věnoval nevinný úsměv. Byl jen krátký, jak si vzápětí vzpomněl na další události toho památného dne.
"Chalas," zabručel. "Ten starej trouba."

"Máš přátele, Tehole Beddikte."

"A ten chudák strážce. Vrhel se před oštěp. Přátele - ano, co se stalo s ostatními? Víš to? Je Šurk v pořádku? A Konývka?"

Bugg zabručel, očividně něčím zaujatý, a pak řekl: "Myslím, že jsou v pořádku."

"Nechceš se jít přesvědčit?"

"Ani ne. Občas umím být pořádně sobecký, víš."

"Ne, to jsem nevěděl. Ale přiznávám, že mám otázku. Akorát nevím, jak ji položit."

Bugg si ho prohlížel delší dobu, než frkl. "Nemáš tušení, Tehole, jak může být nudný... existovat celou věčnost."

"Dobrý, ale... sluha?"

Bugg zaváhal, a nakonec potřásl hlavou a podíval se Teholovi do očí. "Moje spojení s tebou, Tehole, bylo neustálým potěšením. Oživil jsi ve mně radost z existence. Nedokážeš ani pochopit, jak je to vzácný."

"Ale... sluha!"

Bugg se zhluboka nadechl. "Myslím, že je čas zařídít, abys na dnešek zapomněl, příteli."

"Zapomněl? Zapomněl na co? Není tady něco k jídlu?"

* * *

Chtěl věřit. Ve všemožnou slávu. Svět mohl být jednoduchý, žádné složitosti nebyly zapotřebí, a on ho proto chtěl jednoduchý. Procházel podivně ztichlým městem. Tu a tam stopy boje. Většinou mrtví lederští vojáci. Měli se vzdát. Což by udělal každý s aspoň trochou zdravého rozumu, ale dnes zřejmě nebyl na rozumnost a jednoduchost vhodný den. V tento den vládlo šílenství, proplouvalo na neviditelných proudcích městem. Skrze chudáky Ledeřany. Skrze Tiste Edur.

Strach Sengar šel dál, kam ho nohy nesly. Celý život byl obdařený jedinou, snadno vyjádřenou rolí. Měl mezi svými lidmi vytvářet válečníky. A když vyvstala potřeba, měl je vést do bitvy. Jeho mládí nenarušily žádné větší tragédie a do dospělosti nevkloupytal, ale vstoupil dlouhými kroky.

Nikdy se necítil sám. Tedy, sám v tom vyděšeném smyslu. Samota se rodila z vlastní volby, a když důvody pro ni pominuly, bylo snadné se jí vzdát. Byl tu Trull. A Binadas a taky Rhulad. Ale hlavně Trull. Válečník, jemuž se v boji s oštěpem žádný Edur nevyrovnal, a přece bez touhy po krvi - protože touha po krvi byla mezi Edury prokletím. Ta touha mohla zničit všechnu disciplínu, změnit vycvičeného válečníka v divocha, ohánějícího se zbraní jako blázen, zvláštní, kypící ticho, vytažené z chladného myšlení. Strach věděl, že u jiných národů ten pád ohlašuje křik, vytí a jekot. Zvláštní rozdíl, který mu z nějakého důvodu dělal vážné starosti.

A když se pak díval na toho šampiona lederského krále, na bratra Hulla Beddikta - nevzpomínal si, zda někdy zjistil jeho jméno, ale pokud ano, zapomněl ho. To samo o sobě byl zločin. Bude muset jeho jméno zjistit. Bylo důležité, aby ho zjistil.

Strach uměl zacházet s mečem. Byl jedním z nejobratnějších tisteedurských šermířů, což prostě přijímal bez pýchy i bez falešné skromnosti. A věděl, že kdyby čelil tomu šampionovi v trůnním sále, vydržel by jen chvíli. Možná by Ledeřana něčím překvapil, ale nedělal si iluze ohledně toho, kdo by na konci souboje zůstal stát.

Bylo mu do pláče. Kvůli šampionovi. Kvůli jeho králi. Kvůli Rhuladovi, bratrovi, kterého pořád dokola zklamával. Kvůli Trullovi, jehož opustil - nechal ho samotného před volbou, jakou by žádný válečník neměl být nucen udělat. Protože opět zklamal Rhulada. Trull to určitě pochopil. Strachova zbabělost se nedala schovat. Ne před nejbližším, nejmilovanějším bratrem. Jenž nahlas vyslovil všechny mé pochyby, mé obavy, abych jim mohl vzdorovat - aby mě bylo vidět, jak jim vzdoruji.

To vše bylo dílo Hannana Mosaga. Už to pochopil. Už na samém začátku, před krutým sjednocením kmenů, byla uzavřena tajná smlouva s neznámým bohem. Král-zaklínač se obrátil zády k Otci stínovi, a proč ne, když byl Skabandari Krvooký pryč. Pryč a nikdy se nevrátí.

Takže to vlastně nezačal ani Hannan Mosag. Začalo to mnohem dřív. Tehdy vykročili na tuto stezku. Kdysi velmi dávno.

Ještě nedávno bylo všechno jednoduché. Byl si tím jistý. Než byla učiněna ta osudná volba. A za vše, co se od té chvíle udalo, byla zodpovědná jediná osoba, a to byl Otec stín sám.

Strach kráčet zaprášenými ulicemi, kolem mrtvol ležících tu a tam jako hýřilové, kteří ztratili vědomí po nějaké divoké noční slavnosti. Nebýt krve a rozházených zbraní.

Byl... ztracen. Žádali od něj příliš mnoho. Tam v tom trůnním sále. Přinesli jsme jeho tělo zpátky z ledové pustiny.

Myslel jsem, že jsem poslal Trulla na smrt. Tolik zklamání, pokaždé to byla moje vina. Musí existovat jiné cesty... další cesty...

Narazil na další tělo a znehybněl.

Majen.

Hlad, který prve viděl, ji zmizel z tváře. Konečně byla klidná. Takovou ji vídal předtím, když spala. Nebo když zpívala s ostatními dívkami. Když přinesl meč, který od něj převzala, aby ho mohla zakopat pod prahem svého domu. Nemyslel na jiné chvíle, kdy v jejích očích zachytil jistou temnotu a přemýšlel o její pokřivené mysli - takové věci muž nemůže znát, nikdy to nepozná. Děsivé záhady, které muže vábí k lásce, zájmu a občas i děsivé hrůze.

Nyní v její tváři nic takového nebylo. Jenom mír. Spala na ulici jako to dítě v ní.

Strach si dřep a poklekl k ní. Sevřel rohovinovou stětku rybářského nože a vytáhl ji ho z hrudi. Prohlížel si jej. Nástroj otoka. Dole byla vyrytá malá značka, kterou poznal. Nůž patřil Udinaasovi.

Byl to snad dárek? Nabídka ke smíru? Nebo to byl jen akt pomsty vůči rodině Edurů, jež ho vlastnila? Jež mu ukradla svobodu? Opustil Rhulada. Stejně jako já. Kvůli tomu nemám důvod ho nenávidět. Ale... co tohle?

Vstal a zastrčil si nůž za pás. Majen byla mrtvá. Dítě, které by byl miloval, bylo mrtvé. Působila tu nějaká síla, dychtící

všechno mu sebrat. A on nevěděl, co dělat.

* * *

Pláč, neustávající pláč. Zakrvácená, pokroucená postava, ležící na podlaze v trůnním sále, pořád vzlykala. Trull, klečící o deset kroků dál, si držel ruce na uších a toužil po tom, aby už vše skončilo, aby to někdo skončil. V této chvíli... to bylo lapené hluboko uvnitř. Věčný sbor úpěnlivého pláče, pronikající mu do lebky.

Hannan Mosag se plazil k trůnu. Byl tak ohnutý a znetvořený, že udělal vždy jen krok, než ho bolest přinutila se zastavit.

Ledeřan tu zůstal jen jeden a jeho znovuoobjevení byla záhada. Nyní stál s klidným a zároveň pozorným výrazem u stěny. Mladý, pohledný a jaksí... změkčilý. Takže ne voják. Neřekl nic, jenom přihlížel.

Kde jsou ostatní Edurové? Trull to nechápal. Binadase, sice v bezvědomí, ale stále živého, nechali ležet na druhém konci chodby. Trull otočil hlavu tím směrem a u vchodu zahlédl schoulenou královnu se synem. Princ byl buď mrtvý, nebo spal. Královna se dívala, jak Hannan Mosag zmučeně postupuje k trůnu, a zuby se jí leskly ve vlhkém úsměvu. Musím najít otce. On bude vědět, co dělat... ne, to přece nemůže vědět nikdo, že ne? Protože... tady se nic dělat nedá. Vůbec nic, a to byla největší hrůza celé situace.

"Prosím... Trulle..."

Trull zavrtěl hlavou a snažil se neposlouchat.

"Chtěl jsem jenom... tebe, Stracha a Binadase. Chtěl jsem, abyste... mě vzali mezi sebe. Už ne jako dítě, chápeš? To je všechno, Trulle."

Hannan Mosag se chraplavě zasmál. "Úctu, Trulle. To chtěl. Odkud to asi vzešlo? Od meče? Od mincí vpálených do kůže? Z titulu? To domýšlivé, nesnesitelné my, co teď pořád používá? Ne z toho? A co krádež manželky svého bratra?" "Buď zticha," štěkl Trull.

"Nemluv takhle se svým králem, Trulle Sengare. Nebo... za to zaplatíš."

"Mám se bát tvých hrozeb, králi-zaklínači?"

Trull spustil ruce k zemi. Bylo to ostatně zbytečné gesto. Místností se rozléhal i nejmenší šepot. Kromě toho by musel být hluchý i v nitru. Zachytil nepatrný pohyb od Ledeřana u stěny. Všiml si, že obrátil hlavu a upírá oči na vchod. Náhle se zamračil.

Trull zaslechl kroky. Těžké, šouravé. Cinkání kovu a něco jako proudění vody.

Hannan Mosag se na zemi otočil. "Co? Co to přichází? Trulle - najdi si zbraň, rychle!"

Trull se nepohnul. Rhulad dál plakal a svého okolí si nevšímal. Dupot se blížil. Ve chvílce se v dohledu objevilo zjevení, jemuž z rukou v plechových rukavicích crčela krev. Bylo velké téměř jako Tarthenal, celé pokryté špinavými, černými železnými pláty spojenými nýty zelenými měděnkou. Helm s průzorem chráněným mřížkou mu zakrýval obličej a další, poničené drátky mu visely na ramenou a pod bradou. Pláty byly na loktech, kolenou a kotnících porostlé vilejší. V ruce nesl tvor meč z lederské oceli, po němž bez přestání stékala krev.

"Co je to, Trulle?" zasyčel Rhulad. "Co to přišlo?"

Obluda se zastavila hned za dveřmi. Zaskřípalo to, když otáčela hlavou a rozhlížela se. Pozornost zřejmě upřela na mrtvolu králova šampiona. Znovu vykročila, zanechávajíc za sebou krvavou stopu.

"Trulle!" zavřískl Rhulad.

Tvor se zastavil a zadíval se na císaře ležícího na zemi. Po chvíli z helmu zazněl těžký hlas. "Jsi vážně zraněný."

Třesoucí se Rhulad se zasmál téměř hystericky. "Zraněný? No ano. Rozsekaný na kusy!"

"Budeš žít."

"Zmiz, démone," zavrčel Hannan Mosag. "Nebo tě zapudím."

"Můžeš to zkusit," opáčil tvor a pohnul se. Zastavil se až nad tělem šampiona. "Nevidím žádné rány, a přece tu leží mrtev, tento čestný smrtelník."

"Jed," podotkl Ledeřan u zdi.

Tvor zvedl hlavu. "Tebe já znám. Zná všechna vaše jména."

"Asi ano, strážce," opáčil muž.

"Jed. Pověz, ty jsi ho... postrčil tím směrem?"

"Je to můj aspekt." Ledeřan pokrčil rameny. "Táhne mě to... k hlubokému dojetí. Pověz, ví tvůj bůh, že jsi tady?"

"Brzy s ním budu hovořit. Nezbytná jsou slova napomenutí."

Muž se zasmál, zkřížil ruce na prsou a zase se opřel o zeď. "To asi ano."

Strážce se znovu podíval na šampiona. "Měl jména všech, kteří byli téměř zapomenuti. Toto... toto je velká ztráta."

"Ne, ta jména nejsou zapomenuta," opravil ho Ledeřan. "Zatím ne. Ale brzy budou."

"V tom případě tedy někoho potřebuji."

"Já ti ho najdu."

Strážce se znovu podíval na Ledeřana. "Jsem... tlačěn?"

Muž opět jen pokrčil rameny. Strážce se sklonil, uchopil šampiona za opasek, zvedl ho ze země a přehodil si ho přes rameno. Narovnal se ve zvětšující se kaluži krve a otočil se. Zadíval se na Rhulada Sengara.

"Tví přátelé nejsou milosrdní," poznamenal.

"Ne?" Rhuladův smích se změnil v kašel. Zalapal po dechu a řekl: "Začínám to vidět... jinak -"

"Naučil jsem se milosrdenství," podotkl strážce a bodl Rhulada mečem do zad, čímž mu přesekl páteř.

Trull Sengar vyskočil a nevěřícně zíral -

- a Ledeřan zašeptal: "A... znovu."

Strážce zamířil ke dveřím a nevšímal si zuřivého řevu Hannana Mosaga. Trull prošel kolem nehybného bratrova těla, zastavil se u Hannana Mosaga a zvedl si ho k očím. "Trůn?" zachraptěl. "Právě jsi ho ztratil, parchante." A hodil

krále-zaklínače na podlahu. "Musím najít Stracha. Vyříd' mu to," prohodil cestou ke dveřím, "vyříd' mu, Mosagu, že jsem šel hledat Stracha. Pošlu ostatní -"

Rhulad za ním se zkroutil a zajechel.

Budiž.

* * *

Wyval se vydrápal z mohyly a za sebou zanechával rudé bláto. Boky se mu dmuly. Vzápětí se objevil přízrak, táhnoucí za sebou bezvládného Ledeřana.

Šurk Elalle, která dřepěla vedle Ublaly, hladila ho po čele a přemýšlela o jeho přihlouplém úsměvu, vstala, ruce si dala v bok a rozhlížela se. Pět bezvládných těl, polámané stromy, pach hnijící hlíny. Dva z jejích zaměstnanců byli u azathské věže, mág ošetřoval zraněného přísežníka. Přísežník. Co to vůbec je za titul?

U brány stála Konývka a vysoký válečník s bílou kůží a dvěma lederskými meči. A také zajímavě nahý, jak si povšimla cestou k nim.

"Jestli se nemýlím," podotkla, "jsi stejné krve jako Tiste Edur."

Prohlédl si ji od hlavy k patě a lehce se zamračil. "Ne. Já jsem Tiste Andii."

"Když to říkáš. Předpokládám, že když jsi teď vyřídil ty... potvory, tvoje spojenectví s azathskou věží skončilo."

Upřel na ni zvláštní, rudé oči. "Nikdy jsme nebyli... přátelé," pravil a pak se pousmál. "Ale věž je mrtvá. Nejsem nikomu nic povinován, jen sobě." Znovu si ji prohlédl. "A musím udělat pár věcí... pro sebe."

"Můžu jít s tebou?" zeptala se Konývka.

"To by mě potěšilo, dítě," opáčil válečník.

Šurk Elalle přimhouřila oči. "Dal jsi slib, vid'?" zeptala se. "Věži. A i když je teď mrtvá, ten slib hodláš dodržet."

"Bude v bezpečí, dokud zůstane se mnou," prohlásil válečník a kývl.

Šurk se opět rozhlédla. "Město ovládli Tiste Edur. Nebudeš je zajímat?"

"V doprovodu vyvala, přízraku a bezvládného otoka, kterého odmítá pustit, bych řekl, že ano."

"V tom případě bude nejlepší, když opustíš Lederas tak, aby tě nikdo neviděl."

"Souhlasím. Máš nějaké návrhy?"

"Zatím ne -"

"Já mám..."

Obrátili se a uviděli přísežníka a jeho mága, který ho cestou k nim podpíral. Promluvil Kalený meč.

"Ty teď pracuješ pro mě," upozornila ho Šurk Elalle. "Ne pro jiný."

Přísežník se zazubil. "Ano, ale chci říct, že potřebuju doprovod. Někoho, kdo zná tajné cesty z města. To aspoň můžu zařídít, když mi Tiste Andii zachránil život."

"Vymýšlet věci dřív než já není vhodný pro dobrý pracovní vztahy," podotkla Šurk Elalle.

"Omlouvám se, madam. Už to neudělám, slibuju."

"Myslíš si, že jsem malicherná, co?"

"Ovšemže ne. Nakonec nemrtví nejsou nikdy malicherní."

Zkřížila ruce na prsou. "Ne? Vidiš támhleto jámu? Schovává se v ní nemrtvý jménem Harlest a čeká, až bude moci někoho vyvést svými drápama a tesákama."

Všichni se obrátili k jámě asi půl sáhu od azathské věže. Z ní se ozýval tichý zpěv.

"Pro koule mistra Kápě," zamumlal Kalený meč. "Kdy vyplouváme?"

Šurk Elalle pokrčila rameny. "Jakmile nás nechají. A kdo vlastně je mistr Kápě?"

"Pán smrti," odpověděl jí bílý válečník nepřítomně, "a opravdu má koule."

Všichni na něj zažírali. Tiste Andii jen pokrčil rameny.

Šurk zabručela. "Nerozesmávej mě," napomenula ho nakonec.

Konývka zvedla ruku. "To se mi líbí. To, co máš na čele, matko. Líbí se mi to."

"A necháme to tam, ano?" Naštěstí nikdo zřejmě význam její poznámky nepochopil.

Válečník se obrátil na Kaleného meče. "Co navrhuješ?"

Přísežník pokýval hlavou.

* * *

Tehol Beddikt ležel na sarkofágu a spal. Bugg se na něj zamyšleně díval, když přímo za sebou zaslechl kroky. Pomalu se otočil, a ze stěny vody v ústí tunelu se vynořil strážce.

Zjevení mělo přes rameno přehozené tělo. Zastavilo se a mlčky si sluhu prohlíželo. V hrobce zbavené vody, na místě, kde starší bůh vše zadržoval, strážce nekrvácel.

Bugg si povzdychl. "Nebude z toho nadšený," pronesl, když konečně poznal Ledeřana na strážcově rameni.

"Bloud říkal, že jména v něm dosud žijí," opáčil tvor.

"Jména? Aha, ano. Samozřejmě."

"Opustil jsi nás, Maeli."

"Já vím. Mrzí mě to."

Strážce prošel kolem něj a zastavil se u sarkofágu. Naklonil hlavu a prohlížel si Tehola Beddikta. "Tento má jeho krev."

"Bratr, ano."

"Ponese tedy vzpomínku na jména." Strážce se ohlédl. "Máš proti tomu něco?"

Bugg zavrtěl hlavou. "Jak bych mohl?"

"To je pravda. Nemohl. Ztratil jsi na to právo."

Sluha neřikal nic, jen přihlížel, když strážce uchopil Brysovu ruku a položil ji Teholovi na čelo. Ve chvílce bylo vše hotovo. Zjevení se vydalo zpátky k vodní stěně.

"Počkej, prosím," řekl Bugg.

Tvor se pootočil.

"Kam ho chceš vzít?"

"Do hlubiny, kam jinam, starší?"

Bugg se zamračil. "Je tam..."

"Ano. Odteď už navždycky budou dva strážci."

"Myslíš, že se mu bude věčná služba líbit?"

Zjevení naklonilo hlavu na stranu. "Nevím. Líbí se mně?"

S touto nejednoznačnou otázkou strážce odnesl tělo Bryse Beddikt do vody. Bugg se po chvíli otočil k Teholovi.

Věděl, že se jeho přítel probudí s hroznou bolestí hlavy.

S tím se, žel, nedá nic dělat. Možná trochu čaje... Mám obzvlášť odpornou bylinkovou směs, která ho přiměje zapomenout na bolení hlavy. A jestli to někdo na světě ocení, tak je to Tehol Beddikt z Lederas.

Ale nejdřív ho musím dostat z hrobky.

* * *

V trůnním sále Věčného přibytku ležela těla. Při pohledu na tělo u stupínku, ležící tváří dolů, se Péřové čarodějce zadrželi dech v hrdle a rozbušilo se jí srdce. Strachem nebo vzrušením, to nevěděla - možná obojím. Král Ezgara Diskanar, shozený z trůnu, na němž nyní seděl Tiste Edur Rhulad Sengar a temnota v jeho očích byla přímo bezedná.

V komnatě byla přítomna bolest - cítila její hořkou pachut', stále ještě visící ve vzduchu. A Rhulad byl jejím největším zdrojem. Zrady, víc zrad, než unesl. Věděla to.

Před císařem stáli Tomad s Uruth a třesoucí se, schoulený Hannan Mosag, jenž za svůj den slávy zaplatil opravdu vysokou cenu. Zřejmě na něco čekal, s obavami a sklopenýma očima. Rhulad se však spokojil s tím, že ho ignoroval. Prozatím se těšil z trpkého triumfu.

Kde ale je Strach Sengar? A Trull? Péřová čarodějka pomohla Uruth ošetřit Binadase, jenž byl stále v bezvědomí a zůstane tak, dokud neskončí léčení. Kromě Rhuladových rodičů tu byla z císařova vnitřního kroužku přítomna jen hrstka jeho adoptovaných bratrů, Choram Irard, Cholb Harat a Matra Brid. Buhnové chyběli, stejně jako džhecký válečný náčelník B'nagga.

Kromě ubohých trosek královny Janall a prince Quillase zůstali jen dva Ledeřané. A kancléř Triban GnoI již poklekal před Rhuladem a sliboval mu věčné služby. Pozornost Péřové čarodějky však upoutával druhý Ledeřan. Královnin choť Turudal Brizad se zřejmě nezajímal o nic, čeho byl tady ve Věčném přibytku svědkem. A byl pohledný, neobyčejně pohledný. Nejednou se mu podívala do očí a viděla v nich - i přes celou místnost - jistý živý zájem, z něhož byla celá rozehvělá.

Držela se krok za Uruth, svou novou paní, a dávala pozor, zatímco velitelé přicházeli a odcházeli se svými nedůležitými hlášeními. Boje tady, konec bojů támhle, přístav je zabezpečený. Na zničené chodbě před sálem dychtivě čekali emisáři z protektorátů.

Rodila se říše.

A ona toho byla svědkem, ba víc. Nůž vtisknutý do rukou Majen a zpráva, že byla nalezena. Mrtvá. Péřová čarodějka se už nebude muset krčit před jejím vztekem. Ta děvka je mrtvá.

Rhulad ze všeho nejdřív přikázal chytit Udinaase. Každý z jeho adoptivních bratrů dostal oddíl válečníků a byl poslán hledat otroka. Péřová čarodějka věděla, že hledání neskončí, dokud Udinaase nechytí. A pak bude muset zaplatit za zradu.

Nevěděla, co si o tom má myslet. Něco ji ale napadlo - a rychle to potlačila - naděje, zoufalá modlitba k Bloudovi, aby se Udinaasovi podařilo uniknout. Aby ho nikdy nenašli. Aby se aspoň jeden Ledeřan postavil císaři a porazil ho. A tím by Rhuladovi znovu zlomil srdce.

Svět zadržoval dech... a teď opět dýchá. Klidně jako vždy, v nerušeném rytmu přílivu a odlivu, v rytmu vln.

Rafinovaně vymyšlená úzká okna v kupoli umožňovala vidět nástup noci. Slunce pomalu zapadalo. Zapadalo v den, kdy bylo dobyté království, v den, kdy to, co bylo dobyté, začalo nevyhnutelně ničit dobyvatele. Protože takový byl rytmus těchto vln. Teď, s příchodem noci, kdy se stíny dloužily a to, co zůstalo ze světa, se odvracelo.

V to přece tihle Tiste Edur věří, ne? Až do půlnoci je všechno odvrácené, tiché a nehybné. Čeká to na poslední vlnu.

Rhulad Sengar seděl na trůně, zahalený lederským zlatem, a v uštvaných očích se mu leskly skomírající paprsky.

Skvrny na meči v jeho pravici tmavly.

Péřová čarodějka opět sklopila oči, jak se od ní žádalo, a na stupínku zahlédla oddělený prst. Malý, jakoby dětský.

Fascinovaně na něj zírala a náhle zatoužila ten prst vlastnit. V takových věcech byla nakonec síla. Síla, jakou mohla čarodějka využít. Pokud byla osoba, již prst patřil, důležitá.

To ostatně brzy zjistím.

V trůnním sále se šelo. Někdo bude muset brzy zapálit lucerny.

* * *

Neopustila místnost. Nebyl k tomu důvod. Seděla nehybná, prázdná, hluchá ke zvukům boje, vytí vlků, vzdálenému ječení ve městě. A pořád si opakovala, že čeká. Konec jedné věci nakonec přinášel začátek něčeho nového.

Životy a láska, paleta existence byla plná takových věcí. Rozvětvení cest, kolísavé šourání stále vpřed. Krev nakonec zaschne a obrátí se v prach. Mrtvoly králů byly ukládány do tmy a zapomenuty. Pro padlé vojáky byly kopány hroby, velké jámy jako chřtány v zemi, hladově otevřené, do nichž padala všechna těla, vydechující poslední zbytky vápenného prachu. Přezivší nějaký čas truchlili, dívali se na prázdné pokoje, prázdné postele, rozházené věci, které již nikomu nepatřily, a říkali si, co asi přijde, co bude zapsáno na očištěnou břidlicovou tabulku. Říkali si: Jak můžu pokračovat?

Království a říše, války a příčiny, už z toho byla unavená.

Chtěla odejít. Daleko, aby na ničem z předchozího života už nezáleželo. Aby ji už žádné vzpomínky nehnaly tím či oním směrem.

Korlo ji varoval, aby nepadla do pasti pláče. Proto teď seděla se suchýma očima a nechala město, ať pro sebe pláče samo. Už s takovými věcmi skončila.

Zaklepání na dveře. Seren Pedak se podívala do chodby a poskočilo jí srdce. Těžký zvuk, nyní se opakoval, naléhavě.

Akvizitor vstala ze židle a zavravorala, jak ji brněly nohy - nepohnula se hodně dlouho - a vykročila. Setmělo se, prve si toho nevšimla. Někdo rozhodl. Někdo tento den ukončil. Proč to udělal?

Do hlavy se jí tlačily nesmyslné myšlenky, jako by přicházely zvenčí, v tónech lehké ironie, jako nějaký tajný vtip.

Už byla u dveří. Trhla sebou, když se znovu ozvalo zaklepání v úrovni jejího obličej. Otevřela dveře a před ní stáli Strach a Trull Sengarovi.

* * *

Trull to nechápal, ale jako by někdo vedl jeho kroky do této uličky, další ulicí, celým obrovským městem, zcela neomylně, až před sebou zahlédl svého bratra. Ten cílevědomě přecházel menší most přes kanál. Na Trullovo drsné zavolání se překvapeně ohlédl a počkal, než ho bratr dohoní.

"Rhulad byl vzkříšen," sdělil mu Trull.

Strach odvrátil zrak a zamžoural do stínů zdánlivě nehybné vody kanálu. "Tvou rukou, Trulle?"

"Ne. Já to... nedokázal. Udělal to někdo jiný. Jakýsi démon. Přišel si pro šampiona - nevím proč, ale odnesl tělo poté, co zabil Rhulada, což považoval za milosrdný skutek." Trull se zaškaredil. "Dar nevědomosti. Strachu -"

"Ne. Nevrátím se."

Trull se na něj ohromeně podíval. "Poslouchej mě, prosím. Věřím, že jestli budeme spolupracovat, dokážeme ho přivést zpátky. Ze šílenství. Pro sestry, Strachu, musíme to zkusit. Pro naše lidi -"

"Ne."

"Ty... mě v tom necháš?"

Strachovi se v očích objevila bolest, ale odmítal se střetnout s bratrovým pohledem. "Musím jít. Něco jsem pochopil, víš. Tohle není Rhuladovo dílo. Ani Hannana Mosaga. To udělal Otec stín, Trulle."

"Skabandari Krvooký je mrtvý -"

"Ne jeho duch. Ten zůstává... někde. Chci ho najít."

"Proč?"

"Někdo si nás přisvojil. Nás všechny. Ten, kdo je za Rhuladovým mečem. Nikdo jiný nás nezachrání, Trulle. Chci najít Skabandariho Krvookého. Jestli je spoutaný, chci ho vysvobodit. Jeho ducha. Vrátime se spolu, nebo vůbec ne."

Trull bratra znal natolik dobře, aby se nehádal. Strach si našel nový cíl a s ním hodlal uprchnout... před vším a přede všemi. "Jak se dostaneš z města? Budou nás hledat - pravděpodobně nás už hledají."

"Hull mi kdysi říkal, že Seren Pedak tu má dům." Strach potřásl hlavou. "Nevím, nerozumím tomu, ale myslím, že by nám mohla pomoci."

"Proč?"

Strach jen zavrtěl hlavou.

"Jak víš, kde bydlí?"

"Nevím. Ale je to... tady."

Vykročil. Trull ho dohonil a popadl ho za ruku. "Poslouchej - ne, nechci ti v tom bránit. Ale vyslechni mě, prosím."

"Dobře, ale můžeme přitom jít."

"Dobrá. Není ti to všechno divné, Strachu? Jak jsem tě našel? Mělo by to být nemožné, a přece jsme tady. A teď ty a tenhle dům - dům akvizitor - Strachu, něco nás vede. Manipuluje s námi -"

"No a co?" Strach se trpce usmíval.

Na to Trull nenašel odpověď. Mlčky šel se Strachem. Narazili na dvě desítky mrtvých Ledeřanů, od nichž si vzal meč s pochvou a opásal se jím, přičemž přešel Strachovo zdvižené obočí, ani tak kvůli nějakým rozkolísaným pocitům, ale proto, že sám nevěděl, proč si bere zbraň. Šli dál. Nakonec dorazili ke skromnému domu.

* * *

Při pohledu na akvizitor ve dveřích se Trullovi stáhla hrud'. Nechápal to - vlastně ne, chápal, ale bylo to nemožné. Nesmyslné. Viděl Seren Pedak jen několikrát, vyměnili si jen pár slov. A přece, když si prohlížel její tvář, šok do ní vepsaný, v ostrém protikladu s děsivou hloubkou jejích očí, cítil, jak v duchu padá -

"Co?" zeptala se a přelétla pohledem od něj ke Strachovi. "Co tu..."

"Potřebujeme tvou pomoc," oznámil jí Strach.

"Nemůžu... nevím, jak..."

Sestry mě vemte, dal bych této ženě, této Ledeřance, srdce...

"Utíkám," řekl Strach. "Před bratrem, císařem. Potřebuju průvodce, který by mě dostal z města. Dnes v noci."

"Jak jste mě našli?"

"Nevím. Ani nevím, proč... proč věřím, že mi jenom ty můžeš pomoci."

Seren se podívala na Trulla a pomalu vykulila oči. "A ty, Trulle Sengare?" zeptala se. "Půjdeš s námi?"

S námi. Udělá to. Proč? Co si tím řeší? Tlak v hrudi zesílil, když vyslovoval ta osudová slova: "Nemůžu, akvizitor. Dnes jsem Rhulada zklamal. Musím to zkusit... znovu. Musím se pokusit ho zachránit."

V očích se jí objevila odevzdanost. Jako by rasil něco, co již neslo tisíc jizev. A Trullovi bylo do pláče.

"Mrzí mě to," řekl místo toho. "Ale budu čekat na váš návrat -"

"My se sem vrátíme?" podívala se Seren, obračejíc se na Stracha. "Proč?"

"Abychom to ukončili," prohlásil Strach.

"Ukončili co?"

"Tyranii, která se tu dnes v noci zrodila, Seren Pedak."

"Ty chceš zabít Rhulada? Vlastního bratra?"

"Zabít ho? To by nefungovalo, jak víš. Ne. Ale najdu jiný způsob. Rozhodně."

Kdo se dnes v noci zmocnil mé duše? Trull najednou zjistil, že si odepíná meč a říká: "Nevím, jestli máš zbraň, akvizitor." Nemohl uvěřit, jak absurdně znějí jeho slova, jak jalově působí jeho důvody, "a tak ti dávám svůj..." A natáhl k ní meč v pochvě. Na prahu jejího domu.

Strach se obrátil a prohlížel si ho, ale Trull nedokázal odtrhnout zrak od ní, ani aby se přesvědčil, že bratr pochopil. Ač byla Seren Pedak Ledeřanka, očividně jí to došlo, protože se zatvářila zmateně a pak vyrovnaně. "Doufám, že je to takhle. Zbraň... kterou můžu použít."

Ne. "Ano... akvizitor. Zbraň..."

Přijala ji, avšak gesto nemělo význam. Trull couvl.

"Už musím jít," vyhrkl. "Řeknu Rhuladovi, že jsem tě viděl u přístavu, Strachu."

"Nedokážeš ho zachránit, bratře," podotkl Strach.

"Můžu to zkusit. Opatruj se, Strachu."

A odcházel. Přes slzy usoudil, že to bude nejlepší. Oni se už nejspíš nikdy nevrátí. Jinak by ten meč nikdy nepřijala. Proto se ho taky zeptala předtím, než si ho vzala. Zbraň, kterou může použít. Jenom to. Byl hlupák. Chvilé nesmírné slabosti, láska, která nedávala smysl, nedávala vůbec smysl. Ne, mnohem lepší to bude takhle. Pochopila ho, a proto se ujistila. Žádný jiný význam. Žádné prohlášení. Prosté gesto za noci.

Zbraň, kterou může použít. Jenom to.

* * *

Zůstali stát na prahu. Trull byl pryč, jeho kroky přehlušila válka. Strach si prohlížel Seren Pedak, která sklopila oči k meči ve svých rukou. Pak vzhlédla, všimla si, že ji pozoruje, a hořce se usmála.

"Tvůj bratr... mě překvapil. Na chvíli jsem si myslela... zapomeň na to."

Tak proč máš v očích takovou bolest, Seren Pedak? Strach zaváhal, chtěl něco říci, když se za ním ozval dětský hlas.

"Ty jsi Seren Pedak?"

Otočil se a vytrhl meč z pochvy.

Akvizitor prošla kolem něj a zarazila ho. "Známe se?" zeptala se holčičky stojící u branky.

"Jsem Konývka. Kalený meč říkal, že nám pomůžeš. Musíme odejít z města. Aby nás nikdo neviděl."

"My?"

Dívka popošla blíž a za ní se objevila vysoká postava v plášti s kapuci staženou do očí. A stínový přízrak, táhnoucí tělo.

Seren vyjekla. "Bloud chraň, tohle bude mnohem těžší."

"Akvizitor, vynadal bych ti za tvou velkorysost, kdyby se netýkala i mě," prohlásil Strach. "Zvládneš to?"

Prohlížela si vysokou postavu v plášti, když odpovídala: "Asi ano. Jsou tu tunely..."

Strach se znovu obrátil k holčičce a jejím společníkům. Upěl oči na přízrak. "Ty, proč dnes v noci nesloužíš císaři?"

"Jsem svobodný, Strachu Sengare. Ty prcháš? To je... nečekané."

Pobavení v jeho hlase se Strachovi nelíbilo. "A koho to táhneš za sebou?" zeptal se.

"Otroka Udinaase."

Strach se obrátil na Seren. "Tyhle budou hledat důkladně, akvizitor. Kvůli tomu otrokovi."

"Pamatuju si ho," podotkla.

"Zradil císaře, a to si vyžádalo vysokou cenu," podotkl Strach. "Navíc, myslím, zabil Majen -"

"Mysli si, co chceš," prskl přízrak, "ale mylíš se. Zapomínáš, Strachu Sengare, že ten muž je otrok. Věc k použití, a použitý byl. Použil jsem ho já a wyval, který právě krouží nad námi. Za to, co se stalo Rhuladovi a Majen - za žádnou z těch tragédií Udinaas nemůže."

Když to říkáš.

"To můžeme vyřešit později," ozvala se Seren. "Konývko, kdo je ten zahalený muž?"

Dívka už chtěla odpovědět, když muž promluvil sám. "Jsem Selekiš z azathské věže."

"Z azathské věže?" podivila se Seren. "Zábavné. No, jsi vysoký jako Edur, Selekiši. Můžeme se ti podívat do tváře?"

"Raději ne, Seren Pedak. Aspoň zatím ne." Když pokračoval, zřejmě upíral zrak na Stracha. "Možná později, až opustíme město a budeme mít čas probrat cíle naší cesty. Je docela možné, že spolu budeme cestovat nějakou dobu."

"To nemyslím," zabručel Strach. "Jdu hledat Otce stína."

"Opravdu? Skabandari Krvooký dosud žije?"

Ohromený Strach neřekl nic. Musí to být Tiste Edur. Možná z nějakého jiného kmene. Také na útěku. Takže se ode mě nijak neliší.

"Všichni dovnitř," rozkázala Seren. "Musíme sehnat nějaké zásoby, i když jsem si jistá, že cech chytačů kryš nám něco poskytne... za jistou cenu."

Přízrak se tiše zasmál. "Takový je lederský způsob..."

* * *

Šurk Elalle vylezla po žebříku na střeche. Slunce vyšlo a na terasách byli lidé, kráčející o něco pomaleji než obvykle.

Nejistí, možná rozrušení. Nakonec, po městě hlídkovaly oddíly Tiste Edur. Další, větší skupiny městem procházely, jako by někoho hledaly.

Tehol Beddikt a jeho sluha stáli na straně otočené ke kanálu, zády k Šurk. Tehol se po ní ohlédl a hřejivě se usmál.

Vypadal... jinak.

"Tehole Beddikte," začala Šurk, když se připojila k mužům, "máš jedno oko modrý."

"Vážně? To musí být nějaká hnusná infekce, Šurk, protože na ně skoro nevidím."

"Časem se to spraví," utěšoval ho Bugg.

"Takže dál plánuješ konec civilizace, Tehole?" zeptala se Šurk.

"Správně, a bude to rozkošný konec."

Zabručela. "Pošlu ti Šánd, Hejun a Rissar a pak -"

"Neopovažuj se. Doprav je na ostrovy. Radši pracuju sám."

"Sám?"

"No, vlastně tady s Buggem, samozřejmě. Každý muž nakonec potřebuje sluhu."

"Asi ano. No, přišla jsem se rozloučit."

"Jedeš si zapírátit?"

"Proč ne? Jenom rozšířím už zavedenou kariéru."

Tehol se podíval po Buggovi. "Zloděj, který se potopil..."

"...se zase vynořil," dokončil Bugg.

Oba muži se na sebe usmáli.

Šurk Elalle se k nim obrátila zády. "Něco takového si nenechám ujít."

* * *

Když odešla, Tehol s Buggem ještě chvíli pozorovali probouzející se Lederas. Dobyté město s obsazeným trůnem a cizinci v ulicích vypadalo... ztracené.

Dvouhlavý hmyz si hověl na Teholově rameni a odmítal se hnout. Tehol si po chvíli přetřel slabší oko a povzdychl si.

"Víš, Buggu, jsem rád, že jsi to neudělal."

"Co jsem neudělal?"

"Nenechal jsi mě zapomenout."

"Myslel jsem si, že to zvládnete."

"Máš pravdu. Zvládnou. Takhle aspoň můžu truchlit."

"Svým vlastním způsobem."

"Svým vlastním způsobem, ano. Je to jediný způsob, co znám."

"Já vím, pane."

Zakrátko se Bugg otočil a vydal se k poklopu. "Hned jsem zpátky."

"Jasně. A potom tam dole uklid'."

Sluha se nad žebříkem zastavil a zamyslel se. "Myslím, že si na to najdu čas, pane."

"Výborně. Já si jdu lehnout."

"Dobrý nápad, pane."

"Samozřejmě, Buggu. Je přece můj, ne?"

DOSLOV

A toto je chvíle, přátelé,

kdy se musíte podívat jinam,

protože svět se znovu rozevívá

do tvarů ohlášených jasem i špinavostí,

do tmy i do světla, a veškerá existence

zabírá, co leží mezi tím.

Rybářka Kel Tath

D

íra byla široká a hluboká. Na kraji stáli dva kenryll'ahští princové a už nějakou dobu hleděli dolů.

"Jak to podle tebe proběhne, bratře?" zeptal se jeden nakonec.

"Myslím, bratře," odpověděl druhý, "že kdybychom vyprázdnili měchýře do této propasti, moč by se rozletěla v mlhu dávno předtím, než by dopadla na dno."

"Asi máš pravdu. A ten Forkrul Assail slezl tam dolů, že?"

"Ano. Po hlavě."

"Neměl jsi ho tam házet."

"Mýlíš se, bratře. Prostě jsem ho hodil špatným směrem."

"Anebo se svět najednou obrátil."

"Těžko. Tohle místo takové věci nedělá."

"Máš pravdu. Je nesmírně nudné, že?"

"Nesmírně."

"Tak jdeme na to?"

"Proč ne?"

Oba démoni si rozvázali řemínky na složitých bandalírech. Spustili krytí a rozkročili se. A stáli tam bok po boku, dokud, s dokonalým načasováním, neskončili.

* * *

Bouře se nad mořem zvedla náhle a zuřila s děsivou silou. S nachty schoulenými u nohou stál Withal na pláži a cítil slabé pofukování, jemuž se podařilo proniknout kouzelnou bariérou kolem ostrova, otírající se mu o tvář jako pohazení ženy.

Přesněji něžné ženy. Na rozdíl od té, která stála vedle něj. To vysoké, neveselé zjevení se šedýma očima a ostrým jazykem, jež ho neustále sledovalo, zřejmě nikdy nespalo a rozhodně nenechalo spát jej, ani jedinou noc neprospal celou, ani jedinou. Pořád se na něco ptala, pořád dokola. Co budeš dělat? Kromě modlení?

Co mohl dělat?

Rhulad Sengar přicházel a odcházel, pokaždé stále šilenější. Vřskot, smích, ječení a kvílení. Kolikrát ještě může zemřít? Asi uvidíme.

"Ta bouřka," podotkla Sandalat, "se chce dostat sem, že?"

Kývl. Cítil její hněv a bezmocnost.

"Na něco čeká," pokračovala. "Čeká, až někdo... něco udělá."

Potlačil touhu ji praštit - kdyby to udělal, zabila by ho - čekat. Čekat. Čekat. "Vydrž," šeptal. "Vydrž... něco mě napadlo..."

"Zázrak!" vykřikla Tiste Andii a rozpráhla ruce. "Já vím! Pojdme se pomodlit!"

Konečně to uviděl, na kraji vlnobití hned za útesem. Natáhl ruku. "Tam! Člun, ty čarodějko s černým srdcem! Člun!"

"No a co? No a co? Proč něco neuděláš?"

Otočil se, čímž polekal nachty, a rozběhl se.

Pořádná dávka hněvu propůjčovala sílu jeho krokům. Tolik hněvu. Ti, kdo způsobují utrpení, si zaslouží, co přichází, ne? Ano, rozhodně si to zaslouží. Nachtové mu to ukazovali, pořád dokola, šílené, smějící se opice. Pořád a pořád dokola.

Postavit hnízdo. Rozkopat ho. Postavit hnízdo. Rozkopat... ho!

Uviděl chýši, špinavou, nezajímavou chatrč, krčící se na mrtvé pláni. Vycítil, jak Chromý bůh náhle zpozorněl, zapátral v jeho myšlenkách. V duchu se smál, protože tentokrát to nevyjde. Nemohl pochopit nekonečný refrén, jehož měl plnou hlavu.

Postavit hnízdo! Rozkopat ho!

Dorazil k chatrči, ne tam, kde byly dveře, ale naproti holé stěně. A vši silou se vrhl proti křehké stavbě. Ta se zborčila. Withal dopadl na skřehotající postavu uvnitř, plivající a syčící vzteky a rozhořčením. Popadl zetlelé plátno, narovnal se a odtáhl stan. Zapraskaly kolíky, praskaly provázky. Stáhl plachtu z toho odporného, mřavého, svinského boha. Ten ječel, ohřívadlo se překotilo a uhlíky se rozletěly do stran, do rozedraných šatů boha padaly jiskry a objevil se kouř -

"Za tohle zemřeš, smrtelníku!"

Withal se smíchem couval. A zezadu náhle dorazil vítr a téměř ho srazil na zem. Withal se otočil k pláži. Uviděl bouřkovou mračna, ženoucí se blíž a vzhůru, až ostrov halil jejich stín. Withal se předklonil ve vichřici a rozběhl se k moři.

Všude bušily zpěnné vlny, jen před ním byla klidná hladina. Táhla se před Sandalat a poskakujícími, tančícími nachty. A mezi útesy půvabně proplul člun, jehož jediná plachta se zlehka nadouvala. Člun sklouzl na břeh a zastavil se pět kroků od okraje vody.

Withal se tam dostal právě včas, aby uviděl podsaditého, nezajímavého mužika, jenž seskočil do vody a vyšel na břeh.

"Tohle," sdělil Withalovi lederským kupeckým jazykem, "je pro tebe. Vezmi své přátele a vypluj."

"Kdo jsi?" chtěla vědět Sandalat.

"Buď zticha!" štekla Withal. "Vlez dovnitř, ženská!"

Nachtové už byli ve člunu a šplhali v lanoví. Tiste Andii zamračeně spěchala ke člunu. Withal zíral na muže. Ten se ušklíbl.

"Ano, Withale Mekrosi, modlil ses dost usilovně..." prohlásil.

"Já to věděl."

"Teď si pospěš. Najdeš klidnou cestu ven."

"A ty, Maeli?"

"Já se zastavím později. Mám pro tebe pár úkolů, Withale. Ale nejdřív," dodal, otočený již k ostrovu, "zmlátím jednoho boha do bezvědomí."

Tímto končí pátá kniha
z malazské Knihy Padlých

SLOVNÍČEK

Lederské tituly

akvizitor: schválený průvodce/faktor pro jednání s Neledeřany

atripreda: vojenský velitel spravující město

ceda: titul královského mága

finadd: vojenská hodnost odpovídající kapitánovi

královský pardon: právnícký dokument zbavující držitele všech usvědčení ze zločinů

preda: vojenská hodnost odpovídající plukovníkovi nebo generálovi
strážce: králův mluvčí při navazování prvního kontaktu s Neledeřany

Lederská místní jména

Bloudova pata: ulička v Lederas
Boka Katterská: vodní plocha za Starým Katterem
Cedance: dominantní sada destiček (viz držby)
cech chytačů krys: tajemný cech působící v Lederas
Červená ulička: ulička v Lederas
Dolní trhy: čtvrť v Lederas
chrámová škola: vzdělávací ústav v Lederas
Kraigovo Přístaviště: proti proudu řeky od Traté
Kupecké mýto: v Lederu odpovídá burze
Leder: království a jeho protektoráty
Lederas: hlavní město Lederu
Pokladnická čtvrť: čtvrť v Lederas
Páchnoucí dům: obydlí oblékačky mrtvých Seluš
Quillasův kanál: jeden z hlavních kanálů v Lederas
Slepá ulice: ulice v Lederas
Soulanský most: most v Lederas
Šerpova poslední ulička: ulička v Lederas
Šupinatý dům: ústředí cechu chytačů krys, Lederas
Tarancedeská věž: strážní věž nad tratéským přístavem
Templ: luxusní nevěstinec v Lederas
U Hulda: restaurant v Lederas
U Rilda: restaurant v Lederas
Urumovi penězoměnci: podnik v Lederas
Věčný příbytek: nový palác v Lederas, ještě ve výstavbě
Vindlovi masomleči: jatka v Lederas
Žilkované náměstí: náměstí v Lederas

Lederská města, vesnice a pevnosti

Branská tvrz
Desden
Dreš
Druhý Děvín
Fentská Dálava
Haviřská komora
Kargo
Lederas
Nelad
Oul
Pětibodí
pevnost Třas
První Dálava
První Děvín
Sídlo
Smír
Staré Gedure
Starý Katter
Stezky
Thetil
Traté
Třetí Děvín
Uzda

Lederské protektoráty

Karn
Koršen

Modrá růže
Pilot
Podřobané ostrovy

Sousední království

Kolapse

Lederské vojsko

Bílozvědný batalion
děvinská posádka
fentská posádka
Harridiktova brigáda
Hliněný batalion
Katterská legie
Kupecký batalion
Modrorůžský batalion
Nezkrotná brigáda
Řemeslnický batalion
Tratéska legie
Trávozelená brigáda
Třasská legie

Lederské výrazy

doky: nejběžnější lederská mince
drešská balista: vícehlavňový válečný stroj
tulení mlíko: alkoholický nápoj
lederská ocel: tajný způsob zpracování železa
Ledeřané, lederština: národ, řeč
ocel v modrorůžském stylu: starý způsob zpracování železa
ootooloo: primitivní, avšak vzácný mořský tvor z Modré růže
prcci: nejnížší lederská mince
rovně: peníze bohatých Ledeřanů
sedmý cyklus: předpovězená renesance
smířská horečka: běžná léčitelná horečka
vlkouš: velká masožravá ryba žijící v řece Leder a v lederaských kanálech
vrcholy: peníze nečistých lederských boháčů
Zahalené sestry prázdného trůnu: učitelky

Tisteedurská místa a jména

Arapajové: zotročený nejvýchodnější kmen Tiste Edur
Benedové: zotročený kmen Tiste Edur
Kalašská lože: pobřeží, kde se rozmnožují kelnatí tuleni
Den-Ratové: zotročený nejsevernější kmen Tiste Edur
Hasanský fjord: fjord zabraný Tiste Edur
Hirotové: dominantní kmen Tiste Edur
Kaschanský fjord: fjord zabraný Tiste Edur
knarri: velrybářské a rybářské plavidlo
k'ortan: nájezdnické lodice
k'risnan: kádr kouzelníků krále-zaklínače
Merudové: zotročený kmen Tiste Edur
morok: strom s modrými listy používaný při pohřbech
Sollantové: zotročený kmen Tiste Edur
Kamenná mísa: přírodní proláklina v rokli severně od hlavní hirotské vesnice

Ostatní jména, tituly a výrazy

Džhekové: severní kmen
Eres'al: nerecký duch-bohyně
Faraedové: lid asimilovaný Ledeřany
Fentové: lid asimilovaný Ledeřany

Chalibaral: druh démona
Kenryll'ah: druh démona
Kenryll'rah: druh démona
Mekrosové: civilizace pohyblivých stěhovavých měst
n'purel: vousatá ryba z domovského světa Kenryll'rah
nachtové: jaghutská verze bhok'arala
Nerekové: lid asimilovaný Ledeřany
onyxové čarodějové: kouzelníci z Modré růže (poražení)
Tarthenalové: lid asimilovaný Ledeřany
Seregahlové: pět tarthenalských bohů

Báje (Lederské, edurské a další)

Kilmandaros: starší bohyně
Mael: starší bůh
Menandor (zrádkyně, Úsvit)
Pán s černými křídly: božstvo uctívané v Modré růži
Skabandari Krvooký (Otec stín, Emurlahnis)
Šeltata Lor (Dcera soumrak)
Silchas Zmar (zrádce)
Sukul Anchadu (Rozmar, Strakatá), ž.

Držby

DESTIČKY

držba zvířat
Kostěný hřad
Starší
Bába
Věštec
Šaman
Lovec
Stopař

azathská držba
Srdcekámen
Správce
Portál
Stezka
Kameník
Hrobka
Host
Mohyla
Kořen
Zed'

dračí držba
Královna
Choť
Leník
Rytíř
Brána
Wyval
Dáma
Krvesaj
Tvůrce stezek

Ledová držba
Ledový trůn
Chodec
Lovkyně
Tvůrce
Posel

Dítě
Sémě

Prázdná držba
Prázdný trůn
Tulák
Milenka
Pozorovatel
Chodec
Zachránce
Zrádce

Osy (nezapojená)
Tvarohledač
Smečka
Bloud
Sekera (Eres)
Vrána (Bílá vrána)
Oheň
Dolmen
Čepel
Kostky

Steven Erikson
PŮLNOČNÍ VLNY

Z anglického originálu Midnight Tides,
vydaného nakladatelstvím Bantam Press
a division of The Random House Group Ltd
v Londýně v roce 2004,
přeložila Dana Krejčová.
Mapa: Neil Gower.
Obálka: Steve Stone.
Odpovědná redaktorka: Eva Hartová.
Vydalo nakladatelství TALPRESS, spol. s r. o.,
Jungmannova 14, 110 00 Praha 1,
jako svou 392. publikaci.
Sazba: SF SOFT.
Lito obálky: Typografické studio Trilabit.
Tisk: S-TISK Vimperk.

První vydání, Praha 2007.